NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI # 6

KAR VE KÜL

KISIM II

Epsilon®

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI # 6

KAR VE KÜL

KISIM II

epsilon®

KAR VE KÜL

KAR VE KÜL

Orijinal Adı: A Breath of Snow and Ashes
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Mert Doğruer
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme ve Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978-9944-82-902-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2005 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KAR VE KÜL

-

Diana Gabaldon

KISIM II

Çeviri:
Mert Doğruer

Epsilon®

56. Katran ve Tüy

Jamie'nin zindana tek başına gidip Donner'ı görebilmesi için uğraşmasına izin verdim; benim varlığım olmadığı takdirde her şeyin daha kolay ilerleyeceği konusunda beni ikna etmeyi başarmıştı. Benim de Cross Creek'te yapmam gereken işler olduğu için çok itiraz etmedim. Her zamanki gibi tuz, şeker gibi ev ihtiyaçlarını karşılamanın yanı sıra, Lizzie için biraz daha kınakına kabuğu bulmalıydım. Çobanpüskülü merhemi sıtma krizlerinin tedavisinde işe yaramıştı ama onları engellemek için cizvit kabuğu kadar etkili değildi.

İngiltere'nin ticari kısıtlamaları etkilerini göstermeye başlamıştı. Etrafta çay bulunamıyordu -gerçi bunu bekliyordum; kaynaklar bir yıldır kısıtlıydı- ama buna şekerin de eklenmesi çok kötü olmuştu. Bulunduran bir-iki yer de fahiş fiyat talep ediyordu. Çelik iğne ise hiçbir yerde yoktu.

Ama tuz vardı. Sepetimde yarım kilo tuzla rıhtımdan yukarı çıkmaya başladım. Hava hem sıcak hem nemliydi; nehrin hafif esintisinden uzaktayken hava insanın üstüne çöküyor gibiydi. Çuval bezinden çantaların içindeki tuzlar sertleşmişti, bu yüzden tüccar bana keserek verdi.

Ian'la Fergus'un işlerinin nasıl gittiğini merak ettim; aklımda genelevler ve sakinleri hakkında bir şeyler vardı ama dillendirmenin zamanı gelmemişti.

Yolun iki kenarına karşılıklı dikilmiş büyük akçaağaçların oluşturduğu gölgelerle gözüme hayli cazip gelen bir yan sokağa saptım ve kendimi toplam on hanelik bir popüler bölge olan Cross Creek'in hemen kenarında buldum. Bulunduğum yerden Doktor Fentiman'ın mütevazı sayılabilecek evini, padavra kaplı çatısındaki eskülapı görebiliyordum. Seslendiğimde doktor orada değildi ama hizmetçisi -ince, sade hatlara sahip ama fena halde şaşı olan bir kadın- beni içeri aldı ve muayenehaneye kadar eşlik etti.

Oda şaşırtıcı bir serinlik ve tatlılığa sahipti. Geniş pencereleri, yerde mavi ve sarı ekoseleri olan yıpranmış kanvas kumaşı, bir masası, iki tane rahat koltuğu ve hastaların muayenesi için de bir şezlongu vardı. Masada duran mikroskobu gördüğümde kendimi tutamadım, bir göz attım. Güzel bir aygıttı ama benimki kadar iyi değildi.

Diğer eşyaları konusunda da müthiş bir meraka sahiptim. Dolaplarını karıştırıp doktorun misafirperverliğini suiistimal etmek üzereyken teşrif etti.

Brendi etkisi altında, mutlu bir havadaydı.

Kendi kendine neşeyle mırıldanıyordu, şapkasını koltuk altına almış, eskimiş iş çantasını da diğer kolunda taşıyordu. Beni görünce bunları umursamazca yere bıraktı, geniş bir gülümsemeyle içtenlikle elimi sıktı. Reveransını yaptı, elimi nazikçe öptü.

“Bayan Fraser! Hanımefendi sizi gördüğüme çok sevindim! Bir rahatsızlığınız yoktur umarım?”

Nefesindeki alkol yüzünden kendimden geçmem mümkündü aslında ama bozuntuya vermedim. Gayet iyi olduğumu, ailemin de iyi olduğunu söylemekle yetindim.

“Harikulade, harikulade,” dedi kendini aniden bir taburenin üstüne bırakarak, sonra da ağzını kulaklarına kadar açmaya kendi içinde yemin etmişçesine sırıttı ve tütün lekeli azı dişlerini sergiledi. Kafasına büyük gelen peruğunun altından, çaydanlık örtüsü altında kalmış bir fare gibi bakıyordu ama bunun farkında gibi değildi. “Harika, harika, ha-ri-ka!”

Eliyle yaptığı belirsiz hareketi bir davet olarak algıladım ve ben de oturdum. Doktoru yumuşatmak için ona küçük bir hediye getirmiştim, sepetimden çıkardım - ama doğrusunu söylemek gerekirse, yumuşamak için bu küçük jestime hiç ihtiyacı yoktu.

Yine de hediyemi gördüğüne çok sevindi - bir göz küresiydi bu. Genç Ian, Yanceyville’deki bir kavgadan sonra benim için yanında getirmişti; elime alır almaz, hemen alkol içine koymuştum. Doktorun nelerden hoşlandığını duyduğum için, ona getirmeyi akıl etmiştim. Gerçekten hoşuna gitti, bir süre daha, “Harika, harikulade!” demeyi sürdürdü.

Sonunda durdu, gözlerini kırpıştırdı ve kavanozu ışığa tutup çevirdi. Büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

“Harika,” dedi son bir kez. “Koleksiyonumda çok kıymetli bir yeri olacak Bayan Fraser!”

“Koleksiyonunuz mu var?” dedim büyük bir ilgiyle. Daha önce duymuştum.

“Evet, evet! Görmeyi arzu eder miydiniz?”

Reddetme şansım yoktu; ayağa kalkmış, çalışma odasının arka tarafındaki bir kapıya doğru yalpalayarak yürümeye başlamıştı. Rafları otuz-kırk civarında, içi alkollü sıvıyla dolu cam kaplarla işgal edilmiş, büyük bir dolaba vardık.

Bu ilginç kapların yarısı gülünç ve kaba şeylerle doluyken, diğerleri

gerçekten ürkütücü görünüyordu. Üstünde renk ve boyut olarak şapkalı mantarı andıran bir şişliğin olduğu başparmağı, ardından sahibi yaşarken kesildiği yaranın iyileşerek kapanmış olmasından belli olan yarık bir dili, altı bacaklı bir kediyi, şekli hayli bozuk bir beyni (“Asılmış bir mahkumdan alınma,” diye gururla beni bilgilendirdi. “Şaşırmadım,” diye kendi kendime mırıldandım, Donner’ı ve içine düştüğü durumu düşünerek) ve çoğu ölü doğmuş olan, değişik, berbat şekil bozukluklarına sahip fetüsleri gösterdi.

“Bu,” dedi, titrek elleriyle büyük bir cam kavanozu indirirken, “koleksiyonumun en kıymetli parçasıdır. Çok kıymetli bir Alman meslektaşım olan Doktor Blumenbach ki kendisi dünyaca bilinen bir kafatası koleksiyonuna sahiptir, beni bundan ayırabilmek için elinden geleni ardına koymamakta!”

“Bu” dediği, kafa derisi yüzülmüş, omurgasıyla birlikte muhafaza edilmekte olan, iki kafalı bir fetüs idi. Başka bir deyişle, çocuk doğurma çağına gelmiş bütün kadınları seks yapmaya tövbe ettirmek için bulunmaz bir silahtı.

Bütün iğrençliğine rağmen doktorun koleksiyonu, adamla konuşacağım konunun açılmasına yardımcı oldu.

“Gerçekten inanılmaz bir şey,” dedim, sıvı içinde yüzen kafataslarını incelemeye çok meraklıymışım gibi kavanoza bakarak. Kafatasları ayrık ve eksiksizdi, görebiliyordum; bölünmüş olan omurilikti, bembeyaz kafatasları bu yüzden sıvının içinde yan yana, birbirlerine hafifçe dokunarak duruyorlardı. Sanki fısıldaşırlarmış gibi duran kafalar, kavanoz sallandığı zaman hafifçe titreşerek birbirlerinden biraz uzaklaşıyorlardı. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor acaba?”

“Anne çok kötü bir şok geçirmiş, besbelli,” dedi Doktor Fentiman. “Bebek bekleyen kadınlar, her türlü strese karşı aşırı hassasiyet gösterirler, bilirsiniz. Rahat ettirilmeli, dertleri hafifletilmelidir.”

“Öyledir tabii,” dedim alçak sesle. “Ama biliyorsunuz ki,” diye normal sesle devam ettim, “bazı şekil bozuklukları -şundaki gibi- annenin frengi hastası olmasından kaynaklanıyor bence.”

Öyleydi gerçekten; şekli bozulmuş çeneyi, dar kafatasını, burnun göçüklüğünü hemen tanımıştım. Çocuk derisiyle birlikte muhafaza edilmişti, kavanozunda huzurla uyuyordu. Büyüklüğü ve saçlarının azlığı düşünüldüğünde, prematüre olma ihtimali artıyordu; zavallıcığın canlı doğmamış olmasını umdum.

“Fre- frengi,” diye tekrarladı doktor, hafifçe sallanarak. “Tabii. Evet, evet. Bu küçük yaratığı zaten… ee…” O anda, frenginin bir kadınla tartışılmayacak

kadar nahoş bir konu olduğu aklına gelmiş olmalıydı. İki kafalı çocuklar hakkında herhangi bir ahlaki sorun yoktu ama konu zührevi hastalıklara gelince her şey değişiyordu. Dolaptaki kavanozlardan birinde, fil hastalığından muzdarip bir zenci testisi gördüğümden hemen hemen emindim ve bunu bana göstermeye kalkışmamıştı.

“Bir fahişeden miydi acaba?” diye sordum tatlılıkla. “Evet, sanırım öyle kadınların arasında böyle şanssızlıklar daha sık görülüyor.”

Ama adam bu konudan uzaklaşmak için can atıyordu.

“Hayır, hayır. Aslında- ” Duyulmaktan korkuyormuş gibi omzunun üstünden arkasına baktı, sonra bana doğru eğildi, çatallanan bir sesle fısıldadı. “Bu numuneyi Londra’daki bir meslektaşımdan yıllar önce almıştım. Yabancı bir asilzadenin çocuğu olduğunu sanıyorum.”

“Yaa…” dedim, bunu duyduğuma şaşırmıştım. “Ne kadar… ilginçmiş.”

Bu rahatsız anda hizmetçi elinde çayla içeri girdi -gerçi getirdiği şey, papatya ve bir şeyin iğrenç karışımı olduğu için çay denebilir miydi emin değilim- ve sohbet sosyal bir havaya büründü. Adamı istediğim konuya çekemeden çayın onu ayıltmasından korkuyordum, neyse ki tepside ayrıca bir sürahi de Bordeaux şarabı vardı.

Masada kalan kavanozlara hayran hayran bakarak tekrar medikal konulara geçiş yapmayı denemeye karar verdim. En yakınımdakinin içinde bir el vardı; bu elde öyle bir Dupuytren kontraktürü vakası vardı ki bütün parmaklar kasılmaktan iç içe geçmişti. Tom Christie’nin bunu görmesini isterdim doğrusu. Ameliyatından beri bana görünmüyordu ama bildiğim kadarıyla eli iyi durumdaydı.

“İnsan vücudunun sergilediği hastalıklar gerçekten olağanüstü, öyle değil mi?” dedim.

Kafasını iki yana salladı. Peruğunun aldığı şekli fark etmişti, onu düzeltti. Onun altındaki kırışık dolu yüzü, ağırbaşlı bir şempanzeninkine benziyordu - burnunun üstündeki kızarık kılcal damarların oluşturduğu manzara hariç.

“Olağanüstü, evet,” dedi lafımı tekrar ederek. “Ancak daha da olağanüstü olanı, bu durumlarla karşılaşan vücutlarımızın verdiği tepkiler.”

Doğru söylemişti ama üstüne gitmek istediğim konu bu değildi.

“Öyle ama—”

“Size gösteremediğim bir parça var ve bu konuda gerçekten çok üzgünüm - koleksiyonuma müthiş bir katkı yapmış olurdu, emin olun! Parçanın sahibi

olan beyefendi onu yanına almakta ısrarcı oldu da.”

“Bey- nasıl?” Eh, kendi zaman dilimimde, ameliyattan çıkardığım çocuklara, onlardan aldığım apandisleri, bademcikleri bir kavanozun içinde teslim etmişliğim vardı. Demek ki hastaların kesilmiş organlarını beraberlerinde götürme istekleri benim dönemime özgü değildi.

“Evet, çok ilgi çekiciydi.” Şaraptan yavaş, zevk dolu bir yudum aldı. “Bir testisti bu- umarım bahsederek sizi rahatsız etmiyorumdur,” diye ekledi biraz gecikerek. Duraksadı, düşündü ama dayanamadı ve devam etti. “Beyefendinin testisinde bir yara vardı, çok talihsiz bir durumdu.”

“Öyleymiş,” dedim, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek. Jocasta’nın gizemli ziyaretçisi miydi bu adam? Zihnimin kontrolünü kaybetmek istemediğim için şaraptan uzak durmuştum ama kadehe biraz doldurdum, ihtiyacım olduğunu hissetmiştim. “Bu talihsizliğin nasıl başına geldiğini anlattı mı?”

“Anlattı, evet. Bir av kazasıymış, öyle dedi. Tabii hep öyle derler, değil mi?” Gözleri parıldadı, burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu. “Bu bir düelloydu sanırım. Kıskanç bir rakibin işi olsa gerek!”

“Olabilir.” *Düello mu?* diye düşündüm. Hâlbuki o zamanın düellolarının çoğu tabancayla yapılırdı, kılıçla değil. Şarap gerçekten iyiydi, beni hemen sakinleştirmişti. “Siz de… ee… testisi aldınız yani?” Koleksiyonuna katmayı bu kadar istediyse öyle yapmış olmalıydı.

“Evet,” dedi ve anısıyla hafifçe titredi. “Kurşun yarası uzun süre ihmal edilmişti; birkaç gün önce olduğunu söyledi adam. Yaralı testisi almak zorundaydım ama neyse ki ötekini kurtarmayı başardım.”

“Çok sevinmiştir, eminim.” Kurşun yarası mı? Değildir, diyordum… Olamazdı… Ama bir yandan da… “Bu olay yakında mı oldu?”

“Ee, hayır.” Sandalyesiyle arkaya doğru kaykıldı, hatırlamaya çalışırken gözlerini hafifçe şaşı yaptı. “İki yıl önceydi, ilkbahardaydı, Mayıs ayı mıydı? Sanıyorum öyleydi, evet.”

“Acaba bu beyefendinin adı Bonnet olabilir mi?” Sesimin o kadar normal çıkmasına ben de şaşırdım. “Stephen Bonnet adında birinin böyle bir… kaza yaşadığını duymuştum sanırım.”

“Ee, bilirsiniz, böyle hastalar utanç verici hastalıklarını başkalarının duymaması için genellikle isimlerini vermekten kaçınırlar. Ben de bu durumlarda ısrar etmem.”

“Ama onu hatırlıyorsunuz.” O anda koltuğumun ucunda oturduğumu, şarap kadehimi sımsıkı tuttuğumu fark ettim. Kadehi masaya bıraktım.

“Hı-hı.” Lanet olsun, adam uyuşuklaşmaya başlamıştı. Göz kapaklarının düşmeye başladığını görebiliyordum. “Uzun boylu, iyi giyimli bir beyefendiydi. Çok güzeldi… *atı* çok güzeldi.”

“Biraz daha çay alır mıydınız Doktor Fentiman?” Hemen bir fincan daha koydum, onu ayık tutmam şarttı. “Biraz daha anlatın. Ameliyat çok hassas bir süreç olmalı herhalde?”

Erkekler, doğal olarak, testislerin alınmasının çok kolay bir işlem olduğunu asla duymak istemezler ama bu bir gerçektir. Tabii hastanın operasyon sırasında uyanık olması durumu işleri çok kötü bir hale sokabiliyor.

Fentiman biraz canlandı, anlatmaya devam etti.

“… ve kurşun testisin dosdoğru içinden geçmişti; arkasında kusursuz bir delik… arasından bakabiliyordunuz, emin olun.” Bu enteresan numuneyi kaybetmiş olmaktan dolayı büyük üzüntü duyduğu bir gerçekti, o numunenin sahibine neler olduğunu anlatması da belki de bu yüzden biraz acılı bir süreçti.

“Tuhaf bir olaydı gerçekten. Bu at, işte, güzelim at…” dedi baygınca. “Uzun, bir genç kızınkiler gibi capcanlı saçları vardı.”

Simsiyah bir atmış. Hastanın hiç parası olmadığını göz önünde bulundurunca, doktor bu hayvanı çiftçi Phillip Wylie’ye satmasını önermiş - zaten bir süre rahat rahat at süremeyeceğini anlatmış. Adam bunu kabul etmiş ve doktordan çiftçiyle görüşmesini istemiş; Wylie de mahkeme işleri için şehirdeymiş.

Doktor Fentiman da öyle yapmış, hastasını şezlongun üstünde, afyon ruhuyla sakinleştirilmiş halde bırakıp adamın yanına gitmiş.

Philip Wylie atla ilgilendiğini söylemiş, (“Evet, demiştir tabii,” dedim ama doktor duymadı) hemen gelip görmek istemiş. Doktor adamla birlikte geri döndüğünde atın hâlâ orada olduğunu fakat hastanın kayıplara karıştığını görmüş; adam altı gümüş kaşık, bir enfiye kutusu, bir afyon ruhu dolu şişe ve doktorun evdeki bütün parası olan altı şilini de yanında götürmüş.

“Nasıl yapabildiğini hayal bile edemiyorum,” dedi Fentiman, gözlerini büyüterek. “Hem de öyle bir durumda!” Hakkını vermeliyim ki çaldıklarından çok hastanın sağlığından üzüntü duymuş gibiydi sesi. Fentiman iflah olmaz bir alkolikti, onu tamamen ayık görmek imkânsızdı - ama kötü bir doktor değildi.

“Yine de,” diye ekledi düşünceli bir edayla, “sonu güzel bitiyorsa gerisi de güzeldir, değil mi hanımefendi?”

Bunu diyerek Philip Wylie’nin at için ödediği ücretle kaybettiklerini fazlasıyla telafi ettiğini, kârının hayli fazla olduğunu belirtti.

“Aynen öyle,” dedim, Jamie’nin bu haberi nasıl karşılayacağını merak ederek. Bu aygırı River Run’daki acımasız bir kart oyununda Philip Wylie’den kazanmıştı - atın Lucas olduğundan şüphem yoktu. Ama bu at, birkaç saat sonra Stephen Bonnet tarafından çalınmıştı.

Büyük resme bakınca, Jamie atın kendi himayesinde olmasa da emin ellerde olmasından mutluluk duyardı.

Fentiman artık resmen esniyordu. Sulu gözlerini kırpıştırdı, üstünde bir mendil olup olmadığına baktı, sonra da sandalyesinin yanına, yere attığı çantasını karıştırmak için eğildi.

Kendi mendilimi ona uzatmak için eğilmiştim ki açık çantanın içinde onları gördüm.

“Şunlar nedir?” diye sordum işaret ederek. Ne olduklarını elbette görebiliyordum; merak ettiğim onları nereden bulduğuydu. Pirinç şırıngalardı bunlar, çok güzel, iki tane şırınga. İkisi de iki parçadan oluşuyordu: kavisli tutma yerleri olan piston ve oldukça uzun, ucu küt olan bir iğneye doğru incelen silindir bir tüp.

“Ee- şu- bir gün… yani…” Ne diyeceğini fena halde şaşırmıştı, tuvalette sigara içerken yakalanmış bir liseli gibi kekeliyordu. Sonra aklına bir şey geldi, rahatladı.

“Kulak,” dedi, garip, değişken bir tonla. “Kulak temizlemek için. Tabii, bu işe yararlar, elbette. Kulak lavmanları!”

“Yaa, öyle mi?” Bir tanesini elime aldım; beni durdurmaya kalkıştı ama refleksleri yavaşlamıştı. Kolumun ucuna yetişebildi ancak.

“Ne kadar dâhiyane bir icat,” dedim, pistonu ittirerek. Biraz ağır ilerliyordu fakat kötü değildi - alternatifi, ucunda bir yılan dişi olan deri bir tüp olunca mucizevi sayılırdı. Böyle kör, küt bir ucun zorluk çıkaracağı da kesindi tabii ama keskinleştirmek zor olmamalıydı. “Nereden edindiniz bunları? Bir tane de kendim için almayı çok isterim doğrusu.”

Bana berbat bir korkuyla, ağzı açık halde baktı.

“Ah…aa…ama hiç sanmıyorum ki…” diye yakınmaya başladı. Tam o anda hizmetçisi yine kapıda beliriverdi.

“Bay Brennan karısı için geldi,” dedi kısaca.

“Yaa!” Doktor Fentiman hemen ayağa kalktı, çantasını sertçe kapadı ve havaya kaldırdı.

“Kusuruma bakmayın, sevgili Bayan Fraser… gitmeliyim… çok acil ve mühim bir şey. Sizi gördüğüme çok mutlu oldum!” Çantasını göğsünün üstünde kucaklayarak hemen dışarı çıktı, telaş içinde yerdeki şapkasını ezdi.

Hizmetçi şapkayı büyük bir isteksizlikle yerden aldı ve yumruk darbesiyle şeklini düzeltti.

“Daha oturacak mısınız hanımefendi?” diye sordu ama sesinin tonuyla artık oturamayacağımı belirtmişti.

“Hayır, kalkıyorum,” dedim. “Ama… acaba” -avcumun içindeki pirinç şırıngayı gösterdim-“bunun ne olduğunu biliyor musun ya da doktorun bunu nereden aldığını?”

Hangi yöne baktığını tam olarak anlamak çok zordu ama incelemek istermiş gibi kafasını eğdi. Yüz ifadesi, sanki bayatladığı için indirime girmiş olan bir mala bakıyormuş gibiydi.

“Hmm, o… Evet, hanımefendi, o bir penis şırıngası. Sanıyorum Philadelphia’dan getirtti.”

“A… şey… penis şırıngası demek,” dedim, gözlerimi kırpıştırarak.

“Evet efendim. Bel soğukluğu ya da frengi akıntıları için. Doktor ara ara Bayan Silvie’nin mekânına gidenleri tedavi etmeye çabalıyor da…”

Derin bir nefes aldım.

“Bayan Silvie… Acaba bu… hanımefendinin işletmesi nerede, biliyor musun?”

“Silas Jameson’ın lokantasının arkasında,” dedi ve bana ilk kez şüpheli bir şekilde baktı. Sanki bunu bilmediğim için ne kadar ahmak olabileceğimi ölçmeye çalışıyordu. “Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Hayır,” dedim. “Çok yardımcı oldun, sağ ol!” Penis şırıngasını geri vermek için bir an uzandım ama sonra içgüdülerim beni durdurdu. Doktorda iki tane vardı sonuçta.

“Bunun için sana bir şilin vereyim,” dedim, bana daha yakın bir yere bakan göze hitap ederek.

“Olur,” dedi kadın hemen. Biraz duraksadıktan sonra ekledi: “Bunu eğer kocanız üstünde kullanacaksanız, adamı önce kör kütük sarhoş etmeye

bakın.”

***

Böylece ilk işimi bitirmiştim ancak artık yeni bir olasılığı değerlendirmeliydim, sonra da Bayan Silvie’nin adı çıkmış evini basacaktım.

Bir camcıyı ziyaret edip, çizimler göstererek hipodermik bir şırınga yapıp yapamayacağını sormayı planlamıştım. Ucundan sıvı akıtacak iğne işini Bree’ye bırakmıştım. Ne yazık ki Cross Creek’teki tek camcı şişe, sürahi ve kupalardaki başarısını bu işte gösterebilecek yeteneğe sahip değildi.

Ama artık bunları dert etmeme gerek yoktu! Metal şırıngalar camların iyi özelliklerinden bazılarına sahip olmasalar da onlarda olmayan çok büyük avantajlara sahiplerdi ve bunların en önemlilerinden biri de kırılmamalarıydı - ve parçayı kullandıktan sonra temizleyebilecek malzemem de vardı.

Doktor Fentiman’ın şırıngaları çok kalın, küt uçlu iğnelere sahiplerdi. Onları inceltmek için ısıtıp bükmek gerekiyordu. Ama bunu demir ocağı olan her geri zekâlı yapabilir, diye düşündüm. O zaman, pirinç ucu açılı bir şekilde kesip hasta deriye dikkatlice… çocuk işi, diye düşündüm. Artık tek ihtiyacım kınakınaydı.

Kınakına kabuğu elde etme umutlarım, köşeyi dönüp ana sokağa saptığımda büyük bir darbe aldı: Bay Bogues’un eczanesinin kapısı açıktı, sinekler etrafında uçuşuyordu; genellikle tertemiz olan verandasının üstündeki çamur izleri, dükkâna sanki bir ordu saldırmış izlenimi veriyordu.

İzlenimlerim, içeriye girdiğimde de son hızla devam etti: rafların çoğu bomboştu, bir-iki bitki yaprağı kalıntısına birkaç çömlek kırığı eşlik ediyordu. Bogueslar’ın on yaşındaki kızları Miranda, bir kaplumbağa kabuğunun arkasında duran küçük bir şişe ve kavanoz kümesi önünde yaslı bir yüzle duruyordu.

“Miranda! Neler oldu buraya böyle?”

Beni görünce yüz hatları biraz rahatladı. Küçük, pembe ağzının aşağıya doğru kavislenmiş kenarları bir anlığına terse dönmüştü.

“Bayan Fraser! Biraz köpek otu ister misiniz? Elimizde yarım kilo kadar kaldı, çok da uygun bir fiyata.”

“Otuz gram alırım,” dedim, kendi bahçemde de yetiştiriyor olmama rağmen. “Annenle baban neredeler?”

Dudak kenarları eski hallerine döndü; alt dudağı titredi.

“Annem arka tarafta, toplanıyor. Babam da Jack’i Bay Raintree’ye satmaya

gitti.”

Jack dükkâna mal taşımak için kullandıkları attı, aynı zamanda Miranda’nın evcil hayvanı da denebilirdi. Dudağımın iç tarafını ısırdım.

“Bay Raintree çok nazik bir adamdır,” dedim, kızcağızı rahatlatabilecek kelimeler arayarak. “Atları çok güzel bir otlakta gezdirir, ahırları da çok güzeldir; Jack mutlu olacaktır orada. Arkadaşları olacaktır.”

Kız başını salladı; dudaklarını aralamadı ama kızarmış yanaklarının üstüne iki damla gözyaşı düştü.

Kimsenin bakmadığına emin olmak için arkama hemen bir göz gezdirip, tezgâhın arkasına geçtim ve ters dönmüş bir fıçının üstüne oturarak kızı kucağıma aldım. Kız hemen bana sarıldı, kendini koyuverdi ama yine de dükkânın arka tarafında, ev olarak kullandıkları odalarda bulunan annesi tarafından duyulmamaya özen gösterdi.

Kızı okşadım, rahatlatmaya çalıştım; onun için üzülüyordum, elbette ama durumdan rahatsız oluşum daha ağır basıyordu. Bogueslar neden taşınıyorlardı?

Dağdan aşağıya nadiren indiğimden, Ralston Bogues’un politik görüşlerinin ne yönde olabileceğini tahmin edemiyordum. İskoç olmadığı için Flora MacDonald şerefine verilen ziyafette yoktu. Ama dükkân çoğu zaman işlekti ve durumları da çocukların görünüşlerinden bildiğim kadarıyla hiç fena değildi - Miranda ve iki küçük erkek kardeşinin hep ayakkabıları olmuştu. Ailesi, Miranda’nın doğumundan beri burada yaşamıştı, ondan daha fazla da kalmış olabilirlerdi. Mekânı öyle terk etmeleri, başlarına çok büyük bir şey geldiğini gösteriyordu - ya da gelmek üzere olduğunu.

“Nereye gideceğinizi biliyor musun?” diye sordum kucağımda yüzünü silen Miranda’ya. “Belki de Bay Raintree sana mektup yazar, Jack’in nasıl olduğunu haber verir, ha?”

Bunu duyunca biraz daha rahatladı.

“Sizce mektubu İngiltere’ye yollayabilir mi? Oldukça uzun bir yolmuş.”

İngiltere mi? Durum çok ciddiydi.

“Ah, gönderir tabii,” dedim, kızın çıkmış olan birkaç saç telini şapkasının içine geri sokarken. “Bay Fraser her gece İskoçya’daki kız kardeşine yazar ve orası İngiltere’den de uzak!”

“Yaa. Tamam.” Biraz daha mutlu olmuştu, kucağımdan indi ve elbisesini düzeltti. “Jack’e de yazabilir miyim dersiniz?”

“Yazarsan eğer, Bay Raintree mektubunu ona okuyacaktır, merak etme,” dedim. “İyi yazabiliyor musun bakalım?”

“Evet hanımefendi,” dedi hemen. “Babam benim yaşımdayken benim kadar iyi okuyup yazamadığını söylüyor. Latince de biliyorum hem. Bana bütün ilaçlarının isimlerini okumayı öğretti; ne istediyse getirebiliyorum. Şunu görüyor musunuz?” Üstünde çok zarif mavi ve sarı renklerde harfler olan büyük bir porselen kavanozu gururla gösterdi. “*Electuary Limonensis*. Şu da *Ipecacuanha!*”

Kızın cesaretine hayran kalmıştım, ayrıca artık babasının politik görüşünü de biliyordum. İngiltere’ye döndüklerine göre, Bogueslar Kran yanlısı olmalılardı. Onların gitmeleri beni üzecekti ama yakın gelecek hakkında bildiklerim yüzünden aynı zamanda güvende olacaklarından emin olacaktım. Ralston dükkânı için iyi bir fiyat almış olmalıydı - kısa süre içinde Kral yanlılarının emlaklarına el konulacaktı ve bu kişiler hapse girmemek için kaçmak zorunda kalacaklardı… tabii başlarına daha da büyük dertler açılmazsa.

“Randy? George’un ayakkabısını gördün mü? Bir tanesi sandığın altındaymış ama- Ah, Bayan Fraser! Kusura bakmayın, birinin geldiğini bilmiyordum.” Melanie Bogues’un gözleri hemen arkamdaki pembe yanaklı, kızarmış gözlü kızına takıldı. Neyse ki kadın bir şey demedi, kızı yanından geçerken de omzuna şefkatli, hafif bir şaplak atmakla yetindi.

“Miranda bana İngiltere’ye gideceğinizi söyledi,” dedim, ayağa kalkıp tezgâhın arka tarafından çıkarak. “Gittiğinizi görmek bizi üzecek.”

“Çok incesiniz Bayan Fraser.” Cılız bir gülümseme takındı. “Biz de gittiğimiz için üzgünüz. Yolculuğu da iple çektiğim söylenemez, emin olun!” Bunu benzer bir yolculuğu daha önce yapmış, bir daha aynı şeyi yapmak yerine sıcak suda haşlanmayı tercih edebilecek birinin samimi tonunda söylemişti.

Ben de muhtemelen çok benzer bir deneyim sahibi olduğum için kadını çok iyi anlıyordum. Üstüne bu yolculuğa ikisi beş yaşından küçük olan üç çocukla çıkmak… hayal etmek bile istemiyordum.

Böyle keskin, kökten bir değişikliğe neyin neden olduğunu sormak istedim ama konuyu Miranda’nın önünde açamadım. Bir şey olmuştu, orası kesindi. Melanie çok ürkek bir ruh halindeydi. Üç çocuklu bir evi toparlıyor olmanın verdiği stresle bile açıklanamayacak bir haldi bu. Birinin saldırmasından korkarcasına sürekli omzunun üstünden bakıyordu.

“Acaba Bay Bogues- ” diye soruma başladım ama verandaya düşen bir

gölgeyle sorum yarım kaldı. Melanie elini göğsüne koyarak sıçradı, arkasına döndü.

Kapının ağzında kısa boylu, tıknaz, üstüne tuhaf giysiler geçirmiş bir kadın vardı. Şapkası olmadığı için, saçları örülü olduğu için bir an onu Kızılderili sandım fakat içeri girdiğinde beyaz olduğunu gördüm. Daha doğrusu, pembeydi; güneşte yanmış yüzündeki burnunun ucu kıpkırmızıydı.

"Claire Fraser hanginiz?" diye sordu sertçe, bir bana bir Melanie'ye bakarak.

"Benim," dedim, geriye doğru bir adım atmamak için kendimi zor tutarak. Tehditkâr bir havası yoktu ama fiziksel bir göz korkutuculuğu vardı. "Siz kimsiniz?" Sorumu kabaca değil, merakla sordum. Kadın da kızgın bir tavır takınmadı.

"Jezebel Hatfield Morton," dedi, kısık gözlerle beni süzerek. "Rıhtımdaki bir moruk buraya geldiğini söyledi." Melanie'nin yumuşak İngiliz aksanının tam tersine, üç-dört kuşaktır taşrada yaşayıp birbirleri ve hayvanları dışında kimseyle konuşmamış olanların kullandıklarını düşündüğüm bir dille konuşuyordu.

"Ee… evet," dedim, inkar etmek için bir sebep göremeyerek. "Bir yardıma mı ihtiyacın var?"

Öyle bir hali yoktu; kadından sağlık fışkırıyordu. Melanie ile Miranda, kadına kocaman açılmış gözlerle bakıyorlardı ama Miranda'nın korktuğu her neyse, bu kadın değildi.

"Yardım diyemem," dedi, birkaç adım daha yaklaşarak. Kafasını yana eğdi, beni büyük bir ilgiyle inceledi. "Ama o Isaiah Morton adındaki sürüngenin nerede olduğunu biliyor olabilirsin diye düşündüm."

Ağzım ardına kadar açıldı ama hemen kapattım. Bu kadın Isaiah Morton'ın ilk karısı olmalıydı. Isaiah Morton, Düzenleyici Savaşı'nda Jamie'nin milisleriyle birlikte savaşmıştı; ilk karısından bahsettiğini duymuştum - soğuk terler içinde.

"Ee… sanıyorum ki… yükseklerde bir yerlerde çalışıyor," dedim. "Guilford ya da Paleyville de olabilir…"

Aslında Hillsboro'ydu kastettiğim yer ancak bunun bir anlamı yoktu, çünkü adam artık orada değildi. Cross Creek'teydi; çalıştığı biracının gemilerle getirilen nakliyatını almaya gelmişti. Adamı hemen hemen bir saat önce fıçıcı dükkânında görmüştüm, yanında ikinci karısı ve henüz bebek olan kızı vardı. Jezebel Hatfield Morton bu konularda uygarca davranabilecek birine

benzemiyordu.

Boğazından iğrendiğini belirten, boğuk bir ses çıkardı.

“Sinsi pislik. Bulacağım onu, kimse merak etmesin.” Konuşmasındaki rahatlık, Isaiah’ın başının ne kadar belada olduğunun da habercisi denebilirdi.

Sessiz kalmanın daha akıllıca olduğunun farkında olmama rağmen kendimi tutamadım. “Onu neden arıyorsun?” Adamın kabalığı çok itici değildi belki ama iki kadın şöyle dursun, tek bir kadını bile kendine âşık edebilecek birine benzemiyordu.

Biraz eğlenmiş gibi bir yüz ifadesine büründü, kırmızı burnunu yumruğuyla sildi. “O herifi istediğimden değil ama kimse beni solgun suratlı bir şırfıntı için yüz üstü bırakamaz. Yalnızca kafasını koparacağım, derisini kapıma asacağım yani.”

Başkasının ağzından çıkmış olsa, laflar doğal olarak boş tehditlermiş gibi gelirdi. Ama kadının sözleri tehditten çok taahhüttü. Miranda’nın da annesinin de gözleri neredeyse pörtleyecekti.

Jezebel H. Morton gözlerini kısarak beni tekrar süzdü, sonra da kocaman göğüslerinden birinin altını vahşice kaşıyarak gömleğinin terle ıslanmış kumaşını tenine yapıştırdı.

“O eziği Alamance’ta kurtarmışsın, hikâyeleri duydum. Doğru mu?”

“Ee… evet.” Kadını dikkatle gözlüyor, ters bir hareket yapmamasına dikkat ediyordum. Kapının önünü tamamen kapatıyordu. Eğer bana doğru bir hamle yaparsa hemen Bogueslar’ın ev olarak kullandıkları kısma kaçacaktım.

Üstünde domuzları kesmekte kullanılan bir bıçak taşıyordu, kını da yoktu. Bıçağı boncuklu bir kemerin arkasında tutuyordu. Bu boncuklu kemer aynı zamanda dizlerine kadar çektiği, eskiden kırmızı, kumaş bir jüpon olduğunu sandığım eteği de orada tutuyordu. Hem sağlam görünen bacakları, hem de ayakları çıplaktı. Kemerinde ayrıca bir tabanca ve barutluk da vardı. Ama şükürler olsun ki kadın hiçbirine uzanmaya yeltenmedi.

“Kötü yapmışsın,” dedi. “Ama ölseydi, o zaman onu öldürme zevkini tatmam imkansız olurdu. İyi yapmışsın. Onu ben bulmazsam kardeşlerimden biri bulacak.”

Bir cevap alamayacağına karar verince rahatladı, etrafına göz gezdirdi. Boş raflar ilk kez dikkatini çekti.

“Neler olmuş buralara?” dedi sert bir sesle ve ilgili bir yüzle.

“Sattık burayı,” dedi Melanie mırıldanarak, Miranda’yı arkasına saklamaya

çalışırken. “İngiltere’ye gidiyoruz.”

“Öyle mi? Ne oldu? Kocanı mı öldürdüler? Yoksa katranla tüye mi buladılar?”

Melanie bembeyaz kesildi.

“Hayır,” diye fısıldadı. Yutkunurken boğazı hareket etti; korku dolu gözlerle kapıya baktı. Demek bu tehditle sıkıştırılıyorlardı. Bütün sıcağa rağmen anlık bir ürperti hissettim.

“Yaa… Bak, emin değilsen, aşağılarda… Center Sokak’ta adamın birini fena gıdaklatıyorlar, haberin olsun. Bütün kasaba katran kokmaya başladı, tavernalardakiler oraya akın etti.”

Melanie ve Miranda aynı anda çığlığı basıp kapıya doğru koştular, soğukkanlı Jezebel’ı ittirerek yanından geçtiler. Ben de hemen aynı yönde koşmaya başlamıştım ki Ralston Bogues tam zamanında geldi ve karısını yakaladı.

“Randy, kardeşlerinin yanına git,” dedi sakince. “Sakin ol Mellie, geçti.”

“Katran,” dedi kadın nefes nefese, kocasına sarılarak. “Öyle dedi- öyle dedi.”

“Ben değildim,” dedi adam. Saçları terle yapışmıştı, solgun yüzü de parlıyordu. “Benim peşimde değiller. Henüz değil. O matbaacıydı.”

Kolundaki karısının ellerini nazikçe kendinden ayırdı, tezgâhın arkasına geçti ve Jezebel’a ilgi dolu bir bakış fırlattı.

“Çocukları al, Ferguson’ın yerine git,” dedi, tezgâhın arkasında gizlediği yerden av tüfeğini çıkararak. “Ben de en kısa sürede geleceğim.” Barut ve fişeklik için çekmecelerden birini açtı.

“Ralston!” Melanie fısıltıyla konuştu, Miranda’yı takip etti ama sesinin zayıflığı, barındırdığı endişeyi gizlemiyordu. “Nereye gidiyorsun?”

Adamın ağzının kenarı titredi; cevap gelmedi.

“Ferguson’ın yerine git,” diye tekrar etti, gözleri elindeki fişeklikteydi.

“Hayır! Hayır, gitme! Bizimle gel, benimle gel!” Kadın telaşla adamın koluna yapıştı.

Adam kolunu silkip kadından kurtuldu, silahını doldurmaya devam etti.

“Git Mellie.”

“Gitmem!” Kadın hemen bana döndü. “Bayan Fraser, konuşun onunla!

Lütfen, kendini harcamasın, yapmasın bunu! Gitmesin, gitmemeli.”

Ağzımı açtım, ne diyeceğime karar bile vermemiştim. Neyse ki zorunda da kalmadım.

“Bayan Fraser kendimi harcayacağımı düşünmüyordur Mellie,” dedi Ralston Bogues, gözleri hâlâ ellerindeydi. Fişeklik kutusunu omzundan arkaya attı, tüfeğin horozunu çekti. “Kocası şu anda insanları yaklaştırmamaya çalışıyor - tek başına.”

O an gözlerini kaldırıp bana baktı, selam verircesine başını salladı ve gitti.

***

Jezebel haklıydı, bütün kasaba gerçekten de katran kokuyordu. Aslında yazın, özellikle de rıhtımdaki ambarların etrafında bu gayet normaldi ama bu kesif koku artık ciğerleri tehdit eder bir haldeydi. Katran -ve korku- bir yana, bir de hissettiğim korkudan dolayı zor nefes alıyordum, çünkü Ralston Bogues’a yetişmeye çalışıyordum. Adam belki koşmuyordu ama adımlarına yetişmek gerçekten kolay değildi.

Jezebel tavernalardan dışarı çıkıp manzaraya bakmakta olan insanlar konusunda da haklıydı; Center Sokağı’nın köşesi heyecan dolu bir kalabalık tarafından doldurulmuştu. Çoğu erkekti ama kaba saba birkaç kadın da aralara serpişmişlerdi.

Eczacı onları gördüğünde tereddüt etti. Birkaç yüz ona döndü; birkaç tanesi yanındakini kolundan çekiştirip onu gösterdi - yüzlerinde de pek dostane bir ifade olduğu söylenemezdi.

“Git işine Bogues!” dedi bir tanesi. “Senlik bir şey yok - henüz!”

Başka bir tanesi yere eğildi, eline bir taş aldı, fırlattı. Taş ahşap kaldırıma, Bogues’un bir metre kadar uzağına düştü. Böylece kalabalıktan daha çok kişinin ilgisi bu tarafa kaydı. İnsanlar yavaş yavaş bizim olduğumuz yöne dönmeye başlamışlardı.

“Baba!” dedi arkamdan gelen küçük, nefes nefese bir ses. Döndüğümde şapkasını kaybetmiş, saçları açılmış, yüzü kıpkırmızı olan Miranda’yı gördüm.

Düşünecek zaman yoktu. Kızı kucağıma aldım, havaya kaldırdım ve babasına doğru götürdüm. Adam neye uğradığını şaşırdı, silahını elinden bırakıp kızını aldı.

Bir adam öne atıldı, silaha uzandı ama ben ondan önce davrandım. Ondan uzaklaştım, silahı göğsümün üstünde tuttum.

Adamı tanımıyordum fakat o beni tanıyordu; gözlerini benim üstümde tuttu, sonra tereddütle omzunun üstünden geriye baktı. Jamie'nin ve başka birçok kişinin sesini duyabiliyordum; hepsi birbirini susturmaya çalışıyordu. Konuşulanları duyamayacak kadar nefes nefeseydim hâlâ ama konuşulanların tartışma tonlamasıyla söylendiklerini anlayabiliyordum ama insanlar birbirlerini kesme değil, hesaplaşma peşindeydiler. Adam ne yapacağını şaşırdı, bana baktı, gözlerini çevirdi - sonra sırtını döndü ve tekrar kalabalığın içine karıştı.

Bogues kızını tutacak kadar kendine gelmişti. Miranda babasının omzuna sıkıca sarılmış, yüzünü adamın gömleğine gömmüştü. Adam gözlerini bana çevirdi ve bir kafa hareketiyle silahını geri istediğini belirtti. Kafamı iki yana salladım, tüfeğe daha sıkı sarıldım. Kabza sıcak ve kaygandı.

"Miranda'yı eve götür," dedim. "Ben- bir şeyler yaparım."

Silah doldurulmuştu, hazır haldeydi. Tek atış. Tüfekle yapabileceğim en iyi şey anlık bir dikkat dağınıklığı yaratmaktı - ama işe yarayabilirdi bu.

Kalabalığı yararak ilerledim, eteklerimin arasında hafifçe sakladığım tüfeğin eğimini barutu dökmeyecek şekilde ayarlamaya çalıştım. Katran kokusu birden daha da keskinleşti. Matbaacının dükkânının önünde bir fıçı kadarı dökülmüştü; siyah sıvı güneşin altında tütüyordu.

Parıldayan korlar ve kararmış kömür parçaları sokağa saçılmıştı, herkesin ayağının altındaydı; Bay Townsend olduğunu biraz geç fark ettiğim yapılı adam, orada çıkan küçük yangını söndürmeye çalışıyor, tekrar canlandırmaya çalışan bir-iki adamın çabalarına mani oluyordu.

Jamie'yi aradım ve Ralston Bogues'un tam olarak tarif ettiği yerde buldum - matbaa dükkânının kapısının önünde, elinde katrana bulanmış bir süpürgeyle duruyordu, gözlerinde savaş parıltısı vardı.

"Bu mu kocan?" Jezebel Morton gelmişti, omzumun üstünden ilgiyle bakıyordu. "İri kıyımmış."

Dükkânın önü katranla kaplanmıştı - Jamie de aynı şekilde. Büyük bir katran kütlesi saçına takılmıştı, ayrıca kolunda sıcak katranla yandığı bir yer de vardı. Buna rağmen sırıtabiliyordu. Yakınında iki tane daha katrana bulanmış süpürge yerdeydi, biri kırıktı - birinin kafasında kırıldığı neredeyse kesindi. O an için, en azından eğleniyordu.

Dükkânın sahibi Fogarty Simms'i hemen göremedim. Sonra pencerede korkmuş bir yüz belirdi ama kalabalıktan biri hemen oraya taş fırlatınca eğildi - taş pencereyi çatlattı.

“Çık dışarı Simms, tırsak herif seni!” diye bağırdı yakınımdaki bir adam. “Yoksa dumandan boğarız seni, zorla çıkarsın!”

Kalabalık bu tehditle heyecanlandı. Yakınımdaki genç bir adam eğildi, yangından fırlayan bir parçayı almaya çalıştı. Tam onu tuttuğu anda yetiştim, elini acımasızca ezdim.

“Ahh!” Feryadı basan delikanlı elindekini bıraktı, dizlerinin üstüne çöktü. Elini kasıklarının arasına aldı, acıyla kıvranmaya başladı. “Tanrım yardım et!”

Yan yan giderek kalabalığın içinde ilerledim. Jamie’ye silahı verecek kadar yaklaşabilecek miydim? Yoksa durumu daha berbat bir hale mi sokacaktım?

“Kapıdan çekil Fraser! İşimiz seninle değil!”

Bu eğitimli sesi tanımıştım; Neil Forbes’tu bu, avukat. Ama her zamanki özenli kıyafeti içinde değildi, evden çıktığı gibi gelmiş gibiydi. O halde bu olay kendiliğinden gelişmemişti - pis işi halletmek için hazırlanılmıştı.

“Hey! Kendi adına konuş Forbes! Benim işim var onunla!” İri yarı, kasap önlüğü giymiş, kırmızı suratlı, öfkeli bir adamdı bu. Gözü şişmiş, mordu. “Bana yaptığına bak!” Tombul elini gözüne doğru, sonra da kara lekelerle kaplı göğsünün üstüne doğru salladı; katran kaplı bir süpürgenin gazabına uğramış gibiydi. “Bunu ödeteceğim sana Fraser!”

“Evet, aynı şekilde ödeyeceğim Buchan!” dedi Jamie ve elindeki süpürgeyle bir kez daha hamle yapacakmış gibi yaptı. Buchan bağırarak geri kaçtı, yüzünü çok gülünç bir hale soktu; kalabalık kahkahalara boğuldu.

“Geri dön dostum! Vahşilik etmek istiyorsan biraz daha boyanman lazım!” Buchan kaçmak için hamle yapmıştı ama kalabalık onu durdurdu. Jamie süpürgesiyle ona doğru uzandı, adamın pantolonunu lekeledi. Buchan sopanın dokunuşunu hissedince yerinden sıçradı ve kalabalığın daha da gülmesine, coşmasına neden oldu.

“Sanırım kalanınız da vahşilik peşinde, öyle mi?” diye bağırdı Jamie. Süpürgesini dumanı tüten katran yığınının üstünden geçirdi, sonra da kalabalıkla arasında büyük bir kavisle savurdu. Sıcak katran damlacıkları havaya saçıldığında adamlar bağrışmaya, birbirlerini ezerek kaçışmaya başladılar.

Ben de bir yana savruldum ama sırtım bir fıçıya dayanacak şekilde kenara çekildim. Beni zahmetsizce kolumdan tutup çeken Jezebel olmasa ezilecektim.

“Seninki de pek gürültücü çıktı,” dedi ama bundan memnun olmuş gibiydi.

Gözlerini Jamie'den ayırmıyordu. "Hayran olunacak bir adam!"

"Evet," dedim, ezilmiş dirseğimi ovarak. "Bazen oluyorum ben de."

Duygularımı herkes paylaşmıyordu.

"Vazgeç Fraser, çekil oradan ya da onunla birlikte tüye bulan! Lanet Kralcılar!"

Bu bağırış arkamdan gelmişti. O yöne döndüğümde konuşanın hazırlıklı geldiğini gördüm; adamın bir elinde tüyle dolu bir yastık vardı ve tüylere istendiği an ulaşmak için yastık kılıfının bir ucunu yırtmıştı.

"Hepsini tüyle katrana bulayın!"

Tekrar döndüm, bağıranı görmeye çalıştım. Sokağın tam karşısındaki evin üst katındaki adamın penceresini ardına dek açtığını gördüm. Tüyden bir yatağı pencereden dışarı atmaya çalışıyordu ama bu çabası evin ve yatağın sahibi olan kadın tarafından engelleniyordu. Kadın onun sırtına atlamış, ciyak ciyak bağırıyor, kafasına oklavayla vurmaya çalışıyordu.

Arkamdaki bir adam tavuk gibi gıdaklamaya, dirseklerini de kanat gibi kıvırıp sallamaya başladı - bu hareketle eğlenen, gülen arkadaşları da onu taklit etmeye başladılar; böylece ortamdaki sınırlı miktardaki mantık iyice yok oluyordu.

Sokağın öteki ucunda tezahürat başladı.

"Kralcı! Kralcı! Kralcı!"

Durum çok farklı bir yöne kaymaya başlamıştı ve bu hiç iyi değildi. Elimdeki tüfeği hafifçe kaldırarak ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Karar veremiyordum ama bir şey yapmam şarttı. Biraz daha beklersem saldıracaklardı.

"Tüfeği bana ver yenge," dedi omzumdaki ses. Döndüğümde Genç Ian'ın nefes nefese arkamda durduğunu gördüm. Bir an bile tereddüt etmeden silahı teslim ettim.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Jamie. "Evet, hepiniz!" Bunu önce Fransızca, sonra İngilizce söyledi. Kalabalığa bağırıyor olabilirdi ama gözleri Ian'daydı.

Ne halt etmeye- ama sonra Fergus'u gördüm. Adam kalabalığın en önünde, dirseklerini kullanarak yerini kaybetmemeye çalışıyordu. Tüfeği kaldırmak üzere olan Genç Ian duraksadı, silahı indirip sakladı.

"Yaklaşma, doğru söylüyor!" dedim ona hemen. "Ateş etme, daha değil." O an, telaş içinde açılmış bir ateşin yarardan çok zarara yol açacağını anladım.

Bobby Higgins ve Boston Katliamı'nı düşündüm. Cross Creek'te de benzer bir şey olmasını asla istemezdim - özellikle de Jamie'nin etrafında gerçekleşecekse.

"Tamam ama onu alıp götürmelerine de müsaade edecek değilim," diye mırıldandı Ian. "Saldırırlarsa- " Lafını kesti fakat dişlerini sıktı. Tüm o katran kokusunun arasında terinin keskin kokusunu da alabiliyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki bir şey dikkatleri dağıttı. Yukarıdan gelen bağırışlar kalabalığın ne olduğunu öğrenmek için oraya dönmesine neden oldu.

Başka bir adam -sinirli kadının kocası, yani evin asıl sahibi- pencerede göründü, yatağı atmaya çalışan adamı geri çekip yumruklamaya başladı. Birkaç saniye sonra bu ikili görünürden kayboldu, kadının ciyaklamaları kesildi. Yatağın yarısı pencerenin içinde, yarısı dışında kalmıştı.

Yukarıdaki tartışmanın heyecanıyla "Kralcı! Kralcı! Kralcı!" şeklindeki bağırış da kesilmişti ama tekrar başladı. Ara ara birisi matbaacının çıkıp teslim olmasını da istiyordu.

"Çık dışarı Simms!" diye bağırdı Forbes. Artık elinde yeni bir süpürge olduğunu gördüm. Dükkânın kapısına yavaş yavaş yaklaşıyordu adam; Jamie de onu gördü ve alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

Oradaki lokantalardan birinin sahibi olan Silas Jameson, Forbes'un arkasında bir güreşçi gibi eğilmiş, yüzüne hınç dolu bir sırıtış yerleştirmişti.

"Çık dışarı Simms!" diye bağırdı o da. "İskoç'un tekinin eteğinin altına saklanmaya utanmıyor musun?"

Jameson'ın sesi herkesin duyabileceği kadar gürdü; lafa herkes güldü - Jamie de dahil.

"Zekiceydi!" diye bağırdı Jamie, eteğinin ucunu Jameson'a doğru silkerek. "Bu ekoseler zamanında çok zavallı adamı savundu!"

"Zavallı kadınları da savunmuştur herhalde!" diye bağırdı utanmazın teki.

"Nasıl yani, eteğimin altında karının olduğunu mu sanıyorsun?" Jamie nefes nefeseydi, gömleği terden üzerine yapışmıştı ama hâlâ sırıtıyordu. "Gelip bakabilirsin istersen!"

"Orada bana da yer var mı?" diye bağırdı balıkçıların karılarından biri.

Kalabalık kahkahalara boğuldu. Her histerik topluluk gibi, insanlar bir sinirleniyor bir eğleniyorlardı. Tepeden tırnağa titreten, derin bir nefes aldım. Terlerin göğüslerimin arasından aşağı süzüldüğünü hissettim. Jamie kalabalığı

oyalayabiliyordu ama çok ince bir çizgi üstündeydi.

Simms'i korumaya karar vermişti artık ve dünyadaki hiçbir güç onu vazgeçiremezdi. Adamı almaya ant içmiş kalabalık, bunu yapmak için Jamie'yi ezip geçmek zorundaydı - ve bunu her an yapabilirlerdi.

"Çık dışarı Simms!" diye bağırdı İskoç şehirlilerinden biri. "Bütün gün Fraser'ın kıçının arkasında saklanamazsın!"

"Kıçımın arkasında bir avukat olacağına bir matbaacı olsun!" diye bağırdı Jamie, süpürgesini Forbes'a doğru sallayarak. "Onlar daha küçük, bilirsiniz!"

İnsanlar bunu duyunca kükrercesine gülmeye başladı; Forbes etine dolgun bir adamdı ama Fogarty Simms her an açlıktan ölebilirmiş gibi görünürdü. Forbes kıpkırmızı kesildi; sinsi, alaycı bakışların ona kaydığını gördüm. Forbes kırklı yaşlardaydı, hiç evlenmemişti ve insanlar onun hakkında konuşuyorlardı…

"Aslında kıçımda bir avukat olsun hiç istemem doğrusu!" diye devam etti Jamie mutlulukla, süpürgesinin ucunu Forbes'a doğru uzatarak. "Bokunuzu çalıp sizden lavman parası alırlar!"

Forbes ağzını açtı, yüzü mosmor kesildi. Bir adım geri gitti, bağıracak gibi oldu ama bir şey söyleyebildiyse de kimse duyamadı; kalabalığın kahkahası çok güçlüydü.

"Hatta… hatta sonra da size gübre niyetine satarlar!" diye haykırdı Jamie, duyulabileceğini fark ettiği ilk saniye. Süpürgesini hemen terse çevirip Forbes'u ucuyla dürttü.

Kalabalık artık keyiften inliyordu. Kendini o anda kaybeden Forbes, süpürgesini bir kürek gibi tutup Jamie'ye saldırdı; bir süredir böyle ahmakça bir hareket beklemekte olan Jamie hemen kenara çekildi, Forbes'a çelme taktı ve katran lekeli süpürgesiyle adamın omzuna bir darbe indirip katran birikintisinin içine yolladı. Bütün sokak mest oldu.

"Al, yenge, tut şunu!" Av tüfeği birdenbire ellerime geri döndü.

"Ne?" Neye uğradığımı tamamen şaşırmış halde arkama döndüm ve Ian'ın kalabalığın arka tarafında hızla ilerlediğini, Fergus'u çağırdığını gördüm. Saniyeler içinde yatağın sarkıtıldığı evin kapısına vardılar.

Ian eğilip ellerini birleştirdi; sanki bunu yıllardır deniyorlarmışçasına, Fergus bu basamak müsveddesine hemen ayağını atıp sıçradı ve yatağı kancasıyla yakaladı. Birkaç saniye boyunca normal eliyle de yatağı dengelemeye çalışırken yalpalamasına rağmen düşmemeyi başardı.

Ian yukarı uzanıp Fergus'u belinden yakaladı, aşağıya çekti. O an yatağın kumaşı ikisinin ağırlığıyla söküldü; Fergus ve Ian yere yuvarlanırlarken yatağın tüyleri müthiş bir şelale oluşturarak üstlerine dökülmeye başladı. Bundan birkaç saniye sonra sıcak, nemli havanın etkisiyle tüyler uçuşup sokağa yayıldılar; neye uğradığını şaşıran insanların üstü kuş tüyleriyle kaplanmaya başladı.

Tüyler her yerdeydi; insanların gözlerine kaçıyor, burun ve ağızlarını tıkıyor, saçlarına, giysilerine, bacak ve kollarına yapışıyorlardı. Kirpiğimin üstünde duran bir tanesini elimle alıp hemen geri çekildim ve yarı kör, birbirlerine çarpmaya başlayan insanlar tarafından ezilmekten kurtuldum.

Fergus'la Ian'ı izlemekteydim ama tüy fırtınası başladıktan birkaç saniye sonra -sokağın geri kalanının aksine- gözlerimi tekrar matbaacı dükkânına çevirdim; Jamie ani bir hareketle kapıyı açtı, Fogerty Simms'i kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı, adamı sertçe ittirip harekete geçirdi ve sonra kaçışını garanti altına almak için süpürgesini yerden alıp Simms'le kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Bir ağacın gölgesinde gizlenmekte olan Ralston Bogues hemen oradan çıktı ve Simms'i korumak için ona doğru koşmaya başladı.

Bu hareketi görenler de oldu tabii - adamların çoğunun dikkati her taraflarını sarmış, üstlerine yapışmış olan tüylerle dağılmış olsa da birkaçı neler olduğunu fark etmişti; bağırarak kalabalığı da haberdar etmeye çalışırlarken bir yandan da hızla matbaacıya doğru koşmaya başladılar.

Tam zamanıydı… başlarının üstüne doğru bir el ateş edip eğilmelerini sağlayacak, böylece Simms'in kaçmasını sağlayacaktım. Bu kararı aldıktan sonra parmağımı tetiğe götürdüm.

Av tüfeği elimden öyle bir hızla alındı ki artık bende olmadığını algılamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Boş ellerime inanamayarak bakmaya başladım. Sonra arkamdan bir haykırış geldi ve herkesi susturdu.

"Isaiah Morton! Sen geberdin!"

Av tüfeği kulağımın dibinde sağır edici bir sesle patladı, çıkardığı isle beni kör etti. Öksüre öksüre yüzümü koluma sildim ve Isaiah Morton'ın birkaç metre ötemdeki kısa, tombul vücudunun bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde koştuğunu görmeye başladım. Jezebel de birkaç saniye sonra koşmaya başladı, önündeki herkesi hunharca kenara iterek adamın peşinden gitti. Katran ve tüy içindeki Forbes'un üstünden çeviklikle atladıktan sonra, birkaç adamdan daha dirsek darbeleriyle sıyrıldı. Yukarı çektiği kırmızı etekliklerini savurarak kendi cüssesinden beklenmeyecek bir hızla hareket

ediyordu. Morton bir köşeyi dönüp gözden kayboldu ama karısı onu neredeyse yakalamak üzereydi.

Biraz sersemlemiştim. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Koluma biri dokununca gözlerimi kaldırdım.

Tek gözü kapalı Jamie, ötekini de kısarak bana bakıyordu; sanki görebildiğinden ya da gördüğü şeyin gerçekliğinden emin değilmiş gibiydi. Anlayamadığım bir şeyler söylüyordu ama yüzümün önünde yaptığı hareketler -ve beraberinde ağzının kenarının titremesi- anlatmaya çalıştığı şeyi fazlasıyla belli etti.

Bir ses çıkardım ama bu ses tiz, çirkin ve bana ait değilmiş gibiydi. Yüzümü tekrar sildim. “Konuşmalısın!”

Benekli bir kardan adama benziyordu: gömleğinin birçok yerini lekeleyen siyah katran, kaşlarının, saçlarının, sakallarının üstüne de yapışmıştı. Bir şey daha söyledi ama net şekilde duyamadım. Kafamı iki yana salladım, kulağımı işaret ederek düzgün duyamadığımı anlatmaya çalıştım.

Gülümsedi, beni omuzlarımdan tuttu ve alınlarımız hafif bir sesle çarpışana kadar kafasını yaklaştırdı. Hafifçe titrediğini hissedebiliyordum fakat bunun sebebinin kahkaha atıyor oluşu mu, yoksa yorgunluğu mu olduğunu kestiremedim. Sonra doğruldu, alnımı öptü, kolumu tuttu.

Neil Forbes sokağın ortasında oturuyordu. Bacakları ayrılmış, saçları darmadağın olmuştu. Bir tarafı omuzdan dize kadar katrana bulanmıştı. Ayakkabılarından birini kaybetmişti. Ona yardımcı olmak isteyenler adamın üstündeki tüyleri temizlemeye çalışıyorlardı. Jamie beni adamın etrafından geniş bir daire çizerek geçirdi, avukata “oh olsun” diyen gözlerle baktı.

Öfke içindeki Forbes kafasını kaldırdı, boğuk sesle bir şeyler söyledi, yüzünü iğrenmiş bir ifadeyle buruşturdu. O an adamı duyamıyor oluşuma hayli sevinmiştim.

***

Ian ve Fergus linççi grubun çoğuyla birlikte uzaklaşmışlar, kargaşayı başka bir yere taşımışlardı. Biz ise River Sokağı’ndaki bir han olan Sycamore’a çekilip, bir şeyler içip temizlendik. Üstündeki katran ve tüyleri temizlerken Jamie’nin neşeli hali büyük ölçüde yok olmuştu ama Doktor Fentiman’ı ziyaretimi duyunca tekrar canlanır gibi oldu.

“Ne yapıyormuş, ne?” Stephen Bonnet’nin testisleri hakkındaki hikâyemi dinlerken istemsizce irkildi. Sıra penis şırıngasında geldiğinde ise hemen bacaklarını kapadı.

“İğnemsi kısmı hafifçe içeri sokuyormuşsun, sonra da içinde cıvalı klorid gibi bir şey olan solüsyonu oradan içeri boşaltıyormuşsun sanırım.”

“İçeri? Yani…”

“Göstermemi ister misin?” diye sordum. “Sepetimi Bogueslar’ın evinde unuttum ama- ”

“Hayır.” Öne eğildi, kollarını kasıklarının üstünde birleştirdi. “Çok can yakıyor mudur dersin?”

“Hoş bir his değildir bence.”

Tekrar titredi.

“Bence de.”

“Pek etkili olduğunu da sanmıyorum aslında,” dedim düşünceli bir halde. “Böyle bir şeyi yaşayıp tedavi olamamak berbat olmalı.”

Beni sanki yanında oturduğu kutunun içinde bir bomba olduğunu keşfetmişçesine, büyük bir dikkatle izliyordu.

“Nasıl- ” diye bir şey söylemeye başladı ama ben telaşla lafıma devam ettim.

“Bayan Silvie’nin işletmesine gidip oradaki kızları tedavi etmeme yardımcı olursun, değil mi?”

“Bayan Silvie kim?” diye sordu şüpheyle.

“Genelevin işletmecisi,” dedim derin bir nefes aldıktan sonra. “Doktor Fentiman’ın hizmetçisi söyledi. Burada birden çok genelev vardır ama Bayan Sylvie de rekabetin farkında olduğu için sana söyler diye düşünüyorum, yani- ”

Jamie yüzünü eliyle kapattı, göz kapaklarını parmaklarıyla kapatıp yorgunluğunu daha da vurgulamaya gayret etti.

“Genelev…” diye tekrar etti. “Geneleve yollamak istiyorsun beni, ha?”

“İstersen ben de gelirim seninle, sorun değil,” dedim. “Ama yalnız başına daha etkili olursun diye düşünüyorum. Kendi başıma da halledebilirdim,” diye ekledim duygusuzca, “fakat bana o kadar ilgi göstereceklerini sanmam.”

Tek gözünü açıp beni süzdü.

“Bence seni de gayet hoş karşılarlar,” dedi. “Demek benimle birlikte kasabaya gelmek istediğinde kafanda bu vardı, öyle mi?” Sesi biraz aksiydi.

“Şey… evet,” diye itiraf ettim. “Ama kınakına kabuğuna da gerçekten ihtiyacım vardı. Hem ben gelmemiş olsaydım Bonnet’den haberin olmazdı. Lucas’tan da tabii.”

Galce bir şeyler söyledi ve çıkarabildiğim kadarıyla ikisinden de hiç haber almasa mutlu olacağına dair bir şeylerdi.

“Hem sen genelevlere de gayet aşinasın,” diye ekledim. “Edinburgh’ta bir tanesinde odan vardı!”

“Vardı, evet,” dedi. “Ama o zaman evli değildim, yani evliydim de- pekâlâ, o zamanlarda tam ihtiyacım olan şeydi, çünkü insanların hakkımda- ” Durdu, rica eden gözlerle bana baktı. “Sassenach, gerçekten Cross Creek’teki herkesin benim hakkımda- ”

“Seninle birlikte gelirsem öyle düşünmezler, değil mi?”

“Tanrım.”

O anda ellerini kafasına gömdü, şakaklarını ovmaya başladı; bana karşı çıkmak için aklına bir şeyler gelebileceğini umuyor gibiydi.

“Senin içindeki kardeşlerine acıma duygusu nerede?” diye sordum. “O şanssız adamlardan birinin Doktor Fentiman’ın aygıtına maruz kalmasını istemezsin herhalde, sırf sen- ”

“Bizzat uğraşmak zorunda kalmadığım sürece,” dedi emin bir sesle, kafasını kaldırarak, “kardeşlerim ve yoldaşlarım, ister günah isterse sevap işleyebilirler.”

“Sana katılmıyor değilim,” diye yanıt verdim. “Ama mesele yalnızca onlar değil. Bir de kadınlar var. Yalnızca fahişeler de değil, ya o zavallı karıları ve hastalığı kaptıktan sonra yapacakları çocuklar ne olacak? Eğer hepsi kurtarılabilecekse, yok yere ölmelerine izin vermezsin, ha?”

Ağlara yakalanmış bir hayvanı andırıyordu artık ve bu açıklamalarım da durumu kötüleştirdi.

“Ama- bak, penisilin de her zaman işe yaramıyor,” dedi haklı şekilde. “Ya fahişelerde de işe yaramazsa?”

“Yaramayabilir, evet,” dedim dürüstçe. “Ama ya işe yaramayabilecek bir şey deneyeceğiz ya da hiç denemeyeceğiz.” Daha da konuşacaktım fakat iyice köşeye sıkıştığını görünce mantığı bir yana bırakıp en iyi silahıma sarıldım.

“Ya Genç Ian ne olacak?”

“Ne olacakmış Ian’a?” diye dikkatlice sordu ama sözcüklerimle aklında bir

şeyleri canlandırdığımı hemen anlamıştım. Ian genelevlere yabancı biri değildi - Jamie sağ olsun.

“Ian çok iyi bir çocuk,” dedi sertçe. “Öyle bir…”

“Olabilir ama biliyorsun işte,” dedim. “Sen de farkındasın.”

Genç Ian’ın kişisel hayatı hakkında fazla bir bilgim yoktu - kişisel hayatının ne boyutta olduğundan bile emin değildim. Ama yirmi bir yaşında, yalnız ve görünüşe bakılırsa tamamen sağlıklı bir erkekti. Yani…

Jamie’nin de benimle aynı sonuca varmak üzere olduğunu görebiliyordum. Onunla evlendiğimde yirmi üç yaşında bir bakirdi. Genç Ian, herkesin kontrolünün dışındaki faktörler yüzünden, bu işlere çok daha erken bir yaşta girmişti. O masumiyette tekrar kazanılabilecek bir şey değildi.

“Hmm-hmm,” dedi.

Eline bir havlu aldı, saçlarını kuruladı ve kenara fırlattı. Sonra saçlarını elleriyle taradı, topladı ve bağlamak için eline bir parça deri aldı.

“Yapacaksak bir an önce yapmalıyız,” dedim. “Ama ben de gelsem iyi olacak. Kutumu alayım.”

Konuşmadan işe hazırlanmaya başladı. Neyse ki sokaktaki kargaşa sırasında yeleği de ceketi de üstünde değildi ve gömleğinin lekelerini kapatacak temiz giysilere sahipti.

“Sassenach,” dedi ve ona döndüğümde bana parıldayan gözlerle baktığını gördüm.

“Efendim?”

“Bunu ödeyeceksin.”

***

Bayan Silvie’nin işletmesi son derece normal görünen, iki katlı bir evdi, küçük ve bakımsız sayılırdı. Çatısındaki padavraların ucu yukarı doğru kıvrılmış, dış boyaları dökülmüştü.

Yamuk sundurmayı ve düzensiz avluyu görünce, Jamie boğazından sinirli İskoç homurtuları çıkardı; bununla yapmak zorunda kaldığı şeye kendini hazırlamaya çalıştığını düşündüm.

Bayan Silvie’nin nasıl bir kadın olmasını beklediğimden emin değildim - tanıdığım tek madam, Edinburgh’taki zarif bir Fransız göçmeniydi- ama Cross Creek’in en ünlü genelevinin işletmecisi yirmi beş yaşlarında, bir turta hamuru kadar yalın bir yüze ve kepçe kulaklara sahip bir genç kadındı.

Hatta onu ilk gördüğümde hizmetçi olduğunu sandım ama Jamie onu, “Bayan Silvie,” diyerek selamladığı zaman kapıyı madamın kendisinin açtığını anladım. Jamie’ye gözümün kenarından baktım, kadınla nereden tanıştığını merak ettim ama sonra bir kez daha bakınca kadının elbisesinin kalitesi ve göğsünün üstündeki büyük broşun madamın kimliğini fazlasıyla belli ettiğini ben de fark ettim.

Kadın bir ona, bir bana baktım, kaşlarını çattı.

“İçeri girebilir miyiz?” dedim ve cevabı beklemeden içeri girdim.

“Ben Bayan Fraser ve bu beyefendi de kocam olur,” dedim, kulakları hemen kızarmaya başlamış olan Jamie’yi göstererek.

“Öyle mi?” dedi Bayan Silvie dikkatlice. “Eh, ikiniz birdenseniz, bir sterlin fazla tutacak.”

“Anlayam- ah!” Kadının ne demek istediğini anlar anlamaz kan yüzüme hücum etti. Jamie hemen anlamış ve pancar rengine dönmüştü bile.

“Sorun olmaz, merak etmeyin,” dedi kadın hemen. “Pek sık olan şey değil belki ama Dottie dert etmez. Kadınlara da meyilli sayılır, anlarsınız.”

Jamie boğuk bir homurtu çıkardı ve bu sesle her şeyin benim fikrim olduğunu, bundan sonra da bana bağlı olduğunu belirtti.

“İstediğimiz şeyi açıklayamadık,” dedim olabildiğince zarif bir sesle. “Biz… ee… tanışmak istiyoruz aslında, sizin- ” Durdum, uygun bir kelime bulmaya çalıştım. Elbette “çalışan” dememeliydim.

“Kızları,” dedi Jamie netçe.

“Ee, evet. Kızlarınızla.”

“Demek öyle.” Küçük, parlak gözleri ikimiz arasında gitti geldi. “Metodistsiniz galiba, yanılıyor muyum? Parlak Işık Baptistleri’nden misiniz yoksa? Eh, o halde iki sterlin olacak. Verdiğiniz sıkıntı için.”

Jamie güldü.

“Ucuzmuş,” dedi. “Yoksa kız başına mı?”

Bayan Silvie’nin dudağının kenarı hafifçe titreşti.

“Kız başına, elbette.”

“Demek bir ruh için iki sterlin… Eh, kurtuluşa fiyat biçecek değilim.” Jamie artık açıkça alay etmeye başlamıştı; kadın da artık ne grup seks peşinde bir çift, ne de kapı kapı dolaşan misyonerler olmadığımızın farkına varmıştı.

Eğleniyordu fakat elinden geldiğince belli etmemeye çalışıyordu.

“Ben biçerim ama,” dedi duygusuzca. “Fahişeler her şeyin fiyatını bilirler ancak yokluğun bedelini bilmezler - ya da bana öyle söylendi.”

Jamie başını salladı.

“Evet. O halde, kızlarınızdan birinin hayatı için ne kadar para ödersiniz Bayan Silvie?”

Kadının gözlerindeki neşe kayboldu, artık barındırdığı tek ifade temkinlilikti.

“Siz beni tehdit mi ediyorsunuz beyefendi?” Sırtını dikleştirdi, elini kapının yakınındaki bir zile doğru götürdü. “Beni koruyanlar mevcuttur, emin olabilirsiniz. Burayı hemen terk etmenizi tavsiye ederim.”

“Eğer sana zarar verecek olsaydım kadın, izlemesi için karımı yanımda getirmezdim,” dedi Jamie sakince. “O kadar sapık değilim.”

Kadının zildeki eli biraz gevşedi.

“Ne sapıklar var, görseniz şaşırırsınız,” dedi. “Öyle şeylerle işim olmaz ama şahit olmadım da diyemem.”

“Ben de diyemem,” dedi Jamie, sesindeki alaycı ton yok olmuştu. “Acaba Mac Dubh adında bir İskoç’u duymuş olabilir misiniz?”

Yüzü bunu duyunca değişti, belli ki duymuştu. Çok şaşırmıştım ama belli etmedim.

“Duydum,” dedi kadın. Bakışları keskinleşti. “Sizsiniz. Değil mi?”

Jamie ağırbaşlılıkla reverans yaptı.

Bayan Silvie hemen dudaklarını büzdü, sonra tekrar varlığımı hatırladı.

“Size anlattı mı?” diye sordu.

“Hiç sanmıyorum,” dedim, Jamie’ye tersçe bakarak. Bakışımı ustaca görmezden geldi.

Bayan Silvie kısa, alaycı bir şekilde güldü.

“Kızlarımdan biri, adamın biriyle Toad’a gitmiş” -nehrin yanındaki Toad & Spoon adındaki batakhaneyi kastediyordu- “ve orada adamdan çok kötü muamele görmüş. Adam sonra onu içki salonuna çıkarmış, oradaki heriflere kızımı teklif etmiş. Kız orada öleceğini sanmış - aşırı tecavüz sonucu ölüm diye bir şey mümkündür, biliyor muydunuz?” Bu soru bana yöneltilmişti ve tonunda hem kibir, hem de merak vardı.

“Biliyorum,” dedim kısaca. O an içim huzursuzlandı, avuç içlerim terlemeye başladı.

“Ama orada iri bir İskoç varmış ve bu duruma hemen el koymuş. Grubun karşısında tek başına durmuş- ”

“Uzmanlığın,” dedim Jamie’ye sessizce, o da öksürdü.

“ -ve kız için kart oyunu oynamayı teklif etmiş. Oyun sonunda İskoçyalı kazanmış ve kızı almış.”

“Gerçekten mi?” dedim kibar bir biçimde. Kart oyunlarında hile yapmak da başka bir uzmanlığıydı ama bu konuda onu uyarmış, bunun bir gün kellesine mal olacağını söylemiştim. Bu macerasından bana bahsetmemiş olması pek şaşırtıcı değildi.

“Sonra Alice’i almış ve eve getirmiş - kapının önünde bırakmış.”

Jamie’ye kıskanç bir hayranlıkla baktı.

“Evet… Size olan borcumuzu ödetmek için mi geldiniz? Size minnettarım, çok teşekkür ederim, tabii bunun bir değeri varsa.”

“Elbette var madam,” dedi Jamie sessizce. “Ama hayır, geliş sebebimiz kızlarınızı daha beter korsanlardan korumak.”

Kadının ince kaşları sorgular şekilde havaya kalktı.

“Onları frengiden korumak istiyoruz,” dedim hemen. Kadının ağzı ardına kadar açıldı.

Genç oluşuna rağmen, Bayan Silvie hem alıcı olarak hem de satıcı olarak kolay lokma değildi. Frengi tehdidi bir fahişenin hayatında büyük bir önem teşkil etse de spiroketlerden bahsettiğimde kadını ikna etmeye yakalaşamadım bile; personeline -üç kızı olduğu ortaya çıkmıştı- penisilin enjekte etme teklifim ise sert bir hayır ile karşılandı.

Jamie, bizim kesin olarak anlaşamayacağımız ortaya çıkana kadar tartışmamıza izin verdi. Sonra konuya başka bir açıdan yaklaştı.

“Karım bu teklifi yalnız kalbinin temizliğinden dolayı yapmıyor aslında,” dedi. O sırada oturmak için davet edilmiş, çizgili kumaştan perdesi olan küçük bir oturma odasına geçmiştik. Jamie öne doğru eğildi, üstünde oturduğu sandalyeyi fazla zorlamak istemiyordu.

“Bir arkadaşımızın oğlu karıma gelip frengi olduğunu söyledi - hastalığı Hillsboro’daki bir fahişeden kapmış. Karım da yarayı görmüş; oğlanın frengi hastası olduğuna şüphe yok yani. Fakat hastamız panikledi, tedavi olamadan

kaçıp gitti. O zamandan beri onu arıyoruz - ve daha dün burada görüldüğünü duyduk. Sizin işletmenizde.”

Bayan Silvie bir anlığına yüz ifadesinin kontrolünü yitirdi; birkaç saniye sonra kendine geldi ama o korku ifadesini görmezden gelmek imkansızdı.

“Kim?” dedi çatallı bir sesle. “Bir İskoç mu? Nasıl bir tipmiş?”

Jamie bana komik bir bakış attı, sonra da Manfred McGillivray’i tarif etmeye başladı. Bitirdiğinde, genç kadının yüzü çarşaf beyazıydı.

“Onu konuk ettim,” dedi. “İki kez. İsa aşkına.” Bir-iki kez derin nefes aldı, kendine geldi.

“Ama temizdi o! Bana göstermesini istedim - hep isterim.”

Frengi çıbanının iyileştiğini ama hastalığın kanda muhafaza edildiğini ve sonra tekrar ortaya çıkabileceğini anlattım. Sonuçta, öncesinde hiçbir belirti göstermeyen frengili erkeklerle beraber olup hasta olan kadınlar görmüş olmalıydı?

“Evet, tabii ki ama o kadınlar kimse onlarla ilgilenmediği için hastalanırlar,” dedi, sert bir yüzle. “Biz kendimize iyi bakarız, hepimiz. Bu konuda çok ısrarcıyımdır.”

İnkârın iyice kadının beynine hâkim olmaya başladığını görebiliyordum. Ölümcül bir hastalığa sahip olduğunu kabullenmektense, bunun mümkün olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Birkaç dakika içinde bunun mümkün olduğunu anlayacak, sinirlenip bizi dışarıya atacaktı.

Jamie de bunu tahmin edebiliyordu.

“Bayan Silvie,” dedi, kadının aklından geçen düşünce akışını bölerek. Kadın gözlerini kaldırdı, şaşkın bakışlarını Jamie’ye yöneltti.

“Evinizde bir iskambil destesi var mı?”

“Ne? Ama- var, evet. Var tabii.”

“Getirin lütfen,” dedi Jamie gülümseyerek.

Kadın ağzını büzdü, Jamie’ye uzun uzun ve sertçe baktı. Sonra biraz rahatlar gibi oldu.

“Hilesiz mi?” dedi ve gözlerinde hafif bir parıltı belirdi. “Nesine oynayacağız?”

“Hilesiz elbette,” dedi Jamie. “Ben kazanırsam, karım hepinize iğne yapacak.”

“Ya kaybederseniz?”

“En iyi viskimden bir fıçı armağan ederim.”

Kadın biraz daha duraksadı, kısık gözlerle Jamie’yi süzdü - ihtimalleri hesaplıyordu. Jamie’nin saçında hâlâ minik bir katran topağı, ceketinde de birkaç tüy vardı ama derin mavi gözleri pürüzsüzdü. Kadın iç geçirdi, elini uzattı.

“Anlaştık,” dedi.

***

“Hile yaptın mı?” diye sordum, bir şeye takılmamak için koluna girerek. Hava çoktan kararmıştı, Cross Creek sokaklarını yıldızlardan başka aydınlatan bir şey yoktu.

“Gerek kalmadı,” dedi Jamie, sonra da ağzını ardına kadar açarak esnedi. “İyi bir fahişe olabilir ama kartlardan hiç anlamıyor. Bir şans oyunu seçeceğine Brag oynamayı tercih etti; bunda daha çok akıl kullanmak gerekir. Gerçi öteki oyunlarda da hile yapılabiliyor,” diye ekledi göz kırparak.

“İyi bir fahişe nasıl olur, tam olarak yani?” diye sordum merakla. O mesleğin gerektirdikleri üzerine hiç kafamı yormamıştım daha önce; uygun bir anatomi ve işi uygulayabilecek bir irade gerektiği gibi aşikâr gerçekler dışında bir şey bilmiyordum.

Önce güldü ama sonra kafasını kaşıyıp düşünmeye başladı.

“Erkeklere özel bir ilgi gösterecek fakat onları ciddiye almayacak biri olmalı. Yatmaya meraklı olursa o da şahane… Ah!” Bir kayaya takılıp sendelemiş ve kolunu daha sıkı tutmuştum, tam da Jamie’nin katranla yanan noktasına denk getirince feryadı bastı.

“Ah, af edersin. Çok mu acıyor? Hana gittiğimizde biraz merhem süreyim istersen.”

“Yoo, off, gerek yok. Su topladı sadece, geçer.” Kolunu hafifçe ovdu ama fazla sızlanmadı. Beni dirseğimden tuttu ve köşeden ana sokağa çıkardı. Geç kalma ihtimalimiz olduğu için McLanahan’s King hanında kalmaya karar vermiştik - River Run’a dönüş yolunu uzun bulmuştuk.

Sıcak katran kokusu kasabanın bu yanında hâlâ vardı ve akşam esintisi de yolların kenarında küçük tüy girdapları oluşturmaktaydı; ara sıra, ağır ağır uçuşan bir tüy kulağımın yanından geçip içimi gıdıklıyordu.

“Neil Forbes’un üstündeki tüyleri hâlâ topluyorlar mıdır acaba?” dedi Jamie, sırıttığını belli eden bir tonda.

“Belki de karısı üstüne bir kılıf yerleştirip yastık diye kullanır,” dedim. “Aaa- ama adam evli değildi. O zaman- ”

“Tavuklara sahip çıksın diye kümese koyarlar belki,” dedi kıkırdayarak. “Adam iyi horozlanıyor, orası kesin, tavuklara… ne kadar horozluk edebildiği şüpheli olsa da.”

Sarhoş değildi, iğnelerden sonra Bayan Silvie’yle açık kahve içmiştik ama ölesiye yorgundu; ikimiz de öyleydik ve bu haldeyken her laf komik gelebiliyordu. Yalpaladık, birbirimize çarptık, gözlerimiz yaşarana kadar en berbat şakalara güldük.

“Bu ne?” dedi Jamie birden, derin ve ürkek bir nefes alarak. “Ne yanıyor?”

Büyük bir şey yanıyordu; yakınlardaki evlerin üstünde gökyüzü aydınlanmıştı. Yanan ahşabın keskin kokusu birden sıcak katran kokusunu bastırdı; Jamie beni hemen arkasında sürükleyerek sokağın köşesine koştu.

Bay Simms’in matbaa dükkânı alevler içindeydi. Avlarını ellerinden kaçıran siyasi düşmanları, hınçlarını adamın dükkânından çıkarmaya karar vermişlerdi belli ki.

Günün önceki saatlerinde olduğu gibi, bir grup adam yine sokakta dolanıyordu. “Kralcı!” şeklindeki bağırışlar yine havadaydı, birkaç tanesi ellerinde meşale taşıyordu. Yangına doğru koşan, bağıran adamların sayısı arttı. “Tanrının cezası Özgürlükçüler!” diye bir feryadın ardından iki grup birbirine girdi.

Jamie beni kolumdan tuttuğu gibi geldiğimiz yöne, köşenin gerisine, gözden uzağa götürdü. Kalbim çarpıyordu, nefes nefeseydim; bir ağacın altına çöküp orada bekledik.

“Yani,” dedim aramızdaki kısa bir sessizliğin ardından, “Fergus yeni bir iş bulmak zorunda kalacak sanırım. Yakınlarda ucuza giden bir eczacı dükkânı var.”

Jamie hafif bir ses çıkardı, tam olarak gülmek denemezdi buna.

“Bayan Silvie’ye ortak olsa daha isabetli olur,” dedi. “Siyasete bulaşmayan bir iş sonuçta. Gel, Sassenach, yolu uzatacağız mecburen.”

Sonunda hana vardığımızda Genç Ian’ın verandada bizi beklediğini gördük.

“Nerede kaldınız siz, Meryem aşkına…” dedi telaşlı bir sesle, bana birden annesini hatırlatarak. “Bütün kasabayı taradık sizin için Jamie Dayı, Fergus oradaki kargaşada yaralandığınızdan ya da öldüğünüzden emindi.” Kafasıyla matbaa dükkânını gösterdi; alevlerin parıltısı dinmeye başlıyordu ama kızıl

renk hâlâ oğlanın buruşuk, sitemkâr yüzünü aydınlatmaya devam ediyordu.

“Güzel işler peşindeydik,” dedi Jamie, gizemli bir tonda. “İsa’nın emrettiği üzere hastaları ziyaret ettik.”

“Öyle mi?” diye yanıt verdi Ian, hayli alaycı bir sesle. “Hapistekileri de ziyaret etmemizi ister kendileri. Oradan başlasaydınız keşke.”

“Ne? Neden?”

“Sizin şu Donner olacak pislik kaçmış da ondan,” dedi Ian, bu berbat haberden biraz memnun olmuş gibiydi. “Bugünkü kavga sırasında gardiyan eğlenceye katılmak için dükkânın önüne gelirken kapı mandalını açık bırakmış; bu herif de hemen sıvışmış.”

Jamie derin bir nefes aldı, sonra nefesini yavaşça verdi ve duman yüzünden öksürdü.

“Pekâlâ,” dedi, “bir matbaa dükkânı, bir de hırsız kaybettik o zaman ama dört fahişe kazandık. Sence adil oldu mu Sassenach?”

“Fahişe mi?” diye bağırdı Ian, merakla. “Ne fahişesi?”

“Bayan Silvie’ninkiler,” dedim, dikkatle bakarak. O an pek telaşlı bir görünümü vardı ama belki de ışıktandı. “Ian! Yapmadın, değil mi?”

“Mutlaka yapmıştır Sassenach,” dedi Jamie isteksizce. “Baksana suratına.” Ian’ın yüz hatlarındaki suçluluk duygusu, suyun üstündeki yağ kadar kolay seçilebiliyordu.

“Manfred hakkında bir şey duydum,” dedi telaşla. “Nehir tarafındaymış, Wilmington’a giden bir gemi arıyormuş.”

“Evet, onu biz de öğrendik,” dedim asabi bir sesle. “Hangisiyle yattın? Bayan Silvie’yle mi kızlardan biriyle mi?”

Oğlanın adem elması telaşla inip kalktı.

“Bayan Silvie,” dedi boğuk sesle.

“Tamam,” dedim. “Neyse ki yanımda biraz daha penisilin var - bir de çok güzel, kör bir şırıngam var. Gir içeri Ian, hemen. Pantolonunu indireceksin.”

Kalan akşam yemeklerinden isteyip istemediğimizi sormak için sundurmaya çıkan Bayan McLanahan, bunu duyunca bana korku dolu gözlerle baktı ama onu o anda umursayamayacaktım.

Bir süre sonra temiz yatağımızın üstünde, günün kargaşasından, kavgalarından uzakta uzanıyorduk. Pencereyi açık bırakmıştım; cılız bir

esinti, yoğun ve sıcak havanın baskısını hafifletmeye çabalıyordu. Tüylere ya da kül parçalarına ait olan gri parçacıklar içeri giriyor, kar taneleri gibi yere düşüyorlardı.

Jamie'nin kolu gövdemin üstünde duruyordu; kolunun ön tarafında boylu boyunca uzanan yumuşak kabartıları parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum. Havada yangının sertliği vardı ama sıcak katranın alttan altta kendini hissettirmeye devam eden kokusu tüm tehditkarlığını sürdürüyordu. Simms'in dükkânını yakan adamlar -hatta adamın kendisini ve hatta Jamie'yi de yakmaya yaklaşan kişiler- bugünün isyankârları, geleceğin vatanseverleriydi.

"Düşündüğünü duyabiliyorum Sassenach," dedi Jamie. Uykunun eşiğindeki sesi huzurluydu. "Ne düşünüyorsun?"

"Katranla tüyleri düşünüyordum," dedim yumuşakça ve koluna nazikçe dokundum. "Jamie… zaman geldi."

"Biliyorum," dedi o da aynı yumuşaklıkla.

Sokakta dolanan adamlar vardı, ellerinde meşalelerle şarkılar söylüyorlardı; titrek ışık tavana yansıdı fakat gelip geçti tabii. Jamie'nin onun geçişini izlediğini, sokaktaki boğuk sesleri dinlediğini hissedebiliyordum. Ancak bir şey söylemedi ve bir süre sonra, yanıma kıvrılmış büyük vücut rahatlamaya başladı, tekrar uyku haline geçti.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım, beni duyduğundan emin olmasam da. Elbette duyuyordu.

"Bence senden bayağı iyi bir fahişe olurdu Sassenach, eğer daha az seçici olsaydın," dedi mırıltıyla.

"Ne?" dedim, irkilerek.

"Neyse ki öyle değilsin…" dedi ve horlamaya başladı.

57. Papaz’ın Dönüşü

4 Eylül 1774

Roger dönüş yolunca Coopersville’den uzak durdu. Ute McGillivray’in gazabından çekindiği için değildi, yalnızca eve dönüşünün tatsız olmasını istemiyordu. Yolunu uzattı, Tepe’ye çıkan uzun yokuşu kat etti; bu bölgede orman hırsla büyüyerek patikadan kaybettiği yolun bir kısmını almış, küçük su birikintilerinin oluşmasına neden olmuştu.

Katırı bunlardan birinden geçirdi ve yüzündeki terleri silmek için durunca, akıntının kenarındaki büyük taşın arkasında bir hareketlilik gördü. Balık tutmakta olan Aidan ise onu görmemiş gibiydi.

Roger, Clarence’ı biraz dizginleyip izlemeye koyuldu, bir şey demedi. Sonra sordu: “İyi ısırıyorlar mı?”

“Fena değil,” dedi Aidan, ipine dikkatle bakarak. Sonra kafasını kaldırdı, ağzı kulaklarına vararak oltasını elinden bıraktı, kollarını kaldırıp Roger’ın onu da eyere çekmesini istedi.

“Geri döndün!” diye bağırdı çocuk, kollarını Roger’a doladı ve kafasını adamın göğsüne gömdü. “Seni bekliyordum. Şimdi gerçek bir papaz mı oldun sen?”

“Neredeyse. Bugün geleceğimi nereden bildin?”

Aidan omuz silkti. “Haftanın her günü bekliyordum.” Kocaman gözler ve muzip bir ifadeyle Roger’ın yüzüne baktı. “Hiç değişmemişsin.”

“Değişmedim tabii,” dedi Roger, gülümseyerek. “Karnın nasıl?”

“Mükemmel. Yaramı görmek ister misin?” Arkasına yaslandı, gömleğinin ucunu kaldırıp on santimlik kırmızı dikiş izini gösterdi.

“Çok güzel,” dedi Roger onaylarcasına. “Madem iyisin, o zaman annenle küçük Orrie’ye de bakıyorsundur, ha?”

“Tabii bakıyorum.” Aidan dar göğsünü gerdi. “Eve dün tam altı tane alabalık götürdüm ve en büyük olanı kolum kadardı!” Kollarını iki yana açarak tarif etti.

“Haydi oradan, sen de…”

“Yakaladım, gerçekten!” dedi Aidan sinirle ama sonra kendisiyle dalga geçildiğini anladı ve sırıttı.

Clarence huzursuzlanmaya başladı, eve dönmek istiyordu. Hayvan küçük çemberler çizdi, toprağı tepti ve dizginleri çekiştirdi.

“Gitsek iyi olacak. Benimle gelmek ister misin?”

Aidan ister gibi görünüyordu ama kafasını iki yana salladı.

“Yok, gelmeyeyim. Bayan Ogilvie’ye sen gelir gelmez haber vereceğime söz vermiştim, ona gideyim.”

Roger bunu duyunca şaşırdı.

“Öyle mi? Niyeymiş?”

“Geçen hafta bebeği oldu, vaftiz etmeni istiyor.”

“Yaa…” Bunu duyunca biraz morali yerine geldi, içinde taşıdığı küçük mutluluk daha da büyüdü. İlk vaftiz! - ya da daha doğrusu, ilk *resmi* vaftizi olacaktı; aklına ismini bile bilmeden gömmek zorunda kaldığı O’Brien kızı geldi. Gerçi bunu atanana kadar yapamazdı ama bunu dört gözle bekliyordu.

“Ufaklığı mutlulukla vaftiz edeceğimi söyle ona,” dedi Aidan’ı yere indirirken. “Bana zamanını bildirsin. Küçük balığını da unutma!” diye seslendi.

Aidan oltasını ve balığını yerden aldı ve ormana daldı. Roger da Clarence’ın kafasını çevirip eve doğru yollandı. Yolda, eve henüz hayli mesafe varken, duman kokusu aldı; bacadan çıkandan daha yoğun bir kokuya sahipti bu ve yolda Cross Creek ile ilgili duyduklarından sonra, kendini ister istemez biraz rahatsız hissetti. Topuklarının ucuyla dürterek hızlandırmaya çalıştığı Clarence, dumana rağmen evin kokusunu almaya başladı ve yokuşta hızlandı.

Duman kokusu daha da güçlendi, beraberinde başka bir ağır koku daha gelmeye başlamıştı - bu koku sanki tanıdıktı. Ağaçların arasında gözle görülür bir sis belirdi; ormanın çalılarından çıkıp açıklığa girdiklerinde gerginlikten neredeyse mahmuzlarının üstünde yükseldi.

Yıpranmış ama sağlam haldeki kulübe yerli yerindeydi ve Roger, Clarence’ı homurdandıracak kadar sert bir şekilde kendini eyerin üstüne tekrar bıraktı. Ama duman evin etrafında kalın dalgalar halinde yükseliyor, kafasını ve boynunu -tıpkı bir Müslüman gibi- örtüyle kapamış olan Brianna’nın silueti de tam ortada duruyordu. Roger attan indi, bir nefes alıp Brianna’ya seslendi, ardından öksürük krizine tutuldu. Lanet dağsıçanı fırını açıktı ve adeta cehennemin çukuru gibi dumanlar çıkarıyordu - artık kokunun kaynağını

anlamıştı: kavrulan toprak kokusu.

“Roger! Roger!” Bree onu görmüştü, koşarak yaklaşıyordu. Etek ve örtülerinin uçlarını uçuşturarak bir turba kömürü yığınının üstünden atladı ve kendini kocasının kollarına bıraktı.

Roger onu tuttu, sarıldı; karısının ona dokunuşundan, ağzının tadından daha güzel bir şey olmadığını düşündü - Bree’nin öğle yemeğinde soğan yediği apaçık olsa da.

Bree kollarından gülümseyerek ve yaşlı gözlerle ayrıldı, “Seni seviyorum!” dedikten sonra tekrar kocasının yüzüne yapıştı ve öpmeye kaldığı yerden devam etti. “Özledim seni. En son ne zaman tıraş oldun? Seni seviyorum.”

“Dört gün önce, Charlotte’tan ayrıldığımda. Ben de seni seviyorum. Her şey yolunda mı?”

“Tabii ki. Ah, aslında değil. Jemmy ağaçtan düşüp dişini kırdı ama kırılan süt dişiymiş; annemin dediğine göre asıl dişin çıkışına zarar vermezmiş. Sonra… Ian frengi kapmış, yani olabilirmiş, hepimiz ondan iğreniyoruz… Şey, babam Cross Creek’te az kalsın katran ve tüye bulanıyormuş. Sonra, Flora MacDonald’la tanıştık. Başka… annem Jocasta Teyze’nin gözüne iğne batırdı ve- ”

“Iyyy!” dedi Roger içgüdüsel bir tiksintiyle. “Niye?”

“Patlamasın diye. Bir de resimlerimden altı sterlin kazandım!” diye muzaffer bir havayla. “Paravan yapmak için biraz kaliteli kablo ve ipek aldım, ayrıca sana da kışlık bir pelerin örmek için yünler aldım. Yeşil. Ah, ama en önemlisi, başka bir- onu sonra anlatırım sana, karışık bir şeydi. Presbiteryenler ile nasıl gitti? Sorun çıktı mı? Papaz mısın artık?”

Roger kafasını iki yana salladı, bu haber selinin hangisine daha önce cevap vermesi gerektiğini düşündü ve son kısımda karar kıldı, çünkü en çok onu hatırlıyordu.

“Papaz gibiyim. Peki, acaba Bayan Bug’dan anlaşılmazlık dersi almış olabilir misin?”

“‘Papaz gibi’ nasıl bir unvan oluyor acaba? Dur- biraz sonra anlatırsın; şunu biraz daha açmam lazım.”

Bunu dedikten bir saniye sonra Bree hemen fırının yanına gitti. Uzun, kil tuğladan yapılmış baca yığını bir uçta mezar taşı gibi yükseliyordu. Turba kömürü her şeyin üstünü örtüyordu; üstünde dumanlar tüten bir mezarın içinden cayır cayır yanan, kocaman bir iblis çıkacak gibiydi. O an Roger,

Katolik olsaydı istavroz çıkaracağını düşündü.

Durumu değerlendirerek kenara yavaşça yaklaştı; Brianna orada diz çökmüş, küreğiyle karşı taraftaki söğüdün altındaki turba kömürü yığınına erişmeye çalışıyordu.

Roger, görüşünü bulandıran bir duman bulutunun içinden bakarak, çukurun kenarlarını belirleyen kil plakaların üstünde çarpık şekilli objeler olduğunu görebiliyordu. Birkaç tanesi kâse ya da tabak olmaları amacıyla yoğrulmuş olmalılardı. Ama çoğu yarım metre-bir metre arası uzunlukta, borumsu şekillerdi, bir uçları konikleşecek kadar incelmiş, öteki ucu hafifçe yanmıştı. Koyu pembe renkteydiler, dumanla kirlenmiş ve islenmişlerdi; aslında mangalda kızartılmış penislere benziyorlardı ve görünüşleri Roger'ı, en az Jocasta'nın gözü hakkında duydukları kadar rahatsız etti.

"Borular," dedi Brianna gururla, küreğiyle o objelerden birini göstererek. "Su boruları. Bak, mükemmeller! Olacaklar en azından, eğer soğurken çatlamazlarsa tabii."

"Harika," dedi Roger, kendini zorlayarak. "Bak, sana bir hediye getirdim." Elini ceketinin cebine attı ve bir portakal çıkardı. Bree bir sevinç çığlığıyla meyveyi eline aldı ve başparmağını kabuğu delmek için hazırladı ama durdu.

"Yoo, sen ye bunu, Jem'e de bir tane getirdim," dedi Roger ve karısını rahatlattı.

"Seni seviyorum," dedi Brianna tekrar, hevesle ve birkaç saniye sonra portakalın suyu çenesinden akmaya başladı. "Ee, Presbiteryenler ne dediler?"

"Eh, yani, bir sorun yok. Onları etkilemek için gerekli eğitime, yeterli Yunanca'ya ve Latince'ye sahiptim. İbranicem kötüydü ama bir ayda onu da ilerlettim - Papaz Efendi Caldwell bana bir kitap verdi." Ceketinin yan tarafını eliyle gösterdi.

"Evet, Crombieler'e ve Buchananlar'a İbranice vaaz verdiğini gözümde canlandırabiliyorum," dedi Bree gülümseyerek. "Ee, başka?"

Küçük bir portakal parçası dudağına yapışmıştı; Roger içgüdüsel olarak eğildi ve karısını öperek parçayı oradan aldı. Bu minik sulu parça ağzını şenlendirmeye yetti.

"Yani, beni kendi prensipleri açısından, benim kavrama yeteneğim açısından incelediler. Uzun uzun konuştuk; aklımız için birlikte dua ettik." Bu konuyu onunla konuşurken biraz utanıyordu. Kendisi için çok önemli bir deneyim olmuştu, orada kendini sanki hiç tanımamasına rağmen çok özlediği evindeymiş gibi hissetmişti. Yapmak istediği iş için kendini adamaktan çok

zevk almıştı; üstelik yaptıklarını ve hissettiklerini anlayıp paylaşan insanlarla yan yana olunca…

“Sonuç olarak, geçici bir unvan olsa da artık Tanrı’nın sözünü aktaran bir papazım,” dedi, botlarının ucuna bakarak. “Evlendirme ve vaftiz gibi işlemler için tam olarak atanmam gerekiyor. Bunun için de bir yerlerde Presbiteryen Oturumu yapılmalı. O zamana kadar vaaz verebileceğim, öğretmenlik yapabileceğim ve cenazelerde konuşabileceğim.”

Bree ona gülümseyerek bakıyordu ama biraz hüzünlü bir yüz ifadesi vardı.

“Mutlusun yani?” dedi.

Roger başıyla onayladı ama bir süre ağzını açamadı.

“Çok mutluyum,” dedi sonunda, çok kısık bir sesle.

“Güzel,” dedi Bree yumuşakça ve daha samimi bir şekilde güldü. “Anladım. Yani şimdi, Tanrı’yla sözleşmiş gibi oldunuz, değil mi?”

Roger güldü ve boğazının biraz rahatladığını hissetti. “Evet, öyle gibi. Ama *seninle* evliyim, unutacağımı düşünme.”

“Düşünmem, sen de unutma.” Artık tamamen içten gülümsüyordu. “Eh, madem benimle evlisin…” Roger’ın gözlerinin içine baktı, bakışı kocasının içinden bir elektrik şoku gibi geçti. “Jem şu anda Marsali’nin yanında, Germain’le oynuyor. Ayrıca daha önce bir papazla sevişmemiştim doğrusu… biraz sapıkça ve kafirce olabilir gerçi, ne dersin?”

Roger derin bir nefes aldı ama fayda etmedi; muhtemelen dumandan ötürü, çakırkeyif ve biraz halsiz hissediyordu.

“Sen ki âlâsın, benimsin, aşkımsın; evet, çok güzelsin,” dedi, *“ve yatağımız da yeşildir. Kasıklarının eklemleri cevherlere benzer, sanki kurnaz bir işçilikten geçmiş gibiler. Göbek deliğin yuvarlak bir kadeh gibidir, içine mey istemez; karnın sanki üstünde zambaklarla süslenmiş bir buğday yığınıdır.”* Bree’ye uzandı, nazikçe dokundu.

“İki göğsün, ikiz karacalara benzer.”

“Öyle mi?”

“İncil’de öyle diyor,” dedi Roger ciddiyetle. “Öyle olmalı, değil mi?”

“Biraz daha göbeğimi anlat,” dedi Bree ama Roger ağzını açmaya fırsat bulamadı. Küçük bir siluetin ağaçların arasından çıkıp hızla onlara doğru geldiğini gördü. Artık elinde balık olmayan Aidan nefes nefese yanlarına geldi, durdu.

“Bayan…Ogil…vy… şimdi… şimdi gel… gelsin diyor!” dedi sonunda. Çocuk biraz nefeslendikten sonra mesajın kalanını aktardı: “Bebek- kız kötü durumda, o yüzden hemen vaftiz edilsin istiyorlar, ölebilir diye.”

Roger elini öteki tarafına attı; Charlotte’ta verdikleri *Ortak İbadet Kitabı*, o cepte küçük, rahatlatıcı bir ağırlık yapıyordu.

“Yapabilir misin bunu?” Brianna endişeli gözlerle bakıyordu. “Katolikler yapabiliyor- yani acil durumlarda, alelade kişiler de vaftiz yapabiliyorlar.”

“Evet, öyle durumlar- evet,” dedi, bir dakika öncesine kıyasla nefes nefese bir haldeydi. Karısının is ve toprakla kirlenmiş yüzüne bir bakış attı.

“Gelmek ister misin?” Hemen evet demesine çok ihtiyacı vardı.

“Hayatta kaçırmam,” dedi Bree ve pis örtüsünü çıkarıp saçlarını saldı; bukleler rüzgârda bayrak gibi dalgalandı.

***

Bebek, Ogilvyler’in ilk çocuğuydu; Brianna bir hafta önce -uzun annelik tecrübesiyle- küçük kızın kalın bağırsak sancısı çektiğini ama önemli bir şeyi olmadığını söylemişti. İkisi de korkutucu derecede genç görünen anne-baba -on beş yaşında gibiydiler- her şey için, acınası bir şekilde müteşekkir oluyorlardı: Brianna’nın sakinleştiren sözleri ve tavsiyeleri için, Claire’in onları ziyaret etmesini teklif ettiği için (çünkü Jamie’nin karısını bizzat çağırmaya çekiniyorlardı, bir de onun hakkında duydukları hikâyeler vardı elbette), onlara yemek ve ilaç getireceğini söylediği için ve en önemlisi, Roger bebeği vaftiz etmek için geldiği için.

Gerçek bir papazın o rezil eve teşrif etmesi ve çocuklarına Tanrı’nın lütfunu bahşetmesi… Durmaksızın teşekkür ettiler.

Roger ve Brianna bir süre kaldılar, güneş batmaya başlarken de iyi bir iş yapmış olmanın küçük mutluluğuyla oradan ayrıldılar.

“Zavallıcıklar,” dedi Brianna, acımayla zevk arası bir havayla titreyen bir sesle.

Roger da başını salladı, Bree’nin hislerini paylaşıyordu. Vaftiz sorunsuz gerçekleşmişti; bağırmakta olan mor yüzlü bebek bile Roger’ın suyu kel kafasından dökmesine ve ruhunu cennetin koruması için dua etmesine izin verecek kadar susmuştu. Roger bundan çok büyük bir zevk almıştı, ancak bu töreni gerçekleştirmesine izin verildiği için biraz da mahcup olmuştu. Ama başka bir mesele kafasını kurcalıyordu - o yüzden evden çıktığındaki hisleri utangaç bir mutlulukla derin bir can sıkıntısı arasında gidip geliyordu.

“Kızın adı- ” Brianna lafını bitiremedi, kafasını iki yana salladı.

“Onları durdurmaya çalıştım,” dedi Roger, sesini kontrol etmeye çalışarak. “Şahidimsin, denedim! Elizabeth dedim, Mairi, Elspeth de olabilirdi hatta. Duydun beni!”

“Ah, yapma,” dedi Brianna ve sesi titredi. “Bence çok şirin bir isim: *Rogerina*.” İsim ağzından çıkar çıkmaz kendini kaybetti, çimlerin üstüne düştü ve bir sırtlan gibi sesler çıkararak gülmeye başladı.

“Off, Tanrı aşkına, yazık olacak kızcağıza,” dedi Roger gülmemeye çalışarak - ve başarısız oldu. “Thomasina’yı duymuştum, Jamesina bile kulağıma çalınmıştı ama… off!”

“Belki kısaltıp Ina derler,” dedi Brianna, burnunu çekip yüzünü önlüğüne silerek. “Belki tersten okurlar -Aniregor- sonra da Annie derler, ne dersin?”

“Gerçekten çok güzel teselli veriyorsun,” dedi Roger, karısını ayağa kaldırmak için elini uzatırken.

Bree ona dayandı, kollarını kocasının etrafına sardı ama hâlâ kahkahayla sarsılıyordu. Üstü portakal ve duman kokuyordu; batan güneş saçlarının alev alev görünmesine neden oluyordu.

Sonunda gülmeyi kesti, kafasını kaldırdı.

“Ben sevdiğiminim, sevdiğim de benim,” dedi ve Roger’ı öptü. “İyi iş çıkardın Papaz Efendi. Haydi eve dönelim.”

BÖLÜM 8
KESİN KARAR

58. Birbirinizi Sevin

Roger ciğerlerinin kapasitesini sonuna kadar zorlayan bir nefes aldı ve en gür sesiyle bağırdı. Sesi yeterli değildi. Tekrar bağırdı. Sonra bir kez daha.

Canı yandı. Üstüne üstlük morali de bozuldu; o çelimsiz, boğuk sesi duyduktan sonra, artık ölene kadar ağzını açmak istemiyordu. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve bütün gücüyle bağırdı - ya da bağırmaya çalıştı.

Boğazının içinde, sağ tarafında hissettiği yanma hissiyle sesini kesti, kesik nefesler almaya başladı. Bir süre düzenli ve dikkatli nefes alıp tekrar hazırlandı, yutkundu, tekrar denedi.

Tanrı aşkına, canı çok yanıyordu.

Sulanmış gözlerini gömleğinin koluyla sildi, bir daha denemeden önce kendini hazırladı. Göğsünü havayla doldurdu, yumruklarını sıktı - ama o anda duyduğu sesler Roger'ın nefesini bırakmasına neden oldu.

Pek de uzaktan gelmeyen bu sesler birbirlerine sesleniyorlardı; Roger ne dediklerini anlayamadı. Avcılardı muhtemelen. Güzel bir sonbahar günüydü; gökyüzü yabanmersini rengindeydi.

Gözünün kenarında esintiyle titreşen yapraklar yeni yeni sararmaya başlamışlardı ama bazıları düşmüştü bile. Böyle ortamlardaki her hareketlilik insana başka bir şey çağrıştırabiliyordu, Roger bunun gayet farkındaydı. Seslenmek için derin bir nefes aldı, bir an duraksadı, sonra da sessizce küfretti. Geyik zannedilip vurulmayı, seslenerek kendini rezil etmeye tercih edecekti neredeyse.

"Geri zekâlı," dedi kendi kendine, sonra nefes aldı ve, "Heeey!" diye, çıkarabildiği en yüksek sesle bağırdı - hırıltılı bir sesle yani. Sonra tekrar, sonra bir kez daha… hatta bir kez daha. Beşinci denemesinden sonra vurulmanın gerçekten de daha onurlu olabileceğini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı ki belli belirsiz bir "Heeey!" sesi kulağına çalındı.

Sonunda rahatlamıştı. Sertçe öksürdü; kan bekliyordu, gelmeyince şaşırdı. Ama sonra hafif bir mırıltı çıkardı, sonra bu sesi tize doğru yükseltti ve bir oktavı tamamladı. Bunu yaparken gırtlağı müthiş bir sancıyla yandı ancak oktavı tamamlamıştı. O günden beri ilk kez bu kadar geniş bir ses yelpazesine ulaşmıştı.

Bu küçük gelişmeyle neşelendi, yaklaşmakta olan avcıları gülümseyerek karşıladı: Allan Christie ve Ian Murray ellerinde tüfeklerle yaklaştılar.

“Vaiz MacKenzie!” dedi Allan Christie onu görünce ve dost canlısı bir baykuş gibi sırıttı. “Burada tek başına ne yapıyorsun? İlk vaazını mı çalışıyorsun yoksa?”

“Evet, öyle aslında,” dedi Roger mutlulukla. Yalan sayılmazdı - ormanın ortasında tek başına ne yaptığı konusunda daha iyi bir açıklama da bulamamıştı, çünkü elinde ne bir silah ne bir olta ne de bir kapan vardı.

“İyi yapıyorsun,” dedi Allan, kafasını sallayarak. “Vaaza herkes gelecek. Babam Malva’yı bütün gün çalıştırdı, her yeri temizlettirdi.”

“Yaa? Müteşekkir olduğumu iletirsin o zaman, olur mu?” Uzun uzun düşündükten sonra, Thomas Christie’den pazar vaazlarını onun evinde yapmayı rica etmişti. Mekân aslında Tepe’dekilerin çoğu gibi kaba saba bir kulübeden ibaret de olsa, dersler orada yapıldığı için ana oda çok büyüktü. Jamie Fraser da elbette büyük evi kullanmasına izin verebilirdi ama Roger kendi cemaatinin -kelimeye alışmakta zorlanıyordu- dini görevlerini bir Papacı’nın evinde yerine getirmek istemeyeceklerini düşünmüştü.

“Sen de geliyorsun, değil mi?” Allan, Ian’a sormuştu bunu. Ian bu davete şaşırdı, elinin tersiyle burnunun altını hafifçe kaşıdı.

“Benim gibi pis bir Katolik…?”

“Hıristiyan’sın sonuçta, değil mi?” dedi Allan sabırsızca. “Değil misin yoksa? Bazıları senin Kızılderililer’in yanında Pagan olduğunu söylüyor.”

“Öyle mi?” Ian umursamaz bir havayla konuşmuştu ama Roger yine de yüzünün biraz asıldığını fark etti. Ian soruyu yanıtlamadı, hatta kendisi de bir soru sordu: “Karın da seni dinlemeye gelecek mi kuzen?”

“Gelecek,” dedi Roger, içinden dediğinin doğru olması için dua ederek, “Jem de gelecek.”

“Bu nasıl?” Bree çenesini kaldırarak dudaklarını hafifçe aralamıştı. “Jackie Kennedy. Bu yeterli mi sence, yoksa Kraliçe Elizabeth rolü için mi çalışmalıyım?” Sonra dudaklarını birleştirmiş, çenesini biraz geri çekmiş, yüzündeki ifadeyi de mağrur tutmaya çalışmıştı.

“Ah, Bayan Kennedy elbette,” demişti Roger. İfadesiz bir yüz onu gayet mutlu ederdi aslında, Bree’nin başkasını taklit etmesine gerek yoktu.

“Pekâlâ, tamam, ben de gelirim o halde. Başkaları sorun etmez, değil mi?” dedi Ian, Allan’a. Christie bu soruyu, elinin tersiyle havayı iterek yanıtladı.

“Orada herkes olacak,” dedi ve Roger’ın midesi hafifçe kasıldı.

“Geyik avı, ha?” dedi Roger, kafasıyla tüfekleri göstererek. Sohbeti kendi vaizlik serüveninin ilk gününden uzaklaştırmak istiyordu.

“Evet,” dedi Allan, “ama sonra bir dağ aslanının sesi kulağımıza geldi.” Kafasıyla arkalarındaki ağaçları gösterdi. “Ian burada dağ aslanı varsa geyiklerin çoktan uzaklaşmış olacaklarını söyledi.”

Roger gözlerini kısarak Ian’a baktı. Ian’ın fazlasıyla ifadesiz yüzü, Roger’a bilmek istediğinden fazlasını anlattı. Edinburgh’ta doğup büyümüş olan Allan Christie, *belki* bir dağ aslanının çığlığıyla bir insanınkini ayırt edemeyebilirdi ama bu Ian için geçerli değildi.

“Avı kaçırması kötü olmuş,” dedi Roger, Ian’a kaşını kaldırıp bakarak. “Haydi o halde, birlikte geri dönelim.”

***

İlk vaazında “*Komşunu Kendin Gibi Sev*” metnini okumaya karar vermişti. “Eskilerden, klasiklerden,” demişti Bree’ye ve bu onu kıkırdatmıştı. Bunun en az yüz farklı versiyonunu duyduğu için, otuz-kırk dakika boyunca takılmadan konuşabileceğinden emin gibiydi.

Standart bir kilise töreni bundan çok daha uzun sürüyordu -birkaç ilahi, günün dersinin tartışılması, cemaatin katılımı gibi kısımlar yüzünden- ama boğazı henüz bunları kaldıracak durumda değildi. Şimdilik kendisinden büyük olan Thomas Christie’den okumaları ve birkaç duayı yapmasını istemek durumundaydı; gerisine sonra bakacaktı.

Brianna mütevazı bir tavırla kenara oturmuş, onu sessizce izliyordu - Tanrı’ya şükür Jackie Kennedy’ye benzemiyordu ama gizli gülümsemesi, Roger onun gözlerinin içine her baktığında içini ısıtıyordu.

Birden söyleyeceklerini unutması ya da ilhamını kaybetmesi ihtimallerine karşı önlem amacıyla notlarını getirmişti fakat onlara ihtiyacı olmadığını anladı. Thomas Christie elindeki İncil’i kapatıp ona imalı bir bakış atınca, bir an nefesi kesilmişti - ama başlar başlamaz kendini evinde hissetmişti; üniversitede ders vermeye oldukça benziyordu fakat Tanrı biliyordu ki cemaati çoğu üniversite sınıfından daha katılımcıydı. Ama sorularını onu bölerek yöneltmiyorlardı da.

Etrafının uzun dakikalardır ilk defa farkına varmaya başlıyordu: insan vücutlarının belli belirsiz görüntüleri, dün akşamki soğanlı yemeğin kokusu, zeminin sabun kokan ahşapları ve önündeki sıraları doldurmuş kalabalık - hatta içerisi o kadar sıkışıktı ki sıraların araları ve yanları da dolmuştu. Ama

birkaç dakika sonra, önündeki birkaç kişi dışında hiçbir şey artık umurunda olmayacaktı.

Allan Christie abartmamıştı; herkes gerçekten oradaydı. İçerideki insan sayısı, Bayan Wilson'ın zamansız dirildiği cenaze töreniyle yarışır cinstendi.

O olayın insanlar arasındaki namını nasıl etkilediğini merak etti. Bazıları dikkatli gözlerle onu izliyorlardı, sanki suyu şaraba dönüştürmesini bekliyor gibiydiler - ama vaazın büyük bölümü boyunca memnun bir havayla oturduklarını görünce Roger da rahatladı. Sesi boğuktu fakat Tanrı'ya şükürler olsun ki yeterince kuvvetliydi.

Söylediği şeye inanıyordu; başlangıcın ardından artık daha rahat konuşuyordu ve konuşmasına konsantre olmaya çalışmaktansa, bakışlarını insanların yüzlerinin arasında gezdirmeye başladı. Bir yandan her kişiyle özellikle konuşuyormuş havası vermeye, diğer yandan da aklının bir kenarında yüz ifadelerini değerlendirmeye çalışıyordu.

Marsali ile Fergus gelmemişlerdi -şaşırtıcı değildi- ama Germain gelmişti ve Jem ile Aidan McCallum'la birlikte Brianna'nın yanında oturuyordu. Konuşmaya başlamadan önce bu üç oğlan birbirlerini dürtüyor, onu işaret edip gülüşüyorlardı ama vaaz başlar başlamaz Brianna onları sessiz bir tehditle susturmuştu - artık minik kıpırtılar dışında rahatsız bir halleri yoktu. Aidan'ın bir yanında annesi oturuyor, Roger'ı ürpertici bir hayranlıkla izliyordu.

Christieler ilk sıranın ortasında oturma şerefine naillerdi: dantelli şapkasıyla Malva Christie büyük bir vakarla oturuyor, bir yanında ağabeyi Allan, öte yanında babası koruyucu bir havayla ona eşlik ediyorlardı; kıza kaçamak bakışlar atan genç adamlardan elbette bihaberlerdi.

Jamie ve Claire de Roger'ı şaşırtarak gelmişlerdi ama en arkadaydılar. Kayınpederi sakindi ama Claire tam tersti. Kayınvalidesi bütün bu olanları son derece eğlendirici buluyordu.

"… ve eğer İsa'nın sevgisini olduğu gibi kabul ediyorsak…" Sayısız derste bulunmanın kazandırdığı bir içgüdüyle bir şeyin çok ters olduğunu fark etti. Uçtaki köşede bir hareketlilik vardı, orada da birkaç ergen delikanlı duruyordu: birkaçı McAfeeler'in iki oğlu ve şeytanın sağ kolu lakaplı Jacky Lachlan.

Bu ufacık hareketlilik bazılarına önemsiz gibi gelebilir, hatta içten içe eğlendirebilirdi. Ancak bu Roger için geçerli değildi; gözlerini kısıp sürekli o köşeye bakmaya başladı, oğlanları hareketsizleştirmeyi umuyordu. Tam bu sırada olan oldu: üstünde kırmızı, sarı ve siyah benekler olan, aslında oldukça

sakin bir havadaki büyükçe bir kral yılanı Bayan Crombie'nin ayakkabılarının arasından süzüldü.

"Sizler şimdi 'Benim komşum kim o zaman?' diyebilirsiniz. Güzel soru, çünkü her şeyinizi bırakıp geldiğiniz bu yerde, yakınınızda yaşayanların çoğu yabancı - üstelik birçoğu da oldukça tuhaf insanlar."

Cemaatin içinde bir onaylama mırıltısı dolaştı. Yılan büyük bir sabırla, adeta asilce dolanmaya devam ediyor, bir yandan kafasını çevirip etrafını kontrol ederken, ara sıra dilini çıkararak havayı tatmayı da ihmal etmiyordu. Terbiye edilmiş bir hayvan olmalıydı, yoksa böyle bir kalabalık onu panikletirdi.

İnsanlar için ise durum tam tersiydi. İskoçya'da yılanlar çok nadir görülürlerdi, oradan göçenlerin çoğu bu hayvanlardan korkarlardı. Doğal olarak şeytanla ilişkilendirilmesinin dışında, çoğu İskoç zehirli-zehirsiz ayrımı yapmıyor ya da yapamıyordu; İskoç yılanı olan engerek zehirli olduğu için, önyargılar kök salmıştı. Roger bunları göz önünde bulundurunca, eğer ayaklarının dibinde dolanan şeyi görürlerse, toplu histeri krizi geçireceklerini düşündü.

Zorla kesilmiş bir kıkırdama, suçluların olduğu köşeden geldi; içeridekilerden neredeyse yarısı kafasını çevirip oraya baktı ve bazıları, "Şşşş!" diye uyarmayı ihmal etmedi.

"… aç olduğumda yiyeyim diye verdin; susadığımda içeyim diye verdin. Şimdi, burada, bu insanlar arasında, kimdir ki kapısına bir… bir Saksonyalı bile gelse geri gönderebilir?"

Kalabalık bunu çoğunlukla komik bulmuştu, birkaç kişi kafasını çevirip Claire'e sinsi bakışlar attı; Roger kadının pembe bir renk aldığını ama kahkahasını zor bastırdığını görünce rahatladı.

Hemen aşağıya bir göz attı; yılan biraz durmuş, dinlenmişti ancak artık tekrar hareket ediyor, sıralardan birinin sonuna doğru ilerliyordu. Ani bir hareketlilik Roger'ın gözüne çarptı: Jamie yılanı fark etmiş ve irkilmişti. Adam artık kaskatı oturuyor, hayvanı sanki bir bombaymış gibi takip ediyordu.

Roger bir süredir kısa dualar okuyor, cennetin cömertliğinin yılanları sessizce arka kapıdan atmaya yetebileceğini anlatıyordu. Bu duaları yoğunlaştırdı, bir yandan da ceketinin düğmelerini açıp kendini biraz rahatlattı.

Lanet yaratık odanın arka tarafı yerine ön tarafına gelseydi hemen üstüne

atlar, herkes görmeden hayvanı etkisiz hale getirebilirdi; elbette bu da nahoş bir olay olarak hafızalara kazınırdı, şüphesiz ancak öteki türlüsü düşünülünce…

"… şimdi İsa'nın kuyu başında Samiriyeli kadınlara söylediği şeyi fark etmiş oluyorsunuz…"

Yılan hâlâ sıranın bacağına sarılı halde, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Şu anda Jamie'den bir metre uzaktaydı. Hayvanı bir şahin gibi izleyen Jamie'nin alnında, soğukkanlı kalma çabasından olacak, ter damlaları belirmiş ve Roger'ın görebileceği kadar yoğunlaşmışlardı. Roger kayınpederinin yılanlara karşı yoğun bir nefret beslediğini çok iyi biliyordu - üç yıl önce kocaman bir yılanın onu öldürmenin eşiğine geldiği düşünülünce, adam haksız da sayılmazdı.

Yaratık artık uzanılamayacak mesafedeydi; yılanla Roger'ın arasında üç sıra dolusu insan vardı. Hayvanı alt edebilecek potansiyeli olan Bree ise odanın öteki tarafındaydı. Yapacak bir şey yok, diye düşünmeye başladı. Vaazı kesmeli, mümkün olan en sakin biçimde durumu açıklayıp birinden yardım istemeliydi - ama kimden? Hemen etrafa göz gezdirdi ve Tanrı'ya şükürler olsun ki yılana yetişebilecek kadar yakın olan Ian Murray'yi gördü.

Ona seslenmek için ağzını açmıştı ki görüş alanındaki manzaradan sıkılan yılan sıranın etrafında hızla kaydı ve arka sırayı paralel şekilde kat etmeye başladı.

Roger'ın gözü yılanı takip ediyordu ve gördüğü şeye herkes kadar o da şaşırdı: Jamie aniden eğilip lanet olasıca şeyi yerden aldı, kiltinin altında onu boğmaya başladı.

Jamie iri yarı bir adamdı ve öyle seri hareketler yaptığı zaman çıkardığı sesler dikkat çekiyordu; birçok kişi kafasını çevirip ne olup bittiğini görmek için ona döndü. Jamie kımıldandı, öksürdü ve Roger'ın vaazını hiçbir şey olmamışçasına, büyük bir ilgiyle takip etmeye devam ediyormuş numarası yaptı. Bakılacak bir şey olmadığını anlayan insanlar önlerine döndüler, koltuklarında rahatladılar.

"…şimdi, İyi Samiriyeliler'in hikâyesinde karşımıza tekrar Samiriyeliler çıktı, değil mi? Çoğunuz iyi bilir ama bilmeyen küçük kardeşlerimiz için- " Roger gözlerini Jem, Germain ve Aidan'a çevirdi ve gülümsedi; çocuklar da kımıldanıp ilgiyi üstlerine çektikleri için şımarmaya başladılar.

Bir yandan, gözünün kenarıyla, Jamie'nin donakaldığını, en iyi beyaz gömleği kadar bembeyaz kesildiğini görebiliyordu. Parlak pullar da adamın sıkılı ellerinin arasından görünmeye başlamıştı - yılan Jamie'nin kolundan

yukarı doğru kaçmaya çalışıyor, Jamie kuyruğunu sımsıkı tuttuğu için yukarı çıkamıyordu.

Jamie fena halde terlemekteydi; Roger da öyle. Brianna kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"… böylece Samiriyeli hancıya fakiri gözetmesini, yaralarını sarmasını, doyurmasını söyledi; işinden döndüğünde hesabı kapatacağını anlattı. Yani…"

O anda Claire'in Jamie'ye yaklaştığını, bir şey fısıldadığını gördü. Kayınpederi kafasını iki yana salladı. Claire de yılanı fark etmişti -etmemesi çok zordu- ve Jamie'ye hayvanla birlikte dışarı çıkmasını söylüyordu. Ama Jamie asilce bir tercihle reddediyor, ortamı daha fazla huzursuzlandırmak istemiyordu; dışarı çıkmadan önce ayakta duran dört-beş kişiden müsaade istemesi gerekecekti.

Roger yüzünü Brianna'nın verdiği büyük mendille silmek için biraz durdu. Bu sırada çaktırmadan bakarak Claire'in eteğinin altından patiska kumaşından bir kese çıkardığını gördü.

Jamie'yle fısıldaşarak tartışıyor gibi görünüyorlardı; Jamie kafasını iki yana sallıyordu, tedirgin ve kaskatıydı.

O anda yılanın kafası aniden Jamie'nin kafasının altında belirdi. Hayvan dilini çıkararak dışarı çıktığında Jamie'nin gözleri ardına kadar açıldı; Claire hemen ayağa kalktı, yılanı boynundan tuttu ve şaşkına uğramış sürüngeni kocasının gömleğinden bir halatmışçasına sakince dışarı çıkardı. Telaşla kıvrılan hayvan, bu hareketinin sonucunda kendini Claire'in kesesinin içinde buldu. Roger'ın kayınvalidesi, kesesinin ağzındaki ipi soğukkanlılıkla büzerek yılanı hapsetti.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi Roger bir anda ve cemaat de hemen, sorgusuz sualsiz, "Amin!" diye karşılık verdi; yine de birçok kişi bu ani çıkışla şaşırmıştı.

Claire'in yanındaki adam da bu hızla akan olaya şahit olmuştu ve korku dolu gözlerle bakıyordu. Claire artık fena halde kıpırdanmakta olan keseyi tekrar eteğinin altına koydu, üstüne şalını örttü. Sonra yanında ona gözlerini dikmiş olan adama, "Ne bakıyorsun?" dercesine bir bakış attı ve kürsüye döndü, uhrevi bir hava takındı.

Roger yılanın sorunsuzca kontrol altına alındığından emin olduktan sonra, vaazı bir şekilde bitirmeyi başardı - her kıtasını cemaatin de tekrar ettiği kapanış ilahisinde bile duraksamadı, her ne kadar artık boğazından çıkan

titreşimler yalnızca zayıf, halsiz hırıltılardan ibaret olsa da.

Gömleği üstüne yapışmıştı; dışarıdan gelen havayla serinlerken bir yandan da cemaatindekilerin ellerini sıktı, küçük reveranslar yaptı ve gülümsedi.

“Muhteşem bir vaazdı, Bay MacKenzie, muhteşem!” dedi Bayan Gwilty coşkuyla. Yanında getirdiği buruşuk derili beyefendiyi dürttü - kocası ya da kayınpederi olmalıydı. “Vaaz müthiş değil miydi Bay Gwilty?” diye sordu.

“Hmm-hmm,” dedi adam ciddiyetle. “Fena değil, fena değil. Biraz kısaydı, bir de aşüfteyle ilgili hikâyeyi anlatmadın ama zamanla geliştirirsin.”

“Elbette,” dedi Roger, gülümseyip kafa sallayarak; kafasından *Hangi aşüfte?* diye geçirmeyi de ihmal etmedi. “Geldiğiniz için sağ olun.”

“Ah, hayatta kaçırmazdık,” dedi bir sonraki kadın. “Ama ilahi tam beklediğimiz gibi olmadı, değil mi?”

“Maalesef, haklısınız. Bir sonrakine- ”

“İlahi 109 bana hiç uymuyor, çok kasvetli. Belki bir sonrakinde bize daha neşeli bir şey söyletirsiniz, ha?”

“Tabii, umarım ki- ”

“Baba-Baba-Baba!” Jem kendisini Roger’ın üstüne attı ve neredeyse onu devirecekti.

“İyi iş çıkardın,” dedi Brianna neşeli görünüyordu. “Odanın arka tarafında neler oluyordu? Oraya bakıp durdun sen; ben bir şey göremedim, sonra-”

“Güzel vaazdı efendim, çok güzeldi!” Yaşlı Bay Ogilvy başını eğerek selam verdi, sonra da kolunda karısıyla birlikte uzaklaştı. “Zavallı adamcağız sesini kontrol edemiyor ama vaaz hiç fena değildi işte… kim bilebilirdi ki,” dedi kadına.

Germain ve Aidan da Jemmy’ye katıldılar, hepsi bir anda ona sarılmaya kalktılar. Roger’a, herkese gülümsemeye çabalarken sesini daha gür çıkarması, Galce dualar okuması, Latince’yi bir kenara bırakması (hangi Latince?), Papacılar’ın laflarını kullanmaması, daha sağlam durması gerektiği, daha mutlu görünmesinin iyi olacağı, daha fazla hikâye anlatmasının iyi olacağı yönündeki tavsiyeleri sabırla onayladı.

Sonra Jamie geldi ve elini samimiyetle sıktı.

“Çok güzeldi,” dedi.

“Teşekkürler.” Roger konuşmakta zorlanıyordu. “Sen- çok sağ ol. Teşekkürler,” diye kendini tekrarladı.

“*Büyük sevgi fedakârlıktan doğar,*” diye İncil’den alıntıladı Claire, Jamie’nin koltukaltının arasından bakıp gülümseyerek. Rüzgâr şalını havalandırdı ve Roger eteğin altındaki tuhaf hareketliliği görebiliyordu.

Jamie kısa, eğlendiğini belirten bir homurtu çıkardı.

“Hmm-hmm. Daha sonra bir uğrarsan Rab McAfee’yle Isaiah Lachnan’la konuşabiliriz - belki şu azarlanmayan çocukların sonu üzerine bir vaaz çıkar, ha?”

“McAfee’yle Lachnan demek. Tamamdır.” Belki de iki veledi yalnız yakalayıp hak ettikleri azarı bizzat iletebilirdi.

Cemaatin son kısmını da uğurladıktan sonra Tom Christie ile ailesine teşekkürlerini iletti ve ailesini de yanına alarak eve, yemek yemeye gitti. Normalde öğleden sonra bir vaaz daha olurdu, ancak henüz buna hazır değildi.

Yaşlı Bayan Abernathy patikada biraz önlerinde yürüyordu, yanında da arkadaşı olan, daha az antika denebilecek Bayan Coinneach vardı.

“Yakışıklı bir çocuk,” diyordu Bayan Abernathy, çatallı sesi soğuk havada titrerken. “Ama ne heyecanlandı, değil mi? Terler su oldu aktı, gördün mü sen de?”

“Evet, utandı biraz herhalde,” diye rahat bir tonla yanıtladı Bayan Coinneach. “Ama alışır, daha yeni.”

***

Roger yatağına uzandı, günün getirdiklerini, önüne geçilen felaketi hazmetmeye çalıştı. Ocağın yanında çömelmiş olan karısının ince kombinezonunun üstüne yansıyan alevler, kadının tenini, saçlarının ucunu aydınlatıyor, ışığın sanki onun içinden geliyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Gece için yetecek ateşi ayarladıktan sonra Bree ayağa kalktı ve Jemmy’ye göz attı -oğlu karyolasında kıvrılmış, melek gibi uyuyordu- sonra da yatağa geldi.

“Pek düşüncelisin,” dedi yatağın üstüne kıvrılırken. “Neler geçiyor kafandan?”

“Bay MacNeill’ın Latince sandığı ne söylemiş olabilirim diye düşünüyorum… o Katolik laflarına daha gelmedim bile,” diye cevap verdi Roger, karısına yer açarken.

“Durduk yere ‘Ave Maria’ söylemeye kalkışmadın,” dedi Bree, “yapsan fark

ederdim.”

“Hmm,” dedi ve öksürdü. “Şarkı söylemekten bahsetmesek?”

“O da daha iyi olacak,” dedi Bree emin bir tonla ve yatağa yerleşmeye çalıştı. Yünle dolu döşek, mısır koçanlarından çok daha rahat ve sessizdi ama tümsek ve çukurlar da daha sıktı.

“Herhalde,” dedi Roger düşünceli halde. *Herhalde. Ama eskisi gibi olmayacak.* Bunu düşünmenin bir faydası da yoktu gerçi; gereği kadar üzülmüştü artık. Elinde olan şeylere kafa yormalı, geçmişi unutmalıydı.

Yatağa iyice yerleşen Bree ona döndü, başını omzuna yasladı ve iç geçirdi. Uyku için saçlarını uzun bir örgü haline getirmişti; Roger elini örgünün üstünde gezdirirken aklına yılan gelince hafifçe ürperdi. Claire’in hayvanı ne yaptığını merak etti. Büyük ihtimalle bahçesinde salıvermiş, fareleri öldürmesini ummuştu. Pragmatist bir kadındı ne de olsa.

“Şu unuttuğun “aşüfte hikâyesini” bulabildin mi?” diye mırıldandı Brianna, kazara olmayan bir şekilde kalçasını ona sürterek.

“Hayır. İncil’de çok fazla aşüfte var.” Bree’nin kulağının ucunu dişlerinin arasına son derece nazikçe aldı ve karısının ani, kesin bir nefes almasına yol açtı.

“Aşüfte ne demek?” dedi karyoladan gelen minik, uykulu ses.

“Sen uyumana bak dostum, sabah anlatırım,” diye seslendi Roger, sonra da elini karısının yuvarlak ve sıcacık kalçasına indirdi.

Jemmy büyük ihtimalle birkaç saniye içinde dalacaktı ama bundan emin olana dek kendilerini örtü altında küçük, gizli dokunuşlarla avuttular. Çocuk uyumaya başladığında ölü gibi oluyordu ama ebeveyninin rahatsız edici seslerinin ortalık yerinde, en olmayacak anlarda uyandığı da olmuştu.

“Düşündüğün gibi miymiş?” diye sordu Bree, başparmağını yavaşça Roger’ın göğüs ucuna koyup çevirerek.

“Ne- ah, vaaz. Eh, yılan hariç…”

“Öyle değil- yani, bütün işleyiş. Sence…” Gözlerini Roger’ınkilere dikmeye çalıştı, Roger da karısının yaptığından çok söylediğine konsantre olmaya.

“Şey...” Elini Bree’nin elinin üstüne kapadı ve derin bir nefes aldı. “Evet. Kendimden emin miyim diye soruyorsun, değil mi? Eminim; olmasam yapmazdım.”

“Babam- Frank- böyle bir görev aşkına sahip olmanın büyük bir lütuf olduğunu söylerdi, çünkü ne iş yapman gerektiğini çok iyi bilirmişsin. Sence içinde hep böyle bir tutku var mıydı?”

“Eskiden, kendimi derin denizlerde dalgıçlık yapacağıma ikna etmiştim,” dedi. “Gülme, ciddiyim. Ya sen?”

“Ben mi?” Bree şaşırmış gibiydi, dudaklarını büzdü, düşündü. “Eh, bir Katolik okuluna gittim, orada da hepimiz kendimizi gelecekte rahip ve rahibe olarak görmeye zorlanırdık- gerçi ben dini bir eğilimim olmadığına her zaman emindim.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Roger ve sesindeki şevkle Brianna’yı güldürdü.

“Sonra, uzun bir süre tarihçi olmayı düşündüm- olmak istediğimi düşündüm. İlginçti aslında,” dedi yavaşça. “Yapabilirdim. Ama- en çok istediğim şey bir şeyler inşa etmekti. Bir şeyler yapmak.” Elini Roger’ınkinin altından çekti, uzun ve zarif parmaklarını kımıldattı. “Ama seninkine benzer bir tutkuya sahip olup olmadığımı bilmiyorum.”

“Anneliğin de bir tutku olduğunu söyleyemez misin peki?” Tehlikeli bir zemindeydiler o anda. Bree birkaç gün gecikmişti ama ikisi de konuyu açmamışlardı - pek niyetleri yoktu henüz.

Bree omzunun üstünden karyolaya doğru bir bakış attı ve suratını buruşturdu; Roger bu ifadenin ne anlatmak istediğini çıkaramadı.

“Çoğu insanın başına kazayla gelen bir şey, tutkuyla yapılan bir iş olabilir mi dersin?” diye sordu Brianna. “Önemli olmadığını söylemiyorum ama işin tutkuyla yapılması için tercih faktörü de gerekmez mi?”

Tercih. Eh, Jem tamamen kaza sonucuydu fakat bu seferki -eğer öyle bir şey varsa- bir tercihti.

“Bilemiyorum.” Karısının sırtına düşen örgüsünü düzeltti; Bree refleks olarak yaklaştı. Roger nedense kollarının arasındakinin daha olgun bir kadın olduğunu hissediyordu; göğüsleriyle ilgili olabilirdi bu. Daha yumuşak ve büyüktüler.

“Jem uyudu,” dedi Brianna yumuşakça; Roger da oğlunun derin, hırıltılı nefesini duydu. Bree bir elini tekrar kocasının göğsüne koydu, ötekini biraz daha aşağı indirdi.

Bir süre sonra, kendisi de rüya âlemine dalarken, Roger onun bir şey dediğini duydu ve ne dediğini sormasına yetecek kadar doğrulmaya çalıştı ama becerebildiği yalnızca kısa bir “Hmm?” oldu.

“Aslında tutkuyla yapmak istediğim bir iş olduğunu hep düşünmüşümdür,” diye lafını tekrar etti Bree, tavan kirişindeki gölgelere bakarak. “Yapmak için yaratıldığım bir şey var. Ama ne olduğunu henüz bilmiyorum.”

“Ama rahibe olmak için yaratılmamışsın bak,” dedi Roger mayışık bir sesle. “Gerisini bilmem.”

***

Adamın yüzü karanlıklar içindeydi. Bir göz, ıslak bir parlaklık gördü ve kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Bodhránlar konuşuyorlardı.

Elinde ahşap bir şey vardı, bir sopaydı bu - bu sopa gitgide daha da kocaman bir hal alıyor gibiydi ve sürekli davulun derisine iniyor, gözleri korkuyla parlayan adamın kafatasının içinde yankılanıyordu.

Beraberinde bir hayvan vardı, çok büyük, belli belirsiz bir görünüme sahipti bu yaratık. Kasıklarının yanından karanlığın içine büyük bir açlıkla, kana susamışlıkla ilerliyordu; o da ona ayak uydurmuştu, av peşindeydi.

Sopa indi, kalktı, bir kez daha indi, kalktı, indi, kalktı, indi, kalktı, indi; bileğinin hırsla savruluşuyla, bodhrán artık adeta damarlarının içindeydi, kemikleriyle konuşuyordu. Kolunu titreten gümbürtü sanki bir adamın kafatasını içeriden kırabilecekmiş gibiydi.

O anlığına birbirine giren, karı-kocadan daha yakın hale gelen, adeta kalpleri birlikte atan korku ve kana susamışlık, o ıslak ve sert davul sesiyle gecenin boşluğuna karıştı. Vücut düştü; duyguların kendisinden uzaklaştığını hissetti. Bu müthiş bir kayıp hissini, yanağına vuran toprak ve çam iğnelerinin hafif acısı takip etti.

Islak gözler bomboş bir ifadeyle baktı, ateşle aydınlanan dudaklar aralanmış, gevşemişti. Bu yüzü tanıyordu ama ismini bilmiyordu. Hayvan arkasında nefes nefeseydi, ensesinin dibinde duruyordu. Her şey yanıyordu: çimenler, ağaçlar, gökyüzü…

Bodhránlar kemiklerinin içinde konuşuyorlardı ama ne dediklerini anlayamıyordu. Yeri dövdü, hareketsiz bedene, yanan ağaca vurdu ve kıvılcımlar uçuşturdu; kanındaki ritmin durmasını, doğru dürüst konuşmasını istiyordu artık. Sonra elindeki tokmak havaya uçtu; eli ağaca vurdu ve alevlere karıştı.

Uyandığında eli yanıyordu; nefes nefese kaldı. Parmaklarını içgüdüsel olarak ağzına götürdü, kan tadı aldı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki düzgün nefes alıp vermesi söz konusu olamazdı. Bununla mücadele etti, kalbini yavaşlatmaya çalıştı, nefes alıp vermeye devam etti. Paniği aşmaya çabaladı,

onu boğan boğazının kapanmasına engel oldu.

Elindeki acı, kafasını boğulma hissinden ona yoğunlaştırmasına yardımcı oldu. Uykusunda attığı yumruk kulübenin kütük duvarını bulmuştu. Parmakları kırılmış gibiydi, Tanrı aşkına. Öteki elinin topuğunu parmaklarının dibine bastırdı, dişlerini sıktı.

Yan döndüğünde şöminedeki ateşin son ışığıyla aydınlanmış ıslak gözlerin parıltısıyla karşılaştı; nefesi yetseydi çığlığı basardı.

“Roger iyi misin?” diye fısıldadı Brianna, telaşlı bir sesle. Elini Roger’ın omzuna, sırtına, yüzüne götürdü, yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti.

“Evet,” dedi Roger sonunda, nefesini kontrol ederek. “Kötü bir… rüya.” Boğulmayı yalnızca rüyasında görmemişti; göğsü sıkışıyordu. Her nefes için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Bree üstündeki örtüleri attı, Roger’ı doğrulttu.

“Otur,” dedi usulca. “Uyuma. Yavaş yavaş nefes al; sana biraz çay yapacağım - yani, sıcak bir şey işte.”

İtiraz edecek hali bile yoktu. Boğazındaki yara bir mengene gibi sıkıştırıyordu. Elindeki ilk acı biraz dinmişti; artık kalbiyle senkronize halde zonkluyordu - iyiydi bu, bunu istiyordu zaten. İliklerinde hissettiği davul sesleriyle mücadele etti, bu sırada kalbinin yavaşladığını hissetti. Brianna ona, içine kötü kokulu bir şey serpilmiş sıcak su getirdiğinde, nefes alış verişi neredeyse normalleşmişti.

O fincandaki her neyse içmeyi reddetti, bunun üzerine Brianna sıvıyı yaralı elini tedavi etmek için kullandı.

“Rüyanı anlatmak ister misin?” diye sordu sonra. Kocaman gözlerinden hâlâ uyku akıyordu ama dinlemeye de niyetliydi.

Roger tereddüt etti fakat rüyanın hâlâ kafasının üstünde bir yerlerde, havada asılı kaldığını biliyordu; sessiz kalıp karanlığa geri dönerse rüya yine musallat olacaktı. Hem belki de Brianna rüyanın ne anlama geldiğini söyleyebilirdi.

“Her şey karmakarışıktı ama o dövüşle ilgili olduğunun farkındaydım - Claire’i geri getirmek için gittiğimiz gece yani. Adam- öldürdüğüm adam- ” Kelime boğazında düğümlendi fakat sonunda çıkardı. “Kafasını parçalıyordum. Adam yere düştü. Yüzünü gördüm tekrar ve birden o yüzü daha önce gördüğümü fark ettim. O- onu tanıyordum.” Adamı biliyor olmanın verdiği endişe sesine yansımış, göz kapakları ardına kadar açılmıştı. Kıpkırmızı gözleri kocaman olmuştu.

Brianna elini kocasının yaralı parmaklarının üstüne yavaşça kapadı.

“Harley Boble adında kısa boylu, sefil tipli bir hırsız bozuntusu vardı, hatırlıyor musun onu? Helicon Dağı’ndaki toplantıda tanışmıştık hani.”

“Hatırladım. O mu? Emin misin? Karanlıkta yani- kafan karışmıştır belki…”

“Eminim. Ona vurduğumda bilmiyordum ama yere düştüğünde yüzünü gördüm -çimler alev içindeydi, netlikle gördüm- şimdi, rüyamda da tekrar gördüm; uyandığımda adamın adı beynimin içindeydi.” Parmaklarını yavaşça açtı, yüzünü buruşturdu. “İnsanın tanıdığı birini öldürmesi nedense çok daha kötü bir his bırakıyor.” Hiç tanımadığı birini öldürmenin verdiği rahatsızlığın büyüklüğüne rağmen böyleydi. Kendini cinayet işlemeye elverişli bir insan olarak görmeye başlamasına neden oluyordu.

“Ancak *o anda* tanımıyordun,” dedi Bree rahatlatmak için. “Tanıyamadın yani.”

“Evet, doğru.” Doğruydu ama faydasızdı. Ateş sönmek üzereydi; oda soğumuştu. Bree’nin kollarındaki altın rengi tüylerin diken diken olduğunu gördü. “Üşümüşsün, yatalım hadi.”

Yatak hâlâ sıcak sayılırdı. Karısının sırtına doğru kıvrılmasının verdiği rahatlık inanılmazdı - onun vücudunun sıcaklığı, iliklerini ürperten anıları oradan kovmaya yardımcı olacaktı. Eli hâlâ zonkluyordu ama acı artık katlanılabilir bir durumdaydı. Bree kolunu gövdesinin üstünden uzatmış, sıkılmamış bir yumruğa benzeyen elini onun çenesinin altında tutuyordu. Roger kafasını eğip onun elini öptü. Karısının sıcak nefesini boynunda hissedince rüyasındaki hayvanı hatırladı.

“Bree… Adamı öldürmeyi *istedim* ben.”

“Biliyorum,” dedi Bree yumuşak bir sesle ve daha sıkı sarıldı.

59. Kız İsteme

Gönderen: Lord John Grey

Josiah Dağı Çiftliği

Sevgili dostum,

Sana tedirgin bir hissiyatla yazıyorum.

Bay Josiah Quincy'yi eminim ki hatırlıyorsundur. Eğer çabalarının sonuçları hakkında en ufak bir fikrim olsaydı, kendisi hakkında bir mektup yazma gereği duymazdım. İsminin orada, Kuzey Carolina'daki sözde Yazışma Komitesi'yle anılmasının müsebbibinin kendisi olduğundan şüphem yok. Seninle olan tanışıklığımdan haberdar olan bir dostum, bana dün kaynağı bu yapı olan bir bildiriyi gösterdi; bu bildiride, aynı zamanda bu yapının tahmini üyelerinin de bir listesi bulunuyordu. Senin adın da bu kişilerin arasındaydı. İsmini öyle kimselerin yanında gördüğümde sana konudan bahsetmek için derhal yazmak istedim.

*O bildiriyi derhal yakardım ancak kâğıt parçası birçok kopyadan biriydi. Diğerleri de Koloniler'in bir*çok noktasına dağılmış olmalı. *İsminin bu tip oluşumlarla anılmasını kınayıp bunun gelecekte de meydana gelmemesi için gerekli önlemleri almalısın; nasıl olursa olsun.*

Aklında olsun: posta güvenli değil. Aldığım bazı mektuplarda benden önce açılmış olma emareleri gördüm - hem de bunların birkaçında Kraliyet mührü olmasına rağmen! Bu münasebetsizliklerin kaynağı Özgürlükçüler *olabilir Kralcılar da, bilinmez. Bir de Vali Martin'in postalarını New York'taki erkek kardeşine yönlendirdiğini, böylece ona özel bir aracıyla iletilmesini sağladığını da işittim - bu aracılardan birini geçenlerde soframda misafir ettim. Anlayacağın, postanın Kuzey Carolina'daki güvenliği de son derece kuşkulu durumda.*

Şu dakika, ismini lekeleyecek bir belgenin seni tutuklamaya ya da isyankârları infaz etme yetkisi olan birinin eline geçmemesini ummakla yetinmek durumundayım. Eğer Bay Quincy'den bahsetmem senin durumunu herhangi bir şekilde tehlikeye attıysa, yahut seni rahatsız ettiyse en içten af dileklerimi kabul et; başına bir şey gelirse durumu düzeltmek için elimden

gelen her şeyi yapacağım.

Eğer güvenle göndermek istediğin herhangi bir belge varsa, sana Bay Higgins'in hizmetini sunuyorum; benden başkalarına göndereceğin mektuplar için de onu kullanabilirsin. Bu genç adam tamamen güvenilir biridir. Ne olur ne olmaz diye, kendisini sana düzenli olarak göndereceğim.

Genel durumun bütün olanlara rağmen düzeleceğini ümit etmekteyim. İsyan peşinde koşan mankafaların savaşın tabiatı hakkında müthiş bir cehalet içinde olduklarını düşünüyorum, zira o dehşeti, o zorlukları bilseler, kan akıtmanın korkunçluğundan ve bu denli küçük bir anlaşmazlıktan dolayı canlarını tehdit altına sokacaklarından bihaber olmasalar böyle bir risk altına girmezlerdi.

Şu sıra Londra'daki his, Lord North'un tabiriyle, içinde bulunduğumuz ahvalin "birkaç kanlı burun"dan fazlasına mal olmayacağı yönünde ve ben de kendisiyle hemfikirim.

Ayrıca şöyle bir şahsi haberim var; oğlum William teğmen rütbesi aldı ve çok geçmeden alayının başına geçecek. Onunla elbette gurur duyuyorum - fakat askeriyenin tehlikelerini ve zorluklarını iyi bildiğim için, onun kendine başka bir iş bulmasını yeğlerdim; belki gayrimenkullerini yönetebilirdi ya da ticaretle yahut politikayla ilgilenebilirdi - sahip olduğu kaynakları geliştirme yeteneğine ziyadesiyle sahip olduğu hesaba katılınca, insan bu alanlarda da başarı elde edebileceğini düşünmeden edemiyor.

Bu kaynaklar elbette halen benim kontrolüm altında ve William yetişkin oluncaya dek öyle kalacak. Onu zorlayacak halim yok, çünkü istekleri hususunda çok ısrarcı bir tutum takındı - o yaştaki halimi, hissettiklerimi, hizmet aşkımın ne raddede olduğunu da iyi hatırlıyorum. Belki de askerlik hevesini kısa tutup başka bir işe yönelebilir. İtiraf etmeliyim ki askerliğin kendisi de insanı bunu yapmaya iten birçok neden yaratıyor.

Aciliyeti daha düşük bir notum da şudur ki kendimi beklenmedik şekilde diplomat rolüne geri dönmüş bulmaktayım. Hemen ekleyeyim ki bu vazifem Majesteleri adına değil, Robert Higgins adınadır. Kendisi bana elimdeki sınırlı gücü kullanarak arzu ettiği evlilik hususunda yazmam için yalvarıyor.

Bay Higgins'in iyi, inançlı bir hizmetkâr olduğunu düşünmekteyim ve ona yardımcı olabileceğim bir konu varsa bundan mutluluk duyarım; ümit ederim ki sen de bu konuda istekli ve yardımcı olursun, zira bu konuya bizzat el atman çok önemli - aslında vazgeçilmez bir rolün olduğunu itiraf etmem gerek.

Bu konunun kendine has bir hassasiyeti var ve bu konuda etraflıca

düşünmeni istiyorum; ağzı sıkı davranacağından ise elbette şüphem yok. Görünüşe göre Bay Higgins, Fraser Tepe'sindeki iki hanımla birden bağ kurmuş. Ona iki cephede birden savaşmanın ne kadar zor olduğunu anlattım, bütün kuvvetlerini başarılı olabileceği tek bir hedefe yönlendirmesinin ne kadar önemli olacağından bahsettim - tabii, eğer ilk taarruz başarısız olursa nasıl toparlanacağından da biraz söz ettim.

Mevzubahis hanımefendiler Bayan Wemyss ile Bayan Christie oluyorlar; ikisi de, övgülerini cömertçe sıralayan Bay Higgins'in gözünde gayet güzel, alımlı genç hanımlarmış. Aralarında bir seçim yapması için zorladığımda, Bay Higgins bunu yapamayacağını söyledi - ama konuyu biraz daha irdelediğimde ilk tercihinin Bayan Wemyss olduğunu söyledi.

Hanımefendinin çekiciliği bir yana, bu kararın somut bir nedeni var: kızın ve babasının size ait olmaları. Ben de sadık Higgins için, Bayan Wemyss'in bu genç adamla evlenmesine müsaade etmen karşılığında, bu iki Wemyss'in sana bağlılık bedellerini ödemeyi teklif ediyorum.

Seni bu iki hizmetkârından mahrum bırakmak istemezdim, ancak Bay Higgins, Bayan Wemyss'in babasından ayrılmak istemeyeceğini düşünüyor. Böylece, hem babasını hem de kızı senin hizmetinden alma teklifimle (Bay Higgins'in bana hizmet etmeye devam etmesi kaydıyla bu teklifi yapmayı kabul ettim) Bay Wemyss'in bu müstakbel damat adayının dar bir çevresi, pek bir şahsi malı olmayışı veya kızına layık olmadığını belirten diğer faktörlerden birkaçını öne süremeyecek hale getirmiş olacağımı umuyor.

Anladığım kadarıyla alımlılıkta aşağı kalır yanı olmayan Bayan Christie, ikna edilmesi çok daha zor bir babaya sahipmiş; kızın sosyal konumu da Bayan Wemyss'e göre biraz daha yüksekmiş. Yine de Bayan Wemyss ya da babası Bay Higgins uygun bulmazlarsa, senin de yardımınla, Bayan Christie için uygun bir bedel bulmak isterim.

Bu taarruz planını nasıl buldun? Bu konuyu uzun uzun düşünmeni, Bay Wemyss ve kızının bu teklife ne yanıt vereceklerini düşündüğünü belirtmeni isterim - eğer durum olumsuz yöndeyse, hedefimizi değiştirebileceğimizi de belli etmemeni rica ederim.

Bay Higgins bulunduğu konumun da evlenmek için istediği bu büyük iyiliğin de gayet farkında.

Sadık hizmetkârın,

John Grey

“*…kızına layık olmadığını belirten diğer faktörler…*” diye okudum Jamie’nin omzunun üstünden. “Yani yanağının katil olduğu bilinsin diye damgalanması, ailesinin, parasının olmayışı gibi mi? Bunları mı kastediyor?”

“Onlar, evet,” dedi Jamie, kâğıtları düzeltirken. Lord John’un mektubunu aldığında keyiflenmişti aslında ama artık kaşları çatıktı. Bunun Lord John’un Willie hakkındaki haberlerinden mi yoksa Bobby Higgins hakkında konuya konsantre oluşundan mı kaynaklandığını kestiremiyordum.

Ama sonra gözlerini kaldırıp Lizzie’yle babasının odasına bakınca, hangisini düşündüğü anlaşıldı. Joseph’in bir saat kadar önce yukarı çıktığını görmüş olsam da tavandan herhangi bir ses gelmiyordu.

“Uyuyor mu?” diye sordu Jamie kaşlarını kaldırarak. İstemsizce pencereye döndü. Akşamüstü olmak üzereydi; bahçe tamamen ışıkla kaplıydı.

“Tipik depresyon belirtisi,” dedim omuz silkerek. Bay Wemyss, kızının nişanının bozulmasından fena etkilenmişti - kızından çok daha fazla. Kırılgan bir durumdaydı, çok kilo kaybetmişti ve kendi köşesine çekilmişti. İnsanlar onu konuşmaya zorlamadıkça ağzını açmıyor, sabahları yataktan kalkmak için bir neden bulmakta günden güne daha da zorlanıyordu.

Jamie depresyonun kelime anlamı üzerinde biraz kendini zorladı, sonra kafasını iki yana sallayıp boş verdi. Sağ elinin parmaklarını düşünceli halde masada tıkırdattı.

“Sen ne düşünüyorsun Sassenach?”

“Bobby çok iyi bir delikanlı,” dedim kuşkulu bir sesle. “Lizzie de belli ki ondan hoşlanıyor.”

“Wemyssler hâlâ bana bağlı olsalardı, bu teklif gerçekten çok cazip gelebilirdi onlara,” dedi Jamie. “Ama değiller.” Joseph Wemyss’e senetlerini birkaç sene önce vermişti; Brianna da Lizzie’yi kendine bağlanır bağlanmaz serbest bırakmıştı. Ama bu herkesçe bilinen bir şey değildi, çünkü Joseph hâlâ esir olduğu sanıldığı için milislerle birlikte savaşmak zorunda kalmamıştı. Bir esir hizmetçi olarak, Lizzie de zaman içinde Jamie’nin malı olmanın avantajlarından faydalandı; kimse ona ters bir gözle bakamamış, saygısızlık edememişti.

“Belki de onları paralı hizmetkârlar olarak almayı kabul eder, ne dersin?” dedim. “İkisinin alacağı toplam yıllık ücret, sana vereceği senet fesih bedelinden çok daha az olur.” Joseph’e para veriyorduk ama bu ücret yılda yalnızca üç sterlindi. Gerçi yiyecek, barınak ve giysiyi sağlıyorduk.

“Ben de onu önereceğim,” dedi Jamie ama kuşkuluydu. “Önce Joseph’le

konuşayım.” Tekrar yukarı baktı, kafasını iki yana salladı.

“Malva demişken…” dedim, koridorun karşısına bir göz atıp sesimi alçaltarak. Kız ameliyathanede, penisilin tedarik ettiğimiz çanaklarla uğraşıyordu. Bayan Sylvie’ye bir şırıngayla birlikte biraz daha göndereceğime söz vermiştim ve kullanacağını umuyordum.

“Eğer Joseph reddederse, Tom Christie sıcak bakar mı dersin? Bence iki kız da Bobby’ye düşkün.”

Jamie alaycı bir homurtu çıkardı.

“Tom Christie kızını bir katille evlendirecek, hem de çulsuz bir tanesiyle, öyle mi? John Grey adamı hiç tanımıyor, tanısa önermezdi bile. Christie en az Nebukadnezar kadar gururlu, belki daha da fazla.”

“O kadar gururlu diyorsun…” İstemesem de lafıyla eğlenmiştim. “Peki sence bu vahşi doğanın içinde, kızına uygun kimi bulabilir?”

Jamie omzunu silkti.

“Bu konularda benimle konuşma zahmetine girmedi,” dedi duygusuzca. “Buralardaki delikanlıların kızıyla yan yana yürümesine izin vermiyor, herhalde hiçbirini layık görmüyor. Kızı Edenton’a ya da New Bern’e gönderip ona bir koca bulmayı düşünüyorsa hiç şaşırmam ki bunu yapabilecek biri olduğu da kesin. Roger Mac böyle bir şeyden bahsettiğini söyledi.”

“Öyle mi? Roger’la pek yakınlaştılar son günlerde, değil mi?”

Yüzüne isteksiz bir gülümseme yerleştirdi.

“Tabii ya. Roger Mac cemaatinin refahına çok önem veriyor - tabii bir gözünü de kendi refahında tutmayı ihmal etmiyor.”

“Bu ne demek şimdi?”

Beni biraz gözledi, sır tutma kapasitemi yokladı.

“Hmm… Bundan Brianna’ya bahsetme ama Roger Mac kafasında Tom Christie’yle Amy McCallum’u eşleştirme planları yapıyor.”

Gözlerimi kırpıştırdım, ilk şoku atlatınca ciddi ciddi düşünmeye başladım. Kötü bir fikir değildi, benim de aklıma gelebilirdi. Evet, Tom belki Amy McCallum’dan yirmi beş yaş büyüktü ama sağlığı yerindeydi ve kadına, çocuklarına bakabilecek varlığa sahipti. Kadının ailesinin geçimini sağlayacak birine ihtiyaç duyduğu da su götürmezdi. Kadının Malva’yla aynı evi paylaşıp paylaşamayacağı ise başka bir konuydu; Malva elinden gelmeye başladığından beri babasının evinin yönetiminden sorumluydu. Sevimli bir

kızdı, evet ama en az babası kadar gururlu olduğunu sanıyordum. Yerinin başkası tarafından doldurulmasına sıcak bakacak birine benzemiyordu.

"Yaa…" dedim düşünceli bir tonla. "Olabilir. Roger'ın kendi refahı derken neyi kastettin peki?"

Jamie kalın kaşlarından tekini kaldırdı.

"McCallum dulunun ona nasıl baktığını fark etmedin mi?"

"Hayır," dedim afallayarak. "Sen?"

Kafa salladı.

"Brianna da fark etti. Şimdilik ses çıkarmıyor fakat şuraya yazıyorum Sassenach: Eğer bizim Roger bu dulu yakında evlendirmezse, vaazlarında cehennemden haber vermek için evini tarif etmesi yetecek."

"Roger da Bayan McCallum'a yüz vermiyor, değil mi?" diye sordum sertçe.

"Hayır, yok öyle bir şey," dedi Jamie hemen, "o yüzden hâlâ takımlarından bir şey eksilmiş değil. Ama benim kızımın böyle bir- "

Bir süredir kısık sesle konuşuyorduk; ameliyathane kapısının açıldığını duyunca hemen durduk. Malva kafasını çalışma odasından içeri uzattı; kızın yanakları kızarmış, koyu renk saçları terle yüzüne yapışmıştı. Önlüğündeki lekelere rağmen bir Dresden heykelciğine benziyordu. Jamie kızın hevesli havasına bakıp gülümsedi.

"Bayan Fraser, bütün sıvıyı alıp şişeledim de… artan yemekleri hemen domuza vermemi söylemiştiniz ya… acaba evin altındaki büyük, beyaz domuzu mu kastetmiştiniz?" Bu iş için pek hevesli görünmüyordu, şaşılacak şey değildi.

"Ben yaparım," dedim ayağa kalkarak. "Teşekkür ederim canım. Sen mutfağa git, eve gitmeden önce Bayan Bug'dan biraz ballı ekmek iste, tamam mı?"

Kız başıyla selam verdi ve mutfağa doğru gitti; Genç Ian'ın Bayan Bug'la dalga geçen sesini duyabiliyordum. Malva'nın bir anlığına durduğunu, şapkasını hafifçe kaldırıp kıvırcık bir bukleyi yanağına indirdiğini, mutfağa girmeden önce sırtını doğrulttuğunu gördüm.

"Tom Christie istediği kadar kafasının dikine gidebilir," diye mırıldandım benimle birlikte koridora çıkmış, kızı izlemekte olan Jamie'ye, "ama özgür iradesi, hür fikirleri olan tek kız seninki değil."

Kısa, küçümseyici bir homurtu çıkardı ve çalışma odasına geri döndü. Ben

de koridorun karşısına geçtim ve karşımda geniş, ıslak bir çöp buldum: son penisilinden arta kalanlar tezgâhın üstüne düzenli şekilde toplanmıştı.

Evin yan tarafındaki pencereyi açıp kafamı dışarı uzattım ve aşağı baktım. Bir metre aşağıdaki çamur birikintisi, evin temelindeki beyaz domuzun yuvasını işaret ediyordu.

“Domuz?” dedim hafifçe eğilerek. “Evde misin?” Olgunlaşan kestaneler ağaçlardan düşmeye başlamıştı; hayvan ağaçların arasına, kendine kestane ziyafeti çekmeye gitmiş olabilirdi. Ama hayır; yumuşak toprağın üstündeki toynak izleri yuvanın içine doğru ilerliyordu ve bir de işitilebilecek kadar gür, hırıltılı nefesi vardı.

“Domuz!” dedim daha yüksek bir ses ve otoriteyle. Yer tahtalarının altında büyük bir kütlenin hareket ettiğini hissettiğimde tahta çanağı yumuşak toprağın üstüne bıraktım, içindekilerin çoğunu dökmemeyi başardım.

Çanağın düşüşünden saniyeler sonra beyaz kıllı bir kafa aniden belirdi; pembe, yassı burnuyla yiyecekleri kokladıktan sonra omuzlarını da yuvadan dışarı çıkardı. Heves dolu hırıltılarla vücudunun kalanını da çıkaran dişi domuz, bu ikrama yumulurken kuyruğunu neşeyle sallamaya başladı.

“Aferin, aynen böyle. Ama bu lütufları kimin bahşettiğini unutayım deme,” diye hayvana tembihledikten sonra geri çekildim ve pencereyi özenle kapattım. Pervazda birçok kıymık ve oyuk vardı - bunun nedeni domuz yemini çok uzun süre orada bırakmış olmaktı; beyaz canavarımız yemeği konusunda çok tutkuluydu, zamanında almadığı takdirde yukarı tırmanmaya çekinmezdi.

Bir yandan domuzla ilgilenmekteyken, kafamın içinde Bobby Higgins’in teklifini değerlendiren kısım durmamıştı. Bir de Malva vardı elbette. Bobby’nin mavi gözlerinin kızı etkilediği kesindi, evet; delikanlı yakışıklı biriydi. Ancak kız Genç Ian’a karşı da boş değildi, her ne kadar bizim oğlan o kadar çekici özelliklere sahip olmasa da.

Ian’ı damadı olarak almaya Tom Christie’nin nasıl bakacağı konusu ise apayrı bir mevzuydu. Ian meteliksiz sayılmazdı; her ne kadar bilinen bir geliri olmasa da kırk dönümlük işlenmemiş araziye sahipti. Kabile dövmeleri, katil damgasına göre daha kabul edilebilir işaretler miydi? Belki de- ancak Bobby bir Protestan’dı ve Ian ise sözde kalsa da Katolik’ti.

Ian’ın elbette Jamie’nin yeğeni olması durumu vardı - ki aslında bunun ne kadar olumlu bir özellik olduğu belirsizdi. Christie’nin Jamie’yi fena halde kıskandığı yadsınamaz bir gerçekti; ben emindim en azından. Acaba ailelerimiz arasındaki böyle bir birleşmeyi yararlı mı görürdü, yoksa konusu

açıldığında bile ardına bakmadan kaçmaya mı isterdi?

Tabii eğer Roger onu Amy McCallum ile evlenmeye razı ederse, aklı biraz dağılabilirdi. Brianna bana dul kadın hakkında bir şey söylememişti - ama o anda geriye bakıp düşündüğümde, bana *hiçbir şey* söylememiş olmasının da bastırılmış duyguların belirtisi olabileceğini fark ettim.

Mutfaktan konuşma sesleri, kahkahalar geldi; herkes eğleniyordu belli ki. Yanlarına gidip onlara katılmayı düşündüm ama Jamie'nin çalışma odasına göz attığımda onun masasının yanında, ellerini arkasında birleştirmiş halde dikildiğini, Lord John'un mektubuna bakarak düşünmeye çalıştığını gördüm ve vazgeçtim.

Aklı bu evlilikte değildi, bunu ani ve acı bir dürtüyle anladım - oğlunu düşünüyordu.

Odaya girdim, kolumu arkasından doladım, başımı omzuna yasladım.

"Hiç Lord John'u ikna etmeye çalışmayı düşündün mü?" dedim biraz tereddütle. "Belki de Amerikalılar'ın haklı oldukları bir nokta olduğunu söylersin - kendi düşünce tarzına çekmeye çalışmak istemez misin?" Lord John'un kendisi önümüzdeki muharebelerde çatışmaya girmeyecekti ama Willie için geçerli değildi bu ve oğlan savaşırsa yanlış tarafta olacaktı. İki tarafta da can güvenliğinin garantisi yoktu, evet - ancak Amerikalılar'ın kazanacağı belliydi ve Willie'yi doğru tarafa çekmek için Lord John'u ikna etmek gerekiyordu.

Jamie homurdandı, kolunu bana doladı.

"John mu? Arch Bug bana küçük baltasıyla geldiği zaman İskoç dağlıları hakkında söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

"Yeminleriyle yaşıyorlar ve yeminleriyle de ölecekler."

Biraz ürperip daha da sokuldum, vücudunun sertliği kendimi güvende hissettirdi. Haklıydı; o acımasız kabile sadakatini gözlerimle görmüştüm - burnumun dibinde gerçekleşmiş olmasına rağmen, yine de hazmetmek zordu.

"Hatırlıyorum," dedim.

Kafasıyla mektubu gösterdi, gözleri hâlâ onun üstündeydi.

"O da farksız. Bütün İngilizler öyle değil - ama o öyle." Kederli ama mağrur bir yüzle bana baktı. "Kral'ın adamı o. Cebrail önünde belirip neler olacağını söylese de fark etmez; yeminini bozmaz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim cesaretlenerek. "Ben o kadar emin değilim."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Doğru sözcükleri özenle seçerek devam ettim.

“Çünkü- aslında ne demek istediğini biliyorum, onun şerefiyle var olduğunu söylüyorsun, haklısın da. Ama benim dikkatimi çeken de bu işte. Kral’a öyle bir yemini olduğunu sanmıyorum - Colum’un adamlarının ona ettiği yeminler, senin Lallybroch’taki adamlarının sana ettiği yeminler gibi değil yani. Onun için önemli olan, yani hayatı pahasına koruyacak olduğu şey onuru.”

“Şey, evet… öyle,” dedi kaşlarını çatarak. “Ama bir askerin onuru görevinde yatmaz mı? Kral’a bağlılığı da buna dâhil değil midir?”

Doğruldum, burnumun altını kaşıdım, kafamdaki kelimelerle mantıklı bir cümle oluşturmaya başladım.

“Evet ama tam olarak söylemeye çalıştığım bu değil. Onun için önemli olan *ilkeler.* Bir ilkenin peşinden gider, bir adamın değil. Tanıdığın onca kişinin arasında belki de anlayabilecek tek kişi o - bu savaş ilkeler adına olacak; hatta, tarihte bu bakımdan bir ilk bile olabilir.”

Tek gözünü kapadı, ötekiyle beni komik bir bakışla inceledi.

“Roger Mac’le konuşmuşsun sen. Bunu tek başına akıl etmiş olamazsın Sassenach.”

“Sen de konuşmuşsun galiba,” dedim, önceki cümlede ima edilen hakareti önemsemeyerek. Ayrıca, haklıydı da. “Ee? Anladın mı?”

Olumlu anlama gelen kısa bir İskoç homurtusu çıkardı.

“Ona Haçlı Seferleri’ni sordum, o savaşların da idealler uğruna savaşılmış olduklarını sanıyordum. İdeallerle en azından bir parça ilgili olduğunu kabul etmek zorunda kaldı ama o savaşın bile para ve siyasetle ilgili olduğunu söyledi. Ben de bunun her zaman böyle olduğunu, şimdi de böyle olacağını söyledim. Ama anladım, evet,” diye bitirdi, burun deliklerimin genişlediklerini görünce. “Ama John Grey’e gelirsek- ”

“John Grey’e gelirsek,” diye araya girdim, “adam hem mantıklı, hem de idealist olduğu için onu ikna edebileceğini düşünüyorum. Onurun Kral’ı takip etmekte yatmadığına ikna etmelisin onu - onur özgürlük ilkesinde.”

Bu kez çıkardığı İskoç homurtusu ciğer dolusuydu ve şüphe belirtiyordu. Sonunda kafama dank etti.

“Sen bunu ilkeler için yapmıyorsun. Değil mi? Aklından geçen şey- özgürlük için değil. Özgürlük, kendi kaderini tayin etme, bunlar değil.”

Kafasını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi yumuşakça. “Ama kazanan tarafta olmak için de değil. Roman gibi bir deneyim olacağından eminim ama.” Bana ani, üzgün bir gülümsemeyle baktı. Şaşkınlık içerisinde güldüm.

“Neden o zaman?” diye sordum daha da nazikçe.

“Senin için,” dedi tereddütsüz. “Brianna için, küçük oğlan için. Ailem için. Gelecek için. Eğer bu bir ideal değilse, başka bir ideal tanımıyorum.”

***

Jamie elinden geldiği kadar iyi bir elçilik yaptı ama Bobby’nin damgasının önüne geçemedi. Delikanlının çok iyi biri olduğunu kabul etmesine rağmen, Bay Wemyss kızının bir katille evlenmesi fikrini kabullenemiyordu - hükme neden olan olayların nasıl geliştiği de umrunda değildi.

“İnsanlar arkalarından konuşurlar efendim, bunu çok iyi biliyorsunuz,” dedi kafasını iki yana sallayarak, Jamie’nin sözlerine karşılık vererek. “Adam suçlu yaftası yediyse, nasılını sormazlar ki. Gözlerinden anladım, vahşi bir saldırıyı fişekleyecek oğlan değil. Ama ben Elizabeth’imi nasıl bu olay yüzünden tepki verebilecek kişilerin hedefine koyayım?” Ellerini ovuşturdu.

“Delikanlı bir gün Lord hazretlerinin hizmetinden çıkarsa, başka bir yerde düzgün bir iş bulabilecek mi? Hiç sanmam, o utanç damgasıyla mümkün değil. Dilenmek zorunda kalırlar. Ben o durumda kalmış bir adamım efendim - kızımın aynı duruma bir daha düşmemesi için elimden geleni ardıma koymayacağıma emin olabilirsiniz.”

Jamie eliyle yüzünü sildi.

“Tamam, anlıyorum Joseph. Yazık oldu ama haksız da değilsin. Sana bir anlam ifade eder mi bilemem fakat Lord John’un Bobby’yi işten çıkaracağını hiç sanmam.”

Bay Wemyss kafasını iki yana sallamakla yetindi. Solgun, mutsuz bir haldeydi.

“Pekâlâ.” Jamie masasının başından kalktı. “O halde oğlanı çağırıyorum; kararını bildirirsin.” Ben de ayağa kalktım ama Bay Wemyss panikle fırladı.

“Aman efendim! Beni onunla yalnız bırakmayacaksınız herhalde!”

“Sana bir zararı olacağını sanmam doğrusu. Hem, sen de gözlerinden zararsız biri olduğunu anladığını söylemedin mi az önce?”

“Ama…” Adam ne diyeceğini şaşırdı. “Şey… orası öyle. Ancak yine de… ben konuşurken siz de burada kalırsanız çok sevinirim aslında. Siz de kalır mısınız Bayan Fraser?” Yalvaran gözlerini bana çevirdi. Bıkkın bir şekilde

baş sallayan Jamie'ye baktım.

"Pekâlâ," dedi. "Çağırayım."

***

"Üzgünüm." Bay Wemyss neredeyse Bobby kadar üzgündü. Ufak tefek, utangaç adamcağız, böyle yüzleşmelere alışık değildi. Gözünü sürekli Jamie'ye çevirip destek almaya çalışıyordu.

"Gerçekten üzgünüm," diye tekrarladı, Bobby'nin gözlerine umutsuz bir içtenlikle bakarak. "Sevdim seni genç adam, Elizabeth de sevmiştir, eminim. Ama kızımın iyiliği, mutluluğu, benim sorumluluğum. Kafamda… Yani canlanmıyor bile…"

"Ona karşı çok nazik davranırım," dedi Bobby telaşla. "Öyle yapacağımı biliyorsunuz efendim. Her yıl yeni bir elbisesi olur; ayakkabısız kalmaması için de gerekirse her şeyimi satarım!" O da Jamie'ye bakıyor, müdahale etmesini bekliyordu.

"Bay Wemyss'in senin niyetinden şüphe etmediğinden eminim Bobby," dedi Jamie, çıkarabildiği en kibar sesle. "Ama adam haklı, değil mi? Lizzie için en uygun kocayı seçmek onun görevi. Hem belki de…"

Bobby sertçe yutkundu. Bu görüşme için çok iyi giyinip kuşanmıştı. Onu boğmaya çalışan bir boyunbağı takmış, üniforma ceketinin altına temiz bir pantolon giymiş, onların altına da iyi muhafaza edilmiş, sayılı yaması olan bir çift çorap geçirmişti.

"Çok param olmadığını biliyorum," dedi. "Malım da yok, yerim de. Ama iyi bir mevkim var efendim! Lord John bana yılda on sterlin ödüyor ve topraklarında kendi kulübemi inşa etmeme izin verme inceliğini gösterdi. Kulübe tamamlanana kadar da onun evindeki özel odamızda kalacağız."

"Evet, söylemiştin." Bay Wemyss iyice acınası bir görünüşe bürünmüştü artık. Gözlerini Bobby'den kaçırıyordu, bunun nedeni genel utangaçlığı mıydı yoksa delikanlıyı gözlerinin içine bakarak reddetmek istemeyişi miydi kestiremiyordum. Ama bir nedeninin de damgayı görmek istememesi olduğundan emindim.

Bir süre daha tartışıldı fakat değişen bir şey olmadı; Bay Wemyss oğlana asıl ret nedenini itiraf edemedi.

"Eh- ee-ıı- madem biraz daha düşüneyim." Gergin ortama daha fazla dayanamayan Bay Wemyss birden ayağa kalktı ve odadan kaçarcasına çıkmak için uzun adımlar attı. Ama sonra, kapı ağzında durdu, döndü, "Ama fikrimi değiştireceğimi sanmam, aklında olsun!" dedi ve gözden kayboldu.

Bobby hayret içinde Jamie'ye döndü.

"Umudum var mı efendim? Dürüst olacağınızı biliyorum."

Acınası bir yalvarışla sormuştu bunu; Jamie oğlanın kocaman mavi gözlerine bakmaktan kaçındı.

"Sanmıyorum." Nazik bir netlikle söyledi. Bobby derin bir nefes aldı. Görüşmeye gelmeden önce dalgalı saçlarını suyla taramıştı; artık kuruyan kıvırcık teller, sık saç kümelerinin içinden yukarı fırlıyordu. Oğlan sanki yeni doğmuş, kuyruğu henüz kesilmiş, sonra da elektrik verilmiş zavallı bir kuzuya benziyordu.

"Acaba Lizzie- efendim, hatta hanımefendi" -bana döndü- "size sorayım, acaba Bayan Elizabeth'in ilgisi başka bir yere mi kaymış? Eğer babasının itirazı bundansa, hemen çekilirim. Ama konu bu değilse…" Duraksadı, Joseph'in bir anda çıkıp gittiği kapıya baktı.

"Babasının itirazlarını aşabilmemin bir yolu olduğunu sanıyor musunuz? Acaba- yani, belki biraz para bulsam… yoksa, dinle ilgili bir şey olsa…" Bunu düşününce biraz daha yüzü düştü ama hemen omuzlarını dikleştirdi. "Ben- ben Katolik vaftizi olurum, istenirse. Söyleyecektim de ama unuttum. Siz söyler misiniz acaba efendim?"

"Söylerim, tamam," dedi Jamie isteksizce. "O halde Lizzie'de karar kıldın, ha? Malva değil yani?"

Bobby bunu duyunca şaşırdı.

"Ee, doğrusu, efendim- ikisinden de hoşlanıyorum. İkisiyle de mutlu olacağımdan eminim. Ama- yani, dosdoğru söyleyeyim ki Bay Christie ödümü patlatıyor," diye itiraf etti, yüzü kızardı. "Sanıyorum o adam sizi de pek sevmiyor efendim ama Bay Wemyss öyle değil. O yüzden… konuşur musunuz benim için… lütfen?"

Böyle içten bir yakarış karşısında Jamie bile dayanamazdı.

"Denerim," dedi kısaca. "Ama söz veremem Bobby. Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Lord hazretleri bana gelin bulmam için bir hafta süre verdi efendim," dedi Bobby, artık çok daha mutluydu. "Sanıyorum siz bir-iki güne gideceksiniz, değil mi?"

Jamie şaşırdı.

"Nereye gidecekmişim?"

Bobby de şaşırdı.

“Nasıl- bilmiyorum efendim. *Sizin* bildiğinizi sanıyordum.”

Bir süre konuştular ve sonunda Bobby’nin ne demek istediği ortaya çıktı. Delikanlı, Tepe’ye gelirken yol üstünde bir grup çiftçiye rastlamış; domuzlarını pazara götüren kişilermiş bunlar. Domuzların seyahat sırasında çıkardıkları zorluklardan dolayı, bu kişilerin yanında bir geceden fazla kalmamış ama yemek sırasında bahsettikleri bir toplantıya kulak misafiri olmuş.

“Toplantıya gidecekler arasında sizin de isminiz geçti efendim. ‘James Fraser,’ dediler, sonra Tepe’den de bahsedilince sizi kastettiklerinden emin oldum.”

“Nasıl bir toplantıymış bu?” diye sordum merakla. “Neredeymiş?”

Omuz silkti.

“Dikkat etmedim hanımefendi. Tek söyledikleri önümüzdeki pazartesi olacağıydı.”

Toplantıya kimin ev sahipliği yapacağını da hatırlamıyordu, çünkü domuzlar tarafından rahatsız edilmeden yemeğini yemeye çalışmakla meşgulmüş. Detaylara çok kafa yoramayacak kadar da aklı dağınıktı tabii, o an beyni yalnızca kızlara çalışıyordu. Birkaç soruya verdiği kafa karıştırıcı yanıtlardan sonra Jamie onu yolladı.

“Nasıl bir toplantı- ” diye başlamıştım ki kaşlarının çatılı olduğunu gördüm; Jamie durumu anlamıştı.

“Kıta Kongresi için delegelerin seçileceği toplantı,” dedi. “O olmalı.”

Flora MacDonald’ın barbeküsünden sonra bazı kişilerle konuşmuş, ilk plandaki buluşma yer ve tarihinden vazgeçildiğini öğrenmişti, çünkü planın deşifre olmasından endişe duyulmuştu. John Ashe ona yeni bir yer ve zaman belirleneceğini söylemişti - haber verilecekti.

Ama bunlar Cross Creek’teki kargaşadan önceydi.

“Belki haber bir sebepten ulaşmamıştır,” dedim ama savım çok zayıftı.

“Mümkün,” dedi. “Tabii altı tane olunca ihtimal düşüyor.”

“Altı mı?”

“Hiçbir haber gelmeyince ben yazdım, Yazışma Komitesi’nden tanıdığım altı kişiye de haber beklediğimi belirttim. Hiçbiri cevap yazmadı.” İşaret parmağını dizinin üstünde tıkırdatmaya başladı fakat hemen fark edip durdu.

“Güvenmiyorlar sana,” dedim birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

“Hem Simms’i kurtardım, hem de Forbes’u sokak ortasında katrana buladım… normal.” Hatırlayınca, konu nahoşlaşmış olsa da gülümsedi. “Bobby de pek yardımcı olmadı; o kişilere benimle Lord John’un arasında mektup götürüp getirdiğini söylemiş olabilir.”

Büyük ihtimalle doğru söylüyordu. Çenebaz ve dostane bir yapısı olan Bobby, sır saklayabilecek biriydi aslında ama ona hangi sırrı özellikle saklaması gerektiğini sıkı sıkıya tembihlemeniz gerekiyordu. Aksi takdirde, oğlanla aynı sofraya oturan herkes, tatlıya geçilmeden evvel hayat hikâyesini öğrenebilirdi.

“Öğrenmek için başka bir şey yapamaz mısın? Toplantıyı yani.”

Bıkkınlık içinde iç geçirdi.

“Belki. Ama öğrensem, sonra oraya gitsem… aralarına almayabilirler beni. Daha fenasını yapmazlarsa. Böyle bir müdahale, alacağım riske değmez bence.” Buruk bir bakışla bana döndü. “Şu matbaacıyı kavursalardı daha iyiydi galiba.”

Kafamı iki yana salladım, hemen yanına gittim.

“Başka bir yolunu bulursun,” dedim cesaretlendirici şekilde.

Masadaki kalın mumun yarısı yanmıştı; uzanıp ona dokundu. Mumun hiç kullanılmadığını sanki kimse fark etmemişti.

“Belki…” dedi dingince. “Hmm. Olabilir. Bunun için bir tane daha feda etmekten nefret edeceğim gerçi.”

Değerli taşlardan bahsediyordu.

Aklıma gelince yutkundum. İki tane kalmıştı. Eğer Roger, Bree ve Jemmy’nin… hemen kafamı o düşünceden uzaklaştırdım.

“*Bir adam dünyaları kazansa ne fayda*,” diye alıntıladım, “*eğer ruhunu kaybedecekse?* Gizliden gizlice zengin olmamızın, eğer katrana *sen* bulanacaksan bize yararı olmaz.”

Koluna göz attı; yazı yazmak için gömleğinin kolunu sıyırmıştı ve kolun ön kısmındaki yanık, her ne kadar artık silikleşmişse de hâlâ belli oluyordu. Güneşle sararmış tüylerin arasında pembe bir çizgi halindeydi. İç geçirdi, masasının başına geçti ve kavanozdan bir tüy aldı.

“Evet. Birkaç mektup yazsam iyi olacak.”

60. Solgunlar

Eylül ayının yirmisinde, Roger, *Tanrı dünyanın zayıf şeylerini güçlüleri şaşırtmak için seçmiştir*, bölümü üzerine bir vaaz verdi. Yirmi birinde, bu zayıf şeylerden biri onu haklı çıkardı.

Ne Padraic ve Hortense MacNeill, ne de çocukları kiliseye gelmişlerdi. Hep gelirlerdi, bu yüzden yoklukları dedikodulara yol açtı - o kadar ki sonunda Roger dayanamadı ve Brianna'dan ertesi sabah evlerine gidip onları ziyaret etmesini, ters giden bir şey olup olmadığını öğrenmesini istedi.

"Kendim de giderdim," dedi, lapa kâsesini sıyırırken, "ama John McAfee'yle babasını da alıp Brownsville'e gideceğiz, plan yapmıştık; oradaki bir kıza talipmiş."

"Kız evet derse ikisini oracıkta evlendirmeni mi istedi yani?" diye sordum. "Yoksa John'u Brownlar'ın dengesiz yapısından korumak için mi gidiyorsun?" Lionel Brown'un cesedini teslim ettiğimizden beri açık bir saldırı olmamıştı ama Brownsville'den gelen bazı gruplar çeşitli yerlerde Tepe'den insanlarla karşılaştıklarında küçük tartışmalar çıkmıştı.

"İkincisi," dedi Roger, yüzünü buruşturarak. "Ama Brownsville'le Tepe arasında bir-iki evlilik olsa, işlerin bayağı yumuşayacağını düşünüyorum… zamanla."

Son gazeteyi okumakta olan Jamie, kafasını kaldırıp Roger'a baktı.

"Öyle mi dersin? Bu da bir fikir tabii… her zaman işlemeyenlerden." Gülümsedi. "Colum Dayı aralarında çok benzer bir anlaşmazlık olan Grantler'le ilişkileri düzeltmek için annemi onlardan biriyle evlendirmeyi düşünmüş. Ancak ne yazık ki," dedi, sayfa çevirdi, "annem işbirliğinde bulunmamış. Malcolm Grant'i terslemiş, Dougal Dayı'yı bıçaklamış, sonra da babama kaçmış."

"Yaa?" Brianna o hikâyeyi duymamıştı, o yüzden çok etkilendi. Roger ona yan yan baktı, sonra öksürdü, karısının tabağındaki sosise batırılmış olan keskin bıçağı yavaş, asilce bir hareketle çekip çıkardı.

"Eh, olacağına varır tabii," dedi sonra, masadan elinde bıçakla kalkarak. "Zahmet olmayacaksa Padraic'le ailesine bir göz at, ne olur ne olmaz, tamam mı?"

Sonuçta ben de Lizzie'yle birlikte Brianna'nın yanında gittim. Yolda Marsali'yle Fergus'a da haber vermeye niyetlenmiştik; kulübeleri MacNeilllar'ınkinin az ötesindeydi. Ama viski deposundan gelen Marsali'yle yolda karşılaştık ve onlara uğramadan MacNeilllar'ın kulübesine girdik.

"Neden bu kadar çok sinek oldu birdenbire?" Lizzie koluna konan büyük bir sineği tokatladı, sonra da yüzünün önünde uçuşan iki tanesini kışkışladı.

"Yakınlarda ölü var," dedi Marsali, burnunu kaldırıp havayı koklayarak. "Ormanda olabilir. Kargaları duyuyor musunuz?"

Yakınlardaki ağaçların tepelerinde gaklayan kargalar vardı; kafamı kaldırdığımda birçoğunun havada çemberler oluşturarak uçuştuklarını gördüm.

"Ormanda değil," dedi Bree, sesi birden gerilmişti. Kulübeye bakıyordu. Kapı sıkıca kapanmıştı ve bir sinek kümesi örtüyle kapatılmış pencerenin önünde uçuşuyordu.

Kulübenin içindeki koku kelimelerle ifade edilemez derecedeydi. Kapı açılır açılmaz kızlar ağız ve burunlarını elleriyle kapadılar; nefes almanın zorunlu oluşu o saniyeler için büyük bir talihsizlikti. Karanlık odanın içine doğru ilerlerken hafif bir nefes aldım, pencerenin içine çivilenmiş örtüyü söktüm.

"Kapıyı açık bırakın," dedim, ışığı fark edince yataktan gelen acı dolu iniltiye duyunca. "Lizzie- gidip kapının yanında bir ateş yak, bir tane de pencerenin dışında yak. Çimle, çırayla başlat, sonra bir şeyler ekle. Islak odun, çamur yapraklar falan koy, duman çıkart."

Pencereyi açmamdan saniyeler sonra sinekler içeri doluşmaya, yüzümü sıyırmaya başladı - sivrisinekler, tatarcıklar… Koku tarafından çekilip kulübenin dışında kümelenen yaratıklar, yemek yiyip yumurtalarını bırakabilecekleri bir yer bulmaya can atıyorlardı.

Oda dakikalar içinde bir vızıltı cehennemine dönecekti - ama ışığa ve havaya ihtiyacımız vardı, o yüzden hayvanlarla elimizden geldiğince mücadele etmemiz şarttı. Mendilimi çıkarıp mümkün olduğunca iyi bir sineklik haline getirmeye çalıştım, yatağa doğru ilerlerken yolumdakilere doğru savurdum.

Hortense ve çocuklar oradaydılar. Hepsi çıplaktı, soluk tenleri kulübenin nemi ve bunaltıcı havasıyla oluşan ter damlacıkları yüzünden parıldıyordu. Gün ışığının vurduğu beyaz derilerin üstünde kahverengi-kırmızı izlerin olduğunu gördüm. Lekelerin kandan değil, ishalden kaynaklanmalarını umdum.

Birisi inlemişti; birisi hareket etti. Ölmemişti o halde, şükürler olsun. Yatak örtüleri yere adeta sinirle fırlatılmıştı - bu iyiydi, en azından onlar temiz kalmışlardı. Ama üstüne yattıkları saman yatağını, üçünü kaldırır kaldırmaz yakmamız gerektiğini düşündüm.

“Sakın parmaklarını ağzına götürme,” diye mırıldandım Bree’ye, birbirine girmiş, zayıfça titreyen insan yığınını ayırmaya başladığımızda.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi dişlerinin arasından, bir yandan beş-altı yaşlarında bir çocuğa bakarken - yavrucak bir ishal krizinden sonra iki büklüm halde kıvrılmıştı. Brianna ellerini kızın koltuk altlarına yavaşça soktu. “Gel tatlım, kaldırayım seni.”

Kızın itiraz edecek kadar bile hali yoktu; kol ve bacakları halat kadar cansızdı. Kızın kız kardeşinin durumu daha vahimdi; bir yaşından büyük göstermeyen bebek hiç hareket etmiyordu, gözleri derine gömülmüştü ki bu da uzun süredir susuz kaldığına delaletti. Küçük eli tuttum, başparmakla işaret parmağı arasındaki deriyi nazikçe çimdikledim. Eylemimin izi birkaç saniye kaldı ama grimsi tenin üstündeki hafif renk sonra hafifçe yok oldu.

Kısık sesle okkalı bir küfür savurdum, bebeğin göğsünü dinlemek için kulağımı yaklaştırdım. Ölmemişti - minik kalbinin halsiz atışını hissedebiliyordum. Ancak bir şey içmeyeli, süt emmeyeli çok uzun süre geçtiyse, durumu pek parlak değildi.

Düşünce aklımdan geçerken ayağa kalkıp kulübeyi kontrol etmeye başlamıştım bile. Su yoktu; boş bir su kabağı yatağın yanında duruyordu. Ne kadar süre böyle kalmışlardı?

“Bree,” dedim net ama telaşlı bir sesle. “Git, su getir - hemen.”

Öteki çocuğu yere yatırmıştı, üstündeki pisliği temizliyordu; hemen kafasını kaldırıp bana baktı, elindeki bezi bıraktı, ayağa kalktı. Eline tutuşturduğum çaydanlığı aldığı gibi gözden kayboldu; ayak seslerinin kapıya doğru ilerlediğini duydum.

Sinekler Hortense’in yüzüne hücum ediyorlardı; mendille onları kışkışladım. Bez kadının burnuna değdiğinde gevşek yüz hatlarında neredeyse hiç tepki olmadı. Nefes alıyordu; gazla şişmiş karnı yavaşça inip kalkıyordu.

Padraic neredeydi? Avlanıyordu herhalde.

Hasta bağırsakların kokusundan başka bir koku dikkatimi çekti. Bu tatlı ama keskin koku, çürük elmaları hatırlatıyordu. Elimi Hortense’in omzuna koydum, kadını bana doğru çektim. Kadının vücudunun altında bir şişe vardı - boştu. Hemen elime aldım, kokladım ve ne olduğunu anladım.

Az önce ettiğim küfrün katmerlisini ettim. Çaresizce yatağa düşmüş, içecek bir şey bulamamış, elma konyağına sarılmıştı; susuzluğunu gidermek için mi acısını dindirmek için mi bunu kendisi bilirdi. Mantıklı bir hareketti - tabii alkol bir idrar söktürücü olmasaydı. Zaten ciddi şekilde susuz kalmış bir vücudu daha da harap etmişti ve ayrıca, sindirim sistemini de daha beter hale getirmişti.

İsa aşkına, yoksa içkiyi çocuklara da mı vermişti?

Büyük çocuğun yanında diz çöktüm. Kafası omuzlarına düşmüş kız bir bez bebek kadar cansızdı ama teni o kadar kötü görünmüyordu. Elini çimdiklediğimde bebekten daha kısa sürede normale döndü.

Çimdiklememle gözlerini de açtı. İyiydi bu. Kıza gülümsedim, yarı açık ağzına girmeye çalışan sinekleri kovdum. Dudakları kurumuştu, yapış yapış bir görünümleri vardı.

“Merhaba tatlım,” dedim yumuşakça. “Merak etme, buradayım.”

Yani bir işe yarayacak mıyım? diye kendimi sorguladım. Lanet olsun, bir gün önce gelseydim…

Bree’nin telaşlı adımlarını duydum, onu kapıda karşıladım.

“Bana-” diye ihtiyacım olanları sıralamaya başlayacaktım ki araya girdi.

“Bay MacNeill ormanda!” dedi. “Kaynağa giderken buldum onu. Çok- ”

Elindeki çaydanlık hâlâ boştu; kabı bir öfke feryadıyla elinden aldım.

“Su! Su lazım buraya!”

“Ama- Bay MacNeill- ”

Çaydanlığı tekrar eline verdim, yanından hışımla geçtim.

“Ben bulurum onu,” dedim. “Sen su getir! Sonra da içeridekilere ver - önce bebeğe! Lizzie de yardım etsin, ateşin acelesi yok. Haydi!”

Önce sinekleri duydum, vızıltılarıyla tüylerim diken diken oldu. Açıklık alanda adama erişmeleri zor olmamıştı. Havanın kokusunun hâlâ temiz olduğu yerde derin bir nefes aldım, çalıların yanından geçip Padraic’in yanında diz çöktüm; adam bir çınarın yanında kendinden geçmişti.

Ölmemişti; bunu hemen anladım. Sinekler adamın üstünde bir bulut oluşturmuşlardı fakat henüz battaniye görevi görmüyorlardı. Adam titreştikçe onlar da uzaklaşıyorlardı.

Üstünde yalnızca gömleği vardı, iki büklümdü, kafasının yanında bir su

sürahisi vardı. Adamı yokladım, inceledim. Gömleği, bacakları lekelenmişti, yanındaki çimler de öyle. Dışkı çok sulu görünüyordu, çoğu toprak tarafından emilmiş gibiydi ama katı parçalar da vardı. Hortense ve çocuklardan daha sonra hastalanmış olmalıydı; öyle olsa bağırsakları kan ve su karışımı bir şey üretmeye başlardı.

"Padraic?"

"Bayan Claire, şükürler olsun geldiniz." Sesi o kadar boğuktu ki kelimeleri zor çıkarıyordum. "Çocuklarım. Yavrularım… onları kurtardınız mı?"

Tek dirseğinin üstünde doğruldu, titredi; beyaz saçları yanağına terle yapışmıştı. Beni görmek için göz kapaklarını zorlayarak araladı ama sivrisinek ısırışları yüzünden şişen kapaklar iyice ağırlaşmıştı.

"İlgileniyorum." Elini tuttum, sıktım, moral vermek istedim. "Sen uzan Padraic, onlarla ilgilenmeme izin ver biraz, sonra yanına geleceğim." Adam çok hastaydı fakat durumu acil değildi; çocuklar acildi.

"Beni boş verin," diye mırıldandı. "Boş… boş ver…" Dirseğinin üstünde salındı, yüzünün ve göğsünün üstündeki sinekleri savuşturmaya çalıştı, sonra karnına tekrar kramp girince inledi, iki büklüm oldu.

Ben eve geri dönmeye başlamıştım bile. Patikanın tozlu yolunda su izleri vardı - güzel, Brianna gereken telaşı göstermiş olmalıydı.

Amipli dizanteri miydi bu? Besin zehirlenmesi mi? Tifo mu? Tifüs mü? Kolera mı? Tanrım, lütfen o olmasın. Bunların hepsi, o zamanlar "kanlı hastalık" çatısı altında değerlendiriliyordu.

Bütün ishal belirtili hastalıkların ortak ve acil tehlikesi hastanın susuz kalmasıydı. Vücudun mikrobu atmaya çalışırken gösterdiği çaba bağırsakları rahatsız eder, bu yüzden sindirim sistemi sürekli boşaltıma geçer ve kan dolaşımı, iyileşme, beynin çalışması vb. birçok şeyi engellerdi. Hayatın devamı için su elzemdi.

Eğer hastalara damar yoluyla tuzlu su ve glikozlu bir sıvı başarılı şekilde verilirse, bağırsak eninde sonunda, büyük ihtimalle kendini iyileştirirdi, hasta kurtulurdu. Ancak damar yoluyla müdahale edilmediğinde, sıvıların ağız veya rektum yoluyla, mümkün olduğunca çabuk şekilde, gerektiği kadar uzun süre boyunca verilmesi gerekiyordu.

Eğer hasta vücudunda suyu dahi tutamıyorsa - ama MacNeilllar'ın kustuklarını sanmıyordum; kulübedeki berbat kokuların içinde böyle bir şey almamıştım. Kolera olmama ihtimali yüksekti ve bu iyi bir haberdi.

Brianna yerde, büyük kızın yanında oturuyordu; çocuğun kafası kucağındaydı, Bree'nin uzattığı bardaktan su içiyordu. Lizzie ocağın yanına diz çökmüş, ateş yakmaya çalışıyordu; yüzü gayretten kıpkırmızı kesilmişti. Sinekler yataktaki hareketsiz kadının üstüne iyice yerleşmişlerdi. Marsali kucağındaki bebeğe odaklanmış, çocuğu su içebilecek kadar ayıltmaya çalışıyordu.

Eteğine biraz su dökülmüştü. Minik kafanın halsizce savrulduğunu, suyun etsiz yanaktan aşağı boşaldığını görebiliyordum.

"İçemiyor," dedi Marsali, "içemiyor… içemiyor… içemiyor… içemiyor!"

Parmaklar hakkında kendi tavsiyemi umursamaksızın, işaret parmağımı bebeğin ağzına götürdüm, öğürtmeye çalıştım. Oldu; bebek ağzındaki suyu dışarı atmaya çalıştı, öksürdü. Parmağımın altındaki dilin istemsiz hareketini hissettim.

Emiyordu. Sonuçta hâlâ meme emen bir bebekti bu - hayatta kalmak için göstereceği ilk içgüdülerden birinin emmek olması çok doğaldı. Hemen dönüp Hortense'a baktım; düz göğüsler, çökük meme uçları aslında bilmek istediğimi anlatmıştı ama pes etmedim. Meme ucunu parmaklarımla sıktım, hareketimi tekrarladım, sonra bir kez daha, bir kez daha… ama kahverengi meme uçlarından bir damla bile süt getirmeyi başaramadım. Göğsün dokusunda da herhangi bir sıvı yoktu. Su yoksa süt de olmazdı.

Ne yaptığımı anlayan Marsali, bluzunun boynunu tuttu, yırttı, bebeği kendi göğsüne bastırdı. Küçük bacaklar hâlâ cansızdı, ayak parmakları morarmış ve solgun yapraklar gibi kıvrılmıştı.

Ben de Hortense'in başına gittim, kadının ağzına su damlatmaya çabaladım. Gözümün kenarıyla, Marsali'nin bir elinin ritmik hareketleriyle göğsünü sıkarak düzenli süt akışını sağlamaya çalıştığını görebiliyordum; bu sırada kendi parmaklarımla Marsali'ninkilerle aynı ritimle kadının boğazına masaj yapıyor, onu yutkundurmaya çalışıyordum.

Sırtımdan aşağı inen terler popomun arasını gıdıklıyordu. Kendimden gelen garip, metalik kokuyu alabiliyordum - sıcak bakıra benziyordu.

Boğaz ani bir yutkunmayla hareket ettiğinde elimi çektim. Hortense boğulurmuş gibi bir ses çıkardı, öksürdü, sonra kafasını yana yatırdı. Midesi kalktı, içindeki tatsız şeyleri geri gönderdi. Kadının işi bitince kusmuk kalıntılarını ağzının kenarından sildim, su dolu fincanı uzattım. Dudakları hareket etmedi; su ağzını doldurdu, yüzünden aktı, boynunu ıslattı.

Sinek vızıltılarının arasında, arkamda seslenen Lizzie'nin sesini duydum;

kız sakince konuşuyordu ama sesi sanki uzaktan geliyormuş gibi, fazla silikti.

“Küfretmeseniz olur mu efendim? Çocuklar da duyabiliyor…”

Hemen kıza döndüm. O anda fark ettim ki bir süredir küfretmeye devam ediyordum.

“Tamam, doğru,” dedim, “pardon.” Hortense’e döndüm.

Aralıklarla kadının ağzına su verdim ama yeterli olmadı. Çünkü bağırsakları hâlâ dertlerinden kurtulmaya çalışıyordu. Kanlı hastalık.

Lizzie dua ediyordu.

“Lütufkâr Meryem’e şükürler olsun, Tanrı seninledir…”

Brianna kendi kendine, alçak sesle mırıldanıyordu. İçgüdüsel, annelere özgü cesaretlendirme sesleri çıkarıyordu.

“Rahminin meyvesi kutsanmıştır, İsa…”

Başparmağım şah damarındaydı. Atışını, titreyişini, hafifçe tekleyişini hissedebiliyordum. Bu aritmi düzenliydi, bir süre bekleyince fark etmemek imkânsızdı: kalbi iflas ediyordu.

“Kutsal Meryem, Tanrı’nın Annesi…”

Yumruğumu kadının göğsünün ortasına indirdim, bir kez daha indirdim, sonra bir daha ve bir daha; o kadar sert vuruyordum ki hem yatak, hem de kadının solgun, bitkin vücudu darbelerimin altında titriyordu. Sinekler yatağın üstünden panikle fırlayıp vızıldamaya başladılar.

“Hayır,” dedi Marsali arkamda yumuşak bir sesle. “Hayır, yoo, hayır, lütfen…” O inkâr etmeye çalışan tonu daha önce duymuştum ve ne olduğunu anladım.

“Biz günahkârlar için dua et…”

Sanki o da duymuşçasına, Hortense’in kafası aniden yana devrildi, gözleri açıldı ve Marsali’nin oturduğu yere döndü. Ben bir şey göremediğini düşündüm; sonra gözler kapandı, vücut iki büklüm oldu, dizler çeneye kadar çekildi. Kadın kafasını geriye doğru attı, vücudu spazmla kıvrandı, sonra rahatladı. Çocuğunun yalnız başına gitmesine izin vermeyecekti. Kanlı hastalık.

“Şimdi ve ölüm anımızda da amin. Lütufkâr Meryem’e şükürler olsun…”

Lizzie’nin yumuşak sesi mekanik şekilde devam etti, benim küfrü tekrar ettiğim gibi o da dua sözcüklerini tekrar ediyordu. Hortense’in bileğini tutup

nabzına baktım ama bu hareketim formaliteden ibaretti. Marsali hüzünle minik vücudun üstüne çöktü, bebeği göğsünün üstünde sallamaya devam etti. Şiş göğüsten süt damladı, önce yavaş, sonra hızlı şekilde küçük, cansız yüze beyaz yağmur gibi yağdı, nafile çabayla iyileştirmeye çalıştı.

Hava hâlâ boğucuydu, bet kokularla kaplıydı, sineklerin vızıltısına Lizzie'nin dua eden sesi eşlik ediyordu - ama kulübe sanki boştu, saçma bir sessizlik vardı.

Dışarıdan sürünen ayak sesleri geldi; birisi büyük bir güç harcayarak yaklaşmaya çalışıyordu. Sonra yumuşak bir ses çıkararak düştü, soluğu kesildi. Padraic evinin kapı önüne kadar gelmeyi başarmıştı. Brianna kapıya bakmak için gitti, kollarında hâlâ yaşayan büyük kız vardı.

Tuttuğum gevşek eli bırakıp yardım etmeye gittim.

61. Kokulu Hastalık

Günler kısalıyordu ama hava hâlâ erken aydınlanıyor sayılırdı. Evin önündeki pencereler doğuya bakıyordu ve doğan güneş, ameliyathanemin beyaz meşe pencerelerini parıldatıyordu. Mükemmel ışınların elle yontulmuş ahşapların üstünden süzülüşünü görebiliyordum; bir saatim olsaydı, zemini bir güneş saati gibi ayarlayabilir, yer tahtalarının üstündeki damarlara dakikalar çizebilirdim.

Elimdekiyle yetindim; mikroskobumu, beher ve lamları hazır halde beklettiğim tezgâhıma güneşin vurmasını bekledim, kalp atışlarıyla işaretledim.

Koridordan yumuşak ayak sesleri geldi, Jamie kapıyı omzuyla açarak girdi. İki elinde de kalaydan bardaklar vardı, yakmamaları için etraflarına bezler sarılıydı.

"Nasılsın *mo chridhe*?" dedi yumuşak bir sesle, sonra da bardaklardan birini bana uzattı, alnımı öptü.

"Daha kötü olabilirdim." Ona minnetimi belli edecek şekilde gülümsedim ama iki saniye sonra esneyince hareketim anlamsızlaştı. Padraic ve büyük kızının durumlarını ona anlatmama gerek yoktu; kötü bir şey olsa yüzümden anlardı. Hatta komplikasyonlar oluşmazsa ikisinin de gayet iyi olacaklarını sanıyordum; bütün gece yanlarında kalmış, ikisini de saat başı kaldırıp ballı-tuzlu su içirdim - bu karışıma bir-iki kez, bağırsaklara iyi gelmesi için nane yaprağı ve kızılcık kabuğu da eklemiştim.

İçinde kazayağı çayı olan bardağı kaldırdım ve hafif, acımtırak kokusunu içime çekerken gözlerimi kapadım. Boynumdaki ve omzumdaki tutulmaların gevşemek için sabırsızlandıklarını hissedebiliyordum.

Jamie boynumu rahatlatmak için kafamı oynattığımı görmüştü, çayı tutarak ısınan geniş, güçlü elini enseme götürdü. Küçük bir rahatlama iniltisi çıkardığımda boğuk bir şekilde güldü.

"Senin yatman gerekmiyor mu Sassenach? Bütün gece uyumadın."

"Yoo, uyudum… biraz." Ara ara uyuklamıştım. Açık pencerenin kenarına oturmuş, yüzüme değen küçük sinekler tarafından aralıklarla uyandırılmıştım. Uykusunu gayet güzel almış, zinde görünen Bayan Bug şafak vakti gelip

hastabakıcı-hemşire görevini devralmıştı.

“Birazdan uzanacağım,” dedim. “Biraz göz atayım istedim.” Elimle cansızca mikroskobu işaret ettim. Yanında bir sürü küçük cam şişe vardı, her birinin içi kahverengi sıvılarla doluydu. Jamie yüzünü buruşturdu.

“Neye bakacaksın?” dedi. Uzun, düz burnunu kaldırdı, şüpheci bir tavırla havayı kokladı. “Bok mu onlar?”

“Evet,” dedim ve çenemi yarmak istermişçesine esnedim. Mümkün olduğunca gizlice Hortense ve bebekten örnekler almıştım, sonra hayattaki hastalarımdan aldıklarımı da yanlarına eklemiştim. Jamie tüpleri inceledi.

“Acaba merakını bu kadar cezbeden nedir?” dedi dikkatlice.

“Bilmiyorum ben de,” diye itiraf ettim. “Aslında bir şey bulamayabilirim de ya da tanıyamayabilirim. Ama bir amip ya da basil MacNeilllar’ı hasta etmiş olabilir. Amipse tanırım herhalde, çok büyük oluyorlar. Göreceli bir büyüklük tabii,” diye ekledim hemen.

“Öyle mi?” Kaşlarını çattı, sonra kaldırdı. “Neden?”

Fark ettiğinden daha iyi bir soru sormuştu.

“Ee… öncelikle meraktan,” dedim. “Ama hastalığa neden olan organizmayı tanırsam eğer, hastalık hakkında da daha fazla bilgiye sahip olabilirim - yani ne kadar sürecek, özellikle yapılması gereken bir şey var mı, ne kadar bulaşıcı…”

Ağzına götürmekte olduğu bardak havada kaldı.

“Bu hastalığı sen de kapabilir misin yani?”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Kapabilirim büyük ihtimalle. Tifo ve tifüs aşısı olmuştum ama bu ikisine de benzemiyor. Dizanterinin de aşısı yok - *Giardia* zehirlenmesinin de.”

Kaşlarını çattı, çayını yudumlamaya devam etti. Parmaklarıyla boynumu son kez sıktı, sonra bıraktı.

Ben de kendi çayımı dikkatle yudumladım, boğazımdan aşağı yavaşça akıp mideme inerken gevşeyerek iç geçirdim. Jamie taburesine oturdu, uzun bacaklarını uzattı. Ellerinin arasındaki sıcak bardağa baktı.

“Sence bu çay sıcak mı Sassenach?” diye sordu.

Bu kez ben kaşlarımı kaldırdım. İki bardak da hâlâ bezlerle sarılıydı; sıcaklığın bezin arasından parmak uçlarıma geldiğini hissedebiliyordum.

“Evet. Neden?”

Fincanı kaldırdı, ağız dolusu çay içti, bir süre ağzında tutup sonra yuttu; boğazındaki uzun kasların hareketini görebiliyordum.

“Çayı demlerken Brianna mutfağa geldi,” dedi. “Kabı indirdi, eline sabun aldı - sonra çaydanlıktan bir maşrapa su alıp ellerine döktü. Önce birine, sonra ötekine.” Duraksadı. “Suyu bir dakika önce ateşten aldığımda kaynıyordu.”

Ağzımdaki çayı yutarken telaşlandım, boğazımı yakınca öksürdüm.

“Yaktı mı kendini?” dedim boğazım düzeldiğinde.

“Yaktı,” dedi keyifsizce. “Parmak uçlarından dirseklerine kadar kendini sabunladı, ovdu. Suyun döküldüğü yerde, elinin tersinde oluşan kabarcığı gördüm.” Yine duraksadı, fincanının üstünden, koyu mavi gözlerinde endişeyle bana baktı.

Balsız çayımdan bir yudum daha aldım. Oda, şafak henüz söktüğü için, nefesimi verdiğimde buhar çıkacak kadar serindi; iç geçirdim.

“Padraic’in bebeği Marsali’nin kollarında öldü,” dedim sessizce. “Öteki çocuğu Brianna tutuyordu. Hastalığın bulaşıcı olduğunu da biliyor.” Bunu bildiği için, endişesinden kurtulmadan, kendini elinden geldiğince dezenfekte etmeden, kendi çocuğuna dokunamazdı.

Jamie huzursuzca kıpırdandı.

“Tamam,” dedi, “ama yine de…”

“Farklı bir olaydı bu,” dedim ve hem onu, hem de kendimi rahatlatmak için bileğini tuttum.

Sabahın geçici serinliği hem yüzüme, hem kafamın içine dokunuyor, hayallerin ılık düğümünü gevşetiyordu. Çimler, ağaçlar, hâlâ mavi gölgeli ve gizemli havalarını koruyorlardı. Jamie değişen ışığın karşısında, güneşin hareketini izlemek için iyi bir referans noktasıydı.

“Farklı,” diye tekrar ettim. “Onun için yani.” Sabahın ıslak çim ve gündüzsefası kokan tatlı havasından derin bir nefes aldım.

“Ben bir savaşın sonunda doğmuşum - Büyük Savaş demişler buna, çünkü böylesini dünya daha önce görmemiş. Anlatmıştım.” Sorgular bir tonla konuştuğum için başını salladı, gözlerini benimkilere dikip ilgiyle dinledi.

“Doğumumdan sonraki yıl,” dedim, “büyük bir grip salgını olmuş. Dünya çapında. Birçok yerde, bir arada yaşayan yüzlerce, binlerce insan ölmüş; bazı köyler bir haftada yok olmuş. Sonra, sıra benim savaşıma geldi.”

Kelimeleri kasıtsızca kullanmıştım ama kulağıma geldiklerinde ağzımın kenarı titreşti. Jamie bunu gördü, o da ağzına biraz temkinli bir gülüş yerleştirdi. Ne demek istediğimi biliyordu - berbat bir olaydan canlı çıkmanın verdiği gurur, insanda tuhaf bir sahiplik duygusu bırakıyor. Bileğini döndürdü, parmaklarını benimkilere değdirdi.

“Brianna savaşa da vebaya da hiç tanıklık etmedi,” dedi, anlamaya başlayarak. “Hiç mi yani?” Sesinde tuhaf bir tını vardı. Bu sözler, neredeyse savaşçı olmak için doğan, tutabilecek yaşa geldiğinde eline bir kılıç verilen, kendisini ve ailesini şiddet kullanarak savunması gerektiğine inandırılan bir adam için oldukça anlaşılmazdı - ama harikaydı.

“Yalnızca filmlerde. Sinemalarda yani- televizyonlar bir de.” İşte bunu asla anlamayacaktı, ben de açıklamak için uğraşmadım. Savaşı resmeden filmler, tüm o bombaları, uçakları, denizaltıları, bir amaç uğruna kan dökmeye gidenlerin azmini, kasten adam öldürmenin muhteşem hazzını anlatmayı amaç edinmiş yapımlar…

Savaş meydanlarının gerçekte neye benzediğini Jamie çok iyi bilirdi - hem meydanları hem de sonrasını.

“Bu savaşlarda yer alan erkekler -kadınlar da gerçi- çoğu cinayet kurbanı olmadı. Böyle öldüler- ” Fincanımı açık pencereye doğru kaldırdım, huzurlu dağın ağaçlarının arasında, Padraic MacNeill’ın kulübesinin olduğu yeri gösterdim. “Hastalıktan, ihmalden öldüler; onlara bakacak kimse olmadığı için.”

Uçlarını tıkadığım minik şişelere bakarak, “Bunu ben de gördüm,” dedi yumuşakça. “Veba ve sıtma salgını olan bir şehir vardı, nüfusun yarısı kanlı hastalıktan ölmüştü.”

“Mutlaka görmüşsündür.”

Avludaki çiçeklerin üstünde, ağaçların arasından tanklar gibi aheste hareketlerle gelen kırlangıçkuyruk kelebekleri uçuşmaya başlamıştı, kabak beyazı ve kükürt sarısı renklerdeydiler. Başparmağımı bileğinde hareket ettirdim, nabzını ölçtüm; yavaş ve güçlüydü.

“Brianna, penisilin herkes tarafından kullanılmaya başladıktan yedi yıl sonra doğdu. Amerika’da doğdu - bu Amerika’da değil ama” -kafamla tekrar pencereden dışarıyı işaret ettim- “ama öyle olacak tabii. Oradaki insanlar salgınlardan ölmeye alışık değiller.” Bir bakış attım. Gün ışığı beline kadar gelmişti, elindeki metal bardak parlıyordu.

“İlk kimin ölümünü hatırlıyorsun?”

Sorumla yüzü afallamış bir ifadeye büründü, sonra toparlandı. Düşündü, bir süre sonra kafasını iki yana salladı.

“İlk önemli kişi erkek kardeşimdi ama ondan önce de birileri olmuştur kesin.”

“Ben de hatırlayamıyorum.” Anne-babamdı aslında; onların ölümü benim için çok özel olmuştu sonuçta ama İngiltere’de doğduğum için, anıtmezarların gölgesinde yaşamıştım ve benim ailemin dışında, birçok insanın düzenli olarak öldüğünden haberim vardı; birden aklıma net bir hatıra geldi. Babam fötr şapkasını takıyor, üstüne koyu renkli bir palto giyip fırıncının karısının cenazesine gidiyordu. Bayan Briggs’ti kadının adı. Ama ilk bu değildi; ölümden, cenazelerden haberim vardı. Kaç yaşındaydım, dört mü?

Çok yorulmuştum artık. Gözlerim uykusuzluktan ağırlaşmıştı; güneş tüm sarılığıyla aydınlatıyordu.

“Frank’in ölümü sanırım Brianna’nın şahsen yaşadığı ilk ölümdü. Belki başka ölümler de olmuştur, emin olamıyorum. Ama demek istediğim- ”

“Anladım demek istediğini.” Elimdeki boş bardağı almak için uzandı, kabı tezgâha koydu, sonra kendi çayını bitirip fincanının benimkinin yanına koydu.

“Ama kendisi için korkmuyor, değil mi?” diye sordu keskin bakışlarla. “Çocuk için.”

Başımı salladım. Böyle şeylerin mümkün olduğunu biliyor olmalıydı, öğrenciliği sırasında öğrenmişti büyük ihtimalle. Ama insanın çocuğunun kendisinden önce ölmesi, hem de ishal gibi basit bir nedenle…

“Bree iyi bir anne,” dedim ve ani bir şekilde esnedim. Öyleydi gerçekten. Ama böyle küçücük, önemsiz bir şeyin bu kadar büyük bir tehdit oluşturabileceği asla aklına gelmezdi. Düne kadar.

Jamie birden ayağa kalktı, beni de kaldırdı.

“Yat artık Sassenach,” dedi. “Bu bekleyebilir.” Başıyla mikroskobu gösterdi. “Dışkının bozulmaması için saklanabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Güldüm, kendimi yavaşça ona bıraktım ve yanağımı göğsüne yasladım.

“Belki de haklısındır,” dedim. Ama kafamı kaldırmadım. Orada birbirimize sarılı halde güneşin yükselişini, duvarın üstünde ağır ve sinsi bir hareketle ilerleyişini izledik.

62. Amip

Daha iyi ışık alabilmek için mikroskobun aynasını birkaç milim oynattım.

“İşte.” Geri çekildim, bakması için Malva’ya yol verdim. “Görüyor musun? Ortadaki büyük şey, yuvarlak, üstünde lekeler olan.”

Kaşlarını çattı, göz merceğine tek gözüyle baktı, sonra nefesi kesildi.

“Gördüm! Sanki… sanki biri kuşüzümü pudingini yere düşürmüş gibi, değil mi?”

“Evet, öyle gibi,” dedim, olayın bütün ciddiyetine rağmen bu tarife gülümseyerek. “Bunun adı amip - mikroorganizmaların büyük olanlarından. Sanıyorum düşmanımız da kendisi.”

Bütün hastalardan aldığım dışkı örneklerine bakıyorduk - tek etkilenen Padraic’in ailesi değildi. İçinde bu kanlı hastalıktan etkilenen biri olan en az üç aile vardı. Baktığım bütün örneklerde amip vardı.

“Gerçekten mi?” Malva kafasını kaldırdı, bana baktı, sonra tekrar merceğe döndü. “Böyle küçücük bir şey, nasıl öyle bir felakete yol açabiliyor, nasıl insan öldürüyor?”

“Bir açıklaması var aslında,” dedim, başka bir lamı mürekkeple banyo edip kurutmaya bırakarak. “Ama sana hücreler hakkında bütün bildiklerimi anlatmam için biraz zamana ihtiyacımız var - hani ağzının iç tarafından aldığım hücreleri göstermiştim, hatırlıyor musun?”

Kafasını salladı, biraz kaşlarını çattı, dilini yanağına götürdü.

“Vücut birçok değişik hücre üretiyor, bu hücrelerden bazılarının görevi de bakterilerle savaşmak - hani küçük, yuvarlak şeyler vardı ya?” İçinde kolibasili ve benzeri şeyler olan, dışkı dolu lamı gösterdim.

“Ama milyonlarca çeşit hücre var. Bazen öyle bir mikroorganizma türü geliyor ki hücreler bununla başa çıkamıyor. Yani- hani Lizzie’nin kanındaki *Plazmodyum*’u göstermiştim.” Tezgâhtaki tıpalı küçük tüpü gösterdim; Lizzie’den bir-iki gün önce kan örneği almıştım, hücrelerdeki sıtma parazitlerini Malva’ya göstermiştim. “Bu amipin de onlar gibi olabileceğini düşünüyorum.”

“Pekâlâ. O halde hasta olanlara penisilin mi vereceğiz?” diye sordu. Bu

hevesle kurulan cümlenin gizli öznesi olan “biz” beni biraz gülümsetti.

“Hayır, korkarım penisilin amipli dizanteri için işe yaramaz - çok kötü kanlı ishale dizanteri denir. Maalesef, elimizde bitkilerden fazlası yok.” Dolabı açtım, kavanozlara ve bezle sarılı otlara göz gezdirdim.

“Pelinotu güzel bir başlangıç olur.” Malva yanıma gelmiş, gizemli bulduğu dolabımın içine ilgiyle bakıyordu. Kavanozu eline tutuşturdum. “Sarımsak sindirim enfeksiyonlarına genelde iyi gelir. Deri hastalıkları için yapılan lapalara da konur.”

“Peki ya soğan? Büyükannem, ben küçükken kulağım ağrıdığı zaman soğan pişirip kulağıma koyardı. Çok fena kokardı ama işe yarardı!”

“Zararı olmaz. O zaman kilere git de getir biraz… üç tane, büyük olanlardan getir. Biraz da sarımsak al.”

“Hemen hanımefendi!” Pelinotu kavanozunu bıraktı, terliklerini şıpırdatarak hızla uzaklaştı. Ben de raflara döndüm, içimdeki telaşı dindirmeye çalıştım.

Bir yandan hastaların yanında olup onlara mümkün olan her türlü hizmeti etmek, diğer yandan hastalıklarına yardımcı olabilecek herhangi bir ilaç hazırlamak için kendimi paralamak istiyordum. Ama hastalara bakabilecek başka insanlar vardı ve antiparazitik karışımlardan benden başka anlayan yoktu.

Pelinotu, sarımsak… kasıkotu. Bir de yılanotu. Sonra içinde büyük oranda bakır ya da sülfür bulunduran bir şey- ah, ravent. Yetiştirme mevsimi geçmişti ama elimde yeterince vardı. Kaynatılmış posa ve şurup halinde onlarca şişe hazırlamıştım, çünkü Bayan Bug turtalar için istiyordu ve kış mevsimi için iyi bir C vitamini deposuydu. Şimdi de güzel bir ilaç deposu olacaktı. Belki biraz karaağaç yaprağı ekleyip sindirim rahatlatma etkisinden faydalanabilirdim - ama bu etkiyi bu hastalıkla birlikte ne kadar gösterebileceği meçhuldü.

Pelinotu ve kasıkotunu havanımda dövmeye başladım, bir yandan da lanet olası hastalığın nereden çıkmış olabileceğini düşündüm. Amipli dizanteri aslında bir tropikal bölge hastalığıydı - gerçi bu kıyılarda birçok tropik hastalıkla karşılaşmıştım, çoğu Batı Hint Adaları’ndan getirilen köleler ve şeker pancarlarıyla taşınmıştı. Kıyıdan içeri girdikçe hastalık oranı azalıyordu ama hastalığın buralarda da hiç karşıma çıkmadığını söyleyemezdim.

Balıkçı tayfasının sahilden buraya gelirken beraberlerinde getirmiş olmaları imkânsız değildi. Hastalığı önemsiz bir enfeksiyon şeklinde geçirip atlattıktan sonra, sindirim sisteminde çoğalıp güçlenen amipleri etrafına saçmaya başlamış olabilirlerdi.

Ama salgın neden böyle ani ve güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştı? Dizanteri neredeyse her zaman yemek ve su yoluyla bulaşırdı. Nasıl bir-

“Buyurun hanımefendi.” Malva geri dönmüş, düşünce akışımı yarıda kesmişti. Telaştan nefes nefeseydi; bir elinde birkaç büyük, kahverengi soğan vardı ve öbür eliyle de önlüğünün üstünde taşıdığı sarımsakların düşmesini engelliyordu. Kıza hemen getirdiklerinin hepsini doğramasını söyledim, o anda aklıma gelerek beni sevindiren şeyi de paylaştım: balın içinde yavaşça ısıtmasını söyledim. Balın antibakteriyel etkisinin amipli hastalıklara ne kadar faydası dokunabileceğinden emin olamıyordum ama zararı olmazdı - hem, karışımı biraz daha lezzetli hale getirecekti ki bu da içinde soğan, sarımsak, ravent bulunduran bir içecek için hiç fena olmazdı.

“Üff! Neler yapıyorsunuz burada?” Kafamı elimdeki işten kaldırıp baktığımda kapı eşiğinde Brianna’nın seslendiğini gördüm. Şüpheci bir bakışla burnunu kırıştırmıştı.

“Şey işte…” Ben alışmıştım ama ameliyathanenin havası dışkı örnekleri ve kızarmış soğan kokusuyla hayli çekilmez bir duruma gelmişti. Malva kafasını kaldırdı, burnunu çekip önlüğüne sümkürdü, sonra yaşlı gözlerini Bree’ye çevirdi.

“İlaç yapıyoruz,” dedi büyük bir gayretle.

“Başka hastalanan var mı?” diye sordum gerginlikle ama Brianna kafasını iki yana salladı ve odaya girdi. Dışkı örnekleriyle uğraştığım tezgâhın yanından hızla geçti.

“Hayır, duyduğum kadarıyla yok. McLachlanlar’a bu sabah biraz yemek götürdüm. Orada yalnızca iki ufaklık hastaymış. Bayan Coinneach birkaç gün önce ishal olduğunu söyledi fakat şimdi iyiymiş.”

“Küçüklere ballı su veriyorlar mı?”

Kafasını salladı, kaşlarını hafifçe çattı.

“Gördüm çocukları. Hayli halsizler ama MacNeilllar kadar asla değil.” Hatırlayınca kendisi de kötü oldu ancak sonra dolaba döndü ve yüzünü düzeltti.

“Biraz sülfürik asit borç alabilir miyim anne?” Yanında kilden bir kap getirmişti. Kabı görür görmez güldüm.

“Normal insanlar bir bardak şeker almak için gelirler,” dedim kafamla elindeki kabı göstererek. “Al tabii. Ama dikkat et. Şu şişelerden biriyle götürsen daha iyi olur, ağzını da kapat. Bir yere dökülsün istemezsin.”

“İstemem elbette. Ama birkaç damlası yetecek bana, çünkü hayli seyreltmeyi planlıyorum. Kâğıt yapacağım.”

“Kâğıt mı?” dedi Malva kıpkırmızı gözlerle, sonra burnunu çekti. “Nasıl?”

“Önce eline geçirdiğin her lifli şeyi iyice eziyorsun,” dedi Bree, elleriyle eylemi adeta yaşayarak. “Mesela eski ve kullanılmış kâğıtlar, eski bezler, iplikler, yumuşak çiçek ve yapraklar… Sonra bunları günlerce suyun içinde bekletiyorsun; bir de bulabilirsen eğer, biraz sülfürik asit ekliyorsun.” Uzun işaret parmağıyla kare şişeyi gösterdi.

“Bu karışım artık bir posa görünümü aldığında ince katmanlar halinde düz bir yere seriyorsun, suyunu emdiriyorsun, kurutuyorsun ve hoppala, kâğıt oldu!”

Malva’nın kendi kendine “hoppala” diye tekrar ettiğini, sonra da hafifçe önüne döndüğünü gördüm. Brianna büyük, kare asit şişesinin tıpasını açtı ve büyük bir dikkatle, fincanının içine birkaç damla aldı. Sülfürün sıcak kokusu, dışkı ve soğan kokusunun üstünde hemen yükseldi.

Malva birden irkildi, yaşaran gözleri ardına kadar açıldı.

“Bu ne?” diye sordu.

“Sülfürik asit,” dedi Bree, kıza merakla bakarak.

“Vitriyol da denir,” diye ekledim. “Daha önce görmüş müy- yani… tanıdık mı geldi koku?”

Başını salladı, doğranmış soğanları kaba koyup kapağı güzelce kapadı.

“Evet.” Gelip yeşil, kare kutuya baktı ve gözlerini sildi. “Annem -ben küçükken ölmüştü- onda vardı bundan biraz. Kokusunu hatırlıyorum, buna hiç dokunmamamız gerektiğini söylerdi. Kükürt derdi insanlar buna, kokuya yani- kükürt esansı.”

“Öyle mi? Neye kullanıyordu acaba?” Gerçekten merak etmiştim, altından kötü bir şey çıkacağından da şüphelendim doğrusu. Bir simyacı ya da eczacıda bulunabilirdi bu şey; normal bir vatandaşta bulunma sebebi hakkında tek bir fikrim vardı - birinin yüzüne fırlatmak.

Ama Malva kafasını iki yana salladı, arkasını döndü, soğan ve sarımsakların başına gitti. Ancak yüzünün o hali gözümden kaçmadı; kafamın içinde bir yerde, umulmadık bir şey hatırlatan bir haldi kızınki, sinirli ve özlem doluydu.

Uzun zaman önce ölmüş bir anneye duyulan özlemdi bu - yanında da küçük yaşta yalnız kalmış, terk edilmiş hissetmiş bir kızın öfkesi vardı.

“Ne oldu?” Brianna da beni izliyordu, biraz yüzünü buruşturmuştu. “Ne oldu şimdi?”

“Boş ver,” dedim ve kolunu tuttum; kızımın gücünü, varlığının verdiği sevinci, yıllar içinde ne kadar büyüdüğünü hissetmek istedim. Gözlerim yaşardı fakat bu soğanlara yorulabilirdi. “Yok bir şey.”

***

Artık cenazelerden fena halde bunalmıştım. Üç gün içinde üçüncüydü bu. Hortense ve bebeği birlikte gömmüştük, sonra yaşlı Bayan Ogilvie’yi kaybetmiştik. Şimdi de başka bir çocuk, MacAfee ikizlerinden biri ölmüştü. Kızın ikizi olan oğlan mezar başında öyle bir şok içinde duruyordu ki kendisinin de yürüyen bir hayaletten farkı yoktu. Hastalık hâlbuki ona dokunmamıştı bile.

Gecikmiştik -tabut hazırlanamamıştı- ve gece çökmeye başlamıştı. Sonbaharın bütün altın rengi yaprakları kül olmuş, beyaz sis çamların koyu gövdelerinin arasında hâkimiyeti eline almıştı. Daha kederli bir sahne düşünülemezdi - ne var ki Hortense ve minik Angelica öldüğünde tepedeki güneş, ona eşlik eden hafif esintiyle çok daha abes kaçmıştı.

“Tanrı benim çobanımdır. Beni yanında götürür-” diye kendisine acı veren, çatallı bir sesle konuştu Roger ama benden başka fark eden yok gibiydi. Bir an zorlanıp yutkundu, sonra bozuntuya vermeden devam etti. Küçük yeşil İncil’i elinde tutuyordu fakat ona bakmıyordu; bir yandan ezberden okurken, diğer yandan bakışlarını yalnız başına durmakta olan Bay MacDuff’a çevirdi - adamın kızı ve karısı hastaydı. Bay MacDuff yanında Jemmy’nin yaşındaki oğlunu da getirmişti.

“Ölümün va… ölümün vadisinde tek başıma yürüyor olsam da, hiçbir… hiçbir kötülükten korkmayacağım- ” Sesinin titreyişi herkes tarafından duyulabilecek haldeydi, yaşlar da yanağından süzülüyordu. Gözlerim Bree’yi aradı; merhumun yakınlarının biraz arkasında, kara pelerininin katlarının arasındaki Jem’le birlikte duruyordu. Pelerinin başlığını da örtmüştü ama üzgün beyaz yüzü görünüyordu.

Binbaşı MacDonald’ın kırmızı ceketinin bile rengi solmuş, günün son ışıklarıyla birlikte kömür kızılı bir renge bürünmüştü. Tepe’ye öğleden sonra gelmiş, küçük tabutu taşımaya yardım etmişti; tören evinde ayakta duruyordu, şapkasını hüzünlü bir havayla koltukaltına almıştı, peruklu kafasını eğmiş, yüzünü görülmez hale getirmişti. Onun da bir çocuğu vardı - İskoçya’da bir yerlerde, annesinin yanında bıraktığı bir kız.

Kıpırdanınca Jamie’nin elini dirseğimin altında hissettim. Üç gündür

adamakıllı uyuyamıyordum, doğru dürüst yemek de yiyememiştim. Ama ne aç, ne de uykusuz hissediyordum; kendimi uzak, hayali bir varlıkmış, rüzgâr içimden geçiyormuş gibi hissediyordum.

Çocuğun babasından teselli edilemez acısını ifade eden bir yakarış çıktı, sonra da kendini mezarın üstüne atılmış toprağın üstüne bıraktı. Jamie'nin kaslarının bu harekete anında tepki verdiğini hissettim, sonra biraz geri çekildim ve mırıldandım: "Git."

Jamie hemen adamın yanına gitti, eğilip bir şey fısıldadı, kolunu omzuna sardı. Roger konuşmayı bırakmıştı.

Düşüncelerim bana itaat etmiyordu. Bütün gücümle önümdeki olayın içinde tutmaya çalıştıkça benden uzaklaşıyorlardı. Kollarım ağrıyordu; otlar dövmüş, hastalara destek olmuş, su taşımıştım. Bütün bunları tekrar tekrar yapıyor gibi hissetmeye başlamıştım. *Entamoeba* dolu lamları çok net bir şekilde, zihnimin içinde görebiliyordum - amiplerin açgözlü yalancı ayakları ağır çekim bir iştahla hareket ediyordu. Su, akan su sesi duyuyordum; suda yaşardı, sadece sudaki form bulaşıcıydı. Su yoluyla geçerdi. Bunu netlikle düşünüyordum.

Sonra kendimi yerde buldum ama yere düştüğümün asla farkına varmamıştım, gerçi ayakta durduğumu da hatırlamıyordum. Taze, ıslak toprak ve ahşabın sert kokularını ciğerlerimde hissediyordum, aklımda kurtçukların olduğunu hatırlar gibiydim. Gözlerimin önünde bir hareketlilik oldu; küçük yeşil İncil yere, gözlerimin hemen önündeki toprağın üstüne düşmüştü. Rüzgâr sayfaları çeviriyor, durduk yere zihnime saçma bir soru yerleştiriyordu - nerede duracak acaba, diye düşündüm istemsizce.

Eller gördüm, sesler duydum ama bunlara ilgi gösteremezdim. Muazzam bir amip, karanlığın ortasında tüm azametiyle gözlerimin önüne doğru süzüldü, yalancı ayaklarını yavaş yavaş hareket ettirerek beni kucaklamaya hazırlandı.

63. Karar Anı

Ateş beynimin içinde gök gürültüsü gibi gürledi, çarpık uçlu çatallar büyük bir kudretle vücuduma acı fırtınaları yağdırdı. Her sarsılışımda bir sinirimin ucu parıldadı, eklemlerimin gizli oyuklarını ağrıttı, kas liflerimi yırtarcasına kavurdu. Merhametsiz bir mükemmellikti, yok edici bir meleğin keskin kılıcıymışçasına tekrar tekrar çarptı.

Gözlerimin açık olup olmadığını da uyanık olup olmadığımı da pek anlayamıyordum. Bulanık, ara sıra kızıl hatlarla şenlenen bir griliğin dışında bir şey göremiyordum. Kızıl renk damarlarımda atıyor, bulutları örtüyordu. Kızıl damarlardan birini yakaladım, gök gürültüsüyle parlaklığını yitirmiş kırmızı yolunu takip ettim. Etrafımdaki karanlığın içinde daha da derine indikçe, gök gürültüsü sesi daha da yoğunlaştı, iğrenç bir ritme ulaştı; sanki büyük bir orkestra davulu kulak zarımın bitişiğindeydi. Her ses dalgasıyla biraz daha oyulan, gerilen, titreyen bir varlıktım sanki.

Kaynağı artık karşımda duruyordu ve öyle bir şiddetle zonkluyordu ki başka bir ses duyabileceğimi kendime ispat etmek için bağırmak istiyordum. Dudaklarımı zorlukla açtım, boğazım ses çıkarmaya çabalamaktan şişti, yine de çarpıntıdan başka bir ses duyamadım. Çaresizlik içinde, ellerimi -tabii onlar gerçekten ellerimse- puslu grinin içine daldırdım ve elime sıcak, nemli, çok kaygan ve zonklayan bir nesne geldi.

Gözlerimi odakladığımda bunun kalbim olduğunu hemen anladım.

Dehşet içinde organı elimden düşürdüm; kalp ardında çamurlu bir iz bırakarak uzaklaştı, titredi, kapakçıklar boğulmakta olan balıkların ağızları gibi açılıp kapandı - açılırken minik bir patlama, kapanırken metalik bir gıcırdama sesi çıkarıyorlardı.

Bazen bulutların arasında yüzler beliriyordu. Birkaçı tanıdık geldi ama isimlerini çıkaramadım. Ötekiler yabancılardı, yüzlerini bir-iki kez gördüğüm, bazen uykuya dalmak üzereyken gözlerimin önünde yüzen suratlardı. Bunlardan bazısı merakla, bazısı duygusuzca bakıyordu - sonra da bakışlarını çeviriyorlardı.

Diğerleri, tanıdıklarım, ya acıyarak ya da endişeli gözlerle bakıyorlardı; sanki beni gözlerimin içine bakarak iyileştirmeye çalışıyorlardı ama bakışlarım suçlulukla kaçıyor, sersemce uzaklaşıyor, onlarınkilerle

buluşamıyordu. Yüzlerdeki dudaklar hareket edince bana konuştuklarını fark edebiliyor ancak hiçbir şey duyamıyordum. Fırtınamın gürültüsü her şeyi bastırıyordu.

***

Kendimi çok tuhaf hissediyordum fakat sayısız günden sonra hasta değildim. Ateş bulutları geri çekilmişlerdi; yakın bir yerlerde hâlâ yumuşak gurultularına devam ediyorlardı. Gözlerim net görüyordu; gözlerimin üstündeki kiriş kütüğünü açıkça seçebiliyordum.

Hatta kütüğü o kadar net görüyordum ki güzelliği beni büyülemeye başlamıştı. Cilalanmış kütüğün halka ve sarmalları aynı anda hem sabit, hem hareketli gibi, çok zarif bir görünüme sahiplerdi. Hem duman rengi hem toprak rengi barındırıyordu, bu da kütüğün dönüştürülmesine rağmen nasıl hâlâ ağaç özelliklerini yansıttığını açıklıyordu.

Bu beni o kadar etkilemişti ki elimi uzatıp dokunmaya çalıştım - dokundum da. Parmaklarım kütüğün serin yüzeyine keyifle dokundu, balta izlerinin kuş kanatlarını andıran pürüzlerinde dolaştı. Aynı zamanda güçlü kanat sesleri de duymaya başlamıştım; kendi omuzlarım gevşeyip sallandı, kollarımda hissettiğim titreşimle sanki kütüğe baltayı ben vurmuşum gibi hissettim. O anda, bu harika hissi keşfettiğim sırada, kütüğün yataktan iki buçuk metre yukarıda olduğu gerçeğini birden fark ettim.

Herhangi bir çaba sarf etmeden döndüm, aşağıda, yatakta yattığımı gördüm.

Sırt üstü yatmıştım; üstümdeki yarım deste örtü son derece düzensiz haldeydi. Hepsini üstümden atmak istemiş ama yeterli gücü kendimde bulamamış olmalıydım. Odadaki hava normalin dışında bir durağanlığa sahipti.

Derim bembeyazdı, bütün kanım çekilmiş gibiydi, parlıyordum. Sonra fark ettim: o kadar zayıflamıştım ki yüzümün, kollarımın, bacaklarımın derileri kemiklere yapışmıştı. Yüzümdeki bu parıltının nedeni kemiklerim ve kıkırdaklarımın pürüzsüz sertliklerini şeffaf tenimden yansıtışıydı.

Kemiklerim gerçekten ilginçlerdi ama! Şekilleriyle büyülendim. Gözlerim kaburgalarımın kavislerini, oyulmuş kafatasımın yürek burkan zarafetini hayretle karışık bir hayranlıkla takip etti.

Saçlarım birbirine girmiş, solmuş, berbat bir haldeydi… ama yine de kendimi tutamadım ve kıvrık telleri gözlerimle ve parmağımla takip ettim. Parmağımla mı? Ne zaman hareket etmiştim acaba? Hiç farkına varmamıştım ancak tellerin yumuşaklığını hissedebiliyordum; kahverengiler ve onların

arasına serpiştirilmiş cansız beyazlar melodiler oluşturuyor, arp notalarının birbirleri ardına dökülüşünü taklit ediyorlardı.

Tanrım, dedim ve sözcükleri duydum, havaya yayılan bir ses olmasa da, çok güzelsin!

Gözlerim açıktı. İyice baktım ve kehribar rengi, yumuşakça parlayan bir bakışla karşılaştım. Gözler bana değil, ötemdeki bir yere bakıyordu - fakat beni de görüyordu. Gözbebeklerinin hafifçe genleştiğini gördüm, karanlıklarının beni bilgelikle, kabullenişle kucakladığını hissettim. *Evet,* dedi o bilen gözler. *Seni tanıyorum. Gidelim artık.* Müthiş bir huzur hissi duydum ve etrafımdaki hava beni zayıflamış bir yaprak gibi titretti.

Sonra bir ses beni pencereye doğru döndürdü ve orada duran adamı gördüm. Adını bilmiyordum ama onu seviyordum. Sırtını yatağa dönmüş, kollarını pervaza dayamış, başını öne eğmişti; şafak ışığı saçlarında alev gibi parlıyor, kollarındaki altın rengi tüyleri vurguluyordu. Bir üzüntü kriziyle kasıldı; bunu ben de tıpkı çok uzaklarda olmasına rağmen etki eden bir depremmişçesine, içimde hissettim.

Yanında biri hareket etti. Koyu saçlı bir kadın, bir kız. Yanaştı, adamın sırtına dokundu, bir şey mırıldandı. Kızın adama bakışını, nazik baş hareketini, vücudunun ona doğru kıvrılışını netçe görüyordum.

Hayır, diye düşündüm büyük bir sakinlikle. *Böyle olmaz.*

Yatakta yatan kendime bir kez daha baktım. Hem büyük bir kararlılıkla hem de tarifi imkânsız bir pişmanlık hissiyle bir nefes daha aldım.

64. Ben Dirilişim, 2. Kısım

Uzun süreler uyumaya devam ediyordum, yalnızca yemek yiyebilmek için uyanıyordum. Ama ateşle mücadele ettiğim rüyalar bitmişti; uykularım artık derin siyah göllerden ibaretti. Orada ciğerlerime unutulmuşluk çekiyor, yanımdan kayıtsızca yüzerek geçen yosunlara el sallıyordum.

Bazen yüzeyin hemen altında yüzüyor, suyun dışındaki dünyadaki insanlardan, nesnelerden haberdar oluyor ama onlara katılamıyordum. Sesler yakınımda konuşuyordu fakat boğuk ve anlamsızlardı. Bazen, etrafımdaki berrak suyun korumasını aşan bir ifade kulağıma çalınıyor, kafamın içine dalıp orada minik bir denizanası gibi takılı kalıyordu; tıpkı o hayvanlar gibi yuvarlak, şeffaf, gizemli bir iç anlam taşır halde.

Her ifade bir süre zihnimde kalıyor, acayip ritimleri beynimin içinde oradan oraya yankılanıyor, sonra sessizce uzaklaşıp yerini sessizliğe bırakıyordu.

Küçük denizanalarının arasında da berrak sulardan oluşan açıklıklar oluyordu. Bazıları parlak ışıklarla aydınlanıyordu, bazıları mutlak bir karanlık ve huzur barındırıyordu. Derine daldım, yüzeye yaklaştım, aralarda bilinmez dalgaların sürükleyişiyle gezdim.

“Doktor, bak.” Bir vızıltı. Bir kıpırtı vardı orada, etkisiz bir bilinç kaynağıydı sanki. Ama sonra metal kadar sert bir dürtü seslendi yeniden, *kimdi benimle konuşan?* “Doktor, bak.”

Gözlerimi açtım.

Oda alacakaranlığın loşluğuyla dolu olduğundan dolayı, sanki hâlâ suyun altındaymışım gibi hissettim birkaç saniye; büyük bir şoka uğramadım yani.

“İsa Mesih efendimiz, sen ki en büyük doktorsun, bu hizmetkârına cömert iyiliğini esirgeme. Ona hastalığında yardımcı olanlara bilgelik ve rahmet bahşet. Onu iyileştirmek için kullanılan her yöntemi kutsa…”

Fısıldanan kelimeler vücudumu yıkadı, tenimi serinletti. Bir adam vardı karşımda, kafasını bir kitaba doğru eğmişti. Odadaki ışık onu kucaklamış gibiydi; o da ışığın bir parçasıydı sanki.

“Elini öne uzat,” diye çatlak ve kesik bir sesle fısıldadı adam önündeki sayfalara, *“ve büyük rızanla ona sağlık ve kuvvet ver, ver ki o da sana yüceliğin ve nezaketin için şükretsin; kutsal adının görkemini benimsesin.*

Amin.”

“Roger?” dedim, ismi çıkarmaya çalışarak. Kendi sesim de kullanılmamaktan çatlamıştı; konuşmaya çabalamak dayanılmaz bir acı veriyordu.

Karşımdaki dua ederken gözlerini kapamıştı; hemen açıldılar, inanamaz bir ifade takınıp bana döndüler. Ne kadar canlı, ne kadar müthiş bir yeşile sahip olduklarını düşündüm.

“Claire?” Sesi ergen bir oğlanınki gibi çatallandı, kitabı elinden düşürdü.

“Bilmem,” dedim, rüyalarımdaki batma hissinin bir benzerini tekrar hissederek. “Claire miyim ben?”

***

Elimi bir-iki saniyeliğine kaldırabiliyordum ama kafamı bile oynatamayacak kadar halsizdim. Roger beni yastıkların yardımıyla biraz doğrulttu, sonra da elini kafamın arkasına koyarak sallanmamamı sağladı - bir yandan da kuru dudaklarıma su verdi. Elini ensemde hissedince her şeyin gerçekliğinin yavaş yavaş farkına varmaya başladım. Sonra elin canlılığını, sıcaklığını, somutluğunu kafamın arkasında net ve normal bir biçimde hissettiğimde irkildim, denizden çıkmış bir balık gibi çırpındım, ağzımın dibindeki bardağı havaya fırlattım.

“Ne? Ne?” diye saçmalamaya başladım, kafamı ellerimin arasına aldım, mantıklı bir cümle kurmaya çalıştım ama şoktan dolayı başaramıyordum. Çarşafların arasına az önceki marifetimle döktüğüm soğuk suya bile duyarsızdım. “NE?”

Roger da en az benim kadar şoke olmuş görünüyordu. Yutkundu, kelimeleri bulmaya çabaladı. “Aa… Iı… aa… bil- farkındasın sanıyordum,” diyebildi sonunda. “Değil miydin? Yani… anladım sandım işte… çıkacak tekrar ama!”

Ağzımın oynadığını hissedebiliyordum, kelimeler oluşturabilecek değişik şekiller alıyordu ama dilimle beynim arasında bir bağ yoktu - o an zihnimin kapasitesi, bir zamanlar saçlarıma ait olan o yumuşak, asil ağırlığın artık olmadığını kavramaya yetecek kadardı ki bu da oldukça ağır bir işti.

“Malva’yla Bayan Bug kestiler, dün,” dedi Roger, telaşla. “Birlikte yapmışlar, biz Bree’yle burada değildik, yoksa izin vermezdik. Hiç verir miyiz- ama o ikisi böyle akıl etmiş, ateşi fazla çıkana böyle yapılırmış- yani, *bu zamanda* böyle yapıyorlar işte. Bree öfkeden kudurdu tabii fakat akılları o kadar -hayatını kurtarıyorlar sanmışlar, ne yapsınlar- Tanrı aşkına, Claire, lütfen öyle bakma bana!”

Yüzü birden yakamozların arasında kayboldu, çünkü beynim beni dünyadan korumak için aramıza bir su tabakası yerleştirdi.

Elbette ağladığımın farkında değildim. Hüzün birdenbire, tulumu delinen şarap kadar şiddetle boşaldı. Kemik iliği gibi kırmızı-mor renklerde, her yere damlıyordu.

“Jamie’yi getireyim ben!” dedi karga sesiyle.

“HAYIR!” Roger’ı sahip olduğumdan haberdar olmadığım bir güçle kolundan tuttum. “Tanrım, hayır! Beni böyle görmesine izin veremem!”

Anlık sessizliğiyle bana cevabımı verdi ancak ben kolunu tutmaya devam ettim, çünkü bu düşünmesi bile berbat olan ihtimali başka nasıl engelleyebileceğimi bilemiyordum. Göz kırpıştırdım, yaşlar yanaklarımdan karlarını boşaltan bir kaynağın hızıyla aktı. Roger tekrar görünür hale geldi.

“Ee… seni zaten gördü,” dedi kısık sesle. Gözleri aşağı bakıyordu, benimle göz göze gelmek istemiyordu. “O… çoktan, yani- ” Elini gevşek bir şekilde kendi lülelerine doğru salladı. “Gördü.”

“Gördü mü?” Bu, neredeyse durumu fark edişim kadar büyük bir şoktu. “Ne- ne dedi?”

Derin bir nefes aldı, gözlerini kaldırdı - bana zorlukla bakıyordu.

“Bir şey söylemedi,” dedi Roger son derece kibarca, sonra da elini koluma koydu. “Ee- ağladı sadece.”

Ben de hâlâ ağlıyordum ama artık daha normal bir şekildeydi. Hıçkırıklarım azalmıştı. İliklerimde hissettiğim soğuk geçmişti; kollarım ve bacaklarım artık daha sıcaktı fakat kafatasımda hiç alışık olmadığım bir esinti hissediyordum. Kalp atışlarım yine yavaşlıyordu. Vücudumun dışında bir yerde durduğum yönünde belli belirsiz bir his duydum.

Şok muydu bu? Tanının kafamın içinde oluşabilmesine şaşırmıştım. Eh, birinin duygusal bir yara aldıktan sonra fiziksel şoka girmesi imkânsız değildi… biliyordum bunu.

“Claire!” Roger’ın adımı telaşla söylediğinin, kolumu sarstığının farkına vardım. Hemen gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Gerçekten telaşlı bir hali vardı; bunu görünce, aklımın bir kenarında, acaba tekrar ölmeye mi başladım, diye düşündüm. Ancak hayır- bunun için artık çok geçti.

“Efendim?”

İç geçirdi, rahatladı herhalde, diye düşündüm.

“Bir an çok acayip bir hale büründün.” Sesi çatallı ve yorgundu; konuşurken canının yandığına bahse girebilirdim. “Sandım ki- boş ver, bir bardak daha su vereyim mi?”

Teklifi o kadar yersizdi ki neredeyse gülecektim. Bununla birlikte son derece susamıştım - o an, bir fincan soğuk sudan daha önemli bir şey yokmuş gibi geldi doğrusu.

“Evet.” Yaşlar yanaklarımdan süzülmeye devam ediyordu ama artık neredeyse rahatlatıcı bir etki yapıyorlardı. Onları durdurmaya kalkışmadım - çok zorlanırmışım gibime geldi- fakat yüzümü ıslak bir çarşafın köşesiyle sildim.

Artık ölmemeye karar vermekle doğru yapmamış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Vücudumun ilgisi ve sınırları dışındaki şeyler geri gelmeye başlıyordu. Sorunlar, zorluklar, tehlikeler… üzüntüler. Karanlık, korkunç şeyler, bir yarasa çetesi gibiydiler. Beynimin o ışıksız köşesine kadar girip incelemek istemiyordum, çünkü bunları hayatta kalabilmek için köşeye itmiştim.

Ama eğer geri döndüysem, olduğum kadına geri dönmüştüm - ve bu kadın bir doktordu.

“Bu… hastalık.” Son yaşlarımı döktüm ve Roger’ın ellerini benimkilerin üstüne örtmesine izin verdim. “Hâlâ mı- ”

“Hayır.” Nazikçe cevap verdi, bardağı yavaşça ağzıma götürdü. Neydi bu bardaktaki acaba? Suydu, evet ama içinde bir şey - nane, bir de daha sert bir… melekotu muydu bu?

“Durdu.” Roger fincanı kaldırdı, yavaşça içirdi. “Geçen hafta kimse hasta olmadı.”

“Geçen hafta mı?” demek istedim, tabii ağzım suyun içindeyken ne kadarını çıkarabildiysem. “Ben ne kadar-”

“Tam da oraya geliyordum.” Boğazını temizledi, gözlerini bardağa dikti; çenemden damlayan damlaları başparmağıyla aldı. “Sen hastalığa son yakalananlardandın.”

Derin bir nefes aldım, biraz daha su içtim. Sıvıda yumuşak bir tatlılık vardı, acılığın yanı sıra… baldı bu. Aklım bu kelimeyi sonunda bulabildiğinde, bu küçük gerçeklik parçasını elde edebilmenin sevinciyle rahatladım.

Roger’ın halinden anlaşılıyordu ki hastalardan bazıları ölmüştü ama o anda sormadım. Yaşamaya karar vermek önemli bir şeydi. Yaşayanların arasına

katılıp onlarla bir şeyler paylaşmak ise, o anda sahip olmadığım bir kudretle becerilebilen, apayrı bir şeydi. Köklerimi topraktan çekmiş, solgun bir çiçeğe benziyordum; o toprakla tekrar uğraşmak beni o anda aşardı.

Tanıdığım, hatta büyük ihtimalle sevdiğim insanların ölmüş olmaları, saçlarımı kaybetmekle eşit bir acı gibi geliyordu - ikisi de baş edemeyeceğim kadar kötüydü.

Alttaki acı aromasına rağmen, balla tatlandırılmış sudan iki fincan daha içtim, sonra da iç geçirip arkama yaslandım.

“Biraz dinlensen iyi edersin,” dedi Roger, fincanı masaya bırakarak. “Ben gidip Brianna’yı getireyim istersen? Ama uyuyabilirsin de.”

Başımı sallayacak gücüm yoktu ancak dudaklarıma gülücüğü hatırlatacak bir ifade yerleştirebildiğimi sanıyorum. Titreyen elimi onunkinin üstüne götürdüm, sonra da eli kel kafamın tepesine kondurdum. Roger çok hafifçe irkildi.

Ayağa kalktığında ne kadar ince ve gergin göründüğünü fark ettim - bütün hastalara yardım etmeye çalışmış olmalıydı, yalnız bana değil. Sonra, ölüleri gömme işi de vardı. Bunu yapma yetkisine sahipti.

“Roger?” Konuşmaya çalışmak büyük bir güç sarf etmemi gerektiriyordu; beynimin kelimeleri çuvaldan tek tek çıkarıp doğru olduklarını kontrol etme işlemi de curcunayı iyice şenlendiriyordu. “Bir şeyler yedin mi sen yakınlarda?”

O anda yüzü değişti, gergin ve endişeli hatları hafifçe rahatladı.

“Hayır,” dedi, boğazını tekrar temizledi ve gülümsedi. “Dün geceden beri yemedim.”

“Ya…” dedim ve kurşun kadar ağır gelen elimi kaldırdım. “Ye. Ne bulursan. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi, “yerim.” Ama hemen gitmedi. Kapıya gelmeden duraksadı, geri döndü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

“Çok güzelsin,” dedi sertçe ve yanaklarımı sıktıktan sonra gitti.

“Ne?” dedim güçlükle çıkardığım sesle ama yanıt namına ancak camdan içeri giren elma kokulu esinti vardı.

***

Gerçekten de, alabros tıraşlı bir iskelete benziyordum. Bunu Jamie’yi zorlayarak ayna getirmesini isteyecek kadar kuvvetim olduğunda

öğrenmiştim.

“Başlık takmayı düşünmezsin herhalde, ha?” dedi, Marsali’nin bana getirdiği bir bezi göstererek. “En azından biraz uzayana kadar yani.”

“Düşünmem herhalde,” dedim ve sonuna sessiz bir küfür ekledim.

Aynadaki görüntümden sonra içine düştüğüm dehşete rağmen, sorusuna verdiğim tepki fazlasıyla kibardı. Aslında o anda başlığı elinden alıp çekiştire çekiştire bütün vücudumu kapatmak isteyecek kadar utanç içindeydim.

Daha önce de beni ziyarete gelen Bayan Bug -ateşimin geçmesini mucizevî tedavisine bağlamıştı ve kendisiyle gurur duyuyordu- ve ondan sonra gelen Marsali, Malva ve diğer bütün kadınların başlık tekliflerini geri çevirmiştim.

Bu yalnızca saçma bir inattan ibaretti; benim açık saçlarım, uzun süre İskoçlar’ın kadınların nasıl görünmeleri gerektiği hakkındaki görüşlerine meydan okumuştu. Bu yüzden yıllardır başlık takmam öneriliyordu; böyle saçma bir sebebin onlara bu tatmini yaşatmasına izin vermeyecektim.

Fakat kendimi artık ayna karşısında gördüğüm için konuya eskisi kadar duygusal bakmıyordum. Saçsız kafamın esintiyle üşümesinin de bir etkisi olabilirdi tabii. Öte yandan, bu isteğe boyun eğersem Jamie’yi fena halde telaşlandırabilirdim - yüzündeki boş ifade ve gözlerinin altındaki derin çukurlara bakılırsa, bunu şimdiden fazlasıyla başarmıştım aslında.

Bu yüzden, bana önerdiği başlığı alıp bir kenara fırlattığımda yüzünde belirgin bir rahatlama oluştu.

Aynayı dikkatle çevirdim ve yatak örtüsünün üstüne koydum. İç geçirmemek için kendimi tuttum.

“İnsanların benim halimi görünce düşecekleri hallere gülüp eğlenirim ben de, ne yapalım…”

Jamie bana bir göz attı, ağzının kenarı titreşti.

“Çok güzelsin Sassenach,” dedi kibarca. Sonra kahkahayı bastı, homurtular ve hırıltılar çıkardı. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım, sonra aynayı kaldırıp tekrar kendime baktım - buna daha çok güldü.

Yastıklara sırtımı yasladım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Ateş neredeyse tamamen gitmişti ama hâlâ halsizdim; yardım almadan yerimden doğrulamıyordum ve bunu deneyince de çabamın yarısında yorgunluktan uyuyakalıyordum.

Hâlâ homurtular çıkarmakta olan Jamie elimi tuttu, ağzına götürdü ve öptü. Ani, sıcak dokunuş, kolumdaki ince tüyleri kabarttı, parmaklarım istemsizce

onunkilerin içine geçti.

“Seni seviyorum,” dedi yumuşak bir sesle. Omuzları hâlâ kahkahayla titriyordu.

“Yaa…” dedim, birden kendimi çok daha iyi hissetmiştim. “Güzel. Ben de seni seviyorum. Uzayacaklar sonuçta, değil mi?”

“Uzayacaklar tabii.” Tekrar elimi öptü ve nazikçe örtünün üstüne bıraktı. “Bir şeyler yedin mi?”

“Biraz yedim,” dedim güçlükle. “Sonra biraz daha yerim.”

Ateş geçmişti ve iki gün önce bilincimi tekrar kazanmıştım; o zamandan beri karşıma çıkan herkesin ortak tepkisi kafamın halini görünce nefeslerinin kesilmesi, bunu takiben de beni başlık takmaya ikna etmeye çabalamaları şeklinde olmuştu. Bunu genellikle boğazımdan aşağı yemek tıkma çabaları takip ediyordu. Ses tonlarımın alt anlamları konusunda Bayan Bug, Marsali, Brianna ya da Malva’dan daha tecrübeli olan Jamie, yatağın yanındaki tepsiye bir bakış attıktan sonra gerçekten bir şeyler yemiş olduğumu gördü.

“Neler oldu? Anlatsana,” dedim, yatağa iyice yerleşip kendimi hazırlayarak. “Kimler hastalandı, nasıl oldular, hangile- ” Duraksadım, boğazımı temizledim. “Hangileri öldü?”

Gözlerini kıstı, anlatırsa sergileyebileceğim bayılma, ölme, yataktan sıçrama gibi tepkileri ölçmeye çalıştı.

“İyi olduğuna emin misin Sassenach?” diye sordu şüpheyle. “Bu haberler öyle kaçırmamak isteyeceklerinden değil.”

“Ama sonunda duymam gerekecek, değil mi? Hem bilmediğim şeyden endişeleneceğime bildiğime üzüleyim, daha iyi.”

Mantığıma saygı gösterdiğini baş sallayarak ifade etti, derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ. Padraic’le kızı iyileşiyorlar. Evan- o en küçük çocuğunu kaybetti; küçük Bobby ve Grace hâlâ hastalar ama Hugh’la Caitlin hiç hastalanmadılar.” Yutkundu, devam etti. “Balıkçılardan üç tanesi öldü; belki bir düzinesi hâlâ hastadır fakat iyileşiyorlar.” Kaşlarını çattı, düşündü. “Sonra… Tom Christie. Hâlâ kötüymüş, öyle duydum.”

“Yaa… Malva hiç bahsetmedi.” Ama o an farkına vardım ki Malva bana sorduğum hiçbir şeyin cevabını vermemiş, yalnızca dinlenmemi ve kendimi üzmememi söylemişti.

“Ya Allan, o nasıl?”

“O iyi, yok bir şeyi,” dedi Jamie hemen.

“Tom ne zamandır hasta peki?”

“Bilmiyorum. Kızına sorman lazım.”

Başımı salladım- ve hata ettim, çünkü hâlâ başım dönüyordu. Hemen gözlerimi kapayıp kafamı arkaya yaslamam, gözkapaklarımın içinde oynaşan şeylerin geçmesini beklemem gerekiyordu.

“Çok garip,” dedim hemen, Jamie’nin kendimi bırakışımla telaşlanmasını istemeyerek. “Gözlerimi kapadığımda genellikle yıldızlar görüyorum ama gökyüzündekiler gibi değil. Oyuncak bebeklerin çantalarındaki süslere benziyorlar çocukluğumda böyle bir oyuncağım vardı da… Sence neden olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok.” Taburesine otururken hafif bir gıcırtı çıkardı. “Hâlâ etrafı yıkasın gelmiyor, değil mi?” diye sordu yavaşça.

“Sanmıyorum. Öyle bir halim mi vardı?” Derin ve dikkatlice nefes alarak gözlerimi açtım, gülümsemeye çalıştım.

“Evet.”

“Neler dediğimi bilmek ister miyim?”

Ağzının kenarı seğirdi.

“İstemezsin herhalde ancak bir ara yine de söylerim.”

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmayı düşündüm, çünkü diğer küçük düşürücü eylemlerimden haberdar olmak istediğimden emin değildim ama toparlandım. Eğer yaşayacaksam -ki yaşayacaktım- hayatın beni dünyaya bağlayan dizginlerini elime almalıydım.

“Bree’nin, Marsali’nin ailesi… nasıllar?” Laf olsun diye sormuştum; Bree de Marsali de bana bakmak için çevremde dört dönmüşlerdi ve her ne kadar kötü şeyleri benden gizlemeye çalışsalar da çocuklara bir şey olsa bana söylemeyeceklerini hiç sanmıyordum.

“İyiler,” dedi kısaca. “Çok iyiler.”

“Ne?” dedim sesindeki kısa tereddüdü fark ederek.

“İyiler,” dedi tekrar. “Hiçbiri hasta olmadı.”

Soğuk bir bakış attım ama bunu yaparken kendimi çok yormamaya dikkat ettim.

“Sen söylersen daha çok sevinirim,” dedim. “Bayan Bug’dan duyacağıma

senden duymayı yeğlerim çünkü.”

Sanki adının söylenişiyle bir anda çağrılmışçasına, Bayan Bug’ın kendine özgü ayak seslerinin merdivende yaklaştıklarını duymaya başladım. Normalden daha yavaş yürüyordu ve bir şey taşıdığını belli eden bir yumuşaklık vardı adımlarda.

Haklıydım; kapıdan yan yan girdi, sırıtıyordu, bir elinde dolu bir tepsi vardı, öteki elinde de kadına maymun gibi yapışmış Henri-Christian duruyordu.

“Biraz atıştırmalık getirdim hanımefendi,” dedi canlı bir sesle, yatağın yanındaki tepsideki neredeyse hiç dokunulmamış lapayla kızarmış ekmekleri kenara çekip yeni yiyecekleri yerleştirirken. “Hastalık bulaşıcı değildi, değil mi?”

Kafamı iki yana sallamaya henüz başlayamamışken yatağa doğru eğildi ve Henri-Christian’ı yavaşça kollarıma verdi. İnsan ayırmaksızın dostane bir çocuk olan Henri-Christian da hemen kafasını çenemin altına yerleştirdi, burnunu göğsüme sürttü ve parmaklarımın bitimindeki çıkıntıları dişlemeye çalıştı.

“Aaa, buraya ne olmuş böyle?” Kaşlarının üstüne düşmüş perçemleri kenara çektim, saçların başladığı yerdeki sararmaya başlamış morluğu inceledim.

“O şeytan yumurtaları bu yavrucağı da öldürmeye kalktı,” dedi Bayan Bug, dudaklarını kasarak. “Roger Mac olmasa öldürecekti de Tanrı onu korusun.”

“Ne yumurtasıymış bu?” diye sordum, Bayan Bug’ın tarif yöntemlerine alışık olmama rağmen.

“Balıkçıların çocukları,” dedi Jamie. Parmağını uzatıp Henri-Christian’ın burnuna dokundu, bebek parmağı yakalamaya çalışınca çekti, sonra tekrar burnuna dokundu. Henri-Christian güldü, kendi burnuna dokundu.

“Lanet olasıcalar çocuğu boğmaya kalktılar,” dedi Bayan Bug yüksek sesle. “Yavrucak sepetin içindeyken alıp nehre bıraktılar!”

“Boğmaya çalışmamışlardır, sanmıyorum,” dedi Jamie, hâlâ bebekle oynarken. “Öyle olsa sepetle vakit kaybetmezlerdi.”

Bayan Bug bu mantıklı bakış açısına, “Hıh!” şeklinde tepki verdi. “İyilik mi ettiler sanki…”

Ben de o sırada Henri-Christian’ın görünüşünü kontrol etmekle meşguldüm. Birkaç tane daha iyileşen çürük, topuklardan birinde minik bir kesik ve dizdeki küçük bir sıyrık dışında bir şey yoktu.

“Bir yerlere çarpmışız galiba, değil mi?” dedim bebeğe.

“Uuğp … Hiihiihiii!” dedi Henri-Christian, kendisini incelememden çok hoşlanmıştı.

“Roger mı kurtardı?” diye sordum gözlerimi Jamie’ye doğru kaldırıp.

Başını salladı, ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı.

“Evet. Neler olduğunu anlayamadım, sonra Joanie yanıma geldi, kardeşini götürdüklerini söyledi ama meselenin sonuna yetiştim.”

Oğlanlar bebeğin sepetini nehrin derin bir noktası olan, alabalık havuzu denilen yerde suya bırakmışlar. Sağlam hasırlardan yapılma sepet batmamış, havuzun minik bir şelale oluşturduğu yere kadar yüzeyin üstünde ilerlemiş - bu küçük şelale, suyun yüzeyin üstüne çıkmış büyük taşların arasından bir metre aşağıya, kayalık bir yatağa döküldüğü bir yerdi.

Roger o sırada çit çekmekle uğraşıyormuş, dereyi duyabilecek mesafedeymiş. Oğlanların bağırışını, Félicité’nin çaydanlıkları andıran çığlığını duyunca, elindeki çiti bırakıp yokuş aşağı koşmuş. Kıza bir şey yapıyorlar sanmış.

Ama ağaçların arasından çıkıp oraya geldiğinde öyle olmadığını, kurtarılmaya ihtiyacı olanın Henri-Christian olduğunu, sepetin şelaleye gelmeden önceki taşların arasında yolunu bulmaya çalıştığını, akıntıyla döndüğünü ve su almaya başladığını görmüş.

Kıyı kenarında koşup havuzun boşaldığı yere balıklama dalan Roger, alabora olan sepetin içinden düşen Henri-Christian’ı yakalamak için tam zamanında yetişmiş.

“Son anda yetişip gördüm,” dedi Jamie sırıtarak. “Roger Mac suyun içinden bir balık tanrısı gibi çıktı, saçlarının arasında su mercimekleri, burnunda kan vardı ama bebeği kollarının arasında tutuyordu. Çok acayipti.”

Olayın mimarı olan çocuklar sepeti dere kenarından takip etmişler. Roger ve Jamie’nin geldiklerini görünceyse donakalmışlar. Bir tanesi kaçmaya kalkışınca diğerleri de hemen ürkek güvercinler gibi bir anda hareketlenmişler ama Roger parmağını sertçe onlara doğru kaldırmış ve, “Durun!” diye, derenin gürültüsünden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle bağırmış.

Korku içinde, oldukları yerde kalmışlar.

Çocukları bakışlarıyla oldukları yere mıhlayan Roger, kıyıya kadar gelmiş. Orada eline aldığı suyla çığlıklar atan bebeğin kafasını serinletmiş - bebek hemen susmuş.

“Seni vaftiz ediyorum Henri-Christian,” diye bağırmış Roger, boğuk ve

çatallı sesiyle. “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına! Duydunuz mu beni lanet veletler? Bu çocuğun adı Christian! Tanrı’ya bağlı bu çocuk! Bir daha onunla uğraşırsanız, Şeytan hemen yanınızda bitip hepinizi bacaklarınızdan yakaladığı gibi sürükler ve DOSDOĞRU CEHENNEME GÖTÜRÜR!”

Tehditkâr parmağını tekrar çocuklara doğru kaldırmış; oğlanlar bu kez arkalarına bakmaksızın, çalıların arasına dalıp birbirlerini ezercesine kaçmışlar.

“Öff…” dedim kahkahalarımın arasında. Gözlerimi Henri-Christian’a indirdim; bebek başparmak emmenin keyfine varmış, bu konuda kendini geliştirmeye çalışıyordu. “İyi iş çıkarmış Roger.”

“Etkilendim doğrusu,” dedi Jamie, hâlâ sırıtıyordu. “Roger Mac’in içinde böyle bir cehennem ateşi yanıyor olabileceğini asla düşünmezdim. O çatallı sese rağmen kükreyişi… Bir toplanmada iyi bir kitlesi olurdu.”

“Sesinin durumu şimdi anlaşıldı,” dedim. “Merak etmiştim. Ama yalnızca yaramazlık olduğundan emin misin? Bebeğe kasten zarar vermek istemiş olabilirler mi?”

“Yok canım, yaramazlık işte,” dedi Henri-Christian’ın kafasını avucunun içine alarak. “Ama bu yaramazlık yalnızca çocuklara ait değil.”

Jamie yanından hızla geçen çocuklardan bir tanesini boynundan yakalamış ve korkudan altına işetmiş - kelimenin tam anlamıyla. Oğlanı ağacın birine dayamış, bu cinayete teşebbüsün nedenini sorgulamış.

Oğlan titreye titreye özür dilemiş, bir zarar vermek istemediklerini söylemiş, gerçekten! Yalnızca suyun üstünde süzüldüğünü görmek istemişler - çünkü ana-babaları bebeğin şeytan tohumu olduğunu söylemiş. Böyle doğanların da suda batmadıklarını herkes bilirmiş, çünkü su onların fenalıklarını kabul etmezmiş. Bebeği suya sepetle birlikte koymuşlar, çünkü tenine dokunurlarsa derilerinin yanacağından korkuyorlarmış.

“Onları bizzat benim yakacağımı söyledim,” dedi sert bir yüzle, “yaktım da.” Sonra bu çocuğu evine yollamış, bu işi yaparken yanında olanlara haber vermesini ve akşam yemeğinden önce cezalandırılmak için Jamie’nin çalışma odasında beklendiklerini haber vermesini söylemiş - yoksa bizzat evlerine gidip dayak atacağını tembihlemiş.

“Geldiler mi?” diye sordum merakla.

Bana şaşkın gözlerle baktı.

“Elbette geldiler. Derslerini aldılar, sonra da mutfağa girip ballı ekmeklerini

yediler. Ondan sonra da Marsali bebeği getirdi; Henri-Christian'ı dizime oturttum, ne halt ettiklerini anlasınlar diye çocuklardan ona dokunmalarını istedim."

Yarım ağızla güldü.

"Çocuklardan biri Roger'ın dediği şeyi sordu, oğlan gerçekten Tanrı'ya mı bağlıymış diye. Roger'a itiraz olmaz dedim ama oğlanın bana da bağlı olduğunu unutmamalarını söyledim."

Parmağını bebeğin yuvarlak, pürüzsüz yanağında gezdirdi; çocuk neredeyse uyumuş, ağırlaşan gözkapaklarını düşürmüştü, başparmağının yarısı ağzının içinde yarısı dışındaydı.

"Kaçırılacak şey değilmiş, üzüldüm," dedim sessizce, Henri-Christian'ı uyandırmamak için. Uyuyan bütün bebeklerde olduğu gibi ısınmış ve ağırlaşmıştı. Jamie bebeği tutmakta zorlandığımı görünce kolumdan alıp Bayan Bug'a geri verdi; kadın o ana kadar odada dolaşmış, etrafın tozunu almış, Jamie'nin anlattıklarını memnuniyetle dinlemişti.

"Gerçekten kaçacak şey değildi," dedi fısıldayarak, Henri-Christian'ı alırken. "Çocuklar sıcak patatesmişçesine, yanmamak için parmak uçlarıyla dokundular. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı hepsinin."

"Bir de şu mesele var," dedim Jamie'ye alçak sesle, Bayan Bug bebekle birlikte odadan çıkarken, "eğer çocuğun şeytan tohumu olduğunu düşünenler varsa, sen de dedesi oluyorsan…"

"Sen de büyükannesisin Sassenach," dedi net bir tonda. "Senden bahsediyor olabilirler. Ama doğru, konunun o kısmına kafalarını fazla takmalarını istemem."

"İstemezsin," dedim. "Ama- Marsali'nin öz kızın olmadığının farkındalar mı? Fergus hakkında bir şeyler biliyor olmalılar."

"Çok fark etmez," dedi. "Henri-Christian'ın ruhunun kötü olduğuna inanıyorlar, önemli olan bu."

"Nereden biliyorsun?"

"İnsanlar konuşuyor," dedi. "Sen daha iyi misin Sassenach?"

Bebeğin ağırlığından kurtulduktan sonra örtüleri biraz açıp havalanmak istemiştim. Jamie hareketimi onaylamayan gözlerle bana bakıyordu.

"Tanrı aşkına, kaburgalarını sayabiliyorum! İç etekliğinin üstünden hem de!"

“Fırsatın varken tadını çıkar,” dedim tersçe fakat bunu derken biraz acı hissettim. Bunu sezmiş gibiydi, çünkü elimi tuttu ve üstündeki mavi damarı parmağıyla takip etti.

“Sassenach,” dedi daha kibar bir sesle, “o anlamda söylemedim, yanlış anlama. Bayan Bug sana lezzetli bir şeyler getirmiştir herhalde, bakalım.” Küçük kâsenin üstündeki kapağı kaldırdı, ne olduğunu anlamaya çalışırken yüzünü buruşturdu ve sonra bir parmak alıp ağzına götürdü.

“Akçaağaç pudingi,” dedi mutlu bir yüzle.

“Yaa?” Henüz iştahım yerine gelmemişti fakat akçaağaç pudingi en azından kulağa zararsız geliyordu, bu yüzden bir kaşık alıp ağzıma yaklaştırdığında itiraz edemedim.

“Kendim de yiyebi- ” Kaşığı zorla ağzıma soktu. Yumuşak tatlının dilimde uyandırdığı şaşırtıcı his, yaşadığım küçük zevk gözlerimi kapatmama neden oldu.

“İsa aşkına,” dedim. “ Güzel yemeğin nasıl olduğunu unutmuştum!”

“Yemek yemediğini biliyordum,” dedi memnun bir sesle. “Al, biraz daha ye.”

Kaşığı kendim tutmak konusunda ısrar ettim ve kâsenin yarısını yedim; ısrarım sonucu Jamie de öbür yarısını yedi.

“Benim kadar zayıf olmayabilirsin,” dedim, el bileklerimin çıkık kemiklerine bakıp surat asarak, “ama belli ki sen de uzun süredir doğru düzgün yemek yemiyorsun.”

“İtiraz edemeyeceğim.” Kaşıkla kâsenin kenarlarında kalanları aldı ve yedi. “Bayağı… meşguldüm.”

Gözlerimi kısarak baktım. Çok neşeli duruyordu ama yavaş yavaş çalışmaya başlamış paslı önsezilerim, bu halinin bir aldatmaca olabileceğini söylüyordu. Ne kadar sürdüğünü bilemeyeceğim bir zaman boyunca, ateşle sarsılan vücudumun sınırları dışında gelişen hiçbir şeyden haberim olmamıştı.

Ondaki gerginliğin titreşimini hissedebiliyordum ve bunun nedeninin yalnızca benim ölümün ucundan dönüşüm olmadığını yavaş yavaş anlamaya başlamıştım.

“Ne?” dedim.

“Ne?” Kaşlarını merakla kaldırdı fakat bunu yutmayacaktım. Verdiği tepkiyle hislerimin doğru olduğunu anlamıştım bile.

“Bana anlatmadığın şey ne?” diye sordum, olabildiğince sabırlı şekilde. “Brown mu yine? Stephen Bonnet’den haber mi var? Donner mı yoksa? Yoksa beyaz domuz, tavuklardan birini yemeye kalkıp boğuldu mu?”

En azından gülümsetebilmiştim ama üç saniye sürdü.

“Öyle olmadı,” dedi. “Birkaç gün önce MacDonald çağırdığında ona doğru koştu ama adam bu sefer sundurmaya zamanında çıkmayı başardı. O yaştaki biri için oldukça çevik bir adam.”

“Senden daha genç o,” diye itiraz ettim.

“Ee ben de çeviğim,” diye cevabımı verdi. “Domuz henüz bana bulaşamadı, değil mi?”

Binbaşı’dan bahsedince biraz huzursuzlandığını hissettim fakat siyasi bir isyan ya da askeri haberler değildi sebep; Jamie öyle bir şey olsa hiç beklemeden söylerdi. Gözlerimi tekrar kıstım, dikkatle baktım ama konuşmadı.

Derin bir iç geçirdi.

“Onları göndermeyi düşünüyorum,” dedi sessizce, tekrar elimi tuttu.

“Kimleri?”

“Fergus, Marsali ve çocukları.”

Ani bir çarpıntı hissettim, sanki biri boşluğuma vurmuştu, nefes alamıyordum.

“Ne? Niye? Nere-ne… nereye?” Zorlukla sorabildim.

Başparmağını elimin üstünde gezdirdi, gözlerini de oraya odakladı.

“Fergus kendini öldürmeye çalıştı, üç gün önce,” dedi, çok alçak bir sesle.

Elim onunkini içgüdüsel bir şekilde sıktı.

“Ulu Tanrım,” diye fısıldadım. Başını salladı, konuşamadı; dişlerini alt dudağına batırdığını gördüm.

Elini ellerimin arasına aldım, tenimin serinlediğini hissettim. Duyduğumu reddetmek, varlığını tamamen inkâr etmek istiyordum - ama yapamıyordum. Gerçek aramızda, çirkin ve zehirli, ikimizin de dokunmak istemediği bir kurbağa gibi duruyordu.

“Nasıl?” diyebildim sonunda. Sesim odada yankılandı. “Emin misin?” demek istiyordum fakat emin olduğunu biliyordum.

“Bıçakla,” diye net bir yanıt verdi. Ağzının kenarı tekrar seğirdi ancak bu kez neşeden değildi. “Kendini asmak istediğini söyledi ama halatı tek eliyle bağlayamamış. Şans.”

Puding artık küçük, sert, lastik bir top gibi karnımda yuvarlanıyordu.

“Onu… sen mi buldun yoksa Marsali mi?”

Kafasını iki yana salladı.

“Onun haberi yok. Ya da var ama kabul etmiyor.”

“O zaman önemli bir şeyi yok, yoksa emin olurdu.” Göğsüm hâlâ sancıyordu fakat kelimeler artık daha kolay çıkıyordu.

“Hayır. Tepede bir geyiğin derisini yüzerken onun patikadan geçip gittiğini gördüm. O beni görmedi, ben de seslenmedim - halindeki tuhaflığı da kavrayamamıştım işte… bir şey vardı ama. Bir süre önümdeki işe devam ettim -evden uzaklaşmak istemiyordum, ne olur ne olmaz- fakat içime dert oldu.” Elimi bıraktı, burnunun altını kaşıdı.

“Bu hissi içimden atamayınca işi bıraktım, arkasından gittim ama pişman olacağımı sanıyordum.”

Fergus Tepe’nin bitiminden aşağıya, ormanın içinden Beyaz Kaynak’a doğru inmiş. En uzak ve tenhada olan kaynak buydu ve “beyaz” denmesinin sebebi havuzun hemen yanındaki büyük, geniş kayaydı.

Jamie ağaçların arasından tam zamanında inip Fergus’un kaynağın yanında, kolunu sıyırmış halde, elsiz sol kolunu suya sokmuş olduğunu fark etti.

“Belki de bağırmalıydım,” dedi elini saçlarının arasından belki de bilinçsizce geçirirken. “Ama inanamıyordum işte, anladın mı?”

Fergus o anda eline küçük bir bıçak almış, havuzun içine sokmuş ve sol bileğinin damarlarını dikkatle açmış. Kanı kolunun etrafında yumuşak, koyu bir bulut oluşturmaya başlamış.

“O an bağırdım işte,” dedi Jamie. Gözlerini kapadı, yüzünü sertçe ovuşturdu. Sanki hatırayı silmek ister gibiydi.

Hemen aşağı koşmuş, Fergus’u yakalamış, ayağa kaldırmış, tokadı basmış.

“Tokadı bastın, ha?”

“Evet,” dedi kısaca. “Boynunu kırmadığıma dua etsin, hayvan herif.” Konuştukça yüzüne kan geliyordu.

“Bu olay çocukların Henri-Christian’ı dereye atmasından sonra mı oldu?”

diye sordum, Fergus'la ahırda konuştuklarımız aklıma geldi. "Yani- "

"Anladım ne demek istediğini," diye kesti. "Olaydan bir gün sonraydı, evet. Ama bir tek ondan değildi - yani yavrucağın cüce oluşu tek başına yaptıramazdı böyle bir şeyi." Üzgün bir yüzle bana döndü.

"Konuştuk. Tabii önce kolunu sardım, kendisine getirdim. Bunu bir süredir düşündüğünü söyledi; çocuğun varlığı yalnızca isteği artırmış."

"Ama… nasıl yapar?" dedim, keskin bir itiraz tonuyla. "Marsali'yi, çocuklarını düşünmeden, nasıl?"

Jamie gözlerini indirdi, ellerini dizlerine koydu, iç geçirdi. Pencere açıktı, içeriye serin bir esinti girdi ve kafasının tepesindeki saçları alevden iplikler gibi havaya kaldırdı.

"Onsuz daha mutlu olacaklarını düşünüyormuş," dedi Jamie. "Ölürse Marsali tekrar evlenebilirmiş - kendini ve çocukları da koruyabilecek bir adam bulabilirmiş. Para da kazanırmış bu adam. Henri'yi koruyabilirmiş."

"Kendisi koruyamaz mı? Öyle mi sanıyormuş?"

Sorum sert bir bakışla karşılık buldu.

"Sassenach," dedi, "koruyamayacağını iyi biliyor."

İtiraz etmek için derin bir nefes aldım ama dudağımı ısırmakla yetindim. Cevap veremedim.

Jamie ayağa kalktı, odada dolandı, eşyaları kurcaladı.

"Sen yapar mıydın böyle bir şey?" diye sordum bir süre sonra. "Benzer şartlar altında yani."

Durdu, sırtı bana dönüktü, eli saç fırçamdaydı.

"Hayır," dedi yumuşakça. "Ama bir erkek için çok zor bir durum."

"Anlayabiliyorum…" diye başladım fakat yüzünü dönüp bana bakınca durdum. Yüzü gerilmişti ve yorgunluğunun uykusuzlukla pek ilgisi yok gibiydi.

"Hayır Sassenach," dedi. "Anlayamazsın." Kibarca karşılık vermişti ancak sesindeki kesinlik ve hüzün, benim gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

Hem anın duygusal yoğunluğu, hem de fiziksel bitkinliktendi, farkındaydım ama o an kendimi koyuverseydim bunu durdurmakta hayli zorlanacağımı biliyordum. Dudağımı sertçe ısırdım, çarşafın kenarıyla gözlerimi sildim.

Yanımda diz çökünce zeminden dizinin değdiği yerden gelen *küt* sesini

duydum, gözlerimi açmadan ona uzandım, kafasını göğsüme doğru çektim. Kollarını etrafıma sardı ve nefesiyle kombinezonumun içini ısıttı. Saçlarını titrek elimle okşadım ve bir anda kendini koyuverdiğini hissettim. Sanki içindeki bütün gerginliği bir anda salıvermişti.

O an çok tuhaf bir şey hissettim - sanki içindeki gücü bırakmıştı… ve o güç benim içime doluyordu. Kendimi vücudumun içinde tutmamı sağlayan zayıf bağ bu güçle sağlamlaştı, kalbim o eski, sağlam ve düzenli ritmine geri döndü.

Gözyaşlarım geri çekilmişti ama hâlâ yüzeyi buğuluyorlardı. Yüzünün çizgilerini parmaklarımla takip ettim. Geniş alnına, kalın kestane kaşlarına, yanaklarının düzlüğüne, uzun ve düz burnuna dokundum. Gözlerini kapatan gizemli, kıvrık kirpiklerin dibi sarı, uçlarıysa siyahtı.

“Bilmiyor musunuz?” dedim son derece yumuşak bir sesle, kulağının çizgisini parmağımla takip ederek. İnce, sarı tüyleri parmağımı gıdıkladı. “Hiçbiriniz bilmiyor musunuz? Önemli olan sizsiniz. Ne vereceğiniz, ne yapacağınız değil, *sizsiniz.*”

Derin, titreten bir nefes aldı ve başını salladı ama gözlerini açmadı.

“Biliyorum. Ona da söyledim, Fergus’a,” dedi yumuşak bir sesle. “Ya da söylediğimi sanıyorum. Birçok şey söyledim. Ağır konuştum.”

Kaynağın yanında birlikte oturmuşlar, birbirlerine kan ve suyun verdiği ıslaklıkla sarılmışlar. Fergus’u öyle bir tutmuş ki sanki dünyaya kollarıyla bağladığını düşünmeye başlamış. Neler söylediğini, anın hırsıyla ağzından neler çıktığını fark edememiş - son laflarına kadar.

“Kendine kıyamazsın, onları düşün- kendini düşünmesen de,” diye fısıldamış, yüzünü omzuna gömmüş olan Fergus’a. *Tu comprends, mon enfant? Tu comprends, mon fils?*[1]

1 Fr. Anladın mı evladım? Anladın mı oğlum? (Ç.N.)

Yutkundu; boğazının hareketini hissettim.

“Öldüğünü sanıyordum,” dedi yumuşaklıkla. “Eve döndüğümde ölmüş olacağından emindim, yalnız kalacağımı düşünüyordum. Fergus’la konuşuyordum, evet ama biraz da kendime anlatıyordum.”

O anda kafasını kaldırdı, bana gülüşüyle sarsılan gözyaşlarının içinde baktı.

“Off, Claire,” dedi, “Ölüp beni bıraksaydın öfkeden kudururdum!”

Ben de ağlamak, gülmek istiyordum - ebedi huzuru elimin tersiyle itmiş olmanın pişmanlığı hâlâ içimde olsaydı, onlardan o anda kurtulmuş olurdum.

“Bırakmadım,” dedim, dudağına dokundum. “Bırakmam. Yani en azından bırakmamaya çalışacağım.” Elimi başının arkasına kaydırdım, onu kendime çektim. Henri-Christian’dan çok daha büyük ve ağırdı ama gerekirse onu sonsuza kadar tutabileceğimi hissediyordum.

Öğleden sonranın erken saatleriydi ve ışık azalmaya henüz başlamıştı. Güneş, batıya bakan pencerelerin tepelerinde belirmeye başlamış, odayı temiz, parlak bir ışıkla aydınlatarak Jamie’nin saçlarının, eskimiş gömleğinin parlamasını sağlıyordu. Omurgasının bitişindeki boğumlara, kürek kemiğiyle aralarındaki dar kanaldaki yumuşak etlere dokunuyordum.

“Nereye göndereceksin onları?” diye sordum, esintiyle kalkan saçlarını yatırmaya çalışarak.

“Cross Creek’e olabilir, belki de Wilmington,” diye yanıt verdi. Gözleri yarı kapalıydı, benim için yaptığı gardırobun yanındaki çiçeklerin titreşen gölgelerini izliyordu. “Matbaacılık için neresi daha uygun olursa.”

Biraz kımıldandı, kalçamdaki ellerini sıktı. Yüzünü buruşturdu.

“Tanrı aşkına Sassenach, sende kalça namına bir şey kalmamış!”

“Aman, takma kafana,” dedim isteksizce. “En kolay geri dönecek şey o.”

65. İlan Etme Zamanı

Jamie at üstündeki beş adamla Woolam değirmeninin yakınında karşılaştı. İkisi yabancıydı, ikisi Salisbury'den tanıdığı adamlardı - Green ve Wherry adında eski Düzenleyiciler, yani fanatik Özgürlükçü olmalıydılar. Beşinci adam ise gözleri hariç buz gibi bir yüzle bakan Richard Brown'du.

İçindeki konuşarak anlaşma aşkına sessizce küfretti. O olmasa, her zamanki gibi MacDonald'dan Coopersville'de ayrılırdı. Ama şiirlerden bahsetmişlerdi -şiirler, evet, lanet şiirler- ve birbirlerini eğlendirmişlerdi. O an boş yolda tek başına, iki ata göz kulak oluyordu; MacDonald da o sırada çalıların arasında bağırsaklarının isyanına teslim oluyordu.

Amos Green başıyla selam vermişti ve geçip gidecekti ama Kitman Wherry dizginleri çekti; yabancılar da aynısını yaptılar, merakla baktılar.

"James, nereye böyle arkadaş?" diye kendine has üslubuyla sordu Quaker mezhebinden olan Wherry. "Halifax'teki toplantıya mı geliyorsun? Bize eşlik etmeni çok isteriz doğrusu."

Halifax. Sırtında ter damlalarının ilerlediğini hissetti. Yazışma Komitesi'nin bir sonraki toplantısı oradaydı. Kıta Kongresi için delegeler seçilecekti.

"Yol üstündeki bir arkadaşımı görmeye gidiyorum," diye yanıt verdi nazikçe, MacDonald'ın atını başıyla göstererek. "Ama arkanızdan geleceğim; belki yolda tekrar karşılaşırız." *Hiç sanmam*, diye düşündü, Brown'a bakmamaya özen göstererek.

"Hoş karşılanacağınızdan emin değilim Bay Fraser." Green medenice konuştu fakat Wherry'ye şaşkınca ona döndürecek kadar soğuk bir ton kullandı. "Cross Creek'te olandan sonra yani."

"Öyle mi? Peki siz masum bir adamın katledilmesine ya da katranla tüye bulanmasına müsaade eder miydiniz?" O an tartışmayı hiç istemiyordu fakat hiçbir şey söylememek asla olmazdı.

Yabancılardan biri yola tükürdü.

"Pek masum değil, eğer Fogarty Simms'ten bahsediyorsanız. Küçük Kralcı bozuntusu," diye lafını bitirdi.

Green de tükürdü. "Cross Creek'teki komite ona bir ders vermeye karar

vermiş ama sanıyorum Bay Fraser karşı çıkmış. Çok acayip bir olaymış duyduğum kadarıyla," dedi bilmişçe, eyerin üstünde arkaya doğru sarkarak Jamie'yi daha yüksekten süzdü. "Dediğim gibi, Bay Fraser- şu sıralar pek gözde değilsiniz."

Wherry yüzünü buruşturmuş, bir Jamie'ye bir Green'e bakıyordu. "Bir adamı katran ve tüyden kurtarmak, siyasi görüşü ne olursa olsun, herkesin sahip olması gereken bir erdemdir, en azından bana öyle geliyor," dedi sertçe.

Brown nahoş şekilde güldü.

"Size öyle geliyor, orası öyle. Başkalarına değil. Bir adamı yanında dolaştırdıklarıyla tanırsın. Hem, sonra şu teyzeniz var, ha?" dedi, Jamie'ye yönelerek. "Bir de ünlü Bayan MacDonald var. Şu konuşmasını okudum- Simms'in gazetesinin son baskısında vardı," diye ekledi, nahoş gülüşünü tekrar ederek.

"Teyzemin misafirlerinin benimle ilişkisi yok," dedi Jamie, çıkarabildiği en doğrudan sesle.

"Yok mu? Teyzenizin kocası ne olacak peki- yoksa o dayınız falan, kadın da yengeniz mi?"

"Duncan mı?" Hayreti sesine yansımıştı; yabancılar birbirlerine bakıp yüz ifadelerini yumuşattılar. "Yoo, kendisi teyzemin dördüncü kocası olur- dostumdur da. Ne olmuş ona?"

"Duncan Innes, Farquard Campbell ve daha birçok Kral yanlıları ile kol kola geziyor. İngiltere'yle ilişkilerin düzelebilmesi için o kadar çok bildiri dağıttılar ki o parayla gemi yapılırdı. Bilmediğinize şaşırdım Bay Fraser."

Jamie şaşırmakla kalmamış, neye uğradığını şaşırmıştı ama belli etmedi.

"Herkesin fikri kendine," dedi omuz silkerek. "Duncan istediğini yapar. Ben de öyle yapacağım."

Wherry duyduklarını başını sallayarak onaylıyordu ama ötekilerin yüzleri şüphecilikten orta derece bir kine kadar değişen ifadelere sahipti.

Yanındakilerin tepkileri Wherry tarafından fark edilmemişti.

"Senin fikrin ne peki arkadaş?" diye sordu kibarca.

Eh, bu sorunun geleceği belliydi. İlanının şartlarını ara sıra kafasından geçirdiğinde aklına saçma kahramanlıklar gerektiren, büyük tehlikeler içeren ve daha birçok farklı özelliği olan değişik ortamlar gelmişti. Ama böyle konularda sıkça karşılaştığı üzere, Tanrı'nın mizah anlayışı yine zihnini ters köşeye yatırmıştı. Yine o geri alınamaz kararla karşı karşıyaydı ve asilerin

arasına katılacaktı - hem de bu noktaya gelene kadar can düşmanı olacaklarla ittifak yapmak zorundaydı. Tozlu yolun kenarında, arkasındaki çalılarda çömelip pantolonunu indirmiş, üniformalı bir Kraliyet yetkilisi o anda da yanındaydı üstelik.

“Ben özgürlükten yanayım,” dedi, konumundan şüphe duyulmasına biraz şaşırdığını belirten bir tonla.

“Öyle misiniz?” Green sertçe baktı, sonra da çenesini MacDonald’ın atına doğru kaldırdı - atın eyerinde MacDonald’ın askeri kılıcı asılıydı, güneşte parlayarak kendini fazlasıyla belli ediyordu. “Yanınızda neden kızıl ceketli gezdiriyorsunuz o halde?”

“Arkadaşım olur kendisi,” dedi Jamie sakince.

“Kızıl ceket mi?” Yabancılardan biri eyerinin üstünde sanki bir arı tarafından saldırıya uğramışçasına geri çekildi. “Kızıl ceketlilerin burada ne işi var?” Adam paniklemişti, etrafını ani hareketlerle kolaçan etmeye başladı; sanki topraktan çıkıp ya da ağaç kovuğundan fırlayıp saldıracak yaratıklar olabileceğinden şüphelenir gibiydi.

“Bir tane var sadece, bildiğim kadarıyla,” dedi Brown sakinleşmesini istediğini ima eden bir sesle. “Adı MacDonald. Gerçek bir asker değil; yarı maaşla emekli olmuş, Vali’ye çalışıyor.”

Yanındaki o kadar rahatlamış görünmüyordu.

“Ne işin var bu MacDonald’la?” diye sordu Jamie’ye hesap sorarcasına.

“Dediğim gibi arkadaşım olur.” Karşısındakilerin tutumu bir anda şüpheci ve kindarlıktan açık düşmanlığa evrilmişti.

“Vali’nin casusu olur o adam aynı zamanda,” dedi Green netlikle.

Bunun yanlış bir tarafı yoktu ve Jamie taşradakilerin yarısının bundan haberdar olduğunun farkındaydı. MacDonald kendisini ve işlerini sakınmak için hiçbir çaba göstermemişti. Bunu inkâr etmek, Jamie’nin ya ahmak ya da ikiyüzlü olduğuna delalet olurdu - ya da ikisine birden.

Adamlar huzursuzlandılar; birbirlerine bakıp ellerini silahlarına götürdüler.

Çok güzel, diye düşündü Jamie. Durumun ironisinden yeterince tatmin olmayan Tanrı, birkaç saniye önce müttefiki olduğunu açıkladığı kişilerle ölümüne dövüşmesi gerektiğine karar vermişti. Bunun nedeni isyan ettiği Kraliyet ailesini savunan bir asker olacaktı hem de.

“Çıkarın onu oradan,” dedi Brown atını dürterek hafifçe öne sürerek. “Bakalım şu arkadaşınız neler söyleyecek bize.”

“Belki ona ufak bir ders veririz, o da gidip Vali’ye ders vermeye kalkar, ha?” Nükteli cümleye rağmen, lafın sahibi olan yabancı şapkasını çıkardı ve eyerinin kenarına dikkatle yerleştirdi. Hazırlanıyordu.

“Durun!” Wherry doğruldu, diğerlerini elini kaldırarak durdurmaya çalıştı. Ama bunu yapmadan önce Jamie’ye danışsa, bunun etki etmesi için birkaç dakika geriye gitmeleri gerektiğini duyardı. “Ellerinizi kana bulamak- ”

“Ne olur ki?” Brown yüzüne bir Azrail gülüşü yerleştirdi, gözlerini Jamie’ye sabitledi ve eyerine bağlanmış kırbacı açtı. “Maalesef elimizde katran yok. Ama şöyle güzel bir dayak, mesela üstüne bir de giysilerini alırsak… Vali’ye kadar ciyaklaya ciyaklaya giderler, değil mi?”

İkinci yabancı güldü ve tekrar tükürdü; tükürük Jamie’nin ayağına geldi.

“İyi olur doğrusu, evet. Cross Creek’te tek başına iki düzine adama karşı gelmişsin Fraser, öyle duydum. Şimdi beşe ikiyiz, kazanma şansın ne kadar dersin?”

Jamie şansını hayli yüksek görüyordu. Elindeki dizginleri bıraktı, döndü ve kendisini iki atın arasına attı, ince bir çığlıkla birlikte atların yanlarına tokat attı, sonra da yol kenarındaki çalıların arasına balıklama daldı. Otların, taşların arasında dört ayak üstündeki son hızıyla ilerlemeye başladı.

Arkasında atların şaha kalktığını, kişnediğini, diğer atları bu tavırlarıyla gerginleştirmeye başladığını duydu. Atlarını tekrar kontrol almaya çalışan adamlardan da öfke ve panik nidaları yükseliyordu.

Kısa bir yokuştan aşağı kaydı, söktüğü otlar ve kazınan toprak ayaklarının altında birikti, yokuşun bittiği yerde dengesini kaybetti, düştü, sonra kalkıp bir meşe korusunun içine daldı. Oradaki fidan sırasının arkasına sığındı, soluklandı.

Bir tanesi cesaret edip -ya da öfkelenip- atından inmiş ve çalıların arasına dalıp onu takip etmişti; yoldan gelen huzursuz sesleri bastıran, çok yakından gelen hışırtı seslerini ve küfürleri duyabiliyordu. Jamie yaprakların arasında dikkatle bakınca, şapkası çıkmış, saçları dağılmış Richard Brown’un elinde tüfekle etrafını kolaçan ettiğini gördü.

Karşısına dikilmekle ilgili bütün düşünceleri kayboldu; çorabındaki küçük bir bıçak dışında silahsızdı ve Richard Brown’un onu hemen vuracağından emindi - ötekiler geldiğinde de kendini savunduğunu iddia edip rahatlıkla kurtulurdu.

Yokuşun yukarısına, yola doğru baktığında kırmızı bir renk gördü. Brown da o yöne döndü, aynı şeyi gördü ve tüfeğini nişanlayıp ateş etti. Ceketinin bir

ağaç dalına asmış olan düşünceli Donald MacDonald, Brown'un arkasındaki ağacın adeta içinden çıktı ve adamın kafasına geniş bir ağaç dalı geçirdi.

Brown yere düştü, bir anlığına neye uğradığını şaşırdı; o anda Jamie saklandığı fidanların arkasından çıktı, MacDonald'ı eliyle yanına çağırdı. Birlikte ormanın derinliklerine doğru kaçtılar; oradaki bir derenin yanında bir süre beklediler, sonra yukarıdan bir süre ses gelmeyince, durumu kontrol etmek için yola göz atmaya karar verdiler.

Adamlar gitmişti. MacDonald'ın atı da yoktu. Kulakları inmiş, gözleri sulu sulu bakan Gideon, onları görünce sinirle kişnedi, kocaman sarı dişlerini gösterip salyasını akıttı. Brown ve yanındakiler belli ki kuduz bir atı çalmamayı akıl etmişlerdi ama yine de hayvanı bir ağaca bağlamış ve koşum takımını mahvettikten sonra boynuna asmışlardı. MacDonald'ın artık iki parça halindeki kılıcı tozların içinde, kınından ayrılmış halde duruyordu.

MacDonald parçaları aldı, biraz inceledi, sonra kafasını iki yana salladı ve parçaları kemerine sıkıştırmaya karar verdi.

"Jones onarabilir mi sence?" diye sordu. "Yoksa Salisbury'ye mi gitmeliyim?"

"Wilmington ya da New Bern," dedi Jamie, ağzını eliyle silerek. "Dai Jones kılıç tamir edebilecek yeteneğe sahip değil ama duyduğum kadarıyla Salisbury'de yeni arkadaşlar bulacakmışsın." Salisbury artık Düzenleyiciler'in yeni kalbiydi ve cumhuriyet karşıtlığı orada hâlâ çok popülerdi. Kendi kalbi normal ritmine geri dönmüştü ama gerginlikten kalma diz titremesi tamamen geçmemişti.

MacDonald yavaşça kafa salladı, sonra Gideon'a baktı. "Sağlam mıdır senin bu hayvan?"

"Hayır."

Gideon'un bu tedirgin hali, Jamie'nin ona eşlik eden bir at olmadan binme riskine girmeyeceği anlamına geliyordu; tabii ki MacDonald'ı da beraberinde bindirip bu dizginleri olmayan hayvanı daha da kızdırmak söz konusu olamazdı. En azından eyerdeki halatı bırakmışlardı. Isırılmadan aygırın üstünden bu halatı geçirmeyi başardı ve Tepe'ye doğru yürüyerek dönmeye başladılar.

"Büyük şanssızlık," dedi MacDonald bir süre sonra, düşünceli bir sesle. "Yani, bizi birlikte görmeleri. Konseylerine girme şansın kaldı mı sence? Sırf o toplantıda bir gözüm, bir kulağım olsun diye sol kolumu feda edebilirdim, o kadar söyleyeyim sana!"

Jamie o anda fark etti ki kararını ani bir şekilde ilan ettiği anda davasına ihanet ettiği yol arkadaşı tarafından duyulmuştu ve hemen sonrasında ilanla birlikte müttefik olmayı düşündüğü kişiler tarafından öldürülmenin eşiğine gelmişti - ve iki taraf da kendisini inandırıcı bulmamıştı.

“Tanrı güldüğünde nasıl bir ses çıkıyor diye merak ediyor musun Donald?” diye sordu düşünceli bir sesle.

MacDonald dudaklarını büzdü, ufka baktı; koyu bulutlar dağın omzunun ardından yaklaşıyordu.

“Gök gürültüsü gibidir diye düşünüyorum,” dedi. “Sence?”

Jamie kafasını iki yana salladı.

“Hayır, bence çok küçük, fark edilmez bir ses çıkıyor.”

66. Karanlık Bastırıyor

Aşağıdaki ev ahalisinin seslerini, dışarıda Jamie'nin gürleyişini duyabiliyordum; kendimi huzur dolu hissettim. Güneşin sararmaya başlayan kestane ağaçlarının arasında hareket edişini izliyordum ki düzenli ve kararlı ayak seslerinin merdiveni tırmandığını duydum.

Kapı açıldı ve saçları rüzgârla dağılmış, parlak yüzünde sert bir ifade olan Brianna içeri girdi. Yatağımın yanında durdu, uzun işaret parmağını bana doğru uzattı ve, "Sen ölemezsin," dedi.

"Yaa?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Öleceğimi sanmıyorum."

"Denedin ama!" dedi suçlarcasına. "Çok iyi biliyorsun bunu!"

"Yani, denedim demeyelim…" diye başladım zayıf bir sesle. Ölmeye çalışmadıysam da ölmemeye de çabalamadığım bir gerçekti; suçlu görünüyor olmalıydım, çünkü gözleri mavi çizgiler haline gelmişti.

"Sakın ha bunu tekrar yapmaya kalkışma!" dedi ve mavi pelerinini savurarak sırtını dönüp odadan çıkmak için yürümeye başladı, sonra kapının önünde durdu, "Çünküseniseviyorumvesensizyaşayamam," dedi hiç duraksamadan, boğuk bir sesle ve merdivenleri koşarak inmeye başladı.

"Ben de seni seviyorum canım!" diye seslendim, her daim hazır gözyaşlarım gözlerime dolarken. Evin ön kapısının kapanışından başka bir karşılık gelmedi.

Ayaklarımın dibinde, güneşin yansıdığı yerde miskin miskin uzanmakta olan Adso, sesi duyunca irkildi, gözlerini ardına kadar açtı, sonra kafasını tekrar omuzlarının arasına gömüp seslice mırladı.

Kafamı tekrar yastığıma koydum, huzursuz ama daha canlı hissediyordum. Birkaç saniye sonra doğruldum, örtüleri kaldırdım, bacaklarımı yataktan dışarı sarkıttım. Mırlamakta olan Adso sustu. "Yok bir şey," dedim ona. "Bir şeyim yok, yemeğinin, sütünün üstüne devrilmem, merak etme. Yatağı sıcak tut benim için, olur mu?"

Bir süredir ayağa kalkıp yürümeye başlamış, hatta küçük yürüyüşler için bile izin alabilmiştim. Ama hasta olmadan önce de yalnız başıma dolaşmama izin verilmiyorken, bunun şimdi de değişmeyeceğinden emindim.

Bu yüzden aşağıya ayakkabılarım ellerimde indim ve menteşeleri gıcırdayan ön kapıdan çıkmak yerine -Bayan Bug'un iş yapmakta olduğu mutfağı da kullanamayacağım için- ameliyathaneme girdim ve pencereyi açıp dikkatlice tırmandım, beyaz domuzun orada olmadığından emin olduktan sonra dışarıya yavaşça atladım.

Bu kaçış beni oldukça sersemletmişti, başım yolun ilk adımlarında biraz döndü. Sonra, yüz adımda bir durup oturdum, soluklanıp bacaklarımın gücünü yeniden kazanmalarını bekledim. Ama amacıma ulaştım ve Christieler'in kulübesine vardım.

Görünürde kimse yoktu, çekingen bir sesle, "Kimse yok mu?" diye seslenişime de cevap gelmedi. Sonra kapıyı çaldığımda ise, Tom Christie'nin keyifsiz, kaba sesi içeri girmeme izin verdi.

Adam masada bir şeyler yazmaktaydı ama görünüşü sanki hâlâ yatakta olması gerekiyor gibiydi. Beni görünce gözleri ardına kadar açıldı, omuzlarına attığı örtünün duruşunu telaşla düzeltmeye çalıştı.

"Bayan Fraser! Ama siz- şimdiden mi- neler olmuş Tanrı aşkına…" Konuşmaktan aciz kalınca beni parmağıyla gösterdi, göz kapakları varlıklarını inkâr etmek istercesine geri çekildi. İçeri girerken geniş siperlikli şapkamı çıkarmıştım ve kafamın bir yirminci yüzyıl askerine benzediğini unutmuştum.

"Ah," dedim elimi kafamda gezdirerek. "Şu… Mutlu olmalısınız aslında; insanları lülelerimi savurarak kışkırtamayacağım artık."

"Bir mahkûma benziyorsunuz," dedi çekincesizce. "Oturun."

Bana uzattığı tabureye gerçekten muhtaçtım ve oturdum.

"Nasılsınız?" diye sordum dikkatli gözlerle bakarak. Kulübenin içindeki ışık yetersizdi; mum ışığında yazıyordu ve ben geldiğimde mumu söndürmüştü.

"Nasıl mıyım?" Sorumla hem şaşırmış, hem de bozulmuştu. "Buraya kadar yürümüşsünüz, hem de bu… bu kırılgan halinizle. Sırf benim sağlığımı sormak için mi yani?"

"Siz öyle demek isterseniz engel olmam," dedim, "kırılgan hal" ifadesiyle biraz sinirlenmiştim. "Size iyice bakabilmem için ışığa çıkmanızı istesem zahmet olur mu?"

Üstündeki örtüyü göğsüne doğru iyice çekti.

"Neden?" Kaşlarını çattı ve tüyler birleşince bir baykuşa benzedi.

"Çünkü sağlığınız hakkında biraz bilgi sahibi olmak istiyorum," diye sabırla yanıt verdim, "ve ancak sizi doğru dürüst incelersem bunu başarabilirim;

çünkü sizin bana durumunuzu anlatmaya niyetiniz olmadığı aşikar.”

“Teessüf ederim hanımefendi!”

“Hem de teşekkür edeceğiniz yerde,” diye yanıtladım. “Bir doktor olarak bilmek isterim elbette- ” Aniden başım dönünce masaya tutundum, geçene kadar bırakmadım.

“Çıldırmışsınız,” dedi, beni bir süre inceledikten sonra. “Hâlâ hastasınız ayrıca, görünüşe göre. Burada kalın, oğluma haber vereyim de kocanızı getirsin.”

Ona doğru, halimde bir şey olmadığını belirtmek için el salladım. Çarpıntım başlamıştı, biraz solgun da görünüyor olabilirdim ama aslında bir şeyim yoktu.

“Aslında durum şu ki Bay Christie, ben *gerçekten* hastayken, Tepe’nin kalanını hasta eden şeyden muzdarip değildim ve Malva’dan duyduğum kadarıyla sizinki de farklıymış.”

Allan’ı çağırmak için ayağa kalkmıştı ama bunu duyunca durdu ve ağzı açık şekilde bana baktı. Sonra yavaşça yerine oturdu.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Sonunda dikkatini çekince demek istediklerimi sıralamaya başladım; hepsini iyice düşünmüştüm ve diyeceklerim belliydi. Tepe’deki birçok aile amipli dizanteri belirtileriyle boğuşmuş olmalarına rağmen, benimki onların durumuyla uyuşmuyordu. Ateşim çok tehlikeli derecelere çıkmıştı, buna kafatasımı çatlatabilecek bir baş ağrısı ve kasılma nöbetleri eşlik etmişti - Malva’nın heyecanla anlatışından bildiğim kadarıyla. Bu dizanteri değildi.

“Bundan emin misiniz?” Artık kullanmayacağı tüyü elinde çeviriyordu.

“Kanlı hastalıkla baş ağrısı ve ateşi karıştırmak zordur,” dedim tersçe. “Pekâlâ, ishal olmuş muydunuz?”

Bir an tereddüt etti ama sonra aklını başına topladı.

“Hayır,” dedi. “Dediğiniz gibi oldu: önce başım çatlayacak gibi hissettim, ateşle birlikte. Fena halde güçten düştüm… bir de çok fena rüyalar gördüm. Diğerleriyle aynı hastalığı geçirmediğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.”

“Olması için bir neden de yoktu, hiçbirini görmediniz ki. Ama… Malva hastalığı size tarif etmiş miydi?” Bunu yalnızca meraktan sormuştum; kafasını iki yana salladı.

“Böyle şeyleri duymaktan hoşlanmıyorum, o da zaten anlatmaz bana.

Fakat… neden geldiğinizi hâlâ anlayamadım.” Kafasını hafifçe bir yana yatırdı, gözlerini kısarak baktı. “İshal yerine nöbet geçirdiysek ne fark ediyor, anlayamadım.” Telaşlanmıştı, ayağa kalkıp kulübenin içinde dengesizce ve her zamanki kararlı hareketlerinin aksine titrek adımlarla yürüdü.

İç geçirdim, elimi alnımda gezdirdim. Almak için geldiğim bilginin gereken kısmını almıştım; neden sorduğumu açıklamak daha zor olacaktı. Hastalığın mikrop teorisini Jamie, Genç Ian ve Malva’ya açıklamakta yeterince zorlanmıştım, hem de elle tutulur, gözle görülür mikroskobik kanıta rağmen.

“Hastalık bulaşıcı,” dedim yorgun sesle. “İnsandan insana geçiyor - bazen doğrudan bulaşıyor, bazen yemek, su, ortak kullanılan giysi gibi eşyalar yoluyla. İshal olan herkes küçük bir kaynağın kenarında yaşıyor; sanıyorum ki o kaynağın suyu amip taşıyor - onları hasta eden şeyi yani. Ama siz ve ben - sizi haftalardır görmüyorum ve nöbet geçiren herhangi birinin yakınında da bulunmadım. İkimizin de aynı hastalığa yakalanmasının nedeni ne olabilir acaba?”

Bana kaşları çatık ama afallamış halde baktı.

“İki insanın birbirlerini görmeden hasta olmamaları için bir neden görmüyorum. Tarif ettiğiniz gibi birçok hastalık var, evet: tifüs mesela, kapalı alanda yayılır. Bütün hastalıklar aynı şekilde davranmazlar herhalde, değil mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. Ancak salgın hastalıklar ve halk sağlığı hakkındaki basit bilgilerden fazlasını anlatabilecek halde de değildim. “Bazı hastalıklar da sinekler tarafından taşınır. Sıtma gibi.” Viral menenjit de bir başka örnekti ve yeni atlattığım hastalık hakkındaki tahminim buydu.

“Yakınlarda bir sinek tarafından ısırıldığını hatırlıyor musun?”

Bana dik dik baktı, sonra da güldüğünü sanarak kısaca havladı.

“Sayın hanımefendi, bu cerahatli iklimin sıcağında kim ısırılmıyor ki?” dedi, sonra da hemen sakalını kaşıdı, sanki refleksle yapmıştı.

Haklıydı ama ben ve Roger hariç herkes ısırılıyordu. Ara sıra, ahmak bir böcek şansını deniyordu ancak çoğu kez ısırılmıyorduk, hem de her türlü yaratığın olduğu, bizden başka herkesin kaşındığı zamanlarda bile. Teorik olarak, kan emici sineklerin yıllar içinde insanlarla birlikte evrildiğini, o yüzden Roger ve benim kokumuzun onlara rahatsızlık verdiğini düşünüyordum. Benimle birlikte Jamie’nin de genetik izlerini taşıyan Brianna ve Jemmy ise bizim kadar şanslı değillerdi ancak onlar da ortalamaya göre nadiren böceklerin kurbanı oluyorlardı.

Son zamanlarda ısırıldığımı hiç hatırlamıyordum ama fark etmeyecek kadar meşgul olmam da ihtimal dahilindeydi.

“Neden soruyorsunuz?” diye sordu Christie, artık yüzünden afallamışlıktan başka bir ifade okunmuyordu.

“Bilmiyorum, bir şeyleri anlayabilmem gerekiyor.” Aynı zamanda evden çıkmam, hayatın işe yaradığımdan emin olduğum yanını geri almak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama bu Tom Christie’yle paylaşılacak bir şey değildi.

“Hmm,” dedi. Ayakta kaldı, bana bakmaya devam etti, kaşlarını çattı. Ne yapacağına bir süre karar veremedikten sonra elini uzattı - ameliyat ettiğim eldi bu; kesiğin oluşturduğu “Z” harfi artık normal, sağlıklı bir pembeliğe kavuşmuştu ve parmaklar da düz duruyordu.

“Dışarıya buyurun o halde,” dedi isteksizce. “Size evinize kadar eşlik edeyim; o sırada bana sağlığımla ilgili üzerinize vazife olmayan, rahatsız edici sorular soracak olsanız da engel olamam zaten.”

Şaşırarak -biraz da ürkerek- elini tuttum; cansız duruşu ve halsiz yüz ifadesine rağmen elimi sıkıca tuttu.

“Beni bırakmanıza gerek yok,” dedim tedirgince. “Halinize bakılırsa uzanmanız lazım.”

“Sizin de,” dedi ve elini dirseğimin altına koyarak beni kapıya yönlendirdi. “Ama sağlığınızı ve hayatınızı böyle uygunsuz bir çaba için riske atıyorsanız… eh, benim de atmamam için bir sebep yok. Ama yine de,” diye ekledi, “çıkmadan önce şapkanızı takın.”

***

Düzenli aralıklarla dinlenerek eve vardık; içeri girdiğimizde nefes nefeseydik, su gibi terlemiştik ama neşemiz yerindeydi. Beni merak eden olmamıştı ama Bay Christie yine de bana evin içine kadar eşlik etmek istedi ve böylece herkes yokluğumun geç de olsa farkına varıp endişelendi.

Etraftaki herkes tarafından azarlandım ki bunlara Genç Ian da dahildi, sonra bir boynumdan tutulduğum eksik kalacak zorbalıkla yukarıya, odama götürülüp yatağıma yatırıldım ve orada da kendimi zorlamamam gerektiği konusunda birkaç nutuk işittim. Durumun en berbat ayrıntısı, merdivenlerin başında elinde bir bira sürahisiyle duran Thomas Christie’nin olanları keyifle izleyişi oldu.

“İçine şeytan mı kaçtı Sassenach, insan kendine yapar mı bunu?” Jamie örtüyü açtı, üstümdekilerin çarşafı kirleteceğini görüp beni kaldırdı.

“Kendimi gayet iyi hissediyorum ben- ”

“Çok da iyi görünüyorsun, evet! Bozuk süt rengindesin, elin ayağın titriyor. Dur, yardım edeyim.” Homurtular çıkararak ellerimi iç eteklerimin dantellerinden çekti ve birkaç saniye içinde çıkardı.

“Delirdin mi sen?” dedi sertçe. “Kimseye haber vermeden hem de… Bayılıp düşsen, ormanın ortasında ne yapacaktın?”

“Haber verseydim kimse gitmeme izin vermezdi,” dedim netçe, birkaç adım uzaklaşarak. “Ayrıca doktor olan da benim. Kendi durumumu anlayabilirim, sağ ol.”

Bana sanki tıbbi konularda asla güvenmeyecekmiş gibi baktı ama yanıt olarak normaldekinden daha yüksek sesli bir homurtu çıkarmaktan ötesini yapmadı.

Yanıma geldi, beni yavaşça kucağına alıp yatağa götürdü ve usulca yatırdı ancak bunu yaparken yüzündeki ifadeyle beni alıp duvardan duvara çarpabilecek kuvvete sahip olduğunu da belli etti.

Sonra doğruldu, beni iyice süzdü.

“Bayılacak gibi görünmeseydin Sassenach, yemin ederim seni sırt üstü yatırıp kıçına şaplak atardım.”

“Atamazdın,” dedim hemen, zayıf bir sesle. “Kıçım yok artık.” Biraz yorulmuştum doğrusu… yani dürüst olmak gerekirse, kalbim bir bando trampeti gibi atıyor, kulaklarım çınlıyordu ve bayılacakmış gibi hissediyordum. Tekrar yerimden kalkmaya çabalamadım, gözlerim kapalı yatmaya devam ettim; odanın etrafımda ağır tempoda dönüşünü hissedebiliyordum. Aslında bir atlıkarıncayı hatırlatıyordu ve rengârenk ışıklar, neşeli müzik de eksik sayılmazdı.

Beynimin yaşadığı karışıklığın yanı sıra, bacaklarıma da hafifçe dokunulduğunu hisseder gibiydim; bunu sıcak vücudumdaki güzel bir serinlik hissi izledi. Sonra kafamın üstünde sıcak, buluta benzeyen bir şey kafamı sardı. Bu şey beni boğmadan önce onu alabilmek için ellerimi savurmaya başladım.

Doğruldum, gözlerimi kırpıştırdım. Nefes nefeseydim, çıplak olduğumu fark ettim. Solgun, sarkık, kemikli vücuduma baktım, çarşafı üstüme çektim. Jamie üstümden çıkan elbiseyi, eteklerimi ve ceketimi yerden aldı, sonra bunlara kolunun üstünde katladığı kombinezonumu ekledi. Ayakkabılarımla çoraplarımı da alıp çantasına koydu.

“Bana bak,” dedi, uzun ve suçlayıcı parmağını uzatarak, “hiçbir yere gitmiyorsun. Kendini öldürmene izin vermiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Hıı, Bree’nin ilham kaynağı belli oldu,” dedim mırıltıyla, bir yandan kafamın içini sabit tutmaya çalışırken. Tekrar gözlerimi kapadım.

“Aklımda… Fransa’daki bir manastır var. Oradaki genç bir adam hasta yatıyor, çok hasta. Arkadaşı Murtagh da o iyileşene kadar kımıldamasın diye giysilerini alıp götürüyor.”

Sessizlik oldu. Tek gözümü açtım. Put gibi sabit duruyordu; batmakta olan güneş saçlarında parıltılar bırakıyordu.

“Eğer bu, hafızamdan bir parçaysa,” dedim rahat bir tonla, “senin camdan fırlayıp kaçtığını hatırlıyorum. Çırılçıplak. Kışın ortasında.”

Sağ elinin iki parmağını bacağında tıkırdattı.

“Yirmi dördümdeydim,” dedi sonunda, ters bir sesle. “Bir mantığım olmasına ihtiyacım yoktu.”

Derin bir nefes aldı, iç geçirdi ve giysilerimi bıraktı. Yanıma geldi, yatağa oturdu, ağırlığıyla karyolayı çatırdattı.

Elimi sanki değerli ve çok kırılgan bir şeymiş gibi tuttu. Kırılganlık kısmı doğruydu ya da en azından öyle görünüyordu, çünkü neredeyse şeffaf hale gelmiş derim, alttaki kemiklerin gölgelerini yansıtıyordu. Başparmağını elimin arka kısmında, parmak kemiklerimden kol kemiğime kadar gezdirdi; tuhaf, uzaklardan bir anımı canlandırdı. Kemiklerimin derinin üstünde mavi renkte parladığı, Usta Raymond’ın ellerini boş rahmimin etrafına sardığı, bana vücut ateşimin buharının arasından konuştuğu bir anıydı bu: “Çağır onu. Kırmızılı adamı çağır.”

“Jamie,” dedim çok yumuşak bir sesle. Güneş ışığı gümüş alyansımı parıldattı. Jamie yüzüğü başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu ve yavaşça çıkardı. Parmağım o kadar incelmişti ki yüzük çıkarken parmağın ilk boğumundaki kemiğe takılmadı bile.

“Dikkat et,” dedim. “Kaybetmek istemiyorum onu.”

“Kaybetmeyeceksin.” Parmaklarımı kapattı, büyük ve sıcak elini benimkinin üstüne örttü.

Bir süre sessizce oturdu; güneş ışığının yatak örtüsü üzerinde yavaşça ilerleyişini izledik. Adso da ışınların sıcaklığıyla ısındığı için onu takip etti.

“Çok rahatlatıyor insanı,” dedi Jamie sonunda, “güneşin batışını, doğuşunu görmek. Mağarada yaşarken, hapisken, ışığın gelip gitmesi bana umut verirdi

- dünyanın kendi işine baktığını düşünürdüm.”

Pencereden dışarıya, uzağa, gökyüzünün koyu mavi renginin sonsuzluğa uzandığı yere bakıyordu. Yutkundu, boğazı hafifçe hareket etti.

“Aynı his Sassenach,” dedi, “bir de senin ameliyathanende işinle meşgul olduğunu gördüğümde, bin bir türlü gürültü çıkarıp kendi kendine küfrettiğini duyduğumda geliyor.” O an kafasını çevirip bana baktı. Gözleri, çökmekte olan gecenin derinliğini yansıtıyordu.

***

Uykularım artık rahattı; ateşle içine düştüğüm ızdırap dolu rüya dünyası, o garip araf gitmiş, yerini vücudumun iyileşmek için dört gözle beklediği huzur dolu saatler almıştı. Beni uyandıran neydi bilmiyorum ama aniden uyanmıştım, gözlerim ardına kadar açıktı ve başımın döndüğü de yoktu.

Panjurlar kapalıydı ancak dolunay görkemini dar aralıklardan yansıtarak yatakta çizgili bir desen oluşturuyordu. Elimi yanımdaki örtünün üstünde gezdirdim, sonra havaya kaldırdım. Kolum bembeyaz, kırılmaya yüz tutmuş bir dala benziyordu; karanlığın ortasında yaydığım parmaklarım örümcek ağlarını hatırlattı.

Jamie’nin yatağın yanında, zemindeki yerinde nefes alıp verişini duyabiliyordum.

Kolumu indirdim, vücudumu iki elimle yokladım, kontrol ettim. Göğsü andıran çıkıntılar, ellerimle sayabildiğim kaburgalar ve midemin hafif çukuru. Deri ve kemik. Fazlası yoktu.

“Claire?” Yatağın yanındaki karanlıkta bir kımıldanma oldu ve Jamie’nin kafası yükseldi. Görmekten çok sezmiştim, ışık orayı yeterince aydınlatmıyordu.

Sonra karanlık bir el yukarı çıkıp örtünün üstünden kalçama dokundu.

“İyi misin *a nighean*?” diye fısıldadı. “Bir şey ister misin?”

Yorgundu; kafasını kaldırmış, nefesiyle kombinezonumu ısıtıyordu. Eğer dokunuşu, nefesi, sıcaklığı olmasa cesaret edemezdim belki de ama tepedeki ay kadar soğuk ve yalnız hissediyordum kendimi. O yüzden kemikli elimi uzatıp onunkini tuttum ve, “Seni isterim,” diye fısıldadım.

Bir an hareketsiz kaldı, ne demek istediğimi yavaşça anladı.

“Uykun bölünmesin?” dedi şüpheci bir tonla. Cevap olarak bileğinden çektim; yerdeki karanlıklar havuzundan yükseldi, yatağın üstündeki ışık çizgilerinde yıkandı.

“*Kelpie*[2],” dedim yumuşak sesle.

2 İskoç mitolojisinde deniz ve göllerde yaşayan, at şeklinde olan fakat insan haline de bürünebilen büyülü yaratık. (Ç.N.)

Cevap olarak gülmenin yerine geçen kısa bir homurtu çıkardı ve biraz garip bir kibarlıkla örtünün altına girdi. Yatak ağırlığıyla çöktü.

Utangaçlık içinde, birbirimize neredeyse hiç dokunmadan uzandık. Belli belirsiz nefes alıyordu, varlığıyla mümkün olan en az rahatsızlığı vermeye çalışıyordu. Uzaktan gelen bir çarşaf hışırtısı dışında ev sessizdi.

Sonunda büyük bir parmağın kasığımı dürttüğünü hissettim.

“Özledim seni Sassenach,” diye fısıldadı.

Yüzümü ve vücudumu ona döndüm, kolunu öptüm. Daha da yaklaşmak, kafamı omzuna koymak, kolunun içinde yatmak istedim - ama kısa, sivri saçlarımın derisine değmesi düşüncesi yüzünden bunu yapamıyordum.

“Ben de seni özledim,” dedim, karanlık ve güçlü koluna doğru.

“İzin veriyor musun o zaman?” dedi yumuşakça. Bir eli kolumu okşadı, öteki aşağı indi ve yavaş, düzenli ritimle hareketine başladı.

“Sen bana izin ver,” diye fısıldadım, elini benimkiyle durdurdum. “Sen yat.”

Başlangıçta sinsi bir hırsız gibi, telaşlı hamleler ve küçük öpücüklerle idare ettim, kokusunu, tenini, tuzlu tadını çaldım. Sonra elini enseme doğru götürüp beni kendisine, derine çekti.

“Acele etme kızım,” dedi boğuk bir fısıltıyla. “Bir yere kaçmıyorum.”

Lafıyla eğlenmeme rağmen ses çıkarmadım. Dişlerimi aletinin etrafına hafifçe bastırıp elimi sıcak hayalarına doğru kaldırınca derin bir nefes aldı.

Sonra üstüne çıktım, ani hareketimle başım döndü ama çok istiyordum. Sonra ikimiz de derin nefes aldık… Yüzüne doğru eğilirken gülüşüyle göğüslerimi ısıttı.

“Özledim seni Sassenach,” diye fısıldadı tekrar.

Bana dokunmasından çekiniyordum, çünkü değişmiştim; beni aşağı çekmesini de istemedim, o yüzden ellerimi omuzlarında sabitledim. Bunu denemedi fakat elini aramıza koydu ve aşağı indirdi.

O anda yavaş yavaş aklıma geldi ki cinsel bölgemdeki kıllar kafamdakilerden uzundu ama bu düşünce, bacaklarımın arasındaki el yavaşça

masaj yapmaya, ileri geri gitmeye başlayınca yok oldu.

Öteki elini tuttum, ağzıma götürdüm, parmaklarını tek tek emdim, sonra da elini bütün gücümle tutup şiddetle titredim.

Bir süre sonra yanında uzanırken hâlâ elini tutuyordum. Yalnızca tutuyordum demek eksik olur hatta, daha önce fark etmediğim ayrıntılarına tapınıyordum demek daha doğru olur.

“Duvarcı elleri,” dedi gülerek, ben dudaklarımı parmaklarının bitiminde yavaşça gezdirirken.

“Erkek ellerindeki nasırlar her zaman erotiktir,” dedim netlikle.

“Öyle mi?” Boştaki eli yavaşça kafamın üstüne, sonra arkasından sırtıma ilerledi. Titredim, ona yaklaştım. Ben de boştaki elimi onun gövdesinde gezdirdim, sonra yumuşak, sık tüylerini ve hâlâ hafifçe ıslak olan penisini okşadım.

Biraz kasıldı, sonra rahatladı.

“Eğer orada nasırım yoksa Sassenach, bu senin suçun değil, orası kesin.”

67. Son Kahkaha

Belki yirmi yıl önce yapılmış, eski bir tüfekti ama iyi bakılmıştı. Cilalı kabza neredeyse pürüzsüzdü, namlunun metali de tertemizdi.

Dik Duran Ayı silaha büyük bir keyifle sarıldı, parmaklarını ışıldayan namlunun üstünde gezdirdi, namlunun ucunu koklayıp sarhoş edici yağ ve barut kokusunu içine çekti, sonra arkadaşlarının da koklaması için onları çağırdı.

Beş beyefendi, Sabah Şakıyan Kuş'un cömert eli sayesinde tüfeklerine kavuşmuştu ve evin içinde bir bayram havası esiyor, bu hava yavaş yavaş köye de yayılıyordu. Hâlâ verecek yirmi beş tüfeği olan Sabah Şakıyan Kuş ise, bu ölçülemez servet ve güç hissiyle sarhoş olmuş, her şeyi ve herkesi kabul edecek kıvama gelmişti.

"Hiram Crombie," dedi Jamie, yanında duran adamı şefle tanıştırmak için. Bay Crombie ön konuşmalar, tüfeklerin sunumu, adamların içeri çağrılışı ve silahların incelenişi sırasında gerginlikten bembeyaz kesilmişti. "Buraya size dostluk getirmek için ve İsa hakkında hikâyeler anlatmak için geldi," dedi Jamie, Tsalagi dilinde.

"Şu sizin İsa mı? Alt dünyaya gidip geri gelen hani, o mu? Hep merak etmişimdir: orada Gök-kadın'la ya da Köstebek'le karşılaşmış mı? Köstebek'i severim ben; bir şey dediyse çok önemserim doğrusu." Şef boynundaki kolyenin ucundaki taşa dokundu. Taş, Köstebek'in küçük, kırmızı bir tasviriydi.

Bay Crombie'nin kaşları çatıktı ama adam neyse ki henüz Tsalagi'yi hiç sökememişti; her kelimeyi İngilizce'ye çevirmeye çalışma aşamasındaydı henüz ve karşısındaki Sabah Şakıyan Kuş da çok hızlı konuşurdu. Ian da Köstebek'i anlatmak için bir fırsat bulamamıştı.

Jamie öksürdü.

"Size bildiği tüm hikâyeleri anlatmaktan mutlu olacaktır. Bay Crombie," dedi, kısa süreliğine İngilizce'ye geçerek, "Tsisqua sizi selamlıyor."

Sabah Şakıyan Kuş'un karısı Sakallı Dil'in burun delikleri ilgiyle genişledi; Crombie gerginlikten terliyordu, kokusu da keçiden farksızdı. İçten bir reveranstan sonra Sabah Şakıyan Kuş'a hediye olarak getirdiği güzel bıçağı

sundu ve ezberlediği övgü sözcüklerini sıraladı. Hiç fena değil, diye düşündü Jamie, Crombie'nin bir-iki sözcük haricinde her şeyi doğru telaffuz ettiğini duyunca.

"Size bü-bü-büyük mutluluk getirmeye geldim," diye kekeleyerek, ter içinde sözlerini bitirdi Crombie.

Şef, karşısındaki minyon, cılız, ter içindeki adama uzun uzun baktı, sonra Jamie'ye döndü.

"Komik adamsın Ayı Öldüren," dedi isteksizce. "Yemek yiyelim artık!"

Güz gelmişti; hasat kaldırılmıştı, avlar sıralanmıştı. Ortam, Büyük Silah Ziyafeti adı verilebilecek, özel bir yemeğe dönüşmüştü; pişmekte olan çeşitli geyik ve yaban domuzlarının kokuları, kükreyen ateşlerin fışkırdığı çukurlardan eve kadar geliyor, bunlara kızartılmış mısır, kavrulmuş kabak, yanında kişniş ve soğanla servis edilen bir fasulye yemeği, kâselerce çorba ve mısır ununa batırılıp ayı yağında kızartılmış düzinelerce balığın esansları eşlik ediyordu.

Güne hayli gergin bir havayla başlayan Hiram Crombie, yemeği, çam birasını ve kendisine gösterilen ilgiyi görünce rahatladı. Jamie, Hiram'a olan bu ilginin, öğrencisinin yanında oturup hataları dikkatlice düzelten, endişelerini gidererek artık kendi derdini anlatabilecek duruma getiren Ian'dan kaynaklandığını görebiliyordu - kendisi köyde hayli popülerdi, özellikle de genç kadınlar arasında.

Jamie de ziyafetten oldukça zevk alıyordu, çünkü sorumluluğu üstünden atmıştı ve sohbetle yemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı - sabahleyin geri dönecekti üstelik.

Ama içinde beliren his tuhaftı, daha önce duyduklarına benzemiyordu. Çok kez, çok yerde, çok kişiye veda etmişti, çoğunda da çok üzülmüştü - her ne kadar bazılarında bayağı rahatladıysa da bazılarında kalbi yerinden sökülüp geride kalmak istemişti. Bu akşam öyle değildi. Her şey fazla resmîydi. Her şey bilinçli şekilde yapılmıştı, herhangi bir üzüntü duymuyordu.

İş bittiği için, diye düşündü, mantıklı olan buydu. Yapabileceğini yapmıştı, artık Sabah Şakıyan Kuş ve diğerlerini kendi yollarını çizmeleri için bırakacaktı. Tekrar gelebilirdi fakat bu kez Kraliyet ajanı görevi olmayacaktı.

İşte bu çok fena bir düşünceydi. Daha önce içinde bir yere sadakat duygusu olmaksızın yaşamamıştı - kasıtlı olsun ya da olmasın. O anda hissettiği bu olmalıydı.

İlk defa, karısıyla kızının anlatmaya çalıştığı şey hakkında bir fikri

oluşmuştu.

Hiram o sırada bir ilahiyi tamamlamaya çalışıyordu, birden farkına vardı. Bunu Ian'dan tercüme etmesini istemiş, sonra da ezberlemişti; iyi bir iş çıkarıyordu gerçekten. Fakat…

"Yağ kafadan aşağıya, sakalları yıkayarak dökülüyor…"

Sakallı Dil, çeşni olarak kullandıkları ayı yağı kabına dikkatle baktı, sonra kısık gözlerle Hiram'a döndü, kabı başından aşağı dökmeye kalkarsa engel olmayı planlıyor gibiydi.

"Atalarından kalma bir hikâye," dedi Jamie kadına, hafifçe omuz silkerek. "Kendi alışkanlığı değil."

"Hmm." Kadın biraz rahatladı ama Hiram'ı dikkatle incelemeye devam etti. Adam misafirdi, evet ancak bütün misafirlerin iyi huylu olacağı yoktu elbette.

Ama Hiram şüpheli bir hareket yapmadı, doyduğuna dair bütün itirazlarına, ev sahiplerine etmeye çalıştığı çarpık teşekkürlere rağmen, midesi çatlayana kadar yemek yemeye ikna oldu ve onları memnun etti.

Sabah Şakıyan Kuş'un halkıyla Hiram'ın anlaşabileceklerinden emin olmak için Ian birkaç gün daha kalacaktı. Ama Jamie, Ian'ın görev bilincinin mizah duygusunu bastırabileceğinden hiç emin olamıyordu - mizahi tarafının da Hiram'ın aleyhine işleyeceği bir gerçekti. Bu yüzden Jamie'nin bir-iki kelime etmesi çok yerinde olabilirdi.

"Adam evli," dedi Sabah Şakıyan Kuş'a, yaşlı iki adamla sohbet etmekte olan Hiram'ı kafasıyla göstererek. "Yatağında bir genç kadın görmek hoşuna gitmez. Bunun bir nezaket gereği olduğunu anlamayabilir, kadına kaba davranabilir."

"Merak etme," dedi Sakallı Dil. Hiram'a baktı, dudaklarını kıvırdı. "Kimse *bundan* çocuğu olsun istemez zaten. Ama senden, Ayı Öldüren…" Uzun kirpiklerinin altından Jamie'ye uzun uzun baktı ve onu güldürdü. Jamie kadına doğru başını eğerek saygısını belli etti.

Serin, ısıran gece havası mükemmeldi, içeri hava gelmesi için kapı açık bırakılmıştı. Ateşin beyaz dumanı dümdüz yükseliyor, yukarıdaki deliğe doğru neşe içinde giden ruhları taşıyormuş gibi görünüyordu.

Herkes artık miskinleşecek kadar yiyip içmişti, huzur ve mutluluk emaresi olan bir sessizlik oldu.

"Erkeklerin kardeşlerle yemesi çok güzel," dedi Tsalagi dilinde Hiram, Dik Duran Ayı'ya bakarak. Ya da demeye çalıştı. Jamie ciğerlerini geren bir

irkilmeyle farkına vardı ki “kardeşlerle” ile “kardeşleri” kelimeleri Tsalagi dilinde çok benziyordu.

Dik Duran Ayı, Hiram’a düşünceli bir bakış attı ve adamdan uzaklaştı.

Bunu gören şef, anlık bir sessizlikten sonra Jamie’ye döndü.

“Çok komik adamsın Ayı Öldüren,” diye lafını tekrar etti, sonra da kafasını iki yana salladı. “Sen kazandın.”

***

Alan: Bay John Stuart, Kızılderili İlişkileri Güney Bölümü Amiri

Gönderen: Jamie Fraser, Fraser Tepesi

1 Kasım 1774

Saygıdeğer efendim,

Şahsi görüşlerim artık Kraliyet namına bu görevi layıkıyla sürdürmeme mani olduğundan ötürü, işbu dilekçeyle size Kızılderili ajanlığından istifamı sunarım.

Bendenize gösterdiğiniz büyük ilgiye ve iyiliklerinize müteşekkirim. Size gelecekte iyi şanslar dilerim.

Naçiz hizmetkârınız,

J. Fraser

BÖLÜM 9
ZAMANIN KEMİKLERİ

68. Vahşiler

İki tane kalmıştı. Sıvı balmumu havuzu, üstündeki alevli fitille parıldıyordu; kendileri de içten içe yanan, biri siyah, biri yeşil iki mücevher yavaşça belirdi. Jamie tüy kaleminin tüylü tarafını erimiş balmumunun içine yavaşça daldırdı ve zümrüdü yavaşça çıkardı, ışığa tuttu.

Sıcak taşı elimde tuttuğum mendilin içine bırakır bırakmaz, taş sertleşmeden önce balmumlarını temizlemeye başladım.

“Stoklarımız azalıyor,” dedim rahatsız bir havayla. “Dua edelim de başka pahalı iş çıkmasın.”

“Siyah taşa dokunmayacağım, ne olursa olsun,” dedi ve fitili üfledi. “O senin için.”

Dik dik baktım.

“Ne demek bu şimdi?”

Hafifçe omuz silkti, mendilin içindeki yeşil zümrüdü almak için uzandı.

“Öldürülürsem yani,” dedi çok net ve rahat bir tonla, “onu alıp gidersin. Taşların arasına.”

“Hıı… Pek emin değilim ama bundan.” Jamie’nin ölümünü içeren herhangi bir olasılık üstünde konuşmaktan hoşlanmıyordum fakat bunları gözardı etmenin de âlemi yoktu. Sonuçta savaşlar, hastalıklar, hapishane, kazalar, düşmanlar, kiralık katiller…

“Bree’yle ikiniz bana ölmeyi yasaklamaya kalkmıştınız,” dedim. “Ben de aynısını yapardım aslında, tabii birazcık umurunda olsaydı.”

Gülümsedi.

“Ağzından çıkanları her zaman umursuyorum Sassenach,” dedi usulca. “Ama insanın istediği başka, Tanrı’nın buyurduğu başka. Eğer ölmemi isterse… geri döneceğini söyle bana.”

“Neden döneyim?” dedim sinirle. Çok huzursuz olmuştum. Beni Culloden Savaşı’ndan hemen önce taşların arasına gönderişinin anısı, hatırlamak istediklerimin arasında değildi ama o sırada yaptığı şey tam olarak buydu. “Bree ve Roger’la kalmam gerekmez mi? Jem, Marsali’yle Fergus, Germain, Henri-Christian, kızlar, herkes burada. Geri dönecek neyim var ki?”

Taşı mendilin içinden çıkardı, parmaklarıyla çevirdi ve bana düşünceli gözlerle baktı, sanki bir şey söyleyip söylememek arasında gidip geliyordu.

“Anlamıyorum,” dedi sonunda kafasını iki yana sallayarak. “Ama seni orada gördüm.”

Kollarımdaki tüyler de diken diken oldu.

“*Nerede* gördün?”

“Orada.” Elini uzaklara doğru salladı. “Rüyamda gördüm. Neresi olduğunu anlayamadım, ama *orası* olduğunu anladım, senin gerçek zamanın.”

“Nasıl anlayabildin?” diye sordum sert ve şüpheci bir sesle. “Ne yapıyordum?”

Hatırlamaya çalıştı, kaşları birleşti.

“Tam hatırlayamıyorum,” dedi yavaşça. “Ama o zaman dilimi olduğunu biliyordum, ışıktan anlamıştım.” Kaşları gevşedi. “Şöyleydi: Bir masaya oturmuştun, elinde bir şey vardı- yazıyordun belki de. Her tarafın ışıkla kaplıydı, yüzünde, saçlarında parlıyordu bu ışık. Ama mum ışığı ya da şömine ışığı değildi. Bir de seni gördüğüm zaman, *Haa, elektrik böyle bir şey demek ki*, diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

Ağzım ardına kadar açılmış halde, ona bakakaldım.

“Uyanıkken görmediğin bir şeyi rüyanda nasıl tanıyabiliyorsun?”

Dediğimi komik bulmuştu.

“Ben görmediğim şeyler hakkında her zaman rüyalar görürüm Sassenach, sen görmez misin?”

“Şey… yani, bazen, evet. Canavarlar, garip bitkiler falan… ya da ürkütücü araziler. Tanımadığım, daha önce görmediğim bilmediğim *insanlar* da görürüm. Ama seninki biraz değişik değil mi? Daha önce duyduğun ama hakkında pek bir şey bilmediğin bir şey yani?”

“Gördüğüm şey belki de elektrik değildir, bilemem tabii,” dedi dürüstçe, “ama gördüğüm zaman kendime söylediğim şey buydu. Senin kendi zamanında olduğundan emindim. Ayrıca,” diye ekledi, kendinden emin bir şekilde, “geçmişi rüyamda görebiliyorsam ki gördüm, geleceği neden göremeyeyim?”

Böylesine Kelt mantığına uygun bir lafa cevap bulmak çok zordu.

“Görebilirsin herhalde,” dedim. Alt dudağımı hafifçe ovaladım. “Bu rüyanda kaç yaşındaydım peki?”

Önce şaşırdı, sonra düşündü, yüzüme dikkatle baktı. Sanki o görüntüyle karşılaştırmaya çalışır gibiydi.

“Bilemiyorum,” dedi, ilk kez emin olamamıştı. “Onu düşünmemiştim. Saçlarının beyazlığına falan dikkat etmemiştim ama… sendin işte.” Aval aval omuz silkti, sonra elimdeki taşa baktı.

“Eline sıcak geliyor mu Sassenach?” dedi.

“Tabii ki geliyor,” dedim biraz tersçe. “Sıcak balmumunun içinden yeni çıktı!” Ama elmas elimin içinde hafifçe zonkluyor, minyatür bir kalp gibi atıyordu. Ona uzatırken hafif bir rahatsızlık, isteksizlik de hissettim - sanki benden ayrılmak istemiyordu.

“MacDonald’a ver,” dedim, avucumu eteğime sürterek. “Dışarıda, Arch’la konuşuyor, o da gitmek istiyordur.”

***

MacDonald önceki gün, yağmur fırtınasının ortasında Tepe’ye gelmişti. Görmüş geçirmiş yüzü soğuktan, yorgunluktan ve heyecandan mosmor kesilmişti; New Bern’de satılık bir matbaa olduğunu haber verdi.

“Sahibi terk etmiş- biraz gönülsüzce,” dedi ateşin yanında kuruyup ısınmaya çalışırken. “Arkadaşları mekânı ve araç-gereci de satmak istiyorlar, adamın İngiltere’de rahat etmesine yardımcı olmak için.”

“Biraz gönülsüzce” derken bu matbaacının bir Kral yanlısı olduğunu, adamın sokak ortasında, Güvenlik Komitesi tarafından kaçırıldığı ve İngiltere’ye gitmekte olan bir gemiye bindirildiğini kastettiği ortaya çıktı. Bu tarz kovuluşlar oldukça yaygınlaşmaya başlamıştı ve her ne kadar katran ve tüyden daha insancıl bir çözüm olsa da matbaacının İngiltere’ye beş kuruş parası olmaksızın, hem de yolculuk için borçlanarak varmasına neden oluyordu.

“Tavernada adamın arkadaşlarından birkaçıyla karşılaştım. Adamın düştüğü hale çok üzülüyorlardı ve onun şerefine kadeh kaldırırlarken birden aklıma geldi. Belki onlara bir iyilik yapabileceğimi söyledim,” dedi Binbaşı, gurur ve tatmin dolu bir sesle. “Hemen kulak kesildiler tabii, sizde para olabileceğini söylediğimde- *olabileceğini* söyledim ama, olduğunu değil.”

“Param olduğunu nereden çıkartıyorsun ki Donald?” diye sordu Jamie, tek kaşını kaldırarak.

MacDonald önce şaşırdı, sonra kaşlarını çattı. Sonra göz kırptı, burnunun altını kaşıdı.

“Kulağıma çalındı… Sizde birkaç değerli taş varmış, yani Edenton’daki bir tüccar böyle söyledi; bankasının eline bunlardan biri geçmiş.”

Jamie’yle birbirimize baktık.

“Bobby,” dedim. Jamie isteksizce baş salladı.

“Eh, bana söyleyecekleriniz benden çıkmaz,” dedi MacDonald bizi inceleyerek. “Bana güvenebilirsiniz, emin olun. Bunun çok kişi tarafından bilindiğini de sanmıyorum. Ama tabii para olmadan düzinelerce tüfek alamaz kimse, değil mi?”

“Yoo, alabilir,” dedi Jamie isteksizce. “Görsen şaşırırsın Donald. Ama durum böyleyken… pazarlık işi zorlaşacak herhalde. Matbaacının arkadaşları ne kadar istiyorlar ve bir de yangın sigortaları var mıymış?”

***

MacDonald, matbaacının arkadaşları tarafından pazarlık etmesi için yetkilendirilmişti, çünkü vatanseverin teki çıkıp yakmadan önce dükkânı ellerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorlardı. Pazarlık bu yüzden uzun sürmedi. MacDonald hemen zümrüdü nakde çevirmek için gitti, matbaacının dükkânını satın aldı, paranın kalanını da daha sonra çıkabilecek masraflar için Fergus’a bıraktı - bir de dükkânın artık yeni sahipleri olduğunu New Bern’e yaydı.

“Yeni sahibin siyasi görüşünü soran olursa da…” dedi Jamie; MacDonald bu lafa kafa sallayıp burnunu tekrar kaşıyarak yanıt verdi.

Fergus’un belirli bir politik görüşü olmadığından neredeyse emindim; ailesi haricinde sadakat duyduğu tek şey Jamie’ydi. Ama pazarlık bittikten hemen sonra toparlanma curcunası başladığında -kış bastırmadan New Bern’e varmaları için hemen yola çıkmaları gerekiyordu- Jamie onunla ciddi bir konuşma yaptı.

“İşler Edinburgh’daki gibi olmayacak. Kasabada bir tane daha matbaacı varmış ve MacDonald’ın söylediğine göre, adam yaşlıca biriymiş, hem Komite’den hem de Vali’den çekiniyormuş. O yüzden sadece kitap, ilahi, at yarışı ilanı basıyormuş.”

“Şahane,” dedi Fergus, daha da mutlu görünerek ki zaten havalara uçuyordu. Haberi duyduğundan beri hem kendi neşelenmiş, hem de etrafına neşe saçmaya başlamıştı. “Bütün gazete işini alacağız, hem de oyunları ve bröşürleri de yalnızca biz basacağız, ha? Ayaklanmalar, huzursuzluklar kadar matbaanın işine yarayan şey yoktur lordum, bunu kimse sizden iyi bilemez.”

“Tabii, iyi bilirim,” dedi Jamie duygusuzca. “O yüzden o kalın kafana

dikkatli olman gerektiğini sokmaya çalışıyorum. İhanet nedeniyle asıldığını duymak istemiyorum, aynı şekilde yeterince hain olmadığın için katranla tüye bulandığını da.”

“Elbette,” dedi Fergus, kancasını rahat bir tavırla sallayarak. “Bu oyunun nasıl oynandığını iyi bilirim lordum.”

Jamie kafasını salladı, yine de ikna olmuş görünmüyordu.

“Bilirsin, evet ama o olayların üstünden yıllar geçti. Paslanmışsındır belki. Hem, New Bern’de karşına kimlerin çıkabileceğini de bilmiyorsun, kimin hangi görüşte olduğunu da. Sabah gazetesinde haşladığın adamdan et almak istemezsin mesela, ha?”

“Ben dikkat ederim baba.” Marsali ateşin yanında Henri-Christian’la ilgileniyordu, bir yandan da dikkatle dinliyordu. Fergus’tan daha da mutlu görünüyordu ve kocasına hayranlıkla bakıyordu. Sonra bu bakışları Jamie’ye çevirdi, gülümsedi. “Çok dikkat edeceğiz, söz.”

Jamie ona bakınca yüzü biraz gevşedi.

“Özleyeceğim sizi kızım,” dedi yumuşakça. Marsali’nin yüzündeki mutluluk biraz azaldı fakat yok olmadı.

“Ben de seni özleyeceğim baba. Hepimiz özleyeceğiz. Germain de Jem’i bırakmak istemiyor zaten. Ama…” Gözlerini tekrar Fergus’a çevirdi; kocası o sırada bir yandan “Aluette”i kendi kendine mırıldanırken, bir yandan da ihtiyaç listesi çıkarmakla meşguldü. Annesi Henri-Christian’ı kucakladı, bebeğin sıkılıp tekmelemesine neden oldu.

“Biliyorum,” dedi Jamie, sonra öksürdü, burnunun altında elini gezdirdi. “Pekâlâ Fergus, sana biraz da para geçecek; polise, devriyeye rüşvet vermeyi ihmal etme. MacDonald bana Kraliyet Konseyi’nden, meclisten birkaç isim verdi ve Vali’nin adamı olduğu için sana bu konularda o yardımcı olacak.”

Fergus kafasını salladı, başını önündeki kâğıda eğdi.

“Kâğıt, mürekkep, kurşun, rüşvet, süet deri, fırçalar,” dedi aceleyle yazarak, ama bir yandan istemsizce devam etti: “*Alouette, gentil alouette*…”

***

Tepe’ye bir at arabası çıkartmak mümkün değildi; yalnızca Coopersville’den gelen dar yoldan girebilirdi - bu yüzden o yan yollar sayesinde bir çeşit minik kamp alanı oluşmuştu, çünkü seyyar satıcılar ve diğer seyyahlar oralarda konaklayıp sonra dağa doğru çıkıyorlardı.

“At arabalarının çıkmaması, buraya her isteyenin kolayca gelip işgal

etmemesi açısından güzel tabii,” dedim Bree’ye, kanvasa sardığım mumları, lazımlıkları ve diğer ev içi eşyaları aldığım yere, yolun kenarına bırakarak. “Ama buradan kolaylıkla inemiyoruz da maalesef, kahretsin.”

“Kimsenin ayrılmak isteyeceği babamın aklına gelmedi herhalde,” dedi Bree, kendi yükünü indirirken homurdanarak - içinde peynirler, çuvallar dolusu un, fasulye, pirinç ve kurutulmuş balıklarla, elmalarla dolu ahşap kutu olan bir kazan vardı. “Bu kazan bir ton çekiyor resmen.”

Arkasını döndü, “GERMAIN!” diye yokuş yukarı bağırdı. Çıt çıkmadı. Germain ve Jemmy’nin keçi Mirabel’i arabaya kadar gütmeleri gerekiyordu. Kulübeden bizimle birlikte çıkmışlardı ama hep geride kalıyorlardı.

Ne çocuklardan bir cevap, ne keçiden bir *bee* sesi vardı, ama Bayan Bug yavaş yavaş görüş alanına girdi. Marsali’ye ait olan, sırtında taşıdığı çıkrığın ağırlığı altında yavaş ve paytak adımlarla ilerliyordu, öteki elinde de Mirabel’in ipi vardı. Ufak, beyaz, az lekeli bir keçi olan Mirabel, bizi görünce mutlulukla bağırdı.

“Zavallıcığı çalının birine bağlamışlar,” dedi Bayan Bug, çıkrığı sırtından indirip rahatladı, yüzünü önlüğüne sildi. “Çocuklardan bir iz yok, kayboldu yine yaramazlar.”

Brianna çıkardığı homurtuyla Germain ve Jem’i bulduğu yerde fena haşlayacağını ifade etti. Ama tekrar yola çıkamadan önce, Roger ve Genç Ian, ikisi de ellerinde Marsali’nin dokuma tezgâhlarıyla belirdiler - işi yapmadıklarında ağır kütüklerden farkları kalmıyordu. Ama yoldaki sıkışık trafiği görünce durdular, ağır yüklerini indirip rahatlamak da cazip gelmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Roger, üçüne göz gezdirip keçiyi okşayarak. “Jem’le Germain nerede?”

“Bir yerlerde saklanıyorlar. Adım gibi biliyorum,” dedi Bree, yüzüne yapışmış kızıl telleri çekerek. Bağları çözülen düz saçlar hemen yapışıyordu. Birkaç saniyeliğine dalgalı saçlarım olduğu için şükrettim; nasıl görünürse görünsün, daha kullanışlılardı.

“Gidip bakayım mı?” dedi Ian, kafasında taşıdığı puding kabını çıkararak. “Çok uzaklaşmış olamazlar.”

Aşağıdan gelen telaşlı ayak sesleri herkesi oraya döndürdü - ama ses çocuklardan değil, nefes nefese kalmış, gözleri ardına kadar açık Marsali’den geliyordu.

“Henri-Christian,” dedi nefes nefese, gözlerini grubun etrafında hızlıca çevirerek. “Sende mi Claire Anne? Bree?”

“Ben sende sanıyordum,” dedi Bree.

“Bendeydi. Ben eşyaları arabaya doldururken Aidan McCallum benim için göz kulak oluyordu. Ama sonra onu beslemek için durunca” -elini göğsüne ani bir hareketle götürdü- “yok olmuşlardı! Belki de…” Birden çalıların arasına, arkasına, büyük bir sinir ve hırsla bakmaya başlayınca konuşması öylece kaldı.

“Boğacağım onu,” dedi, sıkılı dişlerin arasından. “Germain nerede peki?” diye bağırdı, yoldaki devedikenlerini kemirmekte olan Mirabel’i görünce.

“Planlı bir şeymiş gibi görünmeye başlıyor bu artık,” dedi Roger, eğlenen bir sesle. Ian da durumda komik bir şey buluyora benziyordu ama öfkeli kadınların yakıcı bakışlarıyla suratlarındaki sırıtışlar silindi.

Marsali’nin ya ağlamaya ya da kendini kaybedip eşyalara zarar vermeye başlamak üzere olduğunu görünce, “Evet, bu yüzden gidip onları bulun,” dedim.

“Evet, bulun,” dedi Marsali de, net şekilde. “Elin değmişken, biraz da dövün.”

***

“Bir tahminin var mı?” diye sordu Ian, elini alnına koyup yukarılara bakarak.

“Galiba. Buradan.” Roger birbirine girmiş erguvan dallarının arasından geçti ve arkasına taktığı Ian’la birlikte patikayı yaran derenin kenarına geldi. Aşağıdaki sığlık yere, Aidan’ın en sevdiği balık tutma yerine baktı ama herhangi bir yaşam izi göremedi.

Sonra yukarı döndü, kalın çimlerin, dere kenarındaki küçük taşların arasından geçti. Kestane ve kavak ağaçlarının çoğu yapraklarını dökmüştü; bu altın ve kahverengindeki yapraklar ayakları kaydırma tehdidiyle her yerdeydi.

Aidan bu gizli yeri bir süre önce ona göstermişti; meşe fidanlarının etrafı sardığı dik yokuşun bitimindeki, en fazla bir metre yüksekliğinde bir mağara. Yapraksız meşeler sağ olsun, mağaranın girişi kolaylıkla görülüyordu -bakmasını biliyorsanız. O anda içeriden duman çıktığı için daha da net seçiliyordu. Soğuk, kuru havaya keskin bir koku katan dumanlar, hareket etmiyor olsalardı, mağarayı kaplayan bir örtü gibi görüneceklerdi.

Ian tek kaşını kaldırdı. Roger başını salladı ve sessiz olmaya çabalamaksızın yokuşu tırmanmaya başladı. Mağaranın içinden telaş dolu sesler geldi, bunları küçük ciyaklamalar takip etti. Duman örtüsü duraksadı, sonra yok oldu; mağaradan gür bir tıslama sesi geldi, sonra da genişçe, gri bir bulut çıktı -

sanki birileri ateşe su dökmüştü.

Ian bu sırada sessizce mağaranın üst kısmına çıkmış, içinden minik, tüy gibi bir dumanın çıktığı bir çatlak görmüştü. Tek eliyle kayanın içinden çıkan kızılcığa tutunarak tehlikesine aldırmadan eğildi ve tek elini çukurlaştırıp ağzının yanına götürerek mağaranın içine tüyler ürpertici bir Mohawk çığlığı attı.

Çok daha ince sesli dehşet ciyaklamalarıyla birlikte, küçük çocuklar birbirlerini ezercesine dışarı doğru koşmaya başladılar.

“Hop, orada dur bakalım!” Roger kendi oğlunu hemen yakasından yakaladı. “Oyun bitti dostum.”

Göğsünde Henri-Christian’ın tıknaz vücudunu taşıdığı belli olan Germain yokuş aşağı kaçmaya çalışıyordu ama Ian, kayaların arasında bir panter gibi koşup hemen ona yetişti ve bebeği ondan alıp oğlanı durdurdu.

Yalnızca Aidan kaçabilmişti. Ama yoldaşlarının yakalandığını görünce yokuşun kenarında anlık bir duraksamadan sonra isteksizce ayaklarını sürüdü, içindeki kaçma güdüsünü bastırarak asilce teslim oldu.

“Evet çocuklar, üzgünüm. Buraya kadar.” Roger anlayışlı bir tonla konuştu; Germain gideceği için Jemmy günlerdir üzgündü.

“Ama biz gitmek istemiyoruz Roger Amca,” dedi Germain, gözlerini ardına kadar açıp sahip olduğu en etkili yalvarma tekniğini kullanarak. “Burada kalacağız, mağarada yaşayacağız. Yemek için avlanırız.”

“Evet efendim, Jem’le ben de yemeklerimizi onlarla paylaşırız,” diye destek verdi Aidan, telaşlı bir sesle.

“Annemin kibritlerinden aldım biraz, ısınmak için ateş yakabilsinler diye,” dedi Jem hevesle. “Bir somun ekmek de getirdim!”

“Gördün mü amca,” dedi Germain ellerini iki yana açarak, “kimseye yük olmayacağız!”

“Yük olmayacaksınız…” diye lafı tekrar etti Ian, Roger’ınkine benzer bir anlayışlı sesle. “Bunu annene söylemek ister misin?”

Germain hemen ellerini arkasına attı, poposunu korudu.

“Küçük kardeşini getirirken ne geçiyordu aklınızdan acaba?” dedi Roger biraz daha sert bir tonla. “O daha yeni yürümeye başladı! Buradan dışarı iki adım atsa” -kafasıyla mağarayı gösterdi- “yokuş aşağı yuvarlanıp boynunu kırar.”

“Yoo, hayır!” Germain, bunu beklemiyordu. Elini cebine attı, karıştırdı ve bir ip çıkardı. “Burada olmadığım zaman onu bağlarım, etraftan kaybolup düşmeye fırsatı olmaz! Ama onu bırakamam zaten; *Maman*’a söz verdim, doğduğu zaman onu asla bırakmayacağım demiştim!”

Aidan’ın cılız yanakları ıslanmaya başlamıştı. Olanlara iyice şaşıran Henri-Christian merhamet dolu bir mırıltı çıkardı; bunu duyunca Jem’in de alt dudağı titremeye başladı. Roger’ın elinden kurtuldu ve kollarını Germain’e doladı.

“Germain gidemez baba, gitmesin, izin verme, lütfen!”

Roger burnunu kaşıdı, Ian ile bakıştı ve iç geçirdi.

Bir kayanın üstüne oturdu, Ian’ı çağırdı. Ian, nasıl tutması gerektiğinden bir türlü emin olamadığı bebeği ona verince hayli rahatlayıp rahat bir nefes aldı; huzursuzlanmış olan Henri-Christian, rahatlamak için bir eliyle Roger’ın burnunu, bir eliyle saçını tuttu.

“Bak evlat,” dedi Roger, bebeğin elinden biraz zorlanarak kurtulabildikten sonra. “Henri-Christian beslenebilmek için annesine ihtiyaç duyuyor. Daha dişleri bile çıkmadı yavrunun, baksana. Burada vahşi bir hayat süremez, sizin gibi vahşilerle çiğ et yiyemez.”

“Çıktı dişleri!” dedi Aidan sertçe, ısırılmış işaret parmağını uzatarak. “Bak!”

“Mama yiyebiliyor,” dedi Germain, biraz güvensiz bir tonla. “Onun için sütün içine ekmek koyarız.”

“Henri-Christian’a annesi lazım,” diye tekrar etti Roger netçe, “sen de *annene* lazımsın. Kız kardeşlerinle, bütün eşyalarınızı ta New Bern’e kadar götürebilir mi sence? İki katırlı bir arabayı kontrol edebilir mi?”

“Ama babam yardım eder,” dedi Germain hemen. “Kimseyi dinlemedikleri zaman onu dinler kızlar!”

“Baban gitti bile,” diye yanıt verdi Ian. “Önden gitti, çünkü size kalacak bir yer bulması lazımdı. Annen de bütün eşyalarla hemen gidecek. Roger Mac haklı evlat, annenin sana ihtiyacı var.”

Germain’in küçük yüzü biraz soldu. Umutsuz bir ifadeyle hâlâ ona sarılı olan Jemmy’ye baktı, sonra Aidan’a döndü ve yutkundu. Yeni başlayan esinti, yüzüne düşen sarı saçları kaldırmış ve oğlana kırılgan bir görüntü vermişti.

“Tamam o zaman,” dedi, durdu ve yutkundu. Çok yavaşça, kollarını Jemmy’nin omzuna doladı, çocuğun kızıl kafasının tepesini öptü.

“Geri döneceğim kuzen,” dedi. “Sen de gelip beni ziyaret edeceksin. Sen de gelirsin tabii,” dedi hemen, gözlerini Aidan’a doğru kaldırarak. Aidan burnunu çekti, kafasını salladı ve yokuşu yavaşça inmeye başladı.

Roger boştaki elini uzatıp Jemmy’yi yavaşça Germain’den ayırdı. “Bin sırtıma oğlum,” dedi. “Dik bir yokuştayız; hepinizi sırtımda indireceğim.”

Ian onun sormasını beklemeden Aidan’ın yanında eğildi; oğlan da bacaklarını Ian’ın beline dolayıp yaşlı yüzünü geyik derisi gömleğe gömdü.

“Sen de binmek istiyor musun?” diye Germain’e sordu Roger, çift yüküyle dikkatlice doğrularak. “Ian taşır seni de, istersen.”

Ian başını sallayıp elini uzattı ama Germain kafasını iki yana salladı, sarı saçlarını uçuşturdu.

“*Non,* Roger Amca,” dedi, neredeyse duyulamayacak bir sesle. “Yürürüm ben.” Sonra arkasını döndü, sarp yokuşu dikkatle inmeye başladı.

69. Kunduz Sürüsü

25 Ekim 1774

Brianna av peşinde olmadıklarını anlamaya başladığında bir saati geçmişti. Küçük bir geyik sürüsünün henüz bıraktığı aşikâr izleri görmezden gelen Ian, dik kafalı bir kararlılıkla yokuşu tırmanmaya devam etmişti.

Rollo da yanlarında gelmiş ama sahibinin dikkatini birkaç kez çekici kokulara doğru çekmeye çalıştıysa da başarılı olamamış ve yaptıkları işten iğrenerek onları terk etmiş, sonra da etrafa yapraklar saçarak kendi avının peşine düşmüştü.

Yokuş, Ian niyetli olsa dahi kendisi sohbete engel olacak kadar dikti. Kafasının içinde iç geçirerek onu takip eden Brianna, yine de tetikteydi.

Tepe'den şafak vakti ayrılmışlardı; sonunda küçük, isimsiz bir akıntının kenarında durduklarında saat çoktan öğleni geçmişti. Dere kenarının üstünü hurma ağacının ve vahşi bir asmanın dalları örtüyordu. Hayvanlar üzümlerin çoğunu almıştı ama birkaç salkım hâlâ suyun üstünde, uzanılamayacak yerlerde sarkıyordu. Usta bir sincap olsa onlar da kaçmazdı - tabii uzun boylu bir kadın da affetmezdi.

Mokasenlerini çıkarıp suya girdi, baldırlarına soğuk su hücum edince bir an nefesi kesildi. Üzümler olgunlaşmıştı; morlukları siyaha çalıyordu, suları akıyordu. Sincaplardan kurtulmuşlardı ama eşekarıları affetmemişti. Brianna büyükçe bir salkımı koparmaya çalışırken yakınlardaki hançer karınlı yaratıkları kızdırmamak için özen gösterdi.

"Ee, söyleyecek misin burada ne aradığımızı?" diye sordu, sırtı kuzenine dönükken.

"Hayır," dedi Ian, sesi gülümsediğini açık ediyordu.

"Hmm, sürpriz yani…" Salkımı kopardı, üzümleri uzatmak için döndü.

Ian salkımı tek eliyle aldı, içinde yiyecek taşıdığı eskimiş sırt çantasının yanına dikkatlice bıraktı.

"Öyle bir şey."

"Sırf yürümeye çıktıysak da sorun yok." Brianna bir salkım daha kopardı ve

sudan çıkıp yanına oturdu.

“Yürüyüşe çıkmadık.” Ian ağzına iki üzüm tanesi attı, meyveyi ezdikten sonra kabuklarını ve çekirdekleri ustalıkla tükürdü. Bree daha kibarca yedi; önce ısırıp taneyi ikiye böldü, sonra tırnaklarıyla çekirdekleri çıkardı.

“Kabuklarını yemelisin Ian, vitamini orada.”

Ian şüpheci bir tavırla tek kaşını kaldırdı ama bir şey demedi. Hem Bree, hem annesi, ayrı ayrı, vitaminlerin önemini açıklamışlardı ve bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı. Jamie’yle birlikte -isteksizce- mikropların varlığını kabullenmişlerdi, çünkü Claire onlara mikroskobun merceğinden o yüzen ufaklıkları göstermişti. Ama vitaminler… gözden ırak olan gönülden de ırak oluyordu - beyinden de.

“Daha çok var mı bu sürprize?” Üzüm kabukları aslında çok acıydı ve Bree istemsizce yüzünü buruşturdu. Bir makine gibi ezip tükürmekte olan Ian onu gördü, sırıttı.

“Biraz daha.”

Bree ufka baktı; güneş batmaktaydı. Şimdi dönmeye kalksalar eve varmadan hava kararırdı.

“Ne kadar daha?” Acı üzüm kabuğunu eline çıkarıp çimlere doğru fırlattı.

Ian da güneşe baktı, dudaklarını büzdü.

“Hmm… Yarın, öğlene doğru varırız diyebilirim.”

“Ne- nasıl- Ian!”

“Pardon, kuzen,” dedi Ian, utanarak başını omuzlarının arasına doğru çektikten sonra. “Daha önce söylemeliydim, biliyorum. Ama… ne kadar uzak olduğunu söylesem gelmezdin.”

Bree’nin elindeki üzümlere doğru bir eşekarısı iniş yaptı ve fakat öfke dolu Bree’nin sertçe kışkışlamasıyla hemen uzaklaştı.

“Gelmezdim elbette. Ne düşünüyordun Ian? Roger kriz geçirecek şimdi!”

Ama kuzeni bunu komik bir şey olarak görüyordu; ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Kriz? Roger Mac mi? Hiç sanmam.”

“Kriz geçirmez belki, tamam ama çok endişelenir. Jemmy de özleyecek beni!”

“Bir şey olmaz onlara,” dedi Ian rahatlatıcı bir sesle. “Jamie Dayı’ya üç gün

dönmeyeceğimizi söyledim, o da ufaklığı büyük eve getirmemi istedi. Annen, Lizzie, Bayan Bug onu o kadar darlarken senin oğlan yokluğunu fark etmez bile."

Bu doğruydu aslında fakat Bree'nin sinirini yatıştırmak için yetersizdi.

"Babama mı söyledin? O da sorun yok dedi, yani ikiniz de böyle- benim üç gün ormanlarda, dağlarda, nereye gittiğimi bilmeden dolanmam nasıl normal olur? Sen- seni- "

"Buyurgan, çekilmez, pis İskoç… Oldu mu?" dedi Ian; Claire'in İngiliz aksanını o kadar mükemmel şekilde taklit etmişti ki Brianna bütün sinirine rağmen kahkahalara boğuldu.

"Evet," dedi, yanağına sıçramış üzüm suyunu silerek. "Aynen öyle!"

Ian hâlâ gülümsüyordu ama yüz ifadesi değişmişti; dalga geçmiyordu artık.

"Brianna," dedi kelimeyi İskoç dağlılarına özgü bir telaffuzla. "Önemli bir şey bu."

Artık gülümsemiyordu. Onunkilere diktiği gözleri yumuşak ama ciddiydi. Ela gözleri, Ian'ın yüzündeki tek güzellikti ancak öyle bir içtenlik, öyle tatlı bir dürüstlük sergiliyorlardı ki bir anlığına ruhunu size açtığını hissettiriyordu. Bree onun kendi etkisinin farkında olup olmadığını daha önce de merak etmişti ama farkındaysa bile, onu terslemek zordu.

"Pekâlâ," dedi ve etrafındaki eşekarısını tekrar kovaladı. "Tamam. Ama yine de söylemeliydin. Şimdi de mi söylemeyeceksin?"

Ian kafasını hayır anlamında sallarken, kabuğunu soyup bıraktığı üzüm tanesinin çekirdeğini tırnağıyla çıkardı.

"Söyleyemem," dedi kısaca. Üzümü ağzına attı ve dönüp çantasını açtı ve Bree o an çantanın fazla dolu göründüğünü fark etti. "Ekmek ister misin kuzen ya da biraz peynir?"

"Hayır. Gidelim haydi." Brianna ayağa kalktı, üstündeki ölü yaprakları silkeledi. "Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk döneriz."

***

Gün batımından bir saat önce durdular, çünkü hâlâ yeterince ışık varken odun toplamaları gerekiyordu. Dolgun çantanın içinden iki battaniye, biraz yemek ve bir şişe bira çıktı - gün boyunca yokuş yukarı yürüyüşten sonra çok iyi gelmişti.

"Çok güzel olmuş," dedi Bree memnuniyetle, tadına vara vara içtiği

aromatik, şerbetçiotu esansına sahip yudumdan sonra. “Kim yaptı bunu?”

“Lizzie. *Frau* Ute’den kaptı bu yeteneği. Tabii… şeyden önce işte…” Belirgin bir İskoç homurtusuyla, Lizzie’nin müstakbel kocasının kayboluş olayını hatırlattı.

“Hmm. Çok kötü olmuştu, değil mi?” Göz kapaklarını indirdi ama Ian’ın Lizzie hakkında başka bir söyleyeceği olup olmadığını anlamak için gizlice ona bakmayı sürdürdü. Bir zamanlar birbirlerinden hoşlanıyor gibiydiler ama sonra Ian kuzeye, Irokiler’in yanına gidince kız da Manfred McGillivray’le nişanlanmıştı. Ama artık ikisi de boşta olduklarına göre…

Ian, Lizzie hakkındaki bu yorumu omuz silkerek karşıladı, ateş yakma çabasını sürdürdü. Güneş hâlâ aydınlatıyordu, hava serin de sayılmazdı ama bir saat sonra akşam çökecekti ve ağaçların altındaki gölgeler koyu maviye dönmüştü bile; gece soğuk olacaktı.

“Akıntıya bir göz atacağım,” dedi Bree, Ian’ın çantasından çıkardığı yığının içinden sarmal bir ip ve bir kanca alarak. “Dönemecin orada bir alabalık havuzu var gibiydi.”

“Doğru diyorsun.” Ian başını da salladı ama pek ilgi göstermedi, çıraları sabırla birbirine sürtmekle meşguldü.

Derenin büküldüğü yere gittiğinde, Bree oranın yalnızca bir alabalık havuzu olmadığını, aynı zamanda bir kunduz göleti olduğunu gördü. Yuvanın kabarık görüntüsü sakin suya yansıyordu ve karşı kıyıda bir çift söğüt fidanı şiddetli bir titreşimle sallanıyordu.

Yavaş hareket etti, etrafı gözledi. Kunduzlar ona sorun yaratmazlardı ama onu görürlerse ürküp suya atlayabilirler, sırf taşırmakla kalmayıp bir de kuyruklarıyla etrafa sıçratırlardı. O sesi daha önce duymuştu; çok şiddetli, yaylım ateşini hatırlatan, bütün balıkları kaçıracağı kesin bir gürültüydü bu.

Çiğnenmiş ağaç kabukları yakındaki kıyıya saçılmış, kütüğün beyaz renkli iç tarafı bir marangoz elinden geçmiş kadar dikkatle oyulmuştu. Gerçi bunlar yeni değildi, yakınlarda ağaç tepelerinden gelen rüzgâr dışında bir ses de yoktu. Kunduzlar sinsi hayvanlar değillerdi - hiçbiri yakında bulunmuyordu.

Karşı kıyıya dikkatle bakarak kancanın ucuna biraz peynir koydu, kafasının üstünde hafifçe çevirdi ve yeterince hızlanınca fırlattı. Kanca havuzun ortasına küçük, kunduzları endişelendirmeyecek bir *gulp* sesiyle indi; karşı kıyıdaki kavak fidanları makine gibi dişlerin saldırısı altında sarsılmaya devam ediyordu.

Hava yumuşaktı, serinliğiyle yüzünü ferahlatıyordu; suyun yüzeyi, ışık

altındaki bir ipeğin sallanışı gibi dalgalandı. Durgun havada ilerleyen tatarcıklar ağaçların altında kümelenmiş, yüzeyden açlıkla fırlayan etçil şayak sinekleri ve yusufçuklar için müsait hale gelmişlerdi.

Olta olarak kullanabileceği bir sopa ya da yem yerine geçecek sinekleri olmaması kötüydü ama denemekten zarar gelmezdi. Şayak sinekleri, alacakaranlıkta acıkınca havalanan tek hayvan cinsi değillerdi; acıkan alabalıklar da önlerine gelene saldırmaktan çekinmezlerdi - Frank babası bir defasında kancanın ucuna parlak saçlarından bir demet dolayarak bu alık balıklardan birini kandırmayı başarmıştı.

Bu da bir düşünceydi. Kendi kendine gülümsedi, bağından çıkan bir saç demetini arkaya attı ve ipi yavaşça kendine çekmeye başladı. Burada alabalıktan fazlası olmalıydı ve peynir stokları da-

Kanca birdenbire sertçe çekilince Bree irkildi. Dipteki bir ağaç mıydı bu? Birden derinliklerden gelen bir şey Bree'nin kolunu elektrik çarpmış gibi sarstı.

Sonraki yarım saatin nasıl geçtiğini anlamadı, kafası tamamen yüzgeçli avındaydı. Terden ıslanmıştı, her tarafını kaşındıran sinek ısırıklarından neredeyse delirecekti ama ayağının dibindeki parlak çimlerin üstünde üç tombul balık vardı ve avcılara özgü o müthiş tatmin duygusunun keyfini çıkarıyordu - cebinde de hâlâ biraz peynir vardı.

Kancayı tekrar fırlatmak için kolunu hazırlıyordu ki akşamın sakin havası aniden ciyaklamalar ve tıslamalardan oluşan bir koroyla yarıldı; bir kunduz sürüsü üstlerini örten ağaçtan hışımla aşağı iniyor, havuza karşı kıyıdan küçük, tüylü tanklar gibi hücum ediyorlardı. Bree ağzı ardına kadar açılmış halde onları izledi ve istemsizce bir adım geri attı.

Sonra kunduzların arkasında, ağaçların arasında büyük, karanlık bir şey belirdi. Bree'nin kanına pompalanan adrenalin daha da arttı, uzuvları titremeye başladı, kaçmak için arkasına döndü; hemen çalıların arasına dalmak üzereyken tuttuğu balıklardan birinin üstüne bastı, ayağı kaydı ve sırt üstü yere çakıldı. O haldeyken, Rollo'nun ağaçların arasından uzun, sessiz adımlarla ilerleyip kendini dere kenarının üst kısmından aşağıya fırlattığını gördü. Bir kuyrukluyıldız kadar zarif görünen hayvan, havada süzülüp havuzun ortasına, kunduzların arasına bir meteor gibi düştü ve bu benzetmeye yakışır derecede su sıçrattı.

***

Ian ağzı açık halde Bree'ye baktı. Gözlerini yavaşça su damlatmakta olan saçlardan sırılsıklam olmuş, çamura batmış elbiselere, sonra da balıklara

indirdi; birisi ezilmiş olan hayvanlar, Bree'nin elindeki deri şeride dizilmişlerdi.

"Balıklar biraz zorluk mu çıkardı?" diye sordu, başıyla şeridi göstererek. Ağzının kenarı seğirmeye başladı.

"Evet," dedi Bree ve kurbanlarını Ian'ın önüne, yere bıraktı. "Ama kunduzların hiddetine yaklaşamazlar bile."

"Kunduzlar," dedi. Elini yavaşça uzun, düz burnunun kemiğinin üstünden geçirdi - bunu rahatlamak için yapıyordu sanki. "Şaplaklarını duymuştum. Onlarla mı kapıştın?"

"Daha çok senin çıldırmış köpeğini onlardan kurtardım diyelim," dedi Bree ve hapşırdı. Yeni yanmış ateşin önüne çöktü ve titreyen vücudunu ısıtan ateşe minnetle gözlerini kapadı.

"Aa, Rollo geri mi döndü? Rollo! Neredesin?" Kocaman köpek fundalıkların arasından isteksiz, yavaş adımlarla çıktı ve sahibinin sesiyle kuyruğunu yavaşça salladı.

"Nedir bu kunduz meselesi?" diye sorguladı Ian netlikle. Rollo yanıt olarak kendini silkeledi ama etrafa fazla su sıçratmadı. İç çekti, karnının üstüne yatıp burnunu patilerinin üstüne koydu.

"Belki balıklara saldırmak istemiştir ama kunduzlarla karıştırmıştır. Kıyıda korkup kaçtılar ondan ama suya girince- " Brianna kafasını iki yana salladı, av gömleğinin ucunun suyunu sıktı. "Bak ne diyeceğim Ian, o balıkları sen temizle."

Ian işe girişmişti bile. Bir tanesinin düzgün bir bıçak hamlesiyle karnını yarmış, başparmağıyla organlarından arındırmıştı. Artıkları Rollo'ya fırlattı; hayvan ikrama bir kez daha iç çekerek karşılık verdi, yok saydı.

"Yaralanmadı, değil mi?" diye sordu Ian, köpeğe bakarak.

Brianna öfkeyle baktı.

"Hayır. Belki bana sorabilirsin. Kunduzların nasıl dişleri oluyor, haberin var mı senin?"

Güneş neredeyse tamamen batmıştı fakat Ian'ın omuzlarının sallandığını görebiliyordu.

"Evet," dedi Ian, boğazlanırmış gibi bir sesle. "Biliyorum. Ee… ısırmadılar umarım? Yani- ısırılsan fark ederdim herhalde ama…" Kahkahasını öksürerek gizlemeye çalıştı.

“Isırılmadım,” dedi Bree soğukça. Ateş iyice gürleşmişti fakat hâlâ yeterli değildi. Akşam esintisi başlamıştı ve gömleğiyle pantolonunun ıslak kumaşlarından içeri sızıp soğuk algınlığına davetiye çıkarıyordu.

“Dişlerden çok kuyrukları kötü,” dedi, dizlerinin üstünde ateşe sırtını dönerek. Eliyle sağ kolunu ovdu; kaslı yassı kuyruklardan biri oraya inmiş, kolunu boylu boyunca kızartmıştı. Birkaç dakika boyunca kolu kırıldı sanmıştı.

“Beysbol sopasıyla dövülmüş gibi hissettim kendimi, hayv- ” Duraksadı, hatasını fark etti. “Bir sopayla yani.” Kunduzlar ona doğrudan saldırmamışlardı elbette ama paniklemiş bir kurt köpeğinin ardından suya atladıktan sonra yarım düzine kadar, otuz kilo ağırlığında hayvanın ortasında bulunca kendini, otomatik bir araba yıkama mekanizmasına yürüyerek girmiş gibi olmuştu - kör edici köpükler, havaya sıçrayan objeler, kulak tırmalayan sesler… Serin esinti sonunda titretince Bree kollarını kavuşturdu.

“Al kuzen,” dedi Ian ayağa kalkıp geyik derisi gömleğini çıkararak. “Bunu giy.”

Teklifi reddedemeyecek kadar üşümüştü. Bir çalının arkasına geçip ıslak giysilerini çıkardı, bir dakika sonra, üstünde Ian’ın geyik derisi ve belinde bir battaniyeyle geri döndü.

“Yeterince yemiyorsun Ian,” dedi, tekrar ateşin yanına oturarak. “Bütün kaburgaların görünüyor.”

Öyleydi. Hep zayıftı Ian ama daha genç olduğu zamanlarda, ergenlik zayıflığı normal görünmüştü, çünkü kemiklerinin ondan daha hızlı büyüdüğü düşünülmüştü.

Artık tamamen yetişkinliğe erişmişti ve kaslarının onlara yetişmesi için bir-iki yıla ihtiyacı vardı. Kaslar gelişmeye başlamıştı da aslında -Bree kollarında bunu görebiliyordu- ama omurgasının boğumları, sırtının bronz derisinden çıkmaya çalışır gibiydi hâlâ, kaburgalarının gölgeleri de su altında katmanlaşmış kumulları andırıyordu.

Ian tek omzunu kaldırdı ama yanıt vermedi, temizlediği balıkları ince bir dala geçirmekle meşgul oldu.

“Düzenli uyumuyorsun da,” diye ekledi Bree, kıstığı gözleriyle ateşin karşısına bakarak. Bu ışıkta bile -elmacık kemiklerinin arasında dikkat dağıtan Mohavk dövmelerine rağmen- Ian’ın yüzündeki çukurlar belli oluyordu. Çukurlar aylardır herkesçe seçilebiliyordu; Claire bir şey söylemeye niyetlenmişti ancak Jamie oğlanı rahat bırakmasını istemiş, hazır

olduğunu düşündüğü zaman kendisinin konuşacağını söylemişti.

“O kadar az uyumuyorum,” diye mırıldandı Ian, kafasını kaldırmadan.

Bree bütün gün bu yolculuklarının gizli amacının ne olabileceğini ve kendisinin neden özellikle ona eşlik ettiğini merak etmişti. Avcılıkla ilgili bir şey olsa, Ian yanında bir erkek isterdi; silahlarla arası ne kadar iyi olursa olsun, Tepe’deki erkeklerin çoğu Bree’den iyiydi - babası da dâhil olmak üzere. Ayrıca, onlardan herhangi biri, bir ayının inine saldırmak ya da eve et, kürk taşımak gibi işlerde çok daha kullanışlı olurlardı.

O anda Cherokee topraklarındaydılar; Ian’ın Kızılderililer’i sıklıkla ziyaret ettiğini, birçok köyle arasını iyi tuttuğunu biliyordu. Ama aralarında resmi bir anlaşma yapılması gerekmiş olsaydı, yanına kesinlikle Jamie’yi isterdi - ya da, Cherokee karısının tercüme yeteneğinden faydalanmak için belki de Peter Bewlie’den yardım isterdi.

“Ian,” dedi Bree, neredeyse her erkeğin hemen dikkatini çekebilecek bir sesle. “Bana bak.”

Ian’ın kafası hemen yukarı kalktı, gözleri kırpıştı.

“Ian,” dedi Bree tekrar, daha nazik bir tonla, “karınla ilgili bir şey mi bu?”

Bir an donakaldı Ian, gözleri karanlıkta ve anlaşılmaz bir haldeydi. Arkasında, gölgelerin içinde olan Rollo, kafasını birden kaldırdı ve sorgularcasına bir inilti çıkardı. Bunu duymak Ian’ı tetikledi; tekrar gözlerini kırpıştırdı, yere baktı.

“Evet,” dedi, dümdüz bir sesle.

Ateşin yanına, toprağa sapladığı çubuğun açısını düzeltti; balığın beyaz eti cızırdayıp kızarmaya başlamıştı.

Bree bir şeyler daha söylemesi için bekledi ancak kuzeni konuşmadı - yarı pişmiş balıktan bir parça koparıp dil şaklatarak çağırdığı köpeğe uzattı. Rollo doğrulup Ian’ın kulağını kokladı, sonra eğilip balığı aldı, sonra tekrar yattı, kuyruk etini iyice yalayıp kendine geldi, kendisine verilmiş balık kafalarını ve iç organlarını da silip süpürdü.

Ian dudaklarını biraz büzdü; Bree onun düşünceli olduğunu yüzünden okuyabiliyordu. Sonunda konuşmaya karar vermişti.

“Bir zamanlar seninle evlenmeyi düşünmüştüm, biliyorsun.”

Hemen Bree’ye döndü ve gözlerinin içine baktı; Bree ani bir farkındalıkla çarpılmışa döndü. Düşünmüştü, evet. O zamanki teklifinin çok temiz amaçlar barındırdığını bilmesine rağmen… Ian genç bir adamdı o vakitler. O ana

kadar, Ian'ın bu teklifi her yönüyle düşünmüş olma olasılığını hiç hesaba katmadığını fark etti.

Ian, Bree'nin aklından geçenleri onaylar bir şekilde, onunla aynı yatağı paylaşmaya niyetlendiğini açık eder gözlerle bakıyordu - bunu yanlış gördüğü de yoktu. Bree kızarmaya çalışan yanaklarına tüm gücüyle karşı koydu ve gözlerini de çevirmedi.

Aniden ve ilk kez, kuzenine ergenlikten çıkmak üzere olan bir genç değil, bir erkek gözüyle baktı - belki de bunun sebebi, üstünde olan geyik derisinin daha önce onun vücuduyla ısınmış olmasıydı.

"Dünyanın en berbat şeyi olmazdı," dedi, sesini Ian'ın düz ve net ses tonuna benzetebilmek için boğazını zorlayarak. Ian güldü, dövmelerinin benekleri karamsarlıklarını yitirdi.

"Olmazdı," dedi. "En iyisi de olmazdı, çünkü Roger Mac en iyisi, değil mi? Ama en kötüsü olmayacağımı da duyduğuma sevindim. Ronnie Sinclair'den daha iyi olurdum herhalde, ne dersin? Avukat Forbes'tan daha kötü ama ha?"

"Pek komiksin." Kendisiyle alay etmesinden hoşlanmamıştı. "Listemde en kötü ihtimalle ilk üçte olurdun."

"Üç mü? Nasıl? İkinci kim?" Birinin onu geçebileceği fikrinden gerçekten rahatsız olmuşa benziyordu. Bree güldü.

"Lord John Grey."

"Hmm… Evet. Evet, o olur," diye kabullendi Ian. "Ama adam tabii- " Birden durdu, Bree'ye doğru temkinli bir bakış attı.

Bree kendini birden diken üstünde hissetti - Ian da John Grey'in kişisel zevklerinden haberdar mıydı yani? Yüzündeki tuhaf ifadeye bakılırsa öyle olmalıydı ama değilse, bunu belli etmek üstüne vazife değildi.

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu merakla Bree. Ian, Roger'ı Irokiler'den kurtarmak için Jamie ve Claire'la birlikte gitmişti, sonra Lord John büyük halasının çiftliğinde ortaya çıkıp onunla tanışmıştı.

"Tabii tanıştım." Hâlâ temkinliydi Ian ama biraz daha rahattı. "Birkaç yıl önce. Hem onunla hem… oğluyla. Üvey oğluyla yani. Virginia'ya giderlerken Tepe'de konaklamışlardı. Ona kızamık bulaştırmıştım." Birden sırıttı. "Ya da en azından onda da vardı. Claire Yenge tedavi etmişti. Sen de tanışmıştın adamla, değil mi?"

"Evet, River Run'da. Ian, balık yanıyor."

Ian küçük bir İskoç ciyaklamasıyla çubuğu hemen ateşten aldı, parmaklarını

yakmak pahasına yemeği soğutmaya çalıştı. Çimlerin üstünde sönen balık gayet yenilebilir haldeydi, kenarlarındaki çıtır yanıklar sayılmazsa, yanında bira ve ekmekle iyi giderdi.

“River Run’da, Lord John’un oğluyla da tanıştın mı?” diye sordu, sohbete kaldıkları yerden devam ederek. “Willie’ydi adı galiba. İyi bir çocuk. Tuvalete düşmüştü,” diye ekledi düşünceli bir tonla.

“Tuvalete mi düştü?” dedi Bree gülerek. “Geri zekâlıya benziyor. Yoksa çok mu ufak?”

“Yoo, yaşına göre normal bir boyutta. Bir İngiliz için yeterince akıllı da sayılır. Pek kendi hatası sayılmazdı. Bir yılanın peşindeydik ve hayvan üstümüzdeki daldan çıkınca… kazayla oldu işte,” diye bitirdi, Rollo’ya bir parça daha balık verdi. “Sen tanışmadın yani?”

“Hayır ama konuyu değiştirmeye çalıştığını düşünmeye başladım.”

“Evet, değiştiriyorum. Biraz daha bira ister misin?”

Bree kaşlarını kaldırdı -o kadar kolay kurtulabileceğini düşünmemeliydi Ian- ama başını salladı ve şişeyi aldı.

Bir süre konuşmadılar, bira içip son ışıkların ufukta kaybolmasını, yıldızların parlaklaşmasını izlediler. Çam ağaçlarının kokusu kuvvetlendi, uzaklardan kunduzların dere kenarında tehditkârca kuyruklarını vurmalarının sesi yankılandı - hayvanlar, Rollo ya da kendisinin oraya tekrar dönmelerine karşın önlem amacıyla belli ki kıyıya nöbetçi dikmeye karar vermişlerdi, diye düşündü Brianna.

Ian kendi battaniyesini omuzlarına atmış, çimlerin üstüne sırt üstü uzanmış, tepelerindeki cennet örtüsünü izliyordu.

Bree onu izlemiyormuş gibi görünmek için bir çaba sarf etmiyordu, Ian’ın da bunun farkında olduğunu biliyordu. Yüzü ifadesizdi ama temkinli bir boşluk ifadesi değildi bu. Düşünüyordu Ian; Bree de ona izin verdi. Sonbahar olmuştu artık, geceler birçok şey için yeterince uzundu.

Annesine, Ian’ın Emily dediği kız -Mohavk adı çok daha uzun ve söylenmesi zordu- hakkında daha önce bir şeyler sormuş olmayı diledi o anda. Ufak tefek bir kız, demişti annesi. Güzelce, ufak tefek bir kızmış, çok da zekiymiş.

Ölmüş müydü bu küçük, zeki Emily? Sanmıyordu. Karılarının ölümüyle baş etmeye çalışan birçok adam görmüştü bu zaman dilimi içinde - çoğu büyük bir üzüntü içine giriyordu ama Ian’ın yaptığını yapmıyordu.

Onu Emily'yle tanıştırmaya götürüyor olabilir miydi peki? Bu biraz sarsıcı bir fikirdi ama bunu da neredeyse hemen reddetti kendi içinde. Bu en az bir ay sürerdi, çünkü Mohavk bölgesinde olmalıydı kız - hatta daha da uzun sürerdi muhtemelen. Fakat…

"Merak ettim," dedi Ian birden, gözleri hâlâ gökyüzündeyken. "Bazen… yanlış bir şey yapmış gibi hissediyor musun?" Üzgün gözlerle Bree'ye döndü, demek istediği şeyi anlatabildiğinden emin olamamıştı - ancak Bree gayet iyi anladı.

"Evet, her zaman." Bunu kabul edince hemen, beklemediği bir rahatlama hissetti. Bree'nin omuzlarının rahatladığını gören Ian yarım ağızla, hafifçe gülümsedi.

"Yani… her zaman değil belki," diye düzeltti Brianna. "Ormanda, kendi başımayken bir sorun yok. Ya da Roger'la ikimizken. Gerçi o zaman bile…" Ian'ın kaşlarını kaldırdığını görünce hemen açıklamak istedi. "Öyle değil. Onunla olurken değil. Ama işte… olanı biteni konuşuyoruz."

Ian ona yarı anlayış yarı merak içeren gözlerle baktı. "Olan biten" hakkında bilgilenmek istiyordu ama o anlığına sormadı.

"Orman, ha?" dedi. "Görüyorum bazen seni, uyanıksam yani. Uyurken…" Yüzünü boş gökyüzüne, ışıltılı galaksilere çevirdi.

"Korkuyor musun? Yani karanlık olunca?" diye sordu Bree. Bunu kendisi bazen hissediyordu - güneş dünyayı terk ederken, alacakaranlığı görünce içinde derin bir korku beliriyor, sanki kökten bir yalnızlık, terk edilmişlikle karşı karşıya kalıyormuş gibi geliyordu. Bu his bazen kulübenin içine girip sürgüyü arkasından çektiğinde bile onu takip ediyordu.

"Hayır," dedi Ian, ona dönüp kaşlarını çatarak. "Sen?"

"Birazcık," dedi elini yavaşça havada savurarak. "Her zaman değil. Şu an da değil. Peki… senin ormanda uyuman nedir böyle?"

Ian doğruldu, arkaya doğru biraz sallandı, büyük ellerini dizlerinden birinin etrafında birleştirdi, düşündü.

"Pekâlâ," dedi yavaşça. "Bazen… eski hikâyeleri düşünüyorum. İskoçya'dakilerden ya da aralarında yaşarken *Kahyen'kehaka*'dan duyduklarımdan bazıları işte. Hikâyeler, uyuyan adamlar… onların başına gelebilecekler hakkında. Ruhlarını çalabilecek şeyler."

"Şeyler mi?" Yıldızların tüm güzelliğine, gecenin bütün huzuruna rağmen, sırtındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti Brianna. "Nasıl şeyler?"

Ian derin bir nefes aldı, kaşlarını çatarak bıraktı.

“Galce’de *sidhe* denir bunlara. Cherokeeler *nunnahee* derler. Mohavklar da bazı isimler vermişler. Ama Kaplumbağa Yiyen’in onlardan bahsettiğini duyunca, ne olduklarını hemen anladım. Hep aynı - Eski Halk.”

“Periler mi?” dedi Bree. Sesindeki hayret fazla belli olmalıydı ki Ian hemen ona baktı, tepkinin hoşuna gitmediğini belli etti.

“Hayır. Öyle diyerek ne kastettiğini biliyorum, Roger Mac bana Jem için çizdiğin resimleri gösterdi; şu yusufçuğa benzeyen, çiçeklerde dolanan şeyleri diyorsun sen…” Genzinden boğuk bir homurtu çıkardı Ian. “Yoo, hayır. Bunlar…” Eliyle yaptığı bir hareketten sonra çimlere bakıp kaşlarını çattı.

“Vitaminler,” dedi birden, kafasını kaldırarak.

“Vitaminler,” dedi Brianna da kaşlarının arasını ovarak. Uzun bir gün olmuştu; yirmi-otuz kilometre yürümüş olmalılardı. Dahası kunduzlarla yaptığı savaşın ardından oluşan yaraları zonklamaya başlamıştı.

“Anladım. Ian… birazcık delirmiş olmadığından eminsin, değil mi?” dedi yavaşça ama bunun gerçek olabileceği ihtimalinden korktuğunu sesinden belli etmiş olmalıydı ki Ian yavaşça kıkırdadı.

“Tabii. En azından- sanmam yani. Eskiden biraz- aman, öyle işte, anlarsın. Vitaminleri göremezsin fakat sen de, Claire Yenge de orada olduklarını bilirsiniz. Jamie Dayı’yla ben de doğru söylediğinize inanmak zorundayızdır. İşte bu… bu Eskiler’le ilgili ben de sizin vitaminler hakkında bildiklerinizi biliyorum. Sen bana inanmayacak mısın şimdi yani?”

“Eh, yani- ” Kabul edecekti, bu yorgunluğun üstüne hırgür çıksın istemiyordu ama ani, bulut gölgesi kadar soğuk bir his geldi ve bunu kabul ettiğini söylemek istemedi birden. Dışından söyleyemezdi. Burada değil.

“Yaa…” dedi Ian, Bree’nin yüzünün halini görerek. “Şimdi inanıyorsun yani.”

“Bilmiyorum, hayır,” dedi Bree. “Emin değilim. Hem böyle şeylerin ormanın ortasında, gece karanlığında, uygarlıktan bin kilometre uzakta konuşulmaması gerekmez mi?”

Ian gülümsedi, başıyla onayladı.

“Evet. Demek istediğimi de tam olarak diyemedim. Daha çok…” Tüylü kaşları birleşti, odaklandı, düşündü. “Ben çocukken, yatağımda uyandığımda hemen nerede olduğumu anlardım. Pencere oradaydı” -eliyle yan tarafı işaret etti- “lavabo şurada, ibrik masada, şurada da” -bir defne ağacını gösterdi-

“Janet’la Michael’ın uyuduğu yatak vardı. Köpek Jocky de yatağın dibinde, böcek seslerine benzer seslerle osururdu. Şömineden turba kömürü kokusu gelirdi… yani, gecenin bir yarısı uyandığımda evdeysem, hemen nerede olduğumu anlardım.”

Bree başını salladı, Furey Sokağı’ndaki eski evindeki odası hemen gözünde canlandı. Çenesinin altını kaşındıran çizgili yün battaniye, ortasını ağırlığıyla çökerttiği yatak, kafasındaki İskoç beresiyle yanında yatan doldurulmuş İskoç teriyeri Angus, annesiyle Frank babasının aşağıdaki oturma odasından gelen rahatlatıcı mırıltıları, araya karışan *Perry Mason*’ın[3] açılış müziğinin bariton saksafon solosu…

2 İskoç mitolojisinde deniz ve göllerde yaşayan, at şeklinde olan fakat insan haline de bürünebilen büyülü yaratık. (Ç.N.)

En önemlisi de güvende olma hissi.

Konuşmadan önce gözlerini kapatıp iki kez yutkunması gerekti.

“Ne demek istediğini çok iyi biliyorum.”

“Ya, işte… Evden ayrıldıktan bir süre sonra, kendimi rahatsız hissetmeye başladım. Jamie dayımla çalılıların arasında ya da bir sürü han, meyhane gibi yerde… Uyandığımda nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim olmazdı ama yine de İskoçya’da olduğumu bilirdim. Sorun yoktu.” Durdu, doğru kelimeleri aradı.

“Sonra… olan oldu. Artık İskoçya’da değildim, evim de… yoktu.” Sesi yumuşaktı fakat içindeki hüznü Bree seçebilmişti.

“Uyanıyordum, nerede olduğumu asla bilemiyordum ve kim olduğumu da.”

Artık kamburunu çıkararak oturuyor, büyük ellerini kasıklarının üstünde tutarak ateşe bakıyordu.

“Ama Emily’yle yatarken, ilk seferinde bile… biliyordum. Kim olduğumu biliyordum yine.” Gözlerini kaldırdı, bakışları karanlık ve gölgeliydi, kaybın verdiği acıyı yansıtıyordu. “Onunla uyurken ruhum uykumda etrafta dolanmıyordu.”

“Şimdi dolanıyor mu yani?” diye sordu Bree, bir sürelik sessizlikten sonra.

Ian kafasını salladı ama ağzını açmadı. Yukarıda, ağaçların arasında rüzgâr uğulduyordu. Bree duymazdan gelmeye çalıştı, dikkatlice dinlerse kelimeleri duymaktan korkuyordu.

“Ian,” dedi, koluna yavaşça dokundu. “Emily öldü mü?”

Bir süre yanıt gelmedi, sonra derin, sarsıcı bir şekilde nefes alan Ian kafasını iki yana salladı.

“Sanmıyorum.” Yine de sesi çok şüpheciydi. Bree yüzündeki endişeyi okuyabiliyordu.

“Ian,” dedi çok yumuşakça. “Gel buraya.”

Ian hareket etmedi ama kuzeni yaklaşıp kollarını ona dolayınca karşı çıkmadı da. Bree onu kendisiyle birlikte yere indirdi, yanında yatması için onu zorladı. Ian kafasını Bree’nin omzuyla göğsü arasındaki boşluğa koydu; Bree de kolunu onun omzuna sardı.

Annelik içgüdüsü, diye düşündü hafifçe eğlenerek. Sorun ne olursa olsun, önce kucağına alıp sarılırdı. Eğer havaya kaldırılamayacak kadar büyükse de… hatta bir de sıcak ağırlığı, nefesinin sesi ağaçların mırıltısını uzakta tutuyorsa daha da iyi.

Birden aklına anlık bir görüntü geldi; annesinin Boston’daki evlerinden bir hatıra. Babası Frank, düz bir sandalyeye uzanmıştı, kafası annesinin karnında, gözleri acı ya da yorgunluk yüzünden kapalıydı. Annesi de onun şakaklarına masaj yapıyordu. Ne olmuştu ki o gün? Basit bir başağrısı mıydı?

“Aptal gibi hissediyorum kendimi,” dedi Ian, utangaç bir sesle ama geri çekilmedi.

“Hissetme, hayır.”

Ian derin bir nefes aldı, kıpırdandı ve çimlerin üstüne dikkatle yerleşti, vücudunu Brianna’nınkine neredeyse hiç değdirmedi.

“Tamam, hissetmeyeyim,” diye mırıldandı. Rahatladı, kafası yavaş yavaş Bree’nin omzundaki ağırlığını artırdı, sırtındaki kasları Bree’nin elinin altında gevşedi. Çok dikkatli ve yavaş bir hareketle, sanki onu tokatlamasını bekliyormuşçasına, kolunu kaldırıp Bree’nin omzuna attı.

Rüzgâr durmuş gibiydi. Ateş ışığı Ian’ın yüzüne yansıdı, koyu renk ve noktalı çizgiler gözle görülür hale geldi. Saçları duman ve toz kokuyordu.

“Söyle,” dedi Bree.

Ian derince iç geçirdi.

“Daha değil,” dedi. “Oraya varınca.”

Başka bir şey söylemedi. Çimlerin üstünde, yan yana, güven içinde uzandılar.

Brianna uykusunun geldiğini hissetti. Hatırladığı son şey Ian’ın omzundaki

yüzüydü; kuzeninin gözleri açıktı ve ateşi izliyordu.

***

Yürüyen Geyik bir hikâye anlatıyordu. En iyi hikâyelerinden biriydi ama Ian doğru dürüst ilgi göstermiyordu. Yürüyen Geyik'in karşısında, ateşin öbür tarafında oturuyordu, izlediği de arkadaşının yüzü değil, alevlerdi.

Çok garip, diye düşündü. Hayatı boyunca izlemişti alevleri ve içlerinde hiç kadın görmüşlüğü yoktu, ta ki bu kış aylarına kadar. Turba kömürlerinin görkemli alevleri olduğu söylenemezdi elbette ama iyi ısıtıyorlardı, kokuları da güzeldi… Evet, kadın gerçekten oradaydı, gelmişti. Başıyla hafifçe selam verdi, gülümsedi. Yürüyen Geyik bunu hareketlerinin memnuniyet uyandırdığı şeklinde algıladı ve jestlerini daha da dramatik hale getirdi: çocuklar gibi kaş çatmaya, dişlerini oraya buraya savurmaya, yuvasına kadar takip ettiği porsuğun sesini hırıldayarak taklit etmeye başladı.

Hırıltılı ses Ian'ın dikkatini ateşe vermesine engel oldu, ilgisi tekrar hikâyeye yöneldi. Tam zamanında; Yürüyen Geyik hikâyenin en önemli yerine gelmişti, genç adamlar birbirlerini dürtüyorlardı. Yürüyen Geyik kısa boylu, tıknaz biriydi - kendisinin de bir porsuktan farkı olmadığı için hareketleri daha da eğlendirici oluyordu.

Kafasını çevirdi, burnunu kıvırdı ve dişlerinin arasından hırıldadı; porsuk avcının kokusunu almıştı. Sonra bir anda değişip avcı oldu, çalıların arasında dikkatle ilerleyip yavaşladı, durdu, çömeldi - sonra ufak bir ciyaklamayla havaya sıçradı, çünkü kalçasına sivri bir yaprak batmıştı.

Ateşin çevresindeki adamlar kahkahalar içindeyken Yürüyen Geyik tekrar porsuk oldu, önce sese şaşırdı, sonra da avını gördüğüne sevindi. Yuvasından dışarı sıçradı, ince sesi bağırışlara ve öfke ciyaklamalarına dönüştü. Yürüyen Geyik'in güdük bacakları, uzun evin dövülmüş toprağını havalandırdı, koşu taklidi yapıyordu. Sonra kollarını havaya kaldırdı ve, "Ay-Yİİİİİİ!" diye bağırarak kendini ileri fırlattı: porsuk ona arkadan saldırmıştı.

Adamlar cesaretlendirmek için bağırmaya başladılar, ellerinin dizlerine vurdular; o sırada saldırıya uğramış avcı arkasına dönmeyi başardı, küfrü bastı, boynunu yarmaya çalışan porsukla boğuşmaya başladı.

Ateş ışığı, Yürüyen Geyik'in omzu ve göğsündeki yaraların üstünü parlatmaya başladı - içten bir hareketle kıvranırken gömleğinin açık duran yakasından kalın, beyaz oyuklar göründü, adam sonra kollarını görünmez düşmanına doğru kaldırdı. Ian birden kendini ileri doğru uzanırken buldu; ne olacağını biliyor olmasına rağmen nefesi kesilmiş, kendi omuzları kasılmayla tutulacak gibi olmuştu.

Yürüyen Geyik bunu birçok kez yapmıştı ama hiç başarısız olmamıştı. Ian kendisi denediğinde beceremeyişti. Avcı topuklarıyla omuzlarını toprağa gömdü, vücudunu bir yay gibi gerdi. Bacakları titredi, kolları sallandı - yakında dayanamayacaklardı, dayanamazlardı; ateşin başındaki adamlar nefeslerini tutmuştu.

Sonra ani, yumuşak bir *klik* sesi geldi. Bu boğuk ses, boyun kırılınca çıkan gürültüye çok benziyordu. Kemik ve bağın kırılışı, et ve kürk tarafından bastırılmıştı. Avcı bir süre kavisli şekilde kaldı, sonra yavaşça, aşama aşama, kendini yere bıraktı, doğrulduktan sonra elinde cansız halde sallanan düşmanına baktı.

Küçük bir kova dolusu çam birası elden ele dolaşıyordu; Yürüyen Geyik gülümseyerek terle ıslanan yüz hatlarını aydınlattı ve birayı kabul etti. Kısa, kalın boğazı makine gibi çalışıyor, sert içkiyi su gibi içiyordu. Kovayı sonunda indirince hülyalı bir memnuniyetle baktı.

“Sen, Kurt’un kardeşi. Bize bir hikâye anlat!” Yarısı boşalmış kovayı ateşin karşı tarafına fırlattı; Ian kovayı yakaladı ve bileğinin üstüne dökülen az bir miktarın dışında ziyan olmamasını sağladı. Hemen ağız dolusu bir yudum alıp kovayı yanında oturan Yılanlarla Uyuyan’a verdi.

Öteki yanında oturan Kaplumbağa Yiyen, Ian’ı kaburgalarından dürttü, konuşmak istedi ama Ian kafasını yine iki yana salladı, çenesiyle Yılanlarla Uyuyan’ı gösterdi.

İsteği seve seve kabul eden Yılanlarla Uyuyan, kovayı bırakıp öne eğildi, ateşin ışıkları yüzünde dans etmeye başlarken konuşmaya başladı. Yürüyen Geyik kadar iyi bir aktör değildi ama ondan daha büyüktü -otuz yaşındaydı belki- ve gençliğinde çok seyahat etmişti. Assiniboin ve Kayuga halkıyla yaşamıştı, onların hikâyelerini başarıyla anlatırdı - hem de daha az terleyerek.

“Daha sonra konuşur musun peki?” dedi Kaplumbağa Yiyen, Ian’ın kulağına. “Büyük deniz ve yeşil gözlü kadın hakkında daha çok hikâye duymak isterim.”

Ian biraz isteksizce de olsa kafasını salladı. İlk kez bu kadar sarhoş olmuştu, yoksa Geillis Abernathy’den bahsetmezdi. Nedeni de tüccarın romunu içmiş olmalarıydı; kafasının içinde hissettiği o şiddetli dönme hissi de *o kadının* verdiği şeyin yarattığına çok benziyordu - tadı farklı olsa da. Bu sersemlik gözlerinin buğulanmasına, alevlerin sanki su misali akıyor gibi görünmelerine, alevlerin göğe yükselip kadının müsrifçe donattığı odasındaki gümüş, cam ve cilalı ahşap zeminlere küçük parçalar halinde yağıyor gibi gelmesine neden olmuştu - fakat en büyük etki, o parlak yeşil gözlerde

meydana gelmişti.

Etrafına göz attı. Burada parlak bir yüzey yoktu. Kil çanaklar, yontulmamış odunlar, yatak çerçevelerinin pürüzsüz yüzeyleri, bileği taşları ve hasır sepetler vardı; giysiler ve giysilerdeki kürkler bile yumuşak, mat, ışıkta boğulan renklerle doluydu. Kadını aklına getiren yalnızca o zamanlardaki kafa sersemliğinin benzerini yaşıyor olmasıydı.

Onunla ilgili hatıralarını fazla önemsemek istemiyordu aslında ama dayısı Jamie onlardan saklanmaması gerektiğini söylemişti ve Ian da bunu mantıklı bulup uyguluyordu.

Ateşe dikkatle baktı, Yılanlarla Konuşan'ın Kaz ve onun diğer insanlara tütün götürüp Yaşlı Adam'ın hayatını kurtararak Kötü Olan'ı alt edişi hakkındaki hikâyesini ilgisizce dinledi. Yoksa ateşin içinde gördüğü… cadı Geillis miydi?

Sanmıyordu. Ateşin içindeki kadın ona bakar bakmaz içini ısıtmıştı, bir yüzü de yoktu; kollarını, bacaklarını, kavisli sırtını, uzun ve düz saçlarını görmüştü, sonra kadın hemen kaybolmuştu; kadının yumuşak, hırıltılı, uzaklardan gelen kahkahasını duymuştu - bu ses Geillis Abernathy'ye ait değildi.

Ama sonuçta Kaplumbağa Yiyen'in sözleri onu aklına getirmişti ve onu orada görebiliyordu. Kendi kendine iç geçirdi, sıra gelince kendisinin ne hikâye anlatabileceğini düşündü. Belki de Bayan Abernathy'nin ikiz kölelerini, her isteğini yerine getiren iki devasa siyah adamı anlatırdı; bir defasında timsah öldürdüklerini, sonra da nehirden getirip kadının ayaklarının önüne serdiklerini görmüştü.

Doğrusu, hikâyelerden ve içmekten sıkılmıştı. Aslında tüylü, serin, karanlık yatağına kaçmak, giysilerini hemen çıkarıp sıcak vücudunu karısınınkine yaslamak istiyordu. Karısının adı "Elleriyle Çalışan"dı ama yatağın mahremiyetinde ona Emily diyordu.

Zamanları azalıyordu; iki ay boyunca kadınların evinde olacak olan karısını göremeyecekti. Çocuk gelmeden önce bir ay daha, sonra temizlik için bir ay daha… Koskoca iki ayı soğuk ve yalnız, yanında karısı olmadan geçireceği düşüncesi, biraya büyük bir yudum almak için uzanmasına yetti de arttı bile.

Ama kova boşalmıştı. Açık ağzına doğru dökmeye çalıştığında arkadaşları güldü; kovadan küçük, kehribar rengi bir damla burnuna damladı.

Küçük bir el omzunun üstünden uzandı, kovayı aldı ve diğer el de öbür omzun üstünden dolu kovayı uzattı.

Kovayı aldı, dönüp teşekkür etti. Elleriyle Çalışan şımarıkça gülümseyerek karşılık verdi; Ian'ın isteklerini sezmek ona büyük bir keyif veriyordu. Kocasının arkasında diz çöktü, karnının kavisiyle sırtını ısıttı, biraya uzanan Kaplumbağa Yiyen'i savuşturdu.

"Hayır, bırak da kocam içsin! Sarhoş olunca o çok daha güzel hikâyeler anlatıyor."

Kaplumbağa Yiyen tek gözünü kapadı, ötekini Elleriyle Çalışan'a dikti. Hafifçe sallandı.

"Sarhoş olunca daha iyi hikâyeler mi anlatıyor, yoksa biz sarhoşuz diye hikâyeler çok iyi mi sanıyoruz?"

Elleriyle Çalışan bu soruyu duymazdan geldi ve ateşin karşısında kendisine yer açmakla meşgul oldu, küçük sert kalçasını ağır ağır, inatçı bir koç gibi ileri ittirdi. Ian'ın yanına yerleştiğinde kollarını şişkin karnının üstünde kavuşturdu.

Elleriyle Çalışan ile birlikte başka genç kadınlar da içeri gelmişler, bira getirmişlerdi. Genç adamları dürtükleyerek, mırıldanarak, çimdikleyerek, bazıları da onlarla cilveleşerek kendilerine yol açtılar. Onları izleyerek yanlış yaptığını düşündü Ian. Ateş kızların yüzünde parlıyor, dişlerinden yansıyor, gözlerinin parlak beyazlarını, gülenlerin pembe ağızlarını vurguluyordu. Kızların yüzleri, Rose Hall'daki kristal ve gümüşlerin hiç parlamadığı gibi parlıyordu.

"Ee, koca," dedi Emily, göz kapaklarını cilveyle indirerek, "Şu yeşil gözlü kadını anlat bize."

Ian büyük bir yudum bira içti.

"O… bir cadıydı, çok kötü bir kadındı aynı zamanda - ama çok iyi bira yapıyordu."

Emily'nin gözleri ardına kadar açıldı ve herkes güldü. Ian onun gözlerinin içine baktı ve net bir şekilde gördü; arkasındaki ateşin minik ve mükemmel yansıması onu çağırıyordu.

"Ama senin kadar iyi değil," dedi. Kovasını şerefine kaldırdı ve çok büyük bir yudum aldı.

70. Emily

Brianna sabah uyandığında kaskatı kesilmişti ve her yanı ağrıyordu ama aklında net bir düşünce vardı. *Tamam. Kim olduğumu biliyorum.* O an *nerede* olduğu konusunda net bir fikir sahibi değildi ama bunun önemi yoktu. Bir süre hareketsiz yattı, hemen kalkıp çişini yapma isteğine rağmen kendini huzurlu hissetti.

Kendi kendine uyanıp düşünceleriyle yalnız kalmayalı ne kadar süre geçtiğini merak etti. Gerçekten, ailemi aramak için taşların arasından geçtiğimden beri bundan mahrum kalmış olmalıyım, diye düşündü.

Dikkatlice esnedi, homurdandı, yavaşça ayağa kalktı ve hem tuvalet ihtiyacını gidermek hem de normal kıyafetini giymek için çalıların arkasına geçti. Sonra kararmış ateş halkasına geri döndü.

Birbirine girmiş saçlarının bağını çözdü, parmaklarını aralarından geçirdi. Yakınlarda Ian'dan da köpekten de iz yoktu ama bu onu endişelendirmemişti. Etraftaki ağaçlar tatlı kuşlarla ve onların her zamanki güzel ötüşleriyle doluydu. Kuşlar onu saatlerdir izliyordu ve onlar da endişeli değillerdi.

Hiçbir zaman kolay uyanan biri olmamıştı ama erken uyananların onu zorla uyandırma çabasına girmemeleri, ölü ateşin acı kokusuna rağmen sabahın havasına ayrı bir tat katmıştı.

Artık neredeyse tamamen ayılmıştı. Çiyle kaplı kavak yapraklarından bir avuç kadarını yüzünü temizlemek için kullandı, sonra da odunların yanına oturup ateşi yakmakla uğraştı. Kahveleri yoktu ama Ian avdaydı ve şanslılarsa, pişirebilecekleri bir şey olacaktı; sırt çantasındaki her şeyi yemişlerdi neredeyse, geriye yalnızca biraz ekmek kalmıştı.

Çakmaktaşıyla çeliği birbirine sürterken yine kendi kendine söylendi, çünkü kıvılcımlar tutuşturmaya yetecek kadar güçlü değillerdi. Ian kamp yapacaklarını haber vermiş olsaydı yanına ateş çeliği alırdı ya da en azından biraz kibrit getirirdi - fakat bir kez daha düşününce, bunun biraz riskli olacağına karar verdi. Bunların cebinde alev alması mümkün ve çok kolaydı.

"Yunanlar nasıl beceriyormuş o zaman?" dedi dışından, üstünde kıvılcım çıkarmaya çalıştığı bir bez parçasına ters ters bakarken. "Nasıl bir yol bulmuşlar?"

"Yunanlar ne yapmış?"

Ian ve Rollo geri dönmüşlerdi ve yanlarında yarım düzine yer elması, mavi-gri bir su kuşu getirmişlerdi - küçük bir balıkçıl mı o? diye düşündü Brianna. Rollo bakmasına izin vermedi, avını yerde sürükleyerek bir çalının altına götürdü.

“Ne yapmış Yunanlar?” diye tekrar etti sorusunu Ian, kestanelerle dolu cebini tersyüz ederken.

“Fosfor diye bir madde varmış onlarda. Duymuş muydun?”

Ian ifadesizce baktı, kafasını iki yana salladı.

“Hayır. Neymiş o?”

“Madde işte,” dedi Bree, başka bir şekilde tanımlayamayarak. “Lord John bana biraz yolladı, kibritleri öyle yapabildim.”

“Neyleri- ne?” Ian sanki bilmediği bir dile geçilmiş gibi bakıyordu.

Bree birkaç saniye dik dik baktı, sabah mahmurluğunun farkına vardıktan sonra bu anlaşmazlığın nedenini çözdü.

“Ah,” dedi biraz mahcupça. “Tabii senin haberin yoktu. Şu… benim üretimim olan, ateş çıkaran şeyler. Fosfor sayesinde… çünkü o kendi kendine yanıyor. Eve dönünce gösteririm,” diye çabucak bitirip esnedi ve elindekileri bıraktı.

Ian anlayış belirten bir İskoç homurtusu çıkardı, çakmaktaşıyla çeliği bu defa o eline aldı.

“Ben yaparım. Sen de kestaneleri ayıklayıver, olur mu?”

“Tamam. Al, gömleğini giy.” Brianna’nın kıyafetleri kurumuştu; Ian’ın geyik derisinin rahatlığını özleyecek olsa da kendi av gömleğinin püsküllü, yıpranmış, kalın yünü yine de tenini yeterince ısıtıyordu. Aydınlık bir gündü ama sabahın bu erken saatlerinde hava hayli serindi. Ian ateşle uğraşmaya başlarken battaniyesini üstünden attı, omuzlarındaki deri hemen kabardı.

Ama kuzeninin teklifini kafasını yavaşça iki yana sallayarak reddetti, daha sonra giymeye karar verdi. Çakmaktaşıyla çeliği birbirine sürterken dili konsantrasyonla ağzının kenarından dışarı çıktı, sonra kendi kendine bir şey söylerken tekrar içeri girdi.

“Ne dedin?” dedi Bree, elinde yarı soyulmuş bir kestaneyle.

“Şey, bir şey yok- ” Elindekileri tekrar birbirine sürttü ve bir kıvılcım yakaladı. Ona hemen kuru bir demet otla dokundu ve çizgi halinde duman yükselirken ateşe ağaç kabuğu çöpleri, biraz daha kuru ot ve ince çam dalları

ekledi.

“Ateş için birkaç büyülü sözcük sadece,” diye yarım kalmış lafını tamamladı, ateşin üstünden kuzenine gülümseyerek.

Bree alkışladı, sonra elindeki kestaneyi soyup ateşe tuttu.

“Duymamıştım daha önce,” dedi. “Bir daha söylesene.”

“Bu… Galce değil ama. *Kahnyen’kehaka*.”

Bree hem sözcüklerin kuzeninin dilinde kolaylıkla oluşmasına, hem de sözcüklerin kendisine kaşlarını kaldırarak tepki verdi.

“Sen hiç Mohavk dilinde düşünüyor musun Ian?” diye sordu.

Ian şaşkınlıkla baktı; Bree bu gözlerde biraz da korku olduğunu gördü.

“Hayır,” dedi Ian kısaca, sonra da topuklarının üstünde yükseldi. “Ben odun getireyim.”

“Bende biraz var,” dedi Brianna, bakışlarını Ian’dan ayırmadan. Arkasına uzandı, büyükçe bir çam dalını ateşin içine attı. Kuru iğneler birkaç kıvılcımla birlikte yok oldular ve çıkıntılı kabuklar kenarlardan yavaş yavaş yanmaya başladılar.

“Ne oldu?” dedi Bree. “Mohavk dilini sorunca yani.”

Ian dudaklarını birbirine bastırdı, cevap vermek istemiyordu.

“Gelmemi sen istedin,” dedi Bree, keskin olmayan ama emin bir sesle.

“Evet.” Ian derin bir nefes aldı, sonra gözlerini pişirmek için hazırladığı yer elmalarına çevirdi.

Brianna da kestaneleri yavaş yavaş soymaya devam etti, kuzeninin karar vermeye çalışmasını izledi. Onun arkasında, Rollo’nun girdiği çalıların içinden çiğneme sesleri, havaya saçılan mavi-gri tüylere eşlik eden hırıltıları geliyordu.

“Dün gece rüya gördün mü Brianna?” diye sordu Ian birden, gözlerini işinden ayırmadan.

Bree o an ayılmaya yardımcı olacak kahve benzeri bir şey olmasını çok istedi ancak yine de yeterince düşünüp saçmalamadan yanıt verebilecek kadar uyanıktı.

“Evet,” dedi, “ben sık rüya görürüm.”

“Biliyorum, Roger Mac bazılarını yazdığını söyledi.”

“Öyle mi?” İşte bunu duyunca, Brianna tamamen ayıldı; kahveye gerek kalmamıştı. Rüya güncesini Roger’dan hiç gizlememişti, evet ama hakkında konuşmamışlardı da. Ne kadarını okumuştu acaba?

“İçindekiler hakkında bir şey söylemedi,” dedi Ian hemen, Bree’nin içinden geçeni sezerek. “Yalnızca yazdığını söyledi. İşte o yüzden… belki önemli olabileceğini düşündüm.”

“Benim için öyle,” dedi Bree dikkatlice. “Neden…?”

“*Kahnyen’kehaka* rüyalara çok önem verir - İskoç dağlılarından da fazla.” Hafifçe gülümsedi, sonra küllerin içine gömdüğü yer elmalarına döndü. “Peki ne gördün rüyanda?”

“Kuşlar,” dedi Bree, hatırlamaya çalışarak. “Çok kuş gördüm.” Mantıksız da değil, diye düşündü. İçinde bulunduğu orman, şafak sökmeden önce kuş şakımalarıyla dolmaya başlamıştı bile; rüyanın içine sızmaları yadırganacak şey değildi.

“Yaa?” dedi Ian merakla. “Canlılar mıydı?”

“Evet,” dedi Bree şaşırarak. “Neden?”

Ian baş salladı, yardımcı olmak için eline bir kestane aldı.

“Rüyada canlı kuş görmek güzeldir, hele ki şarkı söylüyorlarsa. Ölü kuşlar iyi değildir ama.”

“Canlı oldukları netti, şarkı da söylüyorlardı,” dedi Bree hemen, kafasının üstündeki dala bir bakış atarak. Göğsü sarı, kanatları siyah bir kuş, aşağıdaki yemek hazırlığını ilgiyle izliyordu.

“İçlerinden biri seninle konuştu mu?”

Bree gözlerini dikti, kuzeninin ciddi olduğunu gördü. Hem neden konuşmasın ki rüya değil mi sonuçta, diye düşündü.

Ama kafasını iki yana salladı.

“Hayır. Onlar- aa.” Birden güldü, aklına bir şey gelmişti. “Tuvalet kâğıdından yuva yapıyorlardı. Tuvalet kâğıdı hep rüyama girer. Bu… ince, yumuşak bir kağıt çeşididir- şey için, ee… arka tarafı silmek için.”

“Kıçınızı *kâğıtla* mı siliyordunuz?” Ağzı dehşetle açılarak baktı. “İsa aşkına Brianna!”

Burnunun altını elinin tersiyle kaşıyan Brianna, bu tepkiye gülmemek için kendini zor tuttu. Şaşırması normaldi; kolonilerde kâğıt fabrikaları yoktu ve tıpkı kendisinin üretimi gibi, küçük ve el yapımı kâğıtlar hariç, her bir yaprak

İngiltere’den ithal ediliyordu. Çok kıymetliydi bu yüzden; düzenli olarak İskoçya’daki kız kardeşine yazan babası, mektubun başını normal şekilde yazar, sonra yer kalmayınca kâğıdın sol ve sağ taraflarında, paragrafların kenarındaki boşluklara yazmaya devam edip yer tasarrufu sağlardı. Çenesi yer çekimine teslim olan Ian, aslında aşırı tepki göstermiyordu.

“O zamanlarda kâğıt çok ucuz,” dedi. “Gerçekten.”

“Mısır koçanı kadar ucuz değildir herhalde,” dedi, şüphe dolu kısık gözlerle.

“İster inan, ister inanma ama çoğu insanın yakınında mısır tarlası olmayacak o yıllarda,” dedi Brianna, muzip bir tonda. “Ayrıca, Ian- kâğıt oraya koçandan daha nazik davranıyor.”

“Nazik davranıyor…” diye mırıldandı Ian kendi kendine, hâlâ duyduğunu hazmetmeye çalışıyordu. “Nazik… Kutsal Ruh aşkına!”

“Bana rüyalarımı soruyordun sahi,” diye hatırlattı Bree. “Sen rüya gördün mü peki?”

“Ne? Ha- hayır.” Dikkatini kafasındaki tuvalet kâğıdı hayalinden normal hayata çevirirken zorlanıp kekeledi. “Gördüysem de hatırlamıyorum aslında.”

Ian’ın çökük yüzüne bakarken, birden onun uykusuzluğunun nedenlerinden birinin de rüyalarda göreceklerinden korkuyor olması olabileceğini fark etti.

Hatta, bu konuyu uzatmasından da çok korkuyordu o anda. Bree’nin yüzüne bakmadan boş bira şişesini aldı ve dilini şaklatarak Rollo’yu çağırdı; çenesinde mavi-gri tüyler olan hayvan hemen onu takip etti.

Döndüklerinde, Bree son kestane kabuğunu kesmiş ve küllerin içine, yer elmalarıyla birlikte pişmeleri için gömmüştü.

“Tam zamanında,” dedi kuzenini görünce. “Yer elmaları hazır.”

“Hakikaten tam zamanında,” dedi Ian da gülümseyerek. “Bak elimdekine.”

Bu bir bal peteğiydi, bir arı ağacından çalınmıştı ve balın çok yavaşça akabileceği kadar serin haldeydi. Yeni pişmiş yer elmalarının üstüne bu altın rengi sıvıyı dökerek damaklarına bayram ettirdiler. Kızartılmış, soyulmuş, tatlı kestaneler ve serin dere suyu eşliğindeki bu kahvaltı, Bree’ye kendi zamanından bu yana yediği en iyi kahvaltı olduğunu düşündürdü.

Bunu dışından söyleyince, kuzeni tek kaşını şüpheyle kaldırdı.

“Neymiş bundan daha güzeli?”

“Hmm… çikolatalı çörekler olabilir belki. Ya da sıcak çikolata, içinde marşmelovlar varsa. Çikolatayı çok özledim gerçekten.”

“Haydi canım! Çok abartıyorsun çikolatayı; ben de yedim o şeyden,” dedi Ian, gözlerini kıstı, dudaklarını mayhoş tat almış gibi büzdü ve devam etti: “Acı, pis bir şeydi. Edinburgh’da; bir de acayip para almışlardı bir fincanı için.”

Brianna güldü.

“Benim geldiğim yerde şeker koyarlar içine,” diye karşılık verdi. “Tatlıdır yani.”

“Şekerli çikolata, ha? Ben böyle saçma bir şey duymadım,” dedi Ian ağır ağır. “Kıç silen kâğıdı da geçti…” Bree kuzenin gözündeki muziplik parıltısını gördü ve turuncu yerelmasının bir parçasını ağzına attı.

“Bir gün elime biraz çikolata geçecek Ian,” dedi yerelmasının üstündeki kararmış kabuk parçasını kenara attıktan sonra. “İçine de şeker koyacağım, o zaman neye benzediğini göreceksin.”

Bu sefer de Ian homurdanarak güldü ama konuyla ilgili başka bir şey söylemedi, parmaklarını yalayarak temizlemeye koyuldu.

Rollo da peteğin kalanını halletmiş, balmumunu gürültülü şekilde, büyük bir zevkle yemeye çalışıyordu.

“Bu köpekte timsahların sindirim sistemine benzer bir şey olmalı,” dedi Brianna, onaylamaz gözlerle. “Yemediği bir şey var mı?”

“Henüz tırnak yedirmeye çalışmadım aslında,” dedi Ian gülümseyerek. Rüyalardan konuşurlarken duyduğu rahatsızlık kahvaltı sırasında kaybolmuştu ama geri dönmeye başlıyordu. Kollarını bacaklarının etrafında sarıp oturdu, yükselen güneş yeryüzünü aydınlatıp ateşin ihtişamından çalarken ona düşünceli halde bakmayı sürdürdü.

Yola çıkmak için aceleleri olmadığını fark eden Brianna, gözlerini kuzenine dikerek sabırla bekledi.

“Mohavklar’la yaşarken kahvaltıda ne yiyordunuz Ian?”

O an gözlerini ateşten Brianna’ya çeviren Ian’ın dudakları hafifçe kıvrıldı. Gülümseyiş değildi bu, yalnızca dikkatini dağıttığı için sevindiğini belirten, hüzünlü bir ifadeydi. İç geçirdi, kafasını dizlerine koydu, yüzünü sakladı. Bir süre öyle durduktan sonra yavaşça doğruldu.

“Kahvaltı,” dedi net bir sesle, “Güneş Geyiği’ne bağlıydı. En azından başlangıcı.”

***

Ian Murray, bu adam hakkında çok geçmeden bir şey yapması gerektiğini düşünüyordu. Güneş Geyiği, karısının kız kardeşi olan Göğe Bakan'ın kocasıydı. *Kahnyen'kehaka* geleneklerine göre bu iki erkeğin arasında, aynı klandan olmaları dışında herhangi bir akrabalık bulunmuyordu ama Ian yine de Güneş Geyiği'ni zihninin bir kısmından çıkaramıyordu.

Bu çok gizli bir kısımdı. Karısı İngilizce biliyordu ama aralarında konuşmuyorlardı, yalnız kaldıklarında bile. Ian orada bir yıldır kalıyordu, *Kahnyen'kehaka* olmaya karar vermişti ve ne Galce ne de İngilizce tek kelime telaffuz etmiş ya da işitmişti. Onun kim olduğunu, nereden geldiğini unuttuğu düşünülüyordu. Ama her gün, yalnız başına kaldığı bir zaman, etrafındaki nesneleri içinden İngilizce olarak tekrar ediyor ve kafasının içinde yankılanmasını dinliyordu; böylelikle dili tamamen unutmamayı hedefliyordu.

Çanak diye düşündü kendi kendine, küllerin içinde ısınmakta olan kilden kaba bakarak. Aslında o anda yalnız değildi ama kendini son derece yabancı hissediyordu.

Mısır diye düşündü, uzun evin direklerinden biri olan cilalı kütüğe sırtını vererek. Birkaç salkım kurutulmuş, mısır koçanı tepesine asılmıştı. Edinburgh'da çuvallara doldurulup satılan tanelerle karşılaştırıldığında, boyanarak aldıkları renklerle çok daha çekici haldeydiler fakat mısırlardı sonuçta. *Soğan* diye düşündü, birbirlerinin içine geçmiş sarı halkalardan oluşan şeye bakarak. *Yatak. Kürk. Ateş.*

Karısı gülümseyerek ona doğru eğildi ve kelimeler birden, birbirine geçmiş halde kafasında yüzmeye başladı:

Karakuzgunkarasısaçparlakgöğüstomurcuklarıkasıklaryusyuvarlakevetevetev

Karısı eline sıcak bir kâse verdi ve tavşan etiyle mısır ve soğanın zengin aroması burnuna yükseldi. *Yahni* diye düşündü, yemek kokusuyla zihnindeki kelime yağmuru durunca. Karısına gülümsedi, elini onun elinin içine koydu, orada biraz tuttu ve kâseye değen derinin sıcaklığını hisetti. Kadının gülümsemesi iyice yayıldı; sonra kalkıp biraz daha yemek getirmeye gitti.

Ian onun gidişini, yürürken kalçalarını savuruşunu izledi. Sonra gözüne Güneş Geyiği çarptı- o da kendi evinin kapısından Emily'yi izliyordu.

Piç diye düşündü Ian.

***

"Böyle işte, ilişkimiz bayağı iyi başlamıştı onunla," diye anlatmaya devam etti Ian, "düzgün bir adam sayılırdı Güneş Geyiği."

“Sayılır mıydı?” dedi Bree, ilgiyle dinleyerek. “O ne demek?”

Ian elini saçlarının arasında gezdirdi, telleri kirpi dikenleri gibi havaya kaldırdı.

“Yani… arkadaşımdı aynı zamanda. Önce arkadaştık yani, anladın mı? Kardeştik hatta, aynı klandandık.”

“Sonra… karın yüzünden mi kardeşlikten çıktınız?”

Ian derince iç geçirdi.

“Eh… *Kahnyen’kehaka* halkı, evliliği biraz- yani, İskoç dağlarındaki gibi bir durum var. Anne-babalar evliliği ayarlama konusunda büyük söz sahibi. Çocukların büyüyüşlerini izliyorlar, birbirlerine yakışan bir genç kız ve delikanlı olup olmadığına karar veriyorlar - eğer düzgün bir klandan geliyorsa evlatları için beğendikleri kişi ayarlanıyor. Bu kısım biraz değişik işte,” diye ekledi.

“Klanlar…”

“Evet. İskoç dağlarında, genellikle gençler kendi klanlarından akranlarıyla evlenirler - bazen ittifak amacıyla başka klanlardan insanlarla evlendirilenler olur, onlar hariç. Ama Iroki halkları arasındaki geleneğe göre, kendi klanın içinden birisiyle asla evlenemezsin ve evleneceğin kişi diğer herhangi bir klandan da olamaz.”

“Annem bana Irokiler’i görünce İskoç dağlılarını hatırladığını söylemişti,” dedi Brianna, eğlenerek. “Acımasızlarmış ama eğlencelilermiş, öyle demişti galiba. Bir-iki işkence içeren töre, düşmanları diri diri yakma hariç tabii…”

“Annen Jamie Dayı’nın büyükbabası hakkındaki hikâyelerini duymamış o zaman,” dedi Ian acı bir gülümsemeyle.

“Lord Lovat’ı mı diyorsun?”

“Hayır, öteki -*Seaumais Ruaidh*- Kızıl Jacob, Jamie Dayı’nın ismini aldığı adam. Pisliğin tekiymiş, annem öyle derdi; duyduklarıma göre, herhangi bir Iroki onun yaptıklarını görse utancından bayılırdı.” Ama sonra bunun pek de önemli bir ayrıntı olmadığını belirten bir el hareketiyle asıl konuya döndü.

“İşte… *Kahnyen’kehaka* beni alıp bir isim verdiğinde, Kurt klanına kabul edilmiştim.” Başıyla Rollo’yu işaret etti; hayvan peteği ve içindeki ölü arıları sömürmüş, patilerini keyifle yalıyordu.

“Tam isabet,” diye mırıldandı Bree. “Güneş Geyiği hangi klandaydı?”

“Kurt, elbette. Emily’nin annesi, büyükannesi, kız kardeşleri

Kaplumbağa’ydı. Ama söylemek istediğim şu ki bir oğlan ve kız birbirlerine uygun görülürlerse, bulundukları klanlar da duruma engel değilse, anneler aralarında konuşurlar - bu arada, teyze ve halalara da ‘anne’ derler,” diye ekledi. “Yani konuya dahil olan bir sürü anne olur. Eğer bütün anneler, büyükanneler, halalar, teyzeler bu gençlerin iyi bir çift oluşturacaklarına karar verirlerse…” Omuz silkti. “Evlenirler işte.”

Bacaklarını kollarıyla sarmış olan Brianna, olduğu yerde hafifçe sallandı.

“Ama senin için konuşacak bir annen yoktu.”

“Benim annem orada olsa benim hakkımda ne derdi acaba diye hep merak ederim,” dedi ve tüm ciddiyetine rağmen gülümsedi.

Bree onun annesiyle tanışmıştı; olabilecekler aklına gelince güldü.

“Jenny Hala bütün Mohavklar’ı ikna ederdi - erkek ya da kadın fark etmez,” dedi emin bir sesle. “Ee, ne oldu peki?”

“Emily’yi çok sevdim,” dedi Ian kısaca. “O da beni sevdi.”

Bu durum kısa sürede köydeki herkes tarafından bilinir hale gelmiş ve herkes üstünde yorum yapmaya başlamış. Wakyo’teyehsnonhsa, nam-ı diğer Elleriyle Çalışan, Ian’ın Emily dediği kız, bundan önce Güneş Geyiği’yle evlenmesi beklenen biriymiş; Güneş Geyiği kızın ailesini küçüklükten beri ziyaret edermiş.

“Ama olan olmuştu.” Ian ellerini açtı, omuz silkti. “Beni sevdi, bunu söyledi de.”

Ian Kurt klanının içine alınınca, onu bir aile evlat edinmiş - ölen bir savaşçının anne-babası Ian’ı almış. Bakıcı annesi, gençler arasındaki bu durumdan biraz rahatsız olmuş ama konuyu Kurt klanındaki diğer kadınlarla konuştuktan sonra fikir değiştirmiş; Emily’nin büyükannesi ve köyün en nüfuzlu kadını olan Tewaktenyonh’la resmi olarak konuşmaya gitmiş.

“Sonra da evlendik.” En iyi giysilerini giymişler, yanlarına ebeveynlerini alarak köyün insanlarının karşısına oturup sepetlerini takas etmişler - Ian’ınkinin içinde samur ve kunduz kürkleriyle güzel bir bıçak varmış, böylece kızı iyi koruyacağına ve düzgünce besleyeceğine söz vermiş; kızın sepetindeyse tahıl, meyve ve sebze varmış, böylece kocasını besleyip aç bırakmayacağına söz vermiş olmuş.

“Dört ay sonra da,” diye ekledi Ian, “Güneş Geyiği evlendi - Emily’nin kız kardeşi Göğe Bakan’la.”

Brianna tek kaşını kaldırdı.

“Ama?”

“Yaa ama.”

***

Ian, Jamie’nin onun yanında bıraktığı silaha sahipti. Silah Kızılderililer arasında çok kıymet gören, nadide bir parçaydı; Ian onu nasıl kullanacağını da biliyordu. İz sürmeyi, pusuya yatmayı, bir hayvan gibi düşünmeyi de biliyordu aynı zamanda - dayısı Jamie böyle değerli özellikler de bırakmıştı ona.

Sonuç olarak iyi bir avcıydı ve et getirme konusundaki yeteneği sayesinde kısa sürede büyük saygı topladı. Güneş Geyiği de hiç fena bir avcı sayılmazdı - mükemmel değildi ancak yetenekliydi. Çoğu genç erkek şakalar yapar, birbirlerinin yetenek ve yeteneksizlikleriyle alay ederdi. Güneş Geyiği’nin Ian’a karşı olan bu hareketlerinde, diğer delikanlıların ona sert bakışlar atmasına neden olan bir şeyler vardı.

Başlarda onu umursamamaya çalıştı. Sonra, Güneş Geyiği’nin Wakyo’teyehsnonhsa’ya bakışını görünce, kafasında her şey netleşti.

Yazın sonlarındaki bir gün, Emily diğer kızlarla birlikte ormana gitti. Meyve-sebze toplamak için yanlarında sepetler vardı ve Wakyo’teyehsnonhsa’nın kuşağında bir de balta asılıydı. Öteki kızlardan biri, uygun bir ağaç bulduğunda annesine bir kâse yapmak için baltayı alıp alamayacağını sordu; Elleriyle Çalışan diğer erkeklerin yanında aylak aylak takılmakta olan Ian’a sıcak bir bakış attı ve kızı reddederek karyola yapmak için güzel bir kızıl sedir ağacı bulmak istediğini söyledi.

Kızlar hemen gülmeye, sevinmeye, Wakyo’teyehsnonhsa’yı kutlamak için sarılmaya başladı; hikâyeyi duyan genç erkekler de sırıtıp Ian’ı dürttü. Ian o an Güneş Geyiği’nin yüzündeki bakışı gördü; sert bakışları oradan uzaklaşmakta olan Emily’nin sırtına sabitlenmiş haldeydi.

Bir ay içinde, Güneş Geyiği uzun eve yerleşti ve karısının kız kardeşiyle evlendi. Kız kardeşlerin yaşadıkları yerler karşılıklıydı; bir ocağı paylaşıyorlardı. Ian, Güneş Geyiği’nin Emily’ye baktığını artık nadiren görüyordu - ama gözlerini utangaçça uzağa çevirdiğine birçok kez şahit oldu.

“Seni arzulayan biri var,” dedi bir gece Emily’ye. Gecenin ilerleyen saatleriydi, herkes uyumuştu.

“Yaa? Eh, neden olmasın? Herkes uyudu.” Genişçe esneyip Ian’ı öptü, pürüzsüz ve sert karnı onunkine sürtündü.

“Ben değil- yani, elbette bu kişi seni istiyor!” dedi hemen, karısı alınarak

geri çekilince. Kollarını hemen hamile karısının etrafına sardı. “Başka biri.”

“Off.” Emily yüzünü kocasının göğsüne bastırdığı için sesi boğuk çıktı. “Birçoğu beni ister. Ellerim çok, çok marifetlidir,” dedi yüzünü kurtarınca ve iddiasını ispat etmek için küçük bir gösteri yaptı - Ian’ın nefesi kesilince Emily memnuniyetle güldü.

Rollo dışarıdan gelip yatağın altındaki boşluğa girdi, kuyruğunun yanında kaşınan noktayı gürültülü şekilde çiğnemeye başladı.

Bir süre sonra örtüleri üstlerinden attılar. Holü kapatan örtü açıktı, ateşin sıcaklığı böylece odaya girebiliyordu; Ian ışığın karısının altın rengi omzunda parlayışını görebiliyordu. Emily arkasına uzanıp becerikli ellerinden birini kocasınınkinin üstüne koydu, sonra o eli alıp karnına götürdü. İçerideki çocuk kıpırdanmaya başladı; Ian avucunda yumuşak, ani bir darbe hissetti, nefesi boğazında kaldı.

“Endişelenmemelisin,” dedi Emily çok yumuşak sesle. “Bu kişi bir tek seni arzuluyor.”

Ian bunu duyunca rahat uyumuştu.

Ama sabah olunca, mısır ezmesini ateşin karşısında yerken, kahvaltısını daha önce etmiş olan Güneş Geyiği yanından geçerken durdu, gözlerini Ian’a indirdi.

“Bu kişi senin hakkında rüya gördü, Kurt’un kardeşi.”

“Öyle mi?” dedi Ian mutlulukla. Sıcaklığın boğazından yukarı çıktığını hissetti ama soğukkanlılığını korumaya çalıştı. *Kahnyen’kehaka* halkı rüyalara çok önem verirdi. İyi bir rüya, uzun evdeki birçok kişinin günlerce tartışmasına neden olurdu. Güneş Geyiği’nin yüzündeki ifade, Ian hakkındaki rüyanın pek hoş bir görü olmadığına delaletti.

“Şu köpek- ” Başıyla Ian’ın evinin önünde horlayan Rollo’yu gösterdi. “Senin yatağının önünde ayağa kalkıp boğazına sarıldığını gördüm.”

Berbat bir rüyaydı bu. Rüyaların gerçeğe etkisine yürekten inanan bir *Kahnyen’kehaka,* bunun kötü şansa işaret olduğunu düşünüp köpeği öldürmeye karar verebilirdi. Ama Ian öyle biri değildi.

Ian kaşlarını kaldırıp yemek yemeye devam etti. Güneş Geyiği biraz bekledi ama Ian bir şey söylemeyince başıyla selam verip uzaklaşmak için arkasını döndü.

“Ahkote’ohskennonton,” dedi Ian, ona adıyla hitap ederek. Adam beklenti içinde tekrar ona döndü.

“Bu kişi de senin hakkında rüya gördü,” Güneş Geyiği ona sertçe baktı. Ian başka bir şey söylemedi ama şeytani bir gülüşü yavaşça yüzüne yerleştirdi.

Güneş Geyiği ona dik dik bakmaya devam etti. Ian gülümsemeyi sürdürdü. Güneş Geyiği bir iğrenme homurtusuyla arkasını döndü fakat Ian birkaç saniye önce gözlerindeki rahatsızlığı yakalamayı başarmıştı bile.

***

“Böyle işte,” dedi Ian derin bir nefes alarak. Gözlerini bir anlığına kapadı, sonra açtı ve, “Çocuğun öldüğünü biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Sesinde herhangi bir duygu yoktu. Kuzeninin sesi Brianna’nın boğazının düğümlenmesine neden olduğundan karşılık olarak kafa sallamaktan ötesini yapamadı.

Ian da anlatmaya devam edemedi. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama büyük, kemikli elleri birden dizlerine yapıştı. Ayağa kalktı.

“Evet,” dedi, “gidelim haydi. Gerisi- yürürken anlatayım gerisini.”

Sonra da sırtını dönüp kalktı, kuzenini de kaldırıp onunla birlikte etrafı toparladı. Dağı tırmanmaya devam ettiler, sonra dar bir sırttan geçtikten sonra bir akıntıyı takip ettiler.

Elleriyle Çalışan tekrar hamile kalmış. O çocuğu, karısının karnı şişmeye başladıktan hemen sonra kaybetmişler.

“Kahynen’kehaka halkı arasında denir ki,” dedi Ian, büyükçe bir kızıl sarmaşığı önünde çekmeye çalışırken, “bir kadının hamile kalabilmesi için kocasının ruhunun onun ruhuyla savaşıp kazanması gerekirmiş. Ruh eğer yeterince güçlü değilse” -avuç dolusu sarmaşığı kopartıp bir kenara fırlattıktan sonra sesi netleşti- “çocuk rahimde tutunamazmış.”

İkinci düşükten sonra, Şifa Topluluğu ikisini özel bir barakaya almış, devasa maskeler takarak etraflarında şarkı söyleyip dans etmişler; bu ayinle Ian’ın ruhunu kuvvetsizleştiren şeytani varlıkları def etmeyi ya da Emily’nin ruhunu sağlamlaştırmayı amaçlamışlar.

“Maskeleri görünce gülmek istedim,” dedi Ian. Konuşurken arkasına dönmedi; sarı yapraklar geyik derisinin omuzlarına sürtündü, saçlarına takıldı.”Onlara Komik Suratlar Topluluğu da diyorlardı ki bir nedeni varmış. Ama işe yaramadı.”

“Emily… gülmemiştir herhalde.” Kuzeni o kadar hızlı yürüyordu ki Bree’nin bacakları onunkilerden kısa olmamasına rağmen, yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu.

“Hayır,” dedi Ian ve kısa, acı bir kahkaha attı. “Gülmedi.”

Şifa barakasına kendi başına bir kez daha, moralsizce girmiş ama huzurlu bir halde çıkmış ve o gece yatakta ona aşkla yaklaşmış. Üç ay boyunca, nazikçe fakat şevkle sevişmişler. Sonraki üç ay ise cinsel hayatlarına bir çaresizlik hâkim olmuş.

“Sonra tekrar kanaması gecikti.”

Bir kez daha benzer bir kader yaşamamaları için hemen cinsel tutkularını dizginlemiş. Emily yavaşça, dikkatlice hareket etmeye başlamış; çalışmak için tarlaya gitmemiş, uzun evde kalıp çalışmış, elleriyle iş görmüş. Dokumuş, bilemiş, oymuş, boncuklardan kolye yapmış; vücudunun beklenti içindeki hareketsizliğini el becerisiyle atlatmaya çabalamış.

“Kız kardeşi tarlaya gitmeye devam etti. O iş kadınlara bırakılmıştı.” Yabani bir dikenli çalıyı kesmek için durdu, kestikten sonra kenara fırlattı.

“Göğe Bakan yemek getiriyordu. Bütün kadınlar getiriyordu ama en çok o getiriyordu. Karònya çok iyi kızdı.”

Gerçekleri art arda sıralamaya başladığından beri kullandığı sert ses, ilk defa bu cümlede biraz yumuşamıştı.

“Ne oldu ona?” Brianna çimlerle kaplı bayırın tepesine geldiklerinde biraz daha hızlanıp Ian’a yetişti. Ian biraz yavaşladı ama ona bakmadı - gözleri ilerideydi, çenesi de karşısındaki hayali düşmanlara meydan okurcasına kalkıktı.

“Kaçırıldı.” Göğe Bakan, ilgilenmesi gereken kendi çocuğu olmasına rağmen, tarlada diğer kadınlardan daha fazla kalıyor ve kardeşiyle Ian için fazladan mısır, kabak topluyormuş. Bir akşam uzun eve dönmemiş; köylüler onu aramaya çıktıklarında, ondan da çocuğundan da bir iz bulamamışlar. Arkalarında, kabak tarlasının birinin ucunda, rengi solmuş bir mokasen bırakarak kaybolmuşlar.

“Abenaki,” dedi Ian. “İşareti ertesi gün bulduk; adam gibi araştırmaya başlayamadan karanlık çökmüştü.”

Aramayla geçen uzun bir gece, aynı şekilde geçecek bir haftanın habercisiymiş; gitgide büyüyen bir korku ve boşluktan sonra, Ian karısının yanına, şöminenin başına yedinci gecenin sabahında döndüğünde Emily’nin yeniden düşük yaptığını öğrenmiş.

Ian burada anlatmayı kesti. Çok hızlı yürüdüğünden dolayı fena halde terlemeye başlamıştı. Çenesinden akan terleri elinin tersiyle sildi. Brianna

kendi sırtından aşağı süzülmekte olan terleri hissedebiliyordu ama umursamadı. Ian'ın sırtına dokundu, bir şey demedi.

Ian derince iç geçirdi; rahatladı herhalde, diye düşündü Brianna - belki de bu acıklı hikâye sona yaklaşmıştı.

"Bir süre daha denedik," dedi, net ve duygusuz tonuna geri dönerek. "Emily ve ben. Ama artık kalbi değişmişti. Güvenmiyordu bana. Ahk… Ahkote'ohskennonton da orada, bizimle aynı ocakta yemek yiyordu. Ona bakıyordu ve artık Emily de bakışlarına karşılık veriyordu."

Ian bir gün yay yapmak için ahşap şekillendiriyor, bıçağının altındaki tozlara dikkatle bakıp sarmalların içinde Emily'nin gördüğü şeyi görmeye çalışıyormuş. Ağacın sesi var, demiş Emily.

"Torun," demiş kuru, yaşlı bir ses.

Bıçağı elinden ayağının hemen yanına düşürmüş ve elinde yayla arkasına dönmüş. Tewaktenyonh iki metre ötede, onu ürkütmüş olmanın verdiği muzip neşeyle tek kaşı havada dikiliyormuş.

"Büyükanne," demiş Ian ve başıyla selam vermiş, yeteneğine saygı duymuş. Kadın her ne kadar yaşlı olsa da kimse ondan daha sessiz hareket edemezmiş. Köyün çocukları da ondan saygıyla karışık korkarlarmış; çünkü kadının havaya karışabildiği, sonra da uzaklarda, suçlu, kötü kişilerin karşısında tekrar belirdiği gibi bir dedikodu dönüyormuş.

"Gel benimle, Kurt'un kardeşi," demiş ve arkasını dönüp yürümeye başlamış. Yanıt gelmesini beklememiş, çünkü bir yanıt gelmesini zaten beklemiyormuş.

Ian yarısını bitirdiği yayı bir çalının arkasına bırakıp yerdeki bıçağını almış, Rollo'ya ıslık çaldıktan sonra arkasından yürümeye başladığında kadın çoktan gözden kaybolmuş. Ama Ian hızı sayesinde ona yetişmekte zorlanmamış.

Kadın onu köyden çıkarmış, ormandan geçirmiş ve bir geyik patikasının başına getirmiş. Orada, Ian'a bir kese dolusu tuz ve boncuktan bir bilezik verip gitmesini istemiş.

"Sen de gittin yani?" diye sordu Brianna, birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "Hemen yani?"

"Hemen, evet," dedi Ian ve kamp alanlarını terk ettiklerinden beri ilk defa ona baktı. Yüzü hatıralarla daha da çökmüştü adeta. Elmacık kemikleri terlerle parlıyordu ama bir yandan da o kadar solgundu ki dövmeleri iyice dikkat çekmeye başlamıştı.

Konuşmadan önce birkaç kez yutkunması gereken Bree, sonunda Ian’ınkine benzer bir tonla konuştu.

“Daha çok var mı?” diye sordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Çok yok,” dedi Ian yumuşakça. “Neredeyse geldik.” Sonra da yine hızlanıp Bree’nin önüne geçti.

***

Yarım saat sonra, kıyılarının içinde derin bir çukur açarak akan bir derenin genişleyerek bir boğaz oluşturduğu yere geldiler. Gür kayınlar ve topalçalılar kayalık duvarlardan sarkıyor, pürüzsüz kökler, taşların arasından dünyaya çıkmaya çalışan parmaklar gibi görünüyordu.

Bunu düşününce Brianna ensesindeki tüylerin dikleştiğini hissetti. Şelaleler artık çok yukarılarındaydı, gürültüleri de azalmıştı.

Brianna yukarıda, boğazın kenarında yürümenin daha kolay olacağını düşünmüştü ama Ian onu tereddüt etmeden aşağı indirdi, büyük kayalar ve ağaç köklerinin yanından ve etrafından geçirdi. Bu çabalarından hoşnutsuz olan Rollo, bir metre kadar derinliği olan derenin içine girip yüzdü, kulakları kafasının arkasından gitmeye başlayınca devasa bir su samuruna benzedi.

Bu vahşi zeminde ilerlemeye çalışırlarken Ian tamamen kendine gelmişti. Ara sıra duruyor, Brianna’nın zorlu bir taş, kök veya selle kökünden sökülmüş olan ağacın üstünden geçmesine yardımcı oluyordu - ama gözlerinin içine bakmıyor, ruh halini belli etmiyordu.

Brianna’nın merakı artık doruk noktasına ulaşmıştı fakat kuzeninin şimdilik daha fazla konuşmayacağını biliyordu. Öğleni henüz geride bırakmışlardı ancak kayınların altındaki gölgeli altın rengi ışık, her şeyi öyle loşlaştırıyordu ki sanki büyülü bir yerdeydiler. Bu yolculuklarının amacı hakkında, Ian’ın anlattıklarına rağmen bir fikir yürütemiyordu Bree. Yine de yürümek fazlasıyla hoşuna gidiyordu.

Aklına birden ilk babası Frank Randall geldi ve küçük bir sıcaklık duydu - burayı ona göstermeyi çok isterdi.

Tatillerde sık sık Adirondack dağlarına giderlerdi; buradakiler farklı dağlar ve ağaçlardı elbette - ancak gölgeli açıklıklarda ve gürüldeyen sularda sanki aynı sükûnet, aynı gizem vardı. Bazen annesi de gelirdi ama çoğu zaman Frank babasıyla ikisi olurlardı. Ormanların derinliklerine kadar yürürler, pek konuşmazlar, gökyüzünün müthiş manzarasının tadını çıkarırlardı.

Birden su sesi tekrar yükseldi; yakınlarda bir şelale daha vardı.

“Buradan kuzen,” dedi Ian, onu patikadaki bir virajdan geçirerek.

Ağaçların altından çıktılar. Orada, boğaz birden derinleşiyor, su beş metreden daha aşağıya dökülüp bir havuz oluşturuyordu. Ian şelalenin başına doğru ilerledi; Bree suyun şiddetle çağıldadığını duyabiliyordu. Sazlıklarla kaplı olan kıyının içinden geçmeleri gerekiyordu; sapları sararmış altın başakları ayaklarının altında ezdiler ve yerdeki çekirgeler panikle etrafa kaçıştı.

“Bak,” dedi Ian, Bree’ye dönerek, sonra da gözlerinin önündeki defne dallarını ayırdı.

“Aaa!”

Bree manzarayı hemen tanıdı. Büyük kısmı, dağılmakta olan karşı kıyının altında gömülü ve görünmez olduğu halde yanılmak imkânsızdı. Yakın zamanlardaki bir sel dere suyunu yükseltmiş, kıyıyı alttan aşındırmış, çok büyük taş ve toprak kümelerini kenara iterek altta gizli olanı ortaya çıkarmıştı.

Brianna kıyının kenarında etrafa saçılmış moloz yığınlarının içinde kocaman, boğumlu, çarpık şeyler görüyordu. Bunlar kemik de olabilirdi, büyük kayalar da - ama devasa bir kavisle yukarı kıvrılmış uzun diş gözüne çarptığında neye baktığını anladı. Bu görüntü tanıdık geldi, ürperdi.

“Tanıdın mı?” dedi Ian hevesle, Bree’nin yüzünü izleyerek. “Böyle bir şey görmüş müydün daha önce?”

“Evet,” dedi Brianna ve güneş sırtına vurmasına rağmen titredi, kolundaki tüyler diken diken oldu. Korku değildi bunun nedeni, yalnızca böyle bir şey görmenin neden olduğu hayret ve neşeydi. “Evet, tabii gördüm.”

“Nedir?” Ian’ın sesi hâlâ çok alçaktı, sanki yaratığın onları duymasını istemiyordu. “Nedir bu?”

“Mamut,” dedi Brianna, o anda kendisinin de fısıldadığını fark ederek. Güneş artık tepede değildi; dere yatağı tamamen gölgeye gömülmüştü bile. Işık uzun dişin lekeli kavisine vuruyor, onu tutan kafatasına dikkat çekiyordu. Kafatası toprağın içinde sağlam durmuyordu ve öteki diş görünmüyordu, göz çukurları da kapkaraydı.

İçi tekrar ürperince Brianna omuzlarını büktü. O kocaman kafanın topraktan her an çıkıp onlara doğru dönebileceğini düşünüyordu. İçi boş göz oyuklarıyla kendine gelen hayvan, kafasını silkelerken kavisli dişlerine yapışmış toprakları etrafa saçacak, uzun ayak parmaklarını toprakta sürüklerken küçük depremler yaratacaktı…

“Adı mamut mu yani? Tamam… çok büyük, çok.” Ian’ın sesi, kuzeninin kafasındaki hayali durdurdu; Brianna sonunda gözlerini kemiklerden alabildi. Ama hep oraya bakmak, orada olduğundan emin olmak istiyordu.

“Latince adı *Mammuthus,*” dedi Bree boğazını temizleyerek. “New York’taki bir müzede bütün bir iskelet var. Onu birkaç defa görmüştüm. Kitaplarda da resimlerine rastlamıştım ayrıca.” Tekrar yaratığa göz attı.

“Müze mi? Yani sizin orada olan bir şey değil” -nasıl demesi gerektiğini düşünmek için duraksadı- “sizin zamanınızda… zamanınızdaki yerde yani. Yaşamıyor yani, öyle mi?” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kafasında, mamutların Boston Parkı’nda dolandıkları ya da Cambridge Nehri’nin kenarında gezdikleri bir manzara oluşunca Brianna güldü. Hatta o hayvanlar o zamanlarda yaşamadığı için içinde bir parça üzüntü duydu. Mamutları etrafta görmek gerçekten çok güzel olabilirdi.

“Hayır,” dedi üzgünce. “Çok uzun zaman önce nesilleri tükenmiş – on binlerce yıl önce. Buz devrinde.”

“Buz?” Ian bir kuzenine, bir mamuta bakıyordu, sanki ikisinden biri saçma bir hareket yapacakmış gibi endişelenmişti.

“Evet. Dünya soğudu, kuzeyden güneye doğru her yer buzla kaplandı. Birçok hayvan türünün soyu tükendi - yani yemek bulamayıp hepsi öldü.”

Ian neşelendi.

“Evet. Duymuşluğum var bu hikâyeleri.”

“Yaa?” Brianna bunu duyduğuna şaşırmıştı.

“Evet. Ama sen gerçek olduklarını söylüyorsun.” Kafasını tekrar oraya çevirdi ve mamutun kemiklerini incelemek için biraz eğdi. “Yani ayı gibi bir hayvan?”

“Evet,” dedi Bree, Ian’ın heves ve alaycılık arasındaki tavrıyla kafası karışmıştı. “Onlardan daha büyüklerdi ama… Sen başka bir şey mi düşünmüştün?”

Derin bir nefes aldı Ian. “Senden bunu duymam gerekiyordu kuzen. *Kahnyen’kehaka* halkında çok hikâye var… bir sürü şey hakkında; mesela, hayvan biçimindeki hortlaklar. Yani, birinin ruhunu barındıracak bir hayvan varsa eğer- ” Gözleri hâlâ iskeletteydi, topraktan kurtulmasından korkar gibiydi - Bree, kuzeninin ürperdiğini hissetti.

Devasa yaratığa bakınca o da ürpermesine engel olamadı. Onlara tepeden bakan bu acımasız, korkunç yaratıktan kaçmamasının tek nedeni, ne olduğunu

tam olarak bilmesiydi.

“Gerçek bir varlık bu,” diye tekrar vurguladı, hem Ian’ı hem de kendisini temin edercesine. “Ama ölü. Uzun süredir.”

“Nereden biliyorsun böyle şeyleri?” diye soru Ian, büyük merakla. “Çok eski diyorsun. O zaman sen kendi zamanındayken daha da geçmişte kalmıştı bunlar.” Çenesiyle dev iskeleti gösterdi. “Şimdiki insanlardan nasıl daha çok şey biliyorsun?”

Bree gülümsedi, kafasını iki yana salladı.

“Bunu ne zaman buldun Ian?”

“Geçen ay. Boğaza gelince gördüm. Altıma pisliyordum neredeyse.”

“Eh, tabii,” dedi Brianna, gülmemek için kendini tutarak.

Ian kuzeninin sesindeki muzip tonu, anlatma hevesinin içinde eritti. “İlk gördüğümde, Rawenniyo olduğundan hemen hemen emindim - bir ruh, bir tanrıdır o. Ama köpek öyle düşünmedi.”

Rollo akıntıdan çıkmış, sularını silkelemiş, sırtını çalılara sürtüp kaşıyordu. Kuyruğunu keyifle sallarken müthiş iskeletten elbette habersizdi.

“Nasıl yani? Rollo ondan korkmuyor diye mi?”

Ian başını salladı.

“Evet. Sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi davranmasıyla beni ikna etti. Çünkü- ” Bir an duraksadı, Bree’ye bir bakış attı. “Ormanda… bazen bir şeyler görüyor - benim göremediğim şeyler. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Brianna, rahatsızlık hissi bir nebze geri dönmüştü. “Köpekler… bazı şeyleri görürler.” Kendi köpekleri aklına geldi; özellikle de köpeği Smoky - bazı akşamlar, hayvan kafasını birden kaldırır, boynundaki tüyler kabarır ve odadaki bir şeyi takip ederdi.

Ian başını salladı, bahsettiği şeyin saçma bulunmadığına sevindi.

“Görürler. Ben, bunu görünce kaçmaya başladım” -iskeleti işaret etti- “bir ağacın altına saklandım. Ama köpek işine baktı, umursamadı. O zaman rahatladım, belki de sandığım şey değildir diye düşündüm.”

“Ne sanmıştın?” dedi Bree. “Rawenniyo mu demiştin?” Mamut görmenin heyecanı yavaş yavaş yok olmaya başlarken, orada aslında ne yaptıkları aklına geldi. “Ian, bana göstermek istediğin şeyin karınla ilgili olduğunu söylemiştin. Bu muydu o- ” Kafasıyla yaratığı gösterdi.

Ian doğrudan yanıt vermedi, kafasını arkaya yatırıp uzun diş kalıntısının ucunu inceledi.

“Bazı hikâyeler duymuştum - Mohavklar’dan yani. Avlanırken bulunan garip şeylerden bahsederlerdi. Taşların içine hapsolmuş ruhlar, orada ne aradıkları… yani kötü hikâyeler. Ben de kendi kendime, eğer bu şey de öyle bir…”

Lafını bitirmedi, Brianna’ya ciddi gözlerle döndü.

“Bana söylemene ihtiyacım vardı. Bunun öyle bir şey olmadığını bilmek istedim. Çünkü öyleyse, belki de düşündüğüm şey yanlıştı.”

“Hayır, öyle değil,” dedi Brianna net bir sesle. “Neymiş düşündüğün şey?”

“Tanrı’yla ilgili bir şey,” dedi Ian ve kuzenini tekrar şaşırttı. Dudaklarını yaladı, lafa nasıl devam etmesi gerektiğini düşündü.

“Yeksa’a- çocuk. Kızdı Onu vaftiz ettirmemiştim,” dedi. “Ettiremezdim. Gerçi, belki de kendim yapabilirdim - etrafta rahip olmayınca buna izin veriliyormuş. Ama denemek için yeterince cesur değildim. Kızım- onu hiç görmedim. Sarmışlardı bile… ve eğer deneseydim, hiç hoşlarına gitmezdi.”

“Yeksa’a,” dedi Brianna yumuşakça. “Kızının adı buydu, öyle mi?”

Ian kafasını iki yana salladı.

“‘Küçük kız’ demek o. *Kahnyen’kehaka* halkı çocuklara doğduklarında isim vermez. Sonraya bırakır. Eğer…” Tamamlayamadı, boğazını temizleyip devam etti. “Yaşarsa isim veriyorlar. Ölü doğana isim vermek akıllarının ucundan geçmez.”

“Peki sen isim verdin mi?”

Ian kafasını kaldırdı, taze yaradan çekilmiş bandaj sesine benzer bir sesle burnunu çekti.

“Iseabaìl,” dedi. Brianna onun bu ismi ilk kez -belki de son kez- ağzına aldığının farkındaydı.

“Erkek olsaydı Jamie koyacaktım.” Brianna’nın hüzün dolu gülümsemesini gördü. “Kafamın içinde yalnızca.”

Sonra efkârla iç geçirdi, kamburunu çıkarıp başını bacaklarının arasına gömdü.

“Kafamı meşgul eden şu ki,” dedi bir süre sonra, gereğinden fazla kontrol ettiği bir sesle, “acaba ben mi sebep oldum?”

“Ian! Bebeğin ölümünden mi bahsediyorsun? Nasıl olabilirsin?”

“Gittim,” dedi sadece, doğruldu. “Sırtımı döndüm. İskoç kimliğimi, Hıristiyan olduğumu reddettim. Beni bir akıntıya götürüp kumla yıkamışlardı; beyaz kanı temizlemek içinmiş. Bana başka bir isim verdiler - Okwaho’kenha. Artık Mohavk olduğumu söylediler. Ama değildim, olmamıştım.”

Tekrar, hüzünle iç çekti; Bree elini kuzeninin sırtına koydu, kemiklerinin sırtından dışarı çıkmaya çalıştıklarını hissetti. Hiç yemiyor bu çocuk, diye düşündü.

“Ama eskiden olduğum kişi de değildim artık,” diye devam etti, neredeyse duygusuzca. “Benden bekledikleri kişi olmaya çalıştım, anlıyor musun? Tanrı’ya, Meryem Ana’ya dua etmeyi bıraktım ben de. Emily’nin bana kendi tanrıları hakkında söylediklerini dinledim, o ağaçlarda, taşlarda yaşayan varlıklar… Sonra, diğer erkeklerle birlikte buhar kulübesine girdiğimde ya da ateşin etrafında hikâyelerini dinlediğim zaman, anlatılanlar bana İsa kadar, onun hikâyesi kadar gerçek gelmişti.”

Kafasını çevirdi, ani bir hareketle Brianna’ya baktı; gözlerinde hem şaşkınlık, hem cesaret vardı.

“Ben Yaratan’ım, senin Tanrı’nım,” dedi. *“Benden başkasına tapmayacaksın.* Ama ben taptım, değil mi? Bu ölümcül bir günah, değil mi?”

Hayır, elbette değil, demek istedi Brianna. Ya da bir rahip olmadığını, bilemeyeceğini söylemek istedi. Fakat ikisi de işe yaramazdı; Ian’ın o an ihtiyacı olan şey teselli değildi ve saçma, çocukça laflarla gerçeği inkâr etmenin de âlemi yoktu.

Brianna da derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. Baltimore’da dini eğitim almasının üstünden çok uzun süre geçmişti ama unutulacak şey değildi.

“Ölümcül günah şartları şunlardır,” dedi, kelimeleri hafızasından dikkatle çekerek. “Birincisi, eylemin ağır şekilde yanlış olması gerekir. İkincisi, yanlış olduğunun farkında olunması gerekir. Üçüncüsü de bunun tam rızayla yapılmış olması gerekir.”

Ian onu dikkatle dinliyordu.

“Eh… yanlıştı, farkındaydım da herhalde. Evet, *gayet* farkındaydım. Özellikle de- ” Yüzü daha da düştü ve Brianna ne düşündüğünü merak etti.

“Ama… babasının günahları için çocuğun canını alan bir Tanrı’ya nasıl hizmet etmeliyim?” Cevap beklemeden, mamutun zamana meydan okuyan

iskeletine bir bakış attı. “Yoksa onlarınki mi doğru? Benim Tanrı’mla bir ilgisi yok muydu; hepsi Iroki ruhlarıyla mı ilgiliydi? Gerçekte, içten bir Mohavk olmadığımı anladılar ve bir parçamı onlardan sakladığımı fark ettiler de ondan mı böyle oldu?”

Son derece ciddi gözlerini tekrar Brianna’ya çevirdi.

“Tanrılar kıskanç oluyorlar, değil mi?”

“Ian…” Bree yutkundu, konuşamadı fakat bir şey söylemeliydi.

“Yaptığın şey -ya da yapmadığın şey- yanlış değildi,” dedi kararlı bir biçimde. “Kızın… yarı Mohavk’tı. Onu annesinin geleneklerine göre gömmenin yanlış bir tarafı yok. Karın Emily, kızı vaftiz etsen çok üzülürdü, öyle değil mi?”

“Evet, belki. Ama…” Gözlerini kapadı, kasıklarındaki ellerini yumruk haline getirdi. “Nerede o peki?” diye fısıldadı; Brianna kirpiklerdeki yaşları görebiliyordu. “Ötekiler- hiç doğmamışlardı ki onlar; Tanrı onları doğrudan kendine aldı. Ama küçük Iseabaìl cennete kabul edilmeyecek, değil mi? Kızımın- kızımın bir yerlerde… öyle… yalnız başına…”

“Ian…”

“…Araf’ta dolandığını hayal etmek bile dayanılmaz. Bazen sesini duyuyorum, konuşuyor. Geceleri.” Hıçkırıklar içindeydi. “Yardım edemiyorum, bulamıyorum kızımı!”

“Ian!” Brianna’nın yanakları da ıslanmaya başlamıştı. Ian’ın bileklerini tuttu, tüm gücüyle sıktı. “Ian, beni dinle!”

Derin bir nefes alan Ian şiddetle titredi, kafasını eğdi. Sonra, çok yavaşça kafasını salladı.

Brianna dizlerinin üstünde yükseldi, Ian’a sımsıkı sarıldı. “Beni dinle,” dedi yumuşakça. “Başka bir babam vardı benim. Beni yetiştiren adam; ben buraya gelmeden önce ölmüştü.” Uzun süredir bu kaybın acısını duymuyordu; sevdiği yeni kişiler, aldığı sorumluluklarla üstü örtülmüştü. Ama o anda bütün ağırlığıyla tekrar üstüne çöktü, tazelenen yara tekrar cayır cayır yanmaya başladı. “Biliyorum ki- o adamın cennette olduğunu biliyorum.”

Öyle miydi? Henüz doğmamış olmasına rağmen ölmüş ve cennete gitmiş olabilir miydi? Brianna’ya göre ölmüştü; ölümün zamanı umursadığı da yoktu.

Kafasını nehre doğru kaldırdı ama sözlerini ne kemiklere, ne de Tanrı’ya yöneltiyordu.

“Frank baba,” dedi, sesi kesildi; kuzenine daha da sıkı sarılarak güç aldı. “Baba, sana ihtiyacım var.” Acı dolu ses, küçük bir kıza aitmiş gibi çıktı. Yardım isteyebileceği başka biri de yoktu.

“Senden Ian’ın küçük kızını bulmanı istiyorum,” dedi, babasının yüzünü gözünün önüne getirmeye çalışarak, uçurumun tepesindeki ağaçların yapraklarının arasında görebilmeyi umarak. “Bul onu, lütfen. Kollarına al, güvende tut. İyi bak- çok iyi bak o kıza, lütfen.”

Durdu; başka bir şey daha söylemesi gerektiğini düşünüyordu, daha resmi bir şey. Haç mı çıkarmalıydı? “Amin” mi demeliydi?

“Teşekkür ederim baba,” dedi yumuşak bir sesle. Sonra da babası sanki henüz ölmüş, tek başına, yetim kalmış gibi ağlamaya başladı. Ian’la birbirlerine tüm güçleriyle sarılmaya devam ederek güç bulmaya çalıştılar.

Ağlamayı bıraktığında Brianna kuzeninin kollarında sabit kaldı, başını Ian’ın omzuna dayamıştı. Ian yavaşça onun sırtını okşadı ama kendinden uzaklaştırmaya çalışmadı.

“Sağ ol,” diye fısıldadı kulağına. “Sen iyi misin Brianna?”

“Hı-hı.” Bree doğruldu, geri çekildi, sarhoşmuş gibi biraz sallandı. Biraz sarhoş gibi de hissediyordu aslında; kemiklerinin içi boşalmış gibiydi, etrafındakilere odaklanmakta zorlanıyordu. Ama yine de dikkatini çeken birkaç şey vardı: muhteşem venüsçarığı yaprakları, uçurumdan ayrılan ve yüzeyi demirle kızarmış çok güzel bir taş parçası. Ian’ın neredeyse ayağının üstünde oturan Rollo, kafasını da sahibine endişeyle yaslamıştı.

“*Sen* iyi misin Ian?”

“Olacağım.” Ian ellerini Rollo’nun kafasında gezdirdi, kulaklarını okşayarak hayvanı sakinleştirmeye çalıştı. “Umarım. Ama…”

“Ne ama?”

“Yani… emin misin Brianna?”

Ne sorduğunu anlamıştı Bree; inancını sorgulamıştı. Sırtını dikleştirdi, burnunu koluna sildi.

“Ben bir Katolik’im ve vitaminlere inanırım,” dedi sertçe. “Frank babamı da iyi tanırım. Tabii ki eminim.”

Ian derin, rahat bir nefes aldı ve verirken omuzlarını gevşetti. Başını salladı, yüz hatları biraz rahatladı.

Bree onu bir taşın üstünde oturur halde bıraktı, sonra akıntıya inip yüzüne

soğuk su çarptı. Uçurumun gölgesi derenin üstüne düşüyordu; serin havaya toprağın, çamların kokusu hâkimdi. Biraz üşümesine rağmen oradan hemen gitmedi, dizlerinin üstünde kaldı.

Ağaçların, suyun içinde mırıldanan seslerini hâlâ duyabiliyordu ama umursamadı. Kim olurlarsa olsunlar, ona veya sevdiklerine bir tehdit oluşturmuyorlardı - büyük bir ihtimalle, varlığını kuvvetli şekilde hissettiği kişiye de.

“Seni seviyorum baba,” diye fısıldadı, gözlerini kapadı, huzur duydu.

Az önce oturdukları taşlı alana döndüğünde, Ian da kendisini daha iyi hissediyor olmalı, diye düşündü. Rollo onu rahat bırakınca Ian bir ağacın kökünün yanındaki boşluğu incelemeye koyulmuştu; köpek, sahibinin canının sıkkın olduğunu düşünse asla yanından ayrılmazdı.

Artık işlerinin bitip bitmediğini sormak üzereydi ama Ian doğrulduğunda cevabını zaten aldı.

“Seni buraya getirme sebebim,” dedi birden, “şunun hakkında bir şeyler duymak istememdi.” Mamutu gösterdi. “Ama sana bir soru da sormak istemiştim. Tavsiye gibi.”

“Tavsiye mi? Ian, ben sana tavsiye veremem! Ne yapman gerektiğini nasıl söyleyeyim, kimim ki ben?”

“Belki de söyleyebilecek tek kişisin,” dedi yarım ağızla gülerek. “Ailemdensin, bir kadınsın - beni önemsiyorsun da. Üstelik Jamie Dayı’dan daha çok şey biliyorsun. Her kimsen ya da neysen artık…”

“Daha çok şey bilmiyorum,” dedi Brianna, yukarıdaki kemiklere bakarak. “Farklı şeyler biliyorum.”

“Öyle olsun,” dedi Ian, derin bir nefes aldı. “Brianna,” dedi yumuşakça, “biz evli değiliz, asla evlenmeyeceğiz de.” Bir an gözlerini uzaklara dikti. “Ama evlenmiş olsaydık, elimden geldiğince seni sever, sana çok önem verirdim. Sanırım senin için de aynısı geçerli. Değil mi?”

“Ah, Ian.” Brianna’nın boğazı hâlâ az önceki hüznünün kalıntısıyla hafifçe yanıyordu. Ian’ın soğuk, kemikli yüzüne dokundu, dövmelerinin üstünde başparmağını gezdirdi. “Seni şimdi de seviyorum.”

“Tabii,” dedi Ian yine aynı yumuşaklıkla. “Biliyorum.” Elini kaldırıp yüzündeki elin üstüne koydu. Bree’nin avucunu yanağına bastırdı, sonra parmaklarını onunkilerin içine geçirip eli aşağı indirdi ama bırakmadı.

“Söyle bana o zaman,” dedi gözlerini Brianna’nın gözlerinden ayırmadan.

“Beni seviyorsan söyle, ne yapayım? Geri mi döneyim?”

“Geri…” Ian’ın yüzünü inceleyerek ne demek istediğini algılamaya çalıştı. “Geri dönmek, Mohavklar’ın arasına mı yani?”

Ian kafasını salladı.

“Emily’nin yanına. O beni sevmişti,” dedi sessizce. “Biliyorum bunu. Yaşlı kadının beni göndermesine izin vererek hata mı ettim? Geri dönüp gerekirse onun için savaşmam mı gerekir? Belki benimle birlikte dönmek ister, Tepe’ye gelir?”

“Ian…” Brianna yine aynı çaresizliği hissetti fakat bu kez içinde kendi kederinin yükü yoktu. Yine de ona bu konuda ne cüretle bir şey söyleyebilirdi ki? Ian için böyle bir kararı nasıl alabilirdi - ona dur ya da git demek Brianna’nın mı göreviydi?

Ama Ian’ın bakışları yüzünde gezinmeye devam ederken aradığı gücü buldu - Ian onun ailesindendi. Bu sorumluluk o yüzden onun üstündeydi ve bundan memnun olup olmamasının önemi yoktu.

Çok zorlansa da derin bir nefes aldı.

“Kal,” dedi.

Ian uzun bir süre daha Brianna’nın gözlerinin içine bakmaya devam etti, ela gözlerindeki ciddiyet kaybolmadı.

“Dövüşebilirsin onunla- Ahk…” Mohavk dilindeki karşılığını söylemeye çalıştı ancak sonra vazgeçti. “Güneş Geyiği’yle. Ama Emily’yle savaşamazsın. Eğer seninle birlikte olmak istemediğine karar verdiyse… bunu değiştiremezsin Ian.”

Ian gözlerini kapadı.

“Ama mesele bundan ibaret değil - sadece o ikisi değil, yanılıyor muyum?”

“Hayır,” dedi Ian. Sesi çok alçaktı, neredeyse anlaşılmazdı ama Bree cevabı zaten biliyordu.

“Hepsi,” dedi Bree yumuşakça. “Bütün anneler, büyükanneler, kadınlar… hatta çocuklar.” Klan, aile, kabile, ulus; gelenek, âdet, töre - bunların hepsi Elleriyle Çalışan’ı olduğu yere mıhlıyordu. Hepsinden de ötesi, çocuklar. Küçük, ince, ağaçları susturan, ruhların geceleri etrafta dolanmasını engelleyen sesler.

Bu bağların gücünü, toprağın üstünde onlar olmadan, dışlanarak, yalnız başına yürüyenlerden daha iyi kimse bilemezdi. Bunu ikisi de yaşamıştı, o

yüzden cevabı ikisi de biliyordu.

“Hepsi,” diye tekrar etti Ian yumuşakça ve gözlerini açtı. Kayıplarının karanlığında, gölgelerin ortasında, ormanın derinliğindeydiler. “Onların da hepsi.” Kafasını kaldırdı, derenin ötesindeki, kemiklerin ardındaki gökyüzüne baktı. Sonra gözlerini çevirdi, elini kaldırıp yavaşça Brianna’nın yanağına götürdü.

“Kalıyorum o zaman.”

***

Geceyi kunduz göletinin uzak tarafında geçirdiler. Odun yongalarının çöpleri ve soyulmuş fidanlarla ateş yaktılar.

Yiyecek çok az şeyleri kalmıştı; birkaç avuç acı üzümleri ve suda yumuşatılmadan çiğnenemeyecek bir parça ekmekleri vardı sadece. Ama dert değildi; ikisi de aç sayılmazdı ve Rollo da kendi kendine avlanmak için uzaklaşmıştı.

Sessizce oturup ateşin sönmesini beklediler. Tekrar güçlendirmelerine ihtiyaç yoktu; hava ılıktı ve orada daha çok vakit geçirmeyeceklerdi. Ev de yakındı.

Sonunda Ian biraz kıpırdanınca Brianna ona döndü.

“Baban,” dedi yumuşak ve ciddi bir sesle, “neydi onun adı?”

“Frank- ee… Franklin Wolverton Randall.”

“İngiliz yani?”

“Hem de nasıl,” dedi Bree, acısına rağmen gülümseyerek.

Ian kafa salladı, kendi kendine “Franklin Wolverton Randall,” diye, hafızasına kazımaya çalışırcasına tekrar etti. Sonra tekrar Brianna’ya döndü.

“O zaman, eğer bir gün kendimi tekrar bir kilisede bulursam, onun için bir mum yakacağım.”

“Hoşuna giderdi sanırım,” dedi Bree.

Ian başıyla onayladı, sonra da sırtını uzun yapraklı bir çamın gövdesine yasladı. Bulundukları zemin kozalaklarla kaplıydı; bir avuç kozalak alan Ian, onları bir bir ateşe atmaya başladı.

“Ee, peki Lizzie?” diye sordu Brianna bir süre sonra. “Senden hep hoşlanmıştır o.” Aslında, Ian o zamanlar Irokiler’deyken Lizzie haftalarca acı çekmişti. “Artık Manfred’le de evlenmiyor hem…”

Gözleri kapalı olan, Ian kafasını geriye doğru atıp gövdeye dayadı.

“Düşünmediğim şey değil,” dedi.

“Ama?”

“Evet ama.” Gözlerini açtı, kuzenine buruk bir bakış attı. “Onun yanında uyansam, nerede olduğumu anlarım, doğru. Ancak anladığım, küçük kardeşimle yatakta olduğum olur. O kadar umutsuz olmadığımı sanıyorum.” Biraz daha düşündükten sonra, “Henüz,” diye ekledi.

71. Domuz Sosisi

Ronnie Sinclair elinde iki fıçı viskiyle avluda belirdiğinde domuz sosisi yapmaktaydım. Birbirlerine halatlarla bağlanmış birkaç fıçı daha arkadan geliyordu; adam sanki gelişiminin ortasında dik durmayı öğrenmiş bir kırkayağa benziyordu. Hava serindi ama Bay Sinclair uzun süre yokuş yukarı yürümekten dolayı ter içindeydi - ve durmaksızın konuşuyordu.

“Tanrı aşkına, beyefendi acaba bu evi niçin bulutların ortasına inşa etti hanımefendi?” dedi hesap sorarcasına. “Neden at arabasıyla ulaşılabilecek bir yere dikmemiş acaba?” Viski fıçılarını dikkatle yere koydu, sonra da sırtından, diğer fıçıları taşıması için takılmış koşum takımını çıkardı. Rahatladı, halatların kestiği yerleri ovaladı.

Adamın cevap beklemeyen sorularını görmezden geldim, bir yandan önümdekini karıştırmaya devam ederken adamı başımla içeri davet ettim.

“Taze kahve yaptım,” dedim. “Ballı ekmeklerimiz de var.” Kendi karnım da yemek konusu açılınca guruldadı. Baharatı konulup doldurulduktan ve haşlanıp kızartıldıktan sonra, domuz sosisi harika bir yemekti. Ama yarı pıhtılaşmış domuz kanı içeren ilk aşamalar o kadar iştah açıcı değildi, ne yazık ki.

Yemek konusu açılınca Sinclair’in yüzü güldü. Terli alnını koluna sildi, beni başıyla selamlayıp eve doğru yöneldi. Sonra durdu, tekrar döndü.

“Ah, unutmuşum hanımefendi. Size bir mesajım var.” Gömleğinin içini dikkatle yokladı, yavaşça alt kaburgalara doğru indi ve sonunda aradığını bulup terli kıyafetlerinin arasından çıkardı. Islak kâğıt parçasını bana beklenti dolu bir yüzle uzattı; sağ kolumun neredeyse omza kadar kan içinde olduğunu, solun da en fazla beş santim daha iyi durumda olduğunu fark etmedi.

“Mutfağa koyar mısın lütfen?” dedim. “Beyefendi içeride. Ben de şu işi bitirir bitirmez geleceğim. Onu- ” Mektubun kimden olduğunu soracaktım ama lafı zarifçe değiştirdim. “Onu kimden aldın?” Ronnie okuyamıyordu - gerçi mektubun dışında herhangi bir yazı da görememiştim.

“Belem deresine giden bir tenekeci verdi,” dedi. “Ona kimin verdiğini söylemedi - şifacıya ver, öyle dedi.”

Nemli kâğıda kaşlarını çatarak baktı ama sonra gözleri yavaşça bacaklarıma kaydı; fark ettim. Serin havaya rağmen yalınayaktım, üstümde belimdeki lekeli önlük ve jüponlar dışında da bir şey yoktu. Ronnie bir süredir kendisine eş olacak bir kadın bakıyordu ve bu dönemde, istemsiz olarak, yaş veya ilişki durumu gözetmeksizin, karşılaştığı her kadının fiziksel özelliklerini inceleme huyu edinmişti. Bakışlarını fark ettiğimi anlayınca hemen gözlerini çevirdi.

"O kadar mı?" diye sordum. "Şifacı - adımı da mı söylemedi yani?"

Adam elini seyrelmekte olan kızıl saçlarının arasında dolaştırdı; kızarmış kulaklarının yanındaki teller havaya kalkınca iyice tilkiye benzedi.

"Gerekmezdi, değil mi?" Başka bir şey söylemeden, yiyecek bir şeyler bulmak ve Jamie'nin yanına gitmek üzere eve gitti - beni kanlı işimle baş başa bıraktı.

En kötü kısım kanın temizlenmesiydi: kolun fıçının karanlık, bet kokulu derinliklerine ulaşıp kan pıhtılaşırken oluşan fibrinin alınması. Bu protein lifleri kola yapışır, sonra dışarı çıkarılıp temizlenirdi - tekrar tekrar. Yine de bağırsakların sosis kalıbı olarak kullanılmak üzere arındırılması işinden daha temiz sayılırdı; onu dere kenarında Brianna ve Lizzie yapıyordu.

Son sonuçlara bir göz attım; parmaklarımın arasından süzülen açık kırmızı sıvının içinde lif yoktu. Kolumu tekrar fıçının yanında, büyük kestane ağacının altındaki su variline soktum. Jamie, Roger ve Arch Bug domuzu - büyük beyaz domuz değildi ama önceki yıl doğurduğu çocuklarından biriydi- avluya sürüklemiş, iki gözünün ortasına indirdikleri sopadan sonra hayvanı sağlamca bir dala asmış, boğazını kesip kanı fıçıya akıtmışlardı.

Roger ve Arch bağırsakları çıkarılmış leşi, kaynatılıp tüylerinden ayrılması için götürmüşlerdi; Jamie onlara katılamamıştı, çünkü Binbaşı MacDonald aniden, nefes nefese çıkagelmişti. Ama tercih yapabilecek olsa, Jamie'nin domuzla uğraşmayı seçeceğini düşünüyordum.

El ve kollarımı, boşuna da olsa, içgüdülerim yüzünden iyice yıkadıktan sonra bir keten havluya kuruladım ve ellerimi bileğe kadar arpa, yulaf ezmesi ve haşlanmış pirinç kâselerinin içine soktum. Binbaşı'nın pancar kırmızısı yüzü ve Ronnie'nin söylenişi aklıma gelince biraz gülümsedim. *Beyefendi*, binasını Tepe'nin neresine dikeceğine büyük bir özenle karar vermişti - kolay ulaşılmamasını özellikle istemişti.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim, derin bir nefes alıp temiz kolumu tekrar fıçıya daldırdım. Kan hızla soğuyordu. Tahıllar sağ olsun, artık o metalik, kesif kan kokusu daha dayanılabilir haldeydi. Ama karışım hâlâ ılıktı; tahıl taneleri beyaz, kahverengi renkler oluşturarak dönüyorlar, ben bir

yandan karıştırırken kanın içinde açık renk girdaplar oluşturuyorlardı.

Ronnie haklıydı; “şifacı”dan başka bir şey denmesi gerekmezdi hakikaten. Cross Creek’e kadar buralarda bir ben vardım, Kızılderili şamanları sayılmazsa - ki çoğu Avrupalı saymazdı.

Notu kimin yolladığını, konunun ne kadar acil olduğunu merak ettim. Herhalde bir acelesi yoktu - acil müdahale gerektiren bir kaza ya da bir çocuk doğumu konusu olmamalıydı, çünkü bunlar genellikle kişinin bana kadar taşınmasıyla sonuçlanırdı genellikle. Bir tenekecinin avucuna sıkıştırılan kâğıt parçası herhalde bu kadar önemli bir haber içermezdi.

Tenekeciler verilecek işe ve işin olduğu yere göre hareket ediyor, seçici davranıyorlardı. Tepe’ye kadar nadiren çıkarlardı ama geçen ay üç tane görmüştüm. Bunun nedeni büyüyen nüfusumuz da olabilirdi - Fraser Tepesi’nde artık altmış aile kalıyordu, kulübeler toplamda on beş kilometrelik bir alana yayılmıştı.

“Bu da başka bir alamet Sassenach,” demişti Jamie, bu geçici konuklardan sonuncusu ayrılırken. “Havada savaş kokusu duyanlar yollara düşer.”

Haklı olduğunu düşünmüştüm; İskoç dağlarında, Stuart Ayaklanması’nın haberini taşıyanları hatırlıyordum. Sanki isyanın, huzursuzluğun dumanı, tutunacak bir toprağı, evi, barkı, ailesi, sevdiği olmayanı daha evvel vuruyor, birçoklarının hayatını yerle yeksan edecek olmanın elçisi olarak onları seçiyordu. Kombinezonumdan içeri giren hafif esintiyle ürperdim.

Yulaf lapası yeterli koyuluğa ulaşmış, koyu kırmızı bir krema görünümü almıştı. Topaklanmış taneleri ellerimle ufaladıktan sonra, sol elimle doğranmış soğanların olduğu kâseye uzandım. Soğanın keskin kokusu, kesilmiş domuzun vahşi aromasını bastırdı.

Tuzla biberi de hallettim. Geriye sadece… Sanki içimden geçeni duymuş gibi Roger evin köşesinden döndü, elinde iyi kesilmiş domuz yağlarıyla dolu bir çanak vardı.

“Tam zamanında!” dedim, kafamla fıçıyı gösterdim. “Dur, atma içine, ölçmem lazım - göz kararı.” On çift el kadar yulaf lapası, bir o kadar pirinç, yine aynı miktarda arpa kullanmıştım. Toplamın yarısı, o zaman on beş. Gözlerime gelen saçları yine geriye attım, çanağın içindekilerle iki avucumu doldurup fıçının içine attım.

“İyisin, değil mi?” diye sordum. Çenemle tabureyi işaret ettim, sonra da yağları parmaklarımla işlemeye başladım. Roger hâlâ biraz solgundu ama otururken buruk bir gülümseme takındı.

“İyiyim.”

“Zorunda değildin, biliyorsun.”

“Zorundaydım.” Burukluk sesine yansıdı. “Keşke daha iyi yapabilseydim.”

Omzumu silktim ve uzattığı çanağa tekrar uzandım.

“Tecrübe işi.”

Domuzu öldürmek için gönüllü olmuştu. Jamie de sopayı ona verip geri çekilmişti. Jamie’nin domuz öldürüşüne daha önce şahit olmuştum; kısa bir dua okur, domuzu kutsar, sonra da kafatasını tek bir darbeyle paramparça ederdi. Roger o işi ancak beşinci denemesinde tamamen bitirebilmişti; kemiğin ezilme -ezilememe- dakikaları, hâlâ sırtımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Roger işi bitirdikten sonra sopayı yere bırakmış, bir ağacın arkasına gidip şiddetle kusmuştu.

Bir avuç daha yağ aldım. Karışım iyice yoğunlaşıyor, yağlı bir hal alıyordu.

“Nasıl yapılacağını göstermeliydi sana.”

“Teknik bir zorluğu olduğunu sanmıyorum,” dedi Roger. “Sopayı al, hayvanın kafasına geçir. Basit.”

“Fiziksel olarak öyle, evet,” dedim. Biraz daha yağ aldım, öteki elimi de kullanmaya başladım. “O iş için özel bir dua var. Hayvan katli için yani. Jamie söylemiştir herhalde?”

Şaşırdı, biraz da gerildi.

“Hayır, bilmiyordum.” Sonra gülümsedi. “Domuzların ruhu için ilahi yani, öyle mi?”

“Domuzlara bir faydası dokunuyor mu, bilemem,” dedim. Yağın kalanını tahıl karışımının içine atıp ara ara gözüme çarpan kıkırdakları temizlerken bir süre sessiz kaldık. Roger’ın fıçıyı izlediğini, bir canlının hayatının nasıl diğerinin midesini şenlendirdiğini ilgiyle takip ettiğini hissedebiliyordum.

“İskoç dağlarındaki çobanlar hayvanlarından bir bardak kan alıp yulaf lapasıyla karıştırırlar, o karışımı sonra yolda yerler,” dedim. “Besleyicidir herhalde ama o kadar da lezzetli değil.”

Roger başını salladı, dalgınlaşmıştı; boş sepeti yere koyduktan sonra tırnağının içindeki kurumuş kanları kamasının ucuyla kazımaya başladı.

“Geyik için olanla aynı mı?” diye sordu. “Duayı diyorum. Jamie’nin onu okuduğunu daha önce duymuştum ama sözleri hatırlamıyorum.”

“Sorsana.”

Gözleri tırnağındaki işteydi, odaklanmıştı.

“Belki de bilmemi uygun görmedi. Katolik olmadığım için olabilir.”

Karışıma doğru hafifçe eğilip gülümseyişimi sakladım.

“Fark edeceğini sanmıyorum. O dua Roma Kilisesi’nden çok daha eskilerden kalma olmalı.”

Roger’ın yüzü hafif bir merakla aydınlandı, içindeki araştırmacı ruh ortaya çıktı.

“O duadaki Galce’nin çok eskiden kullanıldığını anlamıştım zaten -bu zamanlarda konuşulandan da eski- şimdi konuşulandan yani.” Dediği şeyi fark edince biraz kızardı; başımı salladım, bir şey demedim.

Tamamen uydurma gibi gelen, ama ayrıntılarıyla uğraşılmış, iyi bir tiyatro oyununa benzeyen bir dünyada yaşıyormuş hissi… Hatırlıyordum. Gerçekliğin başka bir zaman diliminde, başka bir yerde olduğu düşüncesiyle pekişirdi ve küçük bir şokla fark ettim ki o zamanlar artık gerçekten hatıralardan ibaretti - zaman benim için kaymış, bambaşka bir boyut açmıştı.

Benim zamanım artık şimdiydi, gerçeklik de tırnaklarımdaki domuz kanı, parmaklarımdaki kaygan yağ, ağaç kıymıkları, kınakına kabukları, güneşin açısına göre saat tahminleriydi - tabii bir de Jamie’nin yanında oluşumdu. Otomobillerin, telefonların, çalar saatlerin ve banka kredilerinin olduğu dünya artık gerçekdışı, benden olabildiğince uzak, rüya mahsulüydü sadece.

Ama henüz bu geçişi Roger da Bree de yapamamıştı. Davranış şekillerinde, aralarında konuştuklarında bunun yankısını hissedebiliyordum. Nedeni büyük ihtimalle birbirlerine sahip olmalarıydı; benzer düşünce tarzları ve tecrübelerle o zamanı canlı tutabiliyorlar, aralarındaki küçük bir dünya olarak muhafaza edebiliyorlardı. Değişim benim için daha kolaydı. Burada daha önce yaşamıştım ve sonuçta bu zamana bir amaç uğruna gelmiştim - bir de Jamie’ye sahiptim. Ona gelecek hakkında ne anlatırsam anlatayım, onun için masaldan ibaretti. Bizim aramızdaki dünya daha başkaydı.

Yine de ara sıra o ikisi için endişeleniyordum. Geçmiş hakkında onların düşündüğü gibi düşünmek, onlar gibi hareket etmek tehlikeli olabiliyordu - çünkü bazen burayı turistik, ilginç, zorda kalındığında kaçılabilecek bir yer gibi düşündükleri izlenimine kapılıyordum. Fakat öyle bir seçenekleri yoktu - ister sevgiyle, ister görev aşkıyla olsun, küçük kızıl kafa Jemmy içinde bulundukları zamana demir atmalarını gerektiriyordu. Eğer yaşamlarını olduğu gibi kabul ederlerse onlar için daha iyi olacaktı - daha güvenli en

azından.

“Kızılderililer’de de öyle bir şey var,” dedim Roger’a. “Geyikler içindi yanılmıyorsam. O yüzden Vatikan’dan önce olduğunu düşündüm.”

Başını salladı, ilgisini çekmişti.

“Sanırım böyle şeyler bütün ilkel kültürlerde ortak - insanların hayvan öldürüp yedikleri her yerde böyle bir şey var galiba.”

İlkel kültürler. Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıştırdım; ilkellik olsun ya da olmasın, bulunduğu uzay ve zamanda barınmak istiyorsa, ailesini en azından korumak için öldürme becerisi kazanması gerektiğini sertçe vurgulamamak için kendimi zor tutuyordum. Ama sonra elinin hareketini, tırnaklarının arasında kalmış kuru kanları ovalayarak çıkarmaya çalışmasını gördüm - bunun zaten farkındaydı. *“Zorundaydım,”* demişti az önce.

Kafasını kaldırdı, benimle göz göze geldi ve cansız bir gülümseme oturttu yüzüne. Anlamıştı.

“Belki… törensel bir şekilde yapmayınca cinayet gibi geliyordur,” dedi yavaşça. “Sanki böylece gerekliliğe vurgu yapılıyor…”

“Gereklilik - bir de kurban etme.” Jamie’nin yumuşak sesi arkamdan aniden gelince ürktüm; kafamı sertçe çevirdim. Kızılçamın gölgesinde duruyordu - kim bilir ne kadar süredir…

“Dışarı çıktığını duymamıştım,” dedim, bana doğru yaklaşırken öpmesi için yanağımı uzatarak. “Binbaşı gitti mi?”

“Hayır,” dedi, temiz kalan nadir yerlerimden olan alnımı öptü. “Bir süreliğine Sinclair’in yanında bıraktım. Güvenlik Komitesi hakkında bir şeyler…” Suratını buruşturdu, Roger’a döndü.

“Evet, doğru diyorsun,” dedi. “Öldürmenin güzel bir tarafı yoktur ama gereklidir. Kan akıtacağın zaman da biraz şükranla yaparsan daha iyi olur.”

Roger kafa salladı, dirseklerime kadar kana batmış koluma ve önümdeki karışıma baktı.

“O zaman bir dahakine söylemem gereken sözleri bana söylersin?”

“Bu seferki için de çok geç sayılmaz gerçi, değil mi?” dedim. İkisi de biraz şaşırdı. Kaşımı kaldırıp Jamie’ye, sonra Roger’a döndüm. “Domuz için olmadığını söylemiştim.”

Jamie benimle göz göze geldi, muzip bakışlarla kafa salladı.

“Pekâlâ.”

İçine hindistan cevizi, kekik, adaçayı, biber, maydanoz ve güveyotu koyduğum baharat kavanozunu eline aldı, ellerini açan Roger'ın avuçlarını doldurdu. Roger otları birbirlerine yavaşça sürdü, ufalanıp yeşil bir toz haline gelince fıçının içine bıraktı. Kekremsi kokular kan kokusuyla birleşti; Jamie o sözcükleri, Vikingler'in zamanından kalma bir tonlamayla telaffuz etti.

"İngilizce konuş," dedim, Roger'ın yüzündeki ifadeden onu anlamadığını fark edince.

"Tanrım, bana verdiğin bu yaratığın kanını ve etini kutsa," dedi Jamie yumuşakça. Baharatlardan biraz da kendi baş ve işaret parmaklarının arasına alıp serpti.

"İnsanları yaratan ellerinle yaratıldı,

Yaşatmak için ölecek.

Ben ve benden olanlar bu hediyeni şükranla yesin diye,

Ben ve benden olanlar kendi kanını ve etini feda edişine şükretsin diye,

Yaşatmak için ölecek."

Gri-yeşil tozun son kümesi karışıma benim ellerimden karıştı ve sosis yapma törenimiz son buldu.

"İyi ettin Sassenach," dedi Jamie, ıslak ve henüz temizlenmiş ellerimle kollarımı havluyla kurularken. Evin köşesinden kızların yanına doğru gitmekte olan, artık biraz daha huzurlu görünen Roger'ı kafasıyla işaret etti. "Daha önce benim de aklımdan geçmişti ama nasıl yapmam gerektiğini bilememiştim."

Gülümseyip ona yaklaştım. Soğuk, rüzgârlı bir gündü ve işim bitince daha da üşümüştüm, sıcaklığına ihtiyaç duymuştum. Kollarını etrafımda sarınca hem kucaklayışının sıcaklığın ve gömleğinin içindeki kâğıt parçasının hışırtısını fark ettim.

"Bu ne?"

"O Sinclair'in getirdiği küçük mektup," dedi, gömleğinin içine erişmek için biraz geri çekilerek. "Donald buradayken açmak istemedim, ben dışarı çıkınca okumayacağından da emin olamadım."

"Mektup senin de değil zaten," dedim, lekeli kâğıt parçasını elinden alarak. "Bana o."

"Öyle mi? Sinclair söylemedi, sadece verdi."

"Ondan da bu beklenirdi!" Her zamanki gibi, Ronnie Sinclair beni kocamın

bir uzantısı olarak görmüştü - bana özgü bir şey değildi bu, bir cinsiyete karşı takınılmış bir tavırdı. Onunla evlenecek kadına sabır diledim.

Notu biraz zorlanarak da olsa açtım; terli tene o kadar çok maruz kalmıştı ki kenarları birbirine yapışmıştı.

İçindeki mesaj kısa ve biraz tuhaftı, hem de rahatsız ediciydi. Kâğıda, sivriltilmiş bir çubuğun ucuna kuru kana benzer bir şeyle çiziktirilmiş gibiydi - ama büyük ihtimalle vişne suyuydu.

“Ne yazıyor Sassenach?” Kâğıda kaşlarımı çatarak baktığımı gören Jamie, kâğıda doğru eğildi. Notu ona doğrulttum.

Aşağıdaki köşelerden birinde, silik ve minik harflerle, sanki fark edilmemesi istenmiş gibi, “Faydree” yazıyordu. Üstte, net harflerle yazan mesaj ise şuydu:

GELİNİS

***

“O olmalı,” dedim, titreyip şalı üstüme çekerken. Kenardaki maltızın yanmasına rağmen ameliyathane soğuktu. Bir yandan sosisler pişerken, Ronnie Sinclair ile MacDonald da mutfakta elma şarabı içip bekliyorlardı. Notu masama yaydım, ürkek imzanın üstündeki buyurgan harfleri inceledim. “Bak. Başka kim olacak?”

“O yazı yazamıyordu ama?” diye itiraz etti Jamie. “Başkasına yazdırmış olabilir tabii.” Kaşlarını çatarak kâğıdı tekrar inceledi.

“Bu kadarını yazabilir.” Brianna ve Roger da ameliyathaneye gelmişlerdi; Bree uzanıp kâğıda dokunmuş, harflerin kâğıtta bıraktığı izi uzun parmağıyla incelemişti. “Öğretmiştim ona.”

“Öyle mi?” Jamie şaşırdı. “Ne zaman?”

“River Run’da kaldığımda. Sen annemle Roger’ı aramaya gittiğin zaman.” Bir an dudakları kasıldı; pek hatırlanacak zamanlar değildi onun için.

“Alfabeyi öğrettim; okuma-yazmayı tamamen öğretmeye niyetlenmiştim. Bütün harfleri işlemiştik - hangi harfin nasıl okunduğunu biliyordu, hepsini çizebiliyordu. Sonra bir gün, devam edemeyeceğini söyledi.” Gözlerini kaldırdı, kalın kızıl kaşlarını üzüntüyle çattı. “Jocasta Teyze öğrenip engel oldu sanmıştım.”

“Onu Ulysses’in yapmış olma ihtimali daha yüksek. Jocasta doğrudan seni durdururdu, kızım.” Bana baktığında Jamie’nin kaşları da kızınınkilerin aynısı oldu. “Phaedre diyorsun yani? Teyzemin kölesi?”

Kafamı salladım ama dudağımın kenarını şüpheyle ısırdım.

“River Run’daki köleler onun adını öyle söylüyorlar hakikaten - Faydree diye. O isimli başka birini de tanımıyorum.”

Jamie notta yazanı okuduktan sonra Ronnie Sinclair’i sorgulamıştı - panikletmemek için soruları normal, alelade bir dille sormuştu- ama fıçıcının bana anlattıklarından başka bir bilgisi yoktu: notu ona bir tenekeci vermiş ve “şifacı”ya gideceğini söylemişti.

Masaya eğildim, nota tekrar bakmak için mumu biraz havaya kaldırdım. İmzadaki F harfi tereddütle, birkaç darbeyle çizilmişti - imzanın sahibi, imzayı atmaya zorlukla karar vermişti. Bu da notun kaynağı hakkında daha iyi bir fikir sahibi olmamızı sağlıyor, diye düşündüm. Kuzey Carolina’da bir köleye okuma-yazma öğretmenin kanunlara aykırı olup olmadığını bilmiyordum ama hoş karşılanmadığından emindim. Birkaç istisna olmasına rağmen -sahipleri için kendilerini eğiten Ulysses gibiler- bu yetenek onlar için çok tehlikeliydi ve gizlemeye çalışmaları oldukça muhtemeldi.

“Çok önemli bir şey olmasa, böyle bir not gönderme riskine girmezdi,” dedi Roger. Bree’nin arkasında, tek eli onun omzunda, karısının masada parmaklarıyla düzleştirdiği notu inceliyordu. “Ne oldu acaba?”

“Son zamanlarda teyzenden haber aldın mı?” diye sordum Jamie’ye ama kafasını iki yana sallamadan önce de cevabı biliyordum. River Run’dan Tepe’ye ulaşan her mektup, saatler içinde herkes tarafından duyulurdu.

Bu yıl Helicon dağındaki toplanmaya gitmemiştik; Tepe’de yapılacak çok iş vardı ve Jamie sıcak siyasi ortamdan uzak durmak istemişti. Ama Jocasta ve Duncan yine de orada olmak istemişlerdi. Ters bir şey olsa, en kötü ihtimalle dedikodu yoluyla kulağımıza gelirdi ve bunu duyalı çok olurdu.

“Yani ciddi olmakla kalmıyor, bir de kölenin şahsi meselesi,” dedi Jamie. “Başka türlü olsa teyzem mektup yazardı ya da Duncan’dan bir haber gelirdi.”

Masanın etrafında duruyor, nota sanki küçük ama yıkıcı bir dinamit parçası gibi bakıyorduk. Haşlanan sosislerin sıcak, rahatlatıcı kokusu serin havayı sarmıştı.

“Neden sana yollamış peki?” diye sordu Roger, bana dönerek. “Tıbbi bir konu mu dersin? Hasta mı yoksa hamile mi acaba?”

“Hastalık değil,” dedim. “Notta daha büyük bir telaş var.” River Run’a seyahat etmek en az bir hafta sürüyordu - o da iyi bir havada, başa bir kaza bela gelmezse. Notun bile Fraser Sırtı’na gelmesinin ne kadar sürdüğünü

Tanrı bilirdi.

“Ama hamileyse? Olabilir o zaman.” Brianna dudaklarını büzdü, hâlâ çatık kaşlarla kâğıda bakıyordu. “Sanırım annemi bir arkadaş gibi görüyor. Jocasta Teyze’den önce sana söylerdi, bence.”

İsteksizce baş salladım. Arkadaşlık tanımı biraz abartılıydı; Phaedre konumundaki insanlar ve ben arkadaş olamazdık. Birbirimizi o kadar sevmememiz için birçok neden vardı - şüphecilik, güvensizlik, köle olmanın getirdiği büyük kültürel farklılıklar…

Yine de birbirimize bir sempati duyduğumuz gerçekti. Onunla dirsek dirseğe iş yapmış, otlar ekip biçmiş, ilaç olması için çaylar yapmıştık - tabii hangisinin nasıl kullanılacağını yalnız ben bildiğim için ona açıklamıştım. Bir kızın cesedini birlikte gömmüş, onun katili olmakla suçlanan bir köle kızı birlikte yaptığımız planla kurtarmıştık. Phaedre’nin hasta bakıcılığıyla ilgili de özel bir yeteneği vardı, otlardan da biraz anlıyordu. Küçük bir mesele olsa kendisi halledebilirdi. Ama beklenmedik bir hamilelik ya da benzeri bir şeyse…

“Peki ne yapabileceğimi sanıyor acaba?” diye sesli düşündüm, el parmaklarımın uçları bir anda ürperdi. Kölesinin birdenbire hamile kalması, sahibin sorunu olmazdı - hatta ve hatta, ekstra işgücü çıkacağı için memnun bile olurdu. Ama maalesef, sırf çocuğu kölelik içinde büyümesin diye doğar doğmaz öldüren köle kadınları da duymuştum. Ama Phaedre bir ev kölesiydi, hor kullanılmıyordu ve sahibi Jocasta da köle ailelerini ayırmazdı. Hamileyse eğer, Phaedre’nin durumu o kadar da umutsuz olmamalıydı - tabii, ben kızın halini kim olarak değerlendirebilirdim ki?

Hafif bir buhar çıkararak iç geçirdim, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Yani… neden böyle bir- eğer çocuğu varsa ve kurtulmak istiyorsa, yardımı benden alabileceğini nereden çıkarmış, onu da merak ediyorum. Başka bir şeyse de yani… neden ben? Orda bir sürü ebe, şifacı var… Mantığını kavrayamıyorum.”

“Peki ya-” dedi Brianna, sonra da sustu. Dudaklarını kuşkuyla büzdü, bana, Jamie’ye, sonra tekrar bana baktı. “Peki ya,” dedi tekrar, dikkatle, “hamileyse ama bebeğin babası… olmaması gereken biriyse?”

Jamie’nin gözleri temkinli fakat biraz da neşeli bir hal aldı ve Brianna’yla benzerlikleri arttı.

“Kim mesela?” diye sordu. “Farquard Campbell mı?”

Öneriyi duyunca dayanamayıp kahkahayı bastım; Brianna küçümseyici bir

homurtu çıkardı, nefesiyle oluşan beyaz buharlar başının etrafında döndü. Namus timsali, yaşını başını almış Farquard Campbell ve bir köle…

“Hayır,” dedi Brianna, “gerçi o adam da ilginç ama… yoo. Aklımdan başkası geçmişti… ya Duncan?”

Jamie boğazını temizledi, benimle göz göze gelmekten kaçındı. Ben de dudağımı ısırdım, yüzümün kızarmaya başladığını hissettim. Duncan, Jocasta’yla evlenmeden önce kronik iktidarsızlık sıkıntısını Jamie’yle paylaşmıştı - ama Brianna bunu bilmiyordu.

“Onu pek sanmam,” dedi Jamie, boğuk bir sesle. Dolu boğazını hafifçe öksürerek temizledi, maltızdan gelen dumanı eliyle öteye yelledi. “Neden öyle düşündün kızım?”

“Duncan yüzünden değil,” dedi Brianna samimice. “Ama Jocasta Teyze… eh, çok yaşlandı. Erkekleri de biliyorsun işte.”

“Yoo, nasılmış erkekler?” diye sordu Roger sakince, gülmemek için öksürmeme neden olarak.

Jamie kızına alaycı gözlerle baktı.

“Erkekleri senden çok daha iyi bilirim *a nighean*. Bazı erkeklere asla güvenemesem de, Duncan Innes’in evlilik yeminini karısının siyah kölesiyle bozmayacağından eminim.”

Gülüşümü zorlukla bastırarak, birkaç saniyede kendimi toplamayı başardım. Yine de Roger’ın dikkati çekilmişti bir kere.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim zorlanan bir sesle. “Biraz- yok bir şeyim.” Şalımın kenarıyla artık kesinlikle morarmış olması gereken yüzümü biraz kapadım. “Biraz… duman altı mı olduk- maltızdan yani?”

“Belki öyledir,” dedi Brianna, Jamie’ye karşılık olarak. “Ama olmayabilir de. Mesele, Phaedre’nin notu ‘şifacı’ya göndermesi, büyük ihtimalle not buraya gelmeden önce yanlış ellere geçerse diye annemin adını kullanmak istememesinden dolayıydı. Düşündüm ki belki de istediği annem değildir, sensindir.”

Bunu duyunca Jamie de ben de ciddileştik, birbirimize baktık. Hiç göz ardı edilmeyecek bu ihtimal, ikimizin de aklına gelmemişti.

“Eğer sana not yollarsa herkesin dikkatini çekerdi,” diye devam etti Bree, nota kaşlarını çatarak bakmaya devam edip. “Ama isim vermeden ‘şifacı’ yazmasında bir sakınca olmaz. Annem gelirse de bu mevsimde yanında senin

de gideceğini hesap etmiştir. Gitmezsen de annem seni oraya varınca çağırabilirdi.”

“O da bir fikir,” dedi Jamie yavaşça. “*Beni* ne yapacak ki?”

“Öğrenmenin tek yolu var,” dedi Roger ve Jamie’ye baktı. “Dışarıdaki çoğu iş bitti; ekinlerle samanlar tamam, kesim de halloldu. Gitmek isterseniz biz burayı çekip çevririz.”

Jamie bir süre hareketsiz kaldı, düşündü ve sonra pencereye gidip açtı. Odanın içine soğuk bir rüzgâr doldu; Bree özgürlüğüne kavuşmaya çalışan not parçasını eliyle masaya bastırdı. Küçük maltızdaki kömürlerin dumanı iyice tüttü, alevleri yükseldi. Yukarıda asılı duran birkaç çeşit ot hafifçe sallandı.

Jamie kafasını pencereden dışarı çıkarıp derin bir nefes aldı; gözlerini de kapamıştı.

“Soğuk ve temiz,” dedi, kafasını içeri çekip pencereyi kapadı. “En az üç gün hava açık. O süre içinde dağdan inmiş oluruz. Hızlı gitmeliyiz.” Bana gülümsedi; burnunun ucu soğukla kızarmıştı. “Bu arada, sosisler hazır mıdır artık?”

72. İhanetler

Kapıyı tanımadığım bir köle açtı - sarı başlıklı, genişçe bir kadındı. Bizi dikkatle inceledi ama konuşmaya fırsatı olmadan Jamie onun yanından kabaca geçip hole girdi.

“Bayan Cameron’ın yeğeni olur kendisi.” Kadına açıklama yapma ihtiyacı hissettim, sonra da Jamie’yi takip ettim.

“Anlamıştım zaten,” diye mırıldandı, Barbados’tan geldiğini belli eden bir aksanla. Jamie’nin arkasından öfkeyle baktı; belli ki Jamie’yle teyzesi arasında, fevrilik bakımından büyük bir benzerlik sezmiş olmalıydı.

“Ben de onun karısıyım,” diye ekledim, elini sıkmak için içimde yükselen dürtüyü güçlükle bastırdım. Onun yerine başımı hafifçe eğerek selam verdim. “Claire Fraser. Tanıştığıma memnun oldum.”

Kadın gözlerini kırpıştırdı, afallamıştı. Cevap verme fırsatı bulamadan yanından geçip gittim, Jocasta’nın öğleden sonra oturmayı sevdiği küçük resim odasına giren Jamie’yi takip ettim.

Resim odasının kapısı kapalıydı; Jamie tokmağı çevirmeye kalkıştığında içeriden küçük bir ciyaklama geldi - kapı ardına kadar açılınca maruz kalacağımız histerik çığlığın girizgâhıydı bu.

Jamie adımının yarısında, eli hâlâ kapıdayken durdu, ayaklarının dibinde zıp zıp zıplayan minik, kahverengi tüy yumağına surat asarak baktı. Hayvan havladığında gözleri pörtlüyor, kafası yerinden fırlayacak gibi oluyordu.

“Bu ne böyle?” dedim, yanında yürüyerek. Köpek Jamie’yi hâlâ paçalarından çekiştiriyor, tiz ciyaklamalarını sürdürüyordu.

“Küçük bir köpek. Nasıl buldunuz?” dedi Jocasta huysuzca. Kendini sandalyesinden kaldırdı, gürültünün geldiği yöne somurtarak baktı. “Dur Samson.”

“Samson mu? Ah, evet- tüyler.” Jamie gülümsedi, çömelip kapalı yumruğunu köpeğe doğru uzattı. Boğuk bir hırıltıya geçen Samson, Jamie’nin yumruğunu meraklı burnuyla kontrol etti.

“Delilah nerede?” diye sordum, Jamie’nin arkasında odaya girerken.

“Ah, sen de geldin demek Claire.” Jocasta’nın yüzü bana doğru döndü,

hafifçe gülümsedi. “İkinizi birden ağırlayabilmek nadir eriştiğim bir onur. Brianna’yla çocuk gelmediler herhalde - gelseler duyardım elbet.” Kendi sorusunu yanıtladıktan sonra yerine oturdu, elini şömineye doğru salladı.

“Delilah’ya gelince… o tembel yaratık ateşin karşısında uyuyakaldı; horlayışını duyabiliyorum.”

Delilah büyük, tazıya benzeyen, karışık bir cinsti; sırt üstü uzanmış, patilerini benekli karnının üstüne bırakarak kendinden geçmişti. Adını duyunca homurdandı, tek gözünü hafifçe araladı, sonra kapadı.

“Bakıyorum da burayı son gelişimden beri biraz değiştirmişsin teyze,” dedi Jamie, doğrularak. “Duncan’la Ulysses neredeler?”

“Gittiler… Phaedre’yi aramaya.” Jocasta kilo vermişti; MacKenzieler’e has elmacık kemikleri iyice belirginleşmişti, teni cansız ve kırışıktı.

“Aramaya mı?” Jamie sertçe ona döndü. “Ne oldu kıza?”

“Kaçtı.” Kadın her zamanki metanetli sesiyle konuşuyordu ama bu defa biraz hüzün de vardı.

“Kaçtı mı? Ama- emin misin?” Jocasta’nın dikiş kutusu alabora olmuş, içindekiler etrafa saçılmıştı. Eğilip yerdekileri toplamaya başladım.

“Yani burada değil,” dedi Jocasta burukça. “Ya kaçtı ya da kaçırıldı. Onu kimin isteyeceğini, istese de bu evden nasıl fark ettirmeden kaçırabileceğini hayal edemiyorum doğrusu.”

Hemen Jamie’ye baktım; kafasını iki yana salladı. Jocasta eteğinin kumaşını baş ve işaret parmakları arasında gezdirmekteydi; elinin yanındaki kısmın yıprandığını görebiliyordum. Bu hareketi düzenli olarak tekrarlıyordu. Bunu Jamie de fark etti.

“Ne zamandır yok teyze?” diye sordu sessizce.

“Dört hafta oldu. Duncan ve Ulysses iki haftadır peşindeler.”

Notun ulaşma süresi düşünüldüğünde mantıklıydı, her ne kadar evden kaçmadan ne kadar süre önce yazdığını kestirmek hâlâ güç olsa da.

“Duncan seni yalnız bırakmamayı da akıl etmiş, öyle mi?” dedi Jamie. Samson bekçi köpekliğini bırakmış, Jamie’nin botlarını kokluyordu. Delilah içli bir homurtuyla yan döndü ve parlak kahverengi gözlerini açıp beni müthiş bir huzurla süzdü.

“Öyle ya.” Biraz isteksiz bir havayla, Jocasta koltuğundan şömineye doğru eğilip tazının kafasının olduğu yeri tespit etti, kulaklarının arkasını okşadı.

“Duncan bunları benim güvenliğim için bıraktı. Öyle bir şey demişti işte.”

“Mantıklı bir tedbir,” dedi Jamie yalnızca. Stephen Bonnet’den bir süredir haber alamıyorduk, Jocasta da maskeli adamın sesini bir daha duymamıştı aslında. Ama cesetlerini görmediğimiz sürece, ikisinin de her an ortaya çıkabileceği gerçeğini göz ardı etmemek gerekirdi.

“Kız neden kaçtı teyze?” diye sordu Jamie. Sesi hâlâ sakindi ama ısrarcıydı.

Dudaklarını kenetleyen Jocasta, kafasını iki yana salladı.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bir olay olmadı mı yani? Olağandışı herhangi bir şey?” diye bastırdı Jamie.

“İlk soruşunda neden söylemeyeyim?” diye sertçe yanıtladı Jocasta. “Hayır. Bir sabah kalktığımda, kızın hep odamın etrafında duyduğum sesi yoktu. Yatağımın yanında çay yoktu, ateş de sönmüştü; küllerin kokusunu alabiliyordum. Ona seslendim, cevap gelmedi. Gitmişti işte - arkasında iz bırakmadan hem de.”

Jamie’ye bakarak tek kaşımı kaldırdım ve eteğimdeki cepte duran nota dokundum. Ona söylemeli miydik?

Kafa salladı; notu cebimden çıkardım, Jamie açıklamaya başlarken katlanmış notu sandalyenin kolçağında açmaya başladım.

Jocasta’nın yüzündeki memnuniyetsizlik ifadesi, yerini şaşkınlığa bıraktı.

“Sana ne için böyle bir not yollamış olabilir ki *a nighean*?” diye sordu bana dönerek.

“Bilmiyorum, belki hamiledir?” dedim. “Belki… hasta olmuştur?” Frengiyi dillendirmek istemedim ama o da bir olasılıktı. Eğer Manfred, Bayan Silvie’yi hasta ettiyse, kadın da bu hastalığı Cross Creek’teki birkaç müşterisine geçirdiyse, sonra o müşteriler de River Run’ı ziyaret ettilerse… ama bu, Phaedre’nin beyaz adamlarla bir çeşit ilişkiye girdiği anlamına gelirdi. İşte bu, siyah bir kadının sır olarak saklamak için büyük çabalar sarf edeceği bir şeydi.

Saflıktan olabildiğince uzak olan Jocasta da yavaş yavaş benimle aynı sonuçlara ulaşıyordu ama düşünceleri de benimkilerle paraleldi.

“Çocuk olsa mesele olmaz,” dedi, elinin tersiyle havayı yavaşça tokatlayarak. “Ama bir sevgilisi varsa… evet,” dedi düşünceli bir sesle. “Sevgilisi varsa kaçmış olabilir. Yine de seni niye çağırmış olabilir ki?”

Jamie huzursuzlanıyordu, bu kadar spekülasyon zihnini yormuştu.

“Belki de böyle bir şey olduğunu öğrendiğinde onu satmandan korkmuştur teyze?”

“Satmamdan mı?”

Jocasta kahkahalara boğuldu. Bu onun her zaman, insanlar arasında kullandığı samimiyetsiz kahkaha değildi ama samimi de sayılmazdı; çok şaşırtıcı bir sesti - gür, kaba, hatta biraz da hainceydi. Ağabeyi Dougal’ın gülüşüydü bu ve bunu fark eder etmez kanımın donduğunu hissettim.

Jamie’ye döndüğümde teyzesine boş bir yüzle baktığını gördüm. Şaşırmış değildi; bu ifade, yoğun duyguları saklamak istediğinde kullandığı ifadeydi. Benzerliği demek ki o da fark etmişti.

Jocasta duramıyordu. Koltuğunun oymalı kolçaklarını sertçe tutmuş, öne doğru eğilmişti, yüzü kıpkırmızıydı, şuh kahkahaların arasında nefes almak için zorlukla duraksıyordu.

Delilah karnının üstünde döndü ve huzursuzluğu belli eden kısa, boğuk bir “hov” sesi çıkardı. Rahatsızca etrafına bakındı, olan biteni anlayamadı ama bir şeylerin ters gittiğinden emindi. Samson ise kanepeye doğru geri geri gitmiş, hırlıyordu.

“Sakin ol teyze,” dedi Jamie. “Köpekleri ürkütüyorsun.”

Jocasta birden durdu. Hırıltılı nefesinden başka bir ses çıkarmıyordu artık ama o da en az kahkahası kadar rahatsızlık vericiydi. Koltuğunda doğruldu, sırtını bastonla desteklenmişçesine dimdik hale getirdi, kollarını kavuşturdu. Yüzündeki kan miktarı azalmaya başlarken parlak gözleri sert bakışlarla, yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye odaklandı.

“Satmak ha…” diye mırıldandı, ağzı sanki tekrar gülecekmiş gibi kıvrıldı. Ancak gülmedi, aniden ayağa kalktı. Samson ürkerek ciyakladı.

“Gelin benimle.”

Biz bir şey diyemeden kapıdan dışarı çıkmıştı bile. Jamie kaşını kaldırarak bana baktı, sonra da önden buyurmamı işaret etti.

Jocasta evi avcunun içi gibi biliyordu; koridordan geçip ahırlara açılan kapıya kadar, sanki görebiliyormuşçasına bir hızla yürüdü ve yalnızca bir kez duvara dokundu, o da dengesini kaybetmemek içindi. Ama dışarıya çıkınca durdu, tuğla döşeli patikanın başlangıcını hissetmek için zemini ayağıyla yokladı.

Jamie hemen yanına gitti, dirseğinden sıkıca tuttu.

“Nereye gitmeye çalışıyorsun?” diye sordu, sesinde büyük bir isteksizlikle.

“Araba ambarına.” O kötücül gülüşten kurtulalı birkaç dakika olmasına rağmen yüzü hâlâ kırmızıydı, güçlü çenesini meydan okurcasına kaldırmıştı. Kime meydan okuyor ki, diye düşündüm.

Ambar gölgeli ve sakindi, açılan kapılarla birlikte toz parçacıkları altından peri tozları gibi uçuşuyorlardı. Bir at arabası, bir yük arabası, bir yük kızağı ve iki tekerli, zarif bir başka araba, kimseyi rahatsız etmeyen, sakin hayvanlar gibi samanla kaplı zeminin üstünde dinleniyorlardı. Jamie’ye baktım; bana bakarken ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. Yaklaşık dört yıl önce, Jocasta’yla Duncan’ın düğününde, o at arabasına bir süreliğine sığınmıştık.

Jocasta kapı ağzında durdu, tek elini pervaza koyup derin bir nefes aldı. İçeri girmek için bir hareket yapmadı, binanın derinliklerinde bir yeri başıyla gösterdi.

“Arka duvarda, babamın adının yazdığı yerde kutular var; büyük hasır sandığı istiyorum. Boyu dizine kadar gelecek ve etrafı halatla sarılı.”

Oraya önceki girişimizde fark etmemiştim ama arka duvar kocaman kutular, sandıklar ve yığınlarla kaplıydı; birbirlerinin üstüne istiflenmiş, bir karmaşa halindeydiler. Ancak ayrıntılı bir tarif alınca, Jamie istenen sandığı bulmakta zorlanmadı. Sandığı ışığa tuttu; üstü toz ve samanla kaplıydı.

“Eve götüreyim ister misin teyze?” diye sordu, burnunu parmağıyla kaşıyarak.

Jocasta başını sallayarak reddetti, eğilip sandığın üstündeki halatın düğümünü yokladı.

“Hayır. Eve sokamam. Sokmayacağıma yemin ettim.”

“Yardım edeyim.” Hâlâ düğümü arayan ellerini tuttum, düğüme götürdüm ama sonra düğümü ben çözdüm. Düğümü atan becerikli biri değildi; çözmem bir dakikamı aldı.

Sandık resimlerle doluydu. Karakalemle, mürekkeple ve kömürle yapılmış kabataslak çizimlerin etrafı, birçok solgun renkteki ipek kurdelelerle sarılmıştı. Birkaç tane bağlanmış çizim defteri, birkaç tane de çizim vardı: büyük ve çerçevesiz olanın yanı sıra iki kutu dolusu çerçeveli minyatür vardı. Kenara, iskambil destesi gibi üst üste yerleştirilmişlerdi.

Jocasta’nın iç geçirdiğini duyunca kafamı kaldırdım; hareketsizce duruyordu, gözleri kapalıydı, resimlerin kokusunu ciğerlerine doldurmak için derin nefesler alıyordu - yağ, kömür, alçıtaşı, kâğıt, kanvas, keten ve terebentin kokuları, sandığın içinden çıkıp saman, ahşap, toz ve hasır kokularının arasında varlığını hissettirmeye başlayan bir hayaletti sanki.

Kadının parmakları kıvrıldı, başparmağı diğerlerinin üstünde istemsizce gezdi. Bree'nin de resmini çizmek istediği bir şey gördüğünde bu hareketi yaptığını görmüştüm. Jocasta tekrar iç geçirdi, sonra gözlerini açıp yanıma diz çöktü, uzun süredir kenarda duran bu yığının içinde el yordamıyla aranmaya başladı.

"Yağlıboyalar," dedi. "Onları çıkar."

Minyatürlerle dolu kutuları hâlihazırda çıkarmıştım. Jamie sandığın öteki tarafında çömeldi, daha önemsiz gibi duran çizimleri, çizim defterlerini kaldırdı. Büyük yağlıboya olanları da çıkardım, sepetin hemen dışına dayadım.

"Bir portre," dedi, çizimleri birbirlerinin üstüne koyarken çıkan tekdüze sesi dinlemek için kafasını oraya doğru hafifçe eğerek. "Yaşlı bir adamın resmi."

Hangisini kastettiği çok açıktı. Geniş kanvaslardan ikisi manzara resmiydi, üçü portreydi. Genç Farquard Campbell'ı hemen tanıdım, bir başkası da Jocasta'nın yaklaşık yirmi yaş önceki halinin resmiydi. Her ne kadar çok ilginç olsalar da uzun süre bakma şansım olmadı.

Üçüncü portre diğerlerinden çok daha yakında yapılmış gibi görünüyor, Jocasta'nın görme yetisinin kaybolmaya başladığını işaret ediyordu.

Kenarlar buğulu, renkler bulanık, şekiller bozukçaydı. Puslu portreden bize bakan yaşlı adamın bu yüzden rahatsız edici bir görünümü vardı; peruğu ve gövdesi normal görünse de yüzü sanki insandan başka bir ırka mensup olduğuna dikkat çekmek ister gibiydi.

Üstünde siyah bir palto ve yelek vardı, omzunun üstünden atılmış ekose ve onun bittiği yerdeki altın broşun modaları geçmişti. Broşun parıltısı, adamın eklemleri iltihaplı elindeki kamanın topuzlu sapındakiyle aynıydı. O kamayı tanıyordum.

"Hector Cameron bu." Jamie de tanımıştı ve resme hayranlıkla bakıyordu.

Jocasta dokunarak tanımak istermiş gibi, elini tabloya uzattı.

"O, evet," dedi duygusuz bir sesle. "Onu gerçekte hiç görmedin, değil mi Jamie?"

Jamie kafasını iki yana salladı.

"Bir kez görmüş olabilirim- bebekken." Yaşlı adamın hatlarını büyük bir ilgiyle inceledi, sanki Hector Cameron'ın karakteri hakkında bir şeyler öğrenebilmek istiyordu. Pek de imkânsız sayılmazdı bu; adamın kişiliğinin gücü, kanvası titretiyor gibiydi.

Portredeki adamın güçlü kemikleri vardı ama üstündeki etler yaşla sarkmıştı. Gözler hâlâ keskindi ama bir tanesi yarı kapalıydı - küçük bir felç yüzünden öyle kalmış da olabilirdi fakat daha çok dünyaya bakış alışkanlığının bir parçası gibi duruyordu; alaycı ve şüpheci bakışın somut yansıması.

Jocasta sandığın içini araştırıyor, parmaklarını oradan oraya gezdiriyordu. Minyatür kutularından birine dokundu, kutuyu memnuniyet belirten küçük bir homurtuyla kaldırdı.

Her minyatürün kenarında parmağını gezdirirken, her çerçevenin farklı bir deseni olduğunu fark ettim; kareler, ovaller, pürüzsüz ahşaplar, lekeli gümüşler, minik rozetle kaplı olan bir başkası… Bir tanesini kutudan çıkardı, bana verdi ve aramaya devam etti.

Bu minyatür de Hector Cameron'ındı - ama bu portre ötekinden uzun yıllar önce yapılmıştı. Koyu, dalgalı saçlar adamın omzuna düşüyordu, eski İskoç dağlılarına özgü bir örgüye iki tane horoz tüyü eşlik ediyordu. Sağlam kemikler yine aynıydı ama deri sıkıydı; Hector Cameron'ın gençliği yakışıklıydı.

Gerçekten bir alışkanlıktı; kasıtlı olsun ya da doğuştan gelen bir huy olsun, yaşlı hali kadar olmasa da burada da sağ göz kısıktı.

Jocasta kolumu tutunca incelemem yarım kaldı.

"O kız mı bu?" diye sordu, başka bir minyatür göstererek.

Anlamayarak resmi aldım, çerçevenin ön yüzünü çevirince nefesim kesildi. Phaedre'nin ergenlik çağında yapılmış bir portresiydi bu. Hep kafasında olan başlık yoktu; saçlarının üstündeki sade, beyaz örtü, yüz kemiklerini iyice ortaya çıkarıyordu. Hector Cameron'ın kemikleri.

Jocasta resim kutusunu ayağıyla dürttü.

"Bunları kızına ver Jamie. Üstlerine resim yapsın, öyle söyle - kanvasların ziyan olmasını istemem." Cevap beklemeden, eve doğru kendi başına yürümeye başladı, yalnızca yoldaki çatalda durup temiz havayı içine çekti, anılarını düşündü.

***

Jocasta gittikten sonra derin bir sessizlik oldu. Sonunda, yakınlardaki bir çamda tünemiş alaycı kuşun şakımasıyla ancak bozulabildi.

"İnanamıyorum," dedi Jamie sonunda, eve tek başına girmiş olan teyzesinin arkasından bakmakta olan gözlerini çevirirken. Şaşırmaktan çok sersemlemiş

gibiydi. “Kız da biliyor muydu dersin?”

“Bildiği neredeyse kesin,” dedim. “Köleler kesin biliyorlardır; kız doğduğu sırada burada olan biri elbet vardır. Kıza söylemişlerdir tabii, eğer kız kendi kendine anlayamadıysa - bence birinden duymasına ihtiyacı yokmuş.”

Kafasını salladı, sırtını ahır evinin duvarına dayadı ve dingin gözlerini resim sandığına dikti. Eve dönme konusunda ben de son derece isteksizdim. Güzün kışa döndüğü günlere özgü, yumuşak altın rengiyle aydınlanan bina ve huzur dolu arazi müthiş bir güzelliğe sahipti. Mutfak bahçesinden neşe dolu sesler geldi, bunlara otlaktaki atların mutlu kişneyişleri eşlik etti. Uzaktaki gümüşi nehrin üstünde dört kürekli, *piretta* cinsi bir tekne ilerliyor, kürekler ritmik bir makine gibi suyu dövüyordu.

“*Her olasılık güzelken yalnızca insanlar değersiz*,” diye bir yerde duyduğum sözün bir kısmını alıntıladım. Jamie demek istediğimi anlar bir bakış attı, sonra kendi düşüncelerine geri döndü.

Yani Jocasta’nın Phaedre’yi satmaya hiç niyeti yoktu ve kızın da bunu bildiğini düşünüyordu. Ama nasıl, neden? Kocasının kızı olduğu için ona karşı bir sorumluluk mu hissediyordu? Yoksa uzun zaman önce ölmüş olan kocasının gayrimeşru kızını bir köle olarak kullanarak ondan öç aldığını mı hissediyordu? Biraz düşününce, iki açıklamanın da yetersiz olduğuna kanaat getirdim - Jocasta’yı, hareketlerinin amacının bu kadar basit olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Güneş alçalmaya başlarken hafif bir esinti geldi. Jamie’nin yanına oturup ben de duvara sırtımı dayadım, güneşi soğurmuş tuğlalar vücudumu ısıtırken hemen o eski çiftlik arabasına atlayıp Tepe’ye geri dönmeyi, River Run’ı kendi dertleriyle baş başa bırakmayı istedim.

Ama not hâlâ cebimdeydi ve her hareketimle hışırdıyordu. *GELİNİS*. Aldırmazlık edilecek şey değildi bu. Gelmiştim de işte- peki ya şimdi ne olacaktı?

Jamie birden doğruldu, nehre bakıyordu. Ben de gözlerimi oraya çevirince, teknenin rıhtıma yanaştığını gördüm. Uzun bir siluet rıhtıma çıktı, sonra tekneden başka birinin inmesine yardımcı oldu. İkinci adam daha kısaydı ve dengesizce yürüyordu.

“Duncan,” dedim bunu görür görmez. “Öteki de Ulysses; döndüler!”

“Evet,” dedi Jamie, koluma girip beni de kaldırarak. “Ama kızı bulamamışlar.”

***

31 Ekim'de kaçmış yahut kaçırılmış bir zenci hizmetçi kız aranmaktadır; yirmi iki yaşında, boyu normalin üstünde, güzel görünümlü, sol kolunun alt kısmında yumurta şeklinde bir yanık izi mevcut. Üstünde çivit mavisi bir elbise, yeşil çizgili bir önlük, beyaz bir başlık, kahverengi çoraplar ve deri bir ayakkabı bulunmaktaydı. Eksik dişi yoktur. "FAYDREE" ismiyle tanınır. Görenlerin Cross Creek yakınlarında, River Run çiftliğinde yaşayan D. Innes'e müracaat etmeleri rica olunur. İsabetli bilgiler için yüksek meblağda mükâfatlandırma yapılacaktır.

Üstünde Phaedre'nin hafifçe şaşı göründüğü minik bir resmi olan kırışık kâğıdı düzelttim. Duncan bitkin ve umutsuz bir halde eve geldikten sonra ceplerini boşalttığında bu kâğıtlardan bir tomar çıkarıp masaya koymuştu. Bu bildirileri Campbelton ile Wilmington arasındaki her tavernaya, her birahaneye götürdüklerini, gittiklerinde etrafı soruşturduklarını söyledi - ama hiçbir bilgi alamamışlardı. Phaedre buharlaşmıştı adeta.

"Marmeladı uzatır mısın lütfen?" Ertesi sabah ne Jocasta, ne Duncan görünürde olduğu için Jamie'yle baş başa kahvaltı ediyorduk. Bütün bu kasvete rağmen keyfim yerindeydi. River Run kahvaltıları müsrifçe davranılan öğünlerdi, hatta bir kap dolusu gerçek çaya kadar vardığı olurdu - Jocasta hayvan kaçakçısına bunun için yüksek bir meblağ ödüyor olmalıydı; Virginia'yla Georgia arasında, bildiğim kadarıyla, hiç çay bulunmuyordu.

Jamie de bu kâğıtlardan bir başkasına asık bir suratla bakıyordu, derin düşünceler içindeydi. İsteğimi duyunca gözlerini kâğıttan çekmedi, masayı el yordamıyla arayıp krema kavanozunu tuttu, bana ittirdi.

Gözlerindeki çöküklük dışında yolculuklarının ağırlığını pek belli etmeyen Ulysses sessizce masaya yaklaştı ve krema kavanozuyla marmeladı zarifçe yer değiştirdi.

"Teşekkür ederim," dedim. Adam başını saygı ve vakarla eğdi.

"Biraz daha balık alır mıydınız hanımefendi?" diye sordu. "Ya domuz pastırması?"

Kafamı iki yana salladım, ağzım ekmek doluydu. Ulysses elinde dolu bir tepsiyle kapıya doğru ilerledi.

Jamie onun uzaklaşmasını dalgın bir ifadeyle izledi.

"Biraz düşündüm Sassenach," dedi.

"Hmm, hiç belli etmemiştin," dedim alayla. "Ne hakkında düşündün?"

Bir an kavrayamadı ama sonra gülümsedi, devam etti.

“Sana Brianna’yla McCallum dulu hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Hani Roger Mac’in işi uzatmaması gereken yerlerde gerekeni yapmaması halinde kadının bunu istismar etmekten çekinmeyeceğini söylemiştim.”

“Evet?”

Başını salladı, sanki kendi kendini onaylamak istemişti.

“Eh, bu kız için de geçerli. Leochlu MacKenzieler gurur timsalidir. Hepsi. Ayrıca aşırı kıskançlardır. Hiçbirini kızdırmak istemezsin - hele ihanete uğratmak, asla.”

Çay fincanımın üstünden dikkatle baktım, sözlerin nereye varacağını merak ettim.

“Onları özel kılanın kurnazlıklarıyla birlikte çekicilikleri olduğunu sanıyordum. İhanete gelince- iki dayın da o işe bulaşmışlardı.”

“Eh, pek ayrı gitmiyorlardı, değil mi?” diye sordu, marmelattan bir kaşık almak için uzanırken. “Birine ihanet etmek için önce kandırmak lazım, yanılıyor muyum? İhanet etmiş ya da eden bir adamın da kendisi ihanete uğrayınca daha çok alındığını düşünmekteyim - ya da kadının,” diye ekledi kibarca.

“Yaa,” dedim çayımı keyifle yudumlayarak. “Jocasta yani.” Şimdi anlamıştım. Leochlu MacKenzieler güçlü kişiliklere sahiplerdi - Jamie’nin annesinin babası olan Kızıl Jacob’ın nasıl bir adam olduğunu özellikle çok merak ediyordum bu yüzden. Jocasta’yla erkek kardeşleri arasındaki benzerlikler daha önce de dikkatimi çekmişti.

Colum ve Dougal birbirlerine şaşmaz bir sadakatle bağlıydılar ama bu durum başkaları için geçerli değildi. Jocasta da on beş yaşındaki ilk evliliğinden itibaren ailesinden dışlanmış, yalnız kalmıştı. Kadın olduğundan, çekicilik kısmının onda daha belirgin olması normaldi fakat kurnazlığın da sezilemediği anlamına gelmiyordu bu. Kıskançlık da öyle.

“Yani, Hector’ın ona ihanet ettiğini belli ki biliyordu - Phaedre’nin portresini de bu yüzden, durumdan haberdar olduğunu dünyaya ilan etmek için mi yoksa Hector’a şahsi bir mesaj vermek için mi yaptığını merak ediyorum. Peki bunu şu anki durumla ne ilgisi var?”

Jamie kafasını iki yana salladı.

“Hector değil,” dedi. “Duncan.”

Ağzım ardına kadar açık, bakakaldım. Başka her şey bir yana, Duncan

iktidarsızdı; Jamie'ye düğünlerinden önceki gün öyle söylemişti. Jamie yarım ağızla güldü, masanın üstünden uzanıp çenemi yavaşça kapadı.

"Aklımdan geçti sadece Sassenach, o kadar. Ama adamla gidip bir konuşsam iyi olacak. Gelecek misin?"

***

Duncan ahırın üstünde, seyislerin kaldıkları odanın yanındaki, çalışma odası olarak kullandığı küçük odadaydı. Bir sandalyeye yığılmış, önündeki kâğıt yığınına, düzensiz ve tozlu mektuplara umutsuz gözlerle bakıyordu.

Flora MacDonald'ın barbekü partisinde gördüğümden çok daha yaşlı görünen adam, çok da yorgun bir haldeydi. Beyaz saçları da seyrelmişti; bize döndüğünde, güneş yüz hatlarını aydınlatınca, Roger'ın daha önce bahsettiği yarık dudak, bıyığın altından kendini gösterdi.

Sanki ruhundan bir parça kopmuş gibiydi. Jamie konuyu açtığında inkâr etmek için hiçbir şey yapmadı; hatta sonunda konuşuluyor oluşundan rahatlamış gibiydi.

"Kızla yattın o zaman, öyle mi Duncan?" dedi Jamie doğrudan, bu belirsizliği aradan çıkarmak isteyerek.

"Yoo, yatmadım," dedi Duncan. "İsterdim doğrusu, elbet- ama Jo'nun giyinme odasında onunla yatmak…" Karısından bahsedince yüzü kızardı.

"Yani, cinsel ilişkiye girip girmediğini soruyorum," dedi Jamie, sabırla.

"Ee, evet." Sertçe yutkundu.

"Nasıl?" diye sordum doğrudan.

Yüzünün kızarması arttı, inme inmesinden korkacağım bir seviyeye geldi. Ancak bir süre hızla nefes alıp verdikten sonra ten rengi daha normal bir pembeye döndü.

"Besledi beni," dedi sonunda, gözlerini halsizce ovarak. "Her gün."

Jocasta geç kalkıp oturma odasında kahvaltı yapar, günün planını yapmasında yardımcı olmak için Ulysses de ona eşlik ederdi. Hayatı boyunca şafaktan önce kalkıp bayat ekmekle sulu yulaf ezmesinden ibaret kahvaltılar eden Duncan, artık buharı tüten bir demlik çay, krema kıvamında yulaf lapaları, yanında bal ve gerçek krema, yağlı kızarmış ekmekler, yumurtalı domuz pastırmalarının yatağına getirilişinin kokusuyla uyanıyordu.

"Bazen mısır unuyla sarılmış, çıtır çıtır, tatlı bir balık da olur," diye ekledi, hüzünle hatırlayarak.

“Evet, kulağa çok çekici geliyor Duncan,” dedi Jamie, alaycılıktan oldukça uzak şekilde. “Açlıkla imtihan olmaz.” Ama bu cümleden sonra alaycı gözler bir saniyeliğine bana döndü. “Yine de…”

Duncan kıza nezaketi için müteşekkir olmuş, ne olursa olsun, sonuçta bir erkek olduğu için de kızın güzelliğine hayran kalmış - ama aklından geçenler tamamen masum düşüncelermiş.

“Yani, tamam ama yine de,” dedi Jamie, şüpheciliğini gizlemeksizin, “yine de neler olduğunu anlatsana.”

Duncan ekmeğine tek eliyle yağ sürmeye çalışırken yağı yere düşürmüş. Phaedre yere düşeni kaldırmak için hemen eğilmiş, sonra da yeri iyice temizleyebilmek için bir bez getirmeye gitmiş. Ne var ki Duncan’ın göğsü de kirlenmiş.

“Üstümde gecelik gömleğim vardı,” diye mırıldandı, tekrar kızarmaya başladı. “O da- ” Elini kaldırıp göğsünün üstünde anlaşılmaz hareketler yaptı; bu hareketlerden çıkardığım, Phaedre’nin korsesinin göğüslerini ortaya çıkardığıydı.

“Ee?” diye sordu Jamie acımasızca.

Bir süre sonra, Duncan’ın anatomisinin, karşı karşıya kaldığı manzaranın farkında olduğu ortaya çıkmış - olayın itirafı öyle mütevazı bir sesle geldi ki neredeyse duyamayacaktık.

“Ama sen hani-” diye lafa girdim.

“Yoo, öyle, öyle,” dedi hemen Duncan. “Yalnızca geceleri, rüyalarla… Ama uyanıkken hayır, kazadan beri mümkün olmuyor. Belki de sabahın çok erken saatleri olduğu içindi; aletim hâlâ uyuduğumu sandı herhalde.”

Jamie bundan şüpheli olduğunu belirten boğuk bir İskoç homurtusu çıkardı fakat Duncan’ı sabırsızlıkla gerisini anlatmaya davet etti.

Phaedre de durumu fark etmiş.

“Bana acıdı sadece,” dedi Duncan dürüstçe. “Onu anlamıştım. Ama elini üstüme koydu, yumuşakça. Çok yumuşakça,” diye tekrar etti, neredeyse duyulmaz bir sesle.

O sırada yatağında oturuyormuş - kız kahvaltı tepsisini alıp gecelik gömleğini kaldırdıktan sonra yavaşça yatağın üstüne çıkıp eteklerini yukarı kıvırırken, Duncan erkekliğinin değerlendirilmesini şaşkınca izleyedurmuş.

“Tek sefer mi?” diye sordu Jamie sertçe. “Tekrar oldu mu?”

Duncan başını ellerinin arasına aldı.

“Bu… irtibatınız ne kadar sürdü acaba?” diye, daha nazikçe soruyu tekrar ettim.

İki ay, belki de üç. Her gün değildi, diye telaşla ekledi. Ara sıra. Çok dikkatli oluyorlarmış.

“Jo’yu utandırmayı asla istemezdim, bilirsiniz,” dedi içtenlikle. “Yapmamam gerektiğini, büyük bir günah olduğunu da biliyordum fakat öyle-” Duraksadı, yutkundu. “Olanlar benim hatam, günahı benim boynuma! Ah, zavallı kızacağız…”

Sustu, kafasını yaşlı ve uyuz bir köpek gibi yavaş yavaş sallamaya başladı. Durumun bütün ahlaki yönüne rağmen adama acımaya başladım. Gömleğinin yakası çok çirkin bir şekilde içe doğru kıvrılmış, kır saçlar paltosunun altında kalmıştı; Duncan hiç umursamasa da yerimden kalkıp onları düzelttim.

“Sence öldü mü kız Duncan?” diye sordu Jamie sessizce. Duncan’ın yüzü, bu kez saçlarının rengine yakın bir renk oldu.

“İşte onu düşünemiyorum Mac Dubh,” dedi, gözleri yaşlarla doldu. “Ama yani…”

İkimiz de üzülmüştük, Jamie’yle birbirimize baktık. Phaedre giderken yanına para almamıştı. Köle bir kadın, hem de bildirilerle aranırken, yanında bir at ya da para olmadan, ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Bir erkek olsa en kötü ihtimalle dağa çıkar, ormanda yaşayıp bir süre kendini gizleyebilirdi - ama bir kız? Bir ev kölesi?

Biri onu kaçırmıştı ya da… ölmüştü kız.

Bunu hiçbirimiz dillendirmedik. Jamie derince iç geçirdi, kolundan temiz bir mendil çıkardı, Duncan’ın eline koydu.

“Kız için dua edeceğim Duncan - her neredeyse. Senin için de dostum… senin için de.”

Duncan başını salladı ancak kafasını kaldırmadı. Mendili sıkıca tuttu. O an onu teselli etmek için yapılacak herhangi bir hamlenin beyhude olacağı aşikârdı, o yüzden sonunda onu orada, küçük odasında otururken kendi haline bıraktık.

Yavaş yavaş yürüyerek, konuşmadan, el ele tutuşarak geri döndük; ikimizin de birbirimizin varlığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Güneşli bir gündü ama fırtına yaklaşıyordu; doğudan gelen bulutlar ve eteklerimi uçuşturan ani rüzgârlar sağ olsunlar, anlamak zor değildi.

Arka terasta rüzgâr daha sakindi, bel yüksekliğindeki duvar sayesinde bir nebze engelleniyordu. Oradan bakınca, Phaedre'yi barbekü gecesi dışarı bakarken bulduğum pencereyi görebiliyordum.

"Bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylemişti," dedim. "Bayan MacDonald'ın barbeküsünün olduğu gece. Bir şey sıkmıştı canını."

Jamie ilgiyle baktı.

"Öyle mi? Duncan'dan bahsetmiyordur ama herhalde?"

"Sanmıyorum." Omuz silktim. "Sorunun ne olduğunu kendi de pek anlamamıştı - öyle deyip duruyordu sadece."

Jamie derin bir nefes alıp verdi, kafasını silkti.

"Bir bakıma, o sorun neyse, ortadan kayboluşuyla ilgili olmasını umuyorum. Eğer Duncan ve kızla ilgili değilse…" Tamamlamadı ama gerisini anlamakta hiç zorlanmadım.

"Teyzenle de ilgili değildir çünkü," dedim. "Jamie gerçekten Jocasta'nın onu öldürtebileceğinden kuşkulandın mı?"

Dillendirildiğinde kulağa çok saçma gelmiş olmalıydı ama korkunç olan kısmı, öyle olmamasıydı.

Ona büyük rahatsızlık veren bir konuda konuşması istendiğinde hep yaptığı gibi, paltosu dar geliyormuşçasına, biraz ürkekçe omuz silkti.

"Gözleri görüyor olsaydı, o zaman olabilirdi," dedi. "Hector'un ihanetiyle-ki adamı zaten kızlarının ölümünden sorumlu tutuyor. Kızları ölmüş ama Phaedre yaşıyor ve her gün, kendisine edilmiş hakaretin bir hatırlatıcısı gibi gözlerinin içine bakıyor. Sonra tekrar ihanete uğramış olduğunu düşünse, hem de Duncan tarafından, Hector'ın kızıyla…"

Burnunun altını elinin tersiyle kaşıdı. "Eh, ruhunu kaybetmemiş her kadın… çıldırırdı diye düşünüyorum."

"Evet," dedim, öyle bir durumda kendi yapabileceklerimi hesap ederek. "Doğru. Ama cinayetten bahsediyoruz, değil mi? Kızı satmış olamaz herhalde, ha?"

"Hayır," dedi düşünerek. "Satamaz. Evlenirken parasının Jocasta'da kalmasını sağlamıştık ama arazinin değil. River Run'ın sahibi Duncan - içindeki her şey de onun."

"Phaedre de yani." O anda biraz midem bulandı.

"Dediğim gibi, kör olmasa bambaşka düşünürdüm fakat böyleyken…"

“Ulysses,” dedim kesin bir sesle; Jamie isteksizce başını salladı. Uşak, sahibinin yalnızca gözleri değil, aynı zamanda elleriydi de. Ulysses’in kızı sahibinin isteğiyle öldürmüş olabileceğine ihtimal veremiyordum - ama Jocasta kızı zehirlemiş olsa, mesela onu gömmesine yardımcı olabilirdi mutlaka.

İnanamıyordum bir yandan da- MacKenzie ailesini ne kadar iyi tanıdığımı düşünürsem düşüneyim, Jamie’nin yaşlı teyzesinin birini öldürmüş olduğu şüphesi… Yine de MacKenzieler’i tanıyordum sonuçta, değil mi?

“Bu işle teyzemin en ufak bir ilgisi varsa, o da yani- Duncan sonuçta ilişkiyi gizli tuttuklarını söyledi. Kız kaçırılmış da olabilir, belki de teyzemin Coigach’tan hatırladığı adam tarafından. Belki de Phaedre’nin altını bulmasında yardımcı olacağını düşünmüştür, olamaz mı?”

Bu daha rahatlatıcı bir düşünceydi. Phaedre’nin adamın geldiği gün hissettiği kuruntusuna da uyuyordu - eğer o gece bunu kastetmişse.

“Yapabileceğimiz tek şey onun için dua etmek sanırım. Zavallı,” dedim. “Kaçırılan insanlara yardım eden bir aziz yok herhalde, değil mi?”

“Aziz Dagobert,” dedi Jamie.

“Uydurma.”

“Uydurmuyorum,” dedi ukalaca. “Azize Athelais de bir başkası- belki de daha güçlü olabilir, aslında evet. İmparator Jüstinyen, ırzına geçmek için bu genç Romalı kızı kaçırtmış. Ama kız bekâret yemini etmiş. Sonra kaçıp Benevento’daki amcasıyla yaşamaya gitmiş.”

“Aferin ona. Aziz Dagobert ne yapmış?”

“Kraldı galiba - Frenkler’den miydi neydi? Neyse, koruyucusu ona küçükken kin duymuş, İngiltere’ye kaçırtıp kendi oğlunun veliaht olmasını sağlamaya kalkmış.”

“Nereden öğreniyorsun böyle şeyleri?” diye sordum büyük merakla.

“Kardeş Polycarp’tan, St. Anne Manastırı’nda,” dedi, ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Uyuyamadığımda bana saatlerce azizleri anlatırdı. Her zaman uykumu getirmezdi hikâyeler ama kutsal şehitler, göğsünü kestirenler, demir kancalarla kafası koparılanlarla dolu bir saatlik süreden sonra, ister istemez gözlerimi kapayıp canlandırmaya başlıyordum.”

Şapkamı çıkardı, çıkıntıya koydu. İki santimlik saçlarım rüzgârla okşandı; çayır otu gibi belli belirsiz dalgalandı; gözlerini bana indirip gülümsedi.

“Oğlan çocuğuna benziyorsun Sassenach,” dedi. “Tabii seninki gibi bir kıçı

hiçbir oğlanda görmedim ama…”

“Çok teşekkürler,” dedim, saçma bir şekilde mutlu olmuştum. İki aydır bir at gibi yiyor, düzenli uyuyordum ve saçlarım hariç düzgün görünmeye başlamıştım. Duymanın da bir zararı yoktu tabii.

“Çok istiyorum seni *mo nighean donn*,” dedi yumuşakça, sonra da parmaklarını yavaşça bileğime sardı.

“Yani Leochlu MacKenzieler’in hepsi fena halde kıskançlar, öyle mi?” dedim. Parmaklarının altında atan düzenli nabzımı hissedebiliyordum. “Çekici, kurnaz, ihanete yatkın…” Başparmağımı yavaşça dudağının üstünde gezdirdim. “Hepsi mi öyle?”

Bakışlarını aniden bana indirdiğinde, derin mavi gözleri hem muzip hem de kederli haldelerdi; okuyamadığım daha birçok duyguyu barındırdıklarından da emindim.

“Sence ben öyle değil miyim?” dedi, biraz üzgünce gülümseyerek. “İsa’yla Meryem seni kutsasın Sassenach,” dedi, eğilip beni öptü.

***

River Run’da kalamazdık. Buradaki yokuşlardaki tarlalardaki ekinler toplanıp toprak altüst edildikten sonra geride kalan kuru otların üstü taze toprakla kaplıydı; yani dağlarda kar yağmaya başlaması yakındı.

Konuyu uzun uzadıya tartıştık - işe yarayan bir çözüm yoktu. Phaedre’ye, dua dışında, yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Gerisi… Gerisini Duncan düşünecekti.

İkimizin de aklına gelen şu oldu: Jocasta bu ilişkiyi öğrenmiş olsaydı, gazabı yüksek ihtimalle köle kızla sınırlı kalmazdı. Ortalığın sakinleşmesini beklerdi ama uğradığı hakareti unutmazdı. Unutan bir İskoç’la henüz tanışmamıştım.

Ertesi günkü kahvaltıdan sonra, küçük oturma odasında küçük bir halı yapmakta olan Jocasta’ya veda ettik. İpliklerle dolu sepet kucağında duruyordu; renkler özenle bir sarmala sıralanmıştı, hangisinin nerede olduğunu bildiği için Jocasta dokunarak kolayca istediği ipliği seçiyordu. Biten kısım bir yana doğru sarkıyordu; bu bir buçuk metrelik bölümün kenarları elma, yaprak ve asma figürleriyle süslenmişti- hayır, iyice incelediğimde asma sandıklarımın başka bir şey olduğunu fark ettim. Kara gözlü, sinsi, yeşil pullarla kaplı yılanlardı bunlar. Bazıları yakınlarındaki kızıl meyveyi korumak için dişlerini sergiliyordu.

“Cennet Bahçesi,” diye açıkladı Jocasta, deseni parmaklarının arasında

yumuşakça gezdirirken.

“Ne kadar güzel olmuş…” dedim, bunun üzerinde ne kadar süredir çalıştığını merak ederek. Phaedre’nin kayboluşundan önce mi başlamıştı?

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra, seyis Josh’un atlarımızın hazır olduğunu söylemesiyle Jamie ayağa kalktı.

“Teyze,” dedi Jocasta’ya, biraz sertçe, “burada Duncan’a bir zarar gelirse çok üzülürüm.”

Kadın adeta taş kesildi.

“Neden zarar gelsin?” diye sordu çenesini kaldırarak.

Jamie hemen yanıt vermedi, teyzesini dikkatle inceledi. Sonra eğildi, teyzesinin onun varlığını hissedebilmesi için kulağına yaklaştı.

“Biliyorum teyze,” dedi yumuşak sesle. “Bu bilginin başkalarıyla da paylaşılmasını istemiyorsan… Duncan’ı bir sonraki gelişimde sıhhat içinde bulmam gerekiyor.”

Jocasta hareketsiz kaldı. Jamie ayağa kalktı, başıyla kapıyı işaret etti. Koridora çıktığımızda kafamı çevirip baktım - kadın hâlâ bir heykel gibi öylece duruyordu; kucağındaki rengarenk iplikler düşmüş, vernikli zeminde dört bir yana saçılmıştı.

73. İkili Oyun

Marsali'nin gidişinden sonra viski yapımı daha zorlu hale geldi. Bree, Bayan Bug ve ben, hava çok soğuk ve yağışlı hale gelmeden önce maltlamayı ancak bitirebilmiştik. Mayalandırılmak üzere hazırlandıktan sonra yük artık Jamie'nin sırtındaydı; tat ve alkol derecesi konusunda başka kimseye güvenmiyordu çünkü.

Damıtıcının altındaki ateşin mayalanmanın ezilmiş arpaları mahvetmemesi için sürekli sabit tutulması, iş bitince dikkatlice kaldırılıp bir sonraki parti için her şeyin hazırlanması gerekiyordu. Bu da Jamie'nin bütün işi bitirebilmek için birkaç gün boyunca orada, damıtıcının yanında yatıp kalkacağı anlamına geliyordu. Genellikle ona yemek götürür, karanlık basana kadar da onunla kalırdım ama yatakta o olmadan çok yalnız kalıyordum, o yüzden son partiyi de fıçılara aktardığımızda çok mutlu olmuştum.

"Çok güzel kokuyor." Boş bir fıçının kokusunu zevkle içime çektim; bu da Lord John'un gemici arkadaşları sayesinde Jamie'nin özellikle istediği fıçılardan biriydi - içi normal bir viski fıçısı gibi yakılmıştı ama bu fıçı daha önce beyaz şarapla da doldurulmuştu. O şarabın kokusu, alazlanmanın ve taze, ham viskinin kokusuyla karışınca başım zevk sarhoşluğuyla hafifçe dönmüştü.

"Evet, az bir mahsül oldu ama kötü değil," dedi Jamie, aromayı bir parfüm üreticisi gibi eliyle burnuna kaldırarak. Sonra kafasını kaldırdı, göğe baktı; rüzgâr şiddetleniyor, koyu bulutlar tehditkâr bir havayla sürükleniyordu.

"Üç fıçı var sadece," dedi. "Bir tanesini sen halledebilirsen, ben de ötekileri alayım. Şimdi götürüp emniyete almayı tercih ederim Sassenach, çünkü hiçbirini haftaya karın içinde sürüklemeyi istemiyorum."

Kükreyen rüzgârın içinde, yirmi litrelik bir fıçı taşıyarak, bir kilometre yürüdükten sonra canım çıkacaktı ama kar konusunda haklıydı. Kar soğuğu daha bastırmamıştı fakat gelişi uzun sürmeyecekti. İç geçirip başımı salladım, sonra da Jamie kendi taşıyacaklarını kaldırırken ben de payıma düşen kasayı alıp kayaların, sivri asma yapraklarının arasındaki viski zulamıza doğru taşımaya başladım.

Gücümün çoğunu geri kazanmıştım ama iş bittiğinde bütün kaslarım ağrıyor, seğiriyordu. Jamie eve dönmeden önce biraz dinlenmemi teklif

ettiğinde hiç itiraz etmedim.

“Ne yapacaksın şimdi bunlarla?” diye sordum, başımla viskileri göstererek. “Duracaklar mı satacak mısın?”

Yüzünün önünde uçuşan saç tutamını ittirdi, esintiyle gelen tozlara karşı gözlerini kıstı.

“Bahar için bir tanesini satmak zorundayım. Bir tanesini yıllandıracağız, ötekini de güzelce değerlendirebiliriz sanırım. Eğer Bobby Higgins kar gelmeden önce teşrif ederse, Ashe, Harnett, Howe ve ötekilere beş-altı şişe yollarız herhalde - samimiyet göstergesi olarak yani.” Buruk bir gülümseme takındı.

“Daha samimiyetsiz samimiyet gösterileri görmüştüm,” dedim muziplikle. Kuzey Carolina Yazışma Komitesi’nin tekrar gözüne girmek hayli zahmetli olmuştu ama sonunda bazı üyeler mektuplarına cevap vermeye başlamışlardı - dikkatlice yazışıyorlardı ama saygı çerçevesinden çıkmıyorlardı.

“Kışın önemli bir şey olacağını sanmıyorum,” dedi düşünceli şekilde, soğuktan kızarmış burnunu ovarak.

“Olmaz herhalde.” İsyanın büyük kısmının gerçekleştiği Massachusetts artık General Gage tarafından işgal edilmişti ve aldığımız son habere göre adam şehri anakaraya bağlayan dar kara parçası olan Boston Kıstağı’nın kontrolünü sağlamlaştırmıştı - bu da Boston’ın artık fiili olarak Koloni’den koparıldığı anlamına geliyordu.

“John Hancock -oralı bir tüccar- Ashe’in söylediğine göre oranın Güvenlik Komitesi’nin başı. Oylama yapıp on iki bin milis toplamaya, beş bin civarı da tüfek temin etmeye karar vermişler - benim otuz tane edinmeye çalışırken girdiğim zahmetten sonra, kolay gelsin.”

Güldüm ama bir şey diyemeden Jamie irkildi.

“Neydi o?” Kafasını birden döndürdü, koluma yapıştı. Hemen kulak kesildim: Kendi nefesim, arkamdaki vahşi asmanın kurumuş yapraklarının esintiyle hışırdaması, uzaklarda gaklayan bir karga sürüsü…

Sonra ben de fark ettim: küçük, yalnız bir insan sesi. Jamie çoktan ayağa kalkmış, kayaların arasında dikkatle ilerlemeye başlamıştı. Granitten yapılmış girişin altından eğilerek geçti, sonra aniden durdu; arkasından giderken az kalsın sırtına yapışacaktım.

“Joseph?” dedi hayretle.

Kolunun yanından kafamı uzattım. Bay Wemyss’i bir kayanın üstünde

kamburunu çıkararak, dizlerinin arasında taştan bir şişeyle görünce ben de Jamie kadar şaşırdım. Adam ağlamıştı; burnu, gözleri kıpkırmızıydı. Fena halde sarhoştu da.

"Aa," dedi bize inanamaz gözlerle bakarak.

"Joseph… iyi misin?" Jamie adama yaklaştı, elini usulca uzattı; sanki Bay Wemyss'e değer değmez onu bin parçaya ayıracakmış gibi ürkmüştü. Haksız da değildi; Jamie dokunur dokunmaz, zavallı adamcağızın yüzü bir kâğıt gibi buruştu, omuzları kontrolsüzce titremeye başladı.

"Çok üzgünüm efendim," diyip durmaya başladı, bir yandan gözyaşlarını salıverirken. "Çok üzgünüm, çok!"

Jamie bana "bir şey yap Sassenach" bakışı atınca dizlerimin üstüne çöktüm, Bay Wemyss'e usulca sarıldım, sırtını sıvazladım.

"Geçti, geçti…" dedim, Jamie'ye cevap olarak, adamın incecik omuzlarının üstünden "ee, şimdi?" bakışı attım.

"Geçmedi, hayır," dedi adam hıçkırıklar arasında. "Geçemez ki…" Kederle kaplı yüzünü Jamie'ye çevirdi. "Dayanamıyorum artık efendim, dayanamıyorum."

Kemikleri artık onu taşıyamıyor gibiydi, tir tir titriyordu. Üstünde yalnızca ince bir gömlek ve pantolonu vardı, kayaların arasından acımasızca vuran rüzgâra karşı korunmasızdı. Bulutlar hâkimiyetlerini iyice pekiştirmeye başlayınca küçük oyuktaki ışık aniden iyice azaldı; sanki ilahi bir güç üstümüzü örtmüştü.

Jamie üstündeki pelerinin bağını çözdü ve Bay Wemyss'in üstüne üstünkörü bir hareketle sardı, sonra da yandaki kayanın üstüne çöktü.

"Nedir derdin, söyle Joseph," dedi oldukça sakin bir sesle. "Biri mi öldü?"

Bay Wemyss yüzünü ellerinin arasına gömdü, kafası bir metronom gibi öne arkaya sallandı. Sonra bir şey mırıldandı; benim anladığım kelimeler "ölseydi keşke" şeklindeydi.

"Lizzie mi?" diye sordum, şaşkın gözlerimi bir an Jamie'ye çevirerek. "Lizzie'den mi bahsediyorsunuz?" Kız kahvaltıda gayet iyiydi, şimdi neler-

"Önce Manfred McGillivray," dedi Bay Wemyss, yüzünü ellerinden çekerek, "sonra Higgins- o pislik katil yetmezmiş gibi, şimdi de bu!"

Jamie kaşlarını aniden kaldırıp bana baktı. Omuz silktim. Çakıllar dizlerimi oymaya çalışıyorlardı; doğrulup taşları silkeledim.

“Yani Lizzie başka… başkasıyla mı… ilişki kurmuş? Olmayacak birine âşık mı olmuş?” diye sordum dikkatlice.

Bay Wemyss şiddetle titredi.

“Olmayacak…” dedi boğuk bir sesle. “Yüce İsa. Olmayacak!”

Bay Wemyss’in böyle davrandığına ilk kez şahit oluyordum; rahatsız edici bir durumdu.

Deli gözlerini bana çevirdi; Jamie’nin pelerinini de sırtına aldıktan sonra artık iyice kuşa benzemişti - hiddetli bir kuşa.

“Onun için her şeyden vazgeçtim!” dedi. “Yeter ki kızımın şerefi lekelenmesin diye. Evimi terk ettim, İskoçya’yı terk ettim, tekrar göremeyeceğimi bile bile, ölünce mezarımın ellerin toprağında olacağını bile bile! Kızıma bir gün dahi sitem etmedim hem de! Küçük yavrum benim, onun suçu olabilir miydi zaten? Ama şimdi…” Çökmüş gözlerini Jamie’ye çevirdi.

“Tanrım… Ne yapayım şimdi ben?” diye fısıldadı. Ani bir rüzgâr pelerini havalandırıp adamın üstüne gri bir kefen gibi inmesine neden oldu. Ben de kendiminki üstümden uçup gitmesin diye sıkıca yapıştım; rüzgâr neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Jamie üstümüze gelen toz ve çakıllara karşı gözlerini kıstı, kollarını göğsünde birleştirdi.

“Kız hamile mi yani Joseph?” dedi, artık meseleyi öğrenip halletmeye çalışmak istiyordu - eve dönme vakti geçmeden.

Bay Wemyss kafasını birden pelerinin altından çıkardı; koyu sarı saçları fena dağılmıştı. Kızarık gözlerini kırpıştırarak kafa salladı, sonra sürahiyi titreyen elleriyle kaldırıp birkaç yudum aldı. Sürahinin üstündeki “X” işareti gözüme çarptı; karakteristik mütevazılığıyla eski, yıllanmış olanlar yerine yeni, ham viskiden bir şişe almıştı.

Jamie iç geçirdi, elini uzatıp şişeyi aldı ve bir yudum da kendisi içti.

“Kimden?” dedi geri uzatırken. “Yeğenimden mi?”

Bay Wemyss gözleri ardına kadar açılarak baktı.

“Yeğe- kim?”

“Ian Murray,” dedim. “Uzun kumral saçlı oğlan - dövmeli olan?”

Jamie bana o kadar da yardımcı olmadığımı anlatan gözlerle baktı; Bay Wemyss bomboş gözlerle bakmaya devam etti.

“Ian Murray mi?” İsim alkol sisinin arasından güçlükle geçmekteydi. “Aa, yoo, hayır! Tanrı aşkına, o olsa… Hiç üzülmezdim!”

Jamie’yle bir kez daha bakıştık. Ciddi bir şeye benziyordu.

“Joseph,” dedi biraz sertçe dokunarak. “İyice soğudu hava.” Burnunu elinin tersiyle sildi. “Kim ayartmış kızını? Adını söyle, ister sabaha evlendirir ister ayaklarının dibine cesedini atarım. Ama artık bir ateş başına sığınalım, olur mu?”

“Beardsley,” dedi Bay Wemyss, öğrendiği andaki çaresizliğini hatırlayarak yüzünü düşürdü.

“Beardsley?” diye tekrarladı Jamie. Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Beklediğim biri değildi.

“Hangisi?” diye sordu Jamie, göreceli bir sabırla. “Jo mu, Kezzie mi?”

Bay Wemyss çektiği derin nefesi büyük bir efkarla verdi.

“Bilmiyor,” dedi netlikle.

“Tanrım,” dedi Jamie istemsizce, sonra da viskiye uzanıp büyük bir yudum daha aldı.

“Öhöm,” dedim, sürahiyi indirirken ona manalı bir bakış atarak. Sürahiyi bir şey demeden bana teslim ettikten sonra ayağa kalktı. Gömleği rüzgârla üstüne yapışmış, saçları açılmıştı.

“Tamam o zaman,” dedi keskince. “İkisini de karşımıza alıp öğreniriz.”

“Öğrenemeyiz,” dedi Bay Wemyss, “çünkü onlar da bilmiyorlar.”

Ham içkiden henüz bir yudum almıştım; bunu duyunca boğazımda kaldı, birkaç damla çenemden aşağı damladı.

“Nasıl?” dedim çatallı sesle, yüzümü önlüğümün köşesiyle silerek. “Yani… ikisi birden mi?”

Bay Wemyss bana baktı. Sonra, bana cevap vermek yerine gözlerini bir kez kırptı. Sonra gözleri yerinden uğradı ve kafa üstü yere yığıldı.

***

Bay Wemyss’in bilincini yarı yarıya açmayı başardım ama onu yürütmeye çalışmanın âlemi yoktu. Jamie bu yüzden adamı sırtında, bir geyik ölüsü gibi taşımak zorunda kaldı; viski zulasıyla yeni malthane arasındaki çatlak zemin, bizi sürekli duraksatan tozlu rüzgârlar ve uçuşan yapraklarla çam iğneleri hesaba katılınca bu hiç de azımsanacak şey değildi. Bulutlar dağın üstünü kaplamış, hızla yayılıyorlardı. Acele etmezsek sırılsıklam olacaktık.

Eve giden patikaya ulaşınca yolu kolaylamış olduk ama Bay Wemyss aniden ayılıp gömleğinden içeri kusunca Jamie’nin keyfi haliyle daha da

kaçtı. Kusmukları hemen silkeledikten sonra stratejimizi gözden geçirdik ve Bay Wemyss'i dikkatlice aramızda taşımaya başladık; ikimiz de birer koluna girdik, adamın dizleri ara ara güçsüzleşip koyuverince, ipleri çözülmüş Pinokyo gibi kalakalan vücudu güçlükle toparlayarak devam ettik.

Jamie yolculuğumuzun bu aşamasında kendi kendine ama duyulabilir bir sesle, Galce söyleniyordu ama avluya vardığımızda aniden durdu. Beardsley ikizlerinden biri orada, fırtına yaklaşırken Bayan Bug'ın tavukları toplamasına yardım ediyordu. İki tanesini yakalamış, bacaklarından aşağıya sarkıtıyordu. Bizi görünce durdu, Bay Wemyss'e dikkatle baktı.

"Ne ol- " diye sormaya başladı ancak devam etmedi. Jamie o anda adamın kolundan çıktı, iki uzun adımla oğlanın yanına vardı ve karnının ortasına öyle bir vurdu ki delikanlı hemen iki büklüm oldu, elindeki tavukları düşürdü, sonra da sendeleyip yere yığıldı. Panik içindeki hayvanlar etrafa tüylerini savurarak kaçıştılar.

Çocuk yerde kıvrandı, nefes almaya çabaladı fakat Jamie'nin umursamasını sağlayamadı. Jamie eğildi, oğlanı saçından yakaladı ve kulağına bağırdı - Kezzie olması ihtimalini düşünmüştü herhalde.

"Kardeşini bul. Çalışma odama gelin ikiniz de. Hemen."

Bay Wemyss bu ilginç tabloyu bir kolu omzumda, ağzı ardına kadar açık halde izliyordu. Tekrar bize doğru gelen Jamie'yi izlerken de çenesi kapanmadı. Jamie yanına gelip kolunu tuttuktan sonra gözlerini kırpıştırıp ağzını kapadı. Adama tek başına destek olarak eve doğru yürüttü Jamie.

Yerdeki Beardsley'ye gözlerimi kırpmadan baktım.

"*Nasıl* yapabildiniz?" dedim.

Ses çıkaramadan dudaklarını oynattı, sonra hırıltılı ve sesli şekilde nefes aldı, yüzü mosmor oldu.

"Jo? Ne oldu, iyi misin?" Lizzie iki elinde birer tavukla ağaçların arasından çıktı. Kaşlarını çatmış, Jo'ya endişeyle bakıyordu - oğlanın Jo olduğundan da neredeyse emindim artık; farkı anlayabilecek biri varsa, o da Lizzie olmalıydı.

"Bir şeyi yok," dedim keskin bir tonda. "Henüz yok." İşaret parmağımı kıza doğru tehditkârca kaldırdım. "O tavukları hemen kümese sokup- " Tereddüt ettim; nefes alabilecek güce henüz kavuşmuş çocuğa baktım. Eğer babasıyla Jamie, ikizleri koridorun tam karşısında birazdan sorguya çekeceklerse, kızın o sırada ameliyathanemde olmasını istemiyordum.

"Düş önüme," dedim onun yerine, Jo'dan uzaklaştırarak. "Kışt."

“Ama-” Lizzie, Jo’ya sersemlemiş gözlerle baktı - Jo’ydu evet, çünkü yüzüne düşen saçları çekerken başparmağındaki yarayı gördüm.

“Onun bir şeyi yok,” dedim Lizzie’ye, omzundan sertçe ittirip kümese doğru sürüklerken. “Yürü.”

Ardıma baktım ve Jo Beardsley’nin karnını tutarak ayağa kalktığını, ahırlara doğru yürümeye başladığını gördüm. Büyük ihtimalle, kendisinden istendiği üzere ikizini getirmeye gidiyordu.

Sonra tekrar Lizzie’ye döndüm ve ona gözlerimi kısarak baktım. Eğer babası her şeyi doğru anladıysa, kız gerçekten hamileyse, sabah bulantıları veya diğer sindirim sorunlarından muzdarip olmayan şanslı kadınlardandı; sıhhati gayet yerinde görünüyordu.

Aslında bunun beni şüphelendirmesi gerekirdi, çünkü kız normalde solgun ve çelimsizdi. O anda dikkat edince, kızın teninin sağlıklı bir pembeliği olduğunu fark ettim. Sarı saçlarının başlığından çıkan kısımları da güneş görse ışıldayacak gibiydi.

“Ne kadarlık?” dedim önündeki dalı eğerek. Bir an bana baktı, sonra sertçe yutkunup dalın altından geçti.

“Dört aylık, öyle sanıyorum,” dedi, bana bakmadan. “Babam söyledi, değil mi?”

“Evet. Zavallı baban,” dedim sertçe. “Doğru mu söylüyor? İkisiyle de mi?”

Hafifçe kamburunu çıkardı, kafasını eğdi ve dikkat edilmese anlaşılamayacak kadar zayıf bir hareketle kafasını salladı.

“Nasıl- beyefendi onlara ne yapacak?” diye sordu, çelimsiz ve titrek bir sesle.

“Hiç bilemiyorum.” Jamie’nin de bir plan yaptığından şüpheliydim - daha önce Bay Wemyss’e sorumluyu öldürme vaadinde bulunmuştu gerçi ama…

O anda diğer alternatif aklıma geldi - ertesi sabah evlendirmek, ikizleri hemen öldürmekten daha fazla sorun çıkarabilirdi.

“Bilmiyorum,” dedim. Büyük bir akçaağacın altına sağlamca dikilmiş kümese varmıştık ve kız kardeşlerinden biraz daha az salak olan tavuklar ağacın alt dallarına çıkmış, kafalarını tüylerinin içine gömmüşlerdi.

Kapıyı çektim, karanlıkta el yordamıyla bulduğum amonyaktan üstlerine biraz serpiştirdim, bet kokuya güçlükle tahammül ederek daldaki tavukları topladım ve içeri fırlattım. Lizzie de etraftaki çalıların altına kaçışmış olan tavukları toparlayıp kümese attı. Bulutlar artık büyük damlalar düşürmeye,

yaprakları hışırdatmaya başlamışlardı.

“Haydi!” Son tavuğun ardından kapıyı kapadım, mandalı çektim ve Lizzie’yi kolundan tuttum. Rüzgârı da arkamıza alarak, eteklerimiz uçuşa uçuşa eve doğru koşmaya başladık.

Yaz mutfağı en yakın yerdi; kendimizi kapıdan içeri attığımızda sağanak yağmaya, teneke çatının üstüne kemik düşüyormuş gibi ses çıkarmaya başlamıştı.

Nefes nefese öylece kaldık. Lizzie’nin şapkası çıkmış, saçları açılmıştı; omuzlarının üstüne düşen parlak, yumuşak teller, babasından aldığı cansız görüntüden hayli farklıydı. Daha önce başlıksız halini görsem hemen anlardım. Nefeslenirken bir yandan kıza ne demem gerektiğini düşündüm.

Kız üstünü başını toplamak için büyük bir uğraş veriyordu; etekleri, saçları, önlüğü… Bir yandan da benimle göz göze gelmemek için daha büyük bir çaba sarf ediyordu elbette.

Bay Wemyss’in sarsıcı açıklamasından beri kafamı kurcalayan bir soru vardı, çok büyük bir soru; öncelikle onu aradan çıkarmak en iyisiydi. Yağmurun başlangıçtaki gürültüsü yerini düzenli bir trampet sesine bırakmıştı; çatı hâlâ kulak tırmalıyordu fakat konuşmak artık mümkündü.

“Lizzie.” Kız eteğini düzeltirken kafasını bir anda kaldırdı, hafifçe irkilmişti. “Doğru söyle,” dedim, ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirip kızın açık mavi gözlerinin içine içtenlikle bakarak. “Tecavüz mü ettiler?”

Lizzie gözlerini kırpıştırdı, sonra yüz hatları öyle şaşkın ve sersemlemiş bir hal aldı ki sözlü herhangi bir ifade bu kadar etkili olamazdı.

“Hayır hanımefendi,” dedi benimle aynı içtenlikle. “Jo ya da Kezzie öyle şey yapar mı hiç?” Küçük, pembe dudakları hafifçe titreşti. “Beni sırayla yere yatırdılar mı sandınız?”

“Hayır,” dedim duygusuzca, ellerimi yüzünden çekerek. “Ne olur ne olmaz diye sorayım dedim.”

Öyle olmuş olabileceğini gerçekten düşünmemiştim. Ama Beardsley ikizleri huy ve mizaç olarak vahşilikle uygarlık arasındaki çizgiye o kadar yakınlardı ki kapasiteleri hakkında kesin konuşmak çok zordu.

“Ama… yine de… ikisi birdendi, öyle mi? Baban öyle dedi. Zavallıcık,” diye ekledim, sitemkâr bir tonla.

“Şey…” Soluk göz kapaklarını indirdi, eteğindeki bir sökükle ilgilenirmiş gibi yaptı. “Ee… evet, öyleydi. Babamı öyle utandırdığım için üzülüyorum.

Hem, bilerek de yapmadık yani…”

“Elizabeth Wemyss,” dedim büyük bir ciddilikle, “tecavüz haricinde -ki onu da eledik- iki erkekle birden, aynı anda, yanlışlıkla cinsel ilişkiye girmen mümkün değildir. Bir desen belki ama iki asla. Konu açılmışken…” Duraksadım fakat meraktan kuduracaktım. “*Aynı anda* mı?”

Bunu duyunca iyice sersemledi ve beni rahatlattı.

“Yoo, yoo, hayır hanımefendi! Öyle bir… yani… öyle olduğunu anlayamadım…” Lafı tamamlayamadı, pespembe kesildi.

Masanın altından iki tabure çektim, birini ona doğru ittirdim.

“Otur,” dedim, “ve anlat şu olayı. Bir süre hiçbir yere kıpırdayamayacağız,” diye ekledim, dışarıdaki sağanağa aralık kapıdan göz atarak. Damlalar çimin üstüne düşerek diz yüksekliğinde, küçük sis patlamaları oluşturuyordu ve ıslak çimin keskin kokusu bütün odaya dolmuştu.

Lizzie tereddüt etti, sonra tabureye oturdu; artık açıklama yapmaktan başka bir seçeneği olmadığını fark ettiğini görebiliyordum - durum açıklanabilir bir şeyse elbette.

“Anlayamadığını söyledin,” dedim lafa başlaması için bir nokta sunmuş olmak için. “Yani ikizlerden yalnızca biri sanıyordun da kandırdılar mı seni?”

Başını salladı, serin havadan derin bir nefes aldı. “Öyle bir şey. Siz beyefendiyle birlikte Bethabara’ya gittiğinizde oldu. Bayan Bug sırt ağrısıyla yatıyordu, evde yalnızca babamla ikimiz vardık - ama o da Woolam’a, un getirmeye gidince yapayalnız kaldım.”

“Bethabara mı? Altı ay önceydi o! Dört aylık hamileyim diyorsun - o kadar süredir yani… Neyse, sonra ne oldu?”

“Ateş,” dedi, “tekrar ateşim çıktı.”

İlk sıtma ürpertisini hissettiğinde yakacak odun topluyormuş, ne olduğunu kavrayınca hemen elindekileri bırakıp eve koşmaya başlamış ama kaslarının kuvvetsizliğiyle yarı yolda yere yığılmış.

“Yerde yatarken,” diye devam etti, “ateşimin yükselmeye başladığını hissedebiliyordum. Yaklaşan kocaman bir hayvan gibi… çeneleriyle beni kavrayıp kocaman bir ısırık alacaktı - kanım sanki önce sıcak sonra soğuk akıyor, hayvanın dişleri kemiklerimi parçalıyor gibiydi. Orada, kemiklerimi kırdıktan sonra iliğimi emeceğini hissediyordum.” Anısı canlanınca titredi.

Beardsleyler’den biri -Kezzie olduğunu sanıyormuş ama soracak halde değilmiş- onu avluda yere yığılmış halde bulmuş. Hemen kardeşini getirmek

için gitmiş; sonra ikizler Lizzie'yi kaldırıp eve taşımış, yatağına çıkarmışlar.

"Dişlerim öyle sert birbirine vuruyordu ki birbirlerini kırmaya başlayacaklarından emindim artık. Onlara, sizin yaptığınız çobanpüskülü merhemini getirmelerini söyledim."

Ameliyathane dolaplarını karıştırıp bulmuşlar, sonra da kızın ateşinin gitgide artmasıyla telaşlanıp, ayakkabılarını, çoraplarını çıkarıp merhemi ayaklarına, ellerine sürmeye başlamışlar.

"O zaman bir daha konuştum - her yerime sürmeleri gerektiğini söyledim," dedi, yanakları iyice kızararak. Bakışlarını indirdi, saçlarıyla oynamaya başladı. "Aklım başımda değildi, gerçekten hanımefendi, ateşten kendimden geçecektim neredeyse. Sadece ilaca ihtiyacım olduğunu biliyordum."

Kafamı salladım, anlamaya başlamıştım. Kızı suçlamıyordum; sıtmanın onu nasıl etkilediğine şahit olmuştum. Anlattıklarında şimdiye kadar yanlış yaptığı bir şey de yoktu; ilacına ihtiyacı vardı ve kendi kendine sürecek enerjisi de yoktu.

Telaş içindeki iki oğlan kızın dediğini yapmışlar, kıyafetlerini alelacele çıkarıp merhemi çıplak vücudunun her santimine yedirmişler.

"Bilincim gidip geliyor gibiydi," diye devam etti, "ateş yüzünden saçma sapan rüyalar görüp tekrar kendime geliyordum; olan biten, hatırladıklarım, o yüzden biraz karışık. Ama birinin merhemin üstüne bulaştığını, gömleğini çıkaracağını söylediğini duyduğumu hatırlıyorum."

"Anladım," dedim, çok iyi anlamıştım hem de. "Sonra…?"

Sonra olan bitenin ne yöne gittiğini kavrayamayacak hale gelmiş; bir-iki kez, ateşten kafasını kaldırabildiğinde, oğlanlar orada birbirleriyle ve onunla konuşuyor, mırıltı şeklinde duyduğu sesler onu gerçekliğe hafifçe bağlıyormuş. İkisinin de elleri sürekli onun üstünde, çobanpüskülünün keskin kokusunu yayarak ateşten gelen ahşap kokusuyla mumun aromasına karıştırıyorlarmış.

"Kendimi… güvende hissettim," dedi, kendini ifade etmekte zorlanarak. "Pek fazla şey hatırlamıyorum ama bir defasında gözlerimi açtığımda oğlanlardan birinin göğsünü yüzümün karşısında gördüm, koyu renkli kıvrık tüyleriyle küçük, kahverengi uçları hatırlıyorum." Yüzünü bana döndürdü, gözlerini kocaman açmıştı. "Sanki hemen şuracıktaymış gibi"-elini gözünün önünde tuttu- "görebiliyormuşum gibi… Normal mi bu?"

"Değil," dedim fakat aslında öyleydi; yüksek ateş, gerçeklikten uzaklaştırma, görüntüyü bulandırma gibi özelliklerin dışında, bir de bazı

anıları hiç unutulmamak üzere hafızaya kazıma huyuna sahiptir. “Sonra?”

Sonra nöbetlerle şiddetle titremeye başlamış, fazladan örtüler de ayaklarına konulan sıcak taşlar da bunun etkisini azaltmamış. Oğlanlardan biri, içine düştükleri bu çaresizlik içinde, örtünün içine kıvrılıp kızın yanına sokulmuş, elini tutmuş, Lizzie’nin kemiklerindeki üşümeyi kendi vücudunun sıcaklığıyla hafifletmeye çabalamış - o an düşündüm ki aslında o şartlar altında hiç de mantıksız bir hareket yapmamış.

“Hangisi olduğunu anlamadım, tüm gece aynısı olup olmadığını da bilmiyorum ama her ayıldığımda oradaydı, kollarını etrafımda sarmıştı. Bazen örtüyü indirip sırtıma biraz daha merhem sürüyordu, sonra aşağı…” Huzursuzlandı, kızardı. “Ama sabah uyandığımda ateş geçmişti, hep olduğu gibi.”

Anlayış göstermem için yalvaran gözlerle bana baktı.

“O kadar büyük bir ateşe yakalanınca insan nasıl oluyor biliyorsunuz, değil mi hanımefendi? Her seferinde aynı oluyor, o yüzden belki herkesinki aynı oluyordur diye düşündüm. Bir yandan… huzur dolu. Kollarınızla bacaklarınız o kadar ağır geliyor ki hareket etmek aklınızdan bile geçmiyor. Gözlerinin gördüğü her şey -normalde hiç umursamayacağınız onca minik şey- ne kadar güzel olduklarını fark ediyorsunuz.” Biraz durdu. “Ölünce de öyle olacağını düşünüyorum bazen. Uyanacağım, her şeyin aynen öyle huzur dolu, çok güzel olduğunu göreceğim- hareket edebilirsem.”

“Ama bu sefer uyandın ve hareket edemedin demek,” dedim. “Oğlan - hangisiyse- hâlâ yanındaydı, öyle mi?”

“Jo’ydu,” dedi başını sallayarak. “Bir şeyler söyledi ama kelimelerine dikkat edemedim. Sanıyorum o da edemiyordu.”

Alt dudağını sivri, kısa, beyaz dişleriyle hafifçe ısırdı.

“Ben- ben daha önce öyle bir şey yapmamıştım hanımefendi. Ama bir-iki kez yaklaşmıştım… Manfred’le. Bobby Higgins’le daha da yaklaşmıştım. Ama Jo daha önce bir kızı öpmemiş bile; kardeşi de öyle. O yüzden hata benimdi anlayacağınız. Neler olduğunu anlamama rağmen… merhem yüzünden tenlerimiz kayganlaşmıştı, evet fakat örtünün altında yan yanaydık ve çırılçıplaktık… olan oldu işte.”

Başımı salladım, her şeyi ayrıntısıyla ve tam olarak anlamıştım.

“Evet, neler olduğunu anladım şimdi. Ancak sonra… ee… o olan olmaya devam etti, değil mi?”

Dudakları tekrar büzüldü, kız tekrar kızardı.

“Şey… evet. Devam etti, çünkü- çok güzel bir şey, hanımefendi,” diye fısıldadı, çok önemli bir sır veriyormuş gibi bana doğru eğilerek.

Ağzımı elimle kapadım.

“Ee, tabii. Öyledir. Ama- ”

İsteği üzerine Beardsleyler çarşafları yıkamışlar, böylece babası iki gün sonra dönünce olan bitene dair bir iz kalmamış. Çobanpüskülü işe yaramışlar; Lizzie kendini hâlâ biraz halsiz hissetmesine rağmen babasına hafif bir nöbet geçirdiğini söylemiş.

Bir yandan, her fırsatta, mandıranın arka tarafında ya da ahırdaki taze samanların üstünde Jo’yla buluşmaya başlamış - ara sıra, yağmur yağdığında da Beardsleyler’in kulübesinin sundurmasında.

“Postların kokusu yüzünden içeride yapamazdım,” diye açıkladı. “Sırtıma kıymıklar batmasın diye sundurmaya eski bir örtü sererdik. Yağmur on santim öteye yağardı…” Açık kapıdan dışarı hülyalı bakışlar attı; yağmur düzenli bir fısıltı gibi yağmaya, çamların üstündeki iğneleri usulca titretmeye başlamıştı.

“Peki ya Kezzie? Bunlar olurken o neredeydi?” diye sordum.

“Ee… Kezzie, evet,” dedi, derin bir nefes aldı.

Ahırdaki sevişmelerinden sonra Jo onu pelerinin üstünde yatarken bırakıp, kendi üstünü giymiş. Sonra onu öpüp kapıya dönmüş. Matarasını unuttuğunu görünce, Lizzie yavaşça arkasından seslenmiş.

“Cevap vermedi, arkasına da dönmedi,” dedi. “Sonra birden… beni duymuyor olabileceği aklıma geldi.”

“Aa… anladım,” dedim yumuşakça. “Tabii, anlayamamıştın, değil mi?”

Mavi gözlerini benimkilere dikti.

“Artık anlıyorum ama,” dedi.

Fakat başlarda, seks o kadar yeni bir şeymiş ki ikizler de o kadar eşit derecede bilgisiz olunca farkı anlayamamış.

“Ne kadar sürdü…?” diye sordum. “Yani ne zaman şey yaptıklarını…”

“Emin değilim,” diye itiraf etti. “Fakat tahmin edecek olursam, ilk sefer Jo’ylaydı -eminim hatta, çünkü başparmağını gördüm- ancak ikinci sefer Kezzie’yleydi. Her şeyi paylaşıyorlar, biliyorsunuz.”

Biliyordum, her şeyi paylaşırlardı. Jo’nun ikizine yeni keşfini tattırması da

belli ki dünyanın en doğal şeyi gibi gelmişti - üçü için de belli ki.

“Farkındayım, çok… tuhaf geliyor kulağa,” dedi Lizzie, hafifçe omuz silkerek. “Bir şey söylemem, yapmam lazımdı herhalde - ama bilemedim işte… ve gerçekten” -gözlerini kocaman açtı- “hiç *yanlış* bir şey yapıyormuşuz gibi gelmedi. Farklılar, evet ancak aynı zamanda o kadar yakınlar ki… yani, sanki bir tanesine dokunuyor, tek kişiyle konuşuyormuşum ama onun iki tane bedeni varmış gibiydi.”

“İki tane bedeni varmış,” dedim biraz dalgınca. “Eh, evet. Önemli kısma geldik, iki ayrı beden.” Kızı yakından inceledim. Bütün sıtma geçmişine ve zarif vücut yapısına rağmen kilo aldığı belli oluyordu; küçük şişkin göğüsleri korsesinden hafifçe dışarı taşıyordu, otururken farkında olamasam da muhtemelen kalçası da benzer haldeydi. Şaşılacak şey ise hamile kalmasının üç ayı bulmuş olmasıydı.

Zihnimi okurcasına dedi ki, “O tohumları aldım, sizinle Bayan Bree’nin aldıklarını. Manfred’le sözlüyken sakladığım bir yer vardı - Bayan Bree vermişti. Elime daha fazlasını geçirmek istemiştim fakat aklıma gelmedi, sonra da-” Omuz silkti, ellerini karnına koydu.

“Sonra da bir şey söylememeye karar verdin demek,” dedim. “Baban bunu kazara mı öğrendi?”

“Hayır, ben söyledim,” dedi. “İyice belli olmaya başlamadan söyleyeyim istedim. Jo’yla Kezzie de yanımdaydı.”

Bay Wemyss’in neden o kadar içtiği açıklanmış oldu böylece. Belki de o şişeyi yanımızda getirmeliydik.

“Zavallı baban,” dedim tekrar ama dalgınca. “Herhangi bir plan yaptınız mı? Üçünüz yani?”

“Hayır,” dedi, “Hamile olduğumu onlara da bu sabahtan önce söylememiştim. Şaşırdılar biraz,” dedi dudağını ısırarak.

“E tabii.” Dışarı göz attım; hâlâ yağıyordu ama biraz hafiflemişti. Yüzümü ovaladım, kendimi aniden çok yorgun hissetmeye başlamıştım.

“Hangisini seçeceksin?” diye sordum.

Yüzünü bana birden, şaşkınlıkla çevirdi, yanaklarındaki kan çekildi.

“İkisine de sahip olamazsın, biliyorsun bunu,” dedim kibarca. “Öyle olmuyor.”

“Neden?” dedi, cesurca konuşmaya çalışarak fakat sesi yine de titrekti. “Kimseye bir zararı yok. Bizden başkasını da ilgilendirmez hem.”

Ben de sert bir içkiye ihtiyaç duymaya başlamıştım.

“Babana anlatsana bunu ya da Bay Fraser’a. Ne dersin, ha? Büyük bir şehirde olsak, belki müsamaha gösterilebilir ya da en basit şekilde, göz ardı edilebilirdiniz. Ama burada… herkesin ağzına sakız olursunuz, çok iyi biliyorsun bunu. Hiram Crombie duyar duymaz sizi taşlamaya gelir, hiç düşünmez bile.” Cevap beklemeden ayağa kalktım.

“Pekâlâ. Şimdi eve gidip oğlanların ikisinin de canlı olup olmadıklarına bakacağız. Bay Fraser belki de seni tüm bu dertten kurtarmıştır.”

***

Kardeşler hâlâ yaşıyorlardı ama bundan pek memnun oldukları söylenemezdi. Jamie’nin çalışma odasında omuz omuza oturmuşlar, sanki tek bir varlık gibi görünüyorlardı.

Lizzie’yi gördüklerinde kafaları aynı anda hem panik, hem endişe, hem de sevinçle kapı ağzına çevrildi. Kızı kolundan tutmuştum ama ikizleri görünce hemen benden kurtulup küçük bir ciyaklamayla onlara koştu ve kollarını ikizlerin boyunlarına dolayıp onları şişmiş göğüslerine doğru çekti.

Çocuklardan birinin gözünde taze, yeni şişmekte olan bir morluk olduğunu fark ettim; Kezzie olduğunu sanıyordum. Bu sakatlığın Jamie’nin adalet anlayışından mı yoksa kardeşlerin hangisiyle konuştuğundan emin olma isteğinden mi kaynaklandığını tahmin edemiyordum.

Bay Wemyss de hâlâ hayattaydı ve o da, en az torununun potansiyel babaları kadar, bu durumdan mutsuzdu. Gözleri kıpkırmızıydı, solgundu ve çenesinin altı hâlâ hafifçe yeşildi ama adam en azından artık yeterince ayıktı, dimdik şekilde Jamie’nin masasının yanında oturuyordu. Önünde hindiba kahvesi vardı -kokusunu alabiliyordum- ancak dokunulmamıştı.

Lizzie yere çöktü, kollarını oğlanlardan ayırmadan durdu; birbirleriyle fısıldaşan kafalar sanki etten bir yonca oluşturmuştu.

“İyi misin?” diye soruyordu, “Sana bir şey oldu mu?” İkizleri yoklarken, bir sakatlıkları olmadığından emin olmaya çalışırken üçünün elleri kolları birbirine geçti; karşımda bir ahtapot tasviri vardı sanki.

Jamie’ye baktım; sahneyi kötü bakışlarla izliyordu. Bay Wemyss’ten boğuk bir inilti çıktı; adam yüzünü ellerine gömdü.

Jamie boğazını temizledi, o sırada çıkardığı İskoç homurtusuyla düşmanca bir hissiyat içinde olduğunu belirtti ve böylece odanın ortasındaki karmaşa, ikizler ve Lizzie ölümcül bir ışın darbesi yemişler gibi, ani şekilde kesildi. Lizzie kafasını son derece yavaş bir hareketle Jamie’ye çevirdi. Çenesi

havada, kolları hâlâ ikizlerin boynundaydı.

“Otur kızım,” dedi Jamie, samimiyetsiz bir kibarlıkla, başıyla boş tabureyi göstererek.

Lizzie ayağa kalktı, gözlerini Jamie’den ayırmadan oraya döndü ama tabureye doğru hareket etmedi. Onun yerine ikizlerin arkasına geçti, aralarında durdu, ellerini delikanlıların omuzlarına koydu.

“Oturmayacağım efendim,” dedi, korkudan yüksek ve ince çıkan ama kararlı sesiyle. Aynı anda, sanki bir makinenin iki denk parçası gibi, ikizlerin elleri omuzlarındaki ele gitti, yüzleri kaygı ve sabır karışımı bir ifadeyle kaplandı.

Jamie bu tavır karşısında bir şey söylemedi, bana kabaca bir kafa hareketiyle oturmamı önerdi. Tabureye oturunca şaşırtıcı bir rahatlık hissettim.

“Babanla birlikte oğlanlarla konuştuk,” dedi Lizzie’ye. “Babana söylediklerinin doğru olduğunu sanıyorum. Hamilesin, babanın hangisi olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

Lizzie ağzını açtı fakat ses çıkaramadı. Saçma bir hareketle kafa sallamakla yetindi.

“Evet. O halde, evlenmeniz lazım. Bir an önce,” dedi Jamie, bunun son derece doğal bir şey olduğunu belirten bir tonda. “Oğlanlar aralarında karar veremediler, o yüzden karar senindir kızım. Hangisi?”

Altı el birbirine aynı anda kenetlendi. Gerçekten çok, çok büyüleyici bir andı - üçü için de üzülmemek elimde değildi.

“Yapamam,” diye fısıldadı Lizzie. Sonra boğazını temizleyip tekrar denedi. “Yapamam,” dedi daha güçlü bir sesle. “Seçmem- seçmek istemiyorum. İkisini de seviyorum.”

Jamie bir an kenetlediği kendi ellerine baktı, dudaklarını büzdü, sonra kafasını kaldırdı ve kızı adamakıllı süzdü. Lizzie sırtını dikleştirdi ve ağzını kapadı, titremesine rağmen sağlam durmaya kararlıydı.

Sonra, Jamie çok acımasız bir hareketle, Bay Wemyss’e döndü.

“Joseph?” diye lafı ona bıraktı.

Bay Wemyss o ana kadar kızına bakmıştı, elleri kahve fincanındaydı. Ama konuşma hakkı ona verildiğinde duraksamadı bile.

“Elizabeth,” dedi son derece yumuşak bir sesle, “*beni* seviyor musun peki?”

Kızın meydan okuyan ifadesi anında darmadağın oldu. Gözyaşı nehirleri saniyeler içinde çağıldamaya başladı.

“Baba!” dedi, ikizleri bıraktı ve babasına koştu. Adam da tam zamanında ayağa kalkıp kızına sarıldı, yanağını saçlarına bastırdı. Lizzie hıçkırıklar içinde babasına tutundu; hangisi olduğunu anlayamadım ama ikizlerden biri iç geçirdi.

Bay Wemyss kızı okşayarak, rahatlatarak yavaşça sallandı, kızın hıçkırıkları ve ağlamasının içinde ona fısıldadıkları duyulamadı.

Jamie ikizleri izliyordu - biraz acıyarak hem de. Oğlanlar el ele tutuşmuşlardı; Kezzie’nin dişleri alt dudağına geçmişti.

Lizzie babasından ayrıldı, mendil aradı. Ben cebimdekini çıkardım, ayağa kalkıp uzattım. Kız burnunu kuvvetle sümkürdü, gözlerini sildi, tehlikenin nerede olduğunu bildiği için Jamie’ye bakmaktan kaçındı.

Ama oda hayli küçüktü, Jamie de yok sayılması çok zor biriydi - büyük bir odada bile. Ameliyathanemin aksine, çalışma odasının pencereleri küçüktü ve duvarın üst kısımlarındaydı, yani genelde oda loştu. Dışarıdaki yağışla birlikte oda iyice grileşmiş ve serinleşmişti.

“Mesele kimi sevdiğin değil şimdi kızım,” dedi Jamie, çok kibar bir sesle. “Babanı sevip sevmemen bile değil.” Lizzie’nin karnını gösterdi. “Orada bir çocuk var. Onunla ilgili doğrusunu yapmaktan gerisi önemli değil. Annesini bir fahişe gibi göstermenin doğru olmadığı da açık.”

Lizzie’nin yanakları kıpkırmızı kesildi.

“Ben fahişe değilim!”

“Ben de öylesin demedim zaten,” dedi Jamie sakince. “Ama başkaları diyecek, yaptığın şey de etrafa yayılacak kızım. Bacaklarını iki adam için açman, sonra ikisiyle de evlenmemen, hamile kalıp kimden olduğunu söyleyememen… ne derler sence?”

Lizzie bakışlarını sinirle çevirdi, babasının halini gördü: adam kafasını eğmiş, yanakları utançla kızarmıştı. Lizzie acılı bir inilti çıkardı, yüzünü elleriyle kapadı.

İkizler huzursuzlandı, birbirlerine baktılar. Jo ayaklanmak istedi, Bay Wemyss’in nefret dolu bakışı buna engel oldu.

Jamie derince iç geçirdi, burnunu ovaladı. Ayağa kalktı, şömineye doğru eğildi, çıra sepetinden iki çubuk çıkardı. Uçlarını avucunun içinde tutup dışarıda kalan kısımları aynı düzeye getirdi, sonra da eli ikizlere uzattı.

“Kısa çeken kızla evlenir,” dedi isteksiz bir sesle.

İkizler ağızları ardına kadar açık halde Jamie’ye bakakaldılar. Sonra Kezzie görünür şekilde yutkundu, gözlerini kapadı ve yavaşça çıralardan birini çekti. Jo gözlerini kapamadı ama çubuğa da bakmadı; gözleri Lizzie’deydi.

Çubuklara bakan herkes aynı anda soluk verdi.

“Pekâlâ. Ayağa kalk,” dedi Jamie, kısa olanı çekmiş olan Kezzie’ye. Sersemlemiş oğlan denileni yaptı.

“Elini tut kızın,” dedi Jamie sabırlı bir sesle. “Şimdi, bu tanıkların önünde” - gözleriyle beni ve Bay Wemyss’i gösterdi- “Elizabeth Wemyss’i karın olarak kabul ettiğine yemin eder misin?”

Kezzie başını salladı, sonra boğazını temizleyip sırtını dikleştirdi.

“Evet,” dedi netlikle.

“Peki sen kızım, Keziah’ı- Keziah mıydı?” diye sordu, ikize gözlerini kısıp şüpheyle bakarak. “Evet, tamam, Keziah. Onu kocalığa kabul ediyor musun?”

“Evet,” dedi Lizzie, umutsuz ve sersemlemiş bir sesle.

“Güzel,” dedi Jamie hemen. “Sözlendiniz. Hatta hemen bir papaz bulup olayı resmiyete dökeceğiz ama artık evlendiniz diyebiliriz.” Gözlerini ayağa kalkmış Jo’ya çevirdi.

“Sana gelince,” dedi ona, “buradan gideceksin. Bu gece. Çocuk doğmadan önce de gelmeyeceksin.”

Jo dudaklarına kadar bembeyaz kesilmişti ama kafasını salladı. İki eli de gövdesine sabitlenmişti - Jamie’nin vurduğu yere değil, kalbine yakın bir yere. Oğlanın yüzü karşısında, ben de oramda bir acı hissettim.

“Pekâlâ.” Jamie derin bir nefes aldı, omuzları biraz gevşedi. “Joseph, kızınla genç McGillivray için hazırladığın evlilik sözleşmesi hâlâ elinde mi? Onu getir de ismi değiştirelim.”

Büyük bir fırtınadan sonra kafasını usulca dışarı çıkaran bir sümüklüböcek gibi, Bay Wemyss temkinle başını salladı, sonra da Lizzie’ye ve onun el ele olduğu müstakbel kocasına, Lut kavminden henüz kurtulmuşlar gibi baktı. Kızının omzuna şefkatle yavaş iki şaplak attı, sonra dışarı fırladı.

“Yeni bir mum gerekecek galiba, değil mi?” dedim Jamie’ye, kafamı Lizzie’yle ikizlere doğru eğerek. Şamdandaki mum artık bir santim kadardı, o sönene kadar da üçüne yalnız kalmaları için izin vermenin doğru olacağını düşünmüştüm.

“Öyle mi? Hıı, evet,” dedi Jamie, beni anlayarak. Öksürdü. “Gidip getireyim.”

Ben de onunla birlikte çıktım. Ameliyathaneme girer girmez kapıyı kapadı, sırtını kapıya dayadı, başını eğdi ve sudan çıkmış bir köpek gibi şiddetle salladı.

“Tanrı aşkına,” dedi.

“Zavallılar,” dedim acıyarak. “Yani… biraz acıman da gerekiyor onlara.”

“Öyle mi?” Üstündeki gömleği kokladı. Kurumuştu ama kusmuk izi hâlâ gözle görünür haldeydi. Sonra doğruldu, sırtındaki kemikler çıtırdayana kadar gerindi. “Öyle galiba, evet,” dedi dürüstçe. “Ama- Tanrım! Kız neler olduğunu anlattı mı sana?”

“Evet. Ayrıntıları sonra anlatırım.” Merdivenlerden inen Bay Wemyss’in ayak seslerini duymuştum. O sırada yakında duran mumlardan ikisini aldım, beraberlerindeki fitili uzattım. “Yanında bıçak var mı?”

Eli hemen beline gitti ama kaması yanında değildi.

“Hayır. Ama masamda bir çakı var.”

Kapıyı Bay Wemyss’in çalışma odasına vardığı anda açtı. Adamın şok içindeki çığlığıyla kan kokusu bana aynı anda ulaştı.

Jamie adamı hemen kenara itti. Kalbim ağzıma gelmişti, hemen onu takip ettim.

Masanın yanında, yan yana duruyorlardı. Taze bir kan tabakası masayı kirletmişti. Lanet olası mendilim Kezzie’nin elinde sarılıydı. Hayalete benzeyen suratını Jamie’ye çevirdi. Dişleri sıkılıydı ama gülümsemeyi başardı.

Küçük bir hareketlilik gözüme çarpınca oraya döndüm; Jo, Jamie’nin çakısını bir süredir mum alevinin üstünde dikkatlice tutuyordu ve sonra, içeri kimse girmemişçesine, ikizinin elini tuttu, mendili çekti ve sıcak metali Kezzie’nin başparmağındaki açık, oval yaranın üstüne tuttu.

Dağlanmış et kokusu yağmur kokusuna karışırken Bay Wemyss’ten kısık, boğuluyormuş gibi bir ses geldi. Kezzie derin bir nefes aldı, sonra verip Jo’ya yarım ağızla gülümsedi.

“Yolun açık olsun kardeşim,” dedi biraz yüksek ve vurgusuz bir sesle.

“Mutluluklar dilerim kardeşim,” dedi Jo, aynı sesle.

Aralarında duran küçük, darmadağın haldeki Lizzie, kızarık gözlerini

Jamie’ye dikti. Gülümsedi.

74. Çok Romantik

Brianna küçük arabayı Roger'ın bacağının üstündeki yokuşta yavaşça sürdü, midesinin üstünden geçirdi ve göğsünün ortasına getirdi. Roger orada hem arabayı hem de Bree'nin elini tutup sırıttı.

"Gerçekten çok iyi bir araba," dedi Brianna, elini çekip kocasının yanına uzanarak. "Dört teker de dönüyor. Hangisi bu? O İskoçya'daki küçük turuncu araban mı? Neydi o, Morris Minor mı? Gördüğüm en tatlı arabaydı o… gerçi içine nasıl sığdığını hiç anlamamıştım."

"Talk pudrasıyla," dedi Roger kesin bir sesle, sonra oyuncağı kaldırdı ve başparmağıyla ön tekerlerden birini çevirdi. "Hakikaten güzel, değil mi? Bir modeli örnek almamıştım fakat yaparken aklıma sendeki Ford Mustang geldi galiba. Dağlardan aşağıya onunla inişimizi hatırlıyor musun?" Anısı canlanınca bakışları yumuşadı, yeşil gözler sönmekte olan ateşin loşluğuyla neredeyse simsiyahlardı.

"Evet. Yüz otuz kilometre hızla giderken beni öptüğünde yoldan çıkmanın eşiğine gelişimi de unutmadım tabii."

Hemen Roger'a yaklaştı ve onu diziyle dürttü. Roger da dönüp karısını tekrar öptü, bir yandan da arabayı omurgasından aşağı indirip kalçasının kıvrımına getirdi. Bree gıdıklayan tekerleklere hafifçe ciyaklayarak tepki verdi, kurtulmaya çalışırken Roger'ı kaburgasından yumrukladı.

"Kes şunu!"

"Hızı çok erotik bulduğunu sanıyordum. Vınnn!" diye mırıldandı ve oyuncağı karısının koluna getirdi - sonra arabayı aniden kombinezondan aşağı indi. Bree mini otomobili tutmaya çalışınca Roger uzaklaştırdı, sonra elini örtülerin altında ilerleterek arabayı kasıklarına doğru sürdü ve ani bir hareketle tekrar yukarı çıkardı.

Arabanın kontrolü için eller, kollar birbirine girdi - sonuçta ikisi de kendini yerde, örtüler ve gece giysileri iç içe, nefes nefese kıkırdarken buldu.

"Şşş! Jemmy'yi uyandıracaksın!" dedi Bree, Roger'ın ağırlığının altından kurtulmaya çalışarak. Yirmi kiloluk avantajıyla Roger üstünlüğün keyfini çıkardı, karısını yere sabitledi.

"Top atsan uyanmaz o," dedi, tecrübenin verdiği bir eminlikle. Doğru

söylüyordu; birkaç saatte bir beslenmesinin ardından, Jem artık komada gibi uyumaya başlamıştı.

Bree kıpırdanmayı bıraktı, gözlerindeki saçları üfleyerek kenara itti.

“Sence saatte yüz otuz kilometreyle yolculuk yapabilecek misin tekrar?”

“Çok derin bir vadiye uçarsam… Bu arada çıplaksın sen.”

“Ee sen de!”

“Ama ben boğuşmaya başladığımızda da çıplaktım. Araba nerede?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye yalan söyledi Brianna. Bel çukurundaydı ve büyük bir rahatlık veriyordu ama Roger’a bu bilgiyi vermeye hiç niyeti yoktu. “Ne yapacaksın?”

“Araziyi biraz keşfetmek istedim de,” dedi dirseğinin üstüne yüklenip parmaklarını göğüslerden birinin üstünde gezdirerek. “Gerçi yaya olarak da yapabilirim; biraz daha vakit alacak ama. Olsun, manzaranın tadını çıkarırım o zaman. Şahane bir manzara varmış, öyle duydum da…”

“Hmm…” Kocası onu ağırlığıyla yere mıhlayabilirdi ama kollarını zapt edemezdi. İşaret parmağını yavaşça kaldırdı, tırnağını Roger’ın göğüs ucuna bastırıp onun derin bir nefes almasına neden oldu. “Aklında uzun bir yolculuk mu var?” Yatağın yanındaki küçük rafa, doğum kontrol malzemelerini tuttuğu yere baktı.

“Uzun sayılır.” Roger onun baktığı yere baktı, sonra sorgulayan gözlerini Bree’ye çevirdi.

Brianna kımıldanıp kendini daha rahat bir konuma getirdi, bu sırada minyatür arabayı da hafifçe, kendine rahatsızlık vermeksizin yerinden oynattı.

“Bin kilometrelik bir yolculuğun bile tek adımla başladığını söylerler,” dedi, sonra da kafasını kaldırıp ağzını Roger’ın göğüs ucuna yerleştirdi, hafifçe ısırdı. Bir saniye sonra bıraktı.

“Sessiz ol,” dedi Brianna, azarlar bir tonda. “Jemmy’yi uyandıracaksın.”

***

“Makasın nerede? Keseceğim.”

“Hayır, ben uzun seviyorum.” Yumuşak, koyu saçları yüzünden çekti ve Roger’ın burnunun alt tarafını öptü. Roger da gülümsedi, hemen karısını öpüp doğruldu, tek eliyle kendi yüzündeki saçları çekti.

“Rahatsızdır kesin,” dedi, beşiğe bakarak. “Kendi yatağına yatırsam daha iyi olmaz mı?”

Brianna yerde yatıyordu; o pozisyondan beşiğe göz atınca, eski zamanları hatırlamak için beşiğinde yatmakta ısrarcı olan ama kolları, bacakları, gövdesi ve kafası aynı anda oraya artık sığmayan dört yaşındaki oğlu Jemmy'nin yalnızca karyolanın bir ucundan çıplak bacaklarının havaya doğru kalkık olduklarını görebildi.

Çok büyüdü, diye düşündü. Henüz okumayı öğrenmemişti fakat bütün harfleri biliyordu, yüze kadar sayabiliyordu ve ismini yazabiliyordu. Ayrıca silah doldurmayı da öğrenmişti; dedesi sağ olsun.

"Söylesek mi?" diye sordu Roger'a birden. "Söyleyeceksek de ne zaman?"

Roger da aynı konuda düşünüyor olmalıydı, çünkü ne sorulduğunu hemen anladı.

"Tanrım, bir çocuğa böyle bir şey nasıl söylenir?" dedi. Sonra doğruldu, yatak örtüsünü silkeleyip saçını topladığı deri ipi bulmayı umdu.

"Ama ya çocuk evlatlık olsaydı mesela, söylemez miydin?" diye itiraz etti Bree, doğrulup ellerini saçlarının arasında gezdirerek. "Ya da bir aile skandalı olsa, mesela babası öldü denmiş olsa ama adam aslında hapiste olsa? Erken yaşta söylendiğinde büyük bir şok yaratmıyor diye düşünüyorum; çocuk büyüdükçe daha da alışıyor hem. Daha geç öğrendiklerinde şoka uğruyorlar."

Roger onu uzun uzun, buruk bir ifadeyle süzdü. "Biliyorsundur tabii."

"Sen de." Duygusuz bir tonda konuşmuştu Bree ama olay sanki hâlâ tazeydi. Hayret, öfke, inkâr - sonra etrafındaki dünya yavaş yavaş çökerken, kendi isteği dışında, inanmaya başlaması. O boşluk, terk edilmişlik hissi - sonra da şüphe duymadığı şeylerin aslında yalan olduklarını fark ederek hissetmeye başladığı ihanete uğramışlık ve sonsuz öfke.

"En azından senin seçmen gerekmiyordu," dedi Bree, yatağın kenarına doğru kıvrılarak daha rahat bir pozisyon alırken. "Senin hakkında bir şeyler bilen biri yoktu; senin hakkında bilinmeyen gerçekleri anlatabilecek biri yoktu - ama anlatmayan."

"Yani annenle Frank sana zaman yolculuğunu erkenden anlatsa mıydı?" Tek kaşını kaldıran Roger, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Okuldan eve gönderilebilecek notlar gözümün önüne geliyor - *Brianna'nın çok geniş bir hayal gücü var ama bu olumlu özelliği daha uygun şekillerde kullanması teşvik edilmeli*."

"Ha-ha." Alaycı gülüşten sonra Brianna üstündeki örtü ve giysileri attı. "Ben bir Katolik okuluna gittim - rahibeler söylediklerimi yalancılık olarak algılayıp hemen susmamı sağlarlardı. Mesele hiç uzamazdı. Kombinezonum

nerede?” Boğuşurlarken üstünden tamamen çıkmıştı ve kendini o an, odanın loşluğuna rağmen rahatsız hissetti.

“Al.” Roger karmaşanın içinden çıkarıp uzattı. “Yani söyleseler miydi?” diye tekrar etti sonra tek kaşını kaldırarak.

“Evet,” dedi Bree inatla. “Ama hayır,” dedi sonra dayanamayıp, bir yandan kombinezonunu giyerken. “Açıkçası niye anlatmadıklarını biliyorum. Babam inanmıyordu bir kere. İnandığı şeye gelince… yani, nasıl bir şey varsa kafasında, annemden benim kendisinin babam olduğunu düşünmeme izin vermesini istedi. Annem de ona söz verdi; doğru olmazdı söylemesi, hayır.” Bildiği kadarıyla, annesi bu sözü yalnızca bir kez bozmuştu - istemsizceydi ama etkisi çok sarsıcı olmuştu.

Üstündeki eskimiş kumaşı düzeltti, el yordamıyla boyun kısmını büzen ipi aradı. Giyinmiş olmasına rağmen, sanki hâlâ çırılçıplakmış gibi rahatsız hissediyordu. Roger yatağa oturmuş, örtüleri silkeliyordu ama sorgulayan gözleri Bree’nin üstündeydi.

“Ama yalan söylemişlerdi işte!” dedi Brianna patlarcasına. “Bilmeye hakkım vardı!”

Roger yavaşça kafa salladı.

“Hmm-hmm.” Buruşuk çarşafın ipini gevşetmeye başladı. “Evet, çocuğa babasının hapiste olduğunu söylemek neden mantıklı anlayabiliyorum ancak senin durumun çocuğa babasının annesini mutfakta postacı ve beş arkadaşıyla bastığı için öldürdüğünü anlatmaktan farklı. Şimdiden söylersen belki şok yaşamaz ama arkadaşları ne olacak; onlara anlatmaya başladığı zaman ne yapacağız?”

Brianna dudağını ısırdı, kendinden beklemediği gibi sinirli bir haldeydi. Geçmişi hakkındaki gerçeklerin hâlâ bu kadar can yakabileceğinin farkında değildi ve bunu belli etmek de bir o kadar can yakıyordu - Roger’a belli etmek bile.

“Haklısın.” Muma göz attı. Jem kıpırdanmıştı; çocuk bir cenin gibi dizlerini göğsüne çekmişti. “Haklısın. Başkalarına anlatamayacağı bir şey olduğunu anlayacak yaşa gelene kadar beklemeliyiz; sır ne demek bilmeden anlayamaz.”

Deri ip örtülerden birinin içinden düştü; Roger eğilip onu aldı.

“Jem’e benim gerçek babası olmadığımı söylemek ister miydin?” diye sordu sessizce, Brianna’ya bakmadan.

“Roger!” Bree’nin bütün siniri bir panik dalgasıyla yok oldu. “Asla yapmam bunu, asla! Doğru olduğunu düşünsem bile,” dedi ve, “ki düşünmüyorum,” diye ekledi hemen. “Roger, hayır! Babası sensin, biliyorum.” Hemen kocasının yanına oturdu, kolunu tuttu. Roger gülümsedi, onun elini okşadı - yine de gözlerine bakmadı. Biraz bekledi, sonra yavaşça kendisini karısının kolundan kurtarıp saçını bağlamaya başladı.

“Ama dediğin gibi… Kim olduğunu bilmeye hakkı yok mu?”

“Bu öyle değil- farklı bu.” Farklıydı; biraz da değildi. Brianna tekrar beşiğe baktı, oğlunun babasının kim olduğuna dair bir iz bulmak istedi. Ama çocuk kendisine ve dedesi Jamie’ye benziyordu, hem yüz hatları hem de saçlarıyla. Yaşı için uzun boylu, uzun bacaklı, geniş sırtlıydı - ama babası olabilecek iki erkek de öylelerdi. Ayrıca ikisi de yeşil gözlüydü.

“Söylemeyeceğim,” dedi kesin bir sesle. “Asla. Sen de söylemeyeceksin. Onun babası sensin, teknik detaylar nasıl olursa olsun. Stephen Bonnet’nin var olduğundan haberdar olması için mantıklı bir sebep yok.”

“Adamın gerçekten var olması dışında,” dedi Roger. “Çocuğun onun olduğunu düşünmesi de cabası. Ya bir gün karşılaşırlarsa? Jem büyüdüğünde yani.”

Bree babası ve kuzeni gibi gençliğinde, stresli olduğu anda haç çıkarması gerektiği konusunda eğitilmemişti - o an öyle yapınca Roger güldü.

“Komik bir şey yok,” dedi Brianna doğrularak. “Öyle bir şey olmayacak. Olursa da… yani Stephen Bonnet’yi oğlumun yakınında görürsem eğer… evet, bir dahakine daha yukarı nişan alacağım. O kadar.”

“Oğlana sınıf arkadaşlarına anlatması için güzel bir hikâye vermeye ant içtin, öyle mi?” Roger ciddi olmayan bir tonla konuşmaya çalışmıştı.

“Ama… ama gerisini öğrenmesi lazım. Er ya da geç. Kazayla öğrenmemeli.”

“Sen de kazayla öğrenmedin. Annen *bilinçli olarak* söyledi.” *Ve şimdi geldiğimiz yere bak.* Bu kısım dile getirilmedi ama Roger gözlerinin içine uzun uzun bakınca Brianna’nın kafasının içinde şiddetle yankılandı.

Eğer kendini rahme düştüğü yere dönmeye, taşların arasından geçip gerçek babasını bulmaya adamamış olsaydı şimdi hiçbiri orada olmazlardı. Yirminci yüzyılda, belki İskoçya’da, belki de Amerika’da güvende olurlardı - sonuçta çocukların ishalden ya da ani bir ateşle ölmedikleri bir uzay ve zaman dilimi olurdu.

Her ağacın arkasında başka bir tehlike, her çalının arkasında değişik bir savaş tehdidi olmayan bir ortam. Roger'ın sesinin hâlâ tertemiz, güçlü olduğu bir zaman, bir yer.

Ama öyle olsa belki de -küçük bir ihtimal de olsa- Jem dünyaya gelmeyebilirdi.

"Özür dilerim," dedi, kelimeler boğazına takıldı. "Benim hatam, biliyorum, hepsi benim hatam. Geri dönmeseydim…" Usulca uzanıp kocasının boğazındaki halat yarasına dokundu. Roger elini tutup indirdi.

"İsa aşkına," dedi yumuşakça, "bak Brianna, eğer gerçek ebeveynimi bulmak için cehenneme gitmem gerekseydi, bunu yapardım." Parlak yeşil gözlerini kaldırdı, karısının elini sertçe sıktı. "Seni bu dünyada anlayacak biri varsa, o da benim."

Brianna da onun elini iki eliyle sertçe sıktı. Suçlanmadığını öğrenince kasları gevşemiş olsa da hem Roger'ın, hem de kendisinin kayıpları midesinde ağırlık yapmaya, boğazını düğümlemeye devam etti.

Jemmy kıpırdandı, birden doğruldu ama sonra tekrar yattı; hâlâ derin uykudaydı. Karyoladan dışarı sarkıttığı kolu bir erişte kadar cansızdı. Annesi bu hareketliliği görünce donakalmıştı fakat Jem'in uyuyor olduğundan emin olunca rahatladı, kolu tekrar karyolanın içine yerleştirmek için kalktı. Fakat karyolaya yetişmeye fırsat bulamadan kapı çalındı.

Roger hemen tek eliyle gömleğine uzandı, öteki eline de bıçağını aldı.

"Kim o?" diye seslendi Brianna, kalbi gümbürdüyordu. Acil bir durum olmadığı sürece insanlar birbirlerini bu saatte ziyaret etmezlerdi.

"Benim Bayan Bree," dedi Lizzie'nin dışarıdan gelen sesi. "Gelebilir miyiz acaba?" Kızın sesi heyecanlıydı ama panik içinde değildi. Roger'ın tamamen giyindiğinden emin olduktan sonra ağır sürgüyü kaldırdı.

Lizzie'nin heyecanının dış görünüşüne de yansıdığını fark etti; kızın yanakları kıpkırmızıydı ve kapı eşiğinin loşluğu bile rengin fark edilmesine engel olmuyordu.

Çoğul konuşmasının sebebi yanında Beardsleyler'in olmasıydı. İkizler de başlarıyla selam verdikten sonra geç saatte rahatsızlık verdikleri için özürlerini mırıldandılar.

"Önemli değil," dedi Brianna hemen, bir şal bulabilmek için etrafa bakarak. Eskimiş kombinezonu yalnızca çok ince ve yırtık pırtık değildi, aynı zamanda ön tarafında bir de Roger'la az önce işledikleri masumca suçu belli eden bir

leke taşıyordu. “Buyurun, girin.”

Roger da beklenmedik ziyaretçileri karşılamak için hemen yanlarına gitti, bu sırada üstünde gömlekten başka bir şey olmadığı gerçeğini harikulade bir dalgınlıkla es geçti. Brianna büyük telaşla dokuma tezgâhının arkasına yöneldi ve iş yaparken bacaklarının üstüne serdiği eski şalı kaptı.

Kendisini sarıp rahatladıktan sonra ateşe bir odun attı ve bir mum yaktı. Balmumunun erirken yaydığı titrek ışıkta bakınca Beardsleyler’in normalden farklı olarak, şık giysiler içinde olduklarını gördü. Saçları taranmış ve sıkıca bağlanmıştı, düzgün gömlekler ve deri yelekler giymişlerdi. Lizzie de en güzel giysilerini giymişti - aslında, düğünü için yaptırılan açık şeftali rengi elbiseydi üstündeki.

Bir şeyler dönüyordu ve ne olduğu az çok belliydi de; Lizzie bunu Roger’ın kulağına fısıldayınca resmileşmiş oldu.

“*Evlendireyim?*” dedi Roger hayretle. İkizlere göz attı. “Ee… kiminle?”

Lizzie saygıyla reverans yaptı. “Jo’yla efendim, zahmet olmayacaksa. Kezzie de şahitlik yapmaya geldi.”

Roger yüzünü ovuşturdu, afallamıştı.

“Tamam da… yani…” Brianna’ya yalvaran gözlerle baktı.

“Bir sıkıntın mı var Lizzie?” diye sordu Brianna tereddütsüzce, ikinci mumu yakıp kapının yanında, duvardaki mumluğa koyarak. Biraz daha ışık gelince Lizzie’nin göz kapaklarının kızarmış ve şiş olduğunu gördü - her ne kadar azim ve heves dolu bir havada olsa da büyük ihtimalle gelmeden önce ağlamıştı.

“Sıkıntı değil ama… ben… hamileyim de.” Ellerini karnının üstünde birleştirdi. “Ee… kimseye söylemeden önce evlenmek istedik.”

“Yaa…” Jo’ya tasvip etmeyen bir bakış atan Roger, nedense buna tamamen inanmamıştı. “Ama baban…?”

“Babam bizi bir rahibin evlendirmesini istedi,” dedi Lizzie içtenlikle. “Biz de öyle olmasını istiyoruz. Ama bulabilmemiz aylar alır - belki de yıllar.” Gözlerini indirdi, yanakları kızardı. “Bu… bebek gelmeden önce, düzgün bir şekilde evlenmek isterim.”

“Evet,” dedi Roger, gözleri istemsizce Lizzie’nin karnına kayarken. “Anlıyorum. Ama telaşınızı kavrayamadım. Yani, yarın sabah bundan çok daha fazla hamile olmayacaksın, biliyorsun ya da haftaya.”

İkizler kızın başını üstünden birbirlerine baktılar. Sonra Jo elini Lizzie’nin

beline koydu ve kızı nazikçe kendine çekti.

“Efendim şöyle- doğru bir şekilde birlikte olmak istiyoruz biz ama aynı zamanda özel kalmak da istiyoruz, anlıyor musunuz? Lizzie, ben ve kardeşim arasında kalsın istiyoruz.”

“Aramızda,” dedi Kezzie, onlara yaklaşarak, sonra da samimi bakışlarını Roger’a çevirdi. “Lütfen efendim.” Elini incitmişti, etrafında bir mendil sarılıydı.

Brianna, Roger’a rica eden gözlerle bakan bu genç, masum ve içten üçlünün hallerine daha fazla dayanamadı. Roger’a yaklaşıp koluna dokundu.

“Kırma çocukları,” dedi yumuşakça. “Lütfen. Hem tam olarak bir evlilik de sayılmaz - söz kesmiş olursun sadece.”

“Pekâlâ ama daha sonra haber verin… kızın babası…” Sözlerini bitiremedi. Brianna onun da gençlerin masumiyeti karşısında en az kendisi kadar etkilendiğini görebiliyordu. Ayrıca, içten içe, ne kadar alışılmadık koşullar altında olursa olsun, ilk evlilik törenini gerçekleştirme fırsatıyla da tatlı bir heyecanın içine girmiş olduğundan hemen hemen emindi. Uyuyan çocuğun sessiz şahitliği de ayrı bir kutsallık teşkil edecekti şüphesiz.

Roger derin bir nefes aldı, sonra karısına çaresizce gülümsedi ve üçlüye döndü.

“Pekâlâ. Ama önce bana izin verin de pantolonumu giyeyim; ilk törenimi bu halde yapmayacağım kesin.”

***

Roger ağzı ardına kadar açık halde bana bakakaldı.

“*Ne?*” dedi inanamayarak.

“Yok canım!” Bree ağzını eliyle kapattı, gözleri ardına kadar açıldı. “İkisiyle de mi?”

“Öyleymiş,” dedim, uygunsuz şekilde gülme dürtümü bastırarak. “Gerçekten kızı dün gece Jo’yla evlendirdin mi yani?”

“Evet… Tanrı yardımcım olsun,” dedi Roger kısık sesle. Neye uğradığını şaşırmış halde kaşığı kahvesine koydu, otomatik hareketlerle karıştırmaya başladı. “Ama Kezzie’yle sözlendi, öyle mi?”

“Hem de şahitler huzurunda,” dedim, kahvaltı masasının karşı tarafında, ağzı ardına kadar açılmış ve taş kesilmiş halde oturmakta olan Bay Wemyss’e ürkerek baktım.

“Peki, yani- ” Bree bana sormaya çabalıyordu. “Kız- *aynı anda* mı?”

“Ee, öyle değilmiş, hayır,” diye yanıt verdim, ne kadar merak edilmesi normal olsa da kızın babasının yanında sorulmasının ayıp olduğunu belirten bir bakış da attım.

“Tanrım…” dedi Bay Wemyss, mezardan henüz çıkmışçasına. “O kız lanetlendi.”

“Kutsal Meryem aşkına.” Gözleri kocaman açılmış Bayan Bug haç çıkardı. “İsa’nın merhameti üzerine olsun.”

Roger kahvesinden bir yudum aldı ama yutamadı, geri çıkarıp fincanı masaya koydu. Brianna rahatlaması için sırtına vurdu fakat Roger eliyle istemediğini belirtti, gözleri yaşararak kendini toparladı.

“Belki durum o kadar da kötü olmayabilir,” dedi Bay Wemyss’e, teselli etmeye çabalayarak. “Mesela, ikizlerin iki bedene koyulmuş tek bir ruh oldukları, Tanrı’nın kendi planları için öyle buyurduğu söylenebilir.”

“Ama- iki beden!” dedi Bayan Bug. “Sence- aynı anda mı yani?”

“Bilmiyorum,” dedim sonunda. “Ama herhalde- ” Kapalı panjurlarının arkasında karın yağdığı pencereye baktım. Önceki gece kar başlamıştı, şimdi ise yerde otuz santim kadar vardı; masadaki herkesin kafasından benimle aynı şeyin geçtiğini düşünüyordum: Lizzie’yle Beardsley ikizlerinin kürklerle dolu bir yatakta, sıcak bir ateşin karşısında balaylarını kutluyor oldukları.

“Yani, sonuçta bu konuda kimsenin pek fazla yapabileceği bir şey de yok sanırım ama,” dedi Bree mantığını konuşturarak. “Eğer insanların içinde bir şey söylersek, Presbiteryenler kızı Papacı bir fahişe diye taşlarlar herhalde-”

Bay Wemyss o anda hava kaçıran balonlardan gelen o sesi çıkardı.

“Kimsenin bir şey söyleyeceği de yok ama,” dedi Roger, sert bakışlarını Bayan Bug’un üstünde tutarak. “Değil mi?”

“Ama Arch’a söyleyeceğim, yoksa çatlarım,” dedi kadın dürüstçe. “Tabii başkasına söylemem. Yemin ederim, Tanrı canımı alsın ki.” Kadın ağzını elleriyle kapadı, Roger da başını salladı.

“Hem ayrıca,” diye kesinlik belirtmeyen bir sesle devam etti, “benim törenim o kadar geçerli de sayılmayabilir. Tabii- ”

“En az Jamie’nin söz kesmesi kadar geçerli olduğu kesin,” dedim. “Ayrıca, artık kızı seçmeye zorlamak için çok geç bence. Kezzie’nin parmağı iyileşince aradaki farkı kimse anlayamayacak.”

“Lizzie anlar belki,” dedi Bree. Ağzının kenarında kalmış balı yaladı, dikkatli gözlerle Roger’a baktı. “Senden iki tane olsa nasıl olurdu acaba?”

“İkimiz de kendimizi kaybederdik,” dedi Roger keskin bir tonla. “Bayan Bug biraz daha kahve var mı?”

“Kim kimi kaybetmiş?” Mutfak kapısı ufak bir kar esintisiyle açıldı ve Jamie yanında Jem’le birlikte içeri girdi. İkisi de kıpkırmızı yüzlerle tuvaletten dönmüşlerdi, yüzleri ve saçları kar taneleriyle kaplıydı.

“Haberin olsun, on dokuz yaşında bir çok eşli tarafından kandırılmışsın,” diye bilgilendirdim Jamie’yi.

“Kim kaybolmuş?” dedi Jem merakla.

“Çok şişman bir kadın,” dedi Roger, Jem’in ağzına bir parça yağlı kızarmış ekmek sokarak. “Ye onu, sonra da…” Aklındakini söyleyemedi, çocuğu dışarı gönderemezdi.

“Lizzie’yle ikizler dün gece Roger’a gitmişler, Jo’yla kızı evlendirmesini istemişler ve o da yapmış,” dedim Jamie’ye. Erimekte olan kar taneleri şaşkın yüzünden aşağı kayarken gözlerini kırpıştırdı.

“Lanet olsun,” dedi. Derin bir nefes aldı, sonra hâlâ karla kaplı olduğunu fark etti ve şöminenin yanına gidip üstünü silkeledi. Tanecikler ateşi tıslatarak havaya karıştılar.

“O zaman,” dedi masaya gelip yanıma oturduktan sonra, “torununun adı belli Joseph. Beardsley olacağı da kesin.”

Bu saçma yorum Bay Wemyss’i her nedense rahatlattı; adamın yanaklarına renk geldi. Bayan Bug’ın tabağına biraz daha ev ekmeği koymasına izin verdi.

“O da bir şey,” dedi. “Ayrıca, neden öyle bir-”

“Şuraya bakın,” diyordu Jemmy, Bree’nin kolunu ısrarla çekiştirerek. “Anne baksana!”

“Nereye?”

“Adımı yazdım! Dedem gösterdi!”

“Öyle mi? Aferin sana!” Brianna gülümsedi, sonra kaşlarını çattı. “Ne-şimdi mi yani?”

“Evet! Üstü kapanmadan bakın işte!”

Brianna gözlerini kısıp Jamie’ye baktı.

“Baba, hayır…”

Jamie tabaktan yeni kızarmış bir ekmek aldı ve üstüne özenle yağ sürdü.

“Evet,” dedi. “Eh, sonuçta erkek olduğumuzu bir şekilde göstermemiz gerekiyordu. Marmelatı uzatır mısın Roger Mac?”

75. Bit

Jem dirseklerini masaya, çenesini yumruklarının üstüne koydu, kaşığın tereyağı üstünde izlediği yolu bir dağ aslanının arkadaşlarından ayrılmış bir geyiği takip ettiği dikkatle gözledi.

“Hiç heveslenme,” dedim oğlanın pis parmaklarına bakarak. “Birkaç dakika sabret, hazır olduklarında bir tane alırsın.”

“Ama böyleyken seviyorum büyükanne,” diye itiraz etti. Koyu mavi gözlerini ardına kadar açtı, sessizce yalvardı.

“Hiçbir şeyi çiğ çiğ yememelisin,” dedim net şekilde. “Hasta olursun.”

“Ama sen yiyorsun.” Ağzımın kenarını, kahverengi hamur parçasının durduğu yeri parmağıyla gösterdi. Boğazımı temizleyip delili bir havluyla sildim.

“Yemek yemeyeceksin ama sonra,” dedim, fakat her vahşi avcı gibi avının zayıflamaya başladığını çoktan anlamıştı.

“Yiyeceğim, söz. Her şeyi yiyeceğim!” dedi, karşılık beklemeden kaşığa uzandı.

“Ben de ondan korkuyorum,” dedim, elimi istemeye istemeye çekerek. “Tadına bak, yeter- babanla dedene de biraz bırak.”

Konuşmadan kafasını salladı ve kaşığı uzun uzun, tadına vara vara yaladı, zevkle gözlerini kapadı.

Ben de başka bir kaşık bulup, kurabiye hamurunu pişirme tepsisi yerine kullandığım teneke tabakanın üstüne yerleştirmeye devam ettim. Koridordan kapıya doğru ayak sesleri geldiğinde hem kavanoz boşalmış, hem de tepsi dolmuştu. Brianna’nın kendine özgü ayak seslerini tanıyınca boş kaşığı Jemmy’nin elinden kaptım ve kirli ağzının kenarını çabucak temizledim.

Bree kapı ağzında durdu, şüphe dolu bakışlarla bizi süzerken gülümsedi.

“Neler yapıyorsunuz bakalım?”

“Melas kurabiyesi yapıyoruz,” dedim, tenekeleri göstererek. Sonra da derme çatma tepsileri ocağın üstündeki tuğla rafa yerleştirdim. “Jemmy de yardım ediyor.”

Kızıl kaşlardan biri havaya kalktı. Brianna bir bana, bir Jemmy'ye baktı; oğlan son derece yapmacık bir masumiyet ifadesi takınmıştı. Tabii, benim yüz ifadem de pek ikna edici değildi.

"Anladım," dedi Bree soğukça. "Ne kadar hamur yedin Jem?"

"Ben mi?" dedi Jemmy, gözlerini ardına kadar açarak.

Brianna ona doğru gitti, oğlanın saçındaki minik bir noktayı eliyle temizledi. "Ne bu?"

Jem yüzünü buruşturdu, incelemeye çalıştı, gözlerini istemsizce şaşı yaptı.

"Büyük bir bit olabilir," dedi umutla. "Rabbie McLeod'dan kapmışımdır belki."

"Rabbie McLeod mu?" dedim, Rabbie'yle birkaç gün önce mutfak sırasının üstüne birlikte kıvrılıp babalarını beklerlerken uyuyakaldıklarını hatırlayarak. Oğlanların o sırada yan yana rüya görürlerken ne kadar huzurlu göründüklerini düşündüğümü de anımsadım.

"Rabbie'de bit mi var?" dedi Bree hemen, hamur parçasını gerçekten pis bir yaratıkmış gibi yere fırlatarak.

"Tabii, çok kaşınıyor o," dedi Jemmy neşeyle. "Annesi diyor ki babasının usturasıyla Rabbie'nin kafasını kazıyacakmış, sonra babasını, kardeşlerini, Rufe amcasını da… kazıyacakmış. Bitler hepsinin yataklarında sıçrıyormuş. Annesi bıkmış, her şeyi fırlatıp atası geliyormuş." Sonra gayet normal bir tavırla elini kaldırdı, kafasını kaşımaya başladı. Parmakların saçların arasındaki bu hareketini daha önce de gördüğümü fark ettim.

Bree'yle birbirimize aynı anda, korku dolu bakışlar attık. Kızım sonra Jemmy'yi omuzlarından tutup pencerenin yanına götürdü.

"Gel bakayım!"

Kardan yansıyan muhteşem ışıkta bakılınca çocuğun kulaklarının arkasındaki hassas deri ve ensesinin bit kaşınmasının karakteristik pembeliğini taşıdığı belli oldu. Kafasına hemen bir göz atınca daha kötüsü ortaya çıktı: hayvanlar minik yumurtalarını saç köklerine bırakmışlardı ve birkaç tane kırmızı-kahverengi arası renkte, yarım pirinç büyüklüğündeki bit, güvensiz olduklarını anlayıp baktığımız yerden telaşla uzaklaştı. Bree tekini yakalayıp tırnaklarının arasında tuttu, parçaladı ve cesedini ateşe attı.

"Iyy!" Brianna elini eteğine sildi, sonra saçını bağladığı kurdeleyi çıkarıp kafasını vahşice kaşıdı. "Bende de var mı?" diye sordu panikle, kafasının üst kısmını bana doğru eğerek.

Kestane ve tarçın rengi telleri ayırıp hemen bir göz attım, beyaz yumurtalar olup olmadığına baktım, sonra çekilip kendi kafamı eğdim.

“Hayır. Bende?”

Arka kapı açıldı ve Jamie içeri girdi. Brianna’yı bir meyve sepeti karıştırır gibi saçlarımı didiklerken görünce şaşırmakla yetindi, sonra havayı kokladı.

“Bir şey mi yanıyor?”

“Ben kurtaracağım dede!”

Çocuğun tepkisiyle yanan melas kokusu bana aynı anda ulaştı. Hemen olduğum yerde sıçrayıp kafamı tabak rafına öyle sert çarptım ki yıldızları gördüm.

Sersemliğim tam zamanında geçti ve Jemmy’nin duvardaki dumanı tüten fırına parmak ucuyla uzanışını gördüm. Gözlerini konsantrasyonla yummuştu ve uzanan elinde de bir havlu vardı.

Jamie iki uzun adımda çocuğun yanına vardı, yakasından geri çekti. Sonra fırının içine çıplak elini sokup yanık kurabiyelerin durduğu tepsiyi seri bir hareketle çekti, hızından dolayı duvara kadar fırlattı. Küçük kahverengi daireler yere saçıldı.

Pencere kenarına tünemiş olan Adso, kendine av çıkmış olabileceğini düşünüp önüne fırlayan bir kurabiyeye doğru atladı, patilerini yaktı. Ürkerek ciyakladı ve kurabiyeyi bırakıp sıranın altına girdi.

Yanan parmaklarını öfkeyle sallayıp son derece kaba, Galce sözcükler sarf eden Jamie, yanmayan eliyle bir çıra parçası aldı, dumanların arasından öteki tepsiyi çıkarmaya çalıştı.

“Ne bu- aa!”

“Jemmy!”

Roger’ın bağırışıyla Bree’ninki aynı ana denk geldi. Jamie’nin hemen arkasından içeri giren Roger’ın şaşkın yüz ifadesi, oğlunun elindeki havluyla yere saçılmış kurabiyeleri toplarken havlunun için için yanmaya başladığını görmesiyle hemen değişmişti.

Roger hemen Jemmy’yi yerden kaldırdı; Bree de oraya aynı anda varınca birbirleriyle çarpışıp ikinci tepsiyi birkaç saniye önce çekmeye başlamış olan Jamie’ye arkadan bindirdiler. Jamie sendeledi, elindeki tepsi ocağın içine uçup etrafa melas kokulu kömür parçaları saçtı. Kargaşa içinde dengesi bozulan kazan, içindeki çorbayla kömürlerin üstüne devrildi ve büyük bir tıslamayla etrafa hoş kokulu dumanlar yaydı.

Gülsem mi yoksa kapıdan dışarı mı kaçsam, bilemiyordum. Sonunda yerde yanmakta olan havluyu alıp söndürmeye çalışmaya karar verdim.

İşim bitince nefes nefese doğruldum ve ailemin kendini ocaktan kurtarmış olduğunu görüp rahatladım. Jemmy'yi babası sımsıkı tutup göğsüne yaslamıştı, annesi de üstündeki kül ve isleri temizleyip yanan, kırılan bir yeri olup olmadığını kontrol ediyordu. Biraz sinirli görünen Jamie su toplamış parmağını emiyor, yüzüne gelen dumanı da boş eliyle uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Soğuk su," dedim, en etkili yöntemi vurgulayarak. Jamie'yi kolundan tuttum, ağzındaki parmağı çıkardım ve lavaboya soktum.

"Jemmy iyi mi?" diye sordum, döndüğümde pencerenin yanında örnek bir mutlu aile tablosuyla karşılaştım. "İyiymiş, tamam. Çocuğu indir Roger, o bitlenmiş."

Roger oğlanı sıcak bir patatesmiş gibi indirdi ve "bit" kelimesini duyan her yetişkinin refleksle yaptığı üzere kendini kaşımaya başladı. Az önceki cümbüşten etkilenmeyen Jemmy yere oturdu ve elinde sakladığı kurabiyelerden birini kemirmeye başladı.

"Sonra yemek yem- " diye başladı Brianna hemen ama sonra devrilen kazanın, batan ocağın halini gördü. Bana döndü ve omuz silkti. "Başka var mı?" diye sordu Jem'e. Ağzı dolu olan çocuk başını salladı ve gömleğinin içinden bir tane çıkarıp annesine uzattı. Bree hayli temkinli, biraz da iğrenen gözlerle baktığı kurabiyeden bir ısırık aldı.

"Fena değil," dedi birkaç çiğneyişten sonra. Kalan kısmı Roger'a teklif etti. Roger yanık kurabiyeyi hemen tek eliyle kapıp ağzına attı, öteki eliyle de Jemmy'nin saçlarına dokundu.

"Salgın var," dedi. "Sinclair'in dükkânının orada beş-altı tane kel çocuk gördük. Senin kafanı da mı kazıyacağız şimdi?" diye sordu, Jemmy'ye gülümseyip çocuğun saçlarını karıştırarak.

Bunu duyunca çocuğun ağzı kulaklarına vardı.

"Büyükannem gibi kel mi olacağım?"

"Evet, hatta daha da kel olacaksın," dedim keskin bir sesle. Saçlarım aslında beş santim uzunluğuna varmıştı bile ama dalgalı yapıları yüzünden daha kısa görünüyorlardı.

"Kazımak mı?" Brianna dehşete düşmüştü. Bana döndü. "Daha iyi bir yöntem yok mu?"

Jemmy’nin kafasına düşünceli halde baktım. Annesi ve babasıyla aynı, gür, kızıl ve biraz dalgalı saçlara sahipti. Tek eli lavaboda olan Jamie’ye döndüğümde bana gülümsediğini gördüm. O saçlardaki yumurtaları tarakla temizlemenin ne kadar sürdüğünü tecrübeyle öğrenmişti; birçok kez yapmıştım bunu çünkü. Kafasını iki yana salladı.

“Kazımak lazım,” dedi. “Bu kadar büyümüş bir çocuk tarakla temizlenmeye sabredemez.”

“Domuz yağı da kullanabiliriz aslında,” dedim biraz şüpheyle. “Kafasını domuz veya ayı yağıyla sarıp birkaç gün bekletiriz, bitleri boğarız. Umarım.”

“Öff.” Brianna oğlunun kafasına biraz iğrenerek, muhtemelen bunu yaparsak kıyafetlerine bulaşacak yağları gözünde canlandırarak baktı.

“Sirkeyle birlikte adamakıllı tararsak büyük olanları hallederiz,” dedim, Jemmy’nin saç ayrımındaki beyaz çizgiyi inceleyerek. “Ama yumurtalar öyle geçmez; tırnaklarla kazımak gerekir, yoksa büyüyüp tekrar musallat olurlar.”

“Kazıyalım,” dedi Roger, kafasını iki yana sallayarak. “Bütün yumurtaları asla temizleyemeyiz; birkaç günde bir aynı şeyi tekrarlamamız gerekir, ihmal edersek de…” Tırnağının ucuyla parmağındaki kurabiye kırıntısını Bree’nin eteğine fırlattı. Brianna kırıntıyı sinirle tokatladı, kocasına pis pis baktı.

“Çok yardımcı oluyorsun!” Brianna dudağını ısırdı, sonra da isteksizce baş salladı. “Tamam, başka çaresi yok diyorsanız…”

“Tekrar çıkıyor, merak etme,” dedim.

Jamie üst kata, usturasını almaya gitti; ben de ameliyat makaslarımı ve Jamie’nin yanan parmağı için lavanta yağını getirmeye gittim. Geri geldiğimde Bree ve Roger kafa kafaya vermişler, gazeteye benzeyen bir kâğıdı inceliyorlardı.

“Ne o?” diye sordum Brianna’nın omzunun üstünden bakmaya çalışarak.

“Fergus’un siftahı.” Roger bana gülümseyerek döndü ve görebilmem için kâğıdı bana tuttu. “Jamie için Sinclair’ın dükkânına bıraktırtmış.”

“Yaa, ne güzel!”

Okuyabilmek için boynumu eğdim ve tepedeki başlığı görünce küçük bir heyecan dalgası içimi sardı:

THE NEW BERN UNION

Sonra daha yakından baktım.

“Onion[3] mı?” dedim gözlerimi kırpıştırarak. “Bildiğimiz soğan mı?” “Açıklamasını yapmış,” dedi Roger, sayfanın ortasına hayli süslü bir şekilde yazılmış İmtiyaz Sahibi’nden Açıklamalar kısmını göstererek. Havada duran iki melek de bu bölümü güçleriyle destekliyorlarmış gibi çizilmişlerdi. “Soğanların katmanları olmasıyla alakalı -karmaşıklık, bak- bir de… ee” -parmağı birkaç satır kaydı-“…*sertliği ve aroması, müşterilerimiz ve okuyucularımızın bilgi alması ve eğlenmesi için her daim büyük önem arz edecektir.*”

3 İng. Soğan. (Ç.N.)

“Demek müşterilerle okurlar arasında ayrım yapıyor,” dedim. “Tam bir Fransız ayrımcılığı!”

“Eh, evet,” dedi Roger. “Bazı kısımlarda İskoç tınısı fark ediliyor, Marsali’nin de el attığı belli - tabii ki ilanlar da ilanı verenler tarafından yazılmış.” Küçük bir bölümü gösterdi: Şapkamı kaybettim. İyi halde bulursanız gazete abonesi S. Gowdy’ye iade ediniz. Kötü durumda ise kendiniz giyiniz.

Jamie bunu duymak için elinde usturayla tam zamanında geldi, kahkahamıza katıldı. Sayfanın dibindeki başka bir bölümü gösterdi.

“Güzelmiş ama ‘Şair’in Köşesi’ benim favorim olacak galiba. Fergus yazmamıştır, hiç sanmam; onda hiç ritim duygusu yoktur - Marsali olabilir mi sizce?”

“Okusana,” dedi Brianna, gazeteyi Roger’a biraz isteksizce de olsa uzatarak. “Bitlerini bütün Tepe’ye yaymadan önce Jemmy’yi kırpmaya başlasam iyi olacak.”

Kısa süre önce bu ihtimalle morali bozulmuş olan Brianna, Jemmy’nin boynuna bir mutfak bezi bağladı ve kararlı bir tavırla kızıl-kestane tutamları yere saçmaya başladı. Bu sırada Roger da şiiri dramatik bir vurguyla okudu.

“Ticaret almış başını bu diyarda

Alkollü içecekler, vs. anlamında-

Söyle bana, anlaşılabilir

İnsana hayrı dokunabilir mi?

Hiç sanmam; kabul etmem.

Çünkü herkes bilir ki en temizi,

Her daim, her yerde kötünün iyisi.

Belki öğrendin keşifte

Her yıl ölmüş on aşüfte

“ -Geberene kadar içerekten.

Binlerce masum hacamat mı edilsin

Ekmeksiz kalıp derde düşerekten.

Böyle ahmaklık mı olur dersin?

Ben günahı teşvik etmem,

Cin satanı hin addetmem;

Ama şunu iyi kavra,

Bu kumpas en halis mavra.

Yaratan’la adalet yerini bulur

Çünkü inandığımız yazgı budur.

Sodom’un günahının öcü gibi

Onunun yeri cehennemin dibi

Tanrı acımaya ittiler halbuki.

Ama şimdi on tane yüzü kızarmayan-

Kafirler oldu dinden kayan,

Şehrin yarısını yoldan çıkaran.”

“*Ben günahı teşvik etmem / Cin satanı hin addetmem*,” diye tekrar etti Bree gülerek. “Viskiden bahsetmemiş dikkat ettiyseniz. Aşüfte ne demek? Ay, hareket etme bebeğim!”

“Fahişe,” dedi Jamie dalgınca, Roger’ın omzunun üstünden okumaya devam ederken usturayı kayışa sürterek bilemekteydi.

“Fahişe ne demek?” dedi Jemmy, radarıyla konuşmadaki garip kelimeyi elbette yakalayarak. “Richie’nin kardeşi Charlotte[4] mu yoksa?”

4 Jemmy burada fahişe anlamına gelen “Harlot” ile Charlotte’u karıştırıyor. (Ç.N.)

Richard Woolam’ın kız kardeşi Charlotte çok güzel bir genç kadındı ve çok da dindardı aynı zamanda. Jamie damadıyla bakışıp öksürdü.

“Hayır, değil evlat,” dedi. “Ayrıca, bir yerde öyle deme sakın, Tanrı aşkına! Bakayım, kafanı kazıtmaya hazır mısın?” Cevabı beklemeden tıraş fırçasını eline aldı ve Jemmy’nin kafasını sabun köpüğüne buladı. Çocuk zevkle ciyakladı.

“Bir berber bir berbere bre berber…” dedi Bree izlerken, kendi kendine.

“Bir berber dükkânı açmadığımız kaldı,” dedim şakayla, yere düşen saçları toplayıp bitlerin yok olması ümidiyle ateşe fırlatırken. Yazık oluyordu aslında; oğlanın saçları gerçekten çok güzeldi - ama tekrar uzayacaktı sonuçta. Ayrıca çocuğun kafasının şahane şekli ortaya çıkmıştı: zarif bir kavunu andırıyordu.

Jamie kendi kendine bir şey mırıldanarak, sanki bir bal arısını tıraş edermiş gibi hassasiyetle, usturayı torununun kafatasında kaydırdı.

Jemmy kafasını hafifçe hareket ettirince yüreğim ağzıma geldi, bir anı gözümde canlandı - Paris’te, saçı çok kısa kesilmiş olan Jamie, Jack Randall ile karşılaşmaya hazırlanıyor; ölmeye ya da öldürmeye. Sonra Jemmy tekrar döndü, taburesinde huzursuzlandı ve anım yok oldu, yerini başka bir şey aldı.

“O ne öyle?” Ben bakmak için eğilirken Jamie usturayı zarifçe çekip son köpüğü ateşe silkti.

“Ne?” Bree de yanıma geldi, küçük kahverengi lekeyi görünce gözleri ardına kadar açıldı. İki santim çapında, yuvarlak görünümlü, sol kulağın arka üst tarafındaydı.

“Ne bu?” diye sordu yüzünü buruşturarak. Dikkatle dokunulan yer Jemmy’nin dikkatini çekmedi; çocuk bir an önce taburedeن inmek için kımıldanmaya devam ediyordu.

“Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedim Brianna’ya, ilk muayenemden sonra. “Nevus denilen şeylerden galiba - bir leke, kabartısız bir ben gibi bir şey. Çoğu zaman tamamen zararsızdır.”

“Ama nereden çıktı şimdi? Doğduğunda yoktu, biliyorum!” diye itiraz etti.

“Bebeklerde çok nadiren ben görülür,” dedim, Jemmy’nin boynundaki mutfak bezini çözerek. “Tamam, bitti işin işte! Gidebilirsin şimdi ama uslu dur, yakında yemek yiyeceğiz. Benler,” diye devam ettim Bree’ye dönerek, “benler üç yaşından sonra oluşmaya başlarlar ve tabii insanlar yaşlandıkça çoğalırlar.”

Bağından kurtulan Jemmy, kel kafasını iki eliyle neşe içinde ovuşturuyor, bir yandan da kendi kendine, “Fahişe Charlotte-fahişe Charlotte” diye şarkı

söylüyordu.

“Bir şey olmadığından emin misin?” Brianna’nın yüzü hâlâ asıktı, endişelenmişti. “Tehlikeli bir şey değil mi yani?”

“Değil, değil,” dedi Roger, gazeteden kafasını kaldırarak. “Çocukluğumdan beri bende de böyle bir şey var. İşte… burada.” Konuşurken yüzü aniden değişti, elini kaldırdı ve çok yavaşça kafasının arka tarafına götürdü - sol kulağının arkasına, biraz üst kısmına.

Bana döndü, aniden rengi atmıştı ve koyu halat yarasının altında adem elması hareket edince yutkunduğu belli oldu. Kolumdaki tüyler diken dikendi.

“Evet,” dedim bana bakan gözlere cevap vererek ve sesimin çok titrememiş olduğunu umdum. “Öyle izler… genellikle kalıtsaldır.”

Jamie bir şey demedi ama elimi tutup sertçe sıktı.

Jemmy o anda dört ayak üstünde, Adso’yu sıranın altından çıkarmaya çalışıyordu. Küçük ve kırılgan boynunun üstündeki henüz kazınmış, bembeyaz kafası, topraktan dışarı pörtlemiş bir mantarı andırıyordu. Roger’ın gözleri bir an lekeye kilitlendi, sonra Bree’ye döndü.

“Sanırım ben de biraz bitlenmiştim,” dedi, sesi biraz fazla çıkarak. Gür saçlarını topladığı bağı açtı ve iki eliyle, vahşi hareketlerle başını kaşımaya başladı. Sonra makası eline aldı, gülümsedi ve Bree’ye uzattı. “Babasının oğlu…”

BÖLÜM 10
NEREDESİN PERRY MASON?

76. Tehlikeli Yazışma

Gönderen: Lord John Grey, Josiah Dağı Çiftliği, Virginia Kolonisi

Alan: Bay James Fraser, Fraser Tepesi, Kuzey Carolina

6 Mart 1775

Sevgili Bay Fraser,

Tanrı aşkına, siz neyin peşindesiniz? Sizinle birçok hoş anımız olmuştur - bunlardan ikisi hiddet ve inatla bezeli olsa da- ve sizi hep zeki ve onurlu bir adam bilmişimdir.

Ancak bu konularda bilhassa uyarılarda bulunmama rağmen, adınızı hainler ve isyankârların, kanunsuz hareketlerle ilişkilendirilenlerin, bu yüzden tutuklanması gerektiği düşünülenlerin isimlerinin bulunduğu birden çok listede bulmaktayım. Hâlâ özgürce dolaşabiliyor olmanız dostum, Kuzey Carolina'daki kolluk kuvvetlerinin sayıca azlığından başka bir şeyin nimeti değildir - bu durum da çok geçmeden değişebilir. Josiah Martin yardım için Londra'ya haber yolladı ve o yardımın, emin olun ki eli kulağındadır.

*Eğer Gage Boston'da fazlasıyla meşgul ve Lord Dunsmore'un Virginia'daki birlikleri h*âlâ *toplanma aşamasında olmasaydı, ordu birkaç ay içinde tepenizde olurdu. Kendinizi kandırmayın; Kral belki yanlış yönlendiriliyor olabilir, ancak hükümet her şeyin farkında. Biraz geç de olsa, Koloniler'deki bütün huzursuzluklardan haberdarlar ve daha büyük bir zarar oluşmadan önce müdahale etmek için hızla hazırlanıyorlar.*

Ne olursanız olun dostum, bir ahmak değilsiniz ve bu yüzden hareketlerinizin sonucundan haberdar olduğunuzu varsayıyorum. Yine de durumu tüm yalınlığıyla karşınıza koymazsam kendimi suçlu hissederim: hareketlerinizle ailenizi müthiş bir tehlike içine atıyorsunuz ve yine bu hareketler, kendi başınızı bir ilmikten geçirmekle eşdeğer.

Şahsınızın bana duyduğu -her ne cinstense- o yakınlığa ve ailenizle de aramızda yıllar içinde kurulan bağlara binaen, girdiğiniz bu işleri bir an önce bırakmanız için size yalvarırım.

John

Mektubu baştan sona okudum ve Jamie'ye döndüm. Masasında oturmuş, her yere saçılan kâğıtlar ve beraberlerindeki kırık, kahverengi balmumu parçalarına bakıyordu. Bobby Higgins beraberinde çok sayıda mektup, gazete ve paket getirmişti - Jamie, Lord John'un mektubunu sona bırakmıştı.

"Çok korkmuş senin için," dedim, elimdeki kâğıdı diğerlerinin üstüne koyarak.

Kafasını salladı.

"Kendi pozisyonundaki bir adamın Kral için 'yanlış yönlendirilmiş' demesi ihanete çok yakın bir şeydir Sassenach," dedi, aslında orada şaka yaptığını düşünsem de.

"Bahsettiği listeler hakkında bir şey biliyor musun?"

Omuz silkti, birbirine girmiş belgelerin arasından çamur lekeli bir tanesini çıkardı.

"Şöyle bir şey herhalde," dedi bana uzatarak. Mühürsüz, okunaksız, yanlış yazılmış ve kin dolu bir ihbar listesiydi bu: *Hıyanetler ve İsyancı Başları*. Buradaki isimlerin barış ve huzura gönül veren herkes için büyük tehdit oluşturduğu söyleniyordu. Yazarın hislerine göre, *bu kişilere hadleri bildirilmeli, hepsi kaynar katranla bezenip hapse tıkılmalı* ve hatta *kendi evlerinin tavan kütüğüne asılmalı* idi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum, kâğıdı masaya iki parmağımla bırakarak.

"Campbelton'dan. Birisi sulh hâkimi olduğu için Farquard'a yollamış. O da üstünde ismim yazdığı için bana verdi."

"Yazıyor muymuş?" Eğri büğrü harflere tekrar göz attım. "Aa, evet: J. Frayzer. Senden bahsettiğine emin misin? Çok Fraser var, birçoğu da John, Jacob, Joseph, James adında olabilir."

"Ama herhalde *kızıl saçlı, soyu bozuk, hastalıklı, ahlaksız, namussuz tefe satıcısı, kerhane düşkünü, sokaklarda isyan körükleyen şerefsiz* denince çoğu üzerine alınmaz."

"Ah, okumamıştım orayı."

"Sondaki açıklamada." Kâğıda umursamaz bir bakış attı. "Bence kasap Buchan yazmış bunu."

"O adam 'tefe'nin hep satılan bir şey olduğunu düşünüyor, nedense; hem senin tefecilik yapabileceğin bir paran da yok."

“Bu şartlar altında dürüstlük aranacağından şüpheliyim Sassenach,” dedi soğukça. “MacDonald ve Bobby de sağ olsunlar, sayelerinde bende para olduğunu sanan birçok insan var artık - bu servetten onlara borç vermiyorsam, o halde bu para kesinlikle Yahudiler’e ya da Özgürlükçü yatırımcılarıyla döndürülüyordur, çünkü bütün ticareti kendi kârım için almaya hazırımdır.”

“Ne?”

“Bu biraz daha özenle yazılmış bir parçaydı,” dedi, kâğıtların arasında daha zarif görünümlü, üstü ince el yazısıyla yazılmış bir parşömen çıkardı. Bu parça Hillsboro’daki bir gazeteye, *Adaletin Bir Dostu* imzasıyla gönderilmişti; Jamie’den ismen bahsetmese de suçlamaların kimi işaret ettiği konusunda şüphe yoktu.

“Saçın yüzünden,” dedim, Jamie’ye eleştiren gözlerle bakarak. “Peruk taksan işlerini zorlaştırırdın.”

Alaycı bir şekilde tek omzunu kaldırıp bıraktı. Kızıl saçın karaktersizlik ve ahlaki çöküntüye delalet olduğu yönünde genel bir kanı vardı, hatta bazı fanatikler şeytani güçler tarafından esir alınmışlığa işaret ettiğini de söylüyorlardı. Böyle bir bilgiye sahip olduğu için nazik bir centilmenin takması gereken durumlarda bile peruk takmazdı.

Ona sormadan kâğıt yığınlarını incelemeye başladım. Beni durdurmak için bir hamle yapmadı, yağmurun gürültüsünü dinleyerek sessizce oturdu.

Güçlü bir bahar fırtınası araziyi yıkıyordu. Hava serindi; yeşilliklerin yoğun kokuları pencere ve kapı aralıklarından içeri giriyordu. Bazen, aniden, ağaçların arasından gelen rüzgârın kokusuyla, dışarıdaki bütün vahşiliğin içeri girmek istediğini, evi yerle bir edip bizim yaşadığımıza dair bütün izleri yok etmek istediğini düşünüyordum.

Mektuplar karmakarışıktı; bazıları Kuzey Carolina Yazışma Komitesi üyelerinden, kuzeyden gelen haberleri taşıyordu. Kıta Birliği Komiteleri sonunda New Jersey ve New Hampshire’da aktif duruma geçmiş, yerel yönetimlerin görevlerini üstlenmişlerdi. Oradaki valiler, mahkemelerin ve vergi alımının kontrolünü kaybettiklerinden dolayı işleri daha kolay olmuştu.

Boston halen Gage’in birlikleri tarafından işgal halindeydi ve mektupların bazıları şehirdekiler için yemek ve ihtiyaç yardımı istiyordu - kışın ellişer kiloluk iki parti arpayı Woolamlar’dan biriyle, Tepe’dekilerin yardımlarıyla at arabasının içine koyarak yollamıştık.

Jamie tüyünü eline alıp yavaşça bir şeyler yazmaya başlamıştı.

Sıradaki Daniel Putnam’dan gelen bir nottu. Not Massachusets’ten

yollanmıştı; adam taşradaki milislerin ayaklanmasına dikkat çekiyor, silah ve barut istiyordu. Altında bir düzine başka imza vardı ve hepsi kendi bölgesindeki durumun vahametini anlatıyordu.

İkinci bir Kıta Kongresi düşünülüyordu, henüz belirlenmemiş bir tarihte, Philadelphia'da toplanılması öngörülüyordu.

Georgia bir Bölge Kongresi toplamıştı ama mektubu yazan Kral yanlısı - belli ki Jamie'yi de kendisiyle aynı fikirde sanıyordu- muzaffer bir üslupla şöyle yazmıştı: *Burada Büyük Britanya'ya karşı, diğer yerlerdeki gibi kindar bir tutum sergilenmiyor; Kral yanlısı tavır* bölgemizde o kadar güçlüdür ki *bu kanunsuz kongreye on iki bölgeden yalnızca beşi temsilci gönderebilmiştir.*

Massachusetts-Gazette adındaki gazetenin 6 Şubat tarihli sayısının mürekkeple işaretlenmiş bir kısmını da içeren bir mektup daha gelmişti. Mektubun başlığı *Hukukun Üstünlüğü ve İnsanın Üstünlüğü*'ydü. Mektubun altında *Novanglus* şeklinde bir imza vardı - bu kelime büyük ihtimalle "New Englishman" kalıbını aklınca Latince'leştirmeye çalışan biri tarafından uydurulmuştu. Ama bu mektubun, kendini *Massachusettensis* olarak tanıtmış bir Kralcı'nın gazetedeki önceki mektup serisine cevap olarak yazıldığı düşünülünce o kadar saçma gelmiyordu.

Massachusettensis'in kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama Novanglus'un mektubundan birkaç söz kalıbı gözüme çarptı, sonra anımsadım - Bree'nin okul kitabından aklımda kalanlardandı bu cümleler ve John Adams'a aitti.

"*Hukukun devleti, insanların değil,*" diye mırıldandım. "Böyle bir şey yazacak olsan, sen nasıl bir mahlas kullanırdın?" Bakışlarımı kaldırınca biraz utangaç gözlerle karşılaştım.

"Zaten yazıyor musun yoksa?"

"Yani, bir-iki yere mektup yollamıştım," dedi mahcupça. "Broşür falan değil."

"Hangisisin?"

Birazdan söyleyeceğini küçük gören bir tavırla omuz silkti. "*Scotus Americanus.* Ama daha iyi bir şey bulup değiştireceğim. Birkaç kişi daha aynı mahlasla yazıyor."

"Vay be. Seni bulmalarının zorlaşması güzel bir şey." Kendi kendime "Massachusettensis," diye mırıldanıp bir sonraki kâğıdı elime aldım.

Jamie'nin ani ve şaşırtıcı istifasına çok bozulan John Stuart'tan gelen bu

not, Massachusetts'teki *son derece kanunsuz ve saçma bir Kongre*'nin Stockbridge Kızılderilileri'ni Koloni'yle aynı safta durmaları için resmen davet ettiklerini belirtiyor ve Jamie'yi, eğer Cherokeeler de buna uyarlarsa, vatana ihanetten dolayı bizzat asmaktan büyük mutluluk duyacağı konusunda uyarıyordu.

"John Stuart'ın senin kızıl saçlarından bile haberi yoktur," dedim, notu kenara koyarak. Üstüne bir şaka yapmama rağmen okuduğum son satırlar beni biraz germişti. Kâğıt üstünde görünce, etrafımızda bir süredir dönüp durmakta olan bulutlar iyice somut bir hal almıştı.

Çalışma odasında şömine yoktu, yalnızca küçük bir maltız vardı ve o maltız köşede yanıyordu. Jamie ayağa kalktı, mektuplardan bir kısmını eline aldı ve birer birer ateşe atmaya başladı.

Birden bir deja vu yaşadım: kuzeni Jared'in Paris'teki evinde, resim odasındaki şöminenin başında, mektupları ateşe atıyordu. O gizli mektupların çıkardığı beyaz dumanlar, uzun süre önce dinmiş bir fırtınanın hortlayan bulutları gibiydiler.

Jamie'nin talimatlarına Fergus'un ne dediğini hatırladım: *"Bu oyunun nasıl oynandığını hatırlıyorum."* Ben de hatırlıyordum, o yüzden kanımda buz parçacıklarının dolaşmaya başladığını hissetmeye başlamıştım.

Jamie ucu tutuşmuş son kâğıt parçasını da maltızın içine bıraktı, sonra da yazdığı kâğıdı kumladı ve bana uzattı. Bree'nin ürettiği özel kâğıtlardan birini kullanmıştı. Normalden daha kalındı ve yumuşak, parlak bir yüzeyi vardı; Bree kâğıdı yaparken kullandığı hamurun içine birkaç meyve, biraz da minik yaprak katmıştı, o yüzden bazı yerlerde minik kan lekelerine benzer izler vardı.

Gönderen: James Fraser, Fraser Tepesi, Kuzey Carolina Kolonisi

Alan: Lord John Grey, Josiah Dağı Çiftliği, Virginia Kolonisi

16 Mart 1775

Sevgili John,

Artık çok geç.

Süregelen yazışmamız bundan böyle senin için tehlike arz edeceğinden dolayı, büyük bir üzüntüyle belirtmekteyim ki artık son bulmak zorundadır.

Bana hep inan.

Seni çok seven arkadaşın,

Jamie

Sessizce okuyup geri verdim. Jamie mühür mumunu ararken masasının köşesinde küçük bir paket olduğunu gördüm. Daha önce üstündeki kâğıtlardan dolayı dikkatimi çekmemişti.

“Bu nedir?” diye sorup elime aldım; görünümüne göre fazlasıyla ağırdı.

“Lord hazretlerinden bir armağan, küçük Jemmy için.” Mumu maltızda alevlendirdi ve katlanmış mektubun üstüne tuttu. “Bir kurşun asker setiymiş. Bobby öyle söyledi.”

77. Nisan Ayının On Sekizi

Roger neden uyandığı hakkında hiçbir fikri olmaksızın, birdenbire gözlerini açtı. Zifiri karanlıktaydı. Havada gece yarısından sonraki saatlere özgü o tuhaf dinginlik vardı - şafak bir esintiyle gelmeden önce dünyanın nefesini tutması gibi bir şeydi bu.

Yastığın üstünde kafasını çevirince Brianna'nın da uyanık olduğunu gördü. Gözleri yukarı dönüktü. Roger onun göz kapaklarının anlık hareketini fark etti.

Elini uzatıp ona dokundu ve Bree de kendi elini onunkinin üstüne kapadı. Sessiz kalması için bir rica mıydı bu? Roger hareketsizce yatmaya devam etti, kulak kesildi ama bir şey duyamadı. Şöminedeki bir kor, boğuk bir sesle çatırdayınca Brianna tutuşunu biraz daha sertleştirdi. Jemmy örtüleri hışırdatarak kıpırdandı, minik bir ses çıkardı, sonra sessizce uyumaya devam etti. Gece sessizliği sürüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Roger, alçak sesle.

Brianna ona dönmedi; gözleri o an koyu gri, neredeyse görünmez bir dikdörtgen olan penceredeydi.

"Dün nisanın on sekiziydi," dedi. "Geldi." Sakince konuşmuştu ama sesindeki bir şey Roger'ın ona daha da sokulmasına neden oldu. Artık yan yana, omuzdan ayağa kadar birbirlerine dokunarak yatıyorlardı.

Kuzeylerinde kalan bir yerde, bu serin bahar gecesinde, toplanan adamlar vardı. Sekiz yüz kişilik bir Britanya bölüğü, mum ışığında giyinip soyunurken homurdanıyor, küfrediyordu. Evlerinde, depolardaki yataklarında, kiliselerde uyumakta olanlar, sokaklardan geçen davulların sesiyle uyanıyorlardı. Hâlâ uyumamış, içki ve kumar peşinde, tavernaların sıcak şöminelerinin karşısında, kadınların sıcak kollarının arasında olanlar ise botlarını bulup silahlarını kuşanıyor, ikişer-üçer toplanıp donuk çamur dolu sokaklarda ilerleyerek içtima noktasına gidiyorlardı.

"Ben Boston'da büyüdüm," dedi, hoş ve yumuşak bir sesle. "Bu şiiri herkes, çocukluğunun bir döneminde duymuştur. Ben beşinci sınıfta duymuştum."

"*Dinleyin, çocuklar, duyacaksınız/Paul Revere'in gece baskınını.*" Roger gülümsedi, Brianna'yı Saint Finbar'ın geri kafalı okulunun mavi, omuzdan

başlayan tek parçalı üniforması, beyaz gömleği ve dize kadar çorabıyla kafasında canlandırdı. Daha önce beşinci sınıftan bir fotoğrafını görmüştü; bir manyak tarafından zorla bez bebek giysileri giydirilmiş küçük, asi, atılgan bir kaplan gibiydi.

"O, evet. *Nisan ayının on sekizi, yıl yetmiş beş/Az kişi yaşıyor artık/O ünlü günle yılı hatırlayan*."

"Az kişi," diye tekrarladı Roger yumuşakça. Birisi ama kim? Evdeki komutanları gizlice dinleyen bir ev sahibi mi? Birkaç çavuşa sıcak rom götüren bir bar garsonu mu? Sekiz yüz adam sessizce, kimseye belli etmeden ilerleyemezdi. Artık an meselesiydi. İşgal altındaki şehirden biri, İngilizler'in Concord'da stoklanan silah ve barutları ele geçirmeye niyetlendiklerini ve aynı zamanda Lexington'da oldukları haber alınan Hancock ile Samuel Adams'ı -Güvenlik Komitesi'nin kurucusu, ateşli konuşmacı, bu haince isyanın lideri-tutuklamaya niyetlendiğini haber vermişti.

Sekiz yüz adam iki kişiyi tutuklayacaktı demek; çok adildi gerçekten. Bu haberle telaşlanan bir gümüşçü ve onun arkadaşları, serin gece havasında yürüyüşe çıkmışlardı. Bree devam etti:

"Arkadaşına dedi ki Britanyalı'lar ilerlerse

Denizden ya da karadan,

Kuzey Kilisesi'ndeki çan kulesine

Çıkıp fener as uyarı için,

Karadansa bir, denizdense iki;

Ben karşı kıyıda olacağım,

Hemen koşup alarmı yayacağım

Bütün Middlesex hane ve çifliklerine,

Herkes kalkıp silahlansın diye."

"Böyle şiirler yazılmıyor artık tabii," dedi Roger. Ama alaycılığına rağmen, kendini zihninde canlandırmaktan alıkoyamıyordu: bir atın karanlıkta bembeyaz parıldayan nefesinin buharı ve suyun karşı kıyısında, uyuyan şehrin üst kısmına asılmış bir fenerin ışık yılları kadar uzaktaki yıldızlar gibi küçük parıltısı. Ve sonra, bir fener daha.

"Sonra ne olmuş?" dedi Roger.

"Sonra 'İyi geceler!' demiş dikkatlice

Sessizce Charlestown'a giden kayıkla birlikte,

Ay koyun üstünde yükselirken,

Rıhtımın açığında salınırken

Somerset, İngiliz savaş gemisi;

Bir hayalet gemi, her direğiyle,

Hapis gibi, kurtulmak dileğiyle,

Kara, hantal bir enkaz, büyüyor

Sudaki yansımasının eliyle."

"Burası o kadar kötü değilmiş," dedi Roger bilmişlikle. "Somerset'li kısmı sevdim. Bir ressam gibi betimlemiş."

"Sus artık." Brianna bir tekme savurdu ama tüm gücünü kullanmadı. "Şiir arkadaşının hikâyesiyle devam ediyor. *Kaplan misali kulaklarıyla, gezmiş her yeri derya derya-*"

Roger gülmemek için kendini tutarken bir homurtu çıkardı, Bree bir tekme daha savurdu. *"Etrafındaki karanlığın içinde duyana dek/Adamların baraka kapısında toplanışları/Silahların sesi, ayak gümbürtüsü/Bombacının parmak uçlarında yürüyüşü/Hepsi kıyıdaki gemiye gidiyor."*

Roger, Brianna'yı Boston'da baharda ziyaret etmişti. Nisan ortasında ağaçlar yeşillenmeye henüz başlarlardı. Geceler soğuk olurdu ama bu soğukluk, nedense hayatın kendisinin verdiği bir canlılık ve tazelikle kaplı olurdu.

"Sonra kilisenin çan kulesine tırmanan arkadaşla ilgili sıkıcı bir bölüm var ama sonraki bölümü severim." Zaten yumuşakça konuşmakta olan Brianna sesini biraz daha alçaltıp fısıltı haline getirdi.

"Kilise bahçesinin altında ölüler,

Yatarlar tepedeki karargâhlarında,

Huzur dolu bir sessizlikle.

Bu sessizlik o kadar derindi ki

Duyuluyordu ürkek ayak sesleri gibi,

Nöbet bekleyen gece esintisi

Çadırları gezen hayalet sesi,

Sanki fısıldar, 'Her şey yolunda!'

*Sadece kendinin hissetti*ği o anda

Gizli dehşetin mekân ve zamanını

Ölüleri ve yalnız kilise çanını;

Birden kafası bozulduğu için,

Uzaktaki gölgeli bir şeye,

Nehrin koya döküldüğü yerde,

Kıvrılıp süzülen siyah çizgi

Bir köprü dolusu tekne gibi.”

“Sonra Paul’ün sinyal bekleyişi hakkında bir sürü zırva var,” dedi Brianna, daha normal bir sese geçerek. “Ama sonra…

“Bir köy sokağını inleten toynaklar,

Ay ışığındaki siluet, karanlık bir cüsse,

Aşağıda, çakılların içinden geçen parıltı

At korkusuzca, hızla ilerlerse;

İşte bu kadar! Ama hem kasvet, hem ışık,

Bir ülkenin kaderi belirleniyordu,

O gece o yolculukla.

O at tarafından yayılan ışıltı,

Toprağı bütün ateşiyle yaktı.”

“Burası daha da iyiymiş.” Roger elini Bree’nin dizinin hemen üstüne koyup başka bir tekme için önlem aldı ama tekme gelmedi. “Gerisini hatırlıyor musun?”

“Mystic Nehri’ni takip ediyor,” dedi Brianna, yorumu duymazdan gelerek, “ondan sonra da kasabalardan geçtiği üç bölüm var:

“Kasaba saati tam on ikiydi

Medford köprüsünü geçerken.

Horoz ötüşlerini duydu,

Çiftçinin köpeği havladı,

Sisin nemi gafil avladı,

Güneş battıktan sonra gelen.

Kasaba saati tam birdi,

Lexington'a girdiğinde,

Süslü rüzgârgülünü gördüğünde

O geçerken ay ışığında,

Buluşma evinin pencereleri boş, yalındı,

Onlara bakarken içten içe alındı,

Sanki hâlihazırda bakıyorlardı,

Yapacakları o kanlı işe.

"*Kasaba saati tam ikiydi*- ve evet, ilk satırlardaki saat tiktaklarını duyuyorum, sessiz ol!" Roger gerçekten derin bir nefes almıştı ama bunun nedeni bir süredir nefesini tuttuğunu fark etmesiydi. "*Kasaba saati tam ikiydi*," diye tekrar etti Brianna,

"Concord'ın köprüsüne geldiğinde.

Sürünün çıkardığı sesi duydu,

Kuşların ağaçlardaki ötüşünü,

Sabah havasının öpüşünü

Çayırların etrafında.

Ve biri yatağında mışıl mışıl

Uyuyormuş güvenle, habersiz

Köprüden ilk düşen olacağından,

O gün göçüp gideceğinden,

Bir İngiliz tüfeğinin gazabıyla."

Brianna birden durdu. "Gerisini biliyorsun," dedi ve Roger'ın elini sıktı.

Gecenin ruhu bir dakika içinde değişmişti. O durgunluk kaybolmuş, ağaçların arasında bir esinti başlamıştı. Birdenbire gece tekrar canlanmıştı ama şafağa doğru ilerlerken ölüyordu.

Ötüyor olmasalar da kuşlar da uyanmışlardı sanki; yakındaki ağaçtaki bir şey, ince ve güzel bir sesle art arda seslendi. Ateşin bayat, ağır kokusunun haricinde, Roger artık sabahın vahşi, temiz havasını alabiliyordu; kalbinin birden heyecanla attığını hissetti.

"Gerisini de anlatsana," diye fısıldadı.

Adamların ağaçların arasındaki gölgelerini görebiliyor, kapıların dur durak bilmeden çalınmasını, kısık sesle yapılan toplantıları duyuyordu - aynı zamanda, doğuda ışığın yükseldiğini de. Suyun şapırtısı ve kürek sesleri, sağılmak üzere hazırlanan ineklerin huzursuzlanışı ve güçlenen esintiyle birlikte belirginleşen aç ve uykusuz insan kokusu, ona eşlik eden kekremsi barut ve çelik esansları.

Düşünmeksizin karısının elinden kurtuldu, üstüne yuvarlandı ve kombinezonu kasıklarından yukarı çekip onunla sertçe sevişmeye başladı; o şiir yüzünden yaşadığı ölüm korkusu nedeniyle içinde patlak veren galeyana hâkim olamamıştı.

Brianna'nın üstünde titreyerek yatmaya devam etti, sırtındaki terler pencereden sızan esintiyle kururken kalbinin gümbürtüsünü kulaklarında duydu. O *biri* için diye düşündü, ilk tüfek atışıyla ölecek olan için. Karısını karanlığın içinde kendine çekip onunla sevişmemiş, onu bir çocukla bırakmamış, çünkü başına geleceklerden habersiz olan için. Hem de bu sabah.

Brianna hâlâ altındaydı. Onun güçlü kaburgalarının kendi ağırlığı altında bile alçalıp yükselişini hissedebiliyordu.

"Gerisini biliyorsun," diye fısıldadı Brianna tekrar.

"Bree," dedi Roger, çok yumuşakça. "Şu an orada olmak için ruhumu satardım."

"Şşş," dedi Brianna ve elini kocasının sırtına yavaşça, adeta onu kutsarmışçasına koydu, sonra da ışığın yavaş yavaş yükselişini onunla birlikte, sessizce yatarak izlemeye koyuldu.

***

Sessizlik on beş dakika sonra, yaklaşan ayak sesleri ve kapının çalınışıyla bozuldu. Jemmy örtülerin altından bir guguk kuşu gibi fırladı; Roger da ayağa fırlayıp gece gömleğini hemen aşağı çekiştirdi.

Gelen Beardsleyler'den biriydi, oğlanın yüzü bembeyazdı. Roger'ı hiç umursamadan Brianna'ya seslendi: "Lizzie doğuruyor, hemen gelin!" Sonra da büyük eve doğru koşmaya başladı; kardeşi de sundurmada el kol hareketleri yapıyordu.

Brianna hemen giysilerini üstüne geçirdi ve kulübeden çıktı, Jemmy'yi Roger'a bıraktı. Aynı kendisi gibi darmadağınık bir haldeki annesini yolda gördü. Omzuna tıbbi gereç çantasını almıştı. Birlikte ambar ve ahırın yanından geçip Beardsleyler'in kulübesine giden patikayı hızla yürümeye başladılar.

“Geçen hafta gelmeliydi,” dedi Claire soluk soluğa. “Söyledim…”

“Ben de. Dedi ki…” Brianna konuşmaya çalışmaktan vazgeçti. İkizler onlara çoktan fark atmış, ağaçların arasından geyikler gibi hızla geçmişlerdi - bir yandan da baba olacak olmalarının ya da yardım getiriyor olmanın verdiği heyecanla sevinç nidaları atmışlardı.

Annesinin Lizzie’nin sıtması hakkında endişelendiğini biliyordu ancak hastalık kızın hamileliği süresince yok olmuştu.

Buna rağmen, Brianna kulübeden içeri girerken midesinin düğümlendiğini hissetti. Postlar dışarı çıkarılmış, küçük evin etrafına barikat gibi dizilmişti. Bu koku Brianna’ya bir anlığına MacNeilllar’ın kulübesindeki o ölüm dolu görüntüyü hatırlattı.

Ama bu kulübenin kapısı açıktı ve içeride sinekler yoktu. Annesinin önce girmesi için ona yol verdi, sonra da hemen onu takip etti ama görünüşe göre geç kalmışlardı.

Lizzie kanla kaplı kürkler içinde oturmuş ve küçük, yuvarlak, kanla kaplı bebeğe hayretle bakıyordu. Ufaklık da ona aynı bakışlarla ve açık bir ağızla karşılık veriyordu.

Jo ve Kezzie birbirlerine sarılmışlardı, konuşamayacak kadar heyecanlı ve ürkeklerdi. Brianna gözünün kenarıyla kardeşlerin konuşmaya çalışıp bunu başaramadıklarını fark etti, gülmek istedi ama kendine hâkim olup, yatağın yanına giden annesini sessizce takip etti.

“Birdenbire çıkıverdi!” dedi Lizzie, gözlerini bir bebeğe bir Claire’e çevirerek. Oğlanın sanki çıktığı gibi kaybolmasından korkuyordu - ve evet, bir erkekti, Brianna görebiliyordu.

“Dün gece sırtım çok fena ağrıdı, o yüzden uyuyamadım, çocuklar beni sırayla ovdular o yüzden ama o da işe yaramadı; bu sabah tuvaletimi yapmaya gittiğimde de bacaklarımın arasından foşur foşur su boşaldı - tam dediğiniz gibi oldu hanımefendi!” dedi Claire’e. “Ben de o zaman Jo’yla Kezzie’ye sizi çağırmalarını söyledim fakat başka ne yapabileceğimi bilemedim. Krep yapmak için hamur hazırlamaya başladım” -eliyle masadaki un dolu kâseyi, süt sürahisini ve iki yumurtayı gösterdi- “ama bir de baktım ki içimde böyle-böyle- ” Lafını tamamlayamadı, pancar rengine döndü.

“Ama lazımlığa bile yetişemedim. Masanın yanına çömeldim… çıktı! Bir baktım, altımda duruyor, yerde!”

Claire yeni misafiri kucağına almış, öpüp koklamaya başlamıştı. Bir yandan da yeni doğanlarda kontrol edilmesi gereken şeyleri kontrol ediyordu. Lizzie

koyun yününden, çivit mavisi bir bebek battaniyesi örmüştü. Claire o battaniyeye göz attıktan sonra çantasından lekeli, yumuşak bir fanila çıkarıp bebeği ona sardı ve Brianna'ya uzattı.

"Biraz tut da göbek bağını keseyim, olur mu tatlım?" dedi, çantasından makas ve iplik çıkarırken. "Sonra biraz temizlersin çocuğu -şurada bir şişe yağ var- ben de o sırada Lizzie'yle ilgilenirim. Siz," dedi, kardeşlere sert bir bakış atarak, "dışarı çıkın."

Bebek, örtüsünün içinde aniden hareket edince Brianna, içinden gelen küçük, sağlam kol ve bacak hareketlerini hatırlayıp biraz sersemledi: karaciğere inen bir tekme, kafanın ya da poponun kaburgalarının altına kıvrılmasıyla yer değiştiren sıvılar…

"Merhaba küçük adam," dedi yumuşakça, bebeği omzuna dayayarak. Bebek çok tuhaf şekilde, güçlü bir deniz kokusu yayıyordu; dışarıdaki postların kesif kokusuna rağmen çok tatlıydı.

"Uuf!" Lizzie karnına masaj yapılınca biraz irkildi; Claire özenle ovarken oradan cıvık, kaygan bir ses geliyordu. Brianna bunu da çok net hatırlıyordu; plasenta, rahatsız doğum sonrası oluşan rahatlama ve her şey bitince beynin hayatta kalmak için gösterdiği refleks.

Kapı ağzından gelen nefes kesilmesi sesiyle oraya dönünce ikizlerin gözleri ardına kadar açık halde baktıklarını gördü.

"Kışt!" dedi Brianna sertçe, onları eliyle de kovalayarak. Oğlanlar hemen kaybolup Brianna'yı bebeği temizleyip yağlama işiyle baş başa bıraktılar. Küçük bir bebekti ama toplucaydı; yuvarlak suratlıydı ve hiç ağlamamıştı ama uyanıktı, ayıktı. Kesilmiş göbek bağı, yuvarlak göbeğinin üstünde koyu mor, taze bir kalıntı halinde duruyordu.

Çocuğun yüzündeki hayret kaybolmamıştı; gözlerini pörtleterek bir balık kadar soğuk bir ifadeyle Brianna'ya bakıyordu. Brianna'nın yüzü ise geniş bir gülümsemeyle kaplanmıştı.

"Çok tatlısın sen!" dedi oğlana. Bebek dudaklarını düşünceli bir hareketle şapırdattı, yüzünü buruşturdu.

"Acıktı," dedi Bree omzunun üstünden. "Hazır mısınız?"

"Neye?" dedi Lizzie çatallı bir sesle. "Tanrı aşkına, insan böyle bir şeye *nasıl* hazır olabilir ki?" Claire ve Brianna bunu duyunca kahkahalara boğuldular.

Lizzie yine de oğluna uzandı ve güvensiz bir hareketle göğsünün üstüne

koydu. Bebek bir süre ne yapması gerektiğini bulmak için el yordamıyla arandı, küçük gergin sesler çıkardı ama doğru hareketi yaptı; annesi şaşırarak hafifçe ciyakladı ve sonra yanındakilerle birlikte iç geçirerek rahatladı.

Brianna bu arada, dışarıda bir süredir konuşanlar olduğunun farkındaydı - erkek sesleriydi bunlar, şaşkınlık ve temkinli olmaktan dolayı alçaklardı.

"Şimdi içeri girmelerine izin verebilirsin," dedi Claire, "sonra da ateşe bir tava koy, olur mu?" Anne ve çocuğa şefkatle gülümseyen Claire, yapımı yarım kalmış krep hamurunu karıştırmaya başladı.

Brianna kafasını kulübe kapısından dışarı çıkardığında Jo, Kezzie, babası ve Roger'ın evden biraz uzakta yan yana durduklarını gördü. Onu görünce hepsi kafalarını kaldırıp baktı; yüzlere utangaçlıktan gurura doğru değişen ifadeler hâkimdi.

"Anne! Bebek geldi mi?" Jem koşup onun yanından geçti ve içeri girdi ama Brianna onu yakasından yakaladı.

"Evet. Bakabilirsin fakat sessiz olman lazım. Daha çok küçük, oğlanı korkutmaman lazım, tamam mı?"

"Oğlan mı?" dedi Beardsleyler'den biri heyecanla.

"Demedim mi sana?" dedi öteki, ikizini dirseğiyle dürterek. "Küçük bir pipi görmüştüm!"

"Hanımların önünde 'pipi' denmez," dedi Jem ciddiyetle, ona dönüp kaşlarını çatarak. "Ayrıca annem 'sessiz olun' dedi."

"Yaa…" dedi Beardsley ikizlerinden biri, neye uğradığını şaşırarak. "Tabii, tamam."

Brianna'yı kahkahayı basmanın ucuna getiren, abartılı bir dikkatle parmaklarının ucunda kulübeye girdiler. Onları Jem, torununu omzundan tutan Jamie ve Roger takip etti.

"Lizzie iyi mi?" diye sordu Roger sessizce, Brianna'nın yanından geçerken küçük bir öpücük kondurduktan sonra.

"Biraz şaşkın sanırım ama iyi."

Lizzie doğrulmuş, taralı parlak saçları omuzlarına dökülerek oturmuş, yatağın yanında sersem sersem sırıtmakta olan Jo ile Kezzie'ye gülümsüyordu.

"Aziz Bride ve Columba'nın lütfu seni kutsasın genç kadın," dedi Jamie Galce, hafif bir reveransla ve devam etti: "İsa'nın sevgisi anneliğinde seni

yalnız bırakmasın. Kayadan su çıktığı gibi sütler de memelerinden çağlasın ve sen de" -ikizlere baktı, öksürdü- "kocanın kollarında güvende olasın."

"Ama 'pipi' denemiyorsa 'meme' nasıl denebiliyor?" diye sordu Jemmy merakla.

"Dua haricinde diyemezsin," diye bilgi verdi babası. "Deden Lizzie için dua okuyordu."

"Yaa. Peki içinde pipiler olan dualar da var mı?"

"Eminim vardır," dedi Roger, Brianna'yla göz göze gelmekten kaçınarak, "ama onları içinden okursun. Haydi gidip kahvaltı sofrasına yardım edelim."

Demir tava içindeki yağla cızırdamaya başladı; Claire üstüne karışımı dökerken taze ev yapımı krepin güzel kokusu odayı sardı.

Lizzie'ye tebriklerini ileten Jamie ve Roger geri çekilerek küçük aileyi biraz yalnız bırakmıştı - gerçi bu kulübeye hepsi zar zor sığarken ne kadar yalnız kalabildikleri de tartışılırdı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Jo -ya da Kezzie- karısının saçlarına titrek işaret parmağıyla dokunarak. "Ay gibi parıldıyorsun Lizzie."

"Canın çok yandı mı tatlım?" diye sordu Kezzie -ya da Jo- kısık sesle, kızın elinin tersini okşayarak.

"Çok değil," dedi Lizzie, Kezzie'nin elini okşadıktan sonra avcuyla Jo'nun yanağını sardı. "Şuna bakın. Gördüğünüz en toparlak çocuk değil mi?" Bebek sütünü içip uykuya dalmıştı; o sırada meme ucunu duyulabilir bir *pıt* sesiyle ağzından çıkarıp, ağzı hafif açık halde annesinin kolunun üstüne yığıldı.

İkizler birbirlerinin aynısı sevgi mırıltıları çıkarıp boncuk gözlü oğullarını izlediler.

"Şu minik parmaklara bak!" dedi Kezzie -ya da Jo- fısıldayarak, kirli işaret parmağıyla minik pembe ele dokundu.

"Her şeyi normal mi?" diye sordu Jo - ya da Kezzie. "Baktın mı?"

"Baktım, merak etme," dedi Lizzie. "Kendin de bakmak ister misin?" Cevap beklemeden kundaklı bebeği onun kucağına verdi. İkizlerden hangisiyse, çocuğunu eline aldığında önce heyecanlı ve korkmuş bir yüzle baktı, sonra da muhtaç gözlerle, destek olması için kardeşine döndü.

Bu tabloyu zevkle izleyen Brianna, Roger'ın arkasından yaklaştığını hissetti.

"Çok tatlılar, değil mi?" diye fısıldadı, kocasının arkadaki eline uzanarak.

“Hem de nasıl,” dedi Roger, gülümsediği sesinden belliydi. “Bir tane daha istetecek kadar hem de, değil mi?”

Cümle masumca sarf edilmişti ama Roger karşılaşabileceği tepkiyi fark edince öksürdü, Bree’nin elini bıraktı.

“Bu Lizzie’nin.” Claire üstünde bal ve tereyağı olan kreple dolu tabağı uzattı. “Başka acıkan var mı?”

Krepin yarattığı heyecanla sorulan sorunun neden olduğu gerginlik biraz azaldı ama Brianna tamamen geçmediğinin farkındaydı. Evet, bir bebek daha istiyordu, *hatırlattığın için sağ ol,* diye düşündü arkası dönük olan Roger’ın sırtına bakarak. Yeni doğan bebeği kucağına aldığı anda, açlık ve susuzluktan da öte bir arzu duyduğunu fark etmişti.

Dauco tohumlarını, o koruyucu küçük tanecikleri terk etmek büyük bir cesaret gerektirmiş ama inandığı şeyin aksini yapmaya sonunda ikna olmuş ve yapmıştı. Yine de sonuç alamamıştı. Son zamanlarda aklına sık sık Ian’ın karısıyla çocuk yapmaya çalışırken yaşadığı sıkıntılar geliyordu. Evet, Bree’nin kendisi düşük yapmamıştı, çok şükür ancak Ian bir de seksin mekanikleştiğini, sevişme denemeyecek bir eylem haline geldiğini söylemişti - işte o, uzaktan sinsi sinsi yaklaşan bir tehlikeydi. Durum daha o kadar kötü değildi fakat çoğu zaman Roger’ın kollarında rahatlarken, *bu sefer oldu mu*, diye düşünmeye başlamıştı. O sefer de gelmiyordu.

İkizler oğullarına iyice alışmaya başlamışlardı. Kumral kafalarını birbirine vermiş, uyuyan oğlanın tombul hatlarını parmaklarıyla takip ediyorlardı - bir yandan da aralarından hangisine daha çok benzediğini tartışıyorlardı. Zekâ dolu bir konuşmaydı.

Lizzie dünyada daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi ikinci tabağını zevkle yemekle meşguldü; bu kez kreplerin yanına ızgara sosisler de eklenmişti. Koku harikaydı ama Brianna aç değildi.

Şüphelerinin olmaması iyi bir şey, dedi kendi kendine, Roger’ın bebeğin yanına giderken yüzünün yumuşayışını izleyerek. Jemmy’nin Roger’ın oğlu olduğu hakkında hâlâ bir şüphe olsaydı, bu durum Roger’ın kendini Ian gibi, kısırlıkla suçlamasına neden olabilirdi. Ama böyleyken…

Yoksa *bana* mı bir şey oldu, diye düşündü Brianna, huzursuzlandı. Jemmy’nin doğumu bir şeylere zarar mı vermişti?

Büyük eliyle minik kafayı avcunun içine alan Jamie’ye gelmişti sıra. Bebeği erkeklere özgü, o çok garip şefkatle izliyordu. Brianna o bakışları bir an önce Roger’ın gözlerinde, yeni bebeği tutarken görmek istiyordu.

“Bay Fraser.” Lizzie, sonunda sosise doyduktan sonra, boş tabağını kenara koyup içten bakışlarla Jamie’ye döndü. “Babam… biliyor mu?” Sorusundan sonra, belki de istemsizce Jamie’nin arkasındaki kapı ağzına baktı.

Jamie bir an üzgün bir ifade takındı. Gerçeği anlatabilecek daha uygun, daha az can yakacak kelimeler bulmak için birkaç saniye daha kazanmak isteyerek bebeği dikkatle fakat fazla ağır hareketlerle Roger’a verdi.

“Bebeğin yolda olduğunu biliyordu,” dedi. “Ben söyledim.”

Ne var ki gelmemişti. Lizzie dudaklarını sıktı, parlayan yüzü biraz buruştu.

“Acaba ben- biz- birimiz- gidip söylesek mi efendim?” diye sordu ikizlerden biri, tereddütle. “Çocuğun geldiğini yani… bir de Lizzie’nin iyi olduğunu.”

Jamie duraksadı, bunun iyi bir fikir olup olmadığını tarttı. Solgun, hasta görünümlü Bay Wemyss, düğünden beri ne Lizzie’den, ne oğlanlardan, ne de torunundan bahsetmişti. Ama şimdi torunu artık ete kemiğe bürününce…

“Aklından ne geçiyorsa geçsin,” dedi Claire, yüzünü biraz buruşturarak, “ikisinin de sağlıklı olduğunu en azından bilmek isteyecektir, orası kesin.”

“Doğru,” dedi Jamie. Sonra ikizlere şüpheci bir bakış attı. “Ancak Jo ya da Kezzie’den duymaları iyi olur mu, ona karar veremiyorum.”

İkizler birbirlerine uzun uzun baktılar ve kararlarını verdiler.

“Bir şey olmaz efendim,” dedi bir tanesi, Jamie’ye dönerek. “Bebek bizim ama aynı zamanda onun kanından. Bir bağımız var artık, anlayacaktır.”

“Lizzie’yle arasının bozuk kalmasını da istemiyoruz efendim,” dedi öteki, daha yumuşak bir sesle. “Kız üzülüyor. Şimdi, bebek… aralarını yumuşatmaz mı acaba?”

Jamie’nin yüzü yumuşadı; Brianna babasının önce Roger’a, sonra da onun kolundaki bebeğe baktığını gördü, gülümseyişini gizledi. Jamie kendisinin Roger’a ilk tepkisinin nasıl olduğunu da kesinlikle unutmamıştı ama Roger’ı Jamie’nin kalbine bir evlat gibi bağlayan kabulleniş sürecini başlatan da Jem olmuştu.

“Pekâlâ,” dedi Jamie, sesi hâlâ isteksizdi. Bu durumdan rahatsız olduğu belliydi ancak aklına başka bir plan da gelmiyordu. “Gidin o zaman, biriniz gitsin ama! Adam gelmeye karar verirse de öteki gözden kaybolacak. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı efendim,” dedi kardeşler aynı anda. Bir tanesi bebeğe baktı, sonra kollarını tereddütle uzatıp, “onu da- ”

“Yoo, hayır.” Lizzie dimdik oturmuş, kararlı bir edayla kaşlarını çatarak bakıyordu. “İyi olduğumuzu haber ver, yeter. Ama çocuğu görmek istiyorsa kendisi gelsin. Benim kapımdan içeri girmeyecekse de… o zaman torununu göremez. Söylersin,” dedi, tekrar kendini yatağa bırakarak.

“Şimdi yavrumu bana verin.” Kollarını uzattı, uyuyan bebeği alıp kendisine itiraz edilmesi ihtimaline karşın gözlerini kapadı.

78. Erkeklerin Evrensel Kardeşliği

Brianna büyük, kil çanaklardan birinin üstündeki bezi kaldırdı ve kokladı, ağır toprak kokusu hoşuna gitti. Açık renk karışımı bir çubukla karıştırırken, ara sıra kıvamını kontrol ederek çubuğu kaldırıp üstündeki karışımın düşüşünü izliyordu.

Fena değil. Bir gün sonra preslenebilecek kadar çözünmüş olacaktı. Biraz daha seyreltilmiş sülfürik asit solüsyonu eklemeyi düşündü ama vazgeçti ve yanındaki kâseye, Jemmy ve Aidan tarafından özenle toplanmış kızılcık ve erguvan çiçeklerinin taç yapraklarına uzandı. Grimsi posanın içine bunlardan biraz serpiştirdi, karıştırdı, sonra bezi tekrar kapadı. Ertesi gün soluk çizgiler halini alacaklardı ama kâğıt yaprakları haline geldiklerinde gölge olarak gözükmeyi sürdüreceklerdi.

“Kâğıthanelerin çok kötü koktuğunu duymuştum.” Roger çalıların arasından geçip onun yanına geldi. “Onlar başka bir şey mi kullanıyorlar acaba?”

“Hayvan postu dövmek zorunda kalmamış olduğuma sevin,” dedi Bree şakayla. “Ian’ın dediğine göre Kızılderili kadınları köpek pisliği kullanıyorlarmış.”

“Avrupalı tabakhaneciler de öyle. Nasıl gidiyor?”

Karısının yanına yanaşıp küçük kâğıt fabrikasını ilgiyle inceledi: içleri kullanılmış kâğıtların parçaları, ipek ve kumaş kıymıkları, keten lifleri, sukamışı özleri ve Brianna’nın parçalara ayırarak faydalanabileceğini düşündüğü daha bir sürü şeyle dolu bir düzine büyük, kil çanak. Brianna küçük bir delik açıp kırık su borularından birini toplama havzası olarak kullanmış ve düzgün bir su kaynağı yaratmıştı; yakınlarda, taş ve ahşapla inşa ettiği platformun üstünde, posayı preslerken kullandığı ipek örtüler duruyordu.

Bir yandaki kâsede ölü bir güve vardı. Roger ona uzanınca Brianna hemen kışkışladı.

“Böcekler içlerine girip boğuluyorlar sürekli ama sert kabukları olmadığı sürece sorun değil. Yeterli sülfürik asidim olduğu sürece posanın katığı oluyorlar. Yalnızca kanatları tamamen çözünmüyor. Zar kanatlılar kâğıtta kötü görünmüyor ama kızılkanatlar öyle değil.” Sonra da kâselerden birinden kızılkanatlı bir böcek çıkarıp çalılara fırlattı. Ardından su kabağıyla biraz

daha su alıp karıştırmaya devam etti.

“Şaşırmadım. Bu sabah bir tanesinin üstüne bastım, yaratık dümdüz oldu ama sonra tekrar hacim kazanıp uzaklaştı. Bir de sırıttı galiba.” Sonra bir an durdu, düşündü ve bunun üzerine Brianna cesaretlendirici bir ses çıkardı.

“Diyorum ki… acaba Jem’i akşam yemeğine büyük eve götürebilir misin? Hatta ikiniz geceyi de orada geçirirsiniz belki, ha?”

Brianna hayretle baktı.

“Aklından ne geçiyor? Gordon Lindsay için bir bekârlığa veda partisi mi vereceksiniz?” On yedi yaşında, utangaç bir oğlan olan Gordon, Woolam’s Mill’den bir Quaker kızla sözlenmişti; birkaç gün önce, geline çeyiz için küçük ev eşyaları dilenmek için dolanırken haberleri olmuştu.

“Pastaların içinden kızlar çıkmayacak,” dedi Roger net bir şekilde, “ama erkek erkeğe bir toplantı. Fraser Tepesi Locası’nın ilk toplantısı.”

“Loca… nasıl yani, Masonlar gibi mi?” Brianna şüpheci gözlerle baktı. Roger kafasını salladı, esintiyle ensesinde kabaran siyah telleri eliyle düzeltti.

“Tarafsız bölge,” diye açıkladı. “Toplantıları büyük evde ya da Tom Christie’nin evinde yapmayı teklif etmek istemedim - iki tarafa da meyletmek doğru olmaz diye düşündüm de diyebilirsin.”

Brianna başıyla onayladı. “Tamam ama neden masonluk?” Masonlar hakkında gizli bir topluluk oldukları ve Katolikler’in kabul edilmedikleri dışında bir şey bilmiyordu.

Bunu Roger’a söyleyince Roger güldü.

“Doğru,” dedi, “Papa kırk yıl kadar önce yasakladı.”

“Neden? Papa’nın ne işi var masonlarla?” diye sordu ilgiyle.

“Güçlü bir örgütler de ondan. Para ve nüfuz sahibi birçok adam locada. Bu örgüt uluslararası çizgileri aştığı için -ve Papa’yı endişelendirecek kadar güç kazandığı için- Katolikler’e yasak. Gerçi, eğer doğru hatırlıyorsam, yasaklamasının asıl nedeni olarak dinin yerine geçmeye çalışmasını göstermişti ama… Ha, evet, bir de şeytana tapmaları.”

Güldü, devam etti. “Ardsmuir’de, hapisteyken babanın da bir loca açtığını biliyor muydun?”

“Bahsetmiştir belki ama hatırlayamadım.”

“Katolik şeyini ona hatırlatınca bana o bakışlarından birini attı, ‘Hah, Papa Ardsmuir’de değildi,’ dedi.”

“Mantıklı,” dedi Brianna, gülümseyerek. “Neden kurmuş peki, söyledi mi?”

“Hapsedilmiş Katolikler’le Protestanları birleştirmek içinmiş. Masonluğun birinci ilkesi, evrensel bir kardeşlik oluşturmak. Bir başka ilke de locanın içinde dinin konuşulmaması.”

“Öyle mi? Ne yapıyorsunuz o zaman?”

“Söyleyemem. Şeytan’a tapmıyoruz ama rahat ol.”

Brianna kaşlarını kaldırınca Roger omuz silkti.

“Söyleyemem,” diye tekrar etti. “Locaya dahil olurken içeridekileri dışarıda anlatmamaya yemin ediyorsun.”

Brianna bunu duyunca biraz kırıldı fakat çok kafaya takmayıp kâselerden birini aldı, içine biraz daha su koydu. Sanki biri içine kusmuş gibi görünüyor, diye düşündü görüntüyü incelerek, sonra da asit şişesine uzandı.

“Kuşkulandım şimdi,” dedi. “Biraz salakça değil mi? Gizli el sıkışma düzenleri falan…”

Roger gülümsedi, alaya alınmasını umursamadı.

“Gizli iş konuşmaları da dönmüyor değil, tamam. Kökeni ortaçağa dayanan bir oluşum, ilk simgelerin bir kısmı da hâlâ kullanılıyor - Katolik Kilisesi gibi.”

“Anladım,” dedi Bree kuru bir tonla, posası kıvama gelmiş bir kâseyi kaldırarak. “Peki, burada bir Mason locası açmak babamın fikri miydi?”

“Hayır, benim fikrim.” Roger’ın sesindeki muzip ton kaybolunca Brianna ona döndü.

“İnsanları ortak bir çatı altında buluşturmak için onlara bir sebep vermeliydim Bree,” dedi. “Kadınların öyle bir sebebi var - balıkçıların karıları diğerleriyle birlikte dikiş dikiyor, örgü örüyor, dokuma yapıyor örneğin. İçten içe annenin, senin, Bayan Bug’ın kâfir olduğunuzu ya da pis özgürlükçülerden olduğunuzu düşünüyorlarsa da çok fark etmiyor. Erkekler için durum farklı ama.”

Brianna’nın aklından iki cinsiyetin arasındaki zekâ ve sağduyu farkı hakkında düşündüklerini söylemek geçti ama bunun kendisine yarardan çok zarar vereceğini fark etti ve baş sallamakla yetindi. Ayrıca, dikiş kulislerinde dönmekte olan dedikodudan da Roger’ın haberi olmadığı aşikârdı.

“Örtüyü sabit tut, tamam mı?”

Roger istendiği gibi ahşap çerçeveyi tuttu ve içinden geçirilen metalin

kenarlarını sertçe çekti.

“Bu toplantıya süt ve kurabiye hazırlamamı ister misin?” dedi Brianna, posalı bulamacı ipek örtünün üstüne bir kaşık aracılığıyla yayarken.

Brianna bunu belli bir iğneleyicilikle, tersçe söylemişti ama Roger yine de örtünün arkasından ona gülümsedi. “İyi olur, sağ ol.”

“Dalga geçiyordum!”

“Ben geçmiyordum.” Hâlâ gülümsüyordu ancak gözlerine ciddiyet hakimdi. Brianna bir anda babasının orada durduğunu gördü, kalbi hızla çarptı.

Biri adamlarını idare etmeyi genç yaşta, doğuştan elde ettiği hakkın beraberinde getirdiği görev bilinciyle öğrenmişti; öteki daha sonra öğrenmişti. Ama ikisi de Tanrı’nın yeryüzündeki iradesi olmanın verdiği yükü taşıyorlardı, şüphesiz - ikisi de bu görevi sorgusuz kabul etmiş ve layığıyla yerine getirmek ya da ölmek için adeta kendilerine söz vermişlerdi. Brianna ikisinin de durumlarının o aşamaya gelmemesini umdu.

“Bana bir saç telini ver,” dedi, hislerini saklamak için gözlerini indirerek.

“Neden?” diye sordu Roger ama konuşurken kafasından birkaç tel sökmüştü bile.

“Kâğıt için, posa tabakası bir kıldan daha kalın olmamalı.” Siyah saç telini ipek örtünün sonuna koydu, sonra da krema yoğunluğundaki sıvıyı daha da yaydı. Yanından ve üstünden geçen ama üstünü kaplamasına izin verilmeyen sıvıyla kıvrılan saç teli, beyazların içinde siyah bir kusur gibi dolanıp duruyordu - tıpkı Bree’nin kalbinin üstündeki minik kırık gibi.

79. İkaz

L’OIGNON-INTELLIGENCER[5]

5 Fr. Soğan Muhabiri. (Ç.N.)

Jno. Robinson tarafından kurulmuş NEW BERN INTELLIGENCER, kurucusunun Büyük Britanya’ya çağrılması nedeniyle basımını durdurmuştur. Ancak NEW BERN INTELLIGENCER okurlarını temin ederiz ki bu gazetenin arazisi, hisseleri ve abone listesi artık kasabanın yeni, dinamik, popüler ve rakipsiz gazetesi THE ONION’da olduğundan dolayı, yeni yayın artık L’OIGNON-INTELLIGENCER olarak çıkacak, haftalık olarak basılacak ve gündemin ağırlığına göre, bir penny değerinde eklerle birlikte dağıtılabilecektir.

Gönderen: Bay Fergus Fraser ve Bayan Marsali Fraser, Thorpe Sokağı, New Bern

Alan: Bay James Fraser ve Bayan Claire Fraser, Fraser Tepesi, Kuzey Carolina

Sevgili babacığım ve Claire Anne’ciğim,

Size başımıza gelen son olaylardan haberdar olmanız için yazıyorum. Kasabadaki öteki gazetenin sahibi olan Bay Robinson, Büyük Britanya’ya geri gönderildi. Mecaz anlatım yapmıyorum; gerçekten, yüzlerini vahşiler gibi gizlemiş kişiler dükkânını sabahın erken saatlerinde bastı, adamı yatağından kaldırdı, rıhtıma götürdü ve yanında geceliği, kepi dışında bir şeyi olmayan adamı geminin birine fırlattılar.

Kaptan da hemen halatlarını toplayıp açıldı ve kasabayı, tahmin edebileceğiniz gibi, büyük bir curcuna yaratarak terk etti.

Ancak Bay Robinson’ın ani seyahatinden bir gün sonra, iki ayrı taraf bizi de ziyaret etti. (İsimlerini yazamam, anlıyorsunuzdur.) Bunlardan biri, yerel Güvenlik Komitesi’nden biriydi - bu kişinin Bay Robinson’ın yollanmasıyla

ilgisi buradaki herkesin malumu ama kimse konuşmuyor. Kullandığı kelimeler medeniceydi ancak üslubu öyle değildi. Fergus'un da Bay Robinson'ın son dönemdeki olaylarla ilgili sıkça ifade ettiği o "doğrulardan saptıran düşünceler" ile ilgisi olmadığından emin olmak istediğini söyledi.

Fergus, kendini çok bozmadan, adama Bay Robinson'la oturup bir kadeh şarap dahi içmediğini söyledi (ki zaten içemezdi, çünkü Bay Robinson bir Metodist'ti ve alkole karşıydı). Adam bu cevapla kendi içinde mutlu olmuş olmalı ki tatminkâr bir ifadeyle yanımızdan ayrıldı ve bize para dolu bir kese bıraktı.

Çok geçmeden başka bir beyefendi geldi - şişman bir adam, sonradan öğrendim ki kasaba işlerinde etkin bir isim. Onun da derdi aynıydı ya da tam tersi desek daha doğru: Fergus'un Bay Robinson'ın mallarını alıp Kral'ın sözünü yaymaya niyeti olup olmadığını sordu ki bu da bazı mektupları yayınlayıp diğerlerini itibarsızlaştırmak oluyor.

Fergus da bu beyefendiye, çok üzgün bir ifadeyle, Bay Robinson'ın birçok özelliğine hayranlık duyduğunu (ki aslında bunlar sahip olduğu gri, şahane at ve çizmelerindeki güzel tokalardan ibaret), ancak mürekkep ve kâğıt almak için yeterli parayı ancak denkleştirebildiğimizi, bu yüzden de maalesef Bay Robinson'ın dükkânını politik konularda büyük hassasiyetler göstermeyen biri tarafından alınmasına razı gelmek zorunda kalacağımızı söyledi.

*Ben dehşet içinde izliyordum ve adam kahkahayı basıp cebinden tombul bir kese çıkardığında da bu halim değişmedi. Beyefendi, "birazcık katran için gemileri yakmamak gerektiği" konusunda bir şey söyledi, sonra bu lafını çok komik bulup bir daha güldü. Sonra Henri-Christian'ın ba*şını okşadı ve gitti.

Yani, kaynaklarımız bir anda çoğaldı ve korkutucu bir hal aldı. Geceleri geleceği düşünmekten gözüme uyku girmiyor ama Fergus'un ruh hali böyle düzelmişken durumdan fazla şikâyet etmiyorum.

Tıpkı bizim hep ettiğimiz gibi, siz de bizim için dua edin.

Sizi seven, sadık kızınız,

Marsali

"Onu iyi eğitmişsin," dedim, sesimi normal bir tonda tutmaya çalışarak.

"Öyle görünüyor." Jamie biraz endişeli gibiydi fakat daha çok neşeli bir hali vardı. "Dert etme Sassenach. Fergus bu oyunda hayli yetenekli."

"Bu bir oyun değil," dedim. Öyle sert bir şekilde söylemiştim ki hemen

kafasını bana çevirdi.

“Değil,” dedim tekrar, biraz daha sakince.

Kaşlarını kaldırdı, sonra masasından birkaç kâğıt alıp bana uzattı.

ÇARŞAMBA SABAHI, SAAT ON CİVARI, WATERTOWN

Amerikan özgürlüğünün dostu olan bütün dostlar bilsin ki bu sabah, gün ağarmadan önce, bin ila bin iki yüz kişi içeren bir tugay, Cambridge’deki Phip Çiftliği’ne girip Lexington’a ilerledi ve orada silahlı koloni milisleriyle karşı karşıya geldi. Milislerimize uyarı olmaksızın ateş açtıktan sonra altı adamımızı öldürüp dört adamımızı yaraladılar. Boston’dan henüz gelen bir haber de Boston’dan bin kişilik bir başka tugayın harekete geçtiğini söylüyor. Haberi getiren Israel Bissell, ülkeyi Connecticut’a kadar alarma geçirmek üzere görevlendirilmiştir; bu yüzden bu kişiye dilediği takdirde müsait binek hayvanlarının tahsis edilmesi önemle rica olunur. Ölü ve yaralıları gören birçok insanla konuşmuş vaziyetteyim. Bu kolonideki delegelerin Connecticut’ın da bunu anlaması için çaba sarf etmeleri için dua ediyorum.

J. Palmer, Güvenlik Komitesi üyesi

Brookfieldlı Albay Foster’ın delegelerden biri olduğunu biliyorlar.

Bu mesajın altında bir imza listesi vardı ama çoğu aynı el yazısıyla atılmıştı. Birincisinde *Yazışma Komitesi’nin emri üzerine orijinalinden kopyalanmıştır - 19 Nisan 1775, Nathan Baldwin, Kasaba Kâtibi* yazıyordu. Diğerleri de benzer ifadelerle devam ediyordu.

“Vay be,” dedim, “Lexington İkazı bu.” Gözlerim ardına kadar açık şekilde Jamie’ye döndüm. “Nereden aldın bunu?”

“Albay Ashe’in adamlarından biri getirdi.” John Ashe’in son kâğıttaki onayını gösterdi. “Lexington İkazı nedir?”

“Bu.” Kâğıda büyülenerek bakıyordum. “Lexington muharebesinden sonra General Palmer- milis generallerinden biri - olan biten bilinsin diye bunu yazıp atlı bir postacı vasıtasıyla taşraya yollamış; yakındaki milislere savaşın başladığını haber vermek için. Bu ikazı eline geçirenler kopyalarını çıkarıp gerçek kopyalar olduğunu yeminli tasdiklerle onaylayarak haberi diğer yerleşim yerlerine aktarmışlar; muhtemelen o zamanlar toplam yüz kopya yazılmıştır, önemli bir kısmı da hâlâ kaybolmamıştı. Bunlardan biri hediye olarak Frank’in eline geçmişti. O da kâğıdı çerçeveletip Boston’daki evimizin

holüne asmıştı.”

O anda, birden bedenimi saran çok tuhaf bir ürpertiyle, bir yandan bizzat kendisine bakarak aşinalığını anlattığım mektubun yalnızca bir-iki hafta önce yazılmış olduğunu fark ettim - iki yüz yıl önce değil.

Jamie de biraz solgun görünüyordu.

“Bu- Brianna böyle olacağını söylemişti,” dedi, hayret dolu bir sesle. “Nisan ayının on dokuzunda, Lexington’daki bir çatışma- savaşın başlangıcı.” Gözlerimin içine baktığında gözlerinin dehşet ve heyecan karışımı bir şey yansıttığını gördüm.

“Sana inanmıştım Sassenach,” dedi. “Ama…”

Cümlesini bitirmedi, oturup tüy kalemine uzandı. Yavaş hareketlerle, kâğıdın sonuna adını yazdı.

“Bana güzel bir kopya yaparsın, değil mi Sassenach?” dedi. “Ben de sıradakine yollayayım.”

80. Dünya Altüst Oluyor

Albay Ashe'in adamları aynı zamanda Mecklenburg County'de, mayıs ortasında bir kongre toplanacağını ve ülkenin İngiltere Kralı'ndan resmen bağımsız olduğunu ilan edeceğini haber verdiler.

Birdenbire "isyan" adını alan şeyin liderlerinden azımsanmayacak kadarı tarafından, John Ashe ve birkaç başka arkadaşının çabalarına rağmen, kendisine hâlâ şüpheyle bakıldığının gayet farkında olan Jamie, bu kongreye katılıp davaya desteğini açıkça bildirmeye karar verdi.

Tarihi yazılırken görecek olmaktan duyduğu heyecanı bastırmaktan kıpkırmızı kesilen Roger, onunla birlikte gidecekti.

Ancak yolculuklarından birkaç gün önce, herkesin dikkati heyecan veren gelecekten içinde bulunduğumuz zamana kaydı: kahvaltıdan sonra bütün Christie ailesi kapımızda bitti.

Bir şey olmuştu; Allan Christie kıpkırmızı kesilmişti. Tom yaşlı bir kurt gibi katı ve duygusuzdu. Malva'nın ağlamış olduğu çok belli oluyordu; kızın yüzü bir kızarıyor, bir bembeyaz oluyordu. Ona selam verdiğimde bana bakmadı, dudakları titredi. Jamie aileyi çalışma odasına buyur etti, oturmalarını işaret etti.

"Ne oldu Tom?" dedi, Malva'ya bir göz atarak. Ama sonra bütün dikkatini adama verdi.

Tom Christie dudaklarını öyle kasmıştı ki kısa kesilmiş sakal ve bıyıklarının arasında neredeyse görünmeyeceklerdi.

"Kızım bir çocuk taşıyor," dedi birden.

"Öyle mi?" Jamie kıza bir bakış daha attı -Malva şapkasını çıkarmamıştı, gözlerini ellerine dikmişti- sonra bana döndü, kaşını kaldırdı. "Eh… son zamanlarda salgın var," dedi gülümseyerek ürkek kuşlar gibi titreyen Christieler'i biraz gevşetmek ümidiyle.

Şahsen ben bu haberi aldığıma o kadar hayret etmemiştim ama yine de endişeliydim. Malva genç erkeklerin her zaman dikkatini çekmişti. Ağabeyiyle babası delikanlılarla açık açık flört etmesine engel oldularsa da kızı zindana atmadan bunu tamamen engellemeleri mümkün değildi.

Bunu başaran kimdi acaba? Obadiah Henderson mı? Bobby mi acaba? McMurchie kardeşlerden biri mi yoksa? Tanrı aşkına, lütfen ikisi birden olmasın, diye dua ettim. Bu oğlanlar, kıza hayranlıklarını açıkça belli edenlerden yalnızca bazılarıydı.

Tom Christie, Jamie'nin neşelendirme çabasını ölüm sessizliğiyle karşılık verdi; Allan bir an gülümseyecek gibi olduysa da nihayete erdiremedi, o da kız kardeşi kadar bembeyazdı.

Jamie öksürdü.

"Pekâlâ. Nasıl yardımcı olabilirim size Tom?"

"Diyor ki," diye başladı Christie ters bir tonla, kızına nefret dolu bir bakış atarak, "sizin huzurunuza getirmezsem, adamın adını zikretmeyecekmiş." Sonra Jamie'ye, tiksinti dolu bir ifadeyle döndü.

"Benim huzuruma mı?" Jamie bir kez daha öksürdü, utanmıştı - çünkü Malva'nın bu isteği, eğer konuşurken toprak sahibinin yanında olmazsa, babasıyla ağabeyinin sorularına cevap alır almaz onu dövebileceklerini, hatta belli ki bebeğin babasına da şiddet uygulayacak kadar ileri gidebileceklerini ima ediyordu. Ben bu korkunun çok yerinde olduğunu düşünüyordum ve bu yüzden Tom Christie'ye yan yan baktım. Yoksa kızı dövüp cevabı ağzından almayı deneyip başaramamış mıydı?

Ama Jamie'nin karşısında olmasına rağmen Malva bir isim söylememişti henüz. Gözleri ellerinde, önlüğünü parmaklarının arasında kıvırmakla yetiniyordu.

Boğazımı nazikçe temizledim.

"Canım, ee, ne kadarlık acaba?"

Kız doğrudan cevap vermedi, titreyen ellerini kastı, sonra da bir süredir oynamakta olduğu önlüğü düzeltmek için üstünde öyle bir kaydırdı ki giysisinin altındaki hamilelik kabartısı birden belli oldu - pürüzsüz, kavuna benzeyen, aslında hayli de büyük bir kabarıklık. Belki altı aylıktı; fark edince ürktüm. Kız babasına söylemeyi belli ki mümkün olduğunca ertelemeye çalışmıştı ve bunda gereğinden fazla başarılı olmuştu.

Sessizliğin dayanılmazlığını artık herkes iliklerinde hissetmeye başlamıştı. Allan oturduğu taburede huzursuzca kımıldandı, kız kardeşini rahatlatmak için ona yanaştı.

"Sorun yok Mallie," diye fısıldadı. "Ama söyle artık."

Malva bunu duyunca çok derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırdı. Kaygıyla

ardına kadar açılmış gözleri kıpkırmızıydı fakat hâlâ çok güzellerdi.

“Ef- efendim…” dedi, devam edemedi.

Jamie o anda Christieler kadar rahatsız görünüyordu ama nezaketini korumak için elinden geleni yaptı.

“Bana da mı söyleyemeyeceksin, kızım?” dedi, çıkarabildiği en nazik sesle. “Başına bir şey gelmeyecek, söz.”

Tom Christie nahoş bir ses çıkardı -sanki avından memnun kalmamış bir vahşi hayvan gibi- ve kızının betinin benzinin atmasına neden oldu. Ama Malva gözlerini Jamie’den ayırmadı.

“Efendim,” dedi çok kısık ama su gibi berrak, af diler sesiyle. “Efendim, gerçeği benim kadar iyi bilirken bunu nasıl söyleyebilirsiniz?” Ağzından çıkanlara herhangi birimiz bir tepki veremeden, kız babasına döndü ve elini kaldırıp işaret parmağını Jamie’ye kaldırdı.

“Oydu,” dedi.

***

Hayatta hiçbir şeye, kız bunu söylerken Jamie’nin yüzüne bakıyor olmam kadar şükretmedim. Yüz hatlarını kontrol etmesi için hiçbir fırsatı olmamıştı, o yüzden de ifadesine hâkim olamadı. Öfke, korku, inkâr ya da şaşkınlık değildi ama gördüğüm; ağzın ardına kadar açılmasına neden olan bir algılayamamışlık vardı yüzünde.

“Ne?” dedi, gözlerini bir kez kırpıştırdı. Sonra idrak yüzüne hâkim oldu.

“NE?” dedi, küçük şırfıntıyı kıç üstü yere yatırabilecek bir şiddetle.

O anda Malva gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini indirdi - tam bir iffet timsali. Kafasını sanki Jamie’ye bakmaya utanıyormuş gibi çevirdi ve titreyen elini bana doğru uzattı.

“Çok, çok üzgünüm Bayan Fraser,” diye fısıldadı, kirpiklerinde yaşlar belirerek. “Sizi üzmek istemedi… istemedik.”

Vücudumun dışından bir yerden izlediğim sahne, kolumun havalanıp gerinmesine, sonra da kızın yanağına hışımla inmesine neden oldu. Kız geriye doğru sendeledi, bir tabureye takıldı ve düştü. Etekleri beline kadar kalktı, yün çoraplı bacakları havaya kalktı.

“İsmi söyleyemedin galiba.” Bir şey söylemek aklımdan geçmemişti bile; kendi çıkardığım sesi duyduğumda ben de şaşırdım.

Sonra, birden vücuduma geri döndüm. Korsem sanki yokluğumda

daralmıştı, çünkü kaburgalarımı nefes alırken acıtıyordu. Vücut sıvılarımın hepsi hareket halindeydi; kan, lenf, ter, gözyaşları… Nefes aldığım anda, alttan delinmiş bir fıçı gibi, bütün zehrimi akıtacaktım.

Kemiklerimi hissetmiyordum ama basiretim yerindeydi. Beni ayakta tutan da kapıdan dışarı çıkaran da bu oldu. Koridoru da görmedim, kapıyı açıp evden dışarı çıktığımı da fark etmedim; tek gördüğüm gözlerimi alan ışık, sonra da onu takip eden yeşil bir bulanıklık oldu. Sonra koşmaya başladım, cehennemin bütün şeytanları arkamdaymış gibi.

Aslında arkamda kimse yoktu. Yine de koşmaya devam ettim, patikadan çıktım, ormana girdim. Taşların arasındaki kaygan yaprakların üstüne bastım, ayağım kaydı, düşer gibi oldum. Kütük parçalarına çarpıp geri sektim, acı içinde devam ettim.

Sonunda bir tepenin dibine nefes nefese vardığımda, kendimi karanlık, yan tarafları siyah-yeşil ormangülleriyle kaplı küçük bir çukurun içinde buldum. Durdum, soluklandım, sonra da ani bir hareketle oturdum. Kendimi bomboş hissediyordum. Vücudumu salıverdim, sırtımı dağ defnesi yapraklarının kalın tabakalarının üstüne bıraktım.

Hızlı nefeslerimin arasından, kafamın içinde silik bir düşünce yankılandı: *Suçlular, takip edilmedikleri yere kaçarlar.* Ama *ben* suçlu değildim, orası kesindi. Jamie de değildi; biliyordum. Emindim.

Malva’nın hamile olduğu da kesindi. Biri suçluydu.

Koşmaktan görüşüm bulanmıştı; güneş parçalı yassı taşların üstüne düşüyor, rengârenk ışınlar yansıtıyordu - lacivert, deniz mavisi, beyaz, gri, çam yeşili, altın rengi…

Gözlerimi sertçe kırptım, dökülmemiş yaşların yanağımı ıslattığını hissettim.

“Şimdi ne olacak peki?” dedim kendi kendime.

***

Jamie hiç düşünmeden çömelip kızı dirseklerinden tuttu ve ayağa kaldırdı. Kızın darbe alan yanağı kıpkırmızıydı; Jamie öteki yanağın eksik kalmasına bir an gönlünün razı gitmeyeceğini düşündüyse de bunu yapmadı.

Yapmayı düşünmeye fırsat da olmadı; bir el onu omzundan tutup çektikten sonra, Allan Christie’nin yumruğundan ucuz kurtulmasını sağlayan yalnızca refleksi oldu - kulağının üstüne inen yumruk yine de canını yaktı. Genç adamı iki eliyle göğsünün ortasından ittirdi, sonra da dizinin arkasına topuğunu indirerek yere serdi.

Geri çekildi, elini zonklayan kulağına götürdü ve kendisine ibretlik bir zina heykeliymişçesine bakan Tom'a aynı nefretle baktı.

Boştaki sol eli yumruk olmuştu; Jamie yumruğu biraz kaldırdı, karşısındakini adeta düelloya davet etti. Christie gözlerini daha da kıstı ama Jamie'ye doğru bir hamle yapmadı.

"Kalk," dedi oğluna. "Yumruklarını da kendine sakla. Şimdi gerek yok."

"Yok mu?" diye bağırdı oğlan, ayağa kalkarken. "Kızını fahişe yerine koymuş ama sen karşında dikilmesine izin mi veriyorsun? Sen ödleklik edeceksin diye ben de boş durmayacağım ihtiyar!"

Beyanını takiben gözü dönerek Jamie'yi boğazlamak amacıyla saldırdı. Jamie kenara kaydı, ağırlığını tek bacağına verip sol yumruğunu oğlanın karaciğerine acımasızca indirdi; Allan nefesi kesilerek iki büklüm kesildi, sonra kafasını kaldırıp gözlerini Jamie'ye dikti. Sonra dizlerinin üstüne çöktü, ağzı açılıp kapanmasına rağmen ses çıkmadı.

Başka bir durum olsa oğlanın hali çok komik olabilirdi ama Jamie'nin hiç gülesi gelmedi. İki erkekle de vakit kaybetmeyip Malva'ya döndü.

"Evet… şimdi söyle bakalım, nedir derdin senin, ha, *nighean na galladh*[6]?" dedi kıza. Bu ciddi küfrün ne anlama geldiğini bilen Christie'nin bir anda irkildiğini gözünün kenarıyla gören Jamie, kızın gözyaşlarına boğulmasına neden oldu.

6 Gal. Kancık karı. (Ç.N.)

"Bana nasıl öyle dersin?" dedi hıçkırıklar içinde, önlüğünü yüzüne çekerek. "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

"Bırak artık," dedi Jamie tersçe. Kıza doğru bir tabure ittirdi. "Otur şuraya, anlat bakalım kafandaki her neyse. Bay Christie?" Tom'a bakıp başka bir tabure gösterdi, sonra da yerde karnını tutarak kıvranan Allan'ı yok sayarak kendi sandalyesini almaya gitti.

"Efendim?"

Yaygarayı duyan Bayan Bug mutfaktan gelmiş, kapı ağzında gözleri fal taşı gibi açılmış halde duruyordu.

"Bir… ihtiyacınız var mı?" diye sordu, taburede kıpkırmızı bir yüzle ağlamakta olan Malva'ya ve yerde kıvranan Allan'a bakarak.

Jamie birkaç kadeh viski içse çok iyi geleceğini düşünüyordu ama sırası

değildi.

“Sağ olun Bayan Bug,” dedi kibarca, “ama hayır. Şimdi gerek yok.” Parmaklarını kaldırarak gitmesini işaret etti ve kadının isteksizce odadan uzaklaşmasını sağladı. Fakat meraklı kadının kapının hemen ötesinde olduğunu da biliyordu.

Yüzünü ovuşturdu, genç kızların bu son günlerdeki tuhaf huylarını nasıl geliştirdiklerini merak etti.

“Ne kadarlık?” diye sordu Christie’ye, kızını başıyla işaret ederek.

“Altı ay,” dedi Christie, teklif edilen tabureye isteksizce çökerek. Jamie’nin hep bildiği üzere aksiydi ama kendine hakim oluyordu - ki bu da az şey değildi.

“Geçen yaz, hastalık geldiğinde, burada karısına hastabakıcılık ederken!” dedi Malva birden patlarcasına, dudaklarını titreterek babasına yalvaran bir tonla. “Bir kez de olmadı ayrıca!” Sonra ıslak gözlerindeki yalvaran bakışları Jamie’ye çevirdi. “Söyleyin efendim, lütfen- gerçeği söyleyin!”

“Aa, söyleyeceğim,” dedi Jamie, kıza delici bakışlar atarak, “ve sen de söyleyeceksin kızım, emin ol.”

Şok geçmeye başlıyordu; Jamie’nin içindeki tiksinti hissi baki kalsa da - hatta biraz artıyordu da- artık düşünmeye başlıyordu.

Kız çok uygunsuz birinden hamile kalmıştı, orası sabitti. Kimdi bu? Keşke Claire orada kalabilseydi; Tepe’deki dedikoduları da biliyordu, kız hakkında bilgisi de vardı. Hangi genç adamın bunu yapmış olabileceğini bilirdi. Etrafta, Claire’e yardım ettiği zamanlar dışında ise kendisinin pek dikkatini çekmiyordu bile.

“İlk kez, hanımefendi kendinden geçip yataklara düştüğündeydi,” dedi Malva, Jamie’nin dikkatini tekrar toplamasına neden olarak. “Söyledim sana baba, tecavüz değildi - yalnızca beyefendinin kafası üzüntüden yerinde değildi. Benimki de.” Gözlerini kırpıştırdı, pürüzsüz yanağında bir damla yaş süzüldü. “Hanımefendinin odasından gece geç saatte aşağıya indiğimde onu burada, karanlıkta otururken buldum. Büyük üzüntü içindeydi. Onun için çok üzüldüm…” Sesi titredi, durdu ve yutkundu.

“Ona bir şeyler getirebileceğimi söyledim, belki biraz içki ama zaten içmişti, önünde boş bir kadeh vardı…”

“…ve hayır, sağ ol, dedim, yalnız kalmak istiyorum dedim,” diye araya girdi Jamie, kızın anlatışıyla kanın beynine hücum edişini hissederek. “Sen de

gittin.”

“Gitmedim.” Kız kafasını iki yana salladı; yere düştüğünde başlığı düşmüştü ve kız tekrar başına takmamıştı. Koyu, uzun saçlar yüzünü çerçeveliyordu. “Daha doğrusu, bana yalnız kalmak istediğinizi söylediniz ama ben sizi o durumda görmeye dayanamadım. Biliyorum, haddimi aştım ama size çok üzülmüştüm!” diye bir kez daha feveran etti, gözlerini bir anlığına kaldırıp sonra tekrar indirdi.

“Gelip… dokundum,” diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak bir sesle. “Elimi omzuna koydum, teselli olsun diye. Ama sonra beyefendi döndü, beni kucakladı ve birden kendine çekti. Sonra… “ Seslice yutkundu.

“Beni alıp şuraya götürdü. İşte… şuraya.” Ayağının ucuyla masanın hemen önündeki paçavraya dönmüş kilimi gösterdi. Orada eski, küçük bir kan izi vardı gerçekten. Ama kan, kilime takılıp burnunu çarpan Jemmy’ye aitti.

Jamie konuşmak için ağzını açtı ancak hayret dolu öfke boğazını düğümlüyordu.

“İnkâr edebilecek cesaretin dahi yok demek, öyle mi?” Genç Allan tekrar nefes alabilmeye başlamıştı; dizlerinin üstünde durmaya çabalıyor, yüzüne düşen saçların arasından öfkeyle bakıyordu. “Yapacak cesaretin var ama!”

Jamie oğlanın öfkesini sindiren bir bakış attı fakat cevap vermedi. Onun yerine Tom Christie’ye döndü.

“Bu kız delirdi mi?” diye sordu. “Yoksa çok mu zeki?”

Christie’nin yüzü kızarmıştı ve kısılmış olmalarına rağmen gözlerinin parlaklığı belli oluyordu.

“Delirmedi,” dedi Christie.

“Zeki bir yalancı yani.” Jamie de gözlerini kısıp Malva’ya döndü. “Kimsenin bir tecavüz hikayesine inanmayacağını bilecek kadar zeki.”

Kızın ağzı dehşetle açıldı.

“Yoo, hayır efendim,” dedi kız, koyu buklelerini kulaklarının yanında dans ettirecek şiddetle kafasını iki yana sallayarak. “Sizin hakkınızda öyle bir şey asla demem, asla!” Kız yutkundu ve ürkerek gözlerini kaldırıp ona baktı - ağlamaktan şişmişlerdi fakat saf bir griliğe sahiplerdi.

“Rahatlamaya ihtiyacınız vardı,” dedi yumuşak ve net bir sesle. “Ben de bunu sağladım.”

Jamie burnunu başparmağıyla işaret parmağı arasında sıktı, bu hareketle

içine düştüğü kâbustan uyanmayı umdu. Olmayınca iç geçirdi, Tom Christie'ye döndü.

"Bu kız hamile ama benden değil," dedi netlikle. "Kimden olabilir?"

"Sizden!" diye itiraz etti kız, taburesinde doğrularak önlüğün düşmesine neden oldu. "Başkası olmadı!"

Christie'nin gözleri isteksizce kızına kaydı, sonra tekrar Jamie'ye döndü. Babasının gözleri de aynı grilikteydi ama aynı saf, temiz bakışa sahip oldukları söylenemezdi.

"Benim bildiğim biri yok," dedi adam. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. "Bir de tek sefer olmadığını söylüyor kız. Ondan fazla kez ona sahip olmuşsun." Sesi neredeyse tamamen duygusuzdu ancak bunun nedeni yalnızca duygularını sertçe kontrol altında tutuyor oluşuydu.

"O zaman onlarca defa yalan söylüyor demektir," dedi Jamie, sesini en az Christie kadar kontrol altında tutarak.

"Yalan söylemiyorum, biliyorsunuz bunu! Karınız bana inanıyor," dedi Malva ve sesi birden çelik gibi bir tona döndü. Elini kaldırıp kızarıklığı biraz geçmiş tokat izini gösterdi.

"Karım hassas bir kadın," dedi Jamie soğukça ama Claire'den bahsedilmesinden hoşlanmamıştı. Kocası böyle bir suçlamayla karşı karşıya kalmış her kadın kaçardı - ama keşke kaçmasaydı, diye düşündü. Hem yanlış bir şey yapmasını engellerdi, hem de Malva'nın yalanlarını bizzat ortaya sererdi.

"Öyle mi?" Kızın yüzü iyice hayalete dönmüştü ama artık ağlamıyordu. Güzel gözlerini meydan okurcasına açmıştı, kırpmıyordu. "Ama ben de hassasım efendim. Hem de bu hassasiyetim sayesinde dediklerimi kanıtlayacağım."

"Yok canım," dedi Jamie şüphecilikle. "Nasıl?"

"Çıplak vücudunuzda yaralar gördüm; onları tarif edebilirim."

Bu cümle herkesi afallattı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, küçük Bay Christie'nin tatmin dolu homurtusu geldi. Allan elini karnından çekmeden, gülümseyerek ayağa kalktı.

"Ee? Buna bir cevabın yok mu yani?"

Rahatsızlık, yerini uzun süre önce dayanılmaz bir öfkeye bırakmıştı. Fakat onun altında, henüz somutlaşamayacak kadar ince bir tabaka halinde olsa da korku vardı.

“Yaralarımı her zaman sergilemiyorum,” dedi, “ama yine de bu yaraları gören birçok kişi var. Her görenle de yatmadım.”

“Evet, sırtınızdaki yaralar hakkında konuşurlar bazen,” diye terslenerek yanıt verdi Malva. “Culloden’da bacağınıza aldığınız o büyük yara da biliniyor. Ama kaburgalarınızın arasındaki hilal şeklindeki? Ya da sol poponuzdaki küçük yara?” Kız kendi kalçasını tutup neyi kastettiğini tarif etti.

“Ortada değil, aşağıda, biraz dışarıda. Bozuk para kadar bir şey.” Kız gülümsemiyordu fakat gözlerinde muzaffer bir parıltı vardı.

“Yok öyle bir- ” Jamie devam edemedi; İsa aşkına… vardı öyle bir yarası gerçekten. Hint Adaları’nda bir örümcek ısırmıştı. Orası bir hafta boyunca iltihaplı kalmış, sonra apse yapmış ve sonunda patlamıştı. İyileştikten sonra da orası bir daha aklına gelmemişti - ama öyle bir şey vardı.

Çok geç. Bunun farkına vardığını üçü de görmüştü.

Tom Christie gözlerini kapadı, çenesini oynattı. Allan tekrar homurdandı, kollarını kavuşturdu.

“Yanıldığını göstermek ister misin?” dedi genç adam, alaycılıkla. “İndirsene pantolonunu!”

Jamie delikanlıya kendi kıçıyla ilgili düzgün bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Sonra birkaç saniyelik bir nefes aldı, verirken aklına bir şey geleceğini umuyordu.

Gelmedi. Tom Christie iç geçirerek gözlerini açtı.

“Evet,” dedi, “herhalde karını boşayıp onunla evlenecek değilsindir?”

“Yapmam ben öyle şey!” Öneri içindeki öfkeyi daha da büyüttü - Claire’le olamayacak olma düşüncesinin verdiği panik de cabası.

“O halde bir sözleşme yapacağız.” Christie yüzünü ovaladı, omuzlarını yorgunlukla salıverdi. “Kıza ve çocuğa da bakılacak. Oğlan senin varislerinden biri olarak resmen tanınacak. İstersen, karının büyütmesi için alabilirsin çocuğu ama bu- ”

“Çık dışarı.” Jamie çok yavaş bir hareketle ayağa kalktı, ellerini masaya dayayarak gözlerini Christie’ye dikti. “Kızını da al, evimden git.”

Christie konuşmayı kesti ve Jamie’nin yüzüne kaşlarını çatarak baktı. Kız tekrar ağlamaya başlamış, yüzünü önlüğüne gömmüştü. Jamie’nin içinde zamanın durduğunu sanmasına neden olan, tuhaf bir korku vardı; sanki dördü oraya sonsuza kadar hapsolmuşlardı ve Christie’yle birbirlerine sonsuza kadar düşman köpekler gibi bakacaklarmış, gözlerini indiremeyeceklermiş, çünkü

müthiş bir ilahi boşluğun içine düşmeden önce son saniyelerini yaşadıklarının farkındaymış gibiydiler.

Ama bunu bozan elbette Allan Christie oldu. Genç adamın bıçağına davranan görüntüsü Jamie'nin dikkatini babasından çekti, parmaklarının masaya yapışmasına neden oldu. Kan şimdi şakaklarına hücum etmiş, kol ve bacaklarını zonklatıyordu - Allan Christie'yi tartaklama ihtiyacı bütün vücudunun kasılmasına neden oldu.

Delikanlının yüzü öfkeyle kararmıştı ama aklı henüz bıçağı çekmeyecek kadar başından gitmemişti demek ki.

"Genç adam seni tepeden aşağı yuvarlamaktan büyük zevk alırım, emin ol," dedi Jamie yumuşakça. "O yüzden, bunu yapmadan önce, git buradan."

Genç Christie dudaklarını yaladı, sakinleşti, kabzadaki ellerinin kemikleri iyice belirdi ama gözlerini indirdi. Taş kesilmiş gibi duran babasına baktı. Işık değişmişti, artık yandan geliyor ve Thomas'ın ağarmış sakallarına vuruyor ve adamın yarasını belli ediyordu: çenesinin üstünde bir yılan gibi kıvrılmış ince, pembe yara.

Christie birden doğruldu, ellerini bacaklarına koydu, sonra kafasını aniden, sudan çıkmış bir köpeğin şiddetiyle iki yana sallayıp ayağa kalktı. Malva'yı kolundan tuttu, taburesinden kaldırdı ve ağlayan kızı önüne katıp yürümeye başladı.

Allan da onları izledi ama giderken Jamie'nin o kadar yakınından geçti ki öfkeyle vücudunun salıverdiği ter kokusunu adeta yedirdi. Sonra omzunun üstünden nefret dolu bir bakış attı, bıçağını kınına hâlâ yerleştirmemişti - ama gitti. Koridoru kat ederlerken Jamie'nin ayaklarının altındaki tahtalar titredi. Sonra kapının sertçe kapatılma sesi geldi.

Jamie gözlerini indirdi, masanın yıpranmış yüzeyine sertçe dayadığı, sanki masanın parçasıymış gibi hissetmek üzere olduğu ellerini görünce biraz şaşırdı. Sonra ellerini kaldırdı, kasılı eklemlerini acıyla sıkarak yumruk haline getirdi. Ter içinde kalmıştı.

Sonra daha hafif ayak sesleri geldi ve Bayan Bug elinde bir tepsiyle belirdi. Tepsiyi önüne bıraktı, minik bir reveranstan sonra gitti. Tepside sahip olduğu tek kristal kadeh ve içinde iyi viski olan sürahi vardı.

İçinde anlaşılmaz şekilde bir gülme isteği doğdu fakat bir yandan nasıl kahkaha atıldığını da unutmuş gibiydi. Işık cama vurunca içki ışıl ışıl parıldadı. Sürahiye Bayan Bug'un sadakatine şükrederek dokundu fakat içkinin beklemesi gerektiğine karar verdi. Şeytan yeryüzüne çıkmıştı. Her

şeyin düzeni değişecekti. Yine de başka bir şey yapmadan önce, Claire'i bulması gerekiyordu.

***

Bir süre sonra, toplanan bulutlar fırtına bulutlarını oluşturup çukurun üstünde soğuk bir rüzgâr esmesine, defnelerin takırdayarak titremelerine neden oldular. Çok yavaşça ayağa kalktım, yukarı tırmanmaya başladım.

Aklımda bir hedef yoktu, yürüyordum sadece. Islanıp ıslanmamak da pek umrumda değildi. Eve dönemeyeceğimi biliyordum. Öyle olunca, tam da yağmur başlarken, kendimi Beyaz Kaynak'a giden patikada buldum. Kocaman damlalar üzüm yapraklarını delmek istercesine düşüyor, çam ve köknar ağaçlarının adeta iç geçirmelerini sağlıyordu.

Yağmurun yapraklar ve dallardaki sesini yumuşak toprağın üstüne düşen damlaların gümbürtüsü yavaş yavaş bastırıyordu - doluydu bu; aniden bastıran küçük buz parçacıkları çam iğnelerinin, kozalakların üstünden sekip üstüme gelmeye, yüzümü ve boynumu yakıcı soğukla acıtmaya başladı.

O zaman koştum ve bir kanada balsamının geniş, koruyucu dallarının altına sığındım. Dolu taneleri suya düşünce minik taş etkisi yapıyordu ama erimeleri de uzun sürmüyordu. Hareket etmeden oracıkta oturdum, kollarımı etrafıma sardım, titredim.

Anlayış bile gösterebilirsin neredeyse, dedi yokuş yukarı çıkarken aklımın içinde konuşmaya başlayan ses. *Herkes öldüğünü sanmıştı - sen dahil. Öyle durumları bilirsin… sen de gördün.* Büyük keder yaşayan insanlar, ölümün ağırlığıyla sarsılanlar - evet, daha önce görmüştüm. Doğal bir şeydi bu, avuntu arayışıydı. Kısa bir süreliğine de olsa başkasının bedeninde ölümün acısını inkâr etmek.

"Ama yapmadı," dedim inatla, yüksek sesle. "Yapsaydı, böyle olmuş olsaydı, affederdim - ama *yapmadı!*"

Bilinçaltım bu kesinlikle durgunlaşıyordu fakat alttan alta rahatsız eden düşüncelerin de farkındaydım - şüpheler, kuşkular olarak adlandırılamayacak kadar zayıflardı. Yalnızca küçük, serinkanlı düşünce parçalarıydı bunlar; bilincimin yüzeyine kafalarını ara ara çıkarıp minik irkilmelere neden oluyorlardı. Tabii, teker teker geldikleri için bir zararları yoktu ama birleştikleri takdirde geceyi yaracak bir ses çıkarmama neden olabilirlerdi.

Sen yaşlı bir kadınsın.

Ellerindeki damarların nasıl belirdiklerine bak.

Kemiklerinin üstündeki etler iyice yayvanlaşmaya başladı; göğüslerin de

sarktı.

Çaresiz kaldıysa, şefkate ihtiyaç duyduysa…

Kızı reddedebilir ama kendi kanından bir çocuğu asla itemez.

Gözlerimi kapayıp mide bulantımı durdurmaya çalıştım. Dolu dinmiş ve yerini şiddetli bir yağmura bırakmıştı; toprağın kokusu yavaş yavaş yukarı çıkıyor, yağışın içine bir hortlak gibi karışıyordu.

"Hayır," dedim dışımdan. "Hayır!"

Sanki birkaç sert, sivri, büyük, toprak kaplı taş yutmuş gibi hissediyordum. Bunaltı ve bulantımın sebebi yalnızca Jamie'nin ihanet etmiş olma olasılığı değildi - bir de Malva'nın kesinlikle etmiş olmasıydı. Eğer dedikleri doğruysa tabii - ama etmediyse daha da fazla.

Çırağım. Kızım gibi gördüğüm kız.

Yağmurdan korunuyordum fakat hava çok nemliydi; giysilerim iyice tenime yapışmıştı. Yağmurun içinden kaynağın başında duran ve ona ismini veren büyük beyaz taşı görebiliyordum. Jamie kanını burada adak adamak için akıtıp o kayaya sürmüş, öldürdüğü akrabasından yardım dilemişti. Fergus da oğlunun haliyle düştüğü umutsuzlukla burada damarlarını açmış, sessiz suyu kızıla boyamıştı.

O an, yavaş yavaş neden oraya geldiğimi, oranın beni neden çağırdığını anlamaya başladım. Herkesin kendiyle hesaplaşıp, gerçeği bulmaya geldiği yerdi burası.

Yağmur dinmiş, bulutlar dağılmaya başlamıştı, karanlık da yavaş yavaş bastırıyordu.

***

Yanıma geldiğinde güneş neredeyse batmıştı. Ağaçlar alacakaranlığın verdiği huzursuzlukla kıpırdanıyor, aralarında fısıldaşıyorlardı; patikadan gelen ayak seslerini duyamadım. Aniden orada, açıklığın kenarında beliriverdi.

Durdu, gözleriyle etrafı kolaçan etmeye başladı; beni görünce kafasını kaldırdığını, sonra havuzun kenarından uzun adımlarla geçip barınağımın dallarının altından geçtiğini gördüm. Bir süredir dışarıdaydı, sırılsıklam ceketinden ve gömleğinin yağmur ve terle üzerine yapışmasından belli oluyordu. Kolunun altında tuttuğu pelerini de benim için getirmişti; katlarını açıp omuzlarımın üstünden arkaya attı. Ben de izin verdim.

Sonra hemen yanıma oturdu, kollarını dizlerinin etrafına sardı ve gözlerini

kaynak havuzunun rengi kararmakta olan havuzuna dikti. Güneş tamamen batmadan önce kestane rengi kaşlarına, ince tellerin gözlerin üstüne doğru kıvrıldığı yere vurdu. Her kaş teli, tıpkı kısa kesilmiş sakallar gibi ayrık ayrıktı.

Derin bir nefes aldı, uzun süredir yürüyor olmalıydı. Burnunun ucundan akan damlayı aldı. Bir-iki kez kısa nefesler aldı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi- ama… sessizlik.

Yağmurdan sonra kuşlar hemen ortaya çıkmış, şimdi yumuşak tonlarda öterek dinlenmeye başlamışlardı.

“Bir şey söylemeyi düşünüyorsundur umarım, eninde sonunda yani,” dedim kibarca. “Çünkü eğer konuşmazsan avazım çıktığı kadar bağırmayı düşünüyorum, durabileceğimi de sanmıyorum.”

Tuhaf bir homurtu çıkardı, sonra da yüzünü ellerine gömdü. Bir süre öyle kaldıktan sonra kafasını kaldırdı, doğruldu ve iç geçirdi.

“Seni ararken sürekli düşündüm Sassenach, seni bulunca ne söylemem gerektiğini düşündüm. Ama… ne söyleyebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok.” Çaresiz bir sesle konuşuyordu.

“Nasıl yani?” dedim, sert bir sesle. “Benim aklımda birkaç şey var ama istersen ben konuşayım, ne dersin?”

İç geçirdi, ne yapabileceğini bilmediğini belirten jestler yaptı.

“Ne söyleyeyim? Üzgün olduğumu söyleyebilirim ama doğru olmaz. Üzgünüm gerçekten fakat bunu söyleyince üzgün olunacak bir şey yapmışım gibi olacak ki öyle değil. Ama bir yerden başlayayım dedim de…” Gözlerini bana çevirdi. Duygularımı yüzüme yansıtmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum ama Jamie beni çok iyi tanıyordu. “Üzgünüm” dediği anda hüngür hüngür ağlamak hissettim.

Bakışlarını çevirdi.

“Söyleyebileceğim bir şey yok,” dedi sessizce, “çünkü kendimi savunmak ya da af dilemek için söylüyorum gibi gelecek hepsi. Bunu da yapmayacağım.”

Biri beni karnımdan yumruklamış gibi bir ses çıkardığımda hemen bana döndü.

“Söylemeyeceğim!” dedi öfkeyle. “Sana söyleyeceğim şeyin pis bir özürden öteye gitmemesi için bunu- bunu- yani, yapmadığım bir şey için özür dileyemem. Dilersem de bunun tek etkisi seni benden daha fazla

şüphelenmeye itmek olur.”

Nefes alış verişim biraz daha düzelmeye başlamıştı. “Sana olan inancıma pek güvenin yok galiba.”

Bana temkinli gözlerle baktı.

“Olmasaydı burada olmazdım Sassenach.”

Beni biraz izledikten sonra uzanıp elime dokundu. Parmaklarım hemen dönüp onunkilerin içinden geçti, sımsıkı birbirine dolandı. Büyük, soğuk parmakları benimkileri öyle sıkı tutuyordu ki kemiklerimi kıracağını sandım.

Neredeyse hıçkırıklara boğulacakmışçasına derin bir nefes aldı ve sırılsıklam ceketinin içindeki omuzları hemen rahatladı.

“Doğru olmadığını mı düşündün?” diye sordu. “Kaçtın hemen.”

“Şok geçirdim,” dedim. Bir yandan aklımın kenarından geçen düşünce, eğer oradan hemen çıkmasaydım kızı öldüreceğimdi.

“Evet,” dedi netçe. “Ben de kaçardım, fırsatım olsaydı.”

Bütün duygularımın üstüne bir de hafif bir utanç örtülmüştü şimdi; orayı terk edişimin olayların gelişimini kötü yönde etkilediği yeni yeni kafama dank ediyordu. Ama bana sitem etmedi. “Doğru olmadığını düşündün yani?”

“Doğru olmadığını düşünüyorum.”

“Düşünüyorsun.” Gözlerimden kafamın içine göz atmaya çalıştı. “Ama o an?”

Pelerinimi iyice sardım, omuzlarıma yerleştirdim. “O an da düşünüyordum fakat nedenini bilmiyorum.”

“Şimdi?”

Ben de çok derin bir nefes aldım, sonra verip yüzümü ona çevirdim.

“Jamie Fraser,” dedim bütün ciddiyetimle, “eğer öyle bir şey yapabilecek olsaydın -yani, başka bir kadınla yatmandan değil, bunu yapıp sonra da bana yalan söylemenden bahsediyorum- o zaman benim yaptığım her şey, gittiğim her yer, yani bütün hayatım bir yalan olmuş olurdu. Böyle bir şeyi kabul etmeye henüz hazır değilim.”

Bunu duyunca biraz şaşırdı; hava neredeyse tamamen kararmıştı ama kaşlarını kaldırdığını görebiliyordum.

“Ne demek bu Sassenach?”

Önce patikanın üst kısmını, evimizin olduğu yeri, sonra loşluğun içinde bulanıkça görünen kaynağı elimle gösterdim.

“Ben buraya ait değilim,” dedim yumuşakça. “Brianna, Roger… onlar da. Jemmy burada olmamalı; televizyonda çizgi filmler izleyip pastel boyalarla araba ve uçak resimleri çizmeli, yaşı geldiği anda eline silah alıp geyiğin iç organlarını sökmeyi öğrenmemeli.”

Sonra yüzümü kaldırdım, gözlerimi kapadım, nemin vücuduma yapışışını iliklerimde hissetmeye başlamıştım.

“Ama buradayız… *hepimiz.* Çünkü seni seviyorum, hem de benim olan o hayattan daha fazla. Çünkü senin de beni aynı şekilde sevdiğini düşünüyorum.”

Sesimin titrememesi için derin bir nefes daha aldım, sonra gözlerimi açıp ona döndüm.

“Bunun doğru olmadığını mı söyleyeceksin?”

“Hayır,” dedi birkaç saniye sonra, zor duyulacak bir sesle. Elimi yine sıktı. “Bunu asla söylemeyeceğim Claire.”

“Pekâlâ,” dedim ve öğleden sonranın bütün gerginliğinin, öfkesinin, korkusunun su gibi akmaya başladığını hissettim. Başımı omzuna koydum, tenindeki yağmur ve ter kokularını içime çektim. Korku ve öfkenin kesif, kekremsi aromalarını taşıyordu.

Hava artık tamamen kararmıştı. Uzaklarda, Bayan Bug’ın Archie’ye ahırdan, muhtemelen keçileri sağarken seslendiğini duyabiliyordum. Adamın çatallı sesi karşılık verdi. Sonra yanımızdan bir yarasa sessizce geçti, avlanmak için uçtu.

“Claire?” dedi Jamie yumuşakça.

“Hmm?”

“Sana bir şey söylemem lazım.”

Donakaldım. Biraz sonra basiretimi topladım ve kendimi ondan ayırıp doğruldum.

“Böyle konuşma,” dedim, “karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum.”

“Özür dilerim.”

Kollarımla kendimi sardım, ani mide bulantımı geçirmeye çalıştım.

“Özür dileyerek, üzgün olduğunu söyleyerek başlamayacağını söyledin,

sanki üzgün olunacak bir şey yapmışsın gibi geleceğini söyledin, değil mi?”

“Evet,” dedi, iç geçirdi.

Sağ elinin iki parmağını bacağına vururken hareketliliği hissettim.

“İnsanın karısının karşısına oturup,” diye lafa girdi sonunda, “başka biriyle yatmış olduğunu söylemesinin güzel bir yolu yok. Hangi şartlarda olursa olsun. Yok işte.”

Birden başım döndü, nefessiz kaldım. Gözlerimi kapadım. Malva’yı kastetmiyordu, bunu netleştirmişti.

“Kim?” dedim çıkarabildiğim en düz sesle. “Ne zaman?”

Huzursuzca kıpırdandı.

“Ee… sen… sen… yoktun.”

Kısa bir nefes almayı başardım.

“Kim?” dedim.

“Bir kez sadece,” dedi. “Yani öyle bir şeye hiç niyetim-”

“Kim?”

İç geçirdi, ensesini ovdu.

“İsa aşkına. İsteyeceğim son şey seni üzmektir Sassenach ama zavallı kadını sanki hafif meşrep bir- ”

“KİM?” diye kükredim, kolunu koparmak istercesine tutarak.

“Tanrım!” dedi, çok korkmuştu. “Mary MacNab.”

“Kim?” dedim tekrar, bu kez anlamayarak.

“Mary MacNab,” dedi tekrar ve iç geçirdi. “Kolumu bırakır mısın Sassenach? Kanattın galiba.”

Kanatmıştım; parmaklarım bilek derisine geçmişti. Elini ittim ve yumruklarımı sıktım, sonra onu boğmamak için kollarımı vücudumun etrafına sardım.

“Kim… bu… Mary… Mac… Nab?” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Yüzüm yanıyordu ama soğuk ter tanecikleri çenemden aşağı akıyordu.

“Tanıyorsun Sassenach. Rab’in karısıydı - evi yanınca ölen hani? Rabbie diye de bir oğulları vardı; Lallybroch’ta ahırda çalışıyordu da- ”

“Mary MacNab. *O mu?*” Kendi sesimdeki yoğun hayrete ayrıca şaşırmıştım.

Hatırlıyordum Mary MacNab'i - güç bela. Pis kocası öldükten sonra Lallybroch'a, hizmetçilik etmeye gelmişti; ufak tefek, cılız bir kadındı, çok çalışmaktan dolayı yıpranmış bir hali vardı. Çok konuşmazdı, varlığını dahi belli etmeden çalışırdı.

"Yaşadığını bile fark etmezdim bazen," dedim, orayı son ziyaret edişimde orada olup olmadığını hatırlamaya çalışarak - ve başarısız olarak. "Ama sen ettin yani?"

"Hayır," dedi, iç geçirdi. "Kastettiğin gibi değil Sassenach."

"Bana öyle deme," dedim, kendi kulaklarımı bile delmeye çalışan keskin, tiksinti dolu bir sesle.

Ne yapacağını şaşırdığını belirten bir İskoç homurtusu çıkardı, bileğini ovaladı.

"Tamam. Ee… İngilizler'e teslim olmamdan önceki geceydi- "

"Bana bundan hiç bahsetmedin!"

"Neden bahsetmedim?" Kafası karışmıştı.

"İngilizler'e teslim olduğundan. Biz ele geçirildiğini düşünmüştük."

"Öyle oldu zaten," dedi hemen, "ama başıma konulan ödül karşılığı." Eliyle havayı tokatlayıp konunun önemsizliğini belirtti. "Önemli bir şey değildi."

"Asabilirlerdi seni!" İyi de olurdu, dedi içimdeki öfke dolu, incinmiş ses.

"Asamazlardı." Sesinde biraz eğlenmişlik vardı. "Sen de söylemiştin bana. Ama assalar da umrumda olmazdı."

Benim söylediğim hangi cümleyi kastettiğini anlamamıştım fakat o anda umrumda olan şey de o değildi.

"Boş ver," dedim, "bana asıl- "

"Mary'yi anlatayım, tamam." Elini yavaşça saçlarının arasından geçirdi. "Tamam. Ben gitmeden önceki gece, o bana geldi. Mağaradaydım, biliyorsun, Lallybroch'un yakınındakinde. Bana yemek getirmişti. Sonra… yanımda kaldı."

Sözünü kesmemek için dilimi ısırdım. Düşüncelerini topladığını, kelimelerini aradığını hissedebiliyordum.

"Onu göndermeyi de denedim," dedi sonunda. "Kadın… bana dedi ki…" Bana baktı; kafasının hareketinden anladım. "Beni seninle birlikte görmüş Claire ve kendisi tatmış olmasına rağmen gerçek bir aşkı görünce de tanırmış.

Aklında buna ihanet etmeme neden olmak yokmuş. Ama bana… *küçük bir armağan* verecekmiş. Öyle demişti," dedi, boğuk bir sesle devam etti. "… *küçük, belki işe yarayabilecek bir armağan*…"

Biraz duraksadı, devam etti. "O… öyle bir- yani…" Konuşamadı, kendine has tuhaf omuz silkişini yaptı. Kafasını dizlerinin arasına indirdi, ellerini dizlerinin önünde birleştirdi.

"Bana şefkat gösterdi," dedi sonunda; kısıklığından dolayı sesi duyamayacaktım neredeyse. "Um- umarım ben de ona aynısını göstermişimdir."

Boğazım, göğsüm, konuşmama engel olacak kadar kasılmış haldeydi. Göz kapaklarımın arkasında yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. Oldukça ani bir şekilde, Tom Christie'nin elini tedavi ettiğim gece bana Kutsal Kalp hakkında dediği şeyi hatırladım - "o kadar istemesine rağmen ona kimse dokunmaz." Yedi yıl boyunca bir mağaranın içinde, yalnız yaşamıştı.

Aramızda yarım metreden az boşluk vardı ama aşılmaz bir körfeze benziyordu.

Yine de elimi uzattım, onunkinin üstüne koydum. Parmak uçlarım el kemiklerine dokundu. Nefes aldım, sonra bir daha aldım, sesimi sakinleştirmeye çalıştım ve başaramadım.

"Ona… şefkat göstermişsin. Anladım, merak etme."

Bana birden döndü ve yüzüm sırılsıklam ceketine gömüldü. Sıcak gözyaşlarım bu sert, pürüzlü, soğuk kumaşa değer değmez yok oldular.

"Ah, Claire," diye fısıldadı saçlarımın içinde. Elimi kaldırıp yanağına koyduğumda parmaklarım onun döktüğü gözyaşlarıyla ıslandı. "Seni benim için hayatta tutacağını söyledi. Ciddiydi de. Kendi için bir şey düşünmüyordu."

O anda kendimi tamamen salıverip ağlamaya başladım. Bomboş yıllar, bir elin dokunuşuna hasret geçen zaman… Bomboş yıllar, ihanet ettiğim, âşık olmadığım bir adamın yanında… O gün hissettiğim korku, üzüntü ve şüpheler, geçmişteki bu acıların yankılarıyla birleşmiş ve sonunda orada patlamıştı. Jamie için, kendim için ve yalnızlığın da, aşkın da ne demek olduğunu çok iyi bilen Mary MacNab için ağladım.

"Sana söylerdim," diye fısıldadı, sırtımı küçük bir çocukmuşum gibi okşarken. "Yani… bir defa olduğu için…" Omuz silker gibi bir şey yaptı. "Nasıl diyeceğimi de bilemedim, nasıl anlatırım, nasıl üzmem seni…"

Hıçkırdım, ağladım, ağladım… sonunda doğruldum, yüzümü eteğimin katına sildim.

“Anlıyorum,” dedim. Sesim kalın ve boğuktu ama daha az titredi. “Anladım.”

Anlamıştım da. Hem de yalnızca Mary MacNab’i, Jamie’ye neden yaklaştığını değil; Jamie’nin bana neden şimdi anlattığını da. Anlatması için herhangi bir zorunluluğu yoktu, söylemeseydi asla haberim olmazdı. Anlattıysa, aramızda kusursuz bir dürüstlük olmasını istediği ve benim de bu isteğini anlamam için anlatmıştı.

Malva hakkında ona inanmıştım. Ama artık yalnızca zihnen değil, kalben de rahattım.

Bir süre daha öylece, eteklerim onun bacaklarının üstünde, varlığıyla bana huzur verirken oracıkta oturduk. Yakınlarda bir çekirge öttü.

“Yağmur dindi,” dedim bunu duyunca. Onay mırıltısıyla başını salladı.

“Ne yapalım?” dedim biraz bekledikten sonra.

“Gerçeği öğrenelim, tabii becerebilirsem.”

Beceremeyebileceği olasılığını ikimiz de dillendirmedik. Kıpırdandım, eteğimin katlarını düzelttim.

“Eve gidiyoruz o halde?”

Artık göz gözü görmeyecek kadar kararmıştı hava ama ayağa kalkarken kafasını salladığını hissettim. Elini uzatıp kalkmama yardım etti. “Evet, eve.”

***

Vardığımızda evi boş bulduk. Bayan Bug bize bir tabak çoban püresi bırakmıştı. Islak pelerinimi askıya astım, ama sonra durdum, ne yapacağıma karar veremedim. Sanki bir yabancının evinde, geleneklerini bilmediğim bir ülkedeymiş gibi hissettim kendimi.

Jamie de benzer bir histe gibi görünüyordu - ama bir süre sonra kımıldandı, ocağın üstündeki raftan mumluğu indirip içindeki mumu sönmekte olan ocak ateşiyle yaktı. Titrek ışıltı odanın tuhaf yapısını vurgularken Jamie durdu, ne yapacağını bilemedi fakat sonra mumluğu masanın ortasına sertçe bıraktı.

“Aç mısın S… Sassenach?” Alışkanlığı üzere konuşmaya başlamış, sonra ismin kullanılmasına izin verilip verilmediğini öğrenmek için kafasını kaldırarak zikretmişti. Ona bakarken gülümsemek için elimden geleni yaptım ama dudaklarımın kenarlarının titrediğini hissettim.

“Değilim. Sen?”

Kafasını iki yana salladı, tabağa koymuş olduğu elini çekti. Yapacak başka bir şey için etrafa baktı, ateş maşasını eline alıp kömürleri karıştırdı, kararmış korları kırıp kıvılcımlar çıkardı. Bu hareketle ateşe zarar vermişti; yatmadan önce bir kez daha ayarlanması gerekecekti - ama bunu tabii ki biliyordu.

“Sanki aileden biri ölmüş gibi,” dedim sonunda. “Sanki o kadar berbat bir şey olmuş da şu anda kabullenemiyormuşuz, yakında etraftakilere haber verecekmişiz gibi.”

Küçük, buruk bir kahkaha attı, maşayı bıraktı.

“Öyle bir şeye ihtiyacımız olmayacak. Şafak sökmeden herkesin haberi olur.”

Hareketsizliğimi sonunda aşarak eteklerimi silkelemeye başladım, sonra da ateşin karşısına, Jamie’nin yanına gittim. Sıcaklık ıslak kumaşın içine işledi; aslında hemen iyi hissetmeye başlamalıydım ama karnımdaki bir buz kütlesi bundan etkilenmemek için direniyordu. Ona dokunma ihtiyacı hissederek kolunu tuttum.

“Kimse inanmayacak,” dedim. Elini elimin üstüne koydu, hafifçe gülümsedi. Gözleri kapalı, kafasını iki yana salladı.

“Hepsi inanacak Claire,” dedi. “Üzgünüm.”

81. Hoşgörü

“Doğru değil, olamaz!”

“Tabii olamaz.” Roger karısını dikkatle izledi; Bree zamanlama mekanizmasında sorun olan bir patlayıcının karakteristik özelliklerini gösteriyordu. Menzilinde olmak çok büyük bir cesaret işiydi.

“Küçük şırfıntı! Saçlarından tutup gerçeği kafasından sökmek geliyor içimden!” Eli şurup şişesinin boynuna gitti; Roger şişe kırılmadan hemen tuttu.

“Hislerini anlıyorum,” dedi, “ama… yapmasan daha iyi sanki.”

Brianna öfkeyle ona döndü fakat şişeyi teslim etti.

“Sen bir şey yapamaz mısın?” diye sordu.

Malva’nın suçlamasından haberdar olduğundan beri Roger da kendine aynı şeyi soruyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “En azından gidip Christieler’le konuşabilirim diye düşünüyorum. Malva’yı yalnız yakalarsam onunla özel de konuşurum.” Böyle demesine rağmen, kızla son defa baş başa kaldıklarında konuştukları aklına gelince, Malva’yı o kadar da kolay konuşturamayacağını düşünüp huzursuzlandı.

Brianna oturdu, tabağındaki karabuğday kekine pis pis baktı, sonra üstlerine tereyağı sürmeye başladı. Öfkesi yavaş yavaş mantığa yer vermeye başlıyordu; Roger o gözlerin arkasında fikirlerin dolanmaya başladığını görebiliyordu.

“Eğer suçlamalarının doğru olmadığını ağzından alabilirsen,” dedi yavaşça, “çok iyi, şahane ama alamazsan, kızla yatanı bulmak gerekir. Bir erkek babanın kendisi *olabileceğini* insanların içinde itiraf ederse eğer, kızın hikâyesi en azından şüphe yaratmaya başlar.”

“Doğru.” Roger şurubun kapağını açtı ve kendi keklerinin üstünde dikkatlice gezdirmeye başladı; bütün bu sinir bozukluğu ve telaşın içinde bile şurubun o yoğun kokusu, o nadide tatlılığı, insanın kendisini iyi hissetmesini sağlayabilirdi. “Yine de Jamie’nin suçlu olduğuna inananlar çıkabilir. Burada yani.”

“Kızın ormanda Obadiah Henderson’la öpüştüğünü gördüm,” dedi Bree, kendisine uzatılan şişeyi alarak. “Geçen sonbaharın sonlarında.” Sonra titizce bir hareketle titredi. “Baba oysa eğer, kızın söylememek istemesi hiç şaşılacak şey değil.”

Roger karısını dikkatle inceledi. İri yarı, kabaca bir şey olan Obadiah’ı biliyordu ama oğlanın çirkin ya da aptal olduğu söylenemezdi. Hatta birçok kadın onu makul bir eş adayı olarak görebilirdi bile; delikanlının altmış dönümlük, iyi bakılmış bir arazisi vardı, hem de gayet iyi bir avcıydı. Ama Bree’nin onunla pek konuştuğuna şahit olmamıştı.

“Aklına başkası geliyor mu?” diye sordu Bree, kaş çatarak.

“Ee… Bobby Higgins,” diye yanıt verdi Roger, hâlâ dikkatli bir ton kullanıyordu. “Beardsley ikizleri eskiden kıza o gözle bakarlardı ama tabii…” İçinde, bu düşünce egzersizinin sonunda ağzından çıkacak adayların yanına gidip sorgulama işinin kendisine düşeceği yönünde bir önsezi belirince, ağzından çıkanların hem beyhude hem de tehlikeli olabileceğinin farkına vardı.

“Neden?” dedi Brianna sertçe, kreplerini sertçe keserek. “Bunu neden yapıyor? Annem ona hep çok iyi davrandı!”

“İki nedeni var,” diye yanıt verdi Roger, sonra gözlerini bir anlığına kapadı ve ağzında eriyen yağın, kadife mükemmelliğindeki kek ve şurubun tadını çıkardı. Yuttuktan sonra gözlerini açtı.

“Gerçek baba ya kızın evlenmek istemediği biri, nedeni her neyse artık ya da babanın parasını, malını, mülkünü eline geçirmeye ant içmiş. Kafasında bu planını gerçekleştirmek için kendisiyle ya da çocuğuyla ilgili bir anlaşma yapmak vardır herhalde.”

“Ya da ikisi de - yani hem hamile bırakanla evlenmek istemiyor, hem de babamın parasını istiyor olabilir. Onda da ne para var ya…”

“Evet.”

Birkaç dakika boyunca, çatalların ahşap tabaklara çarparken çıkardığı tıkırtılar hariç, sessizce yemek yediler, düşüncelere daldılar. Jem geceyi büyük evde geçirmişti; Roger, Lizzie’nin evlenmesinden sonra, Amy McCallum’un Lizzie’nin hizmetçilik işini devralmasını önermişti. Kadın da Aidan’la birlikte oraya taşındığından beri, Jem orada daha sık vakit geçiriyor, Germain’in gidişini Aidan’ın dostluğuyla bir nebze kapatmaya çalışıyordu.

“Doğru değil,” diye tekrarladı Brianna inatla. “Babam öyle şey yapmaz.” Ama Roger gözlerindeki silik şüpheyi okuyabiliyordu - bu şüphecilikle oluşan

paniği de.

“Yapmaz tabii,” dedi o da. “Brianna bir şüphen yoktur umarım?”

“Hayır, kesinlikle yok!” Ama sesi çok kesin ve gür çıkmıştı. Roger çatalını bırakıp gözlerini ona dikti.

“Ne oldu? Bir şey mi biliyorsun?”

“Hayır.” Tabağındaki son krep parçasını çatalına alıp ağzına götürdü.

Roger şüpheci bir ses çıkardı; Bree tabağındaki yapışkan kalıntıya surat asarak baktı.

“Bilmiyorum bir şey,” dedi Brianna. Ama sonra alt dudağını ısırdı, parmağının ucunu tabağındaki şurup kalıntısına bandırdı. “Sadece…”

“Ne?”

“Babamla ilgili değil,” dedi Brianna yavaşça. Parmağını emdi, şurubu temizledi. “Frank babamla ilgili de emin değilim. Ama -eskiden anlayamadığım şeyleri düşününce, yani şimdi anladıklarım-” Birden durdu, gözlerini kapadı, sonra açıp Roger’ınkilere dikti.

“Bir gün cüzdanını inceliyordum. Yani, meraktan değil, sırf eğlence olsun diye kartları alıp tekrar yerine koyuyordum falan… Dolar banknotlarının arasında bir not buldum. Ona öğle yemeğinde buluşma teklif ediyordu-”

“Ne var ki bunda?”

“-ve *‘Tatlım’* diye başlıyordu. Annemin yazmadığını biliyordum, çünkü onun el yazısı değildi,” dedi net bir sesle.

“Yaa…” dedi Roger. “Kaç yaşındaydın?”

“On bir.” Tabaktaki şurupla desenler çizmeye başladı. “Notu hemen geri koyup sonra da bunu hiç görmemişim gibi, aklımın ücra bir köşesine attım. Onun hakkında düşünmek istemiyordum - hakikaten, o günden bugüne kadar da düşünmemiştim galiba. Birkaç şey daha vardı, görüp de anlam veremediğim, yani daha çok annemle aralarında olan bitenle ilgili… Ara sıra *bir şey* olurdu, ne olduğunu bilmezdim ama aralarında bir sorun olduğu belli olurdu.”

Sonra Brianna biraz daldı, iç geçirdi ve parmağını mendiline sildi.

“Bree,” dedi Roger kibarca, “baban onurlu bir adam ve anneni de çok seviyor.”

“Evet, işte, mesele burada,” dedi Brianna yumuşakça. “Frank babamın da

öyle bir adam olduğuna yemin edebilirdim. Öyle sevdiğine de.”

***

İmkânsız değildi. Düşünce, ayakkabısının içine girmiş bir çakıl tanesi gibi sık sık Roger’ı rahatsız ediyordu. Jamie Fraser’ın onurlu bir adam olduğu da karısını çok sevdiği de gerçekti - Claire’in hastalığı boyunca çok üzülmüştü. Roger onun için en az Claire için olduğu kadar meraklanmıştı; Jamie o ölüm kokan, bunaltıcı günler boyunca aç, uykusuz kalmıştı.

Roger o günlerde Jamie’yle Tanrı, sonsuzluk gibi kavramlar hakkında konuşmaya, kaçınılmaz görünen şeyler hakkında kafasını rahatlatmaya çalıştıysa da karşılık olarak Tanrı’nın karısını alabileceği ihtimalinin nefretiyle bakan gözlerle karşılaşmıştı - ancak bunu takiben Claire ölümün ucundan dönmüştü. O anın umutsuzluğu, kasveti içinde şefkat arayışına girmiş olması, iki tarafın da bunun tam olarak idrakinde ve arzusunda olmadan bir şeyler yapmış olması mümkündü.

Ama artık Mayıs ayı gelmişti; Malva Christie altı aylık hamileydi. Bu da Kasım zamanı hamile kaldığı anlamına geliyordu. Eylül sonunda Claire hasta olmuştu; ölümün adeta içinden geçtiği odaya dışarıdan gelen yanık tarla kokusunu Roger çok iyi hatırlıyordu. Kadının gözleri kocaman, parlak ve ürkütücü bir güzelliğe sahipti.

Hiçbir erkek mükemmel değildi, ölüm anında da herkes zayıf davranabilirdi - bir defalığına. Birden fazla değil. Jamie Fraser değil. Malva Christie bir yalancıydı.

Kafasını biraz daha rahatlamış hisseden Roger, Christieler’in dere kenarındaki kulübesine doğru ilerlemeye başladı.

Sen bir şey yapamaz mısın, diye sormuştu Brianna, yakarırcasına. Cuma günüydü; iki gün sonra, aşırı dedikodudan baygınlık geçirmek üzere olan bir cemaate vaaz verecekti. Orada söyledikleriyle kazandırabileceği erdemler ise maalesef kısa süreli olacaktı.

Bunun dışındaysa örneğin, loca toplantısı çarşamba akşamı olacaktı. Locadakiler gerçekten çok sorunsuzdu ve bu işleyişi, bu kırılgan dostluk ortamını, toplantının birinin ortasında tatsız bir konu açarak bozmayı hiç istemiyordu. Ama eğer- acaba hem Jamie’yi hem de Christieler’i davet etmek nasıl olurdu? Konu böylece dedikodu olmaktan çıkar, herkesin bizzat şahit olacağı şekilde konuşulurdu; bir topluluğu meşgul eden, dedikodu kulislerini çalkalayan böyle konuların ağızdan ağza değişmesindense, herkesin malumu olacak bir yerde tartışılması yeğlenebilirdi. Tom Christie’nin, konunun bütün hassasiyetine rağmen, ortamı ilgiyle inceleyip medeni davranacağını

düşünüyordu ama Allan'dan o kadar emin değildi. Oğlan babasının yüz hatlarını ve kibrini paylaşıyordu fakat Tom'un demir gibi iradesinden, kendini kontrol etme yetisinden yoksundu.

Ancak kulübeye vardığında içeride kimsenin olmadığını hissetti. Bir balta sesini bir odun parçasının ikiye ayrılırken çıkardığı ses izledi.

Arka tarafa gittiğinde aileye selam verdi. Malva ona döndü, temkinli gözlerle baktı. Kızın gözlerinin altında lavanta rengi izler vardı, o parlak teni de solmuştu. Suçluluk psikolojisi, diye umdu Roger.

"Eğer beni sözlerimi geri almaya ikna etmeye geldiysen boşuna gelmişsin," dedi kız, Roger'ın selamını duymazdan gelerek.

"Biriyle konuşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüğüm için geldim," dedi Roger. Kız şaşırdı, baltayı yere bıraktı, yüzünü önlüğüne sildi.

"Konuşmaya…" diye tekrar etti kız, "ne hakkında konuşmaya?"

Roger omuz silkti, hafifçe gülümsedi.

"Sen ne hakkında konuşmak istersen." Aksanını serbest bıraktı, Edinburgh vurguları kızın kulağında yankılanmaya başladı. "Son zamanlarda babanla ağabeyin hariç kimseyle konuşamamışsındır diye düşündüm- onlar da… işte, biliyorsun."

Kızın yüz hatları da Roger'ınkine benzer bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sonra bu iz hemen kayboldu.

"Evet," dedi Malva. "Sorun değil, benim de söyleyecek pek şeyim yok işte, anlıyorsundur. Fahişeyim işte, denecek başka şey var mı?"

"Bence fahişe değilsin," dedi Roger sessizce.

"Öyle mi?" Kız topuklarının üstünde hafifçe yaylandı, Roger'ı alaycı gözlerle inceledi. "Bacaklarını evli erkekler için aralayan kadınlara sence ne denir başka?"

Roger kızın bu kasti terbiyesizlikle kendisini şaşırtmaya çalıştığını düşündü. Öyleydi de büyük ihtimalle ama bunun üstüne gitmeyecekti.

"İsa fahişe olan kadınla kabalıkla konuşmamıştı, öyle olmayan biriyle kabaca konuşmak da bana yakışmaz."

"Eğer bana İncil'den alıntılarla geldiysen, nefesini yemeğini üflemeye sakla," dedi Malva, dudaklarının zarif köşeleri tiksintiyle aşağı kıvrılırken. "Duymam gerekenden fazlasını duydum."

Bu konuda haklı olmalı, diye düşündü Roger. Tom Christie, her olay ve

durum için hafızasında on bölüm barındırırdı. Kızını fiilen olmasa da sözleriyle tartakladığı hemen hemen kesindi.

Roger ne diyeceğini bilemedi, elini uzattı.

“Baltayı bana verirsen işi hallederim,” dedi.

Malva tek kaşını kaldırıp aleti Roger’a verdi, geri çekildi. Roger bir odun parçası alıp temiz bir şekilde ikiye böldü, bir ikincisi için eğildi. Malva bir süre izledikten sonra yere oturdu.

Dağ baharı hâlâ serindi, yükseklerde kalan karların soğuk esintisinin etkisiyle tenleri ürperiyordu ama Roger yaptığı işle ısınıyordu. Kızın orada onu izlediğini unutmaksızın, gözlerini işinden ayırmadı. İkiye ayrılan odunun saçılan kıymıkları, geri çekerken baltanın zorlanışı, koluna giren minik kramplar derken bir anda tekrar Bree’yle olan diyaloğu aklına geldi.

Yani Frank Randall karısına sadık kalmamış olabilirdi. Hakkını yememek adına, Roger adamın içinde bulunduğu durumu düşününce pek de haksız olmadığına kanaat getirdi. Claire arkasında iz bırakmadan kaybolmuş, Frank’in umutsuzca her yeri aramasına, yas tutmasına ve sonunda hayatını başka bir düzene sokmasına neden olmuştu. Ancak sonra bu kayıp eş, delirmiş ve hırpalanmış bir halde, üstelik karnında bir başkasının çocuğuyla geri gelmişti.

Sonra Frank Randall, içindeki onur duygusu, aşk -belki de merak?- yüzünden onu tekrar kabul etmişti. Claire’in hikâyeyi anlatışı hâlâ aklındaydı; kadın kabul edilmeyi o kadar da istememiş gibi vurgulamıştı. Frank Randall’ın da bunun farkında olmaması çok düşük bir ihtimaldi.

O halde, adamın duyduğu öfke, maruz kaldığı reddedilmişlikle yapmış olabilecekleri çok şaşırtıcı olmamalıydı. Kendisini büyüten adamla kadın arasındaki gizli tartışmaların Brianna’da da bir etki bırakmış olması aynı derece normaldi.

O anda kafasına dank etti ki Amy McCallum’la olan dostluğunun Brianna’yı rahatsız etmesi de bir o kadar normaldi.

Birden, Malva’nın ağladığını fark etti. Sessizce, yüzünü kapatmadan. Yaşlar yanaklarından akıyor, omuzları titriyordu ama alt dudağını dişleri arasına sıkıştırmıştı. Ses çıkarmak istemiyordu.

Roger baltayı bırakıp kızın yanına gitti. Kolunu yavaşça kızın omzuna attı ve kızın başlığını çıkarmadan başını kendi omzuna yasladı.

“Sıkma canını,” dedi. “Her şey yoluna girer.”

Malva kafasını şiddetle iki yana salladı, gözyaşları zikzak yaptı.

“Girmez,” diye fısıldadı. “Giremez.”

Kıza acıyor oluşunun dışında, Roger içinde bir umut yeşerdiğini fark etti. Kızın çaresizliğini suiistimal ederken duyacağı vicdan azabı, sorunun köküne inme arzusunun kuvveti tarafından alt edildi. Bunun nedeni Jamie ve ailesiydi çoğunlukla ama Malva’nın iyiliğini de düşünüyordu.

Yine de üzerine çok gitmemeliydi, acele de etmemeliydi. Onun güvenini kazanmalıydı.

Malva’nın sırtını okşadı, kâbustan uyandığında Jem’e yaptığı gibi kulağına rahatlatma amaçlı kelimeler fısıldadı ve kızın rahatlamaya başladığını hissetti. Rahatlamıştı ama tuhaf, fiziksel bir rahatlamaydı bu; sanki Roger’ın dokunuşunun altında ikiye ayrılıp çiçek açıyor gibiydi.

Çok tuhaf ama aynı zamanda tanıdık bir histi bu. Bunu bazen Bree’yleyken, karanlıkta ona döndüğünde, karısı ona sesiyle cevap verecek vakit bulamayıp vücuduyla cevap verdiğinde de hissediyordu. Bu fiziksel anımsamayla irkilip kendini biraz geri çekti. Malva’ya bir şey söylemeye niyetlendi fakat duyduğu ayak sesi ona engel oldu. Kafasını kaldırdığında ağaçların arasından, berbat bir yüz ifadesiyle Allan Christie’nin yaklaştığını gördü.

“Uzak dur o kızdan!”

Roger doğruldu, birden görüntünün nasıl algılanabileceğinin farkına vardı, kalbi küt küt atmaya başladı.

“Ne yapıyorsun böyle sinsi sinsi?” diye bağırdı Allan. “Kızın nasıl olsa adı çıktı, artık ne yapılsa fark etmez mi dedin?”

“Ona tavsiye vermeye geldim,” dedi Roger, sesini kontrol edebildiğince. “Belki rahatlatırım diye düşündüm.”

“Ya, tabii.” Allan Christie’nin yüzü kızardı, kafasının arkasındaki saçlar dikleşti. “Rahatlat ki bir şeyden haberi olmasın, tabii. Sahte iyi niyetini de al, defol git buradan MacKenzie!”

Genç Christie’nin elleri iki yanda yumruk olmuş, sinirle titriyordu.

“O lanet kayınpederinden bir farkın yok senin de. Hatta, belki de” -birden Malva’ya döndü-“ondan mıydı yoksa? Öyle miydi, seni kaltak, ikisini de mi idare ettin? Cevap ver!” Allan elini tokat atmak için kaldırınca Roger refleksle bileği havada tuttu.

O kadar sinirliydi ki konuşamıyordu bile. Christie güçlüydü ama Roger daha iriydi; o anda, elinden gelseydi, genç Christie’nin bileğini kırardı. Onun

yerine parmaklarını kemiklerin arasındaki boşluğa daldırdı, Christie'nin gözlerinin acıyla sulandığını gördü.

"Kız kardeşinle öyle konuşmayacaksın," dedi Roger, çok berrak, fazla gür olmayan bir sesle. "Benimle de." Birden bileği arkaya doğru kıvırdı. "Anladın mı?"

Allan'ın beti benzi attı, nefesi kesildi. Ses çıkaramadı fakat kafasını salladı. Roger aniden gelen bir iğrenme hissiyle bileği fırlatırcasına bıraktı.

"Kız kardeşine herhangi bir şekilde zarar verdiğini duymak istemiyorum," dedi çıkarabildiği en sakin sesle. "Pişman ederim." Bir-iki saniye bekledikten sonra gayet alelade bir tonla konuştu: "İyi günler, Bay Christie. Bayan Christie," diye Malva'yı da başıyla selamladı. Kız yanıt vermedi fakat ona fırtına bulutları kadar gri gözlerle, derin bir şok ifadesiyle baktı.

Roger açıklıktan çıkıp ormanın karanlığına girerken ağabey-kardeşle az önce başından geçenler kafasını meşgul etti. Meseleyi biraz yumuşatmış da olabilirdi, berbat bir hale getirmiş de.

***

Fraser Tepesi Locası'nın bir sonraki toplantısı çarşamba günüydü. Brianna yine Jemmy'yi ve dikiş sepetini alıp büyük eve gittiğinde orada Bobby Higgins'le karşılaşınca şaşırdı. Genç adam masada yemeğini bitiriyordu.

"Bayan Brianna!" Higgins onu görünce taburesinden hafifçe kalktı ama Brianna zahmet etmemesini işaret edince hemen geri oturdu.

"Bobby, seni görmek ne güzel!" dedi Brianna, karşısına oturduktan sonra. "Bir daha gelmeyeceksin sanmıştık."

Bobby mutsuz bir anlayışla kafa salladı.

"Evet, en azından bir süre gelmeyecektim. Ama Lord hazretlerine İngiltere'den gelen bir şeyler oldu; benden bunları getirmemi istedi." Bir parça ekmeği dikkatle kâsesinde gezdirip Bayan Bug'ın tavuklu sosunu sıyırdı.

"Hem… kendim için de gelmek istedim ayrıca. Bayan Christie'yi görmek istedim, anlarsınız ya."

"Yaa…" Brianna gözlerini kaldırıp Bayan Bug'la göz göze geldi. Yaşlı kadın gözlerini devirdi, kafasını iki yana salladı. "Ee, evet, Malva… Annem yukarıda mı Bayan Bug?"

"Hayır kızım. Bay MacNeill çağırdı, adam zatülcenp olmuş." Bunu dedikten sonra bir nefeslik bir ara dahi vermeden önlüğünü çıkarıp astı, öteki eliyle de

pelerinine uzandı. “Ben gideyim artık, Arch acıkmıştır. Başka bir şey istersen Amy’ye söylersin.” Sonra da telaş rekoru kırabilecek bir hareketle el sallayıp çıktı ve Bobby’yi aval aval bakarken ardında bıraktı.

“Bir terslik mi var?” diye sordu Bobby, kaşlarını hafifçe çatarak Brianna’ya dönerek.

“Eh… yani.” Bayan Bug’ın hakkındaki birkaç acımasız düşüncenin eşliğinde, Brianna kendini toplayıp olan biteni Bobby’ye anlattı. Oğlanın yüzünün bembeyaz kesilip, kaskatı bir hal alışı moral bozucuydu.

Malva’nın suçlamasını anlatmaya dili varmadığı için hamileliğinden bahsetmekle yetindi. Kalanını da çok geçmeden duyacaktı şüphesiz.

“Anladım hanımefendi. Evet…” Biraz oturdu, elindeki ekmek parçasına baktı. Sonra onu kaseye bırakıp aniden ayağa kalktı ve dışarı çıktı; Brianna delikanlının arka kapının önündeki böğürtlen çalılarının arasından geçtiğini duydu. Bobby geri dönmedi.

Uzun bir akşam oldu. Annesi belli ki geceyi Bay MacNeill ve onun zatülcenbiyle geçirecekti. Amy McCallum bir süre yanına geldi, dikiş-nakış hakkında saçma sapan konuştuktan sonra üst kata kaçtı. Geç saatlere kadar oyun oynamalarına izin verilmiş Aidan’la Jemmy sonunda yorgunluktan mutfaktaki sıranın üstünde uyuyakaldılar.

Brianna huzursuzca volta attı, loca görüşmesinin bitmesini bekledi. Kendi yatağını, kendi evini istiyordu; her zaman çok sıcak bir yer olan büyük ev mutfağı, tuhaf, rahatsız ve kendine yabancı bir yermiş gibi geliyordu.

Çok, çok uzun gelen bir süre sonunda önce ayak sesleri, sonra kapı gıcırtısı geldi. Roger dertli bir yüzle içeri girdi.

“Geldin sonunda,” dedi Brianna rahatlayarak. “Toplantı nasıldı? Christieler geldi mi?”

Roger kafasını iki yana salladı.

“Hayır. Toplantı da… fena değildi herhalde. Biraz tuhaf bir ortamdı, elbette ama baban, durum düşünülürse, iyi idare etti denilebilir.”

Brianna yüzünü buruşturdu.

“O nerede?”

“Yürüyüş yapmak istedi, belki balık tutabilirmiş.” Roger kollarını karısının etrafında sarıp onu kendine çekti. “Gürültüyü duydun mu?”

“Hayır! Ne oldu?”

“Biz içeride evrensel kardeşlik hakkında zırvalarken dışarıdan, senin fırınının oradan sesler geldi. Neler olduğunu görmek için herkes dışarı çıkınca, kuzenin Ian’la Bobby Higgins’in çamur içinde yuvarlanarak birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını gördük.”

“Tanrım.” Brianna suçluluk duydu. Biri muhtemelen Bobby’ye her şeyi anlatmıştı, o da Jamie’yi bulmaya gidip onun yerine Ian’la karşılaşmış, Malva’nın suçlamalarının aslında ona yönelmesi gerektiğini söylemişti. Brianna bunları kendi söyleseydi…

“Sonra ne oldu?”

“Ian’ın o lanet köpeği işe karışınca baban hayvanı zor tuttu, yoksa o dişler Bobby’nin boynunu parçalayacaktı. Ama kavga da öyle bitti. İkisini ayırdık; Ian hayvanıyla birlikte ormana karıştı. Bobby de… ee, oğlanı biraz temizledikten sonra Jemmy’nin karyolasına yatırdım,” dedi Roger mahcupça. “Burada kalamayacağını söyledi- ” Gözlerini gölgeli mutfakta gezdirdi; Brianna ateşi söndürüp çocukları yatırmıştı bile. Oda boştu ve ocağın hafif parıltısından başka bir ışık yoktu.

“Özür dilerim. Burada uyuyabilir misin?”

Brianna kafasını iki yana salladı. “Bobby orada olursa olsun, fark etmez; evimde uyumak istiyorum.”

“Tamam. Sen önden git o zaman, ben de Amy’yi çağırayım da arkamızdan kapıyı sürgülesin.”

“Yoo, sen zahmet etme,” dedi Brianna hemen, “ben çıkarım.” Roger itiraz edemeden koridordan geçip merdivenleri tırmandı.

82. Dünyanın Sonu Değil

Otları topraktan sökmek insana çok büyük bir haz veriyor. Sırtlara ızdırap olan bu angarya, toprağın kökü salıverip teslim olduğunu, düşmanın elinizde can verdiğini hissettirince her şeye değiyor.

Yağmur yağmıştı; toprak ıslaktı. İşe büyük bir konsantrasyonla sarılmıştım; karahindibalar, yakıotları, ormangülleri, çimen topakları, kırkboğumlar, ebegümeciler… İşin ortasında bir an gözlerimi kısıp yerdeki devedikenine baktım, sonra acımasız bir bıçak darbesiyle yerden söktüm.

Çitlerin üstündeki asmalar yeni yeni filizleniyor, zarif yeşil renkler ahşap rengi köklerin tonlarıyla zenginleşiyordu. Hevesli filizler, benim uzamakta olan saçlarım gibi kıvrıla kıvrıla büyüyorlardı - lanet olsun o kadına, beni çirkinleştirmek için aldı saçlarımı! Asmanın gölgeleri, ismini bilmediğim, yeşil, tüylü yapraklarının içinden beyaz çiçekler çıkaran, adını bilmediğim için “cevherotu” dediğim çalılara ev sahipliği yapıyordu. Büyük ihtimalle bir çeşit rezeneydi ama faydalı bir soğanı ya da yenilebilir bir kökü yoktu; güzel görünümlü ve faydasız - bu yüzden kontrolsüz bir yangın gibi yayılan tipteki otlardandı.

Küçük bir hışırtıyla, top haline gelmiş birkaç bez parçası ayağımın dibinde durdu. Bunu takiben geniş bedeniyle Rollo yanımdan geçti, topu ustalıkla yakalayıp kenara attı - hareketinin rüzgârıyla eteklerimi uçuşturdu. Ürkerek kafamı kaldırdığımda hayvanın bahçeye çaktırmadan girmiş olan Ian’a doğru gittiğini gördüm.

Oğlan af dileyen küçük bir hareket yaptı. Topuklarımın üstüne oturup ona gülümsedim, aldırmadığımı belli ettim. Ama ikna edici olamamıştım; bana yüzünü buruşturarak baktı.

“Bir şey mi oldu Ian?” diye sordum hemen, selamlaşma faslını es geçerek. “Eğer şu tazın kovanlarımdan birini devirirse onu mahvederim bak, bilmiş ol.”

“Rollo!” Hayvana hemen parmak şaklattı; köpek kovanların başından ayrılıp sahibine doğru paytak adımlarla ilerlemeye başladı. Bezden topu Ian’ın ayak dibine bırakan Rollo nefes nefese dikildi, sarı kurt gözleriyle beni incelemeye başladı.

Ian topu eline aldı, bir kez döndürdükten sonra açık kapıdan dışarıya fırlattı.

Rollo hızla onu takip etti.

“Sana bir şey sormak istiyorum yenge,” dedi Ian, bana dönerek. “Acelesi yok ama.”

“Yoo, o kadar meşgul değilim.” Doğrularak ayağa kalktım, Ian’a Jamie’nin gölgeli kuytuya yaptığı bankı göstererek oturmasını işaret ettim.

“Sor bakalım.” Yanına oturdum, eteğimin ucundaki toprağı silkeledim.

“Evet. Ee…” Kemikli, ince ellerine baktı, dizlerini tuttu. “Ben…”

“Yine frengi kapmadın, değil mi?” diye sordum, aynı bahçede başka bir genç adamla ettiğim sohbeti hatırlayarak. “Çünkü eğer kaptıysan Ian, üzerinde Doktor Fentiman’ın şırıngasını kullanmaya hiç çekinmem, bilesin. Sen-”

“Hayır, hayır!” dedi hemen. “Yoo, frengi kapmadım yenge. Mesele… Malva Christie.” İsim ağzından çıkar çıkmaz gerildi, sanki bıçağa davranmamdan korkuyordu. Ama ben derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışmakla yetindim.

“Ne olmuş ona?” diye sordum, imalı bir dinginlikle.

“Ee… yani, tam olarak onun hakkında da değil de… ne dediğiyle alakalı - Jamie Dayı hakkında.” Durdu, yutkundu; ben de bir kez daha nefes aldım. Durumun kendim ve Jamie üzerindeki etkisi o kadar rahatsız ediciydi ki başkalarına nasıl etki ettiğini düşünmüyordum. Ama dayısını küçüklüğünden beri idol bellemiş olan Ian, bu dedikodularla çok üzülüyor olmalıydı; bunu tahmin etmek zor değildi.

“Ian kendine dert etme,” dedim, toprakla kirlenmiş elimi koluna koyarak. “O konu… yolunu bulur bir şekilde. Hep öyle olur.” Tabii genellikle büyük patırtılar koparark. Malva’nın çocuğu büyük bir kozmik şaka sonucu kızıl saçlı doğarsa da… İhtimal aklıma gelince midem bulandı, gözlerimi kapadım.

“Tabii, evet,” dedi Ian, son derece şüpheci bir tonla. “Ama Jamie Dayı hakkında söylenenler… Ardsmuir’den getirdiği adamlar bile… Ağızlarından çıkana hâkim olmuyorlar! Öyle şeyler söylüyorlar ki… tekrar edemem yenge, duymaya dayanamıyorum!”

Uzun, çirkin yüzü mutsuzlukla büzüşmüştü. Birden anladım ki konuyla ilgili kendi şüphelerini taşıyor olabilirdi.

“Ian,” dedim, toplayabildiğim bütün kuvvetle, “Malva’nın çocuğu Jamie’nin olamaz, mümkün değil. Buna inanıyorsun, değil mi?”

Kafasını salladı ama gözlerimden kaçındı.

“İnanıyorum,” dedi yavaşça, sonra sertçe yutkundu. “Fakat yenge… benim olabilir.”

Koluma bir arı konmuştu. Camsı kanatlarına bakarak hayvanın damarlarını, minik tüylerindeki sarı polen taneciklerini, nefes aldıkça kasılıp gevşeyen vücudunu inceledim.

“Ah, Ian,” dedim, kendi kendime konuşurmuşum gibi bir tonla. “Ah, Ian…”

Gerginlikten taş kesilmişti neredeyse ama kolumun altındaki kolu ben konuşunca biraz gevşedi. Gözlerini kapamıştı.

“Özür dilerim yenge,” diye fısıldadı.

Yanıt vermeden kolunu okşadım. Arı uçup gitti; onun yerinde olmayı çok istedim. Bütün işim toplayıcılık olsa, istediğim an güneşe doğru uçabilecek olsam ne güzel olurdu.

Başka bir arı Ian’ın yakasına kondu; oğlan dalgınca bir hareketle hayvanı uzaklaştırdı.

“Ee, o zaman,” dedi sonra, derin bir nefes alıp bana dönerek, “ne yapmalıyım yenge?”

Çökük gözlerindeki sefalete eşlik eden endişenin yanında, bir de korkuya benzer bir şey vardı artık.

“Ne mi yapmalısın?” dedim, sesimle ifade ettiğim kadar şaşırarak. “Roosevelt aşkına Ian.”

Bunu oğlanı güldürmek için söylememiştim, o da gülümsemedi bile ama yüz hatları biraz gevşedi.

“Dua işini kastediyorsan, onu hallettim,” dedi buruk bir sesle. “Ama yani, olan oldu yenge; ne yapabilirim şimdi?”

Alnımı ovaladım, düşünmeye çalıştım. Rollo topu geri getirmişti ama Ian’ın oynamaya hiç hali olmadığını görünce ağzından bıraktı ve sahibini bacağına yaslanıp oturdu.

“Malva,” dedim sonunda. “Sana söyledi mi? Önceden yani?”

“Kızın Jamie Dayı’yı, ben onu dışlayınca mı suçladığını düşündün?” Bana acı bir bakış attı, Rollo’nun boynunu kaşıdı. “Öyle düşünüyorsan seni suçlamam yenge ama hayır. Bana hiçbir şey söylemedi. Söylemiş olsaydı onunla hemen evlenirdim.”

İtiraf etmiş olmanın rahatlamasıyla artık daha rahat konuşuyordu.

“Yani kızla daha başta evlenmeyi düşünmedin mi?” diye sordum, biraz sertçe.

“Ee… hayır,” dedi Ian, oldukça utangaç bir tonda. “Yani o öyle bir şekil- aslında hiç düşünemedim yenge. Sarhoştum. En azından ilk seferinde,” diye ekledi birkaç saniye sonra.

“İlk mi- kaç kere- tamam, söyleme bana. O detaylar size kalsın.” Elimin sert bir hareketiyle susmasını işaret ettim, doğruldum. “Bobby Higgins’le- ”

Ben devamını getiremeden kafa sallamaya başladı, gözlerini görememem için göz kapaklarını indirdi. Bronz tenine rağmen kızardığı belli oluyordu.

“Evet, o yüzden. Yani kızla evlenmeye niyetim yoktu, hiç olmamıştı da ama yine de işler değişirdi eğer…” Duraksadı, yüzünü ovaladı, devam etti. “Ben biraz ara vermek istedim; kızın karım olmasını istemiyordum fakat ondan uzak da duramıyordum. Kulağa nasıl geldiğini hayal edebiliyorum yenge ama doğruyu söylemem lazım.” Derin bir nefes aldı.

“Onu… beklerdim. Ormanda, odun toplamaya geldiğinde, işte… beni görünce hiç konuşmaz, sadece gülümserdi. Sonra eteklerini biraz kaldırır… sonra da dönüp kaçardı. Tanrım, onun peşinde nasıl koşturuyordum,” dedi acı bir tonda. “Sonra, bir gün ben oraya geç gittim; Malva orada, her zaman buluştuğumuz yerde değildi. Uzaklarda bir kahkaha duyunca oraya gittim…”

Elini öyle bir sıktı ki biraz daha çabalasa parmaklarından birini kırabilirdi. Yüzünü buruşturdu. “Yani, şöyle diyeyim, o bebek Bobby Higgins’ten de olabilir,” dedi Ian, ısırdığı dudaklarının arasından.

Hastalığın etkilerini atlatırken hissettiğim bitkinlik o saniye geri döndü. Nefes almak bile ızdıraplıydı sanki. Çitlere yaslandım, asmanın kuru yaprağının boynumu okşamasına, yanan yanaklarımı serinletmesine izin verdim.

Kafası ellerinin arasında olan Ian öne doğru eğildi, lekeli yeşil gölgeler boynunun üstünde hareket etti.

“Ne yapayım?” diye sordu sonunda. Sesi benim yorgunluğumu yansıtıyordu sanki. “İtiraf etmek sorun değil, yani çocuğun benden olabileceğini. Ama bir faydası olur mu dersin?”

“Hayır,” dedim yorgunca. “Olmaz.” İnsanların fikri değişmezdi, Ian’ın dayısı için yalan söylediğini düşünürlerdi. Kızla evlenmeye kalkışsa bile-

Aklıma bir fikir gelince tekrar doğruldum.

“Bobby’den haberin olmadan önce kızla evlenmek istemiyordun, öyle mi?

Neden?” diye sordum merakla.

Kafasını kaldırdı, çaresizlik belirten bir el hareketi yaptı.

“Nasıl diyeyim… Kız, evet, güzelce bir kız, iyi huylu da sayılır yani… bilmiyorum yenge. Onunlayken hep içimden geçen bir şey vardı - onla beraber olurken uyuyakalmaktan korkuyordum.”

Pis bir bakış attım.

“İtici bir durum, anladım.”

Duymazdan geldi, kaşlarını çattı.

“İkimizden hangisinin baba olduğunu belirleyecek bir yöntem yok, değil mi yenge?” diye sordu birden. “Çünkü eğer benimse, çocuğu sahiplenmek isterim. Çocuk uğruna kızla evlenirim de zaten, gerisi önemli değil. Ama benimse.”

Bree bana Ian’ın başından geçenleri daha önce anlatmıştı; Mohavk karısı Emily’den, kızlarının ölümünden haberim vardı. O an aklıma Faith geldi. Ölü doğmuş olsa da hep benimle olan Faith.

“Ah, Ian, ah,” dedim, saçlarına dokunarak. “Çocuğun tipinden anlarız elbet ama onun da garantisi yok. Hemen anlaşılmaz zaten.”

Başını salladı, iç geçirdi. “Çocuğun benim olduğunu söyleyip kızla evlenirsem, insanlar yine de konuşmaya devam ederler ama yani, bir süre sonra…” Sesi kesildi. Evet, dedikodular bir süre sonra kesilirdi. Ancak Jamie’yi suçlayanlar, Malva’ya fahişe gözüyle bakanlar tamamen yok olmazlar, fikirleri bir yerlerde kalırdı yine de - kız zaten pek matah değil, diye hatırlattım kendime ama Ian’ın karısı olursa öyle denmesi oğlanın hiç hoşuna gitmezdi tabii. Ayrıca, böyle şartlar altında, güvenemeyeceği ve pek de hoşlanmadığı bir kadınla evlenirse, Ian’ın hali ne olurdu?

“Pekâlâ, o halde,” diye başladım ayağa kalkıp gerinirken, “sen bir şey yapma şimdilik. Jamie’yle bir konuşayım. Ona söylememe kızmazsın, değil mi?”

“Kızmak ne demek yenge, keşke kendim konuşabilsem ama…” Bankın üstünde, kamburunu çıkararak oturmaya devam etti. Rollo yerde, kafasını ayaklarına dayayarak yatıyordu. İçimdeki acıma duygusuna dayanamayarak Ian’a sarıldım; o da kafasını benimkine, bir çocuk gibi yasladı.

“Dünyanın sonu değil sonuçta,” dedim.

Güneş dağın eteklerini yakarken gökyüzü kızıl ve altın renklerinde yanıyor, tatlı kıvılcımlarını çitlerin arasından üstümüze saçıyordu.

“Değil,” diye onayladı ama sesi bunun aksini söyler gibiydi.

83. Beyanlar

Charlotte, Mecklenberg County

20 Mayıs 1775

Roger'ın tarihi yazarken hesaba katmadığı şeylerden biri, tüketilen alkol miktarıydı. Aklına gelmeliydi, diye düşündü; akademik kariyerin ona öğrettiği bir şey varsa, o da neredeyse bütün işe yarar işlerin barlarda halledildiğiydi.

Charlotte'taki meyhaneler, tavernalar, lokantalar, barlar ve benzer yerler tıklım tıklımdı; delegeler, izlemeye gelenler ve bu kişilerin peşlerinde getirdikleri… Bu arada, Kralcı duygular besleyenler *King's Arms* adındaki yerde, zıt görüşlüler genellikle *Blur Boar*'da toplanıyorlardı; henüz bir karar vermemiş olanlar da *Goose & Oyster*'a, *Thomas's*'a, *The Groats*'a ve benzeri yerlere takılıyorlardı.

Jamie bu işletmelerin hepsini ziyaret etmişti. Hepsinde de bir şeyler içti, içtiklerini paylaştı: bira, rom, panç, likör, elma şarabı, ravent şarabı, böğürtlen şarabı, brendi, çilekli viski, elma şırası…

Roger kendini çoğunlukla birayla sınırlamış ve bir meyveci tezgâhının başından bir avuç taze kayısıyla ona dönmüş olan Davy Caldwell'le karşılaştığında bu tercihinden memnun kalmıştı.

"Bay MacKenzie!" diye bağırmıştı adam, Roger'ı görünce yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirerek. "Sizi burada göreceğimi hiç sanmazdım, bu ne şeref!"

"O şeref bana ait," dedi Roger, papazın elini şevkle sıkarak. Brianna'yla onu evlendiren de birkaç ay önce Presbiteryen Akademisi'nde onu sınava sokan da bu adamdı. "Nasılsınız Bay Caldwell?"

"Aman, ne olacak, iyiyim işte. Yalnız, ara sıra, talihsiz kardeşlerim için kalbim incinmiyor değil!" dedi Caldwell dramatik bir tonlamayla, sonra da kafasını iki yana salladı. Yoldan geçen, *Simon's*'a doğru gülerek ilerlemekte olan adamları kafasıyla gösterdi. "Nereye gidiyor bu iş, sorarım MacKenzie, nereye?"

Anlık bir boş bulunmayla, Roger bütün olacakları anlatmanın eşiğine geldi. Ama bir şey demedi; sokakta gördüğü bir tanıdığıyla konuşmakta olan

Jamie’ye bir süre Caldwell’le yürüyeceğini işaret etti.

“Konferans için mi geldiniz Bayan Caldwell?” diye sordu.

“Öyle, Bay MacKenzie, öyle. Ancak sözcüklerimin en ufak bir değişiklik dahi yapabileceğinden kuşkuluyum doğrusu. Ne olacaksa olsun ya da olmasın, aklımdakileri dökeceğim.”

Davy Caldwell’in şikâyetçi olduğu şey tembellikti ve bundan genel durumu suçluyordu. Kolonilerde yaşayanların yansıtılmayan kayıtsızlıkları ve “şahsi rahatlıklarından doğan aptalca endişeler”, Caldwell’e göre Kraliyet ve parlamentodan gelen zorbalıkları daha da kışkırtıyordu.

“Önemli bir nokta,” dedi Roger, Caldwell’in bir yandan kullandığı coşkulu jestlerin sokaktan geçenlerin de dikkatini çektiğinin farkında olarak.

“Nokta!” diye bağırdı Caldwell. “Öyle elbet, *nokta*! Daha ne? Bu cehalet, bu ahlaki yoksunluk, bu rahatlık sevdası, bir zorbanın, bir zalimin iştahına, kötücüllüğüne denk işte!”

Bir evin yan tarafına sırtını dayamış, öğlen güneşine karşı şapkasını yüzüne kapamış bir adama pis pis baktı ve devam etti: “Tanrı’nın ruhu, bu tembellerin günahlarını affetsin, onlara basiret, itidal ve özgür bir bilinç bahşetsin!”

Roger bir yandan, içten içte, yaklaşmakta olan savaşı Caldwell’in bir Tanrı müdahalesi olarak görüp görmeyeceğini tartıyordu. Öyle yapacaktı herhalde; adam sadık bir Presbiteryen’di, bu yüzden kadercilik onun kaderiydi.

“Tembelliğin getirdiği cesaret, zorbalığın yükselişi,” diye açıkladı Caldwell, bir tenekeci ailesinin evlerinin bahçesinde yediği öğle yemeğine küçümseyici bir nakış atarak. “Utançları, yitmekte olan ruhları, sefilce kendilerini koyuverişleri… kendi kendilerine zincir takan köleler bunlar!”

“Yaa, yaa,” dedi Roger, öksürdü. Caldwell meşhur bir vaizdi ve işini bırakmaya niyetli de değildi. “Biraz dinlenmek ister miydiniz Bay Caldwell?” Hava sıcaktı ve vaizin nur inmiş gibi görünen yusyuvarlak yüzü kızarmaya başlamıştı.

Thomas adındaki birinin, düzgün sayılabilecek lokantasına girdiler ve önlerinde hemen maşrapalar dolusu bira buldular. Birçokları gibi Caldwell de, birayı rom ve viskiyle bir tutup içki kategorisine sokmuyordu. Peki ne içeceklerdi, keçi sütü mü?

Güneşsiz, hoş bir esintiyle serinleten ortamda yüzü biraz rahatlayan Caldwell, daha sakin konuşmaya başladı.

“Burada sizinle karşılaşma imkânı bulduğum için Tanrı’ya şükürler olsun

Bay MacKenzie,” dedi, maşrapasını indirip derin bir nefes aldıktan sonra. “Bir mektup göndermiştim ama o gelmeden evvel evinizden ayrılmış olmalısınız. Sizi haberdar etmek istemiştim, yakında bir papazlar toplantısı olacak.”

Roger kalbinin teklediğini hissetti.

“Ne zaman, nerede?”

“Edenton’da, önümüzdeki ayın başında. Papaz Doktor McCorkle da Philadelphia’dan gelecek, bir süre kalacak, sonra yolculuğuna devam edecekmiş - Batı Hint Adaları’ndaki kiliseleri daha etkin hale getirmek amacıyla oraya gidecekmiş. Bu arada, elbette, hakkınızda biraz haddimi aştım sanırım MacKenzie ama halen papazlığa kabul edilmek istediğinizi varsayıyorum, öyle değil mi?”

“Tüm kalbimle.”

Caldwell gülümsedi, avucunu Roger’ın elinin üstüne samimiyetle kapattı.

“Çok mutlu oldum sevgili dostum.”

Sonra İskoçya’da tanışmış olduğu McCorkle’ı anlatmaya başladı, oradan da ülkedeki dini spekülasyonlardan bahsetti - Metodizm hakkında konuşurken saygılı, ölçülü bir dil kullandı ama Yeni Işık Baptistleri’nin tapınma hususunda, tüm iyi niyetlerine rağmen “bir nebze kontrolsüz” olduklarını ve içten bir inancın inançsızlıkla karşılaştırıldığında büyük bir gelişme olduğunun da inkar edilemeyeceğini itiraf etmekten çekinmedi. Eninde sonunda muhabbet tekrar güncel mevzulara döndü.

“Kayınpederinizle geldiniz, değil mi?” diye sordu. “Yolda gördüğüm oydu sanırım.”

“Evet, öyle,” dedi Roger, cebinde bozukluk ararken. Cebi at kıllarıyla doluydu; akademik tecrübesi sayesinde, canı sıkılabilecek zamanlarda olta ipi yapmak için bu kılları da yanına almıştı.

“Yaa…” Caldwell bakışlarını derinleştirdi. “Onun hakkında Özgürlükçüler’e katıldığını duydum, doğru mu?”

“Özgürlük dostlarından diyelim,” dedi Roger dikkatlice, sonra da derin bir nefes aldı. “Ben de öyleyim.” Bunu daha önce dışından söylemesini gerektirecek bir ortam oluşmamıştı; ağzından çıkan kelimeler, ciğerlerinin arasına bir şey oturtur gibi oldu.

“Yaa… Çok iyi, çok çok iyi! Duymuştum, dediğim gibi ama öteki türlü konuşanlar da çok: kayınpederini Kralcı belleyenler, bu özgürlük hareketine

desteğinin sahte olduğunu söyleyenler de hiç azımsanacak sayıda değil.” Bu bir soru cümlesi olarak kurulmasa da Caldwell’in kalın kaşlarının kalkmasıyla fiilen o hale gelmiş oldu.

“Jamie Fraser dürüst bir adamdır,” dedi Roger, maşrapasını kafaya dikerek. “Onurlu adamdır,” dedi maşrapayı masaya bırakırken. “Bu arada, onu bulmam gerekiyor.”

Caldwell etrafına bakındı; etraflarında bir hareketlilik vardı, çoğu kişi hesap istiyor, ayağa kalkıyordu. Resmi toplantı saat ikide, MacIntyre’in çiftlik evinde başlayacaktı. Vakit yaklaşmıştı ve delegeler, konuşmacılar ve izleyiciler yavaş yavaş öğleden sonranın hareketli, tartışmalı ortamına hazırlanıyorlardı. Roger’ın heyecanı geri geldi.

“Pekâlâ, o halde kendisine iyi dileklerimi iletirsiniz, gerçi bizzat karşılaşmam mümkün yine de. Umarım ki Kutsal Ruh bu tembellik, hantallık huylarına maruz kalmışları ıslah eder ve bugün burada toplananların vicdanından rahmet esirgemez!”

“Amin,” dedi Roger, etraflarındaki adamların -ve hatta birkaç kadının- bakışlarına rağmen.

Jamie’yi *Blue Boar*’da, seslerinden anlaşıldığı kadarıyla Kutsal Ruh’un tembelliklerini çoktan aldığı birkaç adamın yanında buldu. Ama odaya girerken hararetli tartışmalar kesildi - bunun nedeni Roger’ın odaya girişi değil, odanın ortasında olup biten başka bir şeydi. İkisi de hırstan ve muhtemelen birkaç kadeh karışık içkiden dolayı kıpkırmızı kesilmiş olan Jamie Fraser’la Neil Forbes, birbirlerine tıslarcasına, Galce meydan okuyorlardı.

Dinleyenlerden yalnızca birkaç tanesi Galce biliyordu ve bunlar da kalabalığın kalanına ellerinden geldiğince tercüme yapmaya çabalıyorlardı.

Galce küfretmek bir sanattı ve Roger’ın kayınpederi bu sanatı büyük bir ustalıkla icra ediyordu, gerçi karşısındaki avukatın pek de aşağı kalır yanı yoktu. Tercümeler asıl konuşmaları çok geriden takip ediyordu, buna rağmen bütün meyhane mest olmuş halde ikisini dinliyordu. Ara sıra hayranlık belirten ıslık ve nidalar yükseliyor, bunlara bazen de ufak bir kahkaha eşlik ediyordu.

Tartışmanın başını kaçırmış olan Roger, gelinen noktada alçaklık, küstahlık gibi konular üzerinde durulduğunu anlayabiliyordu. Jamie’nin vurgusu Forbes’un Fogarty Simms’e alçakça saldırdığı ve savunmasız bir adama saldırarak kendisini büyük resmin ortasındaki kahraman olarak göstermeye çalıştığı yönündeydi. Odanın bütün ilgisini üstlerine çektiklerini fark eden ve

bunun üzerine İngilizce'ye geçen Forbes ise Jamie'nin bu ortamlardaki varlığının gerçek özgürlük ve adalet yanlılarına bir tehdit oluşturduğunu, herkesin Jamie'nin Kral'a hizmet ettiğinden haberdar olduğunu ama onun bu kandırmacalarının kendisine sökmeyeceğini, Fraser'ın bunu denemesinin bile büyük bir ahmaklık olacağını söylüyordu.

Jamie elini masaya vurarak büyük bir gürültü çıkardı, bardakları titretti. Ayağa kalkıp öfke dolu gözlerini Forbes'a dikti.

"Benim onurumdan şüpheniz mi var beyefendi?" diye bağırdı, o da İngilizce'ye geçerek. "Eğer öyleyse, derhal dışarıya çıkıp bu meseleyi halledelim!"

Forbes'un geniş, kızarmış yüzü ter içindeydi, gözleri ateş saçıyordu ama buna rağmen temkini elden bırakmayacak gibiydi. Roger orada, Cross Creek'teki kavgayı görmemişti ama Ian kahkahalar içinde bütün detayları aktarmıştı. Neil Forbes'un o anda bir düelloya cesaret edebilmesi çok düşük bir ihtimaldi.

"Sizin şüphelenilebilecek bir onurunuz var mı beyefendi?" diye sordu Forbes, hesap sorarcasına. O da ayağa kalktı, sanki bir mahkeme jürisine hitap edermiş gibi doğruldu. "Buraya büyük bir kibirle, sanki cebinde büyük bir hazineyle karaya çıkmış kahraman bir denizci edasıyla geldiniz, ancak, sözlerinizin şişirme olmadığına dair en ufak bir kanıtınız var mı? Evet, şişirme dedim, doğru duydunuz!"

Ellerini masanın üstüne koymuş olan Jamie, kendisine muhalefet eden bu adamı kısılmış gözlerle tarttı. Roger bu bakışların kendisine de bir zamanlar yöneltildiğini hatırladı. Hemen sonrasında da Glasgow'daki barlarda cumartesi akşamları her zaman görülen kargaşaların bir benzeri meydana gelmişti. O an şükredilecek bir şey varsa, o da Forbes'un Malva Christie'nin suçlamaları hakkında bir şey duymamış olmasıydı - adamın haberi olsa yerler çoktan kanla kaplanmış olurdu.

Jamie yavaşça doğruldu, sol elini beline doğru götürdü. Birkaç nefes kesildi; Forbes'un beti benzi attı. Ama Jamie kamasına değil, yalnızca kilt kesesine uzandı.

"Ona gelecek olursak… *beyefendi*…" dedi kısık, tok ve sakin bir sesle, "kendimi açıkça ifade ettim. Ben özgürlükten yanayım ve bu uğurda adımı, servetimi" -o anda elini keseden çıkararak masaya minik bir el çantası, iki tane altın gine, bir tane de mücevher koydu- "ve onurumu ortaya koyarım."

Odada çıt çıkmıyordu. Bütün gözler ışıkla parıldayan kara elmasa dönmüştü. Jamie beş saniye kadar duraksadı, sonra nefes verdi.

“Burada, beni yalancılıkla suçlayan var mı?” dedi. Soru odaya sorulmuş olsa da Jamie’nin gözleri Forbes’unkilere dikiliydi. Kırmızı ve gri tonlarındaki yüzüyle, Forbes sanki bozuk bir istiridyeyi andırıyordu. Ağzını açmadı.

Jamie bekledi, sonra odaya göz gezdirdi ve el çantasını, bozuklukları ve mücevheri alıp kapıdan dışarı çıktı. Dışarıdaki kasaba saati, ağırlaşmış olan havada yankılanarak ikiyi vurdu.

***

L’OIGNON-INTELLIGENCER

Bu ayın yirmisinde, Mecklenberg County’den gelen delegelerle Charlotte’ta bir kongre toplanmış ve Büyük Britanya’yla olan ilişkileri görüşmüştür. Uzun tartışmalar sonrasında bir bildiri üzerine anlaşılmıştır ve bu bildirinin maddeleri şunlardır:

1. Doğrudan ya da dolaylı olarak, herhangi bir şekilde yasalara aykırı ve tehlike teşkil edecek şekilde, Büyük Britanya’nın iddialarını savunarak haklarımızın ihlaline neden olan herkes bu eyaletin, Amerika’nın ve insanın doğal, vazgeçilmez haklarının düşmanıdır.

2. Mecklenburg County sakinleri olarak, işbu bildiri vasıtasıyla Büyük Britanya’yla olan bağlarımızı kopartır, Kraliyet’in üstümüzdeki hâkimiyetini reddeder, haklarımızı, özgürlüklerimizi ihlal edip Lexington’da masum Amerikalılar’ın kanını dökmüş olan bu ülkeyle var olan bütün ilişki ve sözleşmeleri yok sayarız.

3. Kendimizi serbest, özgür insanlar olarak ilan ederiz - bağımsız, kendi kendini yöneten, Tanrı ve genel kongre hükümeti dışındaki bir güce tabi olmayan şahıslar olarak, bu medeni ve dini ilkelerle birbirimizle işbirliği yapacağımıza, hayatlarımız, servetlerimiz ve onurlarımızı birbirimize emanet edeceğimize ant içeriz.

4. Eyaletimiz dâhilinde şu anda sivil yahut askeri, herhangi bir kanunun ya da kolluk kuvvetinin meşruluğunu tanımadığımızdan ötürü, artık bütün eski kanunlarımızın yerini biz almış olacağız - Büyük Britanya Kralı’nın üstümüzde iddia edeceği herhangi bir hak, ayrıcalık ya da yetkiyi tanımıyoruz.

5. Ayrıca, bu eyalet içindeki her askerin, şartlarımıza mutabık kaldığı takdirde önceki görevine ve yetki merkezine iade edilmesine karar verilmiştir. Bu toplantıda yer alan her delege bundan böyle, daha büyük, kapsayıcı ve kalıcı bir hükümet kurulana dek, sivil bir yönetici haline gelerek parti

liderlerine benzer yetkilere sahip sulh hâkimleri olacak, işlerin yürütülmesi, meselelerinin dinlenilmesi ve belirlenecek kanunlar çerçevesinde karar verilmesi görevlerini üstüne alarak barışın, birliğin ve bütünlüğün sağlanmasına, vatan sevgisi ve özgürlük ateşinin, tüm Amerika'ya yayılmasına çalışacaktır. Bunun dışında, delegelerden seçilecek kurullar, bölgelerdeki halk güvenliğini sağlayacak komiteleri oluşturacaklardır.

6. Bu kararların bir kopyası, acele postayla Philadelphia'daki Kıta Kongresi Başkanı'na sunulacaktır.

84. Marulların Arasında

Salağın teki -ya da bir çocuk- bahçe kapımı açık bırakmıştı. Hızlandım, uzun süredir açık olmadığını umdum. Bütün gece açık kaldıysa, geyikler bütün marulları, soğanları ve yerde biten her şeyi silip süpürmüştü, bundan şüphem-

Birden ciyakladım; ince, şapka iğnesi gibi bir şey boynuma saplanmıştı. Oraya refleksle şaplak attım - şakaklarımda hissettiğim elektriklenmeyle görüşümün önüne adeta beyaz bir perde çekildi, sonra gözyaşları ve dirseğimin içinde sertçe bir batma. Arılar.

Tökezleye tökezleye patikada ilerlemeye devam ederken önümün tamamen onlarla kaplı olduğunu fark ettim; iğnelerini çıkarmışlardı, öfkelilerdi. Çalıların arasından geçtikten sonra, yaşlarla kaplı gözlerimle çok geç fark ettim ki bir kovan dolusu arı boğuk vızıltılarla savaş çığlıkları atıyordu.

Ayı! İçeriye ayı girmişti, kahretsin! İlk arı iğnesiyle ikincisi arasındaki yarım saniyede, kapının yanında, toprağın içinde yan yatmış olan kovan, içinden çıkan petek ve ballar gözüme çarptı.

Küfürler savurarak dalların altına eğildim, kendimi otların arasına fırlattım. Boynum zonklamaya başlamıştı, şakağımdaki iğne yarası ise şişmeye, o taraftaki göz kapağını çekiştirmeye başlamıştı bile. Ayak bileğimde de bir karıncalanma hissedince, iğne derimi yaramadan refleks gösterip arıyı kovaladım.

Gözyaşlarını elimle sildim, gözlerimi kırpıştırdım. Kafamın üstündeki sarı çiçekli otların üstünden birkaç sinirli arı geçti. Biraz daha ileri süründüm, saçlarıma doğru gelmekte olanları ellerimle savuşturdum, eteklerimi silkeledim. En kısa sürede oradan kaçmam lazımdı.

Ciğerlerim, salgıladığım adrenalin ve öfke yüzünden, bir buhar motoru gibi çalışıyorlardı.

“Tanrı’nın cezası… namussuz ayı… lanet olasıca…”

İçimden çığlık çığlığa üstüne koşarak ayıyı korkutmak geliyordu. Ama bu dürtüye, en az onun kadar güçlü bir kendimi koruma dürtüsü karşılık verdi ve onu bastırdı.

Ayağa kalktım, öfkeli arılardan kaçınmak için doğrulmadan yokuş yukarı

çıkmaya başladım; bahçenin etrafında dolanıp öteki taraftan, arılardan uzak kalmış yandan aşağı inebilirdim. Oradan patikaya ulaşıp eve dönebilir, yardım getirebilirdim - bu canavardan kurtulmak için silahlara ihtiyaç duyulacağını sanıyordum.

Sessiz olmak için bir sebebim olmadığına karar vererek çalıların arasından hışırtılar çıkararak geçtim, kütüklere çarparak, tökezleyerek ilerledim. Ayıya bakmaya çalıştım ama asma yaprakları bana kendileri ve güneş gölgeleri dışında bir şey göstermeyecek kadar gürleşmişlerdi. Yüzümün yan tarafı alev almış gibiydi. Kalbimin her atışında trigeminal sinirim[7] zonkluyor, kaslarımın titreşip gözümün fena halde yaşarmasına neden oluyordu.

7 Yüzün hissedilmesini, ısırma ve çiğneme gibi motor fonksiyonların yerine getirilmesini sağlayan özel bir sinir. (Ç.N.)

İlk arının patikada beni soktuğu yerin hemen altına çıktım - bahçe sepetim orada duruyordu, eşyalar yere saçılmıştı. Otları biçip kökleri deşmeye kadar her şey için kullandığım bıçağı elime aldım; bu güdük, on beş santimlik bir çeliğe sahip alet ayıyı pek korkutmayacaksa da elimde olmasının daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Açık kapıya baktım, koşmaya hazırlandım ama… bir şey göremedim. Mahvolmuş kovan tıpkı daha önce gördüğüm gibi, petekleri kırılmış ve ezilmiş halde, etrafa yoğun bir bal kokusu yayarak yerde yatıyordu. Ancak petekler dağılmamıştı; kırık sütunlar hâlâ kovanın tabanına yapışık haldeydi.

Kulağımın dibinden kötü niyetli bir arı aniden geçince eğildim ama kaçmadım. Ortalık sessizdi. Nefes alışverişimi düzene sokmaya, gümbürdeyen kalp atışlarımın arasında bir şeyler duymaya çalıştım. Ayılar sessiz olmazlardı, buna ihtiyaçları da yoktu. Burun çekiş, yutkunma sesleri duymam gerekiyordu aslında, belki bunlara eklenen ani dal çatırtıları, uzun bir dilin şaklayışı… fakat hiçbir şey yoktu.

Patika üzerinde dikkatlice yukarı çıkmaya başladım, her adımımda biraz duraksayıp kaçma ihtimalime karşın tetikte kaldım. Beş metre ötemde büyükçe bir meşe vardı; ayı saldırsa yetişip tırmanabilir miydim?

Bünyem elverdiğince kulak kesildim ancak asma yapraklarının yumuşak hışırtılarıyla sinirli arı vızıltıları hariç bir şey duyamadım. Kovanlarının etrafında toplanan hayvanların sesi de biraz azalmıştı.

Gitmişti, gitmiş olmalıydı. Dikkatimi yitirmeden yaklaştım, bıçağımı bırakmadım.

Burnuma gelen kan kokusuyla kızı görmem bir oldu. Marul yatağında yatıyordu, eteği kalkmıştı, marulların arasında muazzam bir çiçek gibi görünüyordu.

Onun yanına gidişimi hiç hatırlamadan kendimi yanında diz çökerken buldum. Bileğini tuttuğumda kolu hâlâ sıcaktı. O küçük, kırılgan kemikler… Kol sıcaktı, evet ama gevşekti ve nabız yoktu. *Herhalde olmayacak,* dedi içimdeki kalpsiz gözlemci, *boğazı kesilmiş, her yer kan olmuş; atardamarın kan pompalamadığını görüyorsun. Ölmüş.*

Malva'nın gri gözleri şaşkınlıkla ardına kadar açılmış, şapkası düşmüştü. Bileğini daha sertçe tuttum, sanki olmayan nabzı daha derinlerde bulabilecek, o hayati belirtiyi geri getirebilecekmişim gibi… başardım da. Kızın karnındaki şişlik çok yavaşça hareket etti. Hareketsiz kolu hemen bırakıp bıçağımı elime aldım, eteğin kenarını kesmeye başladım.

Düşünmeden, korkmadan, tereddütsüz hareket ediyordum. Bıçak ve baskı dışında bir şey yoktu. İkiye ayrılan et, o küçük ihtimal, o müthiş ihtiyacın paniği…

Göbek deliğinden kasığa kadar bir yarık açtım, gevşek kası kuvvetle ittirdim. Rahmi zedelemiştim ama fark etmezdi. Rahim duvarını hızlı ama dikkatli bir şekilde kesip bıçağı bıraktım, ellerimi Malva Christie'nin derinliklerine daldırıp hâlâ ılık olan kanların içindeki çocuğu tuttum, yokladım, çevirdim. Onu kurtarabilmek için, mutlak ölümden çıkarabilmek için, hava almasını, nefes almasını sağlayabilmek için bütün varlığımı oraya yoğunlaştırdım. Malva'nın vücudu sonunda dayanamadı ve ben var gücümle çekince bebeği fırlattı.

Aniden elimde bulduğum bebeğin yüzündeki kanı, mukusu sildim, ciğerlerine çok yavaşça hava üfledim. Ciğerlerin alveolleri örümcek ağları gibi, çok incedirler. Göğsünün üstüne iki parmağımla bastırdım… sonunda, o minik, zarif hareketliliği hissettim. O içgüdüsel küçük kıpırdanmalar sonunda oradaydı - ve sonra, hemen sonra, o küçük hayat belirtisi, o minik kıvılcım kaybolmaya başladı. Minicik, oyuncağa benzeyen, hâlâ sıcacık olan bedene sımsıkı sarıldım, dakikalardır içimde kalanları o an haykırdım.

"Gitme," dedim. "Gitme, gitme, lütfen gitme." Ama vücuttaki hareketlilik, mucizevî bir elektrik dalgası gibi gelmiş olan o nimet yok oluyor, titrek bir mum alevi gibi olan o canlılık, fitilin ucundaki minik bir kırmızılık haline gelmek üzere ufalıyordu - ondan sonrası… karanlık.

Beni bulduklarında hâlâ o mükemmel güneşin altında, kanlar içinde, kucağımda bebeğin cansız bedeni, yanımda da Malva Christie'nin cesediyle

ağlamaya devam ediyordum.

85. Çalıntı Gelin

Malva'nın ölümünün üstünden bir hafta geçmişti; hâlâ katilin kimliği hakkında en ufak bir iz yoktu. Tepe'de dedikodular, pis bakışmalar başını almış yürümüştü ama Jamie'nin bütün çabalarına rağmen, elimize hiçbir bilgi geçememişti.

Günler geçtikçe Jamie'nin daha da gerginleştiğini, bir şeyler yapılması gerektiğini görebiliyordum. Fakat ne yapılabileceği hakkında bir fikrim yoktu.

Çarşamba sabahı, kahvaltıdan sonra, Jamie odasındaki pencereden dışarı bir süre kızgın bakışlar attıktan sonra masasını aniden yumrukladı, yerimden sıçramama neden oldu.

"Yeter artık, daha fazla tahammül edemeyeceğim," dedi sonunda. "Bu çılgınlığa bir dakika daha maruz kalırsam delireceğim. Bir şeyler yapmam lazım. Yapacağım da." Beyanına bir karşılık almayı beklemeksizin kapıyı açtı ve koridora, "Joseph!" diye bağırdı.

Bayan Bug'ın isteği üzerine mutfak bacasını temizlemekte olan Bay Wemyss ürkmüş bir ifadeyle ve üstünde is izleri olan solgun bir tenle belirdi.

Jamie çalışma odasının zemininin kara lekelerle kaplanmasına aldırmadı - kilimi yakmıştı-Bay Wemyss'in gözlerinin içine buyurgan bakışlarla baktı.

"İstiyor musun o kadını?" diye sordu sertçe.

"Hangi kadını?" Bay Wemyss doğal olarak neye uğradığını şaşırmıştı. "Nasıl- haa, siz… *Fraulein* Berrisch'ten mi bahsediyorsunuz?"

"Kim olacak? İstiyor musun?" diye tekrar etti Jamie.

Bay Wemyss'e ne istediği sorulmayalı çok uzun zaman olmuştu, belliydi. Adamın bunun şaşkınlığını üstünden atabilmesi için belli bir zaman geçmesi gerekti.

Jamie'nin acımasız ısrarı sonucunda, Bay Wemyss önce *Fraulein*'ın arkadaşlarının kadının nasıl mutlu olacağını daha iyi bildiklerinden emin olduğunu, kendi uygunsuzluğu, fakirliği ve genel değersizliğinin bir koca olmak için yetersizliğine delalet olduğunu anlattı ama sonra, ısrar devam edince, sonunda, eğer *Fraulein* bu işe çok ters bakmazsa, belki… yani…

“Evet, efendim,” dedi, ağzından çıkanın netliğinden kendi kendine korkarak. “İstiyorum. Çok istiyorum!” dedi dayanamayarak.

“Güzel,” dedi Jamie memnuniyetle. “Gidip alalım onu o zaman.”

Bay Wemyss’in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı; benimki de. Jamie yanıma geldi, büyük bir mutluluk ve güvenle emirlerini verdi.

“Genç Ian’ı bulabilir misin Sassenach? Bayan Bug’a da yemek hazırlamasını söyle; bir hafta seyahat edecek dört erkek için. Sonra da Roger Mac’e haber ver, bir papaza ihtiyacımız olacak.”

Ellerini birbirine mutluluk içinde sürttü, sonra Bay Wemyss’in omzuna dostane şaplaklar atarak bakımsız giysilerden tozlar çıkmasına neden oldu.

“Git kendini toparla Joseph,” dedi. “Saçlarını da kes. Sana gidip bir gelin çalacağız.”

***

“*…göğsünün üstüne de bir tabanca, bir tabanca,”* diye okudu şarkıyı Genç Ian. “*Evlendir beni, evlendir beni, papaz efendi, yoksa ben senin cenazende papaz olurum. Cenazende papaz olurum!*”

“Tabii,” dedi Roger, Willie adındaki genç ve cesur bir adamın arkadaşlarıyla birlikte genç bir kadını alıkoyduğu ama genç kadının da çetin çıktığı o şarkıyı keserek, “Willie’den biraz daha becerikli olduğunu varsayıyoruz, gece için yani; ne diyorsun Joseph?”

Temizlenmiş, güzelce giyinmiş, heyecanla canlanmış olan Bay Wemyss ona aval aval baktı - ne kastettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Eyer çantasının bağını sıkmakta olan Roger sırıttı.

“Genç Willie, o genç kadınla kendisini silah zoruyla evlendirtmeye çalışıyor, bunun için bir papazı zorluyor,” diye açıkladı, “ama sonra, bu çalıntı gelini yatağa götürdüğünde, kadın onu reddetmiş - adam ne denediyse başarılı olamamış.”

“*Dön bana Willie, dön bakire tenime, dön bakire tenime!*” diye şakıdı Ian.

“Aklında olsun,” dedi Roger, Gideon’un üstüne kendi eyer çantasını yüklemekte olan Jamie’ye, “eğer *Fraulein* gönülsüzse…”

“Neye? Joseph’le evlenmeye mi gönülsüz olacak?” diyen Jamie, Bay Wemyss’in sırtını sıvazladı, sonra da ellerini havada birleştirip kendinden hayli küçük olan adamı eyere yöneltti. “Böyle bir fırsatı kaçıracak bir kadın hayal bile edemiyorum, değil mi *a charaid*?”

Jamie her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için açıklığa bir göz attı, sonra da merdivenleri koşarak çıkıp bana küçük bir veda öpücüğü verdikten sonra tekrar koşarak Gideon'un üstüne atladı; hayvan uysal davrandı, onu ısırmaya çalışmadı.

"Kendine iyi bak, *mo nighean donn*," dedi gözlerimin içine gülümseyerek. Sonra da, birkaç İskoç yağmacısı gibi, atların ve Ian'ın çığlıklarının büyük gürültüsüyle açıklıktan ayrıldılar.

***

Nedense, erkeklerin Tepe'den ayrılması işleri biraz kolaylaştırdı. Elbette konuşmalar aynen devam etti ama günah keçisi olarak bakılacak Jamie ya da Ian'ı etrafta göremeyince, söylentiler başı kesilmiş tavuklar kadar şuursuz bir hale geldi; sevimsiz ama zararsız yakıştırmalar olarak kaldı.

Ev de teyakkuz halindeki bir kaleden, yalnızca bir fırtınanın merkezi olma mertebesine geriledi.

Ayrıca, Bay Wemyss evde olmayınca, Lizzie de ziyarete geldi ve minik Rodney Joseph'i getirdi. Roger sağ olsun, genç babaların Tilgath-pileser ve Ichabod isimleri üzerinde düşünmelerini engellemişti. Artık Rory olarak tanınan Rogerina'da henüz bir sorun çıkmamıştı ama Roger bu isimlere sahip bir çocuğu vaftiz etmeye dayanabileceğinden pek emin olamıyordu.

Rodney çok uyumlu bir çocuğa benziyordu, bunun bir sebebi de, ona ne derseniz diyin gözlerinizin içine hayret dolu bir merakla bakmasıydı. Lizzie'nin doğum sırasındaki şaşkınlığı da yerini büyük bir keyfe bırakmıştı. Jo'yla Kezzie'yi kıskandırabilecek bu ilgi, onların da aynı hissetmeleri sayesinde sorun yaratmıyordu.

İkisi de durdurulmadıkları zamanlarda, yarım saat boyunca Rodney'nin bağırsak hareketlerini büyük bir heyecanla, eskiden hayvan avlama tekniklerini anlattıkları neşeyle anlatabiliyordu. Dediklerine göre domuzlar gibi Rodney de her şeyi yemekten hoşlanıyordu.

Erkeklerin gelin kaçırma seferine çıkışlarından birkaç gün sonra, Brianna yanına Jemmy'yi de alarak geldi; Lizzie de Rodney'yi getirerek bize eşlik etti. Mutfakta Amy McColum ve bana katıldılar, beraber dikiş diktik. Bir süre çocuklarla ilgilendikten sonra, kendimizi bir şüpheliler listesi oluşturmaya, Tepe'deki erkek nüfusunu baştan aşağı gözden geçirmeye adadık.

Konu üzerinde, doğal olarak daha derin bir ilgim vardı ama genç hanımlar da adaletin yerini bulması için benim kadar istekli duruyorlardı - bu arada, benim ve Jamie'nin Malva Christie'nin ölümüyle herhangi bir ilgimiz

olabileceğine de ihtimal vermek şöyle dursun, tartışmaya bile açmıyorlardı.

Kendi adıma, böyle açık tartışmaların faydalı olduğunu düşünüyordum, çünkü zaten içten içe sürekli olan biteni ölçüp tartıyor, tahminlerde bulunmaya çalışıyordum. Çok zor bir zihin egzersiziydi bu. Tanıdığım her erkeği soğukkanlı bir katil yerine koymanın yanı sıra, bir de cinayetin kendisinin kafamda tekrar yaşanması, Malva'yı bulduğum anın sürekli aklıma gelmesi gibi yan etkileri vardı.

"Bobby'nin yapmış olabileceğini düşünmek dahi istemiyorum," dedi Bree, elindeki çorabı örmeye devam ederken. "Çok iyi bir oğlana benziyor."

Lizzie bunu duyunca çenesini indirdi, dudaklarını büzdü.

"Çok iyidir, evet," dedi. "Ama nasıl derler, sıcakkanlıdır diyeyim."

Hepimiz ona döndük.

"Eh," dedi, "ona izin vermedim fakat beni çok zorladı. Hayır dediğim zaman da gitti, ağacın tekini tekmeledi."

"Reddettiğim zaman benim kocam da yapardı bunu," dedi Amy, düşünceli halde. "Ama boğazımı kesmezdi, eminim."

"Ancak Malva bu kişiyi reddetmemiş," dedi Bree, örgü iğnesine gözlerini kısarak bakarken. "Sorun burada. Kim öldürdüyse, kız hamile olduğu için öldürmüş, herkese anlatacağından korkmuş."

"Ooo!" dedi Lizzie neşeyle. "Güzel, o halde Bobby asla olamaz, değil mi? Çünkü babam onu terslediğinde" -babasından bahsedince yüzü düştü; adam Rodney'nin doğumunu bile kutlamamıştı- "Malva'yla evlenmek istememiş miydi? Ian öyle demişti, yani çocuk ondan olsa… Bay Christie kızının onunla evlenmesine razı gelmek zorunda kalırdı, değil mi?"

Amy kafasını salladı, mantıklı bulmuştu bunu. Fakat Bree'nin itirazları vardı.

"Doğru ancak kız bebeğin ondan olmadığını söyleyip duruyordu, ayrıca çocuk kızın hamile olduğunu duyunca böğürtlen çalılarının orada kusuverdi" -dudakları iğrenmeyle büzüldü- "hem de hemen. Belki, duyduğu kıskançlıkla öldürmüştür, ne dersiniz?"

Lizzie'yle Amy bunun üstüne düşünceli bir hal aldılar; ikisi de Bobby'yi severlerdi ancak bu mantıklı açıklamayı göz ardı edemezlerdi.

"Merak ettiğim şey," diye biraz tereddüt ederek lafa girdim, "katilin daha yaşlı bir adam olup olmadığı. Kıza ilgi duyan delikanlılar herkesin malumu zaten, evet ama kız yanlarından geçerken ona bakan birden fazla evli adam

gördüm.”

“Benim adayım Hiram Crombie,” dedi Bree hemen, iğnesini çorabın topuğuna daldırarak. Herkes güldü fakat kız kafasını iki yana salladı.

“Yoo, ciddiyim ben. Çok dindar, tutucu olanlarda her zaman bir sapıklık çıkıyor; ya çekmeceleri kadın çamaşırlarıyla dolu oluyor, ya kilise korosundaki oğlanlara sarkıyorlar…”

Amy’nin alt çenesi kontrolden çıkarak üst çeneden ayrıldı.

“Kadın çamaşırları mı?” dedi hayretler içinde. “Yani… kombinezonlar, korseler falan mı? Ne yapacaklar ki onlarla?”

Brianna soruyu duyunca kızardı, hedef kitlesinin entelektüel seviyesinin tekrar farkına vardı. Öksürdü, toparlamak için bir şeyler düşünmeye başladı ama hayli çaresizdi.

“Ee… yani, laf ağzımdan çıkarken… Fransız iç çamaşırlarını düşünüyordum,” dedi zayıf bir sesle. “Şey… dantelli şeyler.”

“Fransız…” diye tekrar etti Lizzie, sonra da bilmiş bir şekilde kafasını salladı. Fransız kadınlarının kötü ününden herkes haberdardı ama Fraser Tepesi’nde benden başka herhangi bir kadının onlarla karşılaştığından oldukça şüpheliydim. Ama Bree’nin ağzından kaçırdığı lafın ucunu toparlamak adına, onlara La Nestlé’yi, Fransa Kralı’nın metresini anlattım. Göğüs uçlarını deldirmiş, mahkemeye altın küpeli göğüslerini sergileyerek gelen kadın.

“Birkaç ay daha böyle giderse,” dedi Lizzie umutsuz bir sesle, göğüslerini şevkle emmekte olan Rodney’e bakarak, “ben de yapabilirim onu. Jo’yla Kezzie’yle söyleyeyim de postları satıp iki tane alsınlar.”

Buna gülerken ön kapının çalındığını fark etmedik - Jamie’nin çalışma odasında oynamakta olan Jemmy’yle Aidan mutfağa gelip bize söylemeseler haberimiz olmayacaktı.

“Ben bakarım.” Bree elindeki işi bıraktı ama ben çoktan ayağa kalkmıştım.

“İşine bak sen, ben kalktım,” dedikten sonra elime bir mum alıp karanlık koridordan geçtim, kalbim gümbürdüyordu. Karanlık bastıktan sonra gelen ziyaretçiler beraberlerinde her zaman farklı bir aciliyet getiriyorlardı.

Bu da öyleydi ama beklediğim bir şey değildi. Bir an, kapı ağzında durmakta olan uzun kadını tanıyamadım. İnce, soluk tenli… Sonra fısıldadı: “*Frau* Fraser? Ben, şey… girebilir miyim acaba?” Cümlesi biter bitmez kendini kollarıma bıraktı.

İçeridekiler hemen bana yardıma geldiler. Joseph Wemyss'in müstakbel çalıntı gelini olması gereken Monika Berrisch'i banka yatırdık, üstünü örttük, hurma şerbeti içirdik.

Kendine gelmesi uzun sürmedi - aslında açlık ve yorgunluk dışında bir şeyi yoktu. Üç gündür yemek yemediğini söyledi; doğrulup çorbasını içerken yolculuğunu, gelişini anlattı.

"Kocamın kız kardeşi," dedi kadın, pastırmalı bezelyeli çorbanın tadıyla gözlerini bir an kapattığında. "Beni istemedi o. Kocam kötü bir kaza geçirip arabasını yitirdiğinde, artık bana da yer yokmuş orada, fazlaymışım."

Joseph'i de özlemiş ama ailesine karşı gelip ona dönmek için ne cesaretini toplayabilmiş, ne de bunu rahat rahat yapabilmesi için herhangi bir parası varmış.

"Yaa…" Lizzie kadını yakından, merakla inceliyordu. "Sonra?"

Fraulein Berisch büyük, kibar gözlerini ona çevirdi.

"Dayanamadım artık," dedi kadıncağız. "Joseph'in yanında olmak istedim. Çok istedim. Kocamın kız kardeşi, o da gitmemi istedi, o yüzden bana biraz para verdi. Geldim ben de," dedi kadın, hafifçe omuz silkerek. Çorbasından bir kaşık daha aldı.

"Yani… yürüdünüz mü?" diye sordu Brianna. "Halifax'ten mi?"

Fraulein Berrisch baş salladı, örtünün altından ayağını uzattı. Ayakkabılarının tabanı fena halde aşınmıştı; aşınan yerleri giysilerinden kopardığı, kestiği, yırttığı bez ve deri parçalarıyla yamamıştı.

"Elizabeth," dedi, Lizzie'ye içten gözlerle bakarak. "Gelmeme kızmamışsındır umarım. Baban… burada mı? O da kızmaz umarım."

"Yoo, hayır," dedim, Lizzie'yle bakışarak. "Kızmaz… burada değil ama seni görünce havalara uçacağından şüphen olmasın!"

Bay Wemyss'in Tepe'de olmadığını duyduğunda asılan yüzü, nerede olduğunu söylediğimizde güller açtı. Elindeki kaşığı sanki Bay Wemyss'in kafasıymış gibi, göğsünün üstüne şefkatle gömerek, "*Oh, mein Kavalier!*[8]" dedi. Neşeyle gülümseyerek yüzlerimizi süzdü - sonunda, Lizzie'nin ayaklarının üstündeki sepette şekerlemekte olan Rodney'yi fark etti.

8 Alm. Şövalyem benim! (Ç.N.)

"Bu da kimmiş?" diye bağırdı birden. O kadar da derin uyumamakta olan

Rodney, uykulu kara gözlerini hemen kadına dikti.

“O benim küçük oğlum, Rodney Joseph - ikinci ismini babamdan alıyor.” Lizzie ufaklığı sepetten çıkardı ve tombul dizlerini çenesine doğru çekmiş Rodney’yi yavaşça Monika’nın kollarına teslim etti.

Kadın bebeğe Almanca sevgi sözcükleri sarf etti, ağzı kulaklarına vardı.

“Ee, anneanne şefkati, tabii…” dedi Brianna kulağıma; kahkaha bir saniye içinde korsemden yukarı çıkmaya çalıştı. Malva öldüğünden beri gülmemiştim. Dayanamayıp koyuverince iyi geldi.

Lizzie tuhaf evliliklerini, oluşan durumu Monika’ya açıkladı; kadın kafasını salladı, anlayış gösterdiğini belirten mimikler yaptı ama ben ne kadarını anlayabildiğinden emin değildim - aynı anda Rodney’le bebekçe konuşmaya devam ediyordu çünkü.

“Bundan sonra Lizzie’den uzak kalması çok zor,” dedim Bree’ye, ağzımın kenarıyla. “Torunuyla karısının arasını açacak, öyle mi? Hah!”

“Tabii canım, yani… çifte damat fena mı hem?” dedi Brianna.

Amy bu şefkat dolu sahneye biraz efkârlı gözlerle bakıyordu. Yanındaki Aidan’a uzandı, sarıldı.

“Ne kadar fazla o kadar iyi,” dedi.

86. Öncelikler

Üç gömlek, ekstra bir pantolon, iki çift çorap, bir parça iplik, bir parça ipek - ee, ipekler neredelerdi?

Brianna kapıya gidip kocasına seslendi. Roger o sırada kilden boru parçalarını kazdığı hendeğe Jemmy ve Aidan'ın da yardımlarıyla doldurmakla meşguldü.

"Roger! İpek çoraplarını ne yaptın?"

Roger durdu, buruşuk yüzünü ovuşturdu. Sonra elindeki küreği Aidan'a verip hendeğin üstünden atlayarak eve yöneldi.

"Geçen pazar vaazda giymemiş miydim onları?" diye sordu Brianna'nın yanına varınca. "Başka ne… haa."

"Haa? Ne 'haa'sı?" diye sorguladı Brianna, karşısındaki yüzün şaşkınlıktan suçluluğa geçişini izlerken.

"Ee… şey… sen karnı ağrıdığında Jem'le evde kalmıştın" -oğlanın bu minik hastalığını hayli abartarak, vaaz sırasında iki saat boyunca oturmamak için Brianna bunu kendi yararına kullanmıştı- "ben de Jocky Abernathy beni balığa çağırınca…"

"Roger MacKenzie," dedi Bree, gazap dolu bakışlarını kocasına dikerek, "eğer ki o güzelim çoraplarını leş kokulu balıkları tutmak için kullanıp sonra da unuttuysan- "

"Hemen eve çıkıp babandan bir çift isteyeyim, olmaz mı?" dedi Roger telaşla. "Benimkiler de elbet bir yerden çıkar."

"Evet, evet… seninle işim bittiğinde senin arkandan da öyle diyecekler."

Roger güldü; Brianna bunu amaçlamamıştı ama yine de sinirleri yumuşadı.

"Affedersin," dedi Roger, alnını öpmek için eğilirken. "Freudyen bir şey herhalde."

"Yaa? Peki çoraplarını ölü bir alabalığın etrafına sarıp unutmak neyin nesi oluyor?" dedi Bree sertçe.

"Bölünmüş bir sadakatin sonucu olarak genel bir suçluluk duygusu… herhalde," dedi Roger, hâlâ biraz şaka yapar bir tavırla. "Bree bir süredir

düşünüyorum da bence ben gitmemeliyim. Yani ne gerek- ”

“Hayır, gitmelisin,” dedi Brianna, çıkarabildiği en buyurgan sesle. “Babam öyle diyor, annem de ve ben de öyle diyorum.”

“Tamam, pekâlâ.” Roger gülümsedi ama Bree pek de rahat olmadığını görebiliyordu - kendi de değildi. Malva Christie’nin katli Tepe’yi ayağa kaldırmıştı - panik, histeri, şüphecilik, mesnetsiz suçlamalar silsilesi… Aralarında Bobby Higgins de olan birçok genç adam ortalıktan kaybolmuştu, bazısı suçluluk duyduğu için ve bazısı kendini koruma içgüdüsüyle.

İnsanların birbirini suçlama yoğunluğu öyle bir raddeye gelmişti ki Brianna bile suçlamalardan nasibini almış, Malva Christie hakkında ağzından daha önce çıkanlarla şüpheli olarak itham edilmişti. Ama kendi hakkında söylenenler, anne-babası hakkında söylenenlerin yanında solda sıfır kalırdı.

İkisi de günlük işlerine normal davranarak devam etmek için ellerinden geleni yapıyorlar, dedikoduları duymazdan gelmeye çalışıyorlardı ama zorlanmaya başladıkları herkesin malumuydu.

Roger hiç vakit kaybetmeden Christieler’i ziyarete gitmişti ve o günden beri -Halifax’e gitmesi gerektiği gün hariç- her gün oraya uğruyordu. Kızı sade bir törenle, gözyaşları içinde gömmüştü, o zamandan beri de Tepe’deki herkese sağduyu, anlayış, şefkat ve teselli aşılamaya çalışmakla kendini harap ediyordu. Papazlığa kabul için Edenton’a gitme planını hemen iptal etmiş ama bunu duyan kayınpederinin ısrarlarıyla tekrar düşünmek zorunda kalmıştı.

“Yapabileceğin her şeyi yaptın,” dedi Brianna, belki yüzüncü kez. “Yardımcı olabileceğin bir konu yok - hem bir daha eline fırsat geçmesi için yıllarca beklemen gerekebilir.”

Brianna kocasının unvanına kavuşmak için nasıl sabırsızlandığını biliyordu, bunun artık gerçekleştirmesi için ona yardım etmek istiyordu. Aslında töreni görmek de istiyordu fakat Jem’le birlikte River Run’da kalıp onun işini bitirecekleri üzerinde anlaşmışlardı. Eh, Katolik bir eş ve oğulla kurulun karşısına çıksa, bunun pek yardımcı olacağı da yoktu.

Ama annesiyle babasını Tepe’deki keşmekeşin içinde bırakıp gidecek olmanın verdiği suçluluk duygusu…

“Gitmek zorundasın,” dedi tekrar. “Ama… ben- ”

Roger bakışlarıyla sözünü kesti.

“Hayır, konuştuk bunu.” Roger’a göre Brianna’nın varlığı insanların düşüncesini değiştirmiyordu. Ama Brianna o anda bir daha düşününce anladı

ki Roger'ın onu da yanında götürmek istemesinin asıl nedeni bir süreliğine anne-babasının yanından, Tepe'den uzaklaşmasını istemesiydi. Jem anne-babasının katil olduklarını düşünen komşuların saçmalıklarına maruz kalmadan onu da buradan uzaklaştırmak mantıklıydı.

Ayrıca, içten içe utanarak, Brianna da bir süre oradan uzaklaşmak istiyordu.

Malva öldürülmüştü. Bebeği de öyle. Aklına her gelişinde olasılıklar kafasında yüzmeye, isimler sıralanmaya başlıyordu. Her sefer, kuzeninin adı da bunların arasına karışıyordu. Ian kaçmamıştı; Brianna da bunu onun yaptığını düşünmüyordu zaten - düşünemezdi. Buna rağmen onu her gün görmek zorundaydı, her görüşünde de içindeki kuşku kıvılcımlanıyordu.

Hazırlamakta olduğu çantaya bakarak kalakalmıştı, katladığı gömlekler elinde duruyordu. Gitmek veya kalmak için elinde olan nedenleri değerlendiriyordu - aslında bu nedenlerin herhangi birinin gücü olmadığını bilerek.

Dışarıdan gelen tok bir *küt* sesi düşünce akışını bozdu. İki uzun adımda kapıya ulaşıp baktığında Jem'le Aidan'ın ormana doğru kaçtıklarını son anda gördü. Hendeğin kenarında da az önce ellerinden düşürdükleri kil borunun parçaları duruyordu.

"Sizi küçük sümüklüler!" diye bağırıp eline süpürgesini aldı - ne yapmaya niyetlendiğini kendi de pek bilmiyordu ama içinde bir volkan gibi yükselmekte olan öfke ateşini bir şekilde şiddete dönüştürmesi lazımdı.

"Bree," dedi Roger yumuşakça, elini sırtına koyarak. "Boş ver, önemli değil."

Kulakları alev alev yanan Brianna hemen ona döndü.

"Ne kadar zamanımı alıyor biliyor musun? Sadece bir tanesi hem de? Bir tanesi için ateş başında ne kadar beklemek gerekiyor, ne kadar- "

"Biliyorum, evet," dedi Roger samimice. "Tekrar ediyorum, önemli değil."

Brianna titriyordu, nefes nefeseydi. Roger kibarca uzanıp onun elindeki süpürgeyi yavaşça aldı, az önceki yerine özenle yerleştirdi.

"Ben… uzaklaşmam lazım," dedi Bree tekrar konuşabilecek hale geldiğinde. Malva'nın ölümünden beri gözleri hüzünle dolu olan Roger ona bakarak başını salladı.

"Evet canım," dedi sessizce.

Bree'ye arkasından sarıldı, çenesini omzuna yerleştirdi ve titremesini hemen durdurdu. Açıklığın karşı tarafında, Bayan Bug önlüğünde kabak ve

havuçlarla aşağı geliyordu; Claire bahçeye o günden beri adım atmıyordu.

“İyi olacaklar mı?”

“Dua edeceğiz, umarım olurlar,” dedi Roger ve karısının etrafına sarmış olduğu kollarını daha da sıktı. Onun dokunuşuyla rahatlayan Brianna, uzun bir süre Roger’ın aslında anne-babasının iyi olacağı konusunda onu temin etmediğini fark etmedi.

87. Adalet Benimdir, Der Tanrı

Lord John’dan gelen son paketi yokladım, onu açabilmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Küçük, ahşap bir kasaydı bu; belki de içinde biraz daha vitriyol vardı. Belki biraz daha eter yapabilirdim öyleyse, gerçi neye yarayacaksa… İnsanlar artık küçük yaralar, bereler için bile bana gelmeyi kesmişlerdi, cerrahi operasyonlar şöyle dursun.

Parmağımı tezgâhın üstündeki tozun üstünde gezdirince en azından bunun icabına bakabileceğimi düşündüm; Bayan Bug evin kalanını pırıl pırıl tutuyordu ama ameliyathaneme gelmiyordu. Çok uzun yapılacaklar listeme toz alma işini de ekledim fakat hemen işe girişmeye hiç niyetim yoktu.

İç geçirip ayağa kalktım, koridorun karşısına geçtim. Jamie masasındaydı, elinde bir tüy kalem döndürüyor, yarısı bitmiş mektuba bakıyordu. Beni görünce tüyü bıraktı, gülümsedi.

“Nasıl gidiyor Sassenach?”

“Fena değil,” dedim. Yüzünde kasılmalardan kaynaklanan çizgiler vardı - belli ki o da en fazla benim kadar iyiydi. “Ian’ı bütün gün görmedim. Gidiyor muymuş, öyle mi dedi?” Cherokeeler’in yanına, demek istiyordum. Tepe’den uzaklaşmak istemesi şaşılacak şey değildi, aslında bu kadar kalmış olmasının bile büyük bir metanet göstergesi olduğunu düşünmüştüm. Oğlanın üstündeki bakışlar, insanların onu görünce aralarında fısıldaşmaya başlamaları ve hatta doğrudan suçlayanlar…

Tekrar başını salladı, tüyü kavanozuna koydu.

“Evet, ben gitmesini söyledim. Kalmasının bir faydası da yok, daha çok kavgaya neden olur.” Ian kavgaları hakkında konuşmuyordu ama yemeğe geldiğinde birden fazla gece yüzünde bereler görmüştük.

“Tamam, o halde Bayan Bug yemek yapmaya başlamadan ona haber versem iyi olur.” Ancak ayağa kalkmak için kılımı dahi kıpırdatmadım. Jamie’nin yanında olmaktan dolayı küçük bir rahatlık duyuyordum, sanki burada kucağımdaki minik, kanlı ağırlığın hatırasından uzaklaşıyordum. Malva’nın o şaşkın gözlerinin halinden de.

Avluya gelen birkaç atın sesi kulağıma çalındı. Jamie’ye baktım; kafasını iki yana salladı, kaşlarını kaldırdı, sonra da ayağa kalkıp davetsiz misafirleri

karşılamaya gitti. Ben de koridorda onu takip ettim, ellerimi önlüğüme sildim ve aklımdaki yemek menüsünü gelen seslere bakılırsa muhtemelen bir düzine yeni misafirimiz için yeniden düzenlemeye çalıştım.

Jamie kapıyı açtı, kalakaldı. Omzunun üstünden baktığımda içim dehşetle sarsıldı. Batmakta olan güneşin önündeki karaltılar halindeki atlıları görür görmez kendimi tekrar malthanenin orada, üstümde kombinezonumdan başka bir şey yokmuş, ter içindeymişim gibi hissettim. Jamie nefesimin kesildiğini duyunca elini önüne uzattı, daha fazla yaklaşmamamı işaret etti.

"Ne istiyorsun Brown?" dedi, dostanelikten uzak bir tonla.

"Karın için geldik," dedi Richard Brown. Sesinde net bir zafer havası vardı; bunu fark ettiğim anda vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu, gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başladı. Geriye doğru bir adım attım, ayaklarımı neredeyse hissetmiyordum. Düşmemek için ameliyathanemin kapı pervazına tutundum.

"O halde hemen geri dönebilirsiniz," dedi Jamie, aynı kötücül tonla. "Karımın sizinle bir işi olamaz, sizin de onunla."

"Aa, işte şimdi yanıldın *Bay* Fraser." Gözlerimin önündeki noktalar kaybolmuştu, adamın atını verandaya yanaştırdığını gördüm. Eğildi, kapıdan içeri göz attı ve -beni görmüş olacak ki- yüzüne iğrenç bir gülüş yerleştirdi.

"Karını tutuklamaya geldik… cinayet suçundan."

Jamie kapıyı tutan elini kastı, yavaşça sırtını dikleştirdi. Adeta iki beden büyüdü.

"Arazimi terk edin beyefendi," dedi, son derece kalın bir sesle. "Derhal."

Arkamdan gelen ayak seslerini duymaktan çok hissettim. Bayan Bug neler olduğunu anlamak için gelmişti.

"Tanrı bizi korusun," diye fısıldadı kapıdaki adamları görünce. Sonra gitti, çıt çıkarmaksızın, hızla evin içine döndü. Onu takip etmeliydim, arka kapıdan çıkıp kaçmalıydım, ormana gidip saklanmalıydım. Ama ayaklarım donmuştu. Hareket etmek şöyle dursun, neredeyse nefes dahi alamıyordum.

Richard Brown da Jamie'nin omzunun üstünden bana bakıyordu. Yüzündeki ifadede açık tiksinti, zafer duygusuyla karışıktı.

"Gideceğiz, elbette gideceğiz," dedi, o da omuzlarını dikleştirerek. "Kadını teslim et de hemen gidelim. Buhar gibi kayboluruz, söz," dedi, güldü. Alttan alta, sarhoş olup olmadığını düşünmeye başladım.

"Siz buraya ne hakla geliyorsunuz?" diye hesap sordu Jamie. Sol elini

kaldırdı, kamasını tehdit edercesine tuttu. Onu görünce içimde çoktan çakmış olması gereken kıvılcım çaktı ve koridorda sendeleyerek mutfağa, silahlara doğru hareket ettim.

"… Güvenlik Komitesi," diye bitti Brown'un cümlesi. Av tüfeğini ocağın üstündeki halkalarından çıkardım ve büfenin çekmecesini hemen açıp oradaki üç tabancayı ameliyat önlüğümün geniş ceplerine doldurdum.

Ellerim titriyordu. Tereddüt ettim - tabancalar dolu ve hazırdı, çünkü Jamie bunları her gece kontrol ederdi. Mermi kesesini, barutu almalı mıydım? Zaman yoktu - Brown'un ve Jamie'nin bağrışan sesleri kulağımı çınlatıyordu.

Arka kapı açılınca kafam hemen oraya döndü; yabancı bir adam gözlerini bana dikmişti. Sırıtarak elini uzattı, kolumu tutmak üzereydi.

Önlüğümdeki tabancalardan birini kaptım, adamı vurdum. Yüzündeki sırıtış kaybolmadı, yalnızca biraz şaşkın bir ifadeye dönüştü. Bir-iki kez gözlerini kırpıştırdı, sonra elini yan tarafına, gömleğinin kırmızılaşmaya başladığı yere götürdü. Kanlı parmaklarına baktı, çenesi düştü.

"Lanet karı!" dedi. "Vurdun beni!"

"Vurdum," dedim, zorlukla nefes alarak. "Defolup gitmezsen bir daha vururum!" Boş tabancayı yere bıraktığım gibi önlüğümün içine uzanıp bir tane daha almak için uzandım; av tüfeğini hâlâ sımsıkı tutuyordum.

Blöf yapıp yapmadığımı kontrol etmek için beklemedi, dönüp kapı pervazına çarptı, kanlı eliyle ahşabı lekeledikten sonra sendeleyerek dışarı çıktı.

Kara barut dumanı havada süzülüyor, pişen balığın kokusuyla karışıp iğrenç bir hal alıyordu. Bir an kusacağımı sandım ama bu dürüyü bastırdım, elimdeki av tüfeğini bir saniyeliğine bırakıp arka kapıyı sürgüledim.

Evin ön tarafından aniden gelen sesler kafamdaki her şeyi sildi ve hemen koridorda koşmaya başladım. Silah elimdeydi, önlüğümdeki tabancalar kasıklarıma çarpıyordu.

Jamie'yi sundurmaya çıkarmışlardı; etrafına üşüşenlerin arasından bir saniyeliğine görmüştüm. Bağırmayı kestiler. Küçük homurtular, yere sürtünen ayakların çıkardığı minik sesler dışında bir şey duyulmuyordu. Bu işte göstermelik bir şey yoktu. Onu öldürmeye niyetlendikleri apaçıktı.

Av tüfeğini Jamie'nin uzak tarafına, kalabalığın ucundakilere doğru nişanladım, tetiği çektim. Silah sesiyle irkilme nidaları neredeyse aynı anda kulağıma geldi ve önümdeki sahne dağıldı. Üstleri saçmayla kaplanmış

adamlar dağıldılar. Kaması Jamie'nin elindeydi; etrafında göreceli bir boşluk oluşunca bıçağı hemen adamlardan birinin yan tarafına doğru savurdu, soktu, geri çekti, arkaya doğru çekilmiş başka bir adamın alnında kanlı bir yarık açtı.

O anda, yan tarafta bir metal gözüme çarpınca, refleksle "EĞİL!" diye, Richard Brown'un tüfeği ateşlenmeden bir saniye önce bağırdım. Kulağımın yanında çank diye bir ses duyduğumda, sakince Brown'un tüfeğini Jamie'ye değil, bana yönelttiğini anladım.

Ama Jamie eğilmişti. Avludaki herkes eğilmişti; artık doğrulmaya başlıyorlardı fakat saldırganlıklarını büyük ölçüde kaybetmişlerdi. Jamie verandaya doğru atlamıştı; bana doğru geldi, kamasını kolunu tutmaya çalışan bir adama doğru hunharca savuruyordu. Adam bir ciyaklamayla geri düştü.

Yaptığımız şeyi sanki daha önce onlarca kez prova etmiş gibiydik; veranda basamaklarını tek atlayışla çıktı, üstüme atıldı, ikimizi de kapıdan içeri soktuktan sonra topuklarının üstünde arkaya dönüp kapıyı çarptı. Büyük bir kuvvetle sırtını kapıya dayayıp benim av tüfeğini elimden bırakarak sürgüyü çekmem için gereken iki saniye de yüklenenleri dışarıda tutmayı başardı.

Sürgü çengellerinin içine küt diye düştü; kapı omuz ve yumruk darbeleriyle titremeye devam etti. Bağrışmalar tekrar başladı ama bu sefer başkaydı. Sataşma, alay etme değil -küfürler benzer olsa da- hırs ve öfke dolu bir gürültüydü bu ancak dinlemek için vaktimiz yoktu.

"Mutfak kapısını sürgüledim," dedim. Jamie kafasını salladı, hemen ameliyathaneme dalıp oradaki panjurları sürgüledi. Çalışma odasına onunla birlikte daldığımda arkamda, ameliyathane penceremin camının kırıldığını duydum. Çalışma odası pencereleri daha yüksekteydi ve cam değildi; panjurları çekip onları da sürgüledim, sonra da silahı almak için, fena halde loşlaşan koridora döndüm.

Jamie eline almıştı bile; mutfaktaydı, bir şeyler topluyordu, ben kapıya vardığımda ellerinde mermi keseleri, barut torbaları ve tüfeğiyle dışarı çıktı, kafasıyla merdivenleri işaret etti.

Yukarıdaki odalar hâlâ aydınlıktı; sanki sudan çıkmıştık. Güneş ışığını hissettiğimde onu adeta hava gibi içime çektim, biraz sersemledim, gözlerim yaşardı. Hemen sandık odasına dalıp oradaki pencereleri sürgüledim, sonra da Amy McCallum'un odasına gidip aynısını tekrarladım. Amy'yle oğullarının nerede olduklarını bilmiyordum ancak evde olmadıkları için minnettardım.

Nefes nefese yatak odasına daldım; Jamie pencerenin yanına diz çökmüş, silahları hızla dolduruyor, Galce bir şeyler mırıldanıyordu - küfür de olabilirdi, dua da.

İyi olup olmadığını sormadım. Yüzü bereliydi, dudağı açılmıştı, çenesinden akan kan gömleğini lekelemişti, üstü başı çamur ve diğerlerinden de bulaştığını sandığım kanlar içindeydi ve bana dönük olan kulağı şişmişti. Ancak hareketleri düzenli ve normaldi - beyin sarsıntısı hariç her şey o an bekleyebilirdi.

“Bizi öldürmeye gelmişler,” dedim, içinde bir soru barındırmaksızın.

Kafasını salladı, gözleri hâlâ işindeydi. Boş bir silahı doldurmam için bana uzattı.

“Evet. Çocukların hepsinin uzakta olduğu iyi olmuş, ha?” Birden kanlı dişlerini göstererek bana gülümsedi; o anda, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissettim.

Panjurun bir tarafını aralık bırakmıştı. Dikkatle arkasına geçip dışarıya göz attım, hazır haldeki tabanca elimdeydi.

“Avluda yerde yatan yok,” dedim. “Birini öldürmemişsin sanırım.”

“İstemediğimden değil,” diye yanıt verdi. “Tanrım, elimde bir asker tüfeği olması için neler vermezdim!” Dizlerinin üstünde yavaşça yükseldi, av tüfeğinin ucunu pervazın üstünden hafifçe çıkararak sahneyi inceledi.

O an için çekilmişlerdi; küçük bir grup kestane ağaçlarının altında, açıklığın uzak tarafında duruyordu. Atlarını Bree’yle Roger’ın kulübesine doğru çekmişler, ateş menzilinden uzaklaştırmışlardı. Brown ve yardakçılar, sonraki hamlelerini planlamakla meşgullerdi.

“Onlarla gitsem ne yaparlardı sence?” Artık kalbimi hissedebiliyordum. Hız rekoru kırmaya çabalıyordu ama nefes alabiliyordum ve ellerimle ayaklarıma can gelmişti.

“Bırakmazdım seni,” dedi kısaca.

“Richard Brown bunu tabii ki biliyordur,” dedim. Başıyla onayladı - kafalarımız benzer çalışmıştı. Brown’un niyeti aslında beni tutuklamak değil, ikimizi de öldürmek için meşru bir sebep çıkaracak şekilde ikimizi provoke etmek, böylece Tepe’deki insanların fazla tepkisini çekmeden işi halletmekti.

“Bayan Bug dışarı mı çıktı?” diye sordu Jamie.

“Evet. Onlara yakalanmadıysa.” Müthiş akşamüstü güneşine karşı gözlerimi kıstım, kestane ağaçlarının altında tıknaz, etekleri uçuşan bir siluet olup olmadığına baktım. Görünürde yoktu.

Jamie tekrar kafasını salladı, namluyu avluyu koruyacak şekilde çevirdi.

“Pekâlâ, göreceğiz,” dedi. “Azıcık daha yaklaş bakalım,” diye mırıldandı, adamlardan biri dikkatle eve doğru yaklaşınca. “Tek bir atış, yeter. Sassenach, tut şunu.” Av tüfeğini ellerime uzattı, sonra da en sevdiği tabancayı eline aldı: uzun namlulu, kıvrımlı kabzalı bir İskoçyalı silahıydı bu.

Adam yaklaşınca Richard Brown olduğu ortaya çıkmıştı - biraz uzakta durdu, pantolonunun belinden mendilini çıkardı ve başının üstünde yavaşça salladı. Jamie bir homurtu çıkardı ama adamın daha da yaklaşmasına izin verdi.

“Fraser!” diye seslendi Brown, kırk metre kadar uzaktan. “Fraser! Duyuyor musun?”

Jamie dikkatle nişan aldı, ateş etti. Top mermi, Brown’un ayaklarından birkaç metre uzağa düştü ve patikadan toz kaldırdı. Brown kıçından arı sokmuş gibi havaya sıçradı.

“Derdin ne be adam?” diye bağırdı sinirle. “Ateşkes bayrağı diye bir şey duymadın mı sen hiç, at hırsızı İskoç?”

“Gebermeni istesem Brown, cesedin soğumaya başlamıştı bile!” diye bağırdı Jamie. “Konuş.” İstediği şey belliydi; eve dikkatle yaklaşmalarını istiyordu. O tüfekle kırk metre öteyi tutturmak mümkün değildi.

“Biliyorsun ne istediğimi!” diye seslendi Brown. Şapkasını çıkarıp yüzündeki teri, toprağı sildi. “O katil cadıyı bana teslim et!”

Buna cevap, bir başka dikkatle nişan alınmış atış oldu. Brown yine sıçradı ama bu kez o kadar yükseğe değil.

“Bana bak,” diye tekrar denedi, yatıştırdığı sesiyle. “Karına zarar vermeyeceğiz. Onu mahkemeye götürmemiz lazım, Hillsboro’ya. Adil bir mahkeme olacak.”

Jamie doldurmam için tabancayı uzattı, diğerini eline alıp ateş etti.

Brown’un ısrarcılığını takdire şayan bulmaya başlamıştım. Tabii, Jamie’nin onu vurmayacağını ya da belki de vurmasının mümkün de olmadığını düşünmüş olması oldukça mümkündü. İki kez daha üstüne ateş edilmesine rağmen durduğu yerden çekilmedi, beni Hillsboro’ya götürmek istediklerini, eğer masumsam da Jamie’nin elbette bunu mahkemede kanıtlamak isteyeceğini söyledi.

Üst kat sıcaktı; terler göğüslerimin arasından akıyordu. Kombinezonumun kumaşını göğsüme bastırdım.

Yuvarlak mermilerin vızıltısı dışında bir cevap gelmeyince, Brown ellerini

abartılı bir hareketle, sanki masum ve haksızlığa uğrayan bir adammış gibi havaya kaldırıp salladı, sonra da kestane ağaçlarının altındaki adamlarının yanına döndü. Bir şey değişmemişti ancak adamın o dar sırtını görmek, daha rahat nefes almamı sağlamıştı.

Pencereden dışarıyı gözleyen, tüfeğini hazır halde tutan Jamie de onun gittiğini görünce gevşedi, topuklarının üstüne oturup iç geçirdi.

“Su var mı Sassenach?”

“Var.” Sürahi doluydu, bir bardak doldurup uzattığımda kana kana içti. Yanımızda su, yemek ve azımsanmayacak kadar mermiyle barut vardı. Ama uzun bir kuşatma olmayacağını sanıyordum.

“Ne yapacaklar sence?” Pencereye yaklaşmadım ama aralıktan bakınca ağaçların altında toplantı halinde olduklarını görebiliyordum. Hava durgundu; üstlerindeki yapraklar nemli bezler gibi sabit duruyorlardı.

Jamie yanıma geldi, gömleğinin ucuyla dudağını sildi.

“Hava kararır kararmaz evi ateşe verecekler herhalde,” dedi kolayca. “Ben olsam öyle yapardım. Gerçi, belki de Gideon’u alıp kafasına sıkmakla tehdit edebilirler, seni teslim etmezsem yani.” Bunu komikmiş gibi söyledi ama ben mizahi kısmı kavrayamadım.

Yüzünü görünce elini sırtıma götürdü, beni kendine çekti. Sıcak, yapışkan hava ikimizin de ter içinde olmasına neden olmuştu fakat varlığı yine de huzur vericiydi.

“O zaman,” dedim, derin bir nefes aldıktan sonra, “Bayan Bug’ın kaçmayı başarıp başarmadığına bağlı kaderimiz - başardıysa da kimlere anlattığına tabii.”

“İlk iş Arch’ın yanına gitmiştir,” dedi Jamie bir yandan beni sıvazlarken, sonra da yatağa oturdu. “Arch evdeyse o da hemen Kenny Lindsay’ye koşmuştur - en yakında o var. Ondan sonra…” Omuz silkti, gözlerini kapadı. Kan ve toprak lekeleriyle kaplı yüzünün benzi atmıştı.

“Jamie yaralı mısın?”

Gözlerini açtı, yarım ağızla gülümsedi. Yarık dudağını acıtmamaya çalışıyordu.

“Yoo, sadece parmağım kırıldı yine.” Tek omzunu kaldırıp çaresizlik belirten hareketi yaptı ancak bakmak için elini kaldırmama izin verdi.

Temiz bir kırıktı, hakkında söylenebilecek tek şey buydu. Dördüncü parmak sert duruyordu, eklemler uzun süre önce, Wentworth Hapishanesi’nde fena

halde kırılmasından sonra sabit kalmıştı. Boğumlar kıvrılmıyordu, o yüzden parmağın tuhaf bir duruşu vardı. İlk kırılışı değildi.

Ben kırığı tatbik ederken yutkundu, gözlerini tekrar kapadı.

“Ameliyathanemde afyon ruhu var,” dedim. “Viski de olur.” Reddedeceğini bile bile önermiştim; öyle de yaptı.

“Ayık olmam lazım,” dedi, “ne olursa olsun.” Gözlerini açıp ruhsuzca gülümsedi. Panjur aralık olmasına rağmen oda boğucuydu. Güneş artık batmaya daha yakındı, odanın köşesinde ilk gölgeler oluşuyordu.

Kırık tahtası ve bandaj almak için ameliyathaneye indim; büyük bir yardımları olmayacaktı ama hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Ameliyathane panjurları kapalı olmasından dolayı karanlıktı fakat pencereleri kırıldığı için bir yandan da çıplak, korunmasız bir hal almıştı. Sessizce, bir fare gibi ilerledim, sonra aniden durdum, bir tehlike olup olmadığını kontrol ettim. Sessizlik.

“Fazla sessiz,” dedim dışımdan ve güldüm. Kendi saçmalamamın üstünde fazla durmadan geliş amacıma yönelip dolaba yürüdüm, kapakları açtım, şişeleri karıştırarak ihtiyacım olan şeyleri aradım.

Yukarı dönmeden önce mutfağa uğradım. Bunu hem kendimi arka kapının sürgülü olduğuna ikna etmek için, hem de Bayan Bug’ın ne yemekler bırakmış olduğunu görmek için yapmıştım. Söylememişti ama kırılmış parmağı yüzünden Jamie’nin biraz midesinin bulandığını tahmin edebiliyordum - yemek yemek de böyle durumlarda ona iyi geliyor, zihnini sakinleştiriyordu.

Kazan hâlâ ocağın üstündeydi ama kendi haline bırakılan ateş o kadar uzun süre yanmıştı ki çorbanın tamamen buharlaşmamış olmasına şükretmek gerekirdi. Korları dürtüp yanlarına üç tane dolgun çam dalı yerleştirdim; bunu hem dışarıdakilere pislik olsun diye, hem de uzun süredir sahip olduğum, ateşlerin sönmesine izin vermeme huyumdan dolayı yaptım. Bacadan çıkan dumanı görmelerini, ocağın yanında huzurla oturduğumuzu düşünmelerini istiyordum. Hatta daha iyisi, belki de ateşin yanında mermilerimizi hazırladığımızı düşünürlerdi.

Bu meydan okuyan düşüncelerle ve yanımda medikal gereçler, öğle yemeği niyetine geçecek birkaç şey ve büyük bir sürahi siyah birayla yukarı döndüm. Ayaklarımın merdivenlerde çıkardığı sesin yankısını, arkamda tekrar alt kata hâkim olan sessizliği fark etmemek elimde değildi.

En üst birkaç basamağa vardığımda ateş sesi duydum ve o basamakları o

kadar hızlı çıktım ki ayağım takıldı, kafa üstü düşmemi engelleyen şey kafamı duvara çarpmam oldu.

Jamie elinde av tüfeğiyle Bay Wemyss'in odasından çıktı, korkmuş görünüyordu.

"İyi misin Sassenach?"

"Evet," dedim tersçe, elime dökülen çorbayı önlüğümle sildim. "Neye ateş ediyorsun sen?"

"Hiçbir şeye. Evin arka tarafının da ön tarafından daha güvenli olmadığını anlatmak için yaptım. Karanlığı beklemelerini garantiye almak istedim."

Parmağını sarmam ona iyi geldi. Yemek, umduğum gibi, daha da iyi geldi. Kıtlıktan çıkmış gibi saldırdı; şaşırtıcı şekilde, benim de farklı bir yanım yoktu.

"Suçlular iştahla yermiş," dedim, peynir ve ekmek kırıntılarını ağzıma atarken. "Tehlike altında olunca açlık duymayacağımı sanırdım… yanılmışım."

Kafasını iki yana salladı, biradan bir yudum alıp şişeyi uzattı.

"Bir arkadaşım zamanında, 'Vücutta bilinç yoktur,' demişti. Tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum ama vücudun var olmama ihtimalini genel olarak kabul etmediği de doğru. Varsan, açsındır işte." Yarım ağızla gülümseyip son çöreği ikiye böldü, bir parçayı bana uzattı.

Çöreği aldım ama hemen yemedim. Dışarıdan ağustosböceklerinin vızıltısı dışında bir ses gelmiyordu; havadaki bunaltıcı ağırlık, bunu yağmurun takip edeceğine delaletti. Yazın erken günlerindeydik, yani fırtınaya maruz kalma ihtimalimiz yüksek değildi fakat kısmetimizdeyse de önüne geçemezdik elbet.

"Senin de aklına geldi, değil mi?" dedim sessizce.

Ne demek istediğimi anlamıştı. "Yani… ayın yirmi biri sonuçta," dedi.

"Daha Haziran ayındayız ama! Hem daha yılı da gelmedi; o gazetede 1776'nın Ocak ayı yazıyordu!" Sanki kandırılmaya çalışılıyormuşum gibi öfkeli çıkmıştı sesim.

Söylediklerim onu eğlendirdi.

"Ben de matbaacılık yaptım Sassenach," dedi, yemek dolu ağzına rağmen gülerek. "Gazetede her okuduğuna inanmak istemezsin, öyle diyeyim."

Dışarıya bir kez daha göz attığımda, kestane ağaçlarının altında yalnızca birkaç adamın görünür mesafede olduğunu gördüm. Bir tanesi benim

hareketimi fark etti; elini dümdüz hale getirip boğaz kesme hareketi yaptı.

Güneş ağaçların hemen üstündeydi artık, batmasına iki saat kalmıştı. Bayan Bug'ın yardım çağırması için yeterli bir süreydi aslında - birilerini bulmuş olduğunu varsayıyordum ama Arch Cross Creek'e gitmiş de olabilirdi, adam her ay bir kez gidiyordu; Kenny de avlanıyor olabilirdi. Diğer Tepe sakinleri ise… başlarında Roger olmadıktan, güvenebilecekleri birini etraflarında bulmadıktan sonra, benden duydukları şüphe ve hoşlanmama hisleri fazlaca belirginleşiyordu. Çağrılsalar geleceklerini sanıyordum ancak bunun sebebi benim götürülmemi neşe içinde, hatta belki de alkışlayarak izlemek istemeleri olabilirdi.

Hem biri gelirse, sonra ne olacaktı ki? Adamların beni alıkoyarak zorla götürmesini istemiyordum, evet, evimin yanarak kül olmasını ve içeride ölmeyi de öyle fakat başka birilerinin bunu önlemeye çalışırken yaralanmalarını, ölmelerini de istemiyordum.

"Pencereden uzaklaş Sassenach," dedi Jamie. Elini uzattı, beni yatağa, yanına çekti. Telaşın yol açtığı adrenalini hissetmeyince bitkinlik duygusu hemen vücudumu esir aldı - kaslarım sıcaktan erimiş plastiklere dönmüştü adeta.

"Uzan, *a sorcha*," dedi yumuşakça. "Başını kucağıma koy."

Boğucu havaya rağmen dediğini yaptım, kaslarımı gevşetmek iyi geldi. Kulağımın üstünde yavaş ve güçlü şekilde atan kalbini duymak, başımın üstüne koyduğu elini hissetmek daha da güzel oldu.

Bütün silahlar pencerenin önüne serilmişti, hepsi doluydu ve kullanıma hazırdı. Jamie son çare olabilecek kılıcını da gardıroptan çıkarmış, kapının yanına koymuştu.

"Yapabileceğimiz bir şey yok şu anda, değil mi?" diye sordum bir süre sonra. "Bekleyeceğiz sadece."

Saçlarımın ıslak lülelerinde parmaklarını yavaşça dolandırdı; saçlar artık omzumun hemen üstüne düşüyordu ve topuz yapabilecek ya da arkada toplanabilecek uzunluğa henüz ulaşmışlardı.

"Pişmanlık Duası okuyabiliriz istersen," dedi. "Savaşmadan önceki gecelerde hep okurduk eskiden. Ne olur ne olmaz," dedi bana bakıp gülümseyerek.

"Tamam," dedim biraz duraksadıktan sonra. "Ne olur ne olmaz."

Elimi uzatınca sağlam eliyle benimkini tuttu.

“*Mon Dieu, je regrette*…” diye başladı; o anda hatırladım ki paralı asker olarak Fransa’da çalıştığı günlerden kalma olduğundan, bu duayı Fransızca ediyordu. Sabah ölecek olma olasılığına karşın, ruhu geceden temizlemek için sıklıkla kullandığı, gerekli bir önlem olarak gördüğü bir şey…

Ben de İngilizce okudum, sonra sustuk. Ağustosböcekleri de susmuştu. Çok, çok uzaktan gelen, gök gürültüsü olabilecek bir şey duydum.

“Biliyor musun,” dedim uzun bir süre geçtikten sonra, “birçok şey için, birçok insan için çok üzgünüm aslında. Rupert, Murtagh, Dougal… Frank, Malva,” diye ekledim, boğazımdaki düğümlenme geçince. “Ama kendi adıma konuşacak olursam…” Boğazımı temizledim.

“Hiçbir şeyden pişman değilim,” dedim, odanın köşesinde sinsice uzamakta olan gölgeleri izleyerek. “En ufak bir şeyden bile.”

“Ben de değilim, *mo nighean donn*,” dedi, sıcak parmaklarını biraz daha sıktı. “Ben de değilim.”

***

Kendimden geçmişim, burnuma gelen duman kokusuyla uyandım. İnsanın kendini Tanrı’ya emanet etmesi iyiydi, hoştu ama Jeanne d’Arc’ın bile ilk meşale yakılırken şüphe içinde olduğunu düşünüyordum. Hemen doğruldum, Jamie’nin pencere kenarında olduğunu gördüm.

Hava tamamen kararmamıştı; turuncu ve altın renkleri batı tarafında uçuşuyor, Jamie’nin yüzünü öfkeli bir ışıkla aydınlatıyordu. Burnu normalden daha büyük görünüyordu, yüzünde sinirli bir ifade vardı. Gergin yüz hatları iyice belirginleşmişti.

“Misafirlerimiz geliyorlar,” dedi. Sesi sakin ve netti fakat pencere pervazını tutan eli kasılmış haldeydi. Sanki pencereyi hemen çarpıp sürgülemek istiyor gibiydi.

Hemen yanına gittim, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek düzeltmeye çalıştım. Kestane ağaçlarının arasındaki siluetleri zorlanarak da olsa hâlâ seçebiliyordum. Avlunun öte ucunda bir kamp ateşi yakmışlardı; burnuma gelen koku buydu. Ama avluya başkaları da yaklaşmaktaydı; aralarında Bayan Bug’ın tıknaz bedenini de gördüğüme emindim. Sesler yükseldi ancak kelimeler anlaşılacak kadar yüksek sesler değillerdi.

“Saçımı örer misin Sassenach? Bununla beceremiyorum.” Parmağına bir bakış attı.

Ben bir mum yakarken o da pencerenin yanına bir tabure çekti, böylece ben onun saçlarını örerken o da manzarayı izlemeye devam edebilecekti. Kızıl

telleri sıkı, kalın bir örgü haline getirdim, boynunun dibinde topladım ve siyah bir kurdeleyle bağladım.

Bunu yapmasının iki nedeni olduğunu biliyordum; hem bakımlı ve şık görünmeliydi, hem de gerekirse dövüşmeye hazır olmalıydı. Ben, kendim adına, birini kılıçla ikiye bölmeye çalışırken saçlarımın bana dezavantaj sağlamasından daha az endişe duyuyordum ama yine de, eğer Tepe'nin hanımefendisi olarak son kez arz-ı endam edeceksem, ben de paçoz bir görünüme sahip olmak istemiyordum.

Mum ışığında kendi saçlarımı tararken kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydum, taburemi çevirip ona döndüm.

"Hiram geldi," dedi bana. "Sesini duydum. Bu güzel oldu."

"Öyle diyorsan öyledir," dedim şüphecilikle, Hiram Crombie'nin bir hafta önce kilisede söylediği kin dolu sözler aklımdaydı - üzerine ince bir örtü örttüğü sözcüklerinin hedefinde biz varmışız; bunları Roger'dan değil, Amy McCallum'dan duymuştum.

Jamie kafasını bana çevirdi ve normale aykırı bir sevimlilikle gülümsedi.

"Çok tatlısın Sassenach," dedi, söylediğime şaşırmışçasına. "Güzel oldu, gerçekten. Hakkımızda ne düşünürse düşünsün, Brown'un bizi avluda asmasına da bizi dışarı çıkarmak için evi ateşe vermesine de müsaade etmez."

Dışarıdaki sesler çoğaldı; kalabalık hızla büyüyordu.

"Bay Fraser!"

Jamie derin bir nefes çekti, mumu masadan aldı ve panjurları hızla açtı - yüzü rahatlıkla görülebilsin diye mumu yakınında tuttu.

Hava neredeyse tamamen kararmıştı ama kalabalıktan birçok kişi elinde meşaleler tutuyordu; aklıma Frankenstein'ı yakmaya gelen topluluğu getiren bu manzara, her ne kadar rahatsız edici olsa da yüzleri seçebilmek iyiydi. Aşağıda, Brown ve yardakçılarının yanı sıra, en az otuz erkek vardı ve azımsanmayacak kadar kadın da gelmişti. Hiram Crombie gerçekten orada, Richard Brown'un yanında duruyordu; adam sanki Eski Ahit'ten çıkma bir karakter gibiydi.

"Aşağı inmenizi istiyoruz Bay Fraser," diye seslendi. "Bir mahsuru yoksa eşinizin de."

Bayan Bug'ın tombul yüzündeki korku ifadesini, yüzünü ıslatan yaşları görebiliyordum. Jamie panjurları yavaşça kapadı, kolunu bana uzattı.

***

Jamie yanına hem kamasını, hem de kılıcını aldı - kıyafetlerini değiştirmedi. Kanlı, yıpranmış giysileriyle sundurmada durdu, bize daha da saldırmaları için onlara meydan okudu.

“Karımı almanız için cesedimiz çiğnemeniz lazım,” dedi, açıklıktaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Herkesin duyup anlamasından ürküyordum açıkçası; Jamie’nin dediği gibi, Hiram’ın linç girişimini desteklemeye yanaşacağı yoktu ama insanların ortalama fikri de aleyhimizde görünüyordu.

“Bir cadı için bunu yapamazsın!” dedi kalabalığın arka tarafından biri ve havada süzülen bir taş, evin ön tarafına büyük bir gümbürtü çıkararak indi. Kafamın otuz santim yakınından geçmişti; fark edince hemen ürkerek çekildim.

Jamie kapıyı açar açmaz öfkeli mırıltılar yükselmişti - bu hareketle kalabalık daha da cesaretlendi. “Katiller!” ve “Kalpsizler! Vicdansızlar!” gibi Galce kelimeler bağıranlar vardı; kullanılan birkaç diğer kelimeyi anlamaya bile uğraşmadım.

“Eğer karın yapmadıysa, *breugaire*, kim yaptı?” diye seslendi birisi. Galce kelimenin anlamı “yalancı”ydı.

Jamie’nin kamasıyla yüzünü yardığı adam kalabalığın ön kısmındaydı; açık yara hâlâ pıhtılaşmamıştı ve yüzü kırmızı bir maskeyle kaplı gibi görünüyordu.

“Karısı yapmadıysa o yapmıştır!” diye bağırdı, parmağıyla Jamie’yi göstererek. “*Fear-siûrsachd!*” Zampara.

Bunu onaylayan çirkin bir uğultu başladı. Jamie’nin vücut ağırlığını öteki tarafına verip kılıcına yöneldiğini, ona yükleneceklerse silahı kullanmaya hazır olduğunu göstermeye çalıştığını gördüm.

“Kıpırdama!” Crombie’nin sesi tizdi ama keskindi. “Kıpırdama dedim!” Brown’un yanından geçip sert adımlarla merdivenleri çıktı. En üst basamağa gelince bana tiksinti dolu bir bakış attı, sonra kalabalığa döndü.

“Adalet!” diye bağırdı Brown’un adamlarından biri, Crombie konuşamadan. “Adalet isteriz!”

“Evet, adalet isteriz!” diye karşılık verdi Hiram. “O zavallı, tecavüze uğramış kız için, ölü doğan yavru için adaleti sağlayacağız da!”

Kalabalıktan bu lafa karşılık olarak gelen tatminkâr homurtuyla bacaklarım buz kesti, dizlerimin yakında tutmayacağından korkmaya başladım.

“Adalet! Adalet!” Birçok kişi tezahürat ediyordu ama Hiram, Kızıldeniz’i yaran Musa edasıyla, iki elini kaldırıp onları susturdu.

“*Adalet benimdir*, der Tanrı,” dedi Jamie, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Aynı şeyi söylemek üzere olduğu belli olan Hiram ona öfkeyle baktı ancak dediğine karşı çıkamadı.

“Evet, adalet sizinle olacak Bay Fraser!” dedi Brown yüksek sesle. Kısık gözlü, muzaffer bir betlikle kaplı yüzünü kaldırdı. “Karınızı duruşmaya çıkarmak için götürmek istiyorum. Suçlanan herkesin bunu kabul etmesi gerekmiyor mu? Eğer karınız masumsa -*siz de* masumsamız- bunu nasıl reddedersiniz?”

“Çok doğru söylüyor,” dedi Hiram, oldukça duygusuz bir sesle. “Eğer karın suça bulaşmadıysa korkacak şeyi yoktur. Ne dersin beyefendi?”

“Derim ki eğer karımı bu adamın ellerine teslim edersem, duruşmaya kadar yaşamayacaktır,” diye yanıt verdi Jamie büyük öfkeyle. “Bu adam kardeşinin ölümünden beni sorumlu tutuyor - burada olanlarınızdan bazıları da o işin aslını iyi bilir!” diye ekledi, çenesiyle kalabalığı göstererek.

Bir-iki yerde bazıları kafasını salladı ama çok azlardı. Ardsmuir’den gelen adamların en az bir düzine kadarı beni kurtaran ekibin içindeydi; o olayı takip eden dedikodularla, yeni gelen sakinler benim kaçırıldığımı, alçakça saldırıya uğradığımı ve benim uğrumda bazılarının öldüğünü duymuşlardı. Zamanın yaygın düşünce tarzını bildiğim için, tecavüze uğrayan kadınların da bir nebze suçlandığının farkındaydım - ama kadın öldüğü anda azize ilan ediliyordu.

“Karımı hemen katledecek, benden intikam almak için,” dedi Jamie, sesini daha da yükselterek. Sonra aniden Galce’ye geçti, parmağıyla Brown’u gösterdi. “Şu adama bakın, bakın da yüzünden okunan gerçeği görün! Onura, haysiyete ne kadar önem verirse, adalete de o kadar önem verir! Adaletin kıçının yanından geçse bile kokusunu alamaz!”

Lafın şaşkınlığıyla birkaç kişi güldü. Rahatı bozulan Brown, neye gülündüğünü görmek için gülenlere baktı ama bu hareketiyle daha fazla kahkahaya neden oldu.

Topluluğun genel havası hâlâ aleyhimizeydi ama artık Brown’un da yanında değillerdi - adam, ne olursa olsun, yabancıydı. Hiram da düşünceliydi, kaşlarını çatmıştı.

“Kadının güvenliğinin garantisi olarak ne öneriyorsun?” diye sordu Brown’a dönüp.

“Bir düzine büyük fıçı dolusu bira ve üç düzine, en kalitelisinden post,” dedi

Brown hemen. “Dört düzine hatta!” Gözleri hevesle parladı, beni almak için duyduğu hırsı sesi titreyerek belli etmesin diye daha konuşmadı. Birdenbire, acı şekilde farkına vardım ki beni eninde sonunda ele geçirmeye niyetlendiği kesin olsa da zorunda kalmadığı sürece bunun çabuk olmasını istemiyordu.

“Benden karımın ölümüyle intikam alman için *breugaire*, bundan çok daha fazlası lazım,” dedi Jamie net bir sesle.

Hiram bir ona, bir ötekine baktı, karar vermeye çalıştı. Duygularımı yansıtmamaya çalışarak kalabalığı inceledim. Aslında bunu yapmak hiç zor değildi; tamamen hissizleşmiştim.

Jamie’ye gergin ifadelerle bakan, ne yapmaları gerektiğine dair bir ipucu arayan birkaç dostane yüz gördüm. Kenny ve kardeşleri, Murdo ve Evan saflarını sıklaştırmış, kararlı yüzlerle ellerini kamalarına atmışlardı. Richard Brown’un bilerek mi bu zamanda geldiğini, yoksa fazla şanslı mı olduğunu bilemiyordum. Ian gitmişti, Cherokee arkadaşlarıyla avlanıyordu. Arch da yakınlarda değildi, çünkü olsa burada olurdu - o ve baltası şu anda nasıl işimize yarardı, diye düşündüm.

Fergus’la Marsali gitmişlerdi - insanların düşüncelerini doğru yöne sevk etmede onların da büyük yardımları olabilirdi. Ama en önemli eksik Roger’dı. Malva’nın suçlamasından beri Presbiteryenler’i göreceli biçimde kontrol altında tutmayı tek başına başarıyordu. Buna kaynayan dedikodu ve garez kazanının üstünde bir kapak tutmak da denebilirdi tabii. İnsanları yine dizginleyebilirdi… yanımızda olsaydı.

Üçü arasındaki konuşma artık bir tiyatro oyunu repliklerinden hırlaşmaya doğru evrilmişti. Jamie ve Brown pozisyonlarını inatla koruyorlar, bulunduğu yere hiç uygun olmayan zavallı Hiram ise adaletli davranmaya çalışıyordu. O hissizliğim içinde adama elimden geldiğince acımıştım.

“Götürün şu adamı!” dedi bir ses birden. Allan Christie kalabalığı yarıp öne çıktı ve parmağını Jamie’ye doğrulttu. Sesi duygusallıkla titriyor, çatallanıyordu. “Kız kardeşimi ayartan da bu, öldüren de bu! Duruşmaya çıkacaksa bu çıksın!”

Buna hak veren sakin bir uğultu oldu; John MacNeill ile genç Hugh Abernathy birbirlerine yaklaştıklarını, Jamie’ye ve Lindsay kardeşlere ürkek gözlerle baktıklarını gördüm.

“Hayır, suçlu kadındır!” diye itiraz etti tiz bir kadın sesi. Balıkçıların eşlerinden biriydi bu; beni parmağıyla gösterdi, yüzü hınçla buruşmuştu. “Bir erkek, hamile bıraktığı kızı öldürebilir ama doğmamış çocuğu rahimden sökmeye hiçbirinin yüreği el vermez! Bunu bir tek cadılar yapar - o yavrucağı

da bunun ellerinde bulmadılar mı?”

Bu çıkış daha yüksek bir onay uğultusuyla karşılandı. Erkekler belki bana şüpheyle yaklaşıyor olabilirlerdi ama kadınlardan ümidimi kesme vaktim gelmişti.

“Yaratan’ın adı aşkına!” Hiram konuya olan hâkimiyetini kaybediyor, panikliyordu. Durumun her an bir isyana kayabilme potansiyeli vardı; havadaki histeri ve şiddet kokusunu herkes alabilirdi. Hiram gözlerini göğe yükseltti, ilham dilendi - birazını da buldu.

“İkisini de alın!” dedi birden. Önce Brown’a, sonra Jamie’ye baktı. “İkisini de alın,” diye tekrar etti, ağzından çıkanın mantıklılığını onaylarcasına. “Karına zarar gelmeyeceğini görmek için sen de onunla gidersin,” dedi Jamie’ye, mantıklı bir sesle. “Karının masum olduğu ispatlanırsa da…” Sesi o anda yavaş yavaş kaybolmaya başladı, çünkü farkına vardı ki o durumda Jamie’nin suçlu olduğu gibi bir inanış doğacaktı, bu yüzden de Jamie’nin bu müthiş fikre onay vermesi mümkün değildi.

“Karım masumdur; ben de öyleyim.” Jamie sakince konuştu ve bunu bir kez tekrar etti. Birini ikna etmeyi umduğu yoktu aslında; kalabalığın kafasındaki soru, hangimizin suçlu olduğuydu - ya da Malva Christie’ye ortaklaşa bir kumpas kurup kurmadığımızdı.

Aniden kalabalığa döndü, Galce bağırmaya başladı.

“Eğer bizi bu yabancının ellerine teslim edecekseniz kanımız sizin üzerinizde kalır, Mahşer Günü bizim adımıza siz hesap verirsiniz!”

Bu cümle kalabalığı birden susturdu. Erkekler birbirlerine bakmaya, Brown’u şüpheci gözlerle tartmaya başladı.

Brown ve adamları topluluk tarafından tanınıyordu ama yabancılardı, çünkü İskoçlar onlara Saksonyalı olarak bakıyorlardı. Ben de öyleydim ve ayrıca bir de cadıydım. Jamie ise bir zampara, Papacı, tecavüzcü olabilirdi… ama en azından yabancı değildi.

Vurduğum adam bana Brown’un omzunun üstünden pis pis sırıtıyordu; mermi adamın kolunu sıyırıp geçmişti. Gözlerinin içine aynen baktım, göğüslerimin arası ve saçlarımın altı terle ıslandı.

Kalabalıkta bir mırıldanma başlamıştı; tartışmalar, farklı fikirler… Ardsmuir’den gelenlerin yavaş yavaş öne çıkmaya başladıklarını görebiliyordum. Kenny Lindsay’in gözleri Jamie’nin üstünde sabitlenmişti; Jamie’nin derin bir nefes aldığını hissettim.

Eğer onlara seslenirse, onun için savaşacaklardı. Ama sayıca azlardı ve silahları Brown'un çetesine göre yetersizdi. Kazanamayacaklardı ve bu sırada kalabalıktaki kadınların, çocukların hayatını riske sokacaklardı. Jamie'nin adamlarından destek istemesi yalnızca kanlı bir ayaklanmaya yol açmakla kalmaz, aynı zamanda masumların kanından sorumlu olmasına neden olurdu. Bu yükü o anda asla taşıyamazdı.

Bir sonuca vardığını gördüm; dudaklarını sıktı. Ne yapmaya karar verdiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama karar alındığını anlayabiliyordum. Kalabalığın kenarında bir huzursuzluk oldu; insanlar oraya baktı, sonra aniden sustu, donakaldı.

Thomas Christie gelmişti; karanlığa ve titrek meşale ışıklarına rağmen, bunun o olduğunu hemen anladım. Yaşlı bir adam gibi kamburca, dura dura yürüyor, kimseye bakmıyordu. Kalabalık ona hemen yol verdi, adamın yasına saygı duydu.

Christie'nin yüzündeki keder çok netti. Beyazlayan saçını sakalını salmıştı, gözleri kan çanağı gibiydi ve altları torbalanmıştı, burnundan ağzına gelen çizgiler sanki bıçakla kesilmiş gibiydi. Ama o kanlı gözleri canlıydı, bilinçliydi, mantıklıydı. Sanki avluda yalnız başınaymış gibi bir havayla kalabalığın içinde yürüdü, oğlunun yanından geçti ve sundurma merdivenlerini tırmandı.

"Ben de Hilsboro'ya onlarla birlikte gideceğim," dedi Hiram Crombie'ye. "İkisini de alsınlar, eğer gerekiyorsa - ama onlara zarar gelmediğinden emin olmak için ben de yanlarında gideceğim. Eğer adalet biri için lazımsa, en çok benim için lazım."

Brown bu çıkışla ne yapacağını şaşırdı, kafasından geçen şey değildi bu. Ama kalabalık buna olumlu tepki verdi, onaylayan bir mırıltı çıktı. Kızı öldürüldükten sonra herkes Tom Christie'ye büyük bir şefkat ve saygı duymaya başlamıştı; adamın bu lafı büyük bir asalet göstergesi olarak karşılandı.

Önerisiyle muhtemelen hayatlarımızı kurtardığı düşünülürse, gerçekten de asilce bir çıkış yapmıştı - ya da, en azından o an için. Gözlerinden anladığım kadarıyla, Jamie ne olursa olsun Richard Brown'u öldürme şansını kullanmak istiyor gibiydi fakat şartları iyice tartınca pek seçeneği olmadığını anladı ve mümkün olduğunca zarif bir hareketle kafa sallayarak öneriyi onayladı.

Christie'nin gözleri bir an benim üzerimde durduktan sonra Jamie'ye döndü.

"Eğer sizin için de uygunsa Bay Fraser, sabahleyin ayrılalım isterseniz. Karınızla birlikte yatağınızda dinlenmemeniz için hiçbir sebep yok."

Jamie adamı başıyla selamladı.

“Sağ olun efendim,” dedi büyük bir resmiyetle. Christie de başını salladı, sonra dönüp basamakları indi ve utanan, sinirlenen Richard Brown’u tamamen yok saydı.

Kenny Lindsay’in gözlerini kapadığını, omuzlarının rahatlayarak gevşediğini gördüm. Jamie o anda elini dirseğimin altına koydu; arkamızı dönüp, belki de çatısının altında son gecemizi geçireceğimiz evimize girdik.

88. Skandalın Ardından

Bir süredir tehdit etmekte olan yağmur sonunda, o gece yağdı; şafak gri, kasvetli ve nemli bir hava getirdi. Burnuna tuttuğu önlüğünün içinde nefes almaya çalışan Bayan Bug da benzer haldeydi, sürekli aynı şeyleri tekrar ediyordu: “Ah, Arch burada olacaktı ki… Ama Kenny Lindsay dışında kimseyi bulamadım, e o da MacNeill’la Abernathy’ye haber verene kadar- ”

“Sıkma canını *a leannan*,” dedi Jamie, alnını öperek. “Böylesi daha iyidir belki. Kimse zarar görmedi, ev hâlâ yerinde” -kalaslara, elleri altında şekil almış kirişlere göz gezdirdi- “hem meseleyi yakında çözmüş olacağız, Tanrı izin verirse.”

“Tanrı izin verirse,” diye tekrar etti kadın şevkle, haç çıkararak. Burnunu çekti, gözlerini sildi. “Yolda aç kalmayasınız diye birazcık yemek hazırladım.”

Richard Brown’la adamları, ağaçların altında mümkün olan en iyi şekilde barınmaya çalışmışlardı; onlara misafirperverlik öneren çıkmamıştı ki bu da adamların hoş karşılanmaktan ne kadar uzak olduğunu gösteriyordu; İskoçyalılar’a göre böyle durumlarda olması gereken de buydu. Ama onların bizi gözaltına almalarına izin vermeleri, bize de ne kadar kötü gözle baktıklarını açıkça işaret ediyordu.

Böyle olunca Brown’un adamları sırılsıklam olmuşlar, aç ve uykusuz kalmışlar, sinirli bir ruh haline bürünmüşlerdi. Ben de uyuyamamıştım ama en azından karnım toktu, üşümüyordum ve en azından şimdilik, üstüm başım kuruydu. Ancak patikanın başına gelip açıklıktan eve doğru baktığımda ve sundurmada el sallamakta olan Bayan Bug’ı gördüğümde kalbim delikmiş, kemiklerimin içi kurşun doluymuş gibi hissettim. Ben de el salladım, sonra da atımı sular damlatan ağaçların arasına sürdüm.

Tatsız, çoğunlukla sessiz bir yolculuk oldu. Jamie’yle birbirimize yakın kaldık ama adamların duymasından çekindiğimiz için pek önemli bir şey konuşmadık. Richard Brown ise hayli moralsizdi.

Adamın beni bir duruşmaya çıkarmaya asla niyeti olmadığı belliydi ancak bu fırsatı da Jamie’den Lionel’ın ölümü için intikam olarak görmeye çalışacaktı - kardeşine gerçekten neler olduğunu bilse, Bayan Bug bir kol mesafesi kadar uzağındayken neler yapabileceğini Tanrı bilirdi. Tom Christie

de yanımızda olduğu için bize ilişemiyordu; bizi Hillboro'ya kadar götürecekti fakat bunu güler yüzle yapacağı yoktu.

Tom Christie atını sanki bir rüyada, hatta kâbustaymış gibi sürüyordu, yüzünü indirmişti, kimseyle konuşmuyordu.

Jamie'nin yüzünü doğradığı adam yanımızda değildi; Brownsville'deki evine gittiğini sanıyordum. Yine de benim vurduğum adam bizimleydi.

Yarasının ne kadar kötü olduğunu ya da merminin saplanmış mı yoksa sıyırmış mı olduğunu anlayamıyordum. Adam güçten düşmüş, aciz bir halde değildi ancak bir yana doğru kambur durmasından ve ara sıra yüzünü buruşturmasından anlaşılıyordu ki acı içindeydi.

Bir süre düşündüm; yanımda eyer keseleri ve dürme yatakla birlikte küçük bir medikal çanta getirmiştim. Bu şartlar altında, adamın durumu hakkında pek de endişelendiğim söylenemezdi. Öte yandan, dürtülerim aktifti - akşam kamp yapmak için durduğumuzda Jamie'ye adamın enfeksiyondan ölmesinin bir faydası olmayacağını sessizce söyledim.

Yarayı kontrol edip temizlemeyi önermek için kendimi zorla ikna ettim. Adamla resmen tanıştırılmamız mümkün olamazdı elbette ama adının Ezra olduğunu ve yemek dağıtımından sorumlu olduğunu fark ettim. Jamie'yle birlikte altına sığındığımız çam ağacının altında bekledim, adam bize yemeğimizi getirdiğinde konuyu açacaktım.

İki elinde birer kâseyle yaklaştı, deri montunun içindeki omuzlarını çökertmişti. Ben konuşamadan pis bir sırıtıştan sonra kâselerden birinin içine iri bir balgam attı ve bana uzattı. Ötekini Jamie'nin ayaklarına bıraktı, kurumuş geyik yahnisini bacaklarına bulaştırdı.

"Tüh," dedi, topukları üstünde döndü.

Jamie hemen sinirlendi ama bir şey yapamadan kolunu tuttum.

"Boş ver," dedim sesimi hafifçe yükselterek. "Bırak çürüsün."

Adamın kafası hemen bize döndü, gözleri ardına kadar açıktı.

"Bırak çürüsün," diye tekrar ettim onun gözlerinin içine bakarak. Bize yaklaştığında yüzünün öfkeyle kızardığını görmüştüm, iltihap kokusu da yayılmaya başlamıştı.

Ezra neye uğradığını şaşırmıştı. Hemen kıvılcımlar çıkaran ateşin yanına döndü, bana doğru bir daha bakmadı.

Bana verdiği kâse hâlâ elimdeydi, biri elimden almaya geldiğinde ürktüm. Tom Christie kâsenin içindekileri çalılara doğru fırlattı, sonra kendi kâsesini

bana uzatıp konuşmadan yanımızdan uzaklaştı.

“Ama-” Adamın arkasından ona seslenmeye çalıştım, kâseyi ona geri vermek istedim. Bayan Bug’ın yanımıza verdiği, aslında bir eyer çantası dolusu olan “birazcık yemek” sayesinde biz zaten aç kalmayacaktık. Ama Jamie elini koluma koyup beni durdurdu.

“Yemene bak Sassenach,” dedi. “Kibarlık etti.”

Kibarlıktan da öte, diye düşündüm. Ateşin etrafındaki adamların bana diktikleri düşmanca gözlerinin farkındaydım. Boğazım rahatsızdı, iştahsızdım da denebilirdi ama cebimdeki kaşığı çıkarıp yemeye başladım.

Yakınlardaki bir baldıran ağacının dibinde Tom Christie örtüsünün altına girip uzanmış, şapkasını da yüzünün üstüne çekmişti.

***

Salisbury’ye kadar yol boyunca yağmur yağdı. Oradaki bir hana sığındık; Jamie ne kadar nakit paramız varsa yanına almıştı ve bu yüzden kendi odamızı tutabilecektik. Brown merdivenlerin başına bir gözcü koydu ama bu göstermelik bir şeydi; sonuçta nereye gidebilirdik ki?

Islak pelerinimle elbisemi bir sıranın üstüne kurumaları için bıraktıktan sonra ateşin karşısına kombinezonumla oturdum.

“Richard Brown bunu hiç düşünmemiş, biliyorsun değil mi?” dedim. İkimizi de mahkemeye çıkarmak asıl amacı olmayınca bu da doğal bir sonuçtu. “Bizi kime teslim edecek ki?”

“Bölge şerifine,” dedi Jamie, saçlarını açıp şöminenin önünde sallarken. Damlalar ateşe düşüp cızırdadı. “O olmazsa bir sulh hâkimine herhalde.”

“Evet ama sonra? Elinde kanıt da yok, tanık da - yani, bir duruşma için elinde ne var ki?”

Jamie meraklı gözlerle baktı.

“Sen hiç mahkemeye çıkmadın galiba Sassenach?”

“Biliyorsun çıkmadığımı.”

Kafasını salladı.

“Ben çıktım. Vatana ihanetten.”

“Ee, ne oldu?”

Elini ıslak saçlarının arasından geçirdi, düşündü.

“Beni ayağa kaldırdılar, adımı sordular. Ben söyleyince hâkim bir süre

arkadaşına bir şeyler mırıldandı, sonra konuştu: ‘Suçlu. Müebbet hapis. Hapse atın.’ Sonra beni avluya götürdüler, oradaki bir demirciye bileklerimi prangalattırdılar. Ertesi gün Ardsmuir’e yürümeye başladık.”

“Oraya yürüttüler mi sizi? Inverness’tan mı?”

“Acelem yoktu Sassenach.”

Derin bir nefes aldım, karnımın ortasında yükselmekte olan rahatsızlık hissini bastırmaya çalıştım.

“Anladım. Ee… ama herhalde, yani ci-cinayet” -kekelemeden söyleyebilmeme az kalmıştı, ama henüz başaramıyordum- “davaları için jüri gerekmiyor mu?”

“Gerekebilir ve o konuda ısrarcı olacağım zaten. İşler o aşamaya gelirse tabii; Bay Brown öyle olabileceğini düşünüyor belli ki çünkü bardaki herkese bizim nasıl ahlaksız mahlûklar olduğumuzu anlatmaya başladı bile. Şartlar düşünüldüğünde aslında o kadar da haksız değil,” diye ekledi kederle.

Acele bir cevap vermemek için dudağımı ısırdım. Benim başka bir seçeneğim olmadığını bildiğini biliyordum -o da benim onun Malva’yla hiçbir işinin olmadığını bildiğimi biliyordu- ama bir şekilde içinde bulduğumuz bu durumdan dolayı biraz suçluluk hissediyordum. Hem sonrasında olanlardan, hem Malva’nın ölümünden - kızı diri görebilmek için neler verebileceğimi Tanrı biliyordu ya…

Brown hakkında doğru söylediğini fark ettim. Üşümüş ve ıslak halimle bardan gelen sesleri pek umursamamıştım ama artık adamın bacadan yukarı yankılanan sesini seçebiliyordum ve anlayabildiğim kelimelerden çıkardığım üzere, adamın gerçekten Jamie’nin dediği şeyi yaptığını anladım - bizi lekeliyor, insanları kendisinin ve başında bulunduğu Güvenlik Komitesi’nin gereken şeyleri yaptığına, bizi alıkoyup adalete teslim edeceğine ikna etmeye çalışıyordu. Ara sıra, potansiyel jüri adaylarını tespit edince, hikâyenin bütün skandal detaylarını tekrar hatırlatıp bunun dışarıya da yayılmasını istiyordu.

“Yapılacak bir şey var mı?” diye sordum, bu saçmalığın midemin kaldırdığı kadarını dinledikten sonra.

Jamie kafasını salladı, eyer çantasından temiz bir gömlek çıkardı.

“Aşağı yemeğe inip mümkün olduğunca masum kişiler olarak görünmeye çabalayabiliriz, *a nighean*.”

“Tabii ya,” dedim ve iç geçirerek kurdeleli şapkamı aramaya başladım.

***

Şaşırmamalıydım. İnsan doğası hakkında peşinen şüpheci bir yapıya sahip olacak kadar çok şey görmüştüm; ayrıca, topluluk fikirlerinin ne kadar doğrudan ifade edildiğini bilecek kadar uzun süredir de bu zaman diliminde yaşıyordum. Ama ilk taş kasıklarıma isabet ettiğinde yine de şoka uğradım.

Hillsboro'nun biraz dışında, güneydeydik. Hava hâlâ nemliydi, yollar çamurluydu ve yolculuk da hayli zorluydu. Sanıyorum ki Richard Brown bizi Rowan ilçesinin şerifine teslim etmekten dolayı büyük bir rahatlık hissedebilirdi - tabii öyle bir kişi var olsaydı. Ona ofisin artık boş olduğu, unvanın son sahibinin bir gece aniden kayıplara karıştığı, ancak henüz halefinin bulunamadığı söylendi.

Anladığım kadarıyla, çoğu hâlâ sıkı Kralcılar'dan oluşan beldenin bu son şerifi özgürlük yanlısıymış. Adamın yerini telaşla terk etmesine neden olan olayı ayrıntısıyla öğrenemedim ama Hillsboro yakınlarındaki tavernalarla hanlar bu olay üzerine fokur fokur kaynıyordu.

Brown'a söylendiğine göre Gezici Mahkeme birkaç ay önce toplanmayı kesmişti, çünkü hâkimler bu düzensiz ortamda adalet sağlama işini fazla tehlikeli bulmaya başlamışlardı. Geride kalan tek sulh hâkimi de benzer hislere sahipti ve bizi gözaltına almayı hemen reddetti; şüpheli bir hareketle kendi hayatından fazlasını riske atacağını düşündüğünü söyledi Brown'a.

"Politikayla ne alakası var?" diye öfkeyle bağırdı Brown adama. "Cinayet bu, Tanrı aşkına! Adam öldürme!"

"Bu günlerde her şey siyasi oldu beyefendi," dedi Harvey Mickelgrass adındaki sulh hâkimi, üzgün bir ifadeyle kafasını iki yana sallayarak. "Sarhoşların çıkardığı huzursuzluklarla bile ilgilenemiyorum; herhangi bir hareketim evimin başıma yıkılmasına yol açabilir, karım dul kalır. Şerif ofisini satmaya kalktı ama alıcı bulamadı. Maalesef, başka bir yere gitmelisiniz beyefendi."

Brown'un bizi Jocasta Cameron'ın etkisinin büyük olduğu ve yerel hâkimin de yakın arkadaşı Farquard Campbell olduğu Campbelton ya da Cross Creek'e götürmeye hiç niyeti yoktu. O yüzden güneye, Wilmington'a yöneldik.

Brown'un adamları çok moralsizlerdi; işlerinin basit bir linç, üstüne de ev yakma, belki biraz da yağmacılık olacağını sanmışlardı, akıllarından bu sonu gelmeyen, hedefi olmayan uzun yolculuk geçmemişti. Ateşler içinde atına sarılmış olan Ezra yola düşüp öldüğünde daha da beter hale geldiler.

Cesedi incelemeyi talep etmedim -herhalde izin de verilmezdi- ama halinden anladığım kadarıyla kendinden geçmiş, düştüğünde boynunu

kırmıştı.

Ama bu olaydan sonra birkaç tanesi bana korku dolu bakışlar attılar. İçinde bulunduğumuz maceraya duydukları iştahı büyük ölçüde yitirmişlerdi.

Richard Brown ise yılmamıştı; eğer sabah sisi kadar sessiz ve gri bir havayla yanımızda süzülmekte olan Tom Christie olmasa bizi çok uzun zaman önce vurmuş olacağından emindim. Christie ihtiyaç duyulmadıkça konuşmuyordu. Kederin verdiği uyuşuklukla hareketlerinin mekanikleştiğini, insanlarla bağ kurmaya hiç isteği kalmadığını düşünmeye başlamıştım, ta ki bir gece yolun kenarında kamp kurduğumuzda gözlerini bana diktiğini fark edene kadar. Bakışlarında o kadar açık bir ızdırap vardı ki gözlerimi hemen çekmek zorunda kaldım. Yanımda oturan Jamie o an adamı düşünceli gözlerle izliyordu.

Yine de Tom'un yüzü çoğu zaman ifadesizdi - en azından aşağı çektiği şapkasından görünen kadarı. Bu adam yüzünden bize zarar veremeyen Richard Brown, bulduğu her fırsatta kendi kafasına, kendi hayal gücüne ve duruma göre Malva'nın cinayetini yaymaya çabalıyordu. Bunu yapmasının bir nedeni muhakkak bizim namımızı lekelemekti, evet ama belki bir yandan da Tom Christie'nin yarasını deşerek adamın sabrını taşırmaya çalışıyor olabilirdi.

Ne olursa olsun, Hillsboro'nun küçük ve isimsiz bir bölgesinde bizi taşlamaya başladıklarında şaşırmamalıydım. Yine de şaşırdım. Küçük bir oğlan bizi yolda görmüş, pis bakışlarla bizi takip etmişti, sonra da gelişimizi haber vermek için bir anda kaybolmuştu. On dakika sonra, yoldaki bir virajı döner dönmez taş yağmuruna tutulduk.

Taşlardan biri atımın sırtına çarptı ve hayvanı fena ürküttü. Yerimde kalmayı güçlükle başardım ancak dengem kayboldu; başka bir taş kasıklarıma geldi, bir başkası göğsüme gelerek nefesimi kesti. Başıma da bir tane geldikten sonra dizginler elimden kurtuldu; panikleyen at şaha kalktı, döndü ve tüm kemiklerimin titremesine neden olacak şekilde yere düşmeme neden oldu.

Ödüm patlamış olması gerekiyordu fakat öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Saçlarıma ve giydiğim şapkaya şükürler olsun ki kafama gelen taş sıyırıp geçmişti. Refleksle ayağa kalktım, sendeledim, yolun kenarında, yukarıdaki bir çocuğun aleyhimde bağırdığını, neşeyle dans ettiğini gördüm. Uzandım, onu ayağından tutup sertçe çektim.

Ciyakladı, kaydı ve üstüme düştü. Birlikte, birbirine girmiş etek ve pelerin kumaşlarının katları arasında yere kapaklandık. Çocuktan daha büyük, daha

ağırdım ve sinirden kuduruyordum. Son haftaların bütün korkusu, sefaleti ve belirsizliği sonunda bir kaynama noktasına ulaşmıştı; oğlanın o pis yüzüne, tüm gücümle iki yumruk attım. Elimde bir şeyin çatladığını hissetmemle kolum acıyla doldu.

Oğlan feryat etti, kurtulmak için çırpındı. Benden küçüktü ama paniğin verdiği güdüsel güce sahipti. İzin vermemek için saçlarından yakaladım - kollarını savurarak beni uzaklaştırmaya çalıştı, şapkamı çıkarmayı başarınca o da tek eliyle benim saçlarımı yakalayıp var gücüyle çekti.

Duyduğum acı öfkemi tekrar yükseltti ve oğlanın neresine olduğunu gözardı ederek diz attım, sonra bir kez daha, bacaklarının arasını hedefleyerek hareketi tekrarladım. Oğlanın ağzı ses çıkarmadan "O" halini aldı ve gözleri pörtledi, saçlarımı tutan parmakları gevşedi. Üstüne çıkıp var gücümle tokat attım.

Omzumu inen büyükçe, daha çok kaya denebilecek bir şey beni anında hissizleştirdi, etkisiyle yan yattım. Karşımdakine tekrar vurmayı denedim ama kolumu kaldıramadım. Nefes nefese kalmış, burnu kanayan, ağlayan çocuk pelerinimin altından çıkıp elleri ve ayaklar üzerinde kaçtı. Ardından bakmak için dizlerimin üstünde döndüğümde, karşımda yüzü kasılmış, heves içinde genç bir adam ve onun elinde de atılmak üzere hazır olan o taşı gördüm.

Elmacık kemiğime isabet etti; yalpaladım, görüşüm bulandı. Sonra, çok büyük bir şey arkamdan çarptı ve yüz üstü yere düştüm, birkaç saniye sonra üstümde bir vücudun ağırlığını hissettim. Jamie'ydi bu; nefes nefese, "Ulu Meryem," deyişinden anlamıştım. Taşlar onun vücuduna çarparken irkiliyordu; taşların çıkardığı tok sesleri rahatlıkla duyabiliyordum.

Etraf bağırış çığırışla yankılanıyordu. Önce Tom Christie'nin boğuk sesini, sonra da tek silah atışını duydum. Biraz daha bağırış çıktı ama bu kez sesler farklıydı. Taşların yakındaki zemine çarparken çıkardığı bir-iki yumuşak patırtıyı Jamie'den çıkan son bir homurtu izledi; taşlardan biri yine isabet etmişti.

Biraz daha öylece, yüzüstü yattık; yanağımı aşındırmakta olan dikenli bitkinin yapraklarının ve kendine has acı kokusunun farkına vardım.

Sonra Jamie yavaşça doğruldu, nefesini düzenlemeye çalıştı; ben de titreyen kolumun üstünde doğrulmaya çalıştım, neredeyse düşecektim. Yanağım şişmişti, elim ve omzum zonkluyordu ama bunlara önem verecek halim de yoktu.

"İyi misin?" Jamie ayağa kalkmak üzereyken tekrar, aniden oturdu. Benzi atmıştı, kafatasındaki bir yarıktan yüzünün bir yanına kanlar akıyordu ama

elini oraya bastırarak kafa sallamayı başardı.

“Evet, iyiyim,” dedi fakat nefessizliğinden çıkarabildiğim kadarıyla kaburgaları çatlamıştı. “Sen iyi misin Sassenach?”

“İyiyim.” Titrek ayaklarımın üstünde durmaya çalıştım. Brown’un adamları dağılmışlardı, bazıları arbede sırasında kaçan atların peşine düşmüş, ötekiler ise küfrederek yol kenarına dağılmış eşyalarını topluyorlardı. Tom Christie yol kenarındaki çalıların içine kusuyordu. Richard Brown bir ağacın altında durmuş, bembeyaz bir yüzle izliyordu. Bana keskin bir bakış attı, sonra gözlerini çevirdi.

Yol üzerinde başka tavernaya uğramadık.

89. Ay Işığında Kaçamak

“Birine vuracağın zaman Sassenach, yumuşak yerlerine hedef almaya çalış. Yüzün çok fazla kemiği vardır. Dişleri düşün…”

Jamie karısının parmaklarını ayırıp sıyrılmış, şiş yerleri yavaşça ovdu, nefesini dişlerinin arasından verdi.

“Tavsiyen için teşekkür ederim de acaba sen kavga sırasında, karşındakine vurarak kaç kere elini kırdın?”

Jamie gülmek istedi; Claire’in çileden çıkarak o küçük oğlanı pataklayışı, saçlarının rüzgârla savruluşu, kan bürümüş gözleri, ileride çok kıymetli bir hatıra olacaktı. Ama gülmedi.

“Elin kırık değil, *a nighean*.” Claire’in parmaklarını büktü, ellerini kendi ellerinin arasına alarak gevşek yumruklar haline getirdi.

“Nereden biliyorsun?” diye terslendi Claire. “Doktor benim!”

Jamie gülümsemesine hâkim olmayı kesti.

“Kırılmış olsa,” dedi, “bembeyaz olurdun, kusardın. Kıpkırmızı kesilip huysuzluk etmezdin.”

“Başlatma huysuzluğuna!” Claire elini ondan kurtardı, göğsünün üstünde sıktı, Jamie’ye öfke dolu bir bakış attı. Aslında birazcık pembeleşmişti ve kafasının etrafındaki saçlarının birbirine girmesiyle aşırı çekici bir görüntüye sahip olmuştu. Brown’un adamlarından biri saldırıdan sonra yere düşmüş olan şapkasını alıp ona geri vermişti. Claire de şapkayı sinirle hemen eyer çantasının içine tıkıştırmıştı.

“Aç mısın canım?”

“Evet,” diye itiraf etti, kırık kemiklerin uzun vadede büyük açlığa yol açmasına rağmen iştahı kısa vadede kapadığının Jamie kadar farkındaydı.

Jamie eyer çantasının içini karıştırdı ve avuç dolusu kuru kayısıyla büyük bir kalıp keçi peyniri bulunca Bayan Bug’a duacı oldu. Brown’un adamları kendi ateşlerinin üstünde bir şey pişiriyorlardı ama Claire ve Jamie ilk geceden beri onların yemeklerine dokunmamışlardı.

Bu saçmalık nereye kadar sürecek, diye merak etti Jamie, peynirden biraz koparıp karısına uzatırken. Belki bir haftalık yemekleri daha vardı, idareli

davranırlarsa. Sahile ulaşmalarına yeterdi, hava şartları elverirse ama sonra?

Brown'un bir planı olmadığının, ilk dakikadan beri kontrolü dışında gelişen bu durumla ne yapacağını bilemediğinin farkındaydı. Adamın hırsı, kini ve garezi vardı amcak şurası açıktı ki ileri görüşlülükten yoksundu.

Adam artık Jamie ve Claire'i peşine takarak hedefi ya da sonu belli olmayan bir yolculuğa çıkmış, bu arzu etmediği sorumluluğu bir kedinin kuyruğuna bağlanmış teneke bir kutu gibi peşinde taşıyordu. Gerçekten de çok rahatsız bir hayvanı andıran Brown, kendi kuyruğunu koparmanın eşiğindeydi. Fırlatılan taşlar, adamlarının yarısını yaralamıştı. Jamie düşünceli halde dirseğinin ucundaki bir çürüğü yokladı.

Kendisinin bir seçim şansı yoktu belki ama artık Brown da bu kaderi onunla paylaşıyordu. Adamlar huzursuzlanmaya başlamışlardı, çünkü topraklarında ilgilenmeleri gereken ekinleri, düzenli bir hayatları vardı ve bu gereksiz, neye hizmet ettiği belirsiz iş için başlarındakiyle pazarlık etmemişlerdi.

Kendi başına kaçıp gitmek hiç zor olmazdı ama sonra ne yapacaktı? Claire'i Brown'un ellerine bırakamazdı; hem onu da kurtarsa bile, bu durum sürerken Tepe'ye dönemezdi. Kendilerini hemen hemen aynı durumda tekrar bulmaları işten bile olmazdı.

Derin bir nefes aldı, nefesini bir süre tutup yavaşça verdi. Kaburgalarının çatladığını sanmıyordu fakat zedelenmişlerdi.

"Yanında biraz merhem vardır herhalde, ha?" dedi, Claire'in tıbbi çantasını kafasıyla göstererek.

"Tabii." Claire ağzındaki peyniri yuttu, çantaya uzandı. "Kafandaki kesiğe süreyim biraz."

Jamie ona izin verdi ama karşılığında onun elini merhemleme sözü aldı. Claire başta itiraz etti, buna gerek olmadığını, merhemi gerekli şeyler için saklamaları gerektiğini söyledi ama sonunda elini Jamie'ye teslim etti. Güzel kokulu krem o küçük, kırılgan kemiklerin üstündeki yaralara yedirildi.

Claire bu kadar çaresiz olmaktan her durumda nefret ediyordu ama haklılığının verdiği öfkesi de yavaş yavaş geçiyordu. Brown ve çetesine sert bir ifade takınmaya devam etse de Jamie onun korktuğunun farkındaydı. Haksız da değildi.

Brown rahatsızdı, huzursuzdu. Volta atıp duruyor, adamlarıyla saçma sapan konuşuyor, kösteklenmiş atları gereksiz yere sürekli kontrol ediyor, hindiba kahvesi alıp buz gibi olana kadar içmiyor, sonra da çalılara döküyordu. Huzursuz bakışları sürekli ikisinin üstüne dönüyordu.

Adam tez canlı, telaşlı, tecrübesiz biriydi. Salak sayılmaz, diye düşündü Jamie. Esir aldığı ikili hakkında dedikodular yayıp olayı daha da büyük bir skandal haline çevirme stratejisinin kusurlarının farkına vardığı da açıktı, hele ki kendisi onlara yakın kalmak zorundayken.

Jamie'yle Claire'ın küçük öğünleri bitince Jamie yavaşça uzandı, Claire de kendini huzurlu hissetmek için kaşık pozisyonunda onun yanına kıvrıldı.

Dövüşmek bitkinlik veren bir işti, korkmak da öyleydi; Claire saniyeler içinde uykuya daldı. Jamie de bilincinin mola vermek istediğini hissetti ama kendini hemen salıvermedi. Onun yerine, kendisine Brianna'nın söylediği bazı şiirleri düşündü - Boston'daki gümüşçünün ikazı Lexington'a götürmesini anlatan şiiri çok seviyordu.

Diğerleri de geceyi geçirmek için yerlerini almaya başlamıştı; Brown hâlâ huzursuzdu, gözlerini yere indirmiş oturuyor, sonra kalkıp volta atıyordu. Christie ise neredeyse üstünde oturduğu kaya kadar hareketsizdi ama o da uyumaya niyetlenmedi. Elindeki yemeğe neredeyse hiç dokunmamıştı.

Christie'nin botunun yanında bir hareketlilik oldu; minik bir fare, yerdeki sahipsiz tabağın içindeki yemeği kapmıştı.

Jamie birkaç gün önce, uzun süredir aklının bir köşesinde olmasına rağmen adını koyamadığı ya da bilinçaltından çıkaramadığı bir şeyin farkına vardı: Tom Christie, Claire'e aşıktı.

Zavallı herif, diye düşündü. Christie'nin Claire'in Malva'nın ölümüyle bir ilgisi olduğuna pek inandığı da yoktu, çünkü olsa yanlarında olmazdı. Ama Jamie'nin masumiyetine gelince…

Karanlığın örtüsü altında yatmaya devam etti, Christie'nin bitkin yüz hatlarına yansıyan ateşin ışıltılarının oynayışını izledi. Adamın gözleri yarı kapalıydı, ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Kitap gibi okunabilecek kişiler vardı ve Tom Christie bunlardan biri değildi. Ama yaşarken ölmüş biri olup olmadığı…

Acaba bu halin nedeni yalnızca kızının makûs talihi miydi, yoksa umutsuzca bir kadına ihtiyaç duyması mıydı? Bu ihtiyacı, ruhu kemiren o hissi biliyordu, daha önce kendi tatmıştı. Yoksa Christie kızının Claire tarafından öldürüldüğünü ya da onun olayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyordu? Durum öyleyse, bu da insanı çok büyük bir ikilemde bırakırdı.

Kadına duyulan ihtiyaç… bu düşünce onu tekrar içinde bulunduğu ana döndürdü ve farkına vardı ki bir süredir arkalarındaki ormandan gelmesini beklediği sesler artık geliyordu. Son iki gündür takip ediliyorlardı, Jamie

bunu biliyordu; dün gece geniş bir açıklıkta, üstlerini örtmeden kamp yapmışlardı.

Ağır ve şüphe uyandırmayan hareketlerle ayağa kalktı, Claire'i peleriniyle örttü ve tuvalete gidecekmişçesine ormana daldı.

Ay solgundu, hilale daha yakındı, o yüzden ağaçların arasında pek ışık yoktu. Ateşin yarattığı gölgelere karşı gözlerini kapadı, sonra açıp karanlığa, cisimlerin boyutsuz siluetlerine, ruhların hâkim olduğu havaya alıştı.

Ama çam ağaçlarından birinin arkasından gelen şey bir ruh değildi.

"Kutsal Mikail koru bizi," dedi Jamie yumuşakça.

"Kutsal melekler seninle olsun dayı," dedi Ian, aynı yumuşaklıkla. "Ama biraz insan gücünün de faydası olurdu diye düşünüyorum."

"Eh, İlahi Güçler müdahale etmek için kulları aracı olarak kullanacaksa da itiraz etmem doğrusu," dedi Jamie, yeğeninin varlığıyla büyük bir sevinç duyarak. "Bu saçmalıktan başka nasıl çıkacağımızı bilemiyorum zaten."

Ian bir homurtu çıkardı; Jamie yeğeninin kafasını kampa ve ortadaki sönmüş ateşe çevirdiğini gördü. Başka laf etmeden ormanın derinliklerine ilerlediler.

"Çok uzun süre ortadan kaybolursam peşime düşerler," dedi Jamie. "Tepe'de durum nasıl?"

Ian omzunu silkti.

"Dedikodular dönüyor," dedi, ses tonu ve vurgusuyla bu "dedikodular" içinde kocakarı çekiştirmesinden ucu kavgaya varacak laflara kadar her şeyin var olduğunu belli etti. "Daha ölen yok gerçi. Ne yapayım Jamie Dayı?"

"Şu Richard Brown… Sürekli düşünüyor; bu herifin halleriyle neye, nereye varacağımızı Tanrı bilir."

"Çok düşünen adamlar tehlikeli olurlar," dedi Ian ve güldü. Yeğeninin hiçbir kitabı kendi isteğiyle okuduğuna şahit olmayan Jamie ona inanamayan gözlerle baktı.

"Evet, tehlikeli bir adam gerçekten," dedi sakince. "Yol üzerindeki bütün meyhanelerde, hanlarda, barlarda hikâyeler anlatıp durdu - sanırım sonunda ikimizi onun elinden alabilecek zavallı bir polis bulmayı umuyordu. Belki de bir çete dayanamayıp bizi eline geçirir de asar diye beklemiştir. Fazla yük olduk tabii ona."

"Öyle mi? Kafasında öyle bir şey kurduysa dayı, adam başarılı oldu

demektir. Ardınızdan gelirken kulak misafiri olduğum şeylerden haberdar olmak istemezsin.”

“Biliyorum.” Jamie dikkatlice gerindi, hassas kaburgalarını incitmemeye çalıştı. Daha beter halde olmaması Tanrı’nın bir lütfuydu - tabii bir de Claire’in saldırıyı yavaşlatan öfkesi vardı. Herkes bir süreliğine olduğu yerde kalıp onun çocuğu hınçla tartaklamasını izlemişti.

“Ama avlanmasını umduğu insanların bu kadar yakınında durmaması gerektiği sonunda aklına geldi. Düşünüyor şimdi. Yanımızdan uzaklaşırsa ya da birini gönderirse…”

“Tamam, izlerim.”

Jamie yeğeninin kafasını salladığını görmekten çok hissetti; gölgelerin içinde duruyorlardı. Ian hareketlendi, gidecek gibi oldu, sonra tereddüte düştü.

“Bir süre bekleyip sonra sıvışmaya kalksak daha iyi olmaz mı dayı? Yakınlardaki tepelerde saklanılabilecek güzel yerler var - şafağa kadar güvende oluruz.”

Öneri çok cezbediciydi. Jamie karanlık, vahşi ormanın çekiciliğini ve daha da önemlisi, özgürlüğün özlemini iliklerinde hissetti. Ağaçlığa girse, bir süre kalsa… Ama kafasını iki yana salladı.

“Olmaz Ian,” diye yanıt verdi, dediğinin aksini hissettiğini sesiyle belli etmeden duramayarak. “O zaman kanun kaçağı olmuş oluruz - başımıza ödül koyarlar. Taşra zaten bizi dışlamışken… afişler bastırırlar. Halk hemen Brown’un yapmak istediği şeyi yapar. Hem ayrıca kaçmış olursak bu suçluluğun itirafı gibi bir şey olur.”

Ian iç geçirdi ama kabullenerek başını salladı.

“Tamam o zaman,” dedi. Bir adım yaklaşıp dayısını kucakladı, sonra kayboldu.

Jamie içindeki uzun, içli nefesi zedelenmiş kaburgaların arasından yukarı salıverdi.

“Tanrı yanında olsun Ian,” dedi karanlığa, sonra da geri döndü.

Karısının yanına uzandığında kamp alanı sakindi. Adamlar battaniyelerinin içinde kütük gibi yatıyorlardı. Yitmekte olan ateşin etrafında iki siluet vardı: hem Richard Brown hem de Thomas Christie, birer kayanın üstüne oturmuş ve düşünceleriyle baş başa kalmışlardı.

Claire’i uyandırıp anlatmalı mıydı? Jamie biraz düşündü, yanağını karısının

yumuşak saçlarının sıcaklığına dayadı, bunu yapmamaya karar verdi. Ian'ın varlığından haberdar olmak Claire'i sevindirirdi, elbette ama Brown'un herhangi bir şeyden şüphe duymasına neden olmamalılardı ve adamın bunu Claire'in hal, tavır ve hatta yüz ifadelerinden çıkarabileceğinden endişe ediyordu. Hayır… en azından şimdilik.

Christie'nin ayaklarının olduğu yere bir göz atınca solgun hareketlilik dikkatini çekti; fare, ziyafet için arkadaşlarını çağırmıştı.

90. Kırk Altı Fasulye

Şafak söktüğünde Richard Brown gitmişti. Adamların kalanı nemrut yüzlerle, isteksizce, Oakes adındaki bet suratlı bir adamın emri altına girdi; güneye ilerlemeye devam ettik.

Geceleyin bir şey olmuştu; Jamie evden ayrıldığımızdan beri üzerinde olan gerginliğin bir kısmını yitirmiş gibiydi. Ters, yılmış, canı yanan ben, nedenini merak ettiğim bu değişiklikle bir nebze moral buldum. Richard Brown'u gizemli bir iş için kaybolmaya itenle aynı şeyden mi kaynaklanıyordu acaba?

Ama Jamie elimin durumunu sormak dışında konuşmadı - elim çok hassastı, parmaklarımı hemen hareket ettiremeyeceğim kadar sertleşmişti. Yanımızdakileri dikkatli gözlerle izlemeye devam ediyordu; tansiyonun düşüşü adamları da etkilemişti. Yine de sabırlarının her an taşabileceğinden, bizi oracıkta asacaklarından endişeleniyordum - Tom Christie'nin varlığını umursamadan.

Bu pozitifliğe katkıda bulunmak istermişçesine hava da açmış ve herkesi daha da rahatlatmıştı. İlişkilerin medeni bir çerçeveye oturduğunu söylemek abartılı olur ama Richard Brown'un istikrarlı kötü niyeti olmayınca, adamlarının normal insanları andırdıkları doğruydu. Her zaman olduğu gibi, uzun yolculuk herkesi bitkinleştirmiş, bezdirmişti. Tekerlek izleriyle kaplı yollarda bilyeler gibi birbirimize çarparak, yorgunluğumuzun çatısı altında birleşmiş halde ilerliyorduk - günün geri kalanında olmasa da en azından günbatımında durum bu oluyordu.

Brunswick'e vardığımızda ise bu nötr tutum hemen değişti. Oraya varmadan önceki bir-iki gün boyunca Oakes'un kafasında bir şeyler hesapladığı belliydi. İlk evlerin yanına vardığımızda rahat nefesler almaya başladığını gördüm.

O yüzden dinlenmek için küçük, yarı terk edilmiş bir beldenin kenarındaki bir meyhanede durduğumuzda, Richard Brown'u orada görünce şaşırmadım. Ama Brown'un onlara kısaca mırıldanmasıyla, Brown, Oakes ve iki tanesinin aniden Jamie'yi tutup elindeki su bardağını devirerek onu duvara yapıştırdıklarını görünce şaşırdım.

Ben de elimdeki bardağı hemen yere atarak onlara hücum ettim fakat Richard Brown koluma bir mengene gibi yapışıp beni atların yanına çekti.

"Bırak beni! Ne yapıyorsun, bırak dedim!" Tekme savurdum, gözlerini tırnaklarımla çizmeye çok yaklaştım ama iki bileğimi de tuttu, adamlarından

başka birine yardım için seslendi. Ben ciğerlerimi patlatırcasına ciyaklarken, beni çeteden başka bir adamın üstünde olduğu bir ata bindirdiler. Jamie'nin olduğu yönden bağırışlar geldi; meyhaneden olan biteni görmek için çıkanlar da oldu fakat bir grup silahlı adama karşı gelecek cesaret kimsede yoktu.

Tom Christie haykırıyordu; arkasında oturduğum adamın sırtını yumruklayarak ona bir bakış atmayı başardım ama adam belimden daha sıkı kavrayınca içimdeki son nefesi de yitirdim.

Yol almaya başladık; Brunswick ve Jamie, tozlu yolların arkasında kalmıştı.

Sessiz olmam söylenmesine rağmen sürdürdüğüm öfke dolu itirazlarım, isteklerim ve sorularım sonucunda etrafımı saran kol yine sıkılaştı.

Öfke ve korkuyla titrememe rağmen sonunda pes ettim. O anda fark ettim ki Tom Christie hâlâ bizimleydi, sarsılmış ve rahatsız bir haldeydi.

"Tom!" diye seslendim. "Tom, geri dön! Jamie'yi öldürmelerine izin verme! Lütfen!"

Ürkerek benim olduğum yöne baktı, üzengileri üstünde yükseldi, sonra Brunswick'e baktı ve Richard Brown'a dönüp bir şeyler bağırdı.

Brown kafasını iki yana salladı, Christie'nin yanaşabilmesi için atının dizginlerini çekti, sonra da açıklama yerine geçen bir cevap verdi. Duyduğu hoşuna gitmeyen Christie ona birkaç ters cevap verdi ama benzer karşılıklar alınca sonunda pes etti ve atını başını çevirip benimle konuşabileceği mesafeye geldi.

"Onu öldürmeyecekler, zarar da vermeyecekler," dedi, sesini toynak ve koşumlara rağmen duyurabilmek için bağırarak. "Brown onuru üzerine söz verdi."

"Sen de inandın mı Tanrı aşkına?"

Bunu duyunca bozuldu, grubun önüne geçmekte olan Brown'a döndü, sonra bir kez daha Brunswick'e baktı. Tereddüdü yüz hatlarına yansıdı ama dudaklarını kenetleyip kafasını iki yana salladı.

"Bir sorun çıkmaz," dedi. Yine de gözlerime bakmadı; onu geri dönmeye, adamları durdurmaya ikna etmek için yalvarmaya devam etmeme rağmen istediğimi yapmadı, hatta sonunda atını yavaşlatıp benimle muhatap olmayacağı bir uzaklıkta, geride kaldı.

Boğazım bağırmaktan şişmişti, midem korkuyla ağrıyor, kasılıyordu. Brunswick'i ardımızda bıraktıktan sonra hızımız yavaşlamıştı; nefesimi düzenlemeye odaklandım, çünkü sesimin titremesini önleyebilene kadar

konuşmamaya karar vermiştim.

“Beni nereye götürüyorsunuz?” diye sordum sonunda. Eyerin üstünde kaskatı duruyor, arkamdaki adamla saçma bir yakınlık kurmak istemiyordum.

“New Bern,” dedi, ketum bir mutlulukla. “Orada, Tanrı yardımcı olursa, senden sonunda kurtulmuş olacağız.”

***

New Bern’e giden yol korku, endişe, sıkıntı ve fiziksel bir sürü rahatsızlıkla geçti. Bana ne olacağını merak etsem de kafamın içindeki bu konuda kurduğum her şey, Jamie hakkındaki endişem tarafından bastırılıyordu.

Tom Christie bir şeyler öğrenebilmek için tek umudumdu ama beni görmezden geliyor, benden uzakta kalmaya özen gösteriyordu - ki bu bile oldukça büyük bir panik sebebiydi. Adam dertliydi, hem de Malva’nın ölümünden sonra aldığı halle karşılaştırıldığında bile ama artık donuk bir yas ifadesi takınmıyordu; çok endişeliydi. Jamie’nin öldüğünü bildiğinden ya da bundan şüpheleniyor oluşundan ödüm patlıyordu fakat itiraf edemiyordum - ne kendime, ne ona.

Adamların hepsi benim onlardan kurtulmak istediğim kadar benden kurtulmak istiyor gibilerdi; atların dinlenmeye ihtiyacı olduğu zamanlar dışında hiç durmadık. Yemek teklif ettiklerinde reddettim. New Bern’e vardığımızda, hem at binmekten dolayı hem de sürekli gergin, endişeli, sinirli olmaktan dolayı bitkin düşmüştüm.

Adamların çoğu kasaba dışındaki bir tavernada kaldılar; Brown’la adamların kalanından biri, yanlarında çıt çıkarmayan Tom Christie’yle birlikte, beni sokaklarda bir süre dolandırıp sonunda dış cephesi kireç kaplı, tuğla bir eve getirdiler. Brown’un beni neşeyle bilgilendirdiği üzere, burası Şerif Tolliver’ın eviymiş - aynı zamanda da kasaba hapishanesi.

Esrarengiz ama hoş bir görünüme sahip bu şerif, meraklı gözlerini üzerimde gezdirdi, sonra suçlandığım şeyleri duyunca yüzüne hafif bir iğrenme ifadesi geldi. İddiaları reddetmeye de kendimi savunmaya da yeltenmedim; gözlerimin odağı kaymaya başlamıştı ve bütün konsantrasyonumu dizlerimin bağının çözülmemesine veriyordum.

Brown’la şerif arasındaki konuşmaları zorlukla duyabiliyordum. Fakat sonunda, evin iç kısmına yöneltilmeden hemen önce, Tom Christie’nin aniden yanımda bittiğini fark ettim.

“Bayan Fraser,” dedi, çok alçak bir sesle, “inanın bana, kocanız güvende. Benim gözetimim altında öldürülmesine izin vermem - sizin de aynı şekilde.”

Gözlerimin içine bakıyordu. Bunu yapmayalı… günler mi olmuştu, haftalar mı? Adamın gri gözleri hem endişe, hem tuhaf bir rahatlık hissetmeme sebep oldu.

“Tanrı’ya güvenin,” diye fısıldadı. “O, haklı olanı bütün bu tehlikelerden uzaklaştıracaktır.” Sonra, yine ani bir hareketle elimi sıktı ve gitti.

***

On sekizinci yüzyıl hapishanelerinin geneliyle karşılaştırdığımda, daha beter bir halde olabileceğimi düşündüm. Kadınlar koğuşu şerifin evinin arka tarafında, normalde kiler olarak kullanılması muhtemel bir odaydı. Duvarlarda kalın bir alçı tabakası vardı; odanın eski bir sakini, bu tabakadan geniş bir parça sökmüş, fakat sonra altındaki paralel çıtalardan oluşan tabakayla, onun altında da aşılması mümkün olmayan, pişmiş kilden tuğlalarla karşılaşmıştı.

İçeride pencere yoktu; kapının yanındaki bir çıkıntının üstünde yanan gaz lambası, duvardaki çıplak tuğla alanı vurguluyor ama odanın köşelerine yetemiyordu. Tuvalet için kullanılacak kovayı göremiyordum ama varlığından haberdardım; o şaşmaz, kesif koku burnumu yakıyordu. Şerif beni içeri sokar sokmaz ağzımdan nefes almaya başlamıştım.

Kapı arkamdan sertçe kapandı ve kilidi anahtarla yerine yerleştirildi.

Gölgelerin içinde tekli bir karyola vardı; üstündeki kabartı havları dökülmüş bir örtüyle kaplıydı. Kabartı bir süre bekledi, ama sonunda kıpırdandı, doğruldu ve ortaya küçük, topluca bir kadın çıktı. Başı açıktı, saçları dağılmıştı; bana gözlerini kırpıştırarak, bir fare merakıyla baktı.

“Öğmp” gibi bir ses çıkardı, sonra da gözlerini küçük bir çocuk gibi, yumruklarıyla ovuşturdu.

“Rahatsız ettiysem çok özür dilerim,” dedim kibarca. Kalp atışlarım biraz yavaşlamıştı artık, ama titriyordum ve nefessizdim. Ellerimin titremesini engellemek için avuçlarımı kapıya bastırdım.

“Dert etme,” dedi kadın, sonra da ani bir hareketle esnedi, yıpranmış fakat hâlâ iş görebilecek kadar sağlam görünen dişlerini cesurca sergileyerek. Sonra dalgın hareketlerle dudaklarını oynattı, eskimiş bir gözlük çıkarıp burnunun üstüne koydu.

Gözlüğün camlarından dolayı kadının mavi, meraklı gözleri çok büyük görünüyordu.

“Adın ne?” diye sordu.

“Claire Fraser,” dedim kadına kısık gözlerle bakıp, hakkımızda çıkan dedikoduları onun da duymuş olabileceğinden şüphelenerek. Fırlatılan taşlardan biriyle göğsümde oluşan yara hâlâ görünür haldeydi.

“Yaa?” O da gözlerini kıstı, beni tanımaya çalışır gibiydi ama sonra omuz silkip vazgeçti. “Paran var mı?”

“Biraz.” Jamie beni neredeyse bütün parayı almaya zorlamıştı - çok fazla değildi fakat belime bağlı keselerin hepsinin dibinde küçük bir bozukluk ağırlığı vardı; korsemin içinde de iki tane beyanname duruyordu.

Kadın benden çok kısaydı, büyük göğüsleri sarkmıştı, göbeği kat kat olmuştu; üstünde yalnızca kombinezonu vardı, elbisesiyle korsesini duvardaki bir çiviye asmıştı. Zararsız görünüyordu - nefes alışverişim biraz daha düzeldi, ani bir şiddete maruz kalmayacağımı düşünmeye başladım.

Bana saldırganca bir davranışta bulunmadan yataktan hopladı, çıplak ayaklarıyla o an fark ettiğim üzere küflü samanlardan oluşan zemine indi.

“O zaman şu yaşlı zırtapozu çağır da biraz mey istet, olmaz mı?” dedi neşeyle.

“Neyi- ne?”

Kadın bana cevap vermek yerine kapıya geldi, yumrukladı ve bağırdı: “Bayan Tolliver! Bayan Tolliver!”

Kapı neredeyse hemen açıldı ve karşımıza uzun ince, sevimsiz bir leyleği andıran bir kadın çıktı.

“Of, Bayan Ferguson, of,” dedi kadın, “ne sıkıntılı insansınız böyle? Zaten geliyordum, Bayan Fraser’ı selamlayacaktım.” Resmi bir havayla sırtını Bayan Ferguson’a dönen kadın, benimkinden bir-iki santim yüksekteki yüzünü bana çevirdi.

“Bayan Fraser, ben Bayan Tolliver.”

Buna nasıl karşılık vermem gerektiğini bir saniye düşündükten sonra ihtiyatlı, belki biraz da sinir edici bir tavır takınmaya karar verdim. Kadına sanki valinin karısıymışçasına reverans yaptım.

“Bayan Tolliver,” diye mırıldandım, gözlerine bakmamaya dikkat ederek. “Çok incesiniz.”

İrkildi, gözleri keskinleşti, sanki yakınında solucan görmüş bir kuş gibiydi ama artık yüz hatlarımın kontrolüne tamamen sahip olduğum için ciddiyet belirten ifademle onu sakinleştirdim. Alay etmediğimi anladı.

“Rica ederim,” dedi soğuk bir nezaketle. “Burada sizin için oluşturacağımız şartları belirlemek ve sizi buranın işleyişinden haberdar etmek istedim. Her gün bir öğün yemek alacaksınız, tabii eğer lokantadan ısmarlamazsanız - kendi kesenizden yani. Yıkanmanız için her gün bir leğen getireceğim. Pis suyu siz taşıyacaksınız. Bir de- ”

“Aman, başlatma şimdi onlardan Maisie,” dedi Bayan Ferguson, kadının ezberlenmiş paragrafını rahatlıkla keserek. “Bunda para varmış. Bize bir şişe cin getiriver güzelim, olur mu, sonra anlatırsın derdini ha?”

Bayan Tolliver’ın yüzü onaylamaz bir tavırla büzüldü ama titreşen gözleri bana çevrildi. Ben cebime doğru ürkek bir hareket yapınca alt dudağını ısırdı, omzunun üstünden arkasına baktı, sonra bana doğru bir adım attı.

“Bir şilin alayım o zaman,” diye fısıldadı avcunu açarak. Bozukluğu eline bıraktım; kadın parayı hemen önlüğünün içine attı.

“Yemeği kaçırdın,” dedi, normal ve gıcık sesiyle. “Ama henüz geldiğin için bir istisna yapacağım, bir şeyler getiririm.”

“Çok incesiniz,” dedim yeniden.

Kapı kadının arkasından sertçe kapandı, hava ve ışık yine yok oldu. Kilit döndü.

Kilidin sesiyle içimde küçük bir panik dalgası oluştu. Hissettiğim korku, belirsizlik, kayıp duyguları bedenimi ciddi şekilde sarsmaya başladı. En ufak bir kıvılcımda yanmaya başlayacak, kül olacaktım sanki- ama bunu ne kendime, ne de Jamie’ye yapamazdım.

“O da içer mi?” diye sordum, soğukkanlılığımı topladığımı düşünerek oda arkadaşıma döndükten sonra.

“Fırsat bulunca içmeyen birini tanıyor musun?” diye sordu Bayan Ferguson. Kaburgalarının üstünü kaşıdı. “Fraser dedi… yani sen- ”

“Oyum, evet,” dedim biraz kabaca. “O konuyu açma.”

Kaşlarını kaldırdı ama anlayışla kafa salladı.

“Nasıl istersen,” dedi. “İskambil oynar mısın?”

“Hangisinden?”

“Brag diye bir şey duydun mu?”

“Hayır.” Jamie’yle Brianna onu ara sıra oynarlardı ama kuralları öğrenecek kadar izlememiştim.

“Kolay, öğretirim sana.” Yatağın altına el atıp eskimiş, mukavvadan bir deste çıkardı, burnunun altında yelpaze gibi yayıp salladı, gülümsedi.

“Haydi canım,” dedim, “hilecilikten almadılar seni buraya, değil mi?”

“Hile mi? Ben? Hiç de bile,” dedi kadın, alınmaksızın. “Sahtecilikten aldılar.”

Kendimi şaşırtarak kahkahayı bastım. Kendimi hâlâ titrek hissediyordum ama Bayan Ferguson kafa dağıtmama yardımcı olacak gibi görünüyordu.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum.

Kafasını kaşıdı, şapkasının başında olmadığını fark etti, yatağına uzanıp yığının altından çıkardı.

“Bir ay kadar oldu.” Kırışmış şapkasını taktı, başıyla kapıyı işaret etti. Dikkatle bakınca, pervazın üstünde onlarca küçük çentik olduğunu gördüm. Bazıları eski ve kirliydi, bazıları yeni kazınmıştı. Onları görünce midem tekrar kasıldı ama derin bir nefes alıp kendimi topladım, onlara sırtımı döndüm.

“Duruşmaya çıktın mı?”

Kafasını iki yana salladı, ışık gözlük camlarında parıldadı.

“Hayır, Tanrı korusun. Maisie’den duyduğum kadarıyla mahkemeyi kapamışlar; bütün hâkimler sıvışmış. İki aydır dava görülmüyormuş.”

Bu iyi değildi işte. Düşüncemi yüzüme yansıtmış olacağım ki kadın kolumu okşadı.

“Acele etme zaten tatlım. Senin yerinde olsam durumdan memnun olurdum. Seni mahkemeye çıkarmadan asamazlar. Beklemenin ölüm olduğunu söyleyenleri de gördüm, evet ama beklerken öleni görmedim. Yine de sonra, halatın ucunda can verdiklerini gördüm işte. Pis bir şey…”

Umursamaz bir üslupla konuşuyordu, elini neredeyse otomatik bir hareketle kaldırdı ve boynunun beyaz derisine dokundu. Yutkundu, minik adem elması hareket etti.

Ben de yutkundum, boğazımda yersiz bir düğümlenme hissettim.

“Ama ben masumum,” dedim, laf ağzımdan çıkarken bile neden o kadar güvensiz bir tonla konuştuğumu merak ederek.

“Tabii masumsun, tabii,” dedi abartılı sevecen bir tonla ve kolumu sıktı. “Böyle devam et tatlım, zorla kabullendirtmelerine izin verme sakın!”

“Vermem,” dedim duygusuz bir tonla.

“Günün birinde burayı basacaklar gibi duruyor,” dedi. “Asacaklar şerifi; dikkatli olması lazım. Pek sevilmez.”

Evin kızgın bir kalabalık tarafından basılmasının nelere mal olabileceğinden emin olamıyordum. Şerifin asılması iyiydi, hoştu ama Salisbury’yle Hillsboro’da bize saldıranların anısı hâlâ canlıyken bizi de sağ bırakacaklarını sanmıyordum. Linç edilerek ölmek, mahkeme kararını ıstırap içinde, içim içimi yiyerek beklemek ve sonunda asılmaktan daha hoş gelmiyordu. Fakat sonuçta isyanlarda her zaman kaçma fırsatı bulunuyordu.

Kaçıp nereye gideceğim ki, diye düşündüm.

Soruma düzgün bir yanıt bulamadan konuyu zihnimin derinliklerine ittim ve dikkatimi Bayan Ferguson’a verdim. Kartları hâlâ davetkâr bir tavırla tutuyordu.

“Tamam,” dedim. “Ama parasına değil.”

“Yoo, tabii değil,” dedi kadın hemen. “Ama yine de oyundan zevk almak için bir iddia koymalıyız. Fasulyesine oynayalım mı?” Kartları bırakıp yastığının altına el attı, küçük bir kese çıkardı ve kesenin içindeki bir avuç beyaz, böbreğe benzer taneciği avcuna döktü.

“Harika,” dedim. “İşimiz bitince de ekeriz onları, sonra fasulye sırığı büyüyüp çatıyı delerse ona tırmanıp kaçarız. Ne dersin?”

Kadın kahkahalara boğulunca ben de kendimi biraz daha iyi hissettim.

“Tanrı sesini duyar umarım tatlım,” dedi. “Dağıtayım mı?”

***

Brag pokerin bir türü gibiymiş. Ustalarından biriyle uzun süredir yaşadığımdan dolayı kumarbazları görünce tanıyacağımdan emin sayılırdım - Bayan Ferguson hile yapmıyor gibi görünüyordu, en azından şimdilik. Kırk altı fasulye öndeydim ki Bayan Tolliver geri döndü.

Kapı sertçe açıldı, kadın elinde üç ayaklı bir tabure ve bir parça ekmekle içeri girdi. Ekmek hem benim yemeğim, hem de onun hücre ziyaretinin bahanesiydi; bunu kadının bana, “Yarına kadar bununla idare edeceksiniz Bayan Fraser!” diye fazla yüksek bir sesle, adeta anons ederek ekmeği uzatışından çıkardım.

“Teşekkür ederim,” demekle yetindim. Ekmek tazeydi ve tereyağı niyetine, pastırma yağıyla şöyle bir süslenmişti. Artık girdiğim şoktan bir nebze çıkmış ve fena halde acıkmış durumda olduğum için hemen bir ısırık aldım.

Bayan Tolliver omzunun üstünden arkaya bakıp koridorun temiz olduğunu anladıktan sonra kapıyı sessizce kapadı, tabureyi yere koydu ve cebinden güdük, mavi, içi berrak bir sıvıyla dolu bir şişe çıkardı.

Tıpayı çekti, şişeyi biraz eğdi ve büyük bir yudum aldı. Uzun ince boğazı kasılarak hareket etti.

Bayan Ferguson hiçbir şey söylemeksizin, analiz ediyormuş gibi bir dikkatle izlemekle yetindi. Sanki Bayan Tolliver'ın daha önceki performanslarıyla kıyas yapmaya çalışıyordu.

Bayan Tolliver şişeyi indirdi, bir süre öyle kaldı, sonra ani bir hareketle bana verip kendini tabureye bıraktı. Nefes nefeseydi.

Olabilecek en normal tavırla şişenin ağzını koluma sildim, sonra bir yudum aldım. Kalitesizliği gölgelemesi için ardıç meyvesiyle aromalandırılmış ama alkolü sağlam bir cindi.

Bayan Ferguson sıra ona gelince birkaç kez yutkunmasını gerektirecek kadar içti; içmezken küçük, havadan sudan sohbetler ederek şişeyi aramızda döndürdük. Baştaki susamışlığını üzerinden attıktan sonra Bayan Tolliver neredeyse cana yakın bir hal aldı, o donuk yüzü yumuşadı. Yine de şişenin sonuna gelmeden kafamdaki soruyu sormaya yeltenmedim.

"Bayan Tolliver, beni buraya getiren adamlar, ee, acaba kocam hakkında bir şey söylediler mi?"

Geğirmemek için yumruğunu ağzına götürdü.

"Ne gibi?"

"Neredeymiş mesela?" dedim.

Gözlerini kırpıştırdı, kafası yerinde değil gibiydi.

"Duymadım," dedi. "Ama Tolly'ye söylemişlerdir herhalde."

Bayan Ferguson şişeyi ona uzattı -yatağa yan yana oturmuştuk- uzatırken de yataktan düşmenin ucundan döndü.

"Sorabilir misin ona Maisie?" dedi Bayan Ferguson.

Bayan Tolliver'ın camsı gözlerine rahatsız bir bakış geldi.

"Aa, hayır," dedi kadın, kafasını iki yana sallayarak. "Benimle öyle şeyler hakkında konuşmaz. Üzerime vazife değil."

Bayan Ferguson'la bakışınca kafasını iki yana salladığını gördüm. Demek ki bu konuda o an ısrar etmemeliydim.

Tüm endişeme ve konuyu öylesine bırakmayı hiç istemememe rağmen yapılacak bir şey olmadığını kabul etmek zorundaydım. Sahip olduğum bütün sabrı topladım, param bitmeden önce ne kadar cin alabileceğimi hesapladım - sonra da bu cinlerle neler başarabileceğimi düşündüm.

***

O gece küf ve sidik kokulu, nemli havayı içime çekerken hareketsiz yattım. Yanımda yatan Sadie Ferguson'ın kokusunu da alabiliyordum; üstünde kurumuş tere, cinin esansı karışmıştı. Gözlerimi kapamaya çalıştım ama her kapayışımda küçük klostrofobi dalgalarıyla cebelleşmek zorunda kaldım; alçı duvarlar üstüme geliyordu, yatağın örtüsüne yapışan yumruklarım olmasa kendimi kilitli kapıya fırlatacaktım. Çığlık çığlığa kapıyı yumruklayan, geçit vermeyen ahşapla uğraşmaktan tırnaklarının dibi kan içinde kalan, bütün çabasının boşa gittiği o halim gözümün önüne geldi - kimsenin benim için gelmeme ihtimali…

Bunun uzak bir ihtimal olduğunu sanıyordum. Bayan Ferguson şerifin sevilmemesi hakkında daha fazla şey anlatmıştı. Eğer burası basılırsa ve karısıyla birlikte buradan kaçırılırsa -ya da kendileri kaçarlarsa- mahkumları düşünme ihtimalleri hayli azdı.

Evi basanlar da bizi bulup öldürebilirlerdi, anın hararetiyle. Bizi bulamayıp evi ateşe de verebilirlerdi. Kiler tuğlayla kaplıydı ama bitişiğindeki mutfağın etrafı ahşaptı; ne kadar rutubetli olursa olsun, öyle bir durumda bu oda da tuğla duvarı olduğu gibi bırakarak çıra gibi yanardı.

Berbat kokulara aldırmaksızın derin, çok derin bir nefes aldım, nefes verirken gözlerimi kararlı bir tavırla kapadım.

Her günün derdi kendine yeter. Frank bu lafı çok severdi; mantıklı bir sözdü gerçekten.

Ama gün var, gün var, öyle değil mi, diye düşündüm ona cevaben.

Öyle mi? Sen söyle. Aklımdan geçen düşünce o kadar gerçekti ki sanki daha önceden duymuştum - belki de yalnızca öyle sanıyordum. Ama eğer yalnızca öyle sanıyorsam, Frank'in duygusuzca gülüşünü de kafamda kurmuştum.

Tamam, diye düşündüm. *Bir hayaletle felsefik tartışmalar yapacak hale geldim. Sandığımdan da berbat bir gün.*

Hayal ya da gerçek - kafamdan geçenler, dikkatimi salt endişeden uzaklaştırmayı başarmıştı. Bu çok cezbedici, hatta ihtiyaca benzer bir şeydi. Onunla konuşma dürtüsü, o konuşmaya kendimi kaptırma, cevapları kendim versem de hayali olsa da kafamı dağıtma hissi…

Hayır. Seni o şekilde kullanmayacağım, diye düşündüm üzülerek. *Seni yalnızca dikkat dağıtmaya ihtiyacım olduğunda hatırlamak büyük haksızlık; hem de bu haksızlık sana değil.*

Peki beni hiç düşünmüyor musun? Soru, göz kapaklarımın karanlığında süzüldü. Yüzünü netçe görebiliyordum; hatlar muzipçe kıvrılmıştı, tek kaşı havadaydı. Aslında biraz şaşırdım, çünkü uzun süredir onu böyle odaklanarak düşünmemiştim ve bu yüzden yüzünün neye benzediğini de unutmuş olabileceğimi sanıyordum. Ama unutmamışım.

Sorunun cevabını aldın sanırım, diye ses çıkarmadan cevap verdim. İyi geceler Frank.

Yan döndüm, yüzüm kapıya bakıyordu. Biraz daha sakinleşmiş gibiydim. Kapının dış hatlarını seçebiliyordum, bu da diri diri gömülmüşlük hissimi biraz dindirdi.

Gözlerimi tekrar kapadım, kendi vücuduma odaklanmaya çalıştım. Kanımın damarlarımda ilerleyişini, derimin altındaki organların guruldayışını, bunların bilincime ihtiyaç duymaksızın gerçekleşmesini dinlemek çoğu zaman rahatlatıcı olurdu. Bahçede oturup kovanlarındaki arıların vızıldamasını-

Aklıma hoş olmayan anlar getirip çarpıntıya neden olan bu düşünceyi hemen kestim.

Kalbimi, yani fiziksel organımı, kalın ve yumuşak odacıkları, zarif kapakçıkları düşündüm. Orada bir acı hissettim, çünkü kalbimde boşluklar vardı.

Jamie. Geniş, yankı yapan bir oyuk. Bir buzul yarığı kadar derin, soğuk… Bree, Jemmy, Roger… ve Malva, o minik ama en derin oyuk, iyileşmesi mümkün olmayacak bir ülser gibi…

O ana kadar yanımdakinin çıkardığı hışırtıları, horlamayı duymazdan gelmeyi başarmıştım. Ama boynuma sürtünen, sonra göğüslerime inen ve birini nazikçe sıkan eli görmezden gelemeyecektim.

Nefes almayı kestim. Sonra, çok yavaşça nefes verdim. Tamamen irademdışında, göğsüm onun avcuna oturdu. Sırtımda bir dokunuş hissettim; başparmak, kombinezonumun üstünden omurgamı takip ediyordu.

İnsanların birbirlerini rahatlatma ihtiyacı duyduğu zamanları iyi biliyordum. Bu rahatlığı hem almış, hem sağlamıştım. İnsanlığın kırılgan ağının sürekli yıpranıp yeniden oluşmasıyla ilgili bir şeydi bu. Ama orada, Sadie Ferguson'ın dokunuşunda basit bir sıcaklık duygusu, karanlıkta ihtiyaç duyulan refakatten fazlası vardı.

Kadının elini tuttum, göğsümden kaldırdım, parmakları nazikçe kapadım ve üzerimden çektim, kadının kendi göğsünün üstüne koydum.

“Hayır,” dedim yumuşakça.

Tereddüt etti, bacaklarını benimkilerin arkasına gelecek şekilde yaklaştırdı, sıcak ve yuvarlak hatlarını sürttü, şefkatini teklif etti.

“Kimse bilmez,” dedi, hâlâ ümitli bir tonla. “Unutturabilirim sana - bir süreliğine.” Eliyle kalçamı okşadı, nazikçe.

Bunu başarabilirse, diye düşündüm isteksizce, hoş olabilir aslında. Ama bu yolu kullanamazdım.

“Hayır,” dedim daha sert bir sesle ve sırtımın üstüne uzandım, yatakta uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım - ki aramızdaki mesafe en fazla dört santim olabiliyordu. “Üzgünüm ama hayır.”

Biraz sessiz kaldı, sonra iç geçirdi.

“Pekâlâ. Belki sonra…”

“Hayır!”

Mutfaktan gelen sesler kesilmişti, ev artık sessizdi. Ancak bu sessizlik dağın sessizliğinden farklıydı. Dalların çıtırtısı, fısıldayan esintiler, yıldızlı gökyüzünün uçsuz bucaksız boşluğu burada yoktu. Buradakinde kasaba şöminelerinin, mumların dumanları, sönük ışıkları, insanları uykularından uyandıran dertli düşünceler, rahatsızlıklar, karanlıkta rahat ettirmeyen şeyler vardı.

“Sana sarılabilir miyim?” diye sordu efkârlı bir sesle, parmakları yanağımı okşarken. “O kadarcık.”

“Hayır,” dedim tekrar. Ama eline uzandım, tuttum. Sımsıkı el ele tutuşarak uyuyakaldık.

***

Başta rüzgâr sandığım bir şeyle uyandık. Bacanın sırtı hücremizin içine doğru çıkıntı yapıyordu. Ama oradan geldiğini düşündüğüm inilti yoğunlaştı, tutkulu bir çığlığa dönüştü, sonra da aniden durdu.

“Tanrı korusun!” Sadie Ferguson doğruldu, gözleri ardına dek açılmıştı, gözlüklerini aradı. “Ne oldu öyle be?”

“Biri doğuruyor,” dedim, çığlıkların düzenini tanımıştım. Bir inilti daha geliyordu. “Hem de neredeyse tam zamanında.” Yataktan kaydım, ayakkabılarımı silkeledim; şüphelendiğim üzere parmak uçlarını küçük bir

hamamböceğiyle bir çift gümüşböceği mesken edinmişti.

İnilti ve bağırışları bir saat civarı dinledik.

“Artık durması gerekmiyor mu?” dedi Sadie, telaşla yutkunarak. “Çocuğun artık doğması gerekmiyor mu?”

“Yani,” dedim dalgınca, “bazı bebekler daha zor çıkıyorlar.” Kulağımı kapıya dayamış, öteki tarafta neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hamile kadın, her kimse, mutfakta, benden üç metre kadar ötedeydi. Ara sıra Maisie Tolliver’ın boğuk, şüpheci sesini duyuyordum. Fakat duyduklarımın çoğu inilti, çığlık ve nefes kesilmesinden ibaretti.

Bir saat daha öyle geçince artık sinirlerim dayanamayacak hale geldi. Sadie yataktaydı, gürültüyü bastırması umuduyla yastığı kafasına bastırmıştı.

Yeter artık, diye düşündüm ve Bayan Tolliver’ın sesini tekrar duyduğumda kapıyı topuğumla tekmeleyip, “Bayan Tolliver!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Kadın beni duydu; birkaç saniye sonra anahtar deliğe girdi ve hücre ışıkla, havayla doldu. Gün ışığı beni bir anlığına kör etti ama sonra gözlerimi kırpıştırınca şöminenin yanında el ve dizlerinin üstünde duran, yüzü bana dönük bir kadın olduğunu gördüm. Siyah bir kadındı, ter içindeydi; o an kafasını kaldırdı, bir kurt gibi uludu. Bayan Tolliver sanki biri sırtından bıçaklamış gibi irkildi.

“Müsaade edin,” dedim onun yanından geçerek. Beni durdurmak için bir şey yapmadı; kadının yanından geçerken cin kokusu burnumu dağladı.

Siyah kadın dirseklerinin üstüne çökmüştü, nefes nefeseydi, çıplak kalçalarını havaya dikmişti. Terden sırılsıklam olmuş kombinezonun kumaşı içindeki karnı bir hint armudu gibi sarkmıştı.

Bir sonraki ulumadan önce kısa sorular sordum, dördüncü çocuğu olduğunu ve dün gece suyu geldiğinden beri doğurmaya çalıştığını öğrendim. Bayan Tolliver bu kadının da bir mahkûm ve bir köle olduğu bilgisini paylaştı, sağ olsun. Bunu kadıncağızın sırtındaki ve kalçasındaki morumsu kamçı izlerinden anlayabiliyordum zaten.

Cam gibi gözleriyle tepemde dikilen Bayan Tolliver pek bir işe yaramayacaktı ama kadının terlemekten perişan olmuş yüzünü silmek için temiz bir bez ve bir leğen su getirdi. Gözlüklerini takan Sadie Ferguson da hücresinden dışarı çıktı fakat bir sonraki ulumayı duyunca hemen içeri döndü.

Bebek ters geliyordu; sonraki on beş dakika herkes için acı verici oldu. Ama

sonunda, önce ayaklarını çıkararak küçük, cıvık, hareketsiz, hiç doğal olmayan solgun mavi tenli bir çocuğu dünyaya getirdim.

“Aa…” dedi Bayan Tolliver, kırılgan bir tonda. “Ölmüş.”

“Güzel,” dedi anne, boğuk ve derin bir sesle, sonra da gözlerini kapadı.

“Yok öyle bir şey,” dedim ve çocuğu hemen yüz üstü çevirdim, sırtına şaplak attım. Hareket gelmeyince bebeğin mukuslu yüzünü kendime çevirip ağzıyla burnunu sertçe emip sıvıları tükürdüm. Ağzımda gümüş tadıyla bebeğin ağzına yavaşça hava verdim, durdum, hâlâ ölü bir balık gibi olan bedeni kontrol ettim, tekrar üfledim - çocuğun derisinden daha da açık bir mavi olan gözleri açıldı, meraklı bakışları bana yöneldi.

Bebek ürkek, tereddütlü bir nefes alınca güldüm, içim beklenmedik bir neşeyle dolmuştu. Başka bir çocuğun kâbuslara neden olan hatırası, ellerimde yok olan o yaşam kıvılcımı, beni terk etti. Bu çocuk iyiydi, bedeni sağlamdı.

“Aa!” dedi Bayan Tolliver bir kez daha, sonra da eğilip baktı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Ay, ay, ay!”

Bebek ağlamaya başladı. Göbek bağını kestim, oğlanı bezlere sardım ve istemeye istemeye, Bayan Tolliver’a teslim ettim. Kadının çocuğu ateşe düşürmesinden korktum. Sonra dikkatimi anneye çevirdim; kadın leğendeki suyu iştahla içiyor, hâlihazırda ıslak olan kombinezonunu daha da ıslatıyordu.

Sırt üstü uzanıp onunla ilgilenmeme izin verdi ama konuşmadı, gözlerini kötücül bakışlarla çocuğuna çevirip durdu.

Evin içinde ayak seslerimi duymamın üzerinden çok geçmeden şerif göründü, şaşkındı.

“Ah, Tolly!” Doğum sıvılarıyla kaplı, cin kokan Bayan Tolliver, gülen yüzüyle adama dönüp bebeği gösterdi. “Bak, Tolly, yaşıyor!”

Şerif neye uğradığını şaşırmış gibiydi, kalkık kaşlarla karısına baktı ama sonra durumu kavrar gibi oldu. Bunun sebebinin cin kokusu olduğunu düşündüm. Eğilip ufaklığa dokundu, sert hatları gevşedi.

“Çok sevindim Maisie,” dedi. “Merhaba, minik dostum.” O an, şöminenin yanında diz çökmüş, suyun kalanı ve bir bezle etrafı temizlemek için elinden geleni yapan bendenizi gördü.

“Bayan Fraser doğumu yaptırttı,” diye hevesle açıkladı Bayan Tolliver. “Çocuk ters gelmişti ama kadın çok zekice bir şeyler yaptı, çocuğa nefes aldırdı - biz öldü sandık, çünkü hareketsizdi ama ölmemiş! Ne güzel, değil mi Tolly?”

“Ne güzel,” dedi şerif biraz dalgınca. Bana dikkatle baktı, sonra aynı gözleri anneye çevirdi; kadının ona bakan gözlerinde meşum, katiyen umursamaz bir hava vardı. Adam ayağa kalkmamı istedi, sonra da başıyla hafif bir selam verdikten sonra beni hücreme yöneltip kapıyı ardımdan kapadı.

O anda benim ne yaptığımdan şüphelenmiş olabileceği kafama dank etti. Suçlandığım şeyin aksine böyle bir şey yapmış olmamla irkilmiş olması şaşılacak şey değildi. Islaktım, pistim; hücre artık daha da sıcak ve havasız gibiydi. Yine de doğumun neşesi sinirlerime iyi gelmişti. Elimde ıslak bir bezle yatağa oturduğumda hâlâ gülümsüyordum.

Sadie bana saygıyla bakıyordu, hafif bir iğrenmeyle karışık da olsa.

“Şimdiye kadar gördüğüm en pis işti,” dedi. “Tanrı aşkına, hep böyle midir?”

“Az çok. Hiç doğum görmemiş miydin? Senin çocuğun yok mu?” diye sordum merakla. Kafasını sertçe iki yana salladı ve işaret parmağıyla serçe parmağını yumruğundan dışarı çıkardı. Şeytan işaretiyle beni güldürmeyi başardı.

“Yanıma bir erkek ilişmiş olsaydı, düşüncesiyle bile irkilirdim,” dedi tutkulu bir tonla.

“Öyle mi?” dedim, önceki gecenin girişimlerini hatırlayarak. O halde sadece rahatlatmak için değildi. “Bay Ferguson?”

Gözlüklerinin arkasından mahcup gözlerle baktı.

“Şey, yani, o yaşlıydı - benden çok büyük bir çiftçiydi; beş sene önce zatülcenpten gitti.”

Düşünmeye başladım; bir dulun bir hizmetçiden de bir zevceden de daha özgür olduğu kesindi ve kendi kendine yetebilecek kadınlar da…

Bir süredir mutfaktaki seslere kulak vermiyordum ama o anda gelen sert çatırtı ve şerifin küfreden sesi artık kulak kesilmeme neden oldu. Çocuktan da, Bayan Tolliver’dan da ses yoktu.

“Siyah kaltağı yerine götürüyor,” dedi Sadie, ona hayretle bakmama neden olacak kadar düşmanca bir sesle.

“Bilmiyor musun?” dedi şaşkınlığımı görerek. “O karı bebeklerini öldürdü. Bunu doğurduğu için artık asabilirler.”

“Yaa…” dedim dalgınca. “Bilmiyordum.” Mutfaktaki sesler kesildi; yaşamın hareketliliğini hâlâ ellerimde hissederek gaz lambasını izlemeye koyuldum.

91. Hoş Bir Komplo

Su, Jamie'nin kulağının hemen altında şapırdadı, sesiyle bile onu rahatsız etmeye yetti. Bozulan çamurun ve ölü balıkların kokusu da duvara vurulduğunda aldığı darbe de işe yaramamıştı.

Kıpırdandı, kafasını ya da midesini, mümkünse ikisini de rahat ettirebileceği bir pozisyon bulmaya çalıştı. Onu haşlanmış hindi gibi bağlamışlardı ama yine de yan yatıp dizlerini kendine çekmeyi başardı, bu da biraz rahatlattı.

Yıkık dökük, kayıkhaneye benzer bir yerdeydi; alacakaranlığın son ışıklarında, onu kıyıya getirdiklerinde görmüştü - başta boğacaklarını sanmıştı ama buraya getirip çuval gibi yere sermişlerdi.

"Acele et Ian," diye mırıldandı, rahatsızlığı artınca biraz daha kımıldanarak. "Bu haltlar benden çoktan geçmiş artık."

Brown hareket ettiğinde yeğeninin onu takip edebilmek için yeterince yakında olmuş olduğunu, şimdi nerede olduğu hakkında bir fikri olduğunu ümit etmekle yetinmek zorundaydı; oğlanın etrafı didik didik ettiği kesindi. Kayıkhanenin bulunduğu kıyının üstü açıktı, bitkisizdi ama Johnston Kalesi'nin altında, yani Jamie'nin şu an bulunduğu yerin biraz üstündeki tepenin aşağısında sık çalılar vardı.

Ensesi zonkluyordu, ağzının arka kısmında pis bir tat vardı. Bunlara bir de uzun süre önce aldığı bir balta darbesiyle kafası yarıldıktan sonra çektiği berbat baş ağrılarının, sönük de olsa, zamansız bir taklidi eklenmişti. O ağrının aklına ne kadar çabuk geldiğine şaşırdı; uzun yıllar önce olan o olayın anısını bile gömdüğünü sanıyordu. Görünüşe göre kafatasının özel bir hafızası vardı ve bu unutkanlığı yüzünden onu kusturmaya ant içmişti.

Ay tepedeydi, parlıyordu, duvarın ahşap plakalarının arasındaki çatlaklardan ışığını veriyordu. Loşluk nedense sallanıyor, mide bulandırıcı hareketler yapıyor gibiydi; ama Jamie gözlerini kapadı, bütün zihnini Richard Brown'a ve onu bir gün yalnız başına eline geçirirse neler yapacağına yoğunlaştırdı.

Claire'i nereye götürmüştü, ne halt etmeye? Tom Christie de onlarla gittiği için biraz rahatlıyordu; adamın Claire'in öldürülmesine müsaade etmeyeceğini, ayrıca onu bulabilirse Claire'i de bulabileceğini düşünüyordu.

Akıntının rahatsızca ilerleyişinin arasından bir ses geldi. Hafif bir ıslıktı bu -

sonra bir şarkıya dönüştü. Sözcükleri biraz zorlanarak anlayınca her şeye rağmen gülümsedi. “Evlendir beni, evlendir beni papaz efendi, yoksa ben senin cenazende papaz olurum. Cenazende papaz olurum!”

Daha da sersemleyeceğini bile bile bağırdı ve birkaç saniye sonra Ian, sevgili yeğeni, yanına gelmiş, bağlarını kesiyordu. Yerde hafifçe yuvarlandı, kramp girmiş kaslarını çalıştırmayı bir süre başaramadı, sonra ellerinin üstünde yükseldi, istifra etti.

“İyi misin Jamie Dayı?” Ian eğleniyor gibiydi, lanet olasıca.

“İdare ederim. Claire nerede, biliyor musun?” Yalpalayarak ayağa kalktı, pantolonunu yokladı; parmakları sosis gibi olmuştu, kırık olan zonkluyordu. Dolaşımın geri gelmesiyle batmalar, karıncalanmalar hissediyordu. Ama kusup rahatlayınca diğerleri önemsiz ayrıntılar olarak kaldı.

“Vay be,” dedi Ian, dayısının bu kadar kısa sürede kendisini o kadar toparlamasından etkilenerek. “Evet, New Bern’e götürmüşler. Oradaki şerife bırakmış olabilirlermiş, Forbes’a göre.”

“Forbes mu?” Jamie hayret içinde döndü, düşmemek için elini son anda çatlak ahşap duvara dayadı. “Neil Forbes mu?”

“Ta kendisi.” Ian dayısının dirseğinin altına elini koyup ona destek oldu; ahşap Jamie’nin ağırlığıyla çatlamıştı. “Brown her yere gidip herkesle konuştu ama sonunda Cross Creek’te Forbes’la iş yaptı.”

“Neler konuştuklarını duydun mu?”

“Duydum.” Ian’ın sesi normaldi ama altında bir heyecan barındırdığı da dayısının kulağından kaçmıyordu - bu başarısından dolayı gurur duymadığı da söylenemezdi.

Brown’un basit bir amacı varmış - artık başında bir angarya haline gelmiş Fraserlar’dan kurtulmak. Forbes’un Jamie’yle geçen yaz bol katranlı takışmasından, sonra Mecklenberg’deki söz düellosundan haberdarmış. Bu yüzden, bir avukat olan Forbes’a, suçlu durumda olduğunu iddia ettiği çifti teslim etmeyi teklif etmiş.

“Adam bir süre volta attı, düşündü -Forbes yani- nehrin yanındaki depodaydılar; ben de katran fıçılarının arkasında saklanıyordum. Sonra birden güldü, aklına acayip mantıklı bir şey gelmiş gibi.”

Forbes, Brown’a Jamie’yi almalarını, bağlamalarını ve Brunswick yakınlarında, kendisinin sahibi olduğu küçük bir araziye götürmelerini önermiş. Jamie oradan bir gemiye bindirilerek İngiltere’ye iade edilebilir,

böylece bir daha ne Forbes'un, ne de Brown'un işine karışabilirmiş - karısını savunacak durumda da olamazmış.

Claire de kanuna teslim edilmeliymiş. Suçlu bulunursa, kadının sonu gelmiş olurmuş; bulunmazsa da bu skandal olay üzerine kadının itibarı iki paralık olurmuş - böylece Fraser Tepesi de savunmasız hale gelirmiş, yani İskoç Özgürlükçüler'in liderliğine Forbes soyunabilirmiş.

Jamie bunları sessizce dinledi. Öfkesinin içinde istemsizce, küçük bir hayranlık oluştu.

"Hoş bir komploymuş," dedi. Kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı, çünkü halsizliğin yerini kanının pompaladığı öfke alıyordu.

"Daha dur dayı," dedi Ian. "Stephen Bonnet adında bir beyefendi hatırlıyor musun?"

"Evet. Ne olmuş ona?"

"Seni alıp İngiltere'ye götürecek gemi onunmuş." Ian'ın sesinde yine muzip bir ton oluştu. "Avukat Forbes bir süredir onunla ortak iş yapıyormuş - hem onunla hem de Wilmington'daki bazı tüccar dostlarıyla. Hem gemi, hem de yükünde ortak pay sahibiler. İngiliz blokajından beri kârları da artmış; şu Bonnet bayağı sağlam bir kaçakçı galiba."

Jamie kısık sesle, Fransızca okkalı bir küfür etti, kayıkhaneden dışarı baktı. Su sakin ve güzeldi, ayın gümüş yansımasını sergiliyordu. Görünürde bir gemi vardı, bir kâğıdın üstüne düşmüş bir örümcek kadar güzel görünüyordu. Bu Bonnet'ninki miydi?

"Tanrı aşkına," dedi. "Ne zaman gelecekler dersin?"

"Bilmiyorum," dedi Ian, ilk kez güvensiz bir tonla. "Akıntı kıyıya doğru mu dersin, denize doğru mu?"

Jamie anlayabilecekmiş gibi aşağıdaki suya baktı.

"Ne bileyim ben? Ne fark eder?" Yüzünü ovuşturdu, düşünmeye çalıştı. Kamasını almışlardı, tabii. Çorabının içinde bir *sgian dhu* vardı ama o sekiz santimlik bıçağın pek yardımcı olabileceğini sanmıyordu.

"Yanında ne silah var Ian? Okunu almamışsındır herhalde, ha?"

Ian üzgünce kafasını iki yana salladı. O da dayısının yanına, kayıkhanenin kapısına geldi; gemiyi izlerken ay yüzündeki açlığı yansıttı.

"İki tane iş gören bıçağım var, bir kama, bir de tabanca var. Tüfek de var ama atın yanında bıraktım." Uzaktaki ağaçların arasındaki karanlığa doğru

baktı. “Getireyim mi? Görülebilirim.”

Jamie düşündü, parmaklarını kapı ağzının üstünde tıkırdattı ama kırık parmağı onu durdurdu. Bonnet’yi pusuya yatıp bekledikten sonra haklama düşüncesi adeta bir ihtiyaç gibi geliyordu; Ian’ın açlığını paylaşıyordu. Ama mantığı tüm olasılıkları hesaplamakla meşguldü. Aklının bu kısmı -vahşi olan kısmın silah çekip savaşma isteği kadar şiddetli şekilde-düşman hakkında uzun uzun düşünme ihtiyacı hissediyordu.

Henüz gemiden yaklaşan bir sandal görünmüyordu. Bu geminin Bonnet’ninki olduğunu varsayarak -ki bundan emin değillerdi- onu almaya gelmelerine daha birkaç saat olabileceğini düşündü. Peki, Bonnet’nin bizzat teşrif etme ihtimali neydi? Geminin kaptanı oydu; böyle bir işe astlarını mı gönderirdi, kendi zahmete girer miydi?

Bonnet kayıkhaneye gelecek olan sandalda olursa, Jamie bir tüfekle pusuya yattığı takdirde onu vurabilirdi. O da gelirse. Karanlıkta o olduğu anlaşılabilirse. Vurabilirdi ama öldüreceği garanti değildi.

Ama Bonnet sandalda olmazsa… o zaman sandalın iyice yaklaşmasını bekleyip içine atlamak ve gelenleri haklamak gerekecekti. Kaç kişi gelirdi - iki, üç, dört? Hepsinin öldürülmesi ya da en azından etkisiz hale getirilmesi gerekirdi. Sonra o sandalı gemiye geri götürecekti - gemidekiler elbette sahilde çıkan arbedeyi fark etmiş olacaklar ve sandala bir top güllesi atıp batıracaklar ya da küpeşteye iyice yaklaşmalarını bekleyip küçük silahlarla işlerini bitireceklerdi.

Eğer bir şekilde, fark edilmeden gemiye binmeyi başarırlarsa da içeriyi talan edip o Stephen Bonnet’yi bulacak, gebertecek ve bunu mürettebata çaktırmayacaklardı…

Bu zahmetli analiz, bir nefes süresinde gerçekleşti ve zihnen hemen reddedildi. Ele geçirilir ya da öldürülürlerse Claire yalnız, savunmasız kalırdı. Jamie bu riske giremezdi. Ama Forbes’u bulabilirdi, diye düşündü kendini rahatlatmak için - zamanı gelince bulacaktı da.

“Pekâlâ,” dedi, iç geçirerek yeğenine dönerken. “Tek at mı var Ian?”

“Evet,” dedi Ian, benzer şekilde iç geçirerek. “Ama başka bir tanesini nereden çalabileceğimizi biliyorum.”

92. Kâtip

İki gün geçti. Sıcak, rutubetli, karanlık, küflü, mantarlı günler. Bulduğunu yiyen, zaman ve mekân tanımayan hamamböcekleri, ışık söner sönmez göz kapaklarımı çiğnemeye çalışıyorlardı. Ayakkabılarımın derisi yapışkan ve gevşek bir hal almıştı, saçlarım iyice cansızlaşmış, kirlenmişti. Tıpkı Sadie Ferguson gibi, ben de zamanımın büyük kısmını kombinezonumla geçirmeye başlamıştım.

Bayan Tolliver gelip temizlik için yardım etmemizi istediğinde oyunumuzu yarıda kestik -Sadie kazanıyordu- yardıma gitmek için neredeyse birbirimizi ezecektik.

Çamaşır kazanının ateşi sağ olsun, bahçe daha da sıcaktı ve giysilerin içinde kaynadığı kazandan çıkan buharlar yüzünden en az içerisi kadar nemliydi. Zaten vücudumuza yapışmış olan kombinezonlarımız, terden artık neredeyse transparan bir hale gelmişti - bu iş zordu. Etrafta böcek yoktu ama gözü kör edecek kadar parlayan, burnumla kollarımı kıpkırmızı yapacak kadar kızgın güneş vardı.

Bayan Tolliver'a doğuran kadınla çocuğu sorduğumda dudaklarını büzdü, kafasını iki yana salladı; sanki birisi bir yerini sıkmış gibi bir hal aldı. Önceki gece şerif yoktu, mutfaktan böğürtü sesi gelmemişti. Bayan Tolliver'ın solgun yüzünden anladığım kadarıyla, kadın cin şişesiyle uzun, yalnız bir gece geçirmiş ve şafağa kadar uyuyamamıştı.

"Gölgeye otursan daha iyi olur, ayrıca su içmen lazım," dedim. "Bolca." Çay ya da kahve daha iyi olurdu ama bunlar kolonide altından daha pahalıydı; bir şerifin karısında bulunacağından emin olamıyordum. "Eğer ipeka varsa ya da biraz nane…"

"Kıymetli tavsiyeniz için sağ olun Bayan Fraser!" diye terslendi kadın fakat sonra yalpaladı. Solgun yanakları ter içindeydi.

Omuz silktim ve kendimi sırılsıklam, buharı tüten çamaşırları pis ve köpüklü sudan çıkarma işine verdim. Bunu kullanılmaktan aşınmış, terli ellerimin arasında kayacak kadar pürüzsüzleşmiş, bir buçuk metrelik bir tahtayla yapıyordum.

Yıkama, durulama, sıkma aşamalarını hallettikten sonra çamaşırları bir ipe astık, sonra da kendimizi evin yanındaki gölgeliğe bıraktık. Nefes nefese,

teneke bir kabı aramızda paylaştık ve kuyu kovasından gelen, ılıktan daha sıcak suyu sırayla yudumladık. Yüksek sosyal sınıfına aldırmaksızın, Bayan Tolliver da aniden oturdu.

Kabı ona uzatmaya yeltendiğimde, kadının gözlerinin birden yerinden uğradığını gördüm. Yere kapaklanmaktan ziyade yavaş yavaş, sönmekte olan ekoseli bir balon gibi yığıldı.

“Öldü mü?” diye sordu Sadie Ferguson hevesle, etrafı kolaçan etti, kaçabilme olasılığını tarttı.

“Hayır. Akşamdan kalmalıkla güneş çarpması birleşmiş gibi duruyor.” Kadının nabzını kontrol edince güçsüz, hızlı ama düzenli bir ritim buldum. Ben de Bayan Tolliver’ı oracıkta, kendi kusmuğuyla boğulabileceği bir durumda bırakıp, yalınayak ve kombinezonumla olmama rağmen sıvışmayı düşünmeye başlamıştım. Ama evin köşesinden gelen erkek sesleri bunları yarıda kesmeme neden oldu.

İki adam geliyordu - biri Tolliver’ın emrindeki polis memuruydu; onu Brown’un adamları beni burada getirdiğinde görmüştüm. Ötekisi hayli iyi giyimli, ceketinin üstünde gümüş düğmeler olan, onun içine de ipekten bir yelek giymiş bir yabancıydı. Yapılı bir adam olan bu yabancı kırk yaşlarındaydı, önündeki sahneye kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Bunlar mahkûmlar mı?” diye sordu iğrenerek.

“Evet efendim,” dedi memur. “Yani, iç çamaşırlarıyla olanlar. Öteki şerifin karısı.”

Gümüş Düğmeli’nin burun delikleri bu bilgiyle genişledi, sonra tekrar daraldı.

“Ebe olan hangisi?”

“Ben oluyorum o,” dedim, ayağa kalkıp kendime saygın bir hava katmaya çalışarak. “Bayan Fraser.”

“Öyle mi…” Ses tonuyla Kraliçe Charlotte olduğumu söylesem de fark etmeyeceğini belli etmek ister gibiydi. Aşağılayan bakışlarla beni süzdü, kafasını iki yana salladı, ter içindeki memura döndü.

“Suçu ne?”

Ziyadesiyle ahmak bir gence benzeyen memur dudaklarını büzdü, gözlerini yabancıyla benim aramda gezdirdi.

“Eee… bir tanesi sahteci,” dedi, “öteki de katil. Ama hangisiydi diye sorarsanız…”

“Katil benim,” dedi Sadie cesurca, sonra da ekledi, “bu kadın da çok iyi bir ebedir!” Ona şaşkın gözlerle baktığımda ağzını kapadı, kafasını çok hafifçe iki yana sallayıp sessiz olmamı işaret etti.

“Yaa… Pekâlâ. Bir elbiseniz var mı hanımefendi?” Ben başımı onaylayınca, “Giyinin,” dedi, memura döndü ve cebinden geniş, ipek bir mendil çıkarıp tombul, pembe yüzünü sildi. “Kadını yanıma alıyorum. Bayan Tolliver’a söylersin.”

“Söylerim efendim,” dedi memur hemen, reverans yaparcasına. Baygın haldeki Bayan Tolliver’a bir bakış attıktan sonra Sadie’ye döndü, kaşlarını çattı.

“Sen, yerdeki, kadını içeri götür, iyileştir. Haydi!”

“Hemen efendim,” dedi Sadie ve buğulanmış gözlüklerini gözüne yerleştirdi. “Derhal!”

Sadie’yle konuşma fırsatım olmadı; at arabasına bindirilmeden önce berbat haldeki elbisemle korsemin içine girebilmek için bile zor vakit bulmuştum - bu at arabası da hayli bakımsızdı ama bir zamanlar havalı bir şey olduğu belliydi.

“Kim olduğunuzu ve beni nereye götürdüğünüzü sormamda bir mahsur var mı acaba?” diye sordum, iki-üç sokak geçtikten sonra. Adam pencereden dışarıya dalgın ve suratsız bir ifadeyle bakıyordu.

Sorumla kendine geldi, bana dönüp gözlerini kırpıştırdı; sanki canlı bir varlık olduğumu yeniden keşfetmişti.

“Ah, affedersiniz hanımefendi. Vali konağına gidiyoruz. Şapkanız yok mu?”

“Yok.”

Zaten aksini beklemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, şahsi düşüncelerine geri döndü.

Konağı sonunda bitirmişlerdi ve hayli güzel bir yer olmuştu. Önceki Vali, William Tyron, buranın inşasını başlatmış ama inşaat bitemeden New York’a gönderilmişti. Yanlarındaki zarif kanatlarıyla birlikte göğe doğru süzülen bu devasa bina sonunda bitmişti. Yolun kenarını süsleyen çimler ve sarmaşıklar bile hazırdı ama etrafını yıllar sonra kaplayacak olan ağaçlar henüz fidanlardı. Araba yolda durdu fakat biz -elbette- heybetli ön kapıdan girmedik, arkaya geçip hizmetlilerin katına inen merdivenleri kullandık.

Orada hemen bir hizmetçinin odasına sokuldum, elime bir tarak, bir leğen, bir de şapka verildi, benden kendimi hemen daha az pespaye bir hale sokmam

istendi.

Rehberim -aşçı tarafından saygıyla selamlanırken öğrendiğim üzere adı Bay Webb'di- ben telaşla yıkanıp hazırlanırken sabırsızlıkla bekledi, sonra da kolumdan tutup üst kata çıkardı. Dar bir merdiven sahanlığından ikinci kata çıktık. Orada karşımıza çok genç, fazlasıyla ürkek görünümlü bir hizmetçi çıktı, bizi bekliyordu.

"Ah, gelebildiniz efendim, sonunda!" Kız hemen Bay Webb'e başıyla selam verdi, bana merakla baktı. "Kendisi ebe mi?"

"Evet. Bayan Fraser, bu da Dilman." Adam başıyla kızı gösterdi, İngilizler'in ev hizmetçileri için adet edindiği üzere yalnızca soyadını kullanmıştı. Kız bana da başıyla selam verdi, sonra aralık duran bir kapıyı gösterdi.

Oda büyük ve zarifti, içinde tenteli bir yatak, cevizden bir komodin, bir gardırop ve bir koltuk vardı ama ters dönmüş ve içindekileri düşürmüş bir nakış sepetiyle içinde çocuk oyuncakları barındıran başka bir sepet odanın havasını bozuyordu. Yatakta büyük bir kabarıklık yatıyordu - tahminen Bayan Martin, valinin karısı.

Dilman tekrar reverans yapıp adımı ona bildirdiğinde tahminimin doğru olduğu ortaya çıktı. Kadın tostoparlaktı -hamileliğin son aşamasındaki kadınların ortalamasına göre bile- küçük ve sivri bir burnu vardı. Uzağı göremiyordu; bakışlarıyla bana istemsizce Beatrix Potter'ın Bayan Tiggly-Winkle'ını hatırlattı. Ama karakter açısından pek benzemiyorlardı.

"Bu kim be?" diye terslendi, örtülerin arasından meymenetsiz bir ifadeyle bakarak.

"Ebe, hanımefendi," dedi Dilman, tekrar reverans yaparak. "İyi uyudunuz mu efendim?"

"Nasıl uyuyayım?" dedi kadın yine tersçe. "Bu minik canavar tekmeleriyle karaciğerimi çürüttü, bütün gece kustum, çarşafları ter içinde bıraktım, bütün gece nöbet geçirdim. Bana vilayette hiç ebe olmadığını söylemişlerdi." Bana kızgın bir bakış attı. "Nereden buldunuz bunu, hapisten mi çıkardınız?"

"Evet, oradan," dedim ciddiyetle, çantamı omzumdan çıkararak. "Ne kadarlık hamilesiniz, ne zamandır hastasınız ve en son ne zaman sindirim hareketliliği yaşadınız acaba?"

Kadın hemen daha ilgili bir tavır aldı, Dilman'a odadan çıkmasını işaret etti.

"Adın ne demişti?"

“Fraser. Erken doğum belirtileri yaşıyor musunuz? Kramp, sancı var mı? Kanama? Sırtınız aralıklarla ağrıyor mu?”

Bana yan gözle baktı fakat sonra sorularımı yanıtlamaya başladı. Anlaşılan gıda zehirlenmesi geçiriyordu, nedeni de bayat bir istiridye güveci olmalıydı. Hamilelik iştahıyla, yanına kattığı birçok şeyle birlikte tüketmişti.

“Sıtma hastası değil miyim yani?” İncelemek için çıkarmasını istediğim dili ağzına çekerken kaşlarını çattı.

“Değilsiniz. En azından şimdilik,” diye dürüstçe eklemek zorunda hissettim kendimi. Kadının böyle bir şey düşünmüş olması mantıksız değildi; bana kasabada salgın şeklinde şiddetli bir ateşli hastalık olduğunu söyledi - konakta da öyle. Valinin sekreteri iki gün önce bundan ölmüş, Dilman da üst katlara bakanlar arasında tek sağlıklı hizmetçiymiş.

Kadını yataktan kaldırdım, koltuğa oturttum. Orada kendini bırakınca ezilmiş bir kremalı pastaya benzedi. Oda sıcak ve havasızdı; hafif bir esintiyle rahatlatmak ümidiyle pencereyi açtım.

“Tanrı aşkına, Bayan Fraser, beni öldürmek için mi yapıyorsunuz?” Örtüsünü karnının üstünde topladı, omuzlarını kamburlaştırdı; sanki kar fırtınasını içeri buyur etmiştim.

“Hayır, sanmıyorum.”

“Ama hava pis!” Eliyle pencereyi gösterdi, dehşet içindeydi. Doğruya doğru, sivrisinekler gerçekten tehlikeliydi. Ama güneşin batmasına birkaç saat vardı ki onlar da bu saatten önce pek azmıyorlardı.

“Birazdan kapatacağım. Şimdi hava almanız gerekiyor. Biraz ışık da fena olmaz sanırım. Biraz kuru ekmek yiyebilir misiniz?”

Bunu düşündü, ağzının kenarlarını diliyle yoklayıp iştahını -ya da ağzının tadını- kontrol etti.

“Olabilir,” dedi. “Bir fincan da çay getir Dilman!”

Dilman hemen istenenleri getirmeye yollandı. Gerçek çay görmeyeli ne kadar olduğunu düşündüm, sonra kadının tıbbi geçmişini biraz daha derinlemesine incelemek için oturdum.

Daha önce kaç doğum yapmıştı? Altı ama cevabı verdikten hemen sonra yüzü düştü, bakışları şöminenin yanındaki ahşap bir kuklaya kaydı.

“Çocuklarınız konakta mı?” diye sordum merakla. Etrafta çocuk görmemiştim; bu kadar büyük bir yerde bile altı tanesinin izini kaybettirmek zor olurdu.

“Hayır,” dedi kadın iç geçirerek, ellerini karnına götürüp dalgınca tuttu. “Kızları kız kardeşimin yanına, New Jersey’ye gönderdik. Birkaç hafta önce.”

Birkaç soru sonra ekmekle çay geldi. Kadın rahat rahat beslensin diye onu meşgul etmedim, nemli ve kırışık yatak örtüleriyle ilgilendim.

“Doğru mu diyorlar?” diye sordu Bayan Martin birden, beni korkutarak.

“Neyi?”

“Kocanın hamile metresini öldürdüğünü, çocuğu da rahminden kesip aldığını söylüyorlar. Öyle mi yaptın?”

Elimin topuğunu alnıma götürdüm, bastırdım, gözlerimi kapadım. Bu kadın nereden duymuş olabilirdi ki? Konuşabilecek hale geldiğimi sandığımda ellerimi indirdim, gözlerimi açtım.

“Kız onun metresi değildi; ben öldürmedim. Ama öteki kısmı… doğru,” dedim, çıkarabildiğim en sakin sesle.

Bana bir süre gözlerini kırpmadan baktı, ağzı ardına kadar açıldı. Sonra çenesini birden kapadı ve kollarını karnının üstünde kavuşturdu.

“George Webb’e bana düzgün bir ebe bulması için güvenirsem olacağı buydu!” dedi, sonra da beni çok şaşırtarak güldü. “Haberi yok, değil mi?”

“Sanmıyorum,” dedim abartılı bir duygusuzlukla. “Söylemedim. Size kim anlattı?”

“Aa, çok meşhursunuz Bayan Fraser,” dedi kadın ciddiyetle. “Herkes bunu konuşuyor. George’un dedikodu dinlemeye vakti olmuyor pek ama o bile duymuştur. İsim hafızası zayıftır gerçi ancak benimki değil.”

Yüzü renklenmeye başlamıştı. Ekmekten minik bir ısırık daha aldı, çiğnedi ve yavaşça yutkundu.

“Yine de sen olduğundan emin olamadım,” dedi. “Sorana kadar.” Gözlerini kapadı, yüzünü buruşturdu fakat ekmeğin midesine ulaştığından emin olacak ki ağzında kalanı çiğnemeye devam etti

“Ee, madem biliyorsunuz…?” diye eksik ve manidar sorumu yönelttim.

“Bilemiyorum. Daha önce karşıma katil bir kadın çıkmamıştı hiç.” Ekmeğin kalanını da yuttu, parmaklarının ucunu da önce yalayıp sonra mendiline sildi.

“Ben katil değilim,” dedim.

“Tabii, elbette öyle diyeceksin,” dedi anlayışla. Çay fincanını eline aldı, üstünden beni ilgiyle süzdü. “Ahlaksız, yoz bir tipe benzemiyorsun ama seni

pek zarif bulduğumu da söyleyemeyeceğim.” Aromalı fincandan bir yudum aldı ve sonrasında yüzüne yaydığı memnuniyet ifadesiyle bana Bayan Tolliver’ın kahvaltıda getirdiği yağsız, tuzsuz yulaf lapasından beri bir şey yemediğimi hatırlattı.

“Bu konu hakkında düşüneceğim,” dedi Bayan Martin, fincanı bir şıngırtıyla tepsiye bırakarak. “Tepsiyi mutfağa götür, sonra da bana biraz çorba, birkaç da sandviç göndermelerini söyle. İştahım geri döndü galiba!”

***

Eee, şimdi? Hapishaneden vali konağına öyle bir telaşla getirilmiştim ki aylarca denizde kaldıktan sonra karaya çıkmış bir denizci gibi hissediyordum kendimi. İstendiği gibi mutfağa indim, bir tepsi aldım, içine nefis kokulu bir kâse çorba koyup Bayan Martin’e götürdüm. Dışarı çıkmama izin verdiğinde, henüz tam kapasiteye ulaşamasa da beynim çalışmaya başlamıştı.

New Bern’deydim. Tanrı’ya ve Sadie Ferguson’a şükürler olsun ki Şerif Tolliver’ın gürültülü hapishanesinden çıkmıştım. Fergus ve Marsali de New Bern’delerdi. Yani, yapılacak en mantıklı şey kaçıp onların yanına gitmekti. Jamie’yi bulmama yardım edebilirlerdi. Tom Christie’nin dediklerine, Jamie’nin ölmediğine, onu bulabileceğime itimadım tamdı. Çünkü başka bir ihtimale katlanamazdım.

Vali konağından kaçmaksa beklediğimden daha zordu. Tüm kapılar muhafızlarla doluydu; bir tanesini ikna ederek yol vermesini istediğimde kısa sürede başarısız olmuştum, çünkü Bay Webb aniden ortaya çıkmış ve beni kolumdan tutup üst kata, sıcak ve rutubetli bir odaya tıkıp kapıyı üstüme kilitlemişti.

Oda o kilerden daha iyiydi ama hakkında başka olumlu bir şey söylenemezdi. İçeride bir karyola, bir lazımlık, bir leğen ve içinde demode giysiler olan çekmeceli bir sandık vardı. Oda yakın zamanda kullanılmış olmanın izlerini taşıyordu - ama son birkaç günde değil. Her şeyin üstü ince sayılamayacak bir toz tabakasıyla kaplıydı. Leğen suyla dolu olsa da o suyun bir süredir değiştirilmediği belliydi; içinde küçük böcekler boğulmuştu, yüzey de aynı toz tabakasıyla kaplıydı.

Ayrıca camı boyanmış, kapalı tutulmaya çalışılmış olması da muhtemel bir pencere vardı; ısrarla çekince açmayı başardım ve sıcak, bunaltıcı havayı ciğerlerime doldurdum.

Soyundum, leğendeki ölü böcekleri çıkarıp yıkandım; geçen haftanın kiri, pisliği, teri ve stresinden sonra bu his gerçekten cennetten çıkma gibi geldi. Ufak bir tereddütten sonra çekmeceyi açıp oradan bir kombinezon aldım,

çünkü kendiminkini o kadar pislik ve terden sonra tekrar giymek istemiyordum.

Sabun veya şampuan olmadan kendimi ne kadar iyi hissedebilirsem o kadar iyiydim. Pencerenin yanında ıslak saçlarımı tararken - sandıkta bir tarak bulmuştum ama ayna yoktu- gözümün önündeki manzarayı inceledim.

Arazinin kenarında daha fazla muhafız vardı. Bunun normal olup olmadığını merak ettim fakat sonra adamların rahatsız, tetikte hallerini fark edince öyle olmadığına karar verdim; bir tanesi kapıya yaklaşan bir adama diklendi, silahını tehditkârca sergiledi. Adam ürküp geri kaçtı, hızlı adımlarla uzaklaştı, giderken arkasını kontrol etti.

Konağın önündeki hafif bir tümseğin üstüne oturtulmuş, kasabaya ve limanın kenarına doğrultulmuş olan altı topun önünde, birkaç üniformalı muhafız vardı - emin olacak kadar üniforma bilgim olmasa da bunların denizci olduklarını düşündüm.

Aralarında iki tane üniformasız adam bulunuyordu; biraz eğilince uzun, yapılı olanın Bay Webb olduğunu fark ettim, yanındaki daha kısaydı. Kısa adam topların yanında yürüyordu, elleri ceketinin kuyruğunun altında birleşmişti. Denizciler ya da her ne iseler, ona selam duruyorlardı. Bunun vali olması gerektiği tahmininde bulundum, yani Josiah Martin.

Bir süre daha onları izledim, sonra ilginç bir şey olmayınca aniden uykum geldi. Geçirdiğim son ayın yorgunluğu ve odanın nemiyle sıcaklığı sanki beni bir el gibi aşağı bastırıyordu.

Ödünç iç çamaşırımla yatağa yattım ve anında uykuya daldım.

***

Gecenin ortasına, tekrar Bayan Martin'le ilgilenmem için çağrılana kadar uyumuşum. Kadın sindirim sorununu yine yaşıyordu. Tombulca, uzun burunlu, geceliği ve şapkasıyla duran bir adam kapının ağzında, elinde bir mumla duruyordu, endişeli bir hali vardı; vali olduğunu varsaydım. Bana dikkatle baktı ama işime karışmadı; benim de onu iyice inceleyebilmek için vaktim yoktu zaten. Kriz geçene kadar vali -gerçekten o idiyse- ortadan kaybolmuştu. Hasta artık huzurla uykuya dalmıştı; ben de onun yatağının yanındaki kilimin üstüne bir kedi gibi kıvrıldım, bir jüponu kıvırarak başımın altına yastık yaptım ve tekrar uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda güneş doğmuştu, ateş sönmüştü. Bayan Martin yataktan kalkmış, huysuzca koridora, Dilman'a sesleniyordu.

"Kör olasıca kız," dedi, ben ayağa kalkarken. "Ötekiler gibi sıtma kaptı

herhalde. Belki de kaçmıştır.”

Anladığım kadarıyla, bazı hizmetçiler ateşler içinde hasta yatarlarken, azımsanmayacak kadarıysa salgından korkup kaçmıştı.

“Üç gün sıtmasından kapmadığım konusunda emin misiniz Bayan Fraser?” Bayan Martin aynada kendisine kısık gözlerle baktı, dilini çıkarıp eleştirel bir gözle inceledi. “Bence biraz sararmışım.”

Kusmaktan dolayı biraz solgunlaşmış olsa da ten rengi yumuşak bir İngiliz pembesiydi.

“Sıcak havalarda kremalı pasta, istiridye güveci gibi ağır şeyler yemeyin. Tek oturuşta kafanızdan daha büyük miktarda yemeyin. O zaman bir şeyiniz kalmaz,” dedim, esnememi bastırarak. Kadının omzunun üstünden, kendimi aynada görünce bir anda titreme geldi. Neredeyse kadın kadar solgundum, gözlerimin altında siyah halkalar vardı ve saçlarım… şey, temiz sayılırdı. Başka bir şey düşünmesem daha iyiydi.

“Kanım akıtılmalı,” dedi Bayan Martin. “Pletorinin tedavisi öyle olur; sevgili Doktor Sibelius hep öyle der. Yetmiş beş-yüz gram kadar, üstüne bir de siyah iksir almalı. Doktor Sibelius siyah iksiri böyle durumlarda çok işe yarar buluyor.” Bir koltuğa yaklaşıp dayandı, şişkin göbeği sabahlığının altından pörtledi. Sabahlığı sıyırıp kolunu isteksiz bir hareketle uzattı. “En üst, sol çekmecede bir neşter, bir de kâse var, Bayan Fraser. Rica etsem?”

Sabahleyin ilk iş kan almanın düşüncesi bile benim kusmak istememe neden olmaya yetmişti. Doktor Sibelius’un siyah iksiri de afyon ruhuydu - afyonun alkolle karışık halini hamile bir kadının üstünde kullanmayı asla istemiyordum.

Kan akıtmanın yararları üzerine yaptığımız sert tartışma -ki artık kadının gözündeki heyecan, bana damarının bir katil tarafından açılmasından heyecan duyacağını düşündürtmeye başlamıştı- Bay Webb’in odaya pat diye dalmasıyla yarıda kesildi.

“Rahatsız mı ettim hanımefendi? Özür diliyorum.” Kadın formalite icabı reverans yaptıktan sonra bana döndü. “Sen, şapkanı al ve benimle gel.”

İtiraz etmeden isteneni yaptım, Bayan Martin’i kanıyla baş başa bıraktım.

Webb beni bu kez parıltılı, cilalanmış ön merdivenlerden indirdi ve geniş, zarif, duvarları kitaplarla kaplı bir odaya getirdi. Artık peruğunu takmış, pudrasını sürmüş ve güzelce giyinmiş olan vali, üstünde kâğıtlar, defterler, tüy kalemler, kurutma kâğıtları, kumluklar, mühür mumları ve on sekizinci yüzyıl bürokratlarına lazım olabilecek bir sürü diğer şeyle dolu bir masanın

arkasında oturuyordu. Karısı kadar bunalmış, sıkıntılı ve öfkeli bir haldeydi.

“Bu ne Webb?” dedi sertçe, bana bakıp kaşlarını çatarak. “Ben kâtip istedim, ebe değil!”

“Bu kadın sahteciymiş,” dedi Webb hemen. Vali hemen cevabı takip etmesi için kafasında oluşturduğu karşılığı yuttu. Duraksadı, ağzı aralandı, bana bakan yüzü hâlâ somurtuyordu.

“Yaa?” dedi değiştirdiği ses tonuyla. “Demek öyle…”

“Sahtecilikle *suçlanıyorum*,” diye nazikçe düzelttim. “Hüküm giymek şöyle dursun, daha duruşmaya bile çıkmadım.”

Eğitimli aksanımı duyunca valinin kaşları havaya kalktı.

“Demek öyle…” dedi tekrar, daha yavaşça. Beni tepeden tırnağa, kısık ve şüpheci gözlerle süzdü. “Nerelerden buldun bu kadını Webb?”

“Hapishaneden.” Webb bana duygusuz bir bakış attı, sanki itici ama kullanışlı bir eşyaymışım gibi. “Ebe bulabilmek için etrafı soruştururken, bana bu kadının bir köleyi mucizevî şekilde doğurttuğunu söylediler. Durum acil olunca, etrafta başka bir kadın da bulamayınca…” Omuz silkti, biraz yüzünü ekşitti.

“Hmm.” Vali kolundan bir mendil çıkardı ve çenesinin altındaki tombul kısmı düşünceli bir tavırla sildi. “Düzgün yazı yazabilir misin?”

Eğer yazamayacak olsam nasıl bir sahteci olurum acaba, diye düşündüm ama yine de kısa kestim: “Evet.” Neyse ki bu doğruydu; kendi zaman dilimimde tükenmez kalemlerle, en güzel yazımla reçeteleri yazardım ama artık kendimi tüy kalemlerle yazmaya alıştırmıştım ve bu güzel, okunaklı yazıma özen gösteriyordum ki benden sonra gelecek olanlar da tıbbi notlarımdan yararlanabilsinler. Aklıma yine Malva gelince bir an sarsılacak gibi oldum – ne var ki onu düşünecek vaktim yoktu.

Bana hâlâ şüpheci gözlerle bakmakta olan vali, odanın yan tarafındaki düz arkalıklı bir sandalyeyi ve onun önündeki bir masayı kafasıyla işaret etti.

“Otur.” Ayağa kalktı, masasındaki kâğıtların arasından bir tanesini çıkarıp önüme koydu. “Şunun bir tane kopyasını çıkardığını görmek istiyorum, zahmet olmazsa.”

Kraliyet Konseyi’ne yazılmış kısa bir mektuptu bu, valinin endişelerini, gördüğü tehditler yüzünden bir sonraki kurul toplantısının ertelenmesini istediğini yazıyordu. Masadaki kristal kaptan bir tüy aldım ve yanında bulduğum gümüş çakıyla ucunu dilediğimce yonttuktan sonra mürekkep

hokkasının kapağını açıp, iki adamın gözlerinin üstümde olduğunu bilerek işe başladım.

İçine girdiğim rolü ne kadar süre devam ettirebileceğimi bilmiyordum - Bayan Martin her an her şeyi anlatabilirdi- ama şimdilik, bana katil gözüyle değil, sahteci gözüyle bakıldığı için kaçma şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyordum.

"İdare eder," dedi adam. "Bundan sekiz kopya daha çıkar, sonra şunlara geç." Masasının başına döndü ve kalın bir yazışma destesini eline alıp önüme getirdi.

Webb'in görevinin ne olduğunu bilmiyordum ama valiyle yakın arkadaş olduğu belliydi; benim varlığımı tamamen unutup normal konuşmalarına geri döndüler.

Ben de görevimi mekanik bir şekilde yerine getirmeye başladım, tüyün sürtünmesini, kumlama ritüelini, sonra da kâğıdı temizlemeyi rahatlatıcı buldum. Kopyalama işi aklımın küçük bir kısmını meşgul ediyordu; kalan kısım Jamie hakkında endişelenmek ve mümkün olan en güzel kaçış planını oluşturmak için serbestti.

Bir süre sonra Bayan Martin'in ne durumda olduğunu görmek için bir bahane uydurup gidebilirdim - bunu yapmalıydım da. Bunu tek başıma yapabilirsem de elde ettiğim gözetimsiz birkaç dakika içinde en yakın çıkışa hızla yönelebilirdim. Fakat o ana kadar gördüğüm her kapıda en az bir muhafız vardı. Vali konağı, ayrıca, maalesef çok donanımlı bir ecza dolabına sahipti; bir eczacıdan ilaç almaya çıkmak için izin almam çok zordu - alsam da tek başıma göndermezlerdi herhalde.

Gece karanlığını beklemek en mantıklı çözüm gibi görünüyordu; en azından, eğer dışarı kaçmayı becerebilirsem, bunu fark etmeleri birkaç saati bulurdu. Ama beni tekrar içeri kilitlerlerse…

Harıl harıl çiziktirmeye devam ettim, bir yandan yetersiz planları kafamda tartarken bir yandan da Jamie'nin vücudunun ücra bir köşede, bir ağaca asılı halde yavaşça sallandığını gözümün önüne getirmemek için uğraştım. Christie bana söz vermişti; tutunacak başka bir şeyim yoktu ve ben de ona tutunuyordum.

Webb ve Vali Martin aralarında mırıldanıyorlardı ve konuştukları şeyler genellikle hiçbir fikrim olmayan konulardaydı; çoğu zaman üstümden geçip beni ıslatmaktan başka bir şeye yaramayan dalgalar gibi, anlamsız ve huzur veren sesler olarak gelip geçiyorlardı. Bir süre sonra Webb gelip bana mektupların mühürlenmesi ve gönderilmesi hususunda bilgi verdi. Kendisinin

bu iş için neden yardımcı olmadığını soracak oldum ama o anda ellerini fark ettim - eklem iltihabıyla kaplıydılar.

“Çok güzel yazıyorsunuz Bayan Fraser,” dedi adam, ne hikmetse zarafetini konuşturarak, bana soğukça gülümserken. “Katil değil de kalpazan olmuş olmanız çok yazık.”

“Neden?” diye sordum hayretle.

“Eh, eğitimli olduğunuz aşikâr,” dedi, benim hayretime şaşırarak. “Cinayetten mahkûm olsanız kiliseden dokunulmazlık talep edip halkın içinde kırbaçlanarak, yüzünüze bir damga yiyerek kurtulabilirdiniz. Ama sahtecilik-” Kafasını iki yana salladı, dudaklarını büzdü. “Affedilmez bir suç. Eğer bundan hüküm giyerseniz Bayan Fraser, sanırım asılmak zorunda kalırsınız.”

Sadie Ferguson’a duyduğum minnet o saniye tersine döndü.

“Öyle,” demekle yetindim, toplayabildiğim tüm soğukkanlılıkla. Kalbim teklemişti, şimdi de göğsümü yarıp dışarı çıkmak istiyordu. “O halde adaletin yerini bulup salıverilmemi umacağız, değil mi?”

Boğulacakmış gibi bir ses çıkardı; gülüşünü bastırdığını düşündüm.

“Muhakkak. En azından valinin hatırı için.”

Bundan sonra sessizce işimize geri döndük. Arkamdaki süslü saat öğleni vurduğunda, sanki sesi duyup da içeri girmiş gibi, kâhya olduğunu sandığım biri gelip Vali Martin’in kasaba halkından bir heyeti kabul edip edemeyeceğini sordu.

Valinin ağzı bir süre kapalı kaldı, adam sonra istemeyerek kafasını salladı; altı-yedi kişilik, en güzel ceketlerini giymiş bir erkek grubu içeri girdi. Tüccar ya da avukat değil, esnafa benziyorlardı. Tanrı’ya şükürler olsun ki hiçbirini tanımıyordum.

“Geliş sebebimiz efendim,” dedi, kendini George Herbert olarak tanıtan adam, “topların hareketinin anlamı hakkında bilgi edinmek istememizdir.”

Yanımda oturan Webb soruyu duyunca biraz irkildi ama sorunun muhatabı sanki hazırlıksız değildi.

“Toplar mı?” dedi vali, masum ve şaşkın bir tavır takınarak. “Onlar-altlıkları onarımda. Kraliçe’nin doğum gününde, her zamanki gibi, kendisinin şerefine top atışı yapacağız, ay sonunda. E, bunun için topları kontrol ettiğimizde, ahşap kısımlarda çürükler olduğu görüldü. Toplar elbette bu tamirler yapılmadan ateşlenebilecek halde değiller. Altlıkları kendiniz de incelemek ister miydiniz beyefendi?”

Vali bunu söylerken sandalyesinden kalkar gibi oldu, sanki misafirlerini bizzat dışarıya kadar geçirecekmişçesine fakat ses tonundaki ironiyle adamların utanıp bu teklifi alçak seslerle reddetmelerine neden oldu.

Nezaket adına bir-iki önemsiz laf daha edildi ama heyet çok geçmeden odadan ayrıldı, geldiklerinde taşıdıkları şüphenin büyük kısmı hâlâ yüzlerinden yansıyordu. Kapı arkalarından kapanırken Webb gözlerini kapadı ve seslice iç geçirdi.

“Lanet olasıcalar,” dedi Vali Martin çok yumuşak bir sesle. Kimsenin duyması için konuştuğunu sanmıyordum, o yüzden ben de duymamış gibi yaptım, başımı eğip işimle ilgilendim.

Webb ayağa kalkıp bahçeyi gören pencerenin kenarına gitti, topların sandığı yerde olduklarından emin olmak istiyor gibiydi. Oturduğum yerde biraz kıvrılınca ben de görebiliyordum; altı top gerçekten de altlıklarından çıkarılmış ve çimlerin üstüne yayılmışlardı, zararsız metaller olarak uzanıyorlardı.

Takip eden konuşmalarla birlikte -ki bunların içinde vali konağına gelen isyankâr köpeklerin Kraliyet’i temsil eden kişiye ne cüretle boyacı muamelesi yaptığı, onu nasıl sorguladığı gibi ağır laflar da vardı- anladığım kadarıyla toplar gerçekte kasabalıların onları ele geçirip konağa çevirmelerinden korkulduğu için yerlerinden sökülmüşlerdi.

Bunları dinlerken farkına vardım ki işler sandığımdan çok daha büyük bir hızla ilerliyordu. 1775’in Temmuz ayındaydık, henüz bütün kolonilerin birleşip Mecklenberg Bildirisi’nden daha ağır ve resmi bir versiyonuyla bağımsızlığı ilan etmelerine zaman vardı ama işte, kendisine isyan edilmesinden korkan bir valinin karşısındaydım.

Tepe’nin güneyinden başlayan yolculuğumuz sırasında gördüklerim eğer beni bir savaşın eşiğinde olduğumuza ikna edememiş olsaydı bile, Vali Martin’le geçirdiğim bir gün içimde herhangi bir şüphe bırakmazdı.

Webb’i de maalesef yanıma gözetmen olarak almak suretiyle, öğleden sonra Bayan Martin’i kontrol etmeye çıktım, başka bir hasta olup olmadığını soruşturdum. Bayan Martin cansız ve moralsizdi. Sıcaktan, sevimsiz iklimden, kızlarını özlediğinden ve kişisel bir hizmet görmediğinden şikâyet edip duruyordu. Ortadan kaybolan Dilman’ın yokluğunda saçlarını kendi fırçalamak zorunda kalmıştı. Ama kadın iyi bir haldeydi ve dönüşümde soran valiye de bunu aktardım.

“Bir yolculuk yapmasını istesem, dayanabilir mi dersin?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Biraz düşündüm, sonra kafamı salladım.

“Sanıyorum dayanabilir. Hâlâ biraz sarsılmış halde, sindirim sıkıntısından dolayı ama yarın oldukça iyi hissedeceğini düşünüyorum. Hamileliğiyle ilgili bir şey olacağını sanmam. Acaba önceki loğusalıklarında bir sorunu olmuş muydu?”

Valinin yüzü kızardı fakat kafasını iki yana salladı.

“Teşekkürlerimi sunarım Bayan Fraser,” dedi adam, kafasıyla minik bir saygı hareketi yaparak. “Müsaadenle George, gidip Betsy’ye bir bakayım.”

“Karısını bir yere göndermeyi mi düşünüyor?” diye sordum vali çıktıktan sonra. Sıcağa rağmen, elbisemin altında biraz titrediğimi hissettim.

Webb ilk defa insani bir görünüme bürünmüştü; valinin arkasından yüzünü buruşturarak bakan adam dalgın dalgın kafa salladı.

“New York’ta, New Jersey’de akrabaları var. Orada kızların yanında güvende olacaktır. Üç kız evladı var,” diye ekledi bakışlarımı görünce.

“Üç mü? Bana altı tane- ah.” Birden durdum. Kadın bana altı çocuğu olduğunu değil, altı doğum yaptığını söylemişti.

“Üç küçük erkek çocuklarını burada ateşli hastalığa kurban verdiler,” dedi Webb, gözleri hâlâ odadan çıkmış olan arkadaşının arkasından bakıyordu. Kafasını iki yana salladı, iç geçirdi. “Burada şansları hiç tutmadı.”

Sonra kendine geldi ve soğuk bürokrat maskesini tekrar yüzüne yerleştirdi. Bana başka bir kâğıt destesi uzattı ve selam verme gereği duymadan dışarı çıktı.

93. Ben Bir Leydi Taklidi Yaparken

Yemeği odamda kendi başıma yedim; aşçı hâlâ iş görür vaziyette görünüyordu ama evdeki diğer çalışanlarla ilgili huzursuzluğu havadan dahi koklayabilirdiniz. Bu rahatsız durumun panik eşiğine dayanmak üzere olduğunu düşünüyordum - artık çalışanların mekânı terk etmelerinin öncelikli nedeninin ateş veya sıtma değil, farelerin batan gemiden kaçarlarken duydukları his olmasının daha muhtemel olduğunu varsayıyordum.

Minik penceremden kasabanın küçük bir kısmını görebiliyordum, alacakaranlık altındaki bu kısım huzurlu görünüyordu. Buradaki ışık dağdakinden hayli farklıydı - düz, boyutsuz ışınlar, limandaki evleri ve balıkçı teknelerini keskin hatlarla vurguluyor fakat sonra, sahilin kalan kısmını gizleyecek şekilde, flu bir havaya bürünerek hatları olmayan bir sonsuzluğa baktığımı düşünmeme neden oluyordu.

Bunları kafamdan atıp kütüphaneden aldığım mürekkep, tüy ve kâğıdı çıkardım. Konaktan dışarıya nasıl not yollayabileceğimi bilmiyordum ama hâlâ biraz param vardı ve eğer fırsat olursa…

Hemen Fergus'la Marsali'ye yazdım, olanları kısaca anlatıp Fergus'tan Brunswick'le Wilmington'da Jamie'yi sordurmasını istedim.

Kendi kendine düşündüğüm şey, eğer Jamie yaşıyorsa, büyük ihtimalle Wilmington hapishanesinde olduğuydu. Brunswick daha küçük bir beldeydi, Johnston Kalesi'nin devasa gölgesinin altında kalıyordu ve bu kale bir milis garnizonu olduğu için Jamie'yi oraya götürmek için bir nedenleri olamazdı - ama, öyle yaptılarsa da… oradaki kumanda Yüzbaşı Collet adındaki bir İsviçre göçmenindeydi; Jamie bu adamı tanıyordu, orada güvende olurdu.

Başka kimleri tanıyordu? Sahil boyunca, Düzenleyici günlerinden kalma bir sürü tanıdığı vardı. John Ashe de bunlardan biriydi; Jamie onunla omuz omuza Alamance'a ilerlemişti ve her gece kurduğumuz kamplar da yan yanaydı; adamı kamp ateşimizde birçok gece eğlendirmiştik. Ashe de Wilmington'lıydı.

Koridordan odama gelen ayak seslerini duyduğumda John Ashe'e yalvaran mektubumu henüz bitirmiştim. Kâğıdı hemen katlayıp mürekkebin bulaşmasını önemsemeden öteki notun yanına, cebime yerleştirdim. Kaçak getirdiğim mürekkep ve kâğıt hakkında bir şey yapmak için ise zamanım

yoktu - yatağın altına itmek dışında.

Gelen elbette Webb'di, gardiyanım. Artık konağın ayak işlerinden sorumlu işçisi olmuştum belli ki; Bayan Martin'in odasına gidip kadının ihtiyaç duyduğu eşyalarını toplamam istendi.

Şikâyetçi olmasını ya da histerik bir tepki vermesini beklerdim ancak kadın giyinmiş, sakin, soğukkanlı, yapıcı bir buyurganlık içinde ve hatta yer yer işimde yardımcıydı.

Tabii bunda işin ortasında içeri giren valinin etkisi büyüktü. Adamın yüzü endişe içindeydi; karısı hemen yanına gidip şefkat dolu ellerini kocasının omuzlarına koydu.

"Zavallı Jo," dedi yumuşakça. "Yemek yiyebildin mi?"

"Hayır, boş ver; yerim bir ara." Karısını alnından öpen valinin gözlerindeki endişe, kadına bakarken bir nebze azaldı. "Şimdi iyisin, değil mi Betsy? Eminsin, değil mi?" Adamın birden İrlandalı olduğunun farkına vardım - en azından İngiliz-İrlandalı melezi olmalıydı; aksanından belli etmiyordu ama o an kullandığı tedbirsiz dildeki kıvraklık bu yönünü ele veriyordu.

"Tamamen iyileştim," dedi kadın emin bir sesle. Bayan Martin kocasının elini tuttu ve karnına götürdü, gülümsedi. "Bak, nasıl tekmeliyor…"

Adam da gülümsedi ve karısının elini kaldırıp öptü.

"Özleyeceğim seni tatlım," dedi kadın çok yumuşakça. "Kendine çok iyi bak, tamam mı?"

Adam gözlerini hızla kırpıştırdı, sonra gözlerini yere eğip yutkundu.

"Tabii ki," dedi adam kısık sesle. "Tatlı Betsy. Biliyorsun ki normalde sensizliğe dayanamam- "

"Biliyorum tabii. Bilmesem bu kadar korkmazdım. Ben- " Kadın o anda kafasını kaldırdı, benim de orada olduğumun farkına vardı. "Bayan Fraser," dedi çok farklı bir tonda, "lütfen mutfağa inin ve beyefendiye bir tepsi hazırlayın. Sonra da kütüphaneye götürebilirsiniz."

Ufak bir reveransla dışarı çıktım. Elime geçmesini beklediğim fırsat mıydı bu yoksa?

Koridorlar, merdivenler ıssızdı, duvardaki lambalardan gelen dışında bir ışık da yoktu - kokudan anladığım kadarıyla, lambalardaki yanan balık yağıydı. Tuğla duvarlı mutfak, elbette bodrum kattaydı ve normalde arı vızıltısına benzer bir gürültüyle dolup taşması gereken merdiven sahanlığının sessizliği, bana sanki mutfağa değil, tekinsiz bir zindana iniyormuşum gibi hissettirdi.

Mutfakta minik ocak ateşi dışında bir ışık kaynağı yoktu - fakat bunaltıcı sıcağa rağmen onun etrafında toplanmış üç hizmetçi vardı. Topuklarımın sesini duyduklarında ürküp döndüler, karanlığın içinde yüzleri seçilemiyordu. Arkalarındaki kazandan çıkan buhar, bir anlığına bana karşımda Macbeth'in üç cadısını korkunç bir kehanet seansı sırasında rahatsız ettiğimi düşündürttü.

"Çifter çifter uğraş didin," dedim mutlulukla, onlara yaklaşırken kalbim biraz daha hızla atmaya başlamış olsa da. "Kaynar kazan, ateş çetin."

"Uğraş didin kısmını iyi bildin," dedi yumuşak bir kadın sesi ve güldü. Daha yaklaşınca yüzlerinin görünmemesinin nedeninin siyah olmaları olduğunu fark ettim; bunlar muhtemelen köle oldukları için evden kaçamayanlardı.

Benim mesajlarımı da taşıyamazlardı o halde ama dostane davranmanın bir zararı olmazdı. Gülümsedim onlara.

Utangaçlıkla gülümseyerek bana karşılık verdiler, merakla beni incelediler. Daha önce onları hiç görmemiştim - onlar da beni görmemişlerdi fakat kim olduğumu bildiklerini düşünüyordum.

"Vali karısını mı gönderiyor?" diye sordu gülmüş olan, hafif bir şeyler isteğim üzerine raftan bir tepsi indirirken.

"Evet," dedim. Dedikodunun burada neredeyse bir para birimi olduğunun farkına vardım ve konuşabileceğimi düşündüğüm her konuda konuştum. Üçü etrafta dolanıp yiyecekleri hazırlamaya başladılar.

Molly, aşçı olan, kafasını iki yana salladı. Ateşin parıltısında kafasındaki beyaz başlık sanki gün batımındaki bir bulut gibi parıldıyordu.

"Zaman kötü, çok kötü," dedi, ötekiler de ona mırıltılarla onay verdiler. Davranışlarından anladığım kadarıyla valiyi seviyorlardı ancak hislerinden bağımsız olarak, köle oldukları için kaderleri sahiplerine bağlıydı.

Onlarla konuşurken farkına vardım ki evden kaçmaları mümkün olmasa dahi, en azından ara sıra buradan çıkabilirlerdi; birinin alışveriş yapması gerekiyordu ve etrafta onlardan başka pek birisi kalmış gibi görünmüyordu. Sukie, bana gülmüş olan, sabahları balık ve taze sebze almaya giderdi ve ondan istediğimde, notlarımı matbaacıya götürmeye gönülsüzlük etmedi - nerede olduğunu bildiğini, "o raflarında kitaplar olan dükkân" olduğunu söyledi- tabii küçük bir bedel karşılığında.

Parayla kâğıtları göğsüne tıkıştırdı, bana bilmiş bir bakış attı, göz kırptı. Ne olduğunu sandığını Tanrı bilir ama ben de göz kırptım, sonra da tepsiyi alıp ışıklı, balık kokulu alemlere doğru yol almaya başladım.

Valiyi kütüphanede tek başına, kâğıtlar yakarken buldum. Masasına koyduğum tepsiye başını hafifçe sallayarak karşılık verdi ama dokunmadı. Ne yapacağıma karar veremedim ancak sonra, birkaç saniye kalakaldıktan sonra her zamanki yerime oturdum.

Vali son bir demet kâğıdı ateşe fırlattı, sonra da kararıp kıvrılan kâğıtların arkalarından dalgın dalgın baktı. Güneş battıktan sonra oda biraz serinlemişti ama pencereler -elbette- sıkıca kapatılmıştı, sıvılaşan nemler derecikler oluşturarak süslü camın üstünde akıyordu. Yanaklarım ve burnumda da benzer bir ıslaklık olduğunu fark edince en yakınımdaki pencereyi açtım ve serin akşam havasını içime çektim. Hava sinir bozucu bir sıcaklığa sahipti ama temizdi, bahçeden gelen hanımeli ve güllerin kokusuyla bezeliydi, alttan alta da uzaktaki kıyının nemini getiriyordu.

Bir de ahşap dumanı taşıyordu tabii; dışarıda yanan ateşler vardı. Konağı koruyan askerler, arazide belirli aralıklarla işaret ateşleri yakmışlardı. Eh, bunun sivrisinekleri uzak tutacağı kesindi - bir saldırı olursa tamamen gafil avlanmayacaktık ayrıca.

Vali gelip arkamda durdu. Bana pencereyi kapamamı söylemesini bekliyordum ama öylece durup çimenlerine ve uzun, çakıllarla kaplı araba yoluna bakmakla yetindi. Ay yükselmişti ve ışığıyla yerlerinden edilmiş olan savaş toplarını hafifçe görünür kılıyordu. İşlemez haldeki silahlar, yan yana dizilmiş cesetlere benziyorlardı.

Bir süre sonra vali masasına döndü ve beni yanına çağırıp kopyalanacak bir tomar resmi yazışma verdi, bir başka tomarın da düzenlenip dosyalanmasını istedi. Pencereyi açık bıraktı; bir şey olursa duymak istediğini düşündüm.

Her zaman ortalıkta görünen Webb'in o anda nerede olduğunu merak ettim. Konağın içinden gelen başka bir ses yoktu; Bayan Martin muhtemelen toplanmayı tek başına bitirip yatağa girmişti.

Ara sıra saatin vurması dışında bir şey tarafından rahatsız edilmeden çalışmaya devam ettik. Vali ara ara ayağa kalkıp tomarlarca kâğıdı ateşe attı, benden istediği kopyaları alıp büyük, deri klasörlere yerleştirdikten sonra etraflarını bir bantla tutturdu, masasına yerleştirdi. Peruğunu çıkartmıştı; saçları kestane rengiydi, kısa ve kıvırcıktı - benim hastalıktan sonra sahip olduğum saçları andırıyordu. Ara sıra duraksadı, kafasını çevirip dinledi.

Linç için toplanmış bir kalabalıkla karşı karşıya kalmış olduğum için adamın ne için kulak kesildiğini iyi biliyordum. O anda ne ummam gerektiğini, neden korkmam gerektiğini kestiremiyordum. Elim birkaç dakikada bir kramplarla kasılmaya başlamıştı, ötekiyle onu ovmak zorunda

kaldığım için duraksıyordum ama dünyanın geri kalanından uzaklaştıran, zihnimi uyuşturan bir iş olduğu için çalışmaya devam ettim.

Vali bir şeyler yazmaya başlamıştı; koltuğunda kıpırdandı, mindere rağmen rahatsız bir havası vardı. Bayan Martin kocasının bir çıbandan muzdarip olduğunu söylemişti daha önce. Adamın tedavi için bana güveneceğinden hayli şüpheliydim.

Kalçalarından birinin üstüne yüklenerek elini bir eliyle ovuşturdu. Saat geç olmuştu artık; adam hem yorgun hem rahatsızdı. Ben de yorulmuştum, gözlerimi sulandıran, çenemi kırmaya çalışan esnemelerimi güçlükle bastırıyordum. Adam bütün bitkinliğini hiçe sayarak çalışmaya devam etti, ara sıra kapıya bakıyordu. Kimi bekliyordu ki?

Arkamdaki pencere hâlâ açıktı, yumuşak, kan kadar sıcak esinti bana uzanıp okşuyordu ama aynı zamanda ensemdeki tüyleri dikleştirecek, mum ışığını vahşice titretecek kadar da şiddetliydi. Alev bir tarafa yatıp sönecek gibi olunca vali hemen elini siper edip bunu engelledi.

Esinti geçti, hava duruldu, artık gelen tek ses dışarıdaki ağustosböceklerindendi. Vali tamamen önündeki kâğıda odaklanmış gibi görünüyordu ancak sonra birden kafasını kaldırdı, açık kapıdan içeri bir şey girdiğini görmüş gibiydi.

Bir süre oraya bakmayı sürdürdü, sonra gözlerini kırpıştırdı ve tekrar kâğıda baktı. Ama dikkatli dağılmıştı bir kere. Tekrar boş kapı ağzına baktı -ben de istemsizce oraya bakıyordum artık- sonra gözlerini kırpıştırdı.

“Biri… birini gördünüz mü… içeri giren oldu mu Bayan Fraser?” diye sordu.

“Hayır efendim,” dedim, esneyişimi edepli bir hareketle örterek.

“Yaa…” Hayal kırıklığına uğramış bir havayla tüyünü eline aldı ama bir şey yazamadı. Tüy orada, sanki normal yeriymiş gibi asılı kaldı.

“Birini mi bekliyordunuz acaba?” diye sordum nazikçe. Adam beklenmedik bir soruyla muhatap kalınca şaşırmıştı, kafasını ani bir hareketle kaldırdı.

“Ha- aa, hayır. Yani…” Evin arka tarafına bakan kapıyı tekrar gözlerken sesi sönüp gitti.

“Oğlum,” dedi. “Sevgili Sam’imiz. O burada öldü de, geçen yılın sonunda. Sekiz yaşındaydı sadece. Bazen… bazen onu gördüğümü sanıyorum,” dedi adam sessizce ve kafasını kağıtlara gömdü, dudaklarını büzdü.

Hemen duygulandım, gidip adama şefkat göstermek istedim ancak ketum

havası yüzünden bunu yapmaya çekindim.

“Üzgünüm,” dedim onun yerine sessizce. Adam konuşmadı, kafasını yavaşça sallayıp bana bakmadan işine devam etti. Ben de aynısını yaptım.

Bir süre sonra saat başı oldu, gece iki. Duvar saatinin yumuşak, tatlı bir sesi vardı; vali durup dinledi, gözleri dalmıştı.

“Çok geç oldu,” dedi, son nota havaya karışırken. “Sizi çok fazla tuttum Bayan Fraser. Affedin.” Üzerinde çalıştığım kâğıtları bırakmamı işaret edince ayağa kalktım. Uzun süredir oturuyor olmaktan dolayı kaskatı kesilmiştim.

Eteklerimi silkeleyerek elimden geldiğince düzelttim, sonra da kapıya yöneldim; o anda fark ettim ki adam kendi tüyünü, mürekkebini kaldırmamıştı.

“Siz de yatsanız iyi olur, biliyorsunuz,” dedim adama, kapı ağzında ona dönerek.

Konak sessizdi. Ağustos böcekleri bile ses çıkarmayı kesmişlerdi ve koridorda uyumakta olan askerin yumuşak horlayışı dışında neredeyse mükemmel bir sessizlik vardı.

“Evet,” dedi Vali Martin, yüzüne hafif ve yorgun bir gülümseme oturtarak. “Yakında.” Ağırlığını öteki kalçasına verdi, tüyünü kaldırıp kafasını tekrar kâğıtlara gömdü.

***

Sabah beni uyandıran olmadı, kendi kendime uyandığımda güneş çoktan doğmuştu. Sessizliği dinlerken, bir an, geceleyin herkesin konağı terk ettiği, beni burada içeri kilitli halde, aç kalıp ölmek üzere bıraktıklarından korktum. Ama sonra, hemen ayağa kalkıp dışarı bakınca, her zamanki gibi kırmızı ceketli askerlerin nöbet tuttuklarını gördüm. Arazinin dışında kasabalıların oluşturdukları iki-üç kişilik gruplar yürüyüp geçiyorlardı, bazıları durup konağa bakıyorlardı.

Sonra alt katta küçük tıkırtılar, insanların çıkaracağı tipte sesler duyunca rahatladım; terk edilmemiştim. Ama aşçı beni çıkarmaya gelene kadar açlıktan ölecek gibi oldum.

Adam beni Bayan Martin’in yatak odasına götürdü; odanın boş olduğunu görünce şaşırdım. Aşçı beni orada bıraktı; bir-iki dakika sonra mutfak kölelerinden biri olan Merilee geldi. Evin bu kısmında olmaktan dolayı gergin bir havası var gibiydi.

“Neler oluyor?” diye sordum ona. “Bayan Martin nerede, biliyor musun?”

“*Onu* biliyorum,” dedi, bundan başka bir şeyden emin olamadığını belirten bir tonla. “Bu sabah şafaktan hemen önce gitti. Bay Webb götürdü, gizlice, bir at arabasına bindirdi kolilerle.”

Şaşkınlıkla kafamı salladım. Kadının hemen gitmiş olması mantıklıydı; valinin tehdit altında olduğu izlenimi vermek istememesi, yani korktuğu tepkiyi cesaretlendirmekten çekinmesini anlıyordum.

“Ama Bayan Martin gittiyse,” dedim, “ben neden buradayım? Sen neden buradasın?”

“Ah, onu da biliyorum aslında,” dedi Merilee, birazcık rahatlayarak. “Sizi giydirmem gerekiyor, hanımefendi.”

“Ama benim giyinmeye ih-” Birden yatağın üstünde duran giysileri fark ettim: Bayan Martin’in son moda olan “polonez” tarzında işlenmiş, çiçek desenli, günlük elbiselerinden biri, yanında hayli geniş iç etekler, ipek çoraplar ve yüzü örtecek kadar büyük bir hasır şapkayla birlikteydi.

Demek ki benden valinin karısının yerine geçmem isteniyordu. Buna itiraz etmek için geçerli bir sebebim olamazdı; koridorda konuşmakta olan valiyle kâhyanın sesi kulaklarımdaydı - beni eğer konaktan çıkaracaklarsa bu zaten çok iyi bir haberdi.

Fakat ben Bayan Martin’den altı-yedi santim kadar uzundum ve gövde kısmında olması gereken şişkinlik olmayınca elbise aşağı sarkıyordu. Onun ayakkabılarından birine girmem mümkün değildi ama benimkiler de evden ayrıldığımdan beri başımdan geçen onca maceraya rağmen, kabul edilemeyecek kadar kötü halde değillerdi. Merilee derinin parlaması için onları hafif bir yağla iyice silip temizledi; en azından hemen dikkat çekecek kadar kaba durmuyorlardı.

Geniş siperlikli şapka yüzümü tamamen örttüğü ve saçlarım da onun altında gizlendiği için, en azından Bayan Martin’i iyi tanımayan insanları kandırabilecek bir kopya haline gelmiştim. Vali beni görünce bir an yüzünü buruşturdu, etrafımda dolandı, giysinin ne kadar oturduğunu görmek için birkaç yeri çekiştirdi ama sonra beni başıyla selamlayıp kolunu uzattı.

“Hizmetinizdeyim hanımefendi,” dedi kibarca. Vali Martin’in koluna girdim ve birlikte ön kapıya gidip bizi bekleyen arabaya bindik.

94. Sıvışma

Jamie Fraser matbaanın vitrinindeki kitapların sayısını ve kalitesini inceledi -F. Fraser, imtiyaz sahibi- ve Fergus'la gurur duymak için birkaç saniyeliğine kendine izin verdi; küçük bir yer olsa da işletme belli ki iş yapıyordu. Ama fazla zaman harcamaması gerekiyordu, o yüzden vitrindekilerin isimlerini okumadan kapıyı ittirip içeri girdi.

Girerken kapının üstündeki küçük zil çalınca Germain tezgâhın arkasından mürekkebe bulanmış bir hokkabaz gibi bir anda çıkageldi, karşısında dedesiyle Ian dayısını görmekten dolayı sevinç çığlıkları atıyordu.

"Grandpère! Grandpère!" diye bağırdıktan sonra tezgâhın altındaki boşluktan geçip Jamie'nin bacaklarına sarıldı. Oğlan büyümüştü; başının üstü artık dedesinin kaburgalarına kadar geliyordu. Jamie parlak sarı saçları okşadı, sonra oğlana babasını çağırmasını söyledi.

Ama gerek yoktu; bağırış çağırıştan dolayı bir anda ürken aile hemen dükkânın arka tarafındaki ev kısmından fırlayıp gelmişlerdi. Hepsi neşeyle ciyaklıyorlar, ölmüş akrabalarını karşılarında görmüşler gibi saldırıyorlardı. Henri-Christian'ı omzuna oturtmuş olan Ian, ufaklığın saçlarına yapışmasına hiç ses çıkarmadı.

"Neler oldu lordum? Neden buradasınız?" Fergus hemen Jamie'yi şamatanın içinden kenara çekip daha pahalı kitapların -ayrıca vitrinde sergilenmesi hoş olmayacak şeylerin- satıldığı kısma getirdi.

Fergus'un yüzünden okunan, Tepe'den bazı haberlerin buraya ulaştığıydı; Jamie'yi gördüğüne şaşırmasına rağmen Fergus afallamış sayılmazdı, mutlu bir ifadeyle gizlediği yüzünde aslında endişe taşıyordu. Jamie yorgunluk ve telaştan dolayı ara sıra sözcüklerini şaşırarak meseleyi mümkün olan en kısa şekilde anlattı; atlardan biri kasabaya altmış kilometre kadar mesafede bitkin düşmüştü ve başka bir at bulamamışlardı, bu yüzden Ian'la birlikte iki gece bir gün boyunca sırayla at sürüp yürümüşlerdi.

Fergus dikkatle dinledi, yakasından çıkardığı mendille ağzını sildi; beklenmedik misafirler akşam yemeğinin ortasında teşrif etmişlerdi.

"Şerif- adı Tolliver olacak," dedi. "Tanırım onu. Gidip-"

Jamie eliyle ani bir jest yapıp onu susturdu.

“Önce oraya gittik,” dedi. Şerifi orada bulamamışlardı, muhatap alabilecekleri tek kişi de kucağında zenci bir bebekle bankta uyuyakalmış olan sarhoş, yüzü mutsuz bir kuşa benzeyen bir kadındı.

Jamie bebeği alıp Ian’ın kollarına vermiş, kadını ayıltmaya çalışırken bebeğe göz kulak olmasını istemişti. Sonra da kadını bahçeye götürüp gözlerini açacak kadar ayılana dek yüzüne kovalarca su vurmuştu. Kadını tekrar eve sokmuş, karahindiba kahvesinin posalarının üstüne su ekleyip kadına içirmişti. Kadın sanki midesinin ötesinden gelenleri bile kustuktan sonra konuşma yeteneğinin bir kısmını geri kazanmıştı.

“Başta tek söyleyebildiği, bütün kadın mahkûmların gittikleri oldu - ya kaçmışlar ya da asılmışlar.” Bunu duyduğunda midesinde hissettiği korkudan bahsetmedi. Kadını sonra tepeden tırnağa silkeleyerek detayları talep edince, biraz daha kahve ve suyun da yardımıyla istediği bilgiyi elde etmişti.

“Dünden önceki gün bir adam gelmiş, onu alıp götürmüş. Tek bildiği buymuş - ya da tek hatırladığı. Adamın neye benzediğini sordum - Brown ya da Forbes’a benzer bir tarif vermedi.”

“Anladım.” Fergus onun omzunun arkasına bir bakış attı; ailesi tam tekmil Ian’ın etrafına üşüşmüş, oğlanın pestilini çıkarıyordu. Tabii Marsali’nin endişeli yüzü onlara çevriliydi, elbette oraya gelip konuşmaya katılmak istiyordu ama eteğini çekiştirmekte olan Joan tarafından engelleniyordu.

“Kim götürmüş olabilir acaba?”

“Joanie, güzelim, bırakır mısın eteğimi? Félicité’ye yardım et biraz, olur mu?”

“Ama anne- ”

“Şimdi olmaz. Biraz sonra, tamam mı?”

“Anlamıyorum,” dedi Jamie, çaresizlik boğazının arkasında büyüyordu sanki. Aniden, daha berbat bir şey aklına geldi. “Tanrım, Stephen Bonnet olmasın?”

Kadının zorlukla çıkardığı kelimeler korsanı tarif etmiyordu ama ne gördüğünden emin bir hali de asla yoktu. Forbes acaba Jamie’nin kaçtığını öğrenip plandaki rolleri değiştirmek mi istemişti - Claire’i İngiltere’ye postalayıp Malva Christie’nin katlini Jamie’nin üstüne yıkmaya mı karar vermişti?

Nefes alamayacak gibi oldu, zorla ciğerlerine hava doldurdu. Forbes eğer Claire’i Bonnet’ye verdiyse, o avukatın derisini iliğine kadar yüzecek,

bağırsaklarını sökecek ve o pis ümüğünü bağırsaklarıyla sıkacaktı. Eğer eline geçirirse, İrlandalı'yı da aynı son bekliyordu.

"*Papi, Pa-pee…*" Joan'ın tekdüze bir sesle konuşmasıyla Jamie'nin kafasındaki kanlı düşünce bulutları yok oldu.

"Ne oldu *chérie?*" Fergus alışkın olduğu için kızını rahatlıkla kaldırdı, tombul poposunu sol koluna oturttu ve kendi sağ elini serbest bıraktı.

Kız kollarını babasının omzuna dolayıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Öyle mi?" dedi Fergus dalgın dalgın. "Çok güzel. Nereye koydun *chérie?*"

"Yaramaz kadın fotoğraflarının yanına."

Kız üst rafı, deri kaplı ama isimsiz tutulan birkaç kitap cildinin durduğu yeri gösterdi. Oraya bakan Jamie, kitaplardan ikisinin arasında duran lekeli bir kâğıt gördü.

Fergus dilini memnuniyetsiz bir tavırla şaklattı, sağlam eliyle kızının poposuna hafifçe şaplak attı.

"Oraya tırmanmaman gerektiğini biliyorsun!"

Jamie uzanıp kağıdı aldı ve tanıdık yazıyı görünce başındaki bütün kanın çekildiğini hissetti.

"Ne oldu?" Fergus onun halini görünce endişelendi. "Oturun lordum! Koş, *chérie,* kokulu şişeyi getir."

Jamie bir şeyi olmadığını işaretlerle anlatmaya çalıştı, konuşamıyordu. Sonunda ses telleri çalıştığında okuduğu şeyi söyledi.

"Vali konağındaymış," dedi. "İsa'ya şükürler olsun, güvendeymiş."

Rafın altındaki tabureyi aldı ve oturdu, yorgunluktan titreyen kasık ve baldır kaslarının zonkladığını hissetti. Joanie'nin kapının altından atılan notu nasıl bulduğu, notu kimin atmış olabileceği konusunu deşmemeye karar verdi - gazetelere anonim şekilde haber ulaştırmaya çalışanlar bu yöntemi sıklıkla kullanırlardı, böyle kâğıtlar da çocukların eline geçince hemen babalarına giderdi.

Fergus notu okudu, koyu gözleri okunması zor ve değerli bir şeyi anlamaya çalışırken her zaman büründükleri havadaydı.

"Güzel haber," dedi. "Gidip alırız onu. Ama önce biraz yemek yemelisiniz derim lordum."

Jamie reddedebilmek isterdi, kaybedilecek bir saniye bile olmadığını

söylemeyi dilerdi, bir şey yiyemeyecek kadar heyecanlı olmak güzel olabilirdi, karnı da öyle bir büzüşmüştü ki canını fena halde yakıyordu.

Ama Marsali kızları mutfağa sokmuş ve sıcak kahve, ekmek gibi şeyler hakkında isteklerde bulunmaya başlamıştı bile. Henri-Christian'ı omuzlarında tutan, arkasından Germain'i sürükleyen Ian da onu takip etti. Jamie şunun da farkındaydı ki dövüşmesi gerekirse, kullanacak bir şeyi kalmamıştı. O anda da yağda kızarmakta olan yumurtanın sulu cızırtısı kulağına gelince, mıknatısa çekilen demir gibi kendini koyuverdi ve mutfağa sürüklendi.

Hızlıca yediği yemekten sonra birçok plan gündeme geldi ve reddedildi. Sonunda Fergus'un önerisini isteksizce kabul etti: Fergus ya da Ian vali konağına gidip Claire'i görmek isteyecek, akrabası olduğunu, Claire'in rahatta olduğundan emin olmak istediğini söyleyecekti.

"Sonuçta orada olduğunu gizlemek için bir nedenleri olamaz," dedi Fergus omuz silkerek. "Onu görebilirsek ne âlâ; göremezsek de en azından orada olup olmadığından emin oluruz, oradaysa konağın neresinde olduğu hakkında da bir fikrimiz olur."

Fergus bu işe aslında gönülden talipti ama Ian onun New Bern matbaacısı olarak fazlaca tanındığı gerçeğini vurgulayınca vazgeçip görevi ona devretti. Gazete sahibinin haber kovaladığının düşünülmesini istemezlerdi.

"Maalesef şunu söylemeliyim ki lordum," dedi Fergus oldukça üzgün bir sesle, "o konu -dağdaki cinayet- burada herkesçe duyuldu. Gazetelerde, o saçmalıklar… *L'Oignon* da konuyla ilgili bir şeyler basmak zorunda kaldı, gazetenin saygınlığını korumak için sessiz kalmamamız gerekiyordu, anlarsınız fakat oldukça ketum bir tonda, yalnızca aşikar olan gerçeklerden bahsederek yazdık." Uzun, hareketli ağzı kapandı, sanki makalenin üslubunu tasvir etmeye çalışıyordu.

Jamie cansızca gülümsedi.

"Anladım, tamam," dedi. Masadan kalktı, bacaklarına biraz kuvvet gelmiş olmasına sevindi, yemek, kahve ve Claire'in nerede olabileceği konusunda bir fikir sahibi oluşuyla biraz daha canlanmıştı. "Pekâlâ Ian, saçlarını tara o zaman. Vali seni vahşilerden sanmasın."

***

Jamie de Ian'la gitmek için ısrarcı oldu, tanınma riski umrunda değildi. Yeğeni ona kısık gözlerle baktı.

"Saçma sapan bir şey yapmayacaksın, değil mi Jamie Dayı?"

"Ne zaman yaptım öyle bir şey?"

Ian ona eskilerden kalma bir bakış attı, tek elini kaldırdı, sonra sayarken parmaklarını bükmeye başladı.

“Tamam, sen istedin, düşüneyim… matbaacı Simms meselesi? Forbes’u katranlaman? Roger Mac de Mecklenberg’de yaptıklarını anlattı ayrıca. Sonra şey- ”

“Zavallı Fogarty’yi öldürseler miydi?” dedi Jamie. “Ayrıca ahmaklıklardan bahsedeceksek, ölümcül bir günah yüzünden kıçını- ”

“Demek istediğim,” dedi Ian hemen, “vali konağına girip yengemi zorla alamazsın, ne olursa olsun. Ben gelene kadar sakin sakin, şapkanı çıkarmadan beklemen lazım. Sonra bakacağız, tamam mı?”

Jamie şapkasının siperliğini indirdi. Saçlarını altına tıkıştırdığı bu şey, domuz çiftçilerine yaraşacak, eski püskü bir şapkaydı.

“Niye sözünü dinleyeyim?” diye sordu, hem meraktan hem de doğal gıcıklığından.

“Yüzünün halinden de belli oluyor,” dedi Ian kısaca. “Yengemi geri almayı ben de senin kadar istiyorum, Jamie Dayı, yani,” diye hemen sırıtıp düzeltme ihtiyacı hissetti, “tabii *o kadar* değildir herhalde ama onu geri almayı çok istediğim kesin. Sen” -dayısını göğsünden sert bir hareketle dürttü- “burada uslu dur.”

Sonra da Jamie’yi sıcaktan bayılmış bir karaağacın altında bıraktı ve konağın kapılarına doğru ilerledi.

Jamie birkaç derin nefes aldı, göğsünün etrafını sarmış olan gerginliğe panzehir olsun diye Ian’a duyduğu siniri içinde canlı tutmaya çabaladı. Bu sinir çaydanlıktan çıkan buhar misali çabucak kayboldu ve ardında yapışkan bir gerginlik bıraktı.

Ian kapıya varmıştı ve orada tüfeği hazır halde bekleyen muhafızla konuşuyordu. Jamie adamın emin bir tavırla kafasını iki yana salladığını gördü.

Saçmalık bu, diye düşündü. Ona olan ihtiyacı fiziksel bir şeydi, tıpkı haftalarca denizde kalmış bir denizcinin susuzluğu gibi. Ayrı geçirdikleri yıllarda bunu sık sık hissetmişti. Ama şimdi neden hissediyordu ki? Claire güvendeydi; nerede olduğunu Jamie biliyordu - kemiklerini ağrıtan haftaların yorgunluğu muydu, yoksa sinsice ilerleyen yaşının verdiği zayıflık mıydı? Sanki onu kendi vücudundan kopartıp da almışlar gibi hissediyordu; tıpkı Tanrı’nın Havva’yı Adem’in kaburgasından yarattığı gibi.

Ian tartışmaya, muhafıza ikna edici hareketler yapmaya devam ediyordu. Çakılların üstünde kulağına çalınan tekerlek sesleri dikkatini onlardan ayırmasına neden oldu; içinde iki kişi ve üstünde de bir sürücü taşıyan, iki kara doru tarafından çekilen bir at arabası yolda ilerliyordu.

Muhafız tüfeğinin kabzasıyla Ian'ı yoldan çekti, kapı açılırken orada durmaması gerektiğini işaret etti. At arabası kapıda hiç duraksamadan ilerledi, sokağa döndü ve Jamie'nin yanından geçti.

Josiah Martin'i daha önce hiç görmemişti ama bu topluca, züppe görünümlü beyefendinin o olduğundan emin gibiydi - ki o anda bunun önemi kalmadı; valinin yanındaki kadın bir an gözüne çarpınca yumruğu sıkıldı ve Jamie bir an bile düşünmeden arabanın peşinden koşmaya başladı.

Gençliğinde bile atların hızına yetişemezdi. Buna rağmen arabanın bir metre kadar yakınına geldi ve seslenmek istedi ama sesi çıkmadı, sonra da ayağı yerinden çıkmış bir kaldırım taşına takıldı ve tepe üstü yere serildi.

Orada sersemlemiş ve nefessiz halde yattı, gözleri kararmıştı, ciğerleri yanıyordu. Kulağında yalnızca uzaklaşmakta olan koşumların ve tekerlerin tıkırtıları vardı. Sonra güçlü bir el kolunu tutup çekti.

"Fark edilmeden uzaklaşmalıymışız, öyle dedi," diye mırıldandı Ian, omzunu Jamie'nin kolunun altından geçirmek için eğilirken. "Şapkan uçmuş, farkında mısın? Yoo, olur mu, hem de bütün sokak bakarken… çatlak herif seni. Tanrı aşkına, üç yaşında bir öküz kadar ağırsın!"

"Ian," dedi Jamie, nefes almak için duraksayarak.

"Evet?"

"Annen gibi konuşuyorsun. Kes." İçine biraz daha hava çekti. "Kolumu da bırak, yürürüm ben."

Ian çıkardığı homurtuyla Jenny'yi daha da hatırlattı ama sustu ve kolunu bıraktı. Jamie yerdeki şapkasını aldı, matbaaya doğru ilerlemeye başladı. Ian da dik dik bakmakta olan sokak sakinlerine aldırmadan sessizce arkasından ilerledi.

***

Konaktan sağ salim çıktıktan sonra New Bern sokaklarında hızla ilerledik, kasabalılardan fazla bir ilgi görmedik. Bazıları el salladı, bazıları ters laflar etti, çoğu bakmakla yetindi. Kasabanın sınırına geldiğimizde seyis atları ana yola çıkardı; belli ki kırsal alanda bir gezintiye gidiyormuş imajı vermeye çalışıyorduk ve buna destek olması için arkamızda görünür kıldığımız bir de hasır piknik sepetimiz vardı.

Ama ağır yük arabalarının, sığırların, koyunların ve ticari trafiğin diğer öğelerinin yanından geçtikten sonra seyis yine hızlandı.

“Nereye gidiyoruz?” diye bağırdım gürültünün arasından, uçmaması için şapkamı tutarak. Bayan Martin koloniden sağ salim çıkana dek onları idare edecek bir şaşırtmaca peşinde olduğumuzu sanmıştım. Fakat görünüşe göre bu yalnızca o amaçlı bir piknik değildi.

“Brunswick!” diye bağırdı vali.

“Nereye-ne?”

“Brunswick,” diye tekrar etti adam. Zaten suratsızdı ama New Bern’e tekrar bakarken daha da suratsız bir hal aldı. “Lanet olsun hepsine,” dedi fakat bunu kendisi için söylediğinden emindim. Önüne döndü, koltuğuna yerleşti, arabayı hızlandırmak istermişçesine hafifçe öne sarktı, başka bir şey de söylemedi.

95. *Cruizer*

Her sabah, şafaktan hemen önce uyanıyordum. Endişeden ve valinin geç saatlere kadar çalıştırmasından ötürü bitkin düşüp ölü gibi uyuyordum. Nöbet sırasında çıkan tıkırtı, gümbürtü ve zil seslerine sahilden ara sıra gelen tüfek atışları eşlik ediyor, kıyıdan esen rüzgâr da gemi armasının yanından vızıldayarak geçiyordu; ama o an, güneş doğmadan önce, beni uyandıran sessizlik oldu.

Bugün…? Kafamdaki tek düşünce buydu. Bir an öylece, üst güvertedeki hasır yatağımın üstünde, vücudumu hissetmeksizin kalakaldım. Sonra derin bir nefes aldım, kalbimin attığını duydum ve güvertenin alttan nazikçe itişini hissettim. Işık dalgalara değip kıyıya yaklaşmaya başladığında yüzümü oraya dönecektim. Önce Johnston Kalesi'ne gitmiştik, ancak vali oradaki Kral yanlılarıyla görüşüp ortamın ne kadar güvensiz olduğuna ikna edilince daha da geri çekildik.

Neredeyse bir haftadır Majesteleri'nin Brunswick kıyısına demirlenmiş şalopasında, *Cruizer*'daydık. Şalopada denizcilerden başka bir birlik bulunmadığından, Vali Martin kendi yönetimindeki koloninin kontrolünü yeniden eline geçirmek için harekete geçemiyordu ve bu yüzden öfke dolu mektuplar yazmakla yetinmek zorunda kalıyordu; sürgüne gönderilmiş bir hükümet temsilcisinden ibaret sayılırdı.

Makamı dolduracak başka biri bulunamadığından dolayı görevimi sürdürüyordum ama artık kopyacılıktan kâtipliğe terfi etmiştim; Martin kendini yorgun hissettiğinde kafasından geçenleri benim aracılığımla kâğıda döküyordu artık. Karadan -ve doğal olarak haberlerden-uzaklaştığım için, boş geçen her saniyem karaya bakmakla geçiyordu.

Bugün, karanlıkların içinden bir tekne yaklaşıyordu.

Nöbetçilerden biri onu selamlayınca oradan da selam karşılığı geldi - ama ses tonu o kadar endişeliydi ki hemen korsemi aramaya başladım.

Bugün haber vardı.

Haberci valinin kamarasına girmişti bile. Denizcilerden biri yolumu kesti fakat kapı açık olduğu için adamın sesini rahatlıkla duyabiliyordum.

"Ashe başardı efendim, kaleye doğru hareket ediyor!"

“Tanrı onu kahretsin, hain köpek!”

Gelen ayak sesleriyle birlikte yoluma çıkmış olan denizci çekildi ve tam o anda, geceliğiyle, peruksuz kafasıyla kamarasından aniden fırlamış olan valinin ona çarpmasından kurtuldu. Martin merdivene yöneldi ve bir maymun gibi tırmandı, sağ olsun, bana da çıplak poposunun hiç istemediğim manzarasını gösterdi. Denizci bakışlarımı yakalayınca hemen kafasını çevirdi.

“Ne yapıyorlar? Görebiliyor musun?”

“Daha değil.” Orta yaşlı, çiftçi gibi giyinmiş haberci de merdivende valiyi takip etmişti; sesleri küpeşteden aşağı geliyordu.

“Albay Ashe dün Wilmington Limanı’ndaki bütün gemilerin birlikleri kabul edip Brunswick’e getirmelerini emretti. Bu sabah kasabanın hemen dışında toplanıyorlardı; sabah süt sağarken yoklamalarını duydum - beş yüz kişiye yakın olduklarını tahmin ediyorum. Bunu görünce, efendim, hemen sahile gelip bir tekne buldum. Bilmeniz gerektiğini düşündüm ekselansları.” Adamın sesindeki telaş artık yerini ukala bir tona bırakmıştı.

“Öyle mi yaptın? Benden ne yapmamı bekliyorsun peki şimdi?” Vali biraz huysuz gibiydi.

“Ben nereden bileyim?” dedi haberci. “Ben vali miyim?”

Valinin buna cevabı geminin çanının sesiyle kesildi. Ses durulunca vali güverte yolundan geçip aşağı baktı, beni gördü.

“Ee, Bayan Fraser, bana mutfaktan biraz çay getirir misiniz?”

Pek seçeneğim yoktu ama olsaydı yerimde durup konuşmaları dinlemeye devam etmeyi tercih ederdim. Mutfaktaki ateş gece için kendi küçük demir çanağıyla siperlenmişti; aşçı da hâlâ uyuyordu. Ben alevleri yükselterek suyu ısıtıp çayı kaynatana, sonra da bir tepsinin üstüne koyduğum demlik, fincan, altlık, süt, kızarmış ekmek, tereyağı, bisküvi ve reçelle ona götürene kadar, vali o adamı göndermişti; habercinin teknesinin yavaş yavaş aydınlanmaya başlayan suları yararak kıyıya yöneldiğini görebiliyordum.

Güvertede biraz durup çay tepsimi küpeştenin üstüne koydum, karaya baktım. Hava aydınlanmak üzereydi ve Johnston Kalesi görünüyordu; alçak bir tepenin üstünde savunmasız halde duran bu bodur, ahşap bina, etrafında kümelenmiş evler ve diğer binalarla çevriliydi. Etrafında azımsanmayacak bir hareketlilik vardı; adamlar arı sürüsü gibi gelip gidiyorlardı. Görünürde bir işgal olduğu söylenemezdi; Yüzbaşı Collet, sorumlu kumandan, orayı boşaltmaya da karar vermiş olabilirdi - Ashe’in adamları henüz Brunswick’ten ilerlemeye başlamamış da olabilirlerdi.

John Ashe mesajımı almış mıydı? Almış olsaydı… bir şey yapar mıydı? Pek hoş bir şey olmazdı bu; Kral yanlısı olmasından geniş çevrelerce şüphelenen bir adama yardım ederken görülmekten çekindiyse onu suçlayamazdım - ki bir de üstüne yıkılmış o iğrenç suç vardı.

Ama yardım edebilirdi de tabii. Vali denizde mahsur kalmışken, konsey dağılmışken, hukuki sistem çökmüşken, kolonide elbette kanun diye bir şey kalmamıştı - milisleri saymazsam. Ashe eğer Wilmington hapishanesini basıp Jamie'yi almaya karar verdiyse, kendisine karşı çıkmış olabilecek engeller çok küçük olmalıydı.

Bunu yaptıysa da… Jamie artık serbestse, beni aramaya başlamış olmalıydı ve nerede olduğumu duyması uzun sürmezdi. John Ashe eğer Brunswick'e geldiyse ve Jamie de serbestse, o da Ashe'in adamlarına katılırdı elbette. Kıyıya baktım, gözlerim hareketlilik aradı ama ineğini Brunswick'e doğru gütmekte olan bir oğlan dışında bir şey göremedim. Gecenin gölgeleri hâlâ ayaklarımı üşütüyordu gerçi; güneş hâlâ tam olarak doğmamıştı.

Derin bir nefes aldım ve kıyının sabah tazeliğiyle birleşen çayın hoş kokulu aromasının farkına vardım - dalgaların ve çamlıkların kokusu. Yıl olmuş muydu bilemiyorum ama en azından aylardır çay içmemiştim. Düşünceli bir halde, bir fincan doldurup kıyıyı izleyerek yudumladım.

Valinin ofis olarak kullandığı cerrah kamarasına geldiğimde adam giyinmişti, yalnızdı.

"Bayan Fraser." Bana başıyla hafifçe selam verdi, kafasını neredeyse hiç kaldırmadı. "Zaruret içindeyim. Söylediklerimi yazar mısınız lütfen?"

Kendisi yazmaya başlamıştı bile; tüyler, kum ve kurutma kâğıdı masaya yayılmıştı, hokka açık duruyordu. Güzel bir tüy ve boş bir kâğıt aldım, gittikçe artan merakımla bana dikte ettirdiklerini yazmaya başladım.

Ekmek ısırıkları arasında yazdırdığı not, General Hugh MacDonald adında birineydi ve generalin Albay McLeod ile birlikte karaya sağ salim varmasıyla ilgiliydi. Generalin raporunun alındığını belirtiyor, istihbaratın devamını rica ediyordu. Valinin kendisi için destek isteğinden de söz edildi -ki bundan haberim vardı- ayrıca bu desteğin geleceği hakkında aldığı sözlerden de bahsedildi ki işte bunu bilmiyordum.

"İlişikte bir itibar mektubu- yoo, bekle." Vali kıyıya doğru sert bir bakış attı -cerrah kamarasında pencere olmadığı için aslında duvara bakıyordu- ve konsantrasyonla yüzünü buruşturdu. Belli ki son zamanlarda olanlardan sonra fark etmişti ki valilik makamının göndereceği bir itibar mektubunun Bayan Ferguson'ın sahte belgelerinden bir farkı yoktu.

“İlişikte yirmi şilin vardır,” diye değiştirdi iç geçirerek. “Derhal güzel bir kopyasını yazmanızı rica edeceğim Bayan Fraser, şunları da boş vaktinizde halledersiniz.” Kendi el yazısıyla çiziktirdiklerini de ittirdi.

Sonra ayağa kalktı, inleyerek gerindi ve kaleye bakmak için kafasını dışarı çıkardı.

Kopyayı yazdım, kumladım ve kenara koydum, bir yandan bu MacDonald’ın kimin nesi olduğunu, neyin peşinde olduğunu merak ettim. Binbaşı MacDonald son zamanlarda ön ismini değiştirip muazzam bir terfi almadıysa, bu adam o olamazdı; ayrıca valinin ses tonundan anlaşılan, General MacDonald ve arkadaşı McLeod yalnız seyahat ediyorlardı, belirli bir görevin peşindeydiler.

Bekleyen notlara hemen bir göz attım ama ilginç bir şeye rastlamadım; her zamanki idari ıvır zıvır. Vali yazı kasasını masada bırakmıştı ama kapalı haldeydi. Kilidi açıp kişisel yazışmalarını karıştırmak istedim ancak etrafta çok fazla insan vardı: denizciler, gemiciler, miçolar, ziyaretçiler…

Bunların yanında bir de gergin hava mevcuttu, onun da somutluktan pek uzak bir hali yoktu. Daha önce birçok sefer, tehlike halinin kapalı ortamdaki kişiler arasında nasıl bir sessiz iletişim aracı haline dönüştüğünü görmüştüm: hastanelerin acil servislerinde, ameliyathane katlarında, tren vagonlarında, gemilerde… Tıpkı bir nöron aksonundan diğerine iletimi gibi, bu tetiktelik hali kişiden kişiye tek kelime olmadan geçerdi. John Ashe’in hareketlerinden henüz valiyle benim dışımda kimsenin haberi olup olmadığını bilmiyordum - ama *Cruizer*’ın huzursuzluktan haberi olduğu kesindi.

Bu gergin bekleyiş beni de fena etkiliyordu, huzursuzca oramı buramı kıpırdatıyordum, tüyü tutan parmaklarım dalgınca oynuyordu, yazabilecek kadar iyi odaklanamıyordum.

Ne yapmakta olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen ayağa kalktım; kafamda yalnızca orada, sabırsızlık içinde biraz daha otururs am boğulacağıma dair bir fikir vardı.

Kamara kapısının yanındaki rafta geminin genel ıvır zıvırı bulunuyordu; şamdan, ekstra mumlar, çakmak kutusu, kırık bir pipo, düşmemesi için önüne keten bir bez konulmuş bir şişe, oyulmaya çalışılmış bir ahşap parçası… ve bir kutu.

Cruizer’ın mürettebatında bir doktor ya da cerrah yoktu. Doktorlar, ölmedikleri takdirde, gereçlerini genellikle beraberlerinde götürürlerdi. O halde bu çanta gemiye aitti.

Kapıdan dışarı göz attım; yakınlarda konuşanlar vardı ama görüş açısında kimse yoktu. Kutuyu hemen açtım ve dışarı sızan kuru kanla bayat tütün kokularına burun kıvırdım. Kutunun içinde pek bir şey yoktu, olanlar da birbirine girmiş, işe yaramaz şeylerdi. Minik bir teneke kabın içinde Mavi Haplar diye etiketlenmiş şeyler vardı ve bir de etiketsiz fakat içinde siyah iksir, yani afyon ruhu olan bir şişe bulunuyordu, bunların yanı sıra tamamen kurumuş bir süngerle sarı lekeli, yapış yapış bir şey daha vardı. Bir de her cerrahta bulunması şart olan şeyler - bıçaklar.

Güverte yolundan ayak sesleri geldi; valinin biriyle konuştuğunu duydum. Ne kadar akıllıca bir iş yaptığımı durup düşünmeden bıçaklardan birini alıp korsemden içeri attım.

Kutunun kapağını sertçe kapadım. Vali ziyaretçisiyle birlikte yanıma gelene kadar yerime dönüp oturmaya vaktim yoktu. Kalbim adeta boğazımda atıyordu; terden sırılsıklam olmuş avuçlarımı eteklerime bastırdım ve valinin arkasında, ağzı ardına kadar açık halde bana bakan misafiri başımla selamladım.

“Binbaşı MacDonald,” dedim, sesimin titrememesini umarak. “Sizi burada görmek ne güzel!”

***

MacDonald ağzını kapadı ve sırtını dikleştirdi.

“Bayan Fraser,” dedi dikkatli bir tavırla küçük bir reverans yaparak. “Hizmetinizdeyim, hanımefendi.”

“Tanıyor musun onu?” Vali Martin bir binbaşıya, bir bana baktı, yüzünü buruşturdu.

“Tanışıyoruz,” dedim, başımla nazikçe selam vererek. O anda aklımdan geçen şey, binbaşıyla aramızda bir bağ olduğu bilgisini valiyle paylaşmanın ikimiz için de zararlı olabileceğiydi - tabii böyle bir bağ varsa.

Belli ki MacDonald’ın kafasından da aynı şey geçiyordu; yüzünde beni görmesiyle oluşan merak dışında düştüğü hayreti belli eden bir ifade yoktu ama gözlerinin ardında düşüncelerin birbirini takip ettiğini anlayabiliyordum. Benim beynimde de durum pek farklı değildi - yüzümün hissettiklerimi istemsizce yansıttığının farkında olarak gözlerimi indirdim ve yüzümü yıkama bahanesiyle mutfağa gitmek için izin istedim.

Gemiciler ve denizci askerlerin arasından geçtim, selamlarını mekanik bir tavırla kabul ettim. Zihnim bir helikopter pervanesi gibi çalışıyordu.

Nasıl- MacDonald’ı nasıl yalnız yakalayıp da konuşabilecektim? En azından

Jamie hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek zorundaydım. Bir şey biliyorduysa bile, bana söyler miydi? Ama söyler, diye düşündüm; askerliği bir yana, MacDonald sağlam bir dedikoducuydu - beni burada görmesiyle meraktan kudurmaya başladığı da besbelliydi.

Tinsdale adındaki genç, özgür siyahlardan olan aşçı, saçlarını üç kalın örgü halinde toplamış, ateşin üstünde krepleri dalgın bir havayla yağlamakla meşguldü.

"Ah, selam," dedi geldiğimi birden fark edince. Krepleri geçirdiği büyük çatalı havaya kaldırdı. "Krep ister misiniz Bayan Fraser? Yoksa sıcak su almaya mı geldiniz yine?"

"Biraz krep çok iyi olur," dedim hemen. "Ama valinin misafiri var, kahve istiyor. Bir de şu bademli çöreklerinizden varsa…"

Dolu bir kahve tepsisiyle birkaç dakika sonra cerrah kamarasına geri döndüm, kalbim küt küt atıyordu. Hava almak için kapıyı açık bırakmışlardı; demek ki gizli bir toplantı değildi.

Küçük masanın başında duruyorlardı. Vali, kırışıklıkları ve lekelerinden anlaşıldığı kadarıyla, muhtemelen MacDonald'ın çantasında bir süredir seyahat etmekte olan bir kâğıt yığınına bakarak somurtuyordu. Değişik kişiler tarafından, değişik mürekkeplerle yazılmış mektuplar gibi duruyorlardı.

"Ah, kahve geldi," dedi vali, kafasını kaldırarak. Emretmediğinin farkında olmayarak biraz mutlu oldu. "Harika. Teşekkür ederim Bayan Fraser."

MacDonald hemen kâğıtları kaldırıp tepsiyi koymam için masada yer açtı. Kâğıtlardan biri valinin elindeydi; tepsiyi onun önüne koyarken kâğıda kısaca bir göz atmayı başardım. Liste gibi bir şeydi, bir yanda isimler, onların yanında da numaralar vardı.

Kaşıklardan birini yere düşürmeyi başarınca kâğıdı daha rahat inceledim. *H. Bethune, Cook's Creek, 14. Jno. McManus, Boone, 3. F. Campbell, Campbelton, 24?*

MacDonald'a bir bakış atınca onun da gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. Kaşığı masaya bıraktım, valinin arkasına geçtim. Parmağımı MacDonald'a doğrulttum, sonra kendi boğazımı sıkar gibi yaptım, dilimi dışarı çıkardım, kavuşturduğum kollarımla karnımı tuttum, sonra tekrar parmağımı ona doğrulttum, sonra kendimi gösterdim; tüm bunları yaparken uyaran gözlerle bakıyordum.

MacDonald pantomim performansımı bastırılmış bir büyülenişle takip etti ama -bir eliyle kahvesini karıştırıp öteki elindeki kağıda buruşuk bir yüzle

bakmakta olan valiyi kontrol ederek- bana minik bir baş işareti yapmayı da ihmal etmedi.

“Ne kadarından emin olabiliyorsun?” diyordu Vali Martin, ben reveransla dışarı çıkarken.

“Ee, en azından beş yüz adam efendim, şu an bile,” diye cevap verdi MacDonald kesinlik belirten sesiyle. “Duyuldukça daha fazlası gelecektir. Generalin karşılanışındaki coşkuyu görmeliydiniz! Almanlar adına konuşamam, elbette fakat şuna güvenin ki efendim, taşradaki bütün İskoç ve İskoç-İrlandalılar’dan azımsanmayacak bir topluluğu saflarımıza katacağız.”

“Tanrı biliyor ya, umarım doğru söylüyorsundur,” dedi vali, umutlu ama şüpheci bir tonda. “General nerede şimdi?”

Bunun cevabını duyabilmek isterdim -tabii birçok başka bilgiyle beraber- ama yemek için davul çalınmaya başlamıştı. Güvertelerde ve koridorlarda ayaklar gümbürderken gizlice dinlemeye devam edemezdim; yukarı çıkıp Binbaşı MacDonald’ın anlatmaya çalıştığımı anlamış olduğunu ummak zorundaydım.

Cruizer’ın kaptanı küpeşteye dayanmış, birinci yardımcısıyla birlikte tek gözlü dürbünle sahili gözlüyordu.

“Bir gelişme var mı?” diye sordum. Kalenin etrafında biraz daha yoğun bir aktivite var gibiydi, gelen ve gidenler vardı - ama sahil yolu hâlâ boştu.

“Bir şey söylemek güç hanımefendi,” dedi Kaptan Follard kafasını iki yana sallayarak, sonra da dürbününü indirip kapadı ama bunu yaparken isteksizdi ve sanki bakmadığı takdirde bir şeyler olabileceğinden endişeleniyor gibiydi. Yardımcısı hareket etmedi, gözünü kısarak kayalığının üstündeki kaleyi izlemeye devam etti.

Orada, onun yanında kalıp sahili sessizce izlemeye devam ettim. Akıntı değişmişti; gemide artık bunu anlayabilecek kadar uzun süre geçirmiştim. Görünmez haldeki ay, çekmeyi bırakırken zorlukla duyulan bir duraksama oluyordu.

Erkeklerin işlerinde bir akıntı vardır… Shakespeare de kesinlikle, en az bir defa, bir güvertede durmuş ve bu cılız değişimi, bedeninin derinliklerinde duymuştu. Tıp fakültesindeki profesörlerden birinin bana anlattığına göre, Polinezyalı denizciler, vahşiliğiyle meşhur denizlerde korkusuzca ilerleyebilmelerini okyanusun akıntılarını hissedebilme, rüzgârın ve dalgaların değişimini ustalıkla sezebilme yeteneklerine, bu yeteneklerini de o çok hassas gereçlerine borçlularmış - testislerine.

Etrafımızda dönmekte olan dalgaların yön değiştirmelerini sezebilmek için testisin şart olmadığını düşündüm - kaptan yardımcısının beyaz pantolonuna gözümün yanıyla bir bakış atmadan duramadan. Bu akıntı değişimini midemin dibinde, avuçlarımdaki nemde, ensemde kasılan kaslarda hissedebiliyordum. Kaptan yardımcısı basit dürbününü indirmişti ama elleri küpeşteye kilitli halde, dalgın bir havayla hâlâ kıyıya doğru bakıyordu.

Aniden aklıma geldi ki eğer karada önemli bir şey olursa, *Cruizer* hemen yelkenlerini kaldırıp denize açılacak ve valiyi güvenli bir yere taşıyacaktı - beni de Jamie'den uzağa. Nereye götürürlerdi bizi? Charlestown'a mı? Boston'a mı? İkisi de gayet mümkün görünüyordu ve o kıyıdaki kimsenin nereye gittiğimizden haberi olmazdı.

Savaş sırasında herhangi bir nedenden dolayı yaşadığı yeri terk etmek zorunda kalmış insanlarla tanışmıştım - benim savaşım sırasında. Evlerinden çıkarılmış ya da çıkmak zorunda bırakılmış, aileleri dağıtılmış, yaşadıkları şehirler mahvedilmiş bu kişiler kendilerini mülteci kamplarında bulmuşlardı. Büyükelçilik binaları ve yardım istasyonları önünde uzun kuyruklar oluşturmuşlar, izlerini kaybettikleri kişileri sürekli soruşturarak onları ya da arkalarında kalmış olabilecek herhangi bir şeyi bulabilme umutlarını yaşatmaya çabalamışlardı.

Suyun üstünde bile sıcak bir gündü, nemli hava giysileri üstüme yapıştırıyordu ama kaslarım sarsıldı, küpeşteyi tutmakta olan ellerim ani bir ürpertiyle titreşti.

Belki de farkında olmayarak onları son kez görmüştüm: Jamie'yi, Bree'yi, Jemmy'yi, Roger'ı, Ian'ı… Eskiden olan da buydu zaten: Frank'e asla veda da edememiştim, o gece yanımda ayrıldığında onu son kez canlı göreceğim konusunda herhangi bir fikrim de oluşmamıştın. Peki ya-

Ama hayır, diye düşündüm, küpeşteyi daha da sıkı tutarak. Birbirimizi tekrar bulacaktık. Dönecek bir yerimiz vardı. Evimiz. Eğer canlı kalırsam da - ki buna son derece niyetliydim- o eve dönecektim.

Kaptan yardımcısı dürbününü kapayıp gitmişti; derin ve boğucu düşüncelerimle cebelleşirken onun gittiğini fark etmemiştim. Binbaşı MacDonald'ı da aniden yanımda bulunca irkildim.

"*Cruizer*'ın uzun menzilli silahlarının olmaması çok üzücü," dedi, kafasıyla kaleyi göstererek. "Şu kafirlerin planlarını ayaklarına dolardık, ha?"

"Neyse artık o planlar," diye yanıt verdim. "Plan demişken- "

"Midemde bir kasılma hissediyorum," diye araya girdi çekincesizce. "Vali

sizde yatıştırıcı bir ilaç olabileceğini söyledi.”

“Öyle mi dedi?” dedim. “Tamam, mutfağa gelin; ferahlatıcı bir şey demleyebilirim herhalde.”

***

“Sizi bir sahteci sandığının farkında mıydınız?” Ellerini çay fincanının etrafına sarmış olan MacDonald, kafasını ana kamaraya doğru çevirdi. Vali görüş alanında değildi, odasının kapısı da kapalıydı.

“Farkındaydım, evet. Artık farklı mı düşünüyor?” diye sordum halsiz bir tavırla.

“Eh, evet.” MacDonald mahcup bir tavır aldı. “Zaten bildiğini sanıyordum, yoksa söylemezdim. Ama söylememiş olsam da,” diye ekledi, “eninde sonunda öğrenecekti. Hikâye artık Edenton’a kadar yayıldı, gazetelerde de…”

Önemsiz olduğunu belirten bir el hareketi yaptım.

“Jamie’yi gördünüz mü?”

“Görmedim.” Bana hem merak, hem de temkin barındıran gözlerle baktı. “Duyduğum… yani, çok şey duydum, hepsi de farklı. Ama herkesin dediği şey, ikinizin de tutuklandığı - Bayan Christie’nin cinayetinden ötürü.”

Kafamı salladım. O kelimeye günün birinde alışıp alışamayacağımı merak ettim. Her duyuşumda mideme küçük ama etkili bir yumruk inmiş gibi oluyordu.

“Doğru olmadığını söylememe lüzum var mı?” dedim dümdüz.

“Elbette yok hanımefendi,” dedi hemen, tereddütsüz bir sesle fakat ikilemde olduğunu seziyordum ve merakla yan yan baktığını fark etmiştim. Belki bir gün buna da alışacaktım, kim bilir…

Ellerim üşümüştü; fincanımı onları ısıtmak için kullandım.

“Kocama haber göndermem lazım,” dedim. “Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

MacDonald’ın açık mavi gözleri yüzüme odaklanmıştı, ifadesinde nazik bir dikkatten ötesi yoktu.

“Hayır, hanımefendi. Ama siz biliyorsunuz galiba?”

Sert bir bakış attım.

“Naz yapmanıza gerek yok,” dedim kısaca. “Kıyıda ne olup bittiğini en az benim kadar iyi biliyorsunuz - hatta daha iyi.”

“Naz yapmak…” İnce dudaklarını buruk bir gülümsemeyle kıvırdı. “Sanırım daha önce kimse beni bununla suçlamamıştı. Evet, biliyorum; yani?”

“Ben Wilmington’da olabileceğini düşünüyorum. John Ashe’e haber yollamaya çalıştım, elinden gelirse Jamie’yi Wilmington hapishanesinden çıkarmasını, benim yerimi haber vermesini istedim - yani Jamie oradaysa. Ama bilemiyorum.” Sahile doğru çaresizlik belirten bir jest yaptım.

Binbaşı kafasını salladı, bana Malva’nın ölümüyle ilgili merak ettiği acımasız detayları sormamak için kendini zor tutuyordu.

“Dönüp tekrar Wilmington’dan geçeceğim. Mümkün olduğunca etrafa soruştururum. Eğer Bay Fraser’ı bulursam, bu durum dışında, ona bildirmemi istediğiniz bir şey var mı?”

Tereddüte düştüm, düşündüm. Jamie’yle içimde sürekli konuşuyordum, onu benden aldıklarından beri. Fakat uçsuz bucaksız, karanlık gecelerde ya da yalnız şafaklarda söylediklerimin hiçbiri MacDonald’ın bilgisine sunulabilecek bir şey değildi. Yine de… bu fırsatın kaçmaması gerekiyordu; tekrar ne zaman böyle bir fırsat yakalayacağımı Tanrı bilirdi.

“Jamie’ye onu sevdiğimi söyleyin,” dedim yumuşak bir biçimde, gözlerimi masanın üstünden ayırmadan. “Her zaman seveceğim.”

MacDonald ona bakmama neden olacak bir ses çıkardı.

“Yani bütün bu- ” Başladı ama kendisini durdurdu.

“Kızı o öldürmedi,” dedim sertçe. “Ben de öldürmedim. Söyledim size.”

“Tabii, elbette,” dedi adam hemen. “Düşünülmesi bile imkânsız… Demek istediğim… yani, erkekler böyle durumlarla…” Çabalamaktan vazgeçti, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Onu da yapmadı,” dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Bunu takip eden sessizlik süresince göz göze gelmedik.

“General MacDonald akrabanız mı olur?” diye sordum birden, konuyu değiştirme ihtiyacıyla.

Binbaşı şaşırdı, kafasını kaldırdı - rahatladı.

“Eh, evet, uzaktan bir kuzenim. Vali bahsetti sanırım, öyle mi?”

“Evet,” dedim. Yalan da değildi; Martin ondan bahsetmişti elbette, bana olmasa da. “Ona mı… ee, yardım ediyorsunuz? Başarılı da oluyormuşsunuz gibi geldi de kulağıma.”

Benim bir katil olup olmadığım, Jamie'nin bir zamparalık sonucu katliam yapıp yapmadığı yönündeki rahatsız sohbetten kurtularak ferahlayan MacDonald, yemi yutmaya dünden razıydı.

"Çok başarılıyız, evet," dedi adam içtenlikle. "Koloninin en meşhur adamlarından sözler almakla meşguldüm; valinin istediklerini yapmak için en ufak bir sözünü duymaları yeterli!"

Jno. McManus, Boone, 3. Mühim adamlar. Önceki kış kangren olmuş ayak parmaklarını aldığım bu Jonathan McManus adındaki adamı elbette tanıyordum. Büyük ihtimalle Boone'un en meşhur adamıydı, evet, eğer MacDonald diğer yirmi sakinin onu sarhoş bir hırsız olarak bellediklerini kastediyorsa. Ayrıca istediği zaman onun sözü üzerine savaşmaya hazır olan üç adamı olduğu da doğruydu: tek bacaklı erkek kardeşiyle iki ahmak oğlu. Yüz ifademi gizlemek için çayımdan bir yudum aldım. Ama o listede Farquard Campbell da vardı; Farquard gerçekten resmi bir beyanda bulunmuş muydu?

"General sanıyorum Brunswick yakınlarında değil," dedim, "şu anki durumlardan dolayı, öyle değil mi?" Çünkü öyle olsaydı vali bu kadar gergin olmazdı.

MacDonald kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Elindeki güçleri toplamak için henüz hazır değil; McLeod'la birlikte İskoçyalılar'ın ayaklanmaya ne kadar niyetleri olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Gemiler gelene kadar da toplanmaya niyetleri yok."

"Gemiler mi?" deyiverdim. "Hangi gemiler?"

Daha fazla konuşmaması gerektiğinin farkındaydı ama dayanamıyordu. Gözlerinden okuyabiliyordum; zaten bana anlatmasında ne sakınca olabilirdi ki?

"Vali kolonideki ayrılıkçı hareketi, huzursuzluğu bastırmak için Kral'dan yardım istedi. Destek geleceği konusunda da güvence aldı - eğer geminin limana sağlıklı şekilde yanaşabileceği ortamı kıyıda garanti altına alabilirse.

"Plan bu işte," dedi muhabbete ısınarak. "Lord Cornwallis'in İrlanda'da bir birlik toplamaya başladığını, onların yakında denize açılacağını bize haber verdiler" -*Aa, "size" tabii,* diye düşündüm o anda- "ve sonbahar başında varacaklarını, generalin milislerine katılacaklarını söylüyorlar. Cornwallis kıyıdan, general de dağdan sıkıştırırsa-" Baş parmağıyla işaret parmağını birden birbirine yapıştırdı. "Özgürlükçü olacak piç kurularını bit gibi ezecekler!"

“Demek öyle…” Etkilenmiş gibi durmak için çabaladım. Öyle olabilirdi belki ama bunu ben bilemezdim ve açıkçası umurumda da değildi, çünkü içinde bulunduğum durumdan pek de ötesini göremiyordum. O lanet tekneden inip idam tehdidinden kurtulduğum zaman belki kafama takabilirdim.

Ana kamara kapısının açılırken çıkardığı ses kafamı oraya çevirmeme neden oldu. Dışarı çıkmış olan vali, oda kapısını arkasından kapatıyordu. Dönünce bizi gördü ve binbaşının rahatsızlığının ne durumda olduğunu sordu.

“Bayağı iyileştim, sağ olun,” dedi MacDonald, elini yeleğine bastırarak. İyi geldiğine delalet olarak hafifçe geğirdi. “Bayan Fraser böyle durumlarda çok tecrübelidir.”

“Ne güzel,” dedi Martin. Az önce gördüğümden daha az sıkıntılı bir havadaydı. “O halde gitmek istiyorsundur.” Ayakta durmakta olan denizci erine işaret etti, oğlan selam durup merdiveni çıktı.

“Teknen birkaç dakika içinde hazır olur.” MacDonald’ın çayına bakarak adamı selamladı, bana da abartılı bir reverans yaptı ve cerrah kamarasına girdi, masasının başında dikilip kâğıt yığınına somurttu.

MacDonald hemen çayının kalanını kafasına dikti ve kaşlarını kaldırarak ona üst güverteye kadar eşlik etmemi istedi.

Balıkçı teknelerinden birinin kıyıdan *Cruizer*’a yanaşmasını beklerken binbaşı aniden elini koluma koydu. Ürkmüştüm; MacDonald normalde pek dokunmayı seven biri değildi.

“Kocanızın bulunduğu yeri öğrenebilmek için elimden geleni yapacağım hanımefendi,” dedi. “Ama aklıma takıldı da-” Gözlerini yüzümden ayırmadı, lafını bitiremedi.

“Ne takıldı?” dedim korkarak.

“Hani birçok dedikodu duyduğumu söylemiştim ya?” dedi nazikçe. “Yani… şey… Bayan Christie’nin şanssız vefatı hakkında. Acaba… mümkünse… konunun aslını öğrenebilir miyim? Yani, karşılaşabileceğim ukalalıklarla baş edebilmek adına?”

O anda öfkeden kudurmakla kahkahayı basmak arasında kaldım. Bu merakla daha önce sormamış olmasına şaşmalıydım asıl. Haklıydı ama benim duyduğum dedikodulara bakılırsa -ki ortalıkta dönenlerin yalnızca küçük bir kısmıydı bu- gerçekler çok daha tatlı duracaktı. Öte yandan, gerçeği söylemenin dedikoduları kesmeye yarayacağından hiç ümitli değildim.

Yine de… adilce davranılma ihtiyacı çok güçlüydü; darağacındayken hâlâ

masum olduklarını söyleyen zavallıların halini anlayabiliyordum - ve onlardan biri olmamak için dua ediyordum.

“Peki,” dedim soğukça. Kaptan küpeştenin yanındaydı, rıhtımı gözetliyordu ve konuştuklarımızı duyabilecek kadar yakındı fakat duymasının bir sakıncası olmadığı kanaatindeydim.

“Gerçek şu: Malva Christie *birisinden* hamile kalmıştı ama kimden olduğunu itiraf etmek yerine, kocamı suçlamayı tercih etti. Doğru söylemediğini biliyorum,” diye ekledim, sert bir bakışla. Ağzını hafifçe açarak kafa salladı.

“Birkaç gün sonra, bakımını yapmak için bahçeme çıktığımda o… Bayan Christie marulların arasında yatıyordu, boğazı henüz kesilmişti. Düşündüm ki… doğmamış çocuğunu kurtarmak için hâlâ bir şansım olabileceğini sandım.” Cesurca konuştuğumu sanmama rağmen sesim biraz titredi. Durdum, boğazımı temizledim. “Yapamadım. Çocuk ölü doğdu.”

Doğuşunda oluşan manzarayı anlatmaktan daha iyiydi; yarık etlerin, üstüne toprak bulaşmış bıçağın görüntüsü, eğer mümkünse binbaşının zihninde olmamalıydı. O sırada, bebeğin bir anlığına hayat belirtisi gösterdiğini, o kıvılcımı kimseye anlatmamıştım - Jamie’ye bile. Çocuğun ölü doğmadığını söylemek şüpheyi anında üstüme çekecek bir şeydi. Bunu düşünenler zaten mevcuttu; mesela Bayan Martin’in öyle sandığından hemen hemen emindim.

MacDonald’ın eli hâlâ kolumda, gözleri yüzümdeydi. İlk defa, muhatabımın şeffaf mizacından minnet duydum; yüzüme bakan kimse yalan söylediğimi düşünmezdi.

“Anlıyorum,” dedi adam sessizce ve kolumu nazikçe sıktı.

Derin bir nefes aldım, hikâyenin gerisini anlattım - ayrıntılı detayların bazı dinleyenleri ikna edebileceği aklıma geldi.

“Bahçemin kenarında arı sakızları olduğunu biliyorsunuz; katil bunlardan iki tanesini kaçarken devirmiş. Sizi de arılar birçok defa sokmuştu - o gün bahçeye girdiğimde ben de sokuldum. Ama Jamie, hayır, ona öyle bir şey olmadı. O yapmadı.” O şartlar altında da, kimin sokulduğunu anlayamamıştım - binbaşıya anlatırken, o anda aklıma geldi ki arı bir kadını da sokmuş olabilirdi.

Bunu duyunca ilgilendi, mantıklı bulduğuna dair bir homurtu çıkardı. Birkaç saniye öyle durdu, hazmetmeye, kafasında oturtmaya çalıştı, sonra kafasını iki yana salladı, bir rüyadan uyanır gibi elini kolumdan çekti.

“Anlattığınız için çok teşekkürler hanımefendi,” dedi resmi bir edayla ve

başını salladı. “Şüpheniz olmasın, ne zaman lüzum olursa, gıyabınızda konuşup sizleri savunacağım.”

“Müteşekkirim binbaşı.” Sesim boğuk çıkınca yutkundum. O konu hakkında konuşmanın canımı ne kadar yakacağının fark edememiştim.

Rüzgâr etrafımızda esti, yelkenler halatlarının arasında hışırdadı. Aşağıdan gelen bağırış, MacDonald’ı kıyıya götürecek olan sandalın geldiğini haber verdi.

Binbaşı elimi tutarak yaptığı reveransla gitmeye hazırlandı; bir an, beni de şaşırtan parmaklarım onunkilere kenetlendi, gitmesini istemedim. Ama bıraktım, sonra da kıyıya kadar izledim; berrak suyun üstünde gitgide flulaşan, sırtını kararlılıkla doğrultmuş olan o siluet geri dönüp bana bakmadı.

Küpeşteye yaslanmış olan kaptan yardımcısı huzursuzca iç geçirince önce ona, sonra kaleye baktım.

“Ne yapıyorlar?” diye sordum. Karıncaya benzeyen şekiller, yerdeki akranlarına duvardan ip sarkıtıyor gibi görünüyorlardı; o mesafeden örümcek ağı gibi görünen halatları seçebiliyordum.

“Kale kumandanı sanırım topunu geri çekmeye hazırlanıyor hanımefendi,” dedi, pirinç dürbününü sertçe kapatarak. “İzninizle, kaptana haber vermem gerekiyor.”

96. Barut, Hıyanet ve Komplo

Vali eğer benim bir sahteci değil, dedikodulara göre de olsa, bir katil olduğumu öğrendikten sonra bana olan tutumunu değiştirmeye karar verdiyse bile, bunu öğrenmeye vaktim olmadı. Haberi alınca gemideki adamların yarısıyla birlikte hemen küpeşteye koştu ve günün geri kalanı gözlem ve tahmin gibi, ismen anlamlı, fiilen faydasız eylemlerle geçti.

Gözcü belirli aralıklarla gördüklerini aktarıyordu - adamlar kaleyi terk ediyorlardı ve görünüşe göre şahsi eşyalarını, kalenin silahlarını da beraberlerinde götürüyorlardı.

“Bunlar Collet’in adamları mı?” diye seslendi vali, yukarıya bakmak için elini gözüne siper ederek.

“Anlayamıyorum efendim,” dedi yukarıdaki ses.

Sonunda *Cruizer*’ın iki filikası kıyıya gönderildi, toplanabilecek bütün bilgilerin toplanması istendi. Birkaç saat sonra gelen askerler Collet’in tehditler karşısında kaleyi terk ettiğini ama topu ve barutu da beraberinde götürerek bunları isyancıların eline geçmesini engellediğini bildirdiler.

Hayır efendim, Albay Collet’le -denilenlere göre- emrindeki milislerle birlikte nehirde yukarı ilerlediği için konuşamamışlar. Wilmington’a giden yola iki adam göndermişler, Albay Robert Howe ile John Ashe’in komutası altında kasaba dışında büyük bir kuvvet toplandığını öğrenseler de planlarının içeriği hakkında bilgi edinememişler.

“Planlar hakkında nasıl bir şey öğrenemezsiniz? Hayret,” diye mırıldandı Vali Martin, bu resmi bilgiyi Kaptan Follard’dan aldıktan sonra. “Kaleyi yakacaklar işte, başka ne isteyecek o Ashe denen herif, İsa aşkına?”

İçgüdüleri hayli mantıklıydı; gün batmadan hemen önce suyun üstünde duman kokusu aldık. Bulunduğumuz yerden karınca sürüsü gibi görünen adamların yanar haldeki molozları kale dibine yığmakta olduklarını zorlukla seçebiliyorduk. Bu kale aslında basit, kare bir binaydı ve kütüklerle inşa edilmişti; havadaki yoğun neme rağmen, eninde sonunda yanacağından şüphe yoktu.

Fakat kundakçıların elinde barut ya da gaz olmayınca alevleri harlamaları uzun süre aldı; gece bastırdığında elden ele gezdirdikleri meşalelerin

alevlerini görmeye başladık. Bunlarla odun yığınlarını yakmaya çalışıyorlar ama birkaç dakika sonra yanmadığını görüp tekrar deniyorlardı.

Saat dokuz civarında, birisi birkaç varil terebentin bulunca, alevler aniden kale duvarlarını kuşatma altına aldı. Dalgalanan kızıl, turuncu alevlerin o saf, mükemmel görünüşleri koyu lacivert geceye renk kattı. Sahilden alkışlar, tezahüratlar, küfürlü bir şarkıdan bölümler kulağımıza çalındı, terebentin de sahilden gelen esintiyle burnumuzu dağladı.

“Sivrisinekleri düşünmemize gerek yok en azından,” dedim, beyazımsı bir duman bulutunu yüzümden öteye ittirirken.

“Teşekkürler Bayan Fraser,” dedi vali. “Konuya böyle olumlu bir açıdan bakmak aklıma gelmemişti.” Yumrukları küpeşteye yaslı halde, acı bir sesle konuşuyordu.

Kastını anladım, daha fazla konuşmadım. Benim gözümden, saldırgan ateş ve yıldızlara yükselen duman sütunları aslında neşe verici bir manzara oluşturuyordu. Bu hissimin nedeni Johnston Kalesi’nin yanmasının isyancıların davasına hizmet etmesi değildi - belki aralarında Jamie’nin de olması, kalenin altındaki kamp alevlerinden birinin etrafında oturuyor olma ihtimaliydi.

Eğer öyleyse de… yarın yanıma gelirdi.

***

Öyle oldu. Şafaktan çok önce uyandım -aslında uyuyamadım da- ve küpeşteye gittim. Bu sabah, kale yandığından dolayı her zamankinden daha seyrek bir tekne trafiği vardı. Ahşap yanığının kesif kokusu, yakındaki nemli sisin aromasına karışmıştı; su sakindi, yağa benziyordu. Gökyüzü gri bir güne aydınlanıyordu, bunalımlı bir hava olacaktı - yoğun pus yüzünden kıyı görünmüyordu.

Ama ben izlemeye devam ettim. Pusun içinden küçük bir tekne çıktığında, bunun Jamie olduğunu hemen anladım. Yalnızdı.

Kollarının uzun, muntazam hareketlerini, kürekleri savuruşunu izledim ve içimde ani, sakin bir mutluluğun doğuşunu hissettim. Neler olabileceği hakkında bir fikrim yoktu - Malva’nın ölümüyle ortaya çıkan korku ve öfke de hâlâ zihnimin arkasında bir yerlerde, ince bir buz tabakasının altında gömülüydü. Ama Jamie oradaydı. Artık yüzünü görebileceğim kadar yakındaydı, omzunun üstünden arkaya, gemiye doğru bakıyordu.

Ona el salladım; gözleri zaten benim üstümdeydi. Kürek çekmeyi kesmedi, daha da yaklaştı; ben de küpeşteye tutundum, bekledim.

Sandal bir an görüş alanından çıktı, *Cruizer*'ın rüzgâraltına girdi. Gözcünün Jamie'ye seslendiğini duydum, sonra da derinden, yarı duyulur cevap geldi; o sesi duyunca uzun zamandır içimde duran bir düğümün çözülüp rahatladığını hissettim.

Ama olduğum yere çakılı kaldım, hareket edemedim. Güvertede ayak sesleri, mırıltılar duydum -biri valiyi çağırmaya gitti- ve gözlerimi kapatıp döndüğümde, kendimi Jamie'nin kollarında buldum.

"Biliyordum geleceğini," diye fısıldadım gömleğinin kumaşına. Ateş kokuyordu: duman, çam özü, kavrulmuş bez kokuları acı terebentin esansıyla birleşmişti. Üstünde kurumuş terin ve bindiği atın kokuları da bunlara katıldı. Bütün gece çalışmıştı, uyumamıştı, uzun süredir açtı.

Beni kendine iyice sardı, kaburgalarını, nefesini, sıcaklığını, kaslarını hissettirdi, sonra kendinden biraz uzaklaştırıp yüzüme baktı. Onu gördüğümden beri gülümsüyordu. Gözleri parıldıyordu. Hiçbir şey söylemeden kafamdaki başlığı çıkardı ve küpeştenin üstünden fırlatıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, sonra da yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü, parmaklarını kafatasıma bastırdı. Üç günlük bir sakalı vardı, tenimi çiziyordu. Ağzı benim yuvamdı, güvendeydim.

Arkasında bir yerde denizcilerden biri öksürdü. "Valiyi görmek istemiştiniz sanırım, değil mi beyefendi?"

Beni yavaşça bıraktı, oraya döndü.

"Öyle, evet," dedi ve elini uzattı. "Sassenach?"

Jamie'nin elini tuttum ve koridorda ilerleyen denizciyi izledim. Arkama dönüp güverteden öteye baktığımda başlığımın rüzgârla şiştiğini, denizanası gibi süzüldüğünü gördüm.

Aşağı indiğimizde, içimdeki o anlık huzur hemen yok oldu.

Vali de gecenin büyük kısmını uyanık geçirmişti ve Jamie'den çok daha iyi bir durumda olduğu söylenemezdi - ama is koktuğu da yoktu elbette. O da tıraşsızdı, onun da gözleri kan çanağıydı ve son derece huysuzdu.

"Bay Fraser," dedi kafasını hafifçe sallayarak. "Siz James Fraser'sınız, değil mi? Dağda, taşrada yaşıyordunuz doğru hatırlıyorsam, değil mi?"

"Ben Fraser, Fraser Tepesi'nden," dedi Jamie nazikçe. "Buraya karım için geldim."

"Öyle demek." Vali ona tatsız bir bakış attı ve oturdu, umursamazlıkla oradaki bir tabureyi gösterdi. "Sizi bilgilendirmeliyim ki beyefendi, karınız

maalesef Kraliyet tarafından tutuklanmış bir kişidir. Tabii, bunun farkındasınızdır belki de?”

Jamie bu alaycı yaklaşımı umursamaksızın önerilen tabureye oturdu.

“Aslında değil,” dedi. “Acaba sizin Kuzey Carolina kolonisinde sıkıyönetim ilan ettiğiniz doğru mu? Ben öyle sanıyorum en azından.”

“Doğru,” dedi Martin kısaca. Bu biraz hassas bir meseleydi, çünkü her ne kadar sıkıyönetim ilan etmiş olsa da bunu uygulayacak kudrete sahip değildi; onun yerine etkisizliğini vurgulayan bir duruma mahkûm olmuş, açık denize kaçmak zorunda kalmıştı ve bu durum İngiltere kendisine yardım edene kadar -eğer yaparsa- böyle sürecekti.

“O halde durum şu ki bütün yasal işlemler askıya alınmış vaziyette,” dedi Jamie hemen. “Mahkûmların gözaltı ve tutuklulukları yalnızca sizin yetkiniz altında - takdir edersiniz ki benim karım da hayli uzun süredir sizin gözetiminizde. Diyeceğim şu ki siz aynı zamanda onu salıverme gücüne de sahipsiniz.”

“Hmm,” dedi vali, belli ki bunu düşünmemişti ve sonuçlarından emin olamıyordu. Ama o anda herhangi bir şeyin kontrolünün kendisinde olduğunu hissetmek, cayır cayır yanmakta olan sinirlerini muhtemelen biraz gevşetmişti.

“Karım henüz duruşmaya çıkarılmadı ve hatta, aslında suçlandığı olay hakkında aleyhinde bir delil de mevcut değil,” dedi Jamie netlikle.

O an, MacDonald’a olaylarla ilgili bütün ayrıntıları valiyle görüşmesinden *sonra* aktardığım için kendimi Tanrı’ya şükrederken buldum - modern mahkemelerin kanıttan sayacağı bir hal olmayabilirdi belki ama elimde bıçakla, iki cesedin yanı başında bulunmak, bu çağda nereden bakılsa jüriyi sarsardı.

“Karımı suçlayanların ellerinde somut bir şey yok. Ayrıca, kendisiyle bu kadar kısa bir süreliğine de olsa tanışıklığınız olduktan sonra, karakteri hakkında elbet sizin de bir fikriniz olmuştur, öyle değil mi?” Bu dediğine bir yanıt beklemeden konuşmaya devam etti.

“Suçlama yapıldığında, karımın kanuna teslim edilmesine hiç itiraz etmedik - hatta ben de suçlandım ve bu durum benim için de geçerli. Suçsuzluğu hakkında bu kadar emin olmasaydık, neden duruşmaya çıkmasını bu kadar çok isteyelim?”

Vali gözlerini kısmıştı, ciddi ciddi düşünüyordu.

“Savlarınız tamamen mantıksız değil beyefendi,” dedi sonunda, resmi bir tonla. “Bununla birlikte, anlaşılan şu ki karınızın karşı karşıya kaldığı suçlama, oldukça çirkin. Onu serbest bırakırsam, kesinlikle halkı huzursuz ederim - ki şu sıralar huzuru bende ararlarsa zor bulurlar,” diye ekledi, Jamie’nin paltosunun yanık manşetlerine sevimsiz bir bakış atarak.

Jamie derin bir nefes aldı ve şansını tekrar denedi.

“Çekincelerinizi çok iyi anlıyorum ekselansları,” dedi. “Peki, acaba… yani, durumu hafifletmek için bir şeyler önerilebilir herhalde…”

Martin sırtını dikleştirdi, çenesini öne çıkardı.

“Siz ne demeye getiriyorsunuz beyefendi? Bu nasıl bir münasebetsizlik, nasıl hayasızlık! Bana *rüşvet* mi teklif ediyorsunuz siz?” Avuçlarını masaya çarptı, öfke dolu gözlerini bir bana, bir Jamie’ye çevirdi. “Lanet olasıcalar, ikinizi de hemen asmalıyım aslında!”

“Çok güzel, Bay Ohnat,” diye mırıldandım Jamie’ye sessizce. “En azından evliyiz.”

“Ne, ha,” gibi bir şeyler geveledi Jamie, anlamadığını belirten kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar valiye çevirdi. Adam o sırada “…serenden sallandıracaksın ya… cehennemin tokadını yesinler!” diyordu.

“Niyetimi yanlış anladınız efendim.” Jamie sesini sakin tuttu, yüzündeki soğukkanlılığı bozmadı. “Önerdiğim şey, karımın mahkemeye çıkacağına dair bir kefalet yalnızca. Kendisi duruşmada göründüğünde bana iade edilecek.”

Vali buna cevap veremeden, Jamie elini cebine attı ve küçük, kara bir şey çıkarıp masaya koydu. Kara elmas.

Martin onu görünce cümlesini yarıda bıraktı. Gözlerini bir kez kırpıştırdı, uzun burunlu yüzü neredeyse tamamen gevşemişti. Parmağını üst dudağında yavaşça gezdirdi, düşündü.

Kendisinin kişisel yazışmalarının ve raporlarından hatırı sayılır bir kısmını okumuş ve hatta yazmış olduğum için, adamın şahsi servetinin pek fazla olmadığını ve Kraliyet Valisi namını taşımak adına, mütevazı gelirinin fena halde ötesinde bir yaşam sürmek zorunda kalmış olduğunu gayet iyi biliyordum.

Vali de şunu iyi biliyordu ki içinde bulunduğumuz isyan halinde, benim mahkemeye sağ salim çıkarılmam çok düşük bir ihtimaldi. Hukuk sisteminin işler veya adil hale getirilmesi için aylar, belki yıllar geçmesi gerekecekti. Bu ne kadar sürerse de elmas o kadar süre onun elinde kalacaktı. Bunu satmayı

onuruna yediremezdi - ama sonra geri alabileceğine inanırsa, taşı birine güzel bir meblağ karşılığında verebilirdi.

Adamın gözlerinin Jamie'nin ceketindeki yanık izlerini incelediğini gördüm. Bir de Jamie'nin vatana ihanetten asılma olasılığı vardı -bunun o anda adamın kafasından geçtiğini hissettim- ki bu durumda da taş yasal olarak arafta kalırdı. Ama Martin'in ellerinde olurdu. Nefes alabilmek için kendimi zorladım.

Martin ahmak değildi ve rüşvetle satın alınabilecek biri de değildi. Hafifçe iç geçirerek taşı Jamie'ye doğru geri ittirdi.

"Hayır beyefendi," dedi, sesindeki öfkeyi kaybederek. "Karınız için bu kefaleti ödemenizi kabul edemem. Ama konuyu şöyle…" Bakışları masasındaki kâğıt yığınına bir an kaydıktan sonra tekrar Jamie'ye odaklandı.

"Size bir teklif yapacağım beyefendi," dedi birden. "Şu anda sürmekte olan bir operasyonum var ve bu operasyonla İskoçyalılar'dan oluşacak büyük bir topluluğun taşradan sahile inmesini, orada İngiltere'den gelen birliklerle birleşip buraları Kral'ın adıyla zapt etmesini hedefliyorum."

Nefes almak için duraksadı, Jamie'nin bu sözlerden nasıl etkileneceğini kontrol etti. Ben o sırada Jamie'nin birazcık arkasında duruyordum, o yüzden yüzünü göremiyordum fakat görmeme gerek de yoktu. Bree, şakayla, bu ifadeye "brag yüzü" diyordu; yüzüne bakanlar elinde kare as olsa da, üç per olsa da bunu bilemezlerdi. Ben o an paramı pere oynardım - ama Martin onu benim kadar tanıyamazdı.

"General Hugh MacDonald ve Albay Donald McLeod bir süre önce koloniye geldiler ve şu sıralar kırsal kesimi gezmekteler, destek toplamaya çalışmaktalar - gururla belirteyim ki azımsanmayacak bir kuvvet var artık ellerinde." Parmaklarını mektuplarının üstünde tıkırdattıktan sonra aniden hareketini kesip öne doğru eğildi.

"Önerdiğim şey şudur beyefendi: taşranıza geri dönüp mümkün olduğunca adam toplayacaksınız, sonra da General MacDonald'a rapor verip adamlarınızı onun emrine amade edeceksiniz. MacDonald'dan, iki yüz civarı adamla onun yanında olduğunuz haberini aldığımda, işte o zaman karınızı size veririm."

Nabzım hızlanmıştı ve bu durum vali için de geçerliydi; şah damarının nasıl seğirdiğini görebiliyordum. Belli ki, MacDonald dağda Malva Christie'nin durumuna verilen tepkinin ne kadar yaygın ve ağır olduğunu Martin'e anlatacak zamanı bulamamıştı - ya da kendisi de bundan haberdar değildi. Dağda hâlâ Jamie'yi takip edecek kişiler vardı, emindim bundan ancak çoğu

artık ona sırtını dönmüştü ve en iyi ihtimalle, Jamie beni boşayana kadar ona itimat etmeyeceklerdi.

Durum hakkında mantıklı düşünmeye çalışıyordum, çünkü valinin beni salıvermeyeceği gerçeğinin oluşturduğu hayal kırıklığından kendimi sakınma ihtiyacı duyuyordum. Jamie beni burada bırakıp gitmeliydi. Kendimi kaybedeceğimi sandığım bir an, buna dayanamayacağımı düşündüm; çıldırıp masanın üstünden Josiah Martin'in üstüne atlayacağımı, adamın gözlerini çıkaracağımı sandım.

Vali kafasını kaldırıp yüzümün halini gördü ve irkildi, sandalyesinden biraz yükseldi.

Jamie elini bana doğru siper etti.

"Kal öyle *a nighean*," dedi yumuşakça.

Bir süredir farkında olmadan nefesimi tutuyormuşum. O an bırakıp yavaşça, sakince nefes almaya çalıştım.

Aynı yavaşlıkla, vali de -gözlerini benden ayırmaksızın- koltuğuna geri döndü. Aleyhimdeki suçlama, artık adamın zihninde çok daha olası bir hal almıştı. İyi, dedim kafamın içinde, kendimi ağlamaktan alıkoyarken. *Görelim bakalım, benden birkaç metre ötede ne kadar güzel uyuyabileceksin.*

Jamie uzun, derin bir nefes aldı, parçalanmış ceketinin içindeki omuzlarını dikleştirdi.

"Teklifinizi değerlendirmem için bana biraz süre tanımalısınız efendim," dedi resmiyetle ve kolumu bırakıp ayağa kalktı.

"Umudunu yitirme *mo chridhe*," dedi bana Galce. "Sabah olunca görüşürüz."

Elimi dudaklarına götürüp öptü, sonra da valiye belli belirsiz bir şekilde kafa sallayarak dışarı çıktı, ardına bakmadı.

Kamarada sessizlik olunca uzaklaşmakta, güverte yolunun merdivenini tırmanmakta olan Jamie'nin ayak seslerini duydum. Düşünmek için duraksamadan elimi korsemin içine attım ve cerrah çantasından aldığım küçük bıçağı çıkardım.

Onu tüm gücümle vurdum ve masanın ahşabının içine geçip valinin neye uğradığını şaşırmış gözlerinin önünde titreşmesini sağladım.

"Seni piç kurusu," dedim sakince ve odadan çıktım.

97. Değecek Biri İçin

Ertesi gün şafaktan önce yine küpeştede bekledim. Esintinin getirdiği kül kokusu çok güçlü ve pisti ama duman artık yoktu. Sabahın erken saatlerine has o sis yine kıyıyı örtüyordu; sislerin içinden küçük bir teknenin gemiye yaklaştığını görünce, umutla karışık, küçük bir *deja vu* heyecanı hissettim.

Ama sandal yaklaşırken ellerim endişeyle küpeşteye yapıştı. Gelen Jamie değildi. Bir süre kendimi o olduğuna inandırmaya, yalnızca yeni bir ceket bulduğunu düşünmeye çalıştım ama her kürekte durum daha da netleşti. Yaşlar batan gözlerimi kapadım, üzülmenin çok mantıksız olduğunu kendime anlatmaya çalıştım; bunun bir anlamı yoktu ki.

Jamie gelecekti, öyle demişti. Başka birinin erken saatte gemiye yaklaşıyor oluşunun onunla da benimle de bir ilgisi olmamalıydı.

Ama vardı. Gözlerimi açıp yaşları dirseğimle sildikten sonra sandala tekrar göz attım, gördüğüm kişiye inanamadım, ürkerek geri çekildim. Olamazdı. Öyleydi ama. Geminin gözcüsüne selam vermek için kafasını kaldırınca küpeştede beni de gördü. Gözlerimiz bir anlığına buluştuktan sonra adam kafasını eğdi, küreklere uzandı. Tom Christie.

Vali üst üste üçüncü gün şafak vakti uyandırılmış olmaktan dolayı çok mutsuzdu; alt kattan gelen sesini duyabiliyordum: denizcilerden birinden, gelen her kimse, ona daha müsait bir saate kadar beklemesini söylemesini istiyordu - cümlesi kapının sertçe çarpılmasıyla perçinlendi.

Gelen beni de mutlu etmemişti ama benim bekleyecek vaktim yoktu. Güverte yolundaki er beni aşağıya buyur etmeyi reddedince, kalbim küt küt atarken geri döndüm ve geminin kıçına, Christie'ye beklemesini söyledikleri yere hareket ettim.

Oradaki er duraksadı ama sonra benim ziyaretçilerle konuşmamam gerektiği yönünde bir emir almadığını, bunu yapmak için yasal bir dayanağı olmadığını hatırlayıp geçmeme izin verdi.

"Bay Christie." Adam küpeşteye dayanmış, sahili izliyordu ama beni duyunca döndü.

"Bayan Fraser." Yüzü çok solgundu; kırlaşmış sakalları, teniyle karşılaştırılınca neredeyse siyah kalıyordu fakat saçları gibi kısaltılmıştı. Hâlâ

yıldırım çarpmış bir ağaca benzese de bana bakan gözlerinde yine de hayat belirtisi vardı.

“Kocam- ” diye başladım ama hemen sözümü kesti.

“Bir şeyi yok. Kıyıda sizi bekliyor, onu yakında göreceksiniz.”

“Yaa?” İçimdeki korku kabarcıkları, sanki biri derecesini kısmış gibi biraz dindi ama sabırsızlığımın hâlâ dumanı tütüyordu. “E, neler oluyor o zaman, anlatır mısınız lütfen?”

Bana uzun bir süre sessizce baktıktan sonra dudaklarını yaladı, dönüp küpeşteden öteye, griliğe doğru baktı. Sonra bana döndü, derin bir nefes aldı, söyleyeceği şey için kendini hazırlamaya çalıştı.

“Buraya kızımın katili olduğumu itiraf etmeye geldim.”

Öylece yüzüne baktım, sözcüklerinden bir anlam çıkaramadım. Bir süre sonra birleştiklerinde oluşturdukları cümleyi zihnimdeki panoda görüp idrak edince tepki verebildim.

“Olamaz,” dedim.

Sakallarının arasında, gülümseyişin çok silik bir gölgesini oluşturduğunu sandım ama emin olamadan dudakları tekrar düzleşti.

“Derdiniz huysuzluk, zıtlık galiba,” dedi duygusuzca.

“Benim derdimi bırakın şimdi,” dedim kabalıkla. “Delirdiniz mi siz? Jamie’nin son planı mı bu yoksa? Çünkü eğer öyleyse-”

Elini bileğime koyarak beni susturdu; bu dokunuşu hiç beklemiyordum, irkildim.

“Gerçek bu,” dedi adam yumuşakça. “Kutsal kitap üzerine yemin edeceğim.”

Öylece kaldım, hareket edemedim. O da gözlerini benden ayırmayınca, adamın gözlerini aslında benden ne kadar kaçırdığını fark ettim; bütün tanışıklığımız süresince benimle göz göze gelmekten kaçınmıştı, sanki benim varlığımı aslen reddediyormuş gibiydi - benimle konuşurken dahi.

Artık bu tutumu bırakmıştı. Bakışlarına daha önce tanıklık etmemiştim. Acı ve ıstırap izleri inkâr edilemeyecek kadar derindi, üstlerindeki göz kapakları kederle ağırlaşmıştı - ama gözlerin kendisi, altımızdaki deniz kadar derin ve sakindi. Güneye inerken taşıdığı o his, o sessiz dehşet, uyuşuk acı onu terk etmiş, yerini azme ve bir başka şeye bırakmıştı. Bu şey onun derinlerinde, çok içerilerde yanan bir şeydi.

“Neden?” dedim sonunda, kolumu elinden kurtarıp geriye doğru bir adım atarak.

“Hatırlıyor musunuz hani” -sesindeki nostalji tonlamasından bunun onlarca yıl önceden kalmış bir şey olduğunu düşünebilirdiniz- “sizin bir cadı olduğunuzu düşünüp düşünmediğimi sormuştunuz?”

“Hatırlıyorum,” dedim savunmaya geçercesine. “Demiştiniz ki- ” Evet, artık o diyaloğu hatırlıyordum ve bu, sırtımda küçük, iğnemsi, buz gibi bir his doğmasına neden oldu. “Cadılara inandığınızı ama benim onlardan biri olduğumu sanmadığınızı söylemiştiniz.”

Gri gözlerini benden ayırmadan kafasını salladı. Bu fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim ama öyle değil gibi duruyordu.

“Ben cadılara inanırım,” dedi son derece bilmiş bir sesle. “Çünkü onlarla tanıştım. Kız onlardan biriydi, annesi de.” İnce buz iyice batmaya başladı.

“Kız… sizin kızınız mı yani? Malva mı?”

Kafasını biraz salladı, gözleri biraz daha mavi bir ton aldı. “Benim kızım değil,” dedi.

“Sizin- nasıl değil? Ama… gözleri- sizin gözlerinizi almıştı.” Ağzımdan çıkanı duyduğum anda dilimi ısırmak istedim. Ama adam kederle gülümsemekle yetindi.

“Aynı zamanda erkek kardeşimin.” Küpeşteye dönüp ellerini koydu, bakışlarını denize yöneltti, karayı izlemeye başladı. “Edgar’dı adı. Ayaklanma sırasında ben Stuartlar’ın yanında oldum ama o bunun divanelik olduğunu düşünüyordu. Gitmemem için bana yalvardı.” Kafasını yavaşça iki yana salladı, o sırada gözlerinin baktığı yeri değil, hafızasındaki bir şeyi görüyordu.

“Sandım ki- yani, aslında ne sandığımdan çok gitmiş olduğum önemli. Ondan karıma, oğluma bakmasını istedim.” Derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı. “O da baktı.”

“Anladım,” dedim çok sessizce. Ses tonumu duyunca kafasını sert bir hareketle çevirdi, bakışları deliciydi.

“Onun hatası değildi ki! Mona bir cadıydı, büyücüydü.” Yüz ifademi görünce dudaklarını büzdü. “Bana inanmıyorsunuz, anladım. Ama gerçek bu; onu birçok kez yakaladım, hem de iş başında - büyülü sözcükler mırıldanırdı, zaman tutardı… Bir defa, gece yarısı evin çatısına çıkıp onu aramıştım. Orada, anadan üryan, yıldızları izlerken buldum onu. Boğduğu bir güvercinin kanıyla çizdiği bir pentagramın ortasında duruyordu. Esinti saçlarını deliler

gibi uçuşturuyordu.”

“Saçları,” dedim, bunun bir şey ifade etmesi gerektiğini düşünerek, sonra da fark ettim. “Saçları benimkilere benziyordu, değil mi?”

Gözlerini uzaklardan çekmeden kafasını salladı. Yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm.

“O… öyle bir kadındı işte,” dedi yumuşakça. “Onu kurtarmaya da çalıştım - dualarla, aşkımla, her şeyimle denedim. Başaramadım.”

“Ne oldu ona?” diye sordum, sesimi onunki kadar alçak tutarak. Aslında rüzgârın şiddeti yüzünden başkası tarafından duyulma ihtimalimiz hayli azdı ama yine de kimsenin duymaması gereken şeylerdi bunlar.

İç geçirdi, tekrar yutkundu.

“Asıldı,” dedi, neredeyse duygusuz bir sesle. “Kardeşimi öldürdüğü için.”

Tom bu olay sırasında Ardsmuir’deymiş; karısı ona infazdan önce haber gönderip Malva’nın doğduğunu, kızı Edgar’ın karısına bıraktığını söylemiş.

“Komik bir şey yaptığını sanıyordu herhalde,” dedi dalgın bir sesle. “Mona’nın çok tuhaf bir mizah anlayışı vardı.”

Sabah ayazının haricinde bir üşüme geldi o anda.

“Ama onlara kavuştun sonunda - Allan’la Malva’ya.”

Başıyla onayladı; kendisi nakledilmiş ama nazik ve zengin bir adamdan çocuklarının Koloniler’e geçişi için para bulmayı başarmış. Ama sonra, onu buraya getiren işvereni de karısı da sarı humma salgınıyla ölünce, başka fırsatların peşine düşmek zorunda kalmış. Jamie Fraser’ın Kuzey Carolina’da yeni bir yerleşim yeri kurduğunu duyunca da Ardsmuir’den tanıdığı adamların yanında olmanın, onlara yardımcı olabilecek olmanın güzel olacağını düşünmüş.

“Gelmeden önce çok düşündüm, başta hiç istememiştim,” dedi, birden bana dönerek. “İnanın bana.”

Tamamen samimi görünüyordu. Ne cevap vereceğimi bilemedim fakat cevap beklemediğini görebiliyordum. Devam etti.

“Kız… onu ilk gördüğümde beş yaşındaydı ama kapmıştı bile - aynı sinsilik, aynı cazibe, aynı karanlık ruh.”

Malva’yı kurtarmak için de bütün imkânlarını zorlamış - o tuhaflığı, vahşiliği zorla kızdan almak, her şeyden de önemlisi, erkekleri annesi gibi ayartmasının önüne geçmek istemiş.

“Annesi de öyleydi.” Dudakları kadını düşününce kasıldı. “İstediği erkeği… Ah. Üstlerindeki, Lilith’in lanetiydi, ikisinde de vardı bu.”

Konu tekrar Malva’ya gelince, midemin ortası oyulmuş gibi hissettim.

“Ama hamileydi…” dedim.

Yüzü biraz daha beyazladı ama sesi titremedi.

“Evet, öyleydi. Bu dünyaya başka bir cadının gelmesini engellemenin yanlış olduğunu düşünmüyorum.”

Yüzümü görünce, araya girmeme izin vermeksizin devam etti.

“Sizi öldürmeye çalıştığını biliyor musunuz? Sizi de beni de.”

“Nasıl yani? Ne yaptı?”

“Siz ona şu şeylerden bahsedince, şu görünmeyen… mikroplar mıydı? Onlar bayağı ilgisini çekmişti. Bana anlattı işte, onu kemiklerle yakaladığım zaman.”

“Ne kemiği?” diye sordum, buz sırtımda omurgamdan aşağı adeta ilerlerken.

“Ephraim’in mezarından aldığı, kocanızın üstünde büyüler yapmak için kullandığı kemikler. Hepsini kullanmamış, kalanını daha sonra iş sepetinde buldum. Kızı o zaman fena dövdüm, bu sayede anlattı.”

Yenilebilecek bitkiler ve otlar için ormanda yalnız dolaşmaya alışık olan Malva, dizanteri salgını sırasında da bunu yapmaya devam etmiş. Dolanırken de insanlardan uzak, tek başına yaşayan o tuhaf günah yiyicisinin kulübesine rastlamış. Adamı ateşler içinde, koma halinde bulmuş, ölmek üzereymiş. Yardım çağırmakla kaçıp bir daha geri dönmemek arasında gidip gelirken, Malva adamın öldüğünü fark etmiş.

Öyle olunca da bir anda aklına geldiği üzere -benim anlattıklarımdan da aklından kalanları kullanarak- cesetten mukusla kan alıp, çaydanlıktaki et suyuyla birlikte bir şişeye koymuş, sıcaklığını koruması için korsesinin içinde taşımış.

Bu ölümcül karışımdan birkaç damla benim yemeğime -ve babasınınkine- karıştırdıktan sonra hastalanmamızı ve durumumuzun Tepe’deki salgının bir parçası olarak görülmesini ummuş.

Bütün kanımın çekildiğini hissettim.

“Emin misiniz bundan?” diye fısıldadım. Kafasını salladı ama beni ikna etmek için daha fazla bir şey söylemeye gerek görmedi. Bu, doğruyu

söylediğine inanmam için yeterliydi.

“Kız, yani… Jamie’yi mi istiyormuş?” diye sordum.

Christie bir an gözlerini kapadı; güneş doğuyordu ve o ihtişam hâlâ arkamızda olmasına rağmen, suyu gümüş bir tepsi gibi kullanıp ışınlarını yansıtıyordu.

“Eh… istiyordu,” dedi sonunda. “Şehvetle arzuluyordu diyelim. Zenginlik istiyordu, makam istiyordu, mevki istiyordu, çünkü asıl özgürlüğün bu olduğunu düşünüyordu. Evlilikte hiç gözü yoktu, hiç olmadı!” Aniden öfkeye kapıldı; hayatı Thomas’ın istediği gibi görmeyen tek kişinin Malva olmadığını düşündüm.

Ancak kızın Jamie’yi istediği kesindi, ister Jamie’nin kendisi ister mal varlığı için. Aşk büyüsüyle işi kıvıramadığı zaman, salgın hastalığın yarattığı fırsatla, dileğini yerine getirmek için daha doğrudan bir yola başvurmuş. Bunu kavrayıp hazmetmek için beynimde yeterli kapasite olduğunu sanmıyordum henüz - ama bunun doğru olduğunun da farkındaydım.

Sonra, beklenmedik şekilde hamile kalınca da yeni bir komplo kurmuş.

“Gerçek babanın kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum, boğazım o anıyla tekrar düğümlenerek - bundan sonra artık hep düğümleneceğini sanıyordum. O bahçede can vermiş iki genç, küçük beden. Yazık. Çok yazık.

Kafasını iki yana salladı ama yüzüme bakmadı. En azından bir fikir sahibi olduğunu anladım. Bana söylemeyecekti, o anda pek de önemi yoktu zaten. Vali yakında uyanacaktı, onu kabul etmeye hazır olacaktı.

Christie de aşağıdaki hareketlenmeler kulağına çalınınca derin bir nefes aldı.

“Bu kadar fazla hayatı mahvetmesine izin veremezdim, devam edemezdi. O kız bir cadıydı, şüpheniz olmasın; beni ve sizi öldürememiş olması, yalnızca şans. Birilerini eninde sonunda öldürecekti. Belki de sizi, sırf kocanız size bağlı kaldı diye. Belki de kocanızı, doğurduğu çocuğa kalacak miras için.” Acı dolu bir nefes aldı.

“Benden değildi belki ama… benim kızımdı, benim kanımdandı. Öylece… izin veremezdim… ben sorumluydum.” Durdu, daha konuşamadı. Doğru söylediğini düşünüyordum ama yine de…

“Thomas,” dedim sertçe, “saçmalıyorsun ve sen de farkındasın.”

Bana şaşkın gözlerle baktı, gözleri yaşlıydı. Kendini koyuvermeden, öfkeyle cevap verdi.

“Öyle mi dersin? Hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey!”

Ürktüğümü görünce gözlerini indirdi, sonra, tuhaf bir hareketle uzandı, elimi tuttu. Uyguladığım ameliyatın yaralarını, artık kıvırabildiği parmaklarının kazandığı gücü hissettim.

“Hayatım boyunca bekledim, aradım…” Boştaki elini havaya salladı, sonra parmaklarını birleştirdi, sanki soyut bir şeyi bacaklarından yakalamış gibi. Daha emin bir tavırla devam etti: “Yoo. Umdum. Adını koyamadığım ama var olması gerektiğinden emin olduğum bir şeyi umdum.”

Gözleriyle yüzümü taradı, iyice baktı, sanki hatlarımı ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Elimi kaldırdım, bu bakışla rahatsız olmuş ve sanıyorum ki saçlarımı düzeltmeye karar vermiştim - ama elimi yakaladı, tuttu, beni şaşırttı.

“Bırak kalsın,” dedi.

İki elim de onunkilerin arasındaydı, bir seçeneğim kalmamıştı.

“Thomas,” dedim şaşkınca, “Bay Christie…”

“Şundan emin oldum ki aradığım şey Tanrı’ydı. Belki öyleydi fakat Tanrı etten ve kemikten değildir, ayrıca benim ihtiyacım olan şey de ilahi şefkat değildi. İtirafımı kâğıda döktüm.” Elimi bıraktı ve elini cebine attı, hafifçe sendeledi ve kısa, güçlü parmaklarının arasında katlı bir kâğıt çıkardı.

“Burada kızımı öldürdüğüme, buna da kendisinin davranışlarının sebep olduğuna yemin ettim.” Sesi pek titremiyordu ama solgun boğazının nasıl hareket ettiği gözümden kaçmıyordu.

“Sen yapmadın,” dedim kesin bir sesle. “Yapmadığını biliyorum.”

Gözlerini kırpıştırdı, bana baktı.

“Yapmadım,” dedi sakince, “ama belki de yapmalıydım.” Belgeyi tekrar ceketinin içine tıkarken, “Bu itirafın bir kopyasını çıkardım,” dedi. “Onu New Bern’deki gazeteye bıraktım. Yayımlayacaklar. Vali de bunu kabul edecek - elbette- ve siz de özgür kalacaksınız.”

O son dört sözcük beni aptala çevirdi. Sağ elimi hâlâ tutuyordu; başparmağıyla parmaklarımın dibini ovuyordu. İçten içe kendimi çekmek istedim ama kendimi sabit kalmaya zorladım - çünkü artık o gri, berrak gözlerindeki yalınlık, çıplaklık…

“Her daim istedim,” dedi yumuşakça, “hem sevip hem de sevilmeyi… hep istedim. Hayatımı hak etmeyenlere sevgi göstermeye çalışmakla geçirdim. Şimdi izin ver, hayatımı değecek biri için feda edeyim.”

Biri karnıma vurmuş da nefessiz kalmışım gibi hissettim o an. Yine de sözcükler için kendimi zorladım.

“Bay Chr- Tom,” dedim. “Yapma. Senin hayatın… çok değerli. Böyle kenara fırlatılacak şey değil!”

Sabırla başını salladı.

“Biliyorum. Öyle olmasa bunun bir önemi olmazdı.”

Güverte yolundan ayak sesleri geliyordu; valinin denizci yüzbaşıyla neşeyle konuştuğunu duydum.

“Thomas! Yapma!”

Bana yalnızca baktı ve gülümsedi - daha önce onu gülümserken görmüş müydüm acaba? Bir şey söylemedi. Elimi kaldırdı, önünde eğildi; sakallarının sürtünüşü, nefesinin ısıtışını, dudaklarının yumuşaklığını hissettim.

“Hizmetinizdeyim hanımefendi,” dedi çok yumuşakça. Elimi sıktı, sonra da bıraktı, döndü, kıyıya baktı. İçinden geçtiği gümüş denizin ortasında kara bir lekeye benzeyen küçük bir sandal yaklaşıyordu. “Kocanız sizin için geliyor. *Adieu*, Bayan Fraser.”

Arkasını döndü ve benden uzaklaştı. Altımızda suların şiddetle yükselip alçalmasına rağmen sırtı dimdikti.

BÖLÜM 11
İNTİKAM GÜNÜ

98. Musallat Olanın İnkârı

Jamie homurdandı, gerindi ve yatağı titreterek doğruldu.

“Biri aletimin üstüne basmış gibi hissediyorum.”

“Yaa?” Ona bakmak için tek gözümü açtım. “Kim?”

Kanlı gözlerini bana çevirdi.

“Bilmiyorum ama ağır biriymiş galiba.”

“Yat aşağıya,” dedim esneyerek. “Hemen gitmek zorunda değiliz, biraz daha dinlenebilirsin.”

Kafasını iki yana salladı.

“Hayır, eve gitmek istiyorum. Zaten yeterince uzak kaldık.” Yine de kalkıp giyinmeye devam etmedi, ortası çökmüş han yatağında üstünde yalnızca gömleğiyle oturmaya, o büyük ellerini kasıklarında gezdirmeye devam etti.

Henüz uyanmış olmasına rağmen ölesiye yorgun görünüyordu ama bunda şaşılacak bir durum yoktu. Birkaç gündür hiç uyuyabildiğini sanmıyordum; beni aramakla, Johnston Kalesi’ni yakmakla, *Cruizer*’den salıverilmemle ilgili olaylarla ilgilenmekle geçen yoğun zamanlardı. Aklıma gelince ben de içimde huzursuzluk hissettim - karada, Jamie’nin yanında olmamdan dolayı büyük bir neşeyle uyanmış olmama rağmen.

“Yat aşağıya,” diye tekrarladım. Ona doğru yuvarlandım, elimi sırtına koydum. “Daha güneş bile tam doğmadı. En azından kahvaltıya kadar uyu; dinlenmeden ve yemeden yolculuk edemezsin.”

Panjurları hâlâ kapalı olan pencereye baktı; aralıklar, ışığın kendini hafiften göstermesiyle daha açık bir renk almıştı. Haklıydım ama aşağıdan ateş yakıldığına ya da çanakların doldurulduğuna dair bir ses gelmiyordu. Aniden kendini koyverip yan yattı, kafası yastığa değer değmez rahat bir nefes aldı.

Pasaklı örtüyü üstüne örttüğümde ve vücudumu onunkine yaslayıp kolumu beline doladığımda hiç itiraz etmedi. Dün gece yatmadan önce ikimiz de iyice yıkanmış olmamıza rağmen duman kokusu hâlâ üstündeydi.

Ne kadar yorgun olduğunu ben de hissedebiliyordum. Benim eklemlerim de yorgunlukla sızlıyordu - yün yataktaki tümsek ve çukurların da elbette faydası olmamıştı. Kıyıya çıktığımızda Ian bizi atlarla bekliyordu; karanlık

bastırmadan önce uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaştık ve sonunda ücra bir yerde, gemilere yük taşıyan arabacıların uğrak yeri olan, köhne bir hana vardık.

“Malcolm,” demişti Jamie çok hafif bir tereddütle, hancı adını sorunca. “Alexander Malcolm.”

“Ben de Murray,” demişti Ian da esnerken. “John Murray.”

Hancı kafasını sallamış, umursamamıştı. Ne idüğü belirsiz üç yorgun yolcuyu, son zamanlarda revaçtaki bir cinayet davasıyla ilişkilendirmesi için bir nedeni de yoktu - ama adam yüzümü inceleyince yine de karnımda yükselen paniği anlatamam.

Jamie’nin ismi verirken, önceden kullandığı takma adlardan birini kullanmaktan biraz rahatsız olduğunu sezmiştim. Kendi adına çoğu erkekten daha çok değer verirdi - ben de, zaman geçtikçe, o ismin *tekrar* değer kazanacağını umuyordum.

Roger yardımcı olabilirdi. Artık resmen bir papaz olmuş olmalı, diye düşünüp gülümsedim. Tepe’de yaşayanların arasındaki farklılıkları daraltıp beraber yaşamayı kolaylaştırmak adına çok şey başarmıştı - ayrıca resmi papaz unvanıyla, etkisi muhtemelen daha da artacaktı.

Onu tekrar görmek çok güzel olacaktı. Bree’yi de, Jemmy’yi de - bir an onları çok özledim, hâlbuki onları çok yakında göreceğimizi biliyordum; Cross Creek’ten geçip yolda onları da almayı planlıyorduk. Ama tabii, ne Bree’nin ne de Roger’ın son üç haftadır olup bitenlerden bir haberi olmayacaktı - olanların bundan sonraki yaşamımıza getirebileceklerinden de.

Dışardaki kuşlar boğazlarını patlatacakmışçasına ötüyorlardı; *Cruizer*’ın etrafındaki denizkırlangıçlarıyla martıların bitmek tükenmez gaklamalarından sonra, bu evcimen ötüşler de Tepe’yi aniden özlememe neden oldu. Jamie’nin eve dönme isteğini anlayabiliyordum - bıraktığımız hayatın aynısına sahip olamayacağımızı bile bile. En azından, artık Christieler olmayacaklardı.

Jamie’ye kurtarılışımın detaylarını sorma şansını henüz bulamamıştım; güneş batmadan hemen önce kıyıya varabilmiştim ve ondan sonra da hemen yola çıkmıştık, çünkü Jamie benimle Vali Martin arasındaki mesafeyi olabildiğince açmak istiyordu - belki Tom Christie’yle de.

“Jamie,” dedim yumuşak sesle, gömleğinin katlarının arasında kendi nefesimle ısınarak. “Zorladın mı… Tom’u?”

“Hayır.” O da yumuşakça konuştu. “Sen vali konağından ayrıldıktan bir gün sonra Fergus’un matbaasına geldi. Hapishanenin yandığını duyunca- ”

Yatakta doğruldum, şoke olmuştum.

“Ne? Şerif Tolliver’ın evi mi? Kimse söylememişti bana!”

Sırt üstü döndü, yüzüme baktı.

“Son iki haftadır gördüğün kimsenin haberi yoktur tabii,” dedi sadece. “Ölen yok Sassenach, sormuştum.”

“Emin misin?” diye sordum, Sadie Ferguson’ı düşünüp huzursuzlanarak. “Nasıl olmuş? Kundaklanmış mı?”

“Hayır,” dedi esneyerek. “Duyduğum kadarıyla Bayan Tolliver zil zurna sarhoş olmuş, çamaşır ateşini fazla harlamış, sonra da gölgeye yatıp uyuyakalmış. Ahşap şey kırılınca korlar çimleri yakmış, oradan da eve…” Eliyle havayı dövdü. “Komşu duman kokusunu alınca hemen koşup Bayan Tolliver’la çocuğu dışarı çıkarmış. İçeride başkası da yokmuş.”

“Tamam…” Beni tekrar uzanmam için ikna etmesine izin verdim, başımı omzunun oyuğuna yasladım. Bütün geceyi o daracık yatakta, onun vücudunun dibinde, birbirimizin her hareketinden haberdar biçimde geçirdikten sonra, hâlâ Jamie’ye doyamıyordum.

O da bana; kolunu etrafıma dolamış, parmaklarıyla sırtımı okşuyor, bir yandan konuşurken hatlarımı adeta tekrar keşfediyordu.

“Evet, Tom diyorduk. *L’Onion*’u biliyor, elbette, senin hapiste olmadığını öğrenince oraya gitmiş. Sen o sırada vali konağından da ayrılmıştın - kendisinin şüphe uyandırmaksızın Richard Brown’un yanından ayrılması biraz zaman almış ama.”

“Yine de bizi orada buldu, niyetini bana anlattı.” Ensemi ovdu, kaslarımı yavaş yavaş gevşetmeye başladı. “Sabretmesini istedim; seni kendi kendime kurtarmayı deneyecektim önce. Fakat başaramazsam…”

“Yani onun yapmadığını biliyordun.” Kesin bir sesle konuştum. “Sana yaptığını mı söyledi?”

“Duruşmaya çıkarılıp aklanma ihtimalin olduğu sürece sessizliğini koruduğunu anlattı ama seni tehlikede görünce hemen yanıma gelip konuşmaya karar vermiş; bunların olabileceğini düşündüğü için bizimle gelmekte ısrar etmiş. Ben, ee, ona sorular sormak istemedim pek,” dedi kibarca.

“Fakat o yapmadı,” dedim ısrarla üsteleyerek, “Jamie sen de biliyorsun!”

Nefes alırken yanağımın altındaki göğsünün yükseldiğini hissettim.

“Biliyorum,” dedi yumuşakça.

Bir süre sessiz kaldık. Dışarıdan ani, hafif bir tıkırtı geldi ama sonra bunun, hanın yumuşak ahşaplarının arasındaki böcekleri yiyen bir ağaçkakan olduğu ortaya çıktı.

“Onu asarlar mı dersin?” diye sordum sonunda, tepemizdeki kıymıklı kalaslara bakarak.

“Sanırım. Evet.” Parmakları dalgın hareketlerini sürdürdü, kulaklarımın arkasındaki telleri düzeltti. Öylece yatmaya, kalp atışlarını dinlemeye devam ettim, soru sormak istemiyordum artık. Yine de sormak zorundaydım.

“Jamie öyle yapmadı de bana- yani… yani… valiye itirafı- bunu benim için yapmadı de. Lütfen.” Her şeyin üstüne bir de buna katlanamayacağımı düşünüyordum.

Parmakları kulaklarımın hemen üstünde sabitlendi.

“Sana âşık. Biliyorsun, değil mi?” Çok sessizce konuştu; sözcüklerin oluşturdukları titreşimi de kalbine yaptıkları etkiyi de hissettim.

“Öyle söyledi.” O gri, direkt bakışları hatırlayınca boğazımın düğümlendiğini hissettim. Tom Christie içinden geçeni söyleyen, söylediği içinden geçen bir adamdı - en azından o bakımdan Jamie gibi bir adamdı.

Jamie bana çok uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldı. Sonra iç geçirdi, kafasını çevirip saçlarıma yasladı; kısa bıyıklarının hafif sürtünüşünü hissettim.

“Sassenach seni kurtaracağımı bilsem ben de aynısını yapardım, hayatımı feda ederdim. O da aynı şeyi hissediyorsa, o halde hayatına onun ellerinden kavuşmakla adama yanlış yapmış olmuyorsun.”

“Tanrım,” dedim, “Tanrım, güç ver.” Düşünmek istemiyordum, hiçbirini - ne Tom’un griliğini, ne martıların sesini, ne adamın yüzündeki o derin kırışıklıkları, ne neler çekmekte olduğunu, yaşadığı kaybı, suçluluğu, şüpheyi… korkuyu. Marulların arasında, neye uğradığını anlayamadan yitip gitmiş olan Malva’yı da rahmindeki gürbüz, huzurlu oğlanı da düşünmek istemiyordum - damlalar halinde asma yapraklarının üstünde kurumakta olan koyu kanların görüntüsünü de.

Her şeyden ötesi, bu trajedide herhangi bir payım olduğunu asla düşünmek istemiyordum ama bu kaçınılmazdı.

Sertçe yutkundum.

“Jamie… bu durumu düzeltme şansımız olacak mı hiç?”

Boştaki eliyle elimi tutmuş, başparmağıyla öteki parmaklarını yavaşça ovuyordu.

“Kız öldü artık *mo chridhe.*”

Elimi parmağının etrafına kapadım.

“Evet, birisi öldürdü onu ve o Tom değil. Tanrı aşkına, Jamie kim? Kim yaptı bunu?”

“Bilmiyorum,” dedi keder dolu gözlerle. “Aşk için yanıp tutuşan bir kızdı bence ve bunu elde etmeyi de başardı. Ama buna nasıl karşılık verebileceğini keşfedemedi herhalde.”

Derin bir nefes aldım ve cinayetten beri aramızda duran ama sorulmayan soruyu sordum.

“Ian olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Bunu duyunca neredeyse gülümseyecekti.

“Ian olsaydı *a nighean*, bilirdik; çünkü o öldürmüş olsa da ceremesini bize çektirmez.”

Derin bir nefes aldım, gerginliklerini azaltmak için omuzlarımı oynattım. Haklıydı ve dedikleriyle biraz rahatlatmıştı, en azından Ian konusunda ama Tom’u düşününce daha büyük bir suçluluk duydum.

“Onu hamile bırakan Ian değilse ki umarım değildir ya da kızı çok isteyip hamile olduğunu öğrenince kıskançlıkla- ”

“Belki evli biridir. Belki bir kadındır Sassenach.”

Kalakaldım. “Kadın mı?”

“İlişkide olduklarının yalnızca genç erkekler olduğundan nasıl emin olabilirsin ki?”

Gözlerimi kapadım, olasılıkları gözden geçirdim. Kız eğer evli bir adamla ilişkiye girdiyse -ki bu güruhun da ilgisini hayli çekiyordu, gizliden gizliye de olsa- evet, aşığı işi gizli tutmak için onu öldürmüş olabilirdi. Belki de katil aşağılanmış bir eşti. Aklıma aniden, Murdina Bug’ın şoke edici o hali geldi, elinde yastıkla Lionel Brown’u boğarken. Arch- yoo, asla. Bir kez daha, büyük bir çaresizlikle sorumu kafamdan atmaya çalıştım, Fraser Tepesi’ndeki yüzleri zihnimden geçirmeyi kestim.

“Hayır, biliyorum, durumun artık Tom veya Malva için düzeltilebilecek bir hali yok. Belki Allan için bile yoktur.” İlk kez aklıma Tom’un oğlu gelmişti. Böyle ani, sarsıcı bir şekilde ailesinden ayrı kalacak olan delikanlı… “Ama

diğer insanlar…” Tepe’yi kastediyordum. Evimizi. Eski yaşamımızı. Bizi.

Birlikte örtünün altında yatınca artık orası fazla ısınmıştı; yüzümün yandığını hissettim. Birden doğruldum, örtüyü üstümden atıp eğildim, ensemdeki saçları öne atıp bir nebze serinlemeye çalıştım.

“Ayağa kalk Sassenach.”

Jamie bacaklarını yataktan çıkardı, ayağa kalktı ve elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Tüm gözeneklerim çiy misali ter içindeydi, yanaklarım kıpkırmızıydı. Kombinezonumun kenarlarını iki eliyle tutup kafamın üstünden çıkardı.

Bana baktı, hafifçe gülümsedi, sonra eğildi ve göğüslerimin üstüne hafifçe üfledi. Serinlik pek güçlü değildi ama yine de rahatlattı. Meme uçlarım sessiz bir minnetle dikleşti.

Havalanmamız için panjurları açtı, sonra geri çekilip kendi gömleğini çıkardı. Artık güneş tamamen doğmuştu, ışınlarıyla Jamie’nin solgun gövdesinin çizgilerini aydınlatıyordu. O ağsı yara izleri, kol ve bacaklarındaki kızıl-altın rengi tüyler, sakallarındaki beyazlıklar parıldıyordu. Koyu genital bölgesi, sabah ereksiyonuyla göbeğine değen aleti de gölgedeki bir gülde görülebilecek bir renkle vurgulanıyordu.

“Düzeltme kısmına gelince,” dedi, “kesin bir şey söyleyemem ama deneyeceğim.” Gözlerini bana çevirdi - çırılçıplak, biraz tuzla kaplı, ayak ve ayak bilekleri kirli vücuduma. Gülümsedi. “Bir başlangıç yapalım mı Sassenach?”

“O kadar yorgunsun ki ayakta zor duruyorsun,” diye itiraz ettim. “Ee, büyük çoğunlukta yani,” diye ekledim gözlerimi aşağı çevirerek. Doğru söylemiştim; gözlerinin altı kararmış, çökmüştü, vücudunun her hattından başka bir bitkinlik belirtisi vardı. Ben üstümden motorlu bir silindir geçmiş gibi hissediyorduysam ki bütün gece uyumayıp kale yakan ben değildim, o ne haldeydi, Tanrı bilirdi.

“Eh, elimizde bir yatak olduğunu düşünürsek, ayakta durmamıza gerek de yok zaten,” diye yanıt verdi. “Belki tekrar ayağa kalkamayabilirim, evet ama önümüzdeki en az on dakika uyanık kalmayı başarabileceğimi sanıyorum. Uyuklarsam çimdiklersin,” diye ekledi sırıtarak.

Gözlerimi devirdim fakat itiraz etmedim. Yumrulu ama artık serinlemiş olan çarşafın üstüne yattım ve midemde hafif bir titremeyle bacaklarımı araladım.

Su altındaki çiftler gibi, yavaş hareketlerle, uyuşukça seviştik. Konuşmadık, kaba pantomimlerle anlaşmaya çabaladık. Malva’nın ölümünden beri

birbirimize bu şekilde dokunamamıştık - kız manen hâlâ bizimle sayılırdı.

Sırf onun için de değil. Bir süre kendimi Jamie'ye, onun vücudunun küçük ayrıntılarına odaklamaya çalıştım -boğazındaki üçgen yaranın üstündeki zara, altındaki güneş yanığı ciltteki kestane rengi tüylere- ama o kadar yorgundum ki zihnim bana itaat etmedi, bunlar yerine hatıramdan kısa parçalar ve hatta, daha büyük bir rahatsızlık vermek üzere, hayali görüntüler gösterdi.

"Olmuyor," dedim. Gözlerimi kapamış, çarşafı parmaklarımın arasında tüm gücümle sıkıyordum. "Yapamam."

Şaşkın bir ses çıkardı fakat hemen üstümden çekilip beni ter içinde, titrek halimle yalnız bıraktı.

"Ne oldu *a nighean?"* dedi yumuşakça. Bana dokunmuyordu ama fazla uzaklaşmamıştı da.

"Bilmiyorum," dedim, paniklemenin eşiğindeydim. "Gözlerimin önünde- üzgünüm, affet, Jamie. Başka insanları görüyorum sürekli; sanki başka er- erkeklerle sevişiyormuşum gibi."

"Yaa?" Dikkatli bir sesle konuşuyordu, sinirlenmemişti. Kulağıma gelen bir kumaş hışırtısıyla örtüyü üstüme çekti; bu iyi geldi ama yine de yeterli değildi. Kalbim göğüs kafesimi kırmak istiyordu, başım dönüyordu ve sağlıklı nefes alamıyordum, çünkü boğazım daralıyordu.

Bolus hystericus[9], diye düşündüm son derece sakince. *Kes artık Beauchamp*. Demek kolaydı tabii, en azından kalp krizi geçirdiğimi sanmaktan vazgeçtim.

9 Lt. Histeri tıkanması. (Ç.N.)

"Iı…" Temkinli bir ses çıkarıyordu Jamie. "Kim peki? Hodgepile'la- "

"Hayır!" Düşüncesi bile mideme kramp girmesine neden oldu. "Hayır, onu aklımdan bile geçiremem."

Sessizce yanıma yanaştı, nefes verdi. Bedenim gerçekten ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum.

"Kimi görüyorsun Claire?" diye fısıldadı. "Söyleyebilir misin?"

"Frank," dedim hemen, kendime fikrimi değiştirme fırsatı vermeden. "Tom- ve Malva." Göğsüm kalktı, doldu; o nefes son nefesim olacakmış gibi hissettim.

"Onlarla- işte birden, hepsini hissettim," deyiverdim. "Dokundular bana. Gelmek istediler." Döndüm, yüzümü yastığa gömdüm. Sanki her şeyi yastığın

kılıfına hapsedebilecekmişim gibi…

Jamie uzun bir süre sessiz kaldı. Onu incitmiş miydim? Anlattığım için pişman oldum ama artık kendimi ondan sakınacak bir durumum kalmamıştı. En geçerli neden için dahi yalan söyleyemezdim; gidecek yer, saklanacak delik yoktu. Fısıldayan hayaletler, ölümleri, ihtiyaçları, umutsuz aşkları beni kuşatmıştı, ortadan yarmak istiyordu. Jamie'den ayırmak, kendimden koparmak istiyordu.

Tüm vücudum kaskatı kesilmiş, kendini paramparça olmaktan alıkoyuyordu. Yüzümü yastığa öyle bir gömmüştüm ki bu *aklımca* kaçış yüzünden kendimi boğacağımı sanmaya başladım; kafamı kaldırıp kendimi nefes almaya zorladım.

"Claire." Jamie'nin sesi yumuşaktı, nefesini yüzümde hissettim ve gözlerimi açtım. Onun gözleri de keder içindeydi, bakışları yumuşaktı. Çok yavaşça elini kaldırdı ve dudaklarıma dokundu.

"Tom," lafı çıktı o an ağzımdan. "Sanki… benim yüzümden… çoktan ölmüş gibi hissediyorum. Çok kötü, dayanamıyorum Jamie, dayanamıyorum!"

"Biliyorum." Elini kaldırdı, duraksadı. "Sana dokunabilir miyim?"

"Bilmiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak aşağı ittirdim. "Deneyelim bakalım."

Bunu duyunca gülümsedi, ben lafı tüm ciddiyetimle söylemiş olmama rağmen. Elini yavaşça omzuma koydu ve beni çevirdi, sonra, gerekirse kendimi geri çekebilmem için, yavaş hareketlerle gövdemi kendine çekti. Geri çekilmedim.

Ona boğulmamı engelleyecekmiş gibi tutundum, içine gömüldüm. Öyleydi de.

Bana uzun süre sarıldı, saçlarımı okşadı.

"Onlar için ağlayabilir misin *mo nighean donn?"* diye fısıldadı sonunda saçlarımın içine. "Bırak gelsinler sana."

Düşüncesi bile tekrar kasılmama neden oldu. "Yapamam."

"Ağla, onlar için ağla," diye fısıldadı, sesi içimi açtı. "Sana musallat olanları inkâr etmenin faydası yok."

"Yapamam. Korkuyorum," dedim ama üzüntüyle sarsılmaya başlamıştım bile. Yüzüm sırılsıklamdı. "Yapamam!"

Ancak yapıyordum, ağlıyordum. Savaşmayı bırakıp kendimi salıvermiştim,

anılarıma ve üzüntülerime teslim olmuştum. Kalbim çatlamıştı, yaşlar oradan geliyordu sanki, artık fark etmezdi gerçi; onlar için, kurtaramadığım herkes için çatlasa yeriydi.

“Bırak gelsinler ki yaslarını tutabilesin, Claire,” diye fısıldadı. “Gittikleri zaman seni eve götürürüm.”

99. Eski Efendi

River Run

Önceki gece şiddetli bir yağış vardı. Artık parlak ve sıcak bir güneş tepede olsa da zemin çamurluydu, buharı tütüyordu ve hava da hâlâ nemliydi. Brianna ensesi pişmesin diye saçlarını toplamıştı ama aradan kaçan teller boğazına, yanağına, alnına yapışıyordu. Bir tanesini elinin tersiyle ittirdi, sinirlendi; uğraştığı boyayla elini kirletmişti - nem buna da olumsuz etki ediyor, pudranın topaklanmasına, harcın kenarlarına yapışmasına neden oluyordu.

Ama bunu yapmak zorundaydı; yeni bir siparişi vardı ve bu akşamüstü başlayacaktı.

Jem de etrafta dolanıyordu, sıkılmıştı ve her şeyi elliyordu. Kendi kendine, yarı sessizce şarkı söylüyordu; annesi onu önemsemiyordu ki bir-iki sözcük dikkatini çekti.

"*Ne* dedin sen?" diye sordu, oğlanı hayretle durdurarak. "*Folsom Prison Blues*"u[10] söylüyor olamazdı, değil mi?

10 1955 yılında Johnny Cash'in meşhur ettiği şarkı. (Ç.N.)

Jemmy gözlerini kırpıştırıp annesine baktı, çenesini eğdi ve çıkarabildiği en kalın sesle konuştu: "Merhaba. Ben Johnny Cash."

Brianna sesli gülmemek için kendini son anda tuttu, bu eforla yanaklarının kızardığını hissetti.

"Nereden duydun onu?" diye sordu, cevaptan emin olmasına rağmen. O yegâne muhtemel kaynak kalbini hızlandırdı.

"Babamdan," dedi Jemmy bilmişçe.

"Şarkı mı söylüyordu baban?" diye sordu Brianna, normal bir tonla konuşmaya çalışarak. Öyle olmalıydı, evet, Claire'in tavsiyesini dinleyip ses tayfını genişletmeye çalışıyor olmalıydı.

"Hı-hı. Babam çok şarkı söylüyor. Bana pazar sabahlarıyla ilgili bir tane öğretti, Tom Dooley diye bir adamla ilgili daha söyledi… çok var," diye bitirdi çocuk, şaşkınca.

“Öyle mi… bak sen- bırak onu!” dedi oğluna, Jem masumca gül renginin olduğu keseyi eline alınca.

“Ayy.” Çocuk keseden pörtleyip gömleğine bulaşan boyaya suçlu gözlerle baktı, sonra da annesine döndü, kapıya doğru beyhude bir hamle yaptı.

“*Ayy*lar götürsün seni,” dedi Bree tersçe. “Kıpırdama sakın!” Hemen uzanıp oğlanı yakasından yakaladı ve terebentinli bezle hemen gömleğin ön tarafını sildi ama gül renginin yerini kalın bir pembe şeridin almasını sağlamaktan öteye geçemedi.

Jem ağzını açmıyordu, annesi onu çekiştirdikçe kafası öne arkaya, sağa sola sallanıyordu.

“Sen ne yapıyorsun zaten burada?” diye hesap sordu Brianna. “Yapacak bir şeyler bul demedim mi ben sana?” River Run’da yapılacak iş bitmezdi nasıl olsa.

Jemmy boynunu büküp bir şeyler mırıldandı ama annesi yalnızca tek kelime anladı: “Korkuyorum.”

“Ne? Neden korkuyorsun?” Kibarca sayılabilecek bir hareketle, gömleği oğlunun üstünden çıkardı.

“Hayaletten.”

“Ne hayaleti?” diye sordu dikkatle, çocuğa nasıl yaklaşması gerektiğini tam olarak kestiremiyordu. River Run’daki bütün kölelerin hayaletlere inandığını biliyordu, hem de hayatın normal bir parçası gibi. Cross Creek, Campbelton ve Tepe’deki bütün İskoçya göçmenleri de onlardan farksızdı. Salem ve Bethania’daki Almanlar da. Aslında, düşününce, babası da onlara katılıyordu.

Jem’e hayalet diye bir şey olmadığını söylemekle yetinemezdi - bir sebebi, bundan kendisinin de o kadar emin olamamasıydı.

“*Maighistear àrsaidh* bir hayalet,” dedi Jem, korkmuş mavi gözlerini ilk kez annesine çevirerek. “Josh onu yürürken gördüğünü söylüyor.”

Bir şey Brianna’nın sırtında kırkayak gibi ilerledi. *Maighistear àrsaidh*, eski efendi demekti - yani Hector Cameron. İstemsizce pencereden dışarı göz attı. Ahırların üstündeki küçük odada, boya hazırlama işleriyle ilgili pis kısımları yaptığı yerdeydiler. Hector Cameron’ın beyaz mermer mozolesi oradan net bir biçimde görünüyordu, çayırın ucunda parlak bir diş gibi parıldıyordu.

“Josh neden öyle diyor acaba?” dedi Bree sabırla. Aklına gelen ilk şey, hayaletlerin gündüz dolaşmadıkları oldu ama bunun getirdiği kaçınılmaz çıkarım, gece dolaştıklarıydı; Jem’in kâbuslar görmesine neden olmak,

isteyeceği son şey olurdu.

“Angelina görmüş onu, öyle dedi, dünden önceki gece görmüş. *Kocaman* bir hortlakmış,” dedi, kollarını uzatıp ellerini pençe yaptıktan sonra gözlerini pörtleterek Josh’un tarifini annesine aktardı.

“Yok canım? Ne yapıyormuş peki?” Brianna ses tonunu değiştirmemiş, yalnızca ilgilenme derecesini biraz artırmıştı ve bu işe yarıyor gibiydi; Jem artık korkmaktan çok heyecan duyuyordu.

“Yürüyormuş,” dedi Jem hafifçe omuz silkerek. Ne yapardı ki hayalet dediğin?

“Ağzında pipo var mıymış?” Aşağıda, çayırdaki ağaçların altında piposunu tüttürmekte olan bir beyefendi görünce aklına bir şey gelmişti.

Jem pipo içen bir hayaleti zihninde canlandırmakta zorlandı.

“Bilmem,” dedi şüpheyle. “Hayaletler pipo içer mi ki?”

“Şüpheliyim,” dedi annesi. “Ama Bay Buchanan içiyor. Bak şurada, çimlerin üstünde, görüyor musun?” Pencerenin önünden çekilip adamı çenesiyle gösterdi; Jem pervazın üstünden bakmak için topuklarının üstünde yükseldi. Duncan’ın bir tanıdığı olan, bir süredir evde kalan Bay Buchanan, o anda da pipo içiyordu; hatta tütününün aromasından minik bir parça, açık pencereden onlara ulaşıyordu.

“Angelina bence bu adamı karanlıkta dolaşırken görmüştür,” dedi Brianna. “Adam belki geceliğiyle tuvalete gitmiştir, kız da onu bembeyaz görünce hemen hayalet sanmıştır, ha?”

Jem bunu duyunca güldü. İkna olmaya meyilli gibiydi ama omuzlarını düşürüp adama dikkatle baktı.

“Angelina hayaletin Bay Hector’ın mezarından geldiğini söylemiş Josh’a,” dedi çocuk.

“Bay Buchanan herhalde etrafından dolanıp geçmiştir. Kız yan taraftan geldiğini görünce içinden çıktığını sanmıştır,” dedi Brianna, orta yaşlı bir İskoç beyefendinin geceyarısı mezar gezmekle ne işi olduğu konusundaki soruyu düşünmemeye çalışarak. Şükür ki Jemmy bunu garip bulmamış gibiydi.

Yine de annesi, Angelina’nın gecenin bir yarısı dışarıda ne yaptığını merak etmeyi akıl etti ama sormamanın daha iyi olacağına karar verdi. Bir hizmetçinin geceyarısı dışarı kaçtığında neler yaptığı da küçük çocukların duymaması gereken şeylerdendi.

Aklına Claire’in bahçesine muhtemelen kendi randevusu için girmiş olan Malva Christie gelince dudakları büzüldü. Kim? Kendi kendine belki bininci kez sordu, sonra da haç çıkarıp Malva’nın ruhu için kısa bir dua okudu. Kimdi o? Eğer etrafta dolanması gereken bir hayalet varsa…

Hafif bir ürpertiyle aklına bir fikir geldi.

“Angelina’nın gördüğü bence Bay Buchanan’dır,” dedi emin bir tonda. “Ama hayaletlerden ya da benzer şeylerden korkarsan, haç çıkarıp koruyucu meleğine kısa bir dua okursun.”

Ağzından çıkan sözcükler, başının dönmesine neden oldu - belki de *deja vu* olmuştu. Birisinin -annesi miydi, babası mıydı, başkası mıydı?- ona bu öğüdün aynısını, çocukluğunun bir anında verdiğini hatırlar gibi oldu ama emin olamadı. Kendisi neden korkmuştu ki? Bunu da hatırlayamadı ama o duanın ona verdiği güvenlik hissi aklındaydı.

Jem şüpheyle kaşlarını çattı; haç çıkarmayı biliyordu ama melek duasını duymamıştı. Annesi ona öğretti, öğretirken biraz da suçluluk hissetti.

Artık oğlanın Roger için önemli birinin yanında, Katolikler’e özgü bir hareket yapması an meselesiydi - tıpkı haç çıkarmak gibi. İnsanlar çoğu zaman papazın karısının da Protestan olduğunu düşünüyordu - gerçeği bilenler ise, bu durum hakkında yaygara çıkarabilecek pozisyonlarda olmuyorlardı. Roger’ın tebaasında Malva’nın ölümünden sonra anne-babası hakkında konuşulanların farkındaydı -aklına bunlar gelince dudaklarını tekrar kastı, sonra gevşetti- ama Roger bunları inatla duymazlıktan geliyordu.

Dini karışıklıklarla aklı hâlâ meşgul olsa da Roger’ı çok özlemişti, artık içi sızlıyordu. Roger mektup göndermişti: İhtiyar McCorkle gecikmiş ama bir hafta içinde Edenton’da olması bekleniyormuş. Presbiteryen Oturumu’nun bitişine de bir hafta daha varmış - Roger sonrasında River Run’a gelip onu ve Jem’i alacakmış.

Papazlığa resmen kabul edileceği için Roger çok heyecanlanmıştı; Brianna’nın merak ettiği ise kabul edildikten sonra, karısının Katolik olmasından dolayı onu görevden azletmeye kalkışıp kalkışmayacaklarıydı.

Gerekirse, Roger’ın bu kadar olmak istediği -hatta olmaya ihtiyaç duyduğu- şey için mezhep değiştirir miydi? Bu düşünceyle içinde bir boşluk hissedince kollarını Jemmy’ye doladı. Çocuğun cildi nemli ve hâlâ bebek yumuşaklığındaydı ama Brianna kemiklerindeki sağlamlaşmayı hissedebiliyordu ve bu da bir gün babasıyla büyükbabası gibi bir yapıya sahip olacağının göstergesiydi. Babası- aklına gelen o küçük, rahatlatıcı ayrıntıyla bütün gerginlikleri, hatta Roger’ın özlemi bile bir anda yok oldu.

Jemmy’nin saçları çoktan uzamıştı. Brianna sol kulağın arkasında, saçların altındaki o gizli izi öptü ve oğlanın gıdıklanıp kıkırdamasına neden oldu.

Brianna sonra oğlunu çamaşırcı Matilda’ya gönderip gömleğiyle ilgilenmesini istedi ve boya işine geri döndü.

Harçtaki bakırtaşının madeni kokusunda hafif bir terslik var gibiydi; kaldırıp kokladı fakat bunu yaparken saçmaladığını düşünüyordu - değirmen taşı bozulamazdı. Belki de terebentinle Bay Buchanan’ın piposundan çıkan dumanın karışımı, koku duyusunu bozuyordu. Kafasını iki yana salladı ve yumuşak yeşil pudrayı dikkatle, daha sonra oradan alınıp ceviz yağıyla ya da yumurtalı boyaya karıştırılacağı küçük bir şişeye aktardı.

Önündeki kutu ve keselere alıcı gözle baktı - bazıları Jocasta Teyze’nin malzemelerindendi, bazıları John Grey’den, adamın nezaketi sayesinde Londra’dan getirilmişti. Sonra küçük şişelere, kendi hazırladığı, tepsilerde kurumakta olan boyalara göz gezdirdi, ihtiyaç duyabileceği başka bir şey olup olmadığını kontrol etti.

O gün yalnızca ön çizimleri yapacaktı - sipariş Bay Forbes’un yaşlı annesinin portresiydi. Roger dönmeden önce bir-iki haftası vardı, aslında kaybedecek bir saniye-

Aniden başı dönünce oturmak zorunda kaldı, gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Kafasını dizlerinin arasına indirdi, derin nefes aldı. İşe yaramadı; havadaki terebentine alt kattaki hayvanların ağır kokusu ekleniyordu.

Brianna kafasını kaldırdı, masanın kenarına tutundu. İç organları sanki aniden eriyip her hareketiyle şekil değiştirmeye, karnıyla boğazı arasında gidip gelmeye, acı safra kokusunu burnuna kadar getirmeye başlamıştı.

“Tanrım.”

Karnındaki sıvılar boğazına geldi; masadaki leğeni alıp içindeki suyu yere boşaltır boşaltmaz boğazındakiler de telaşla leğene hücum etti.

Brianna leğeni çok yavaşça bıraktı, nefes nefese oturdu, yerdeki ıslak lekeye baktı. Üstünde durduğu dünyanın sanki ekseni kaymış, rahatsız bir açıya oturmuştu.

“Tebrik ederim Roger,” dedi seslice, rutubetli ve ağır havada cılız, titrek çıkan sesiyle. “Galiba yine baba oluyorsun.”

***

Bir süre öylece oturdu, vücudunun durumunu kontrol etti, emin olmak

istedi. Jemmy'ye hamile kaldığında midesi bulanmamıştı ama duyularındaki dramatik değişimleri de unutmamıştı; sinestezi denilen, beş duyunun birbirine girip, bazen tuhaf bir şekilde yer değiştirdikleri bir şey yaşamıştı.

Bu semptom gerçekleşir gerçekleşmez de yok olmuştu; Bay Buchanan'ın piposunun aromasını artık daha kuvvetli alıyordu ama az önceki gibi sinüslerinden girip beyin kıvrımlarını titreten bir şey değildi, şimdi kıvrık yaprakların kibarca yanarak hoş bir koku yaymasından ibaretti.

Vücudunda, hislerine, ne anlama gelip neye delalet olamayacaklarına o kadar odaklanmıştı ki yan odadan gelen seslerin henüz farkına varabiliyordu. Orası Duncan'ın mütevazı gizli barınağıydı ve içeride kayıt, hesap defterlerini tutuyor, emlak evraklarını saklıyor, belki evin ihtişamından canı sıkıldığında da saklanıyordu, diye düşündü Brianna.

Bay Buchanan şimdi orada Duncan'laydı. Nazik bir diyalog gibi başlayan etkileşimleri artık gergin, kavgavari bir hal almıştı. Brianna ayağa kalktı, artık o halsizliğin yalnızca kalıntılarına sahip olduğunu anlayıp rahatladı, sonra da leğeni eline aldı. Her insanda olduğu gibi onda da kulak kabartma yatkınlığı vardı ama son zamanlarda duyması gerekenler dışında bir şey duymamaya özen gösteriyordu.

Duncan ile Jocasta Teyze sert Kral yanlılarıydı, onlara söyleyebileceği mantıklı ya da taktiksel herhangi bir şeyle fikirlerini değiştirmezlerdi. Duncan'ın yerel Kralcılar ile yaptığı konuşmalardan birden çoğu onu endişe içinde bırakmıştı, gelişmekte olan olayların sonucunu bilmek de kaygısını körüklüyordu.

Orada, dağın eteğinde, Fear Burnu'nun kalbinde, insanların çoğu Kral yanlısıydı ve kuzeydeki huzursuzlukların gereksiz, fazla büyümüş bir patırtı olduğuna ikna olmuş vaziyetteydiler. Öyle değilse de onları ilgilendiren bir şey olamazdı - ihtiyaç duyulan şey de onlara göre, gözü dönmüş Özgürlükçüler'i dizginleyecek biriydi. Brianna olacakları çok iyi bildiği için bu mesele onu fena halde ürpertiyordu.

"Ne o halde?" Buchanan'ın sesi, Brianna kapıyı açınca daha net geldi. Adam sabırsız bir tonla konuşuyordu. "Bekleyecekleri yok Duncan. Haftaya çarşamba parayı almam lazım, yoksa Dunkling silahları başka yere satacak; tok satıcı olduğu da malumundur umarım. Altın uğruna bekleyecek ama sabrı kalmadı."

"Evet, anladık Sawny." Duncan'ın sesi de aynı sabırsızlığa sahipti, çok da huzursuz, diye düşündü Brianna. "Mümkün olursa hallolur."

"MÜMKÜN OLURSA MI?" diye haykırdı Buchanan. "Neymiş mümkün

olamayabilecek olan? Hani şu evet, Sawny, sorun olmaz, Sawny, tabii Sawny, Dunkling'e söyle de oldu bilsin, aa, elbette, Sawny- "

"Diyorum ki Alexander, mümkün olursa hallolacak." Duncan'ın sesi yüksek değildi ama Brianna'nın daha önce hiç işitmediği bir sertliğe sahipti.

Buchanan Galce kaba bir laf etti ve Duncan'ın ofisinin kapısı aniden açıldı. Adam dışarı öyle bir öfkeyle çıktı ki Brianna'yı neredeyse fark etmeyecekti. Yanından geçerken üstünkörü bir baş selamı verip gitti.

Pek de kabalık etmedi, diye düşündü Brianna, orada elinde bir leğen kusmukla durduğu düşünülürse.

Leğeni boşaltmak için ayağa kalkamadan Duncan dışarı çıktı. Sinirli ve huysuz bir ifadesi vardı, bir o kadar da endişeliydi. Ama Brianna'yı fark etti.

"Nasılsın kızım?" diye sordu gözlerini kısarak. "Biraz halsiz duruyorsun; miden mi bozuk?"

"Sanırım. Fakat şimdi iyiyim," dedi Bree hemen, leğeni telaşla odaya geri koymadan önce. Leğeni koyduktan sonra kapıyı da çekti. "Peki, sen iyi misin Duncan?"

Adam bir an duraksadı ama canını sıkan her neyse, içinde tutamayacağı kadar büyüktü. Etrafı kolaçan etti, köleler zaten günün bu kısmında buraya uğramazlardı. Yine de Brianna'ya yaklaştı, sesini alçalttı.

"Acaba… tuhaf bir şey gördün mü *a nighean?"*

"Nasıl tuhaf?"

Adam bıyıklarını biraz okşadı, etrafa tekrar göz gezdirdi.

"Hector Cameron'ın mezarının yanında mesela?" diye sordu, fısıltıdan ibaret bir tonla.

Brianna'nın henüz kusmuş olmaktan dolayı hâlâ hassas olan diyaframı aniden kasıldı. Karnını tutmak zorunda kaldı.

"Gördün yani?" Duncan'ın yüz ifadesi keskinleşti.

"Ben değil," dedi Brianna ve Jemmy'nin Angelina ve sözde hayalet hikâyesini anlattı.

"Ben onun Bay Buchanan olabileceğini düşünmüştüm," diye bitirdi, Alexander Buchanan'in az önce indiği merdiveni kafasıyla göstererek.

"O da bir düşünce elbet," diye mırıldandı Duncan, şakaklarını dalgınca ovarak. "Ama hayır… öyle değil kesinlikle. O orada… ama bu da bir fikir."

Brianna adamın çok az daha umutlu göründüğünü düşündü.

“Duncan derdini söyler misin lütfen?”

Adam derin bir nefes aldı, kafasını iki yana salladı -reddetmek değil, sersemliği atmak amacıyla- sonra nefesi verip omuzlarını saldı.

“Altın,” dedi sadece, “gitti.”

***

Yedi bin sterlin değerinde altın külçe, hiç azımsanamayacak bir varlıktı. Külçelerin yükte ne kadar ağır olduklarını Brianna hayal edemiyordu ama aile mozolesinde, Hector’ınkinin hemen yanında duran Jocasta’nın mezarının kenarını doldurmaya yettiğini biliyordu.

“Ne demek ‘gitti’?” dedi Brianna kendini tutamayarak. “Hepsi mi?”

Duncan onun kolunu tuttu, susturmak için yüzünü buruşturdu.

“Evet, hepsi,” dedi, etrafa tekrar bakarak. “Tanrı aşkına kızım, sesini yükseltme!”

“Ne zaman- yani, ne zaman anladın?” diye düzeltti sorusunu.

“Dün gece.” Tekrar etrafına bakıp çalışma odasını çenesiyle gösterdi. “İçeri gel kızım; orada anlatırım.”

Duncan’ın telaşı, hikâyeyi anlatırken biraz geçer gibi oldu; bitirdiğinde, en azından biraz sakindi.

Yedi binlik kısım, tamamı olan on binlik altından kalandı. Bu on bin de Fransa Kralı Louis’nin Charles Stuart’a İskoçya ve İngiltere’nin kralı olması için yolladığı otuz binlik paranın üçte biriydi.

“Hector dikkatli adamdı,” dedi Duncan. “Zengin bir adam olarak yaşadı ama hep böyle” -eliyle etrafı, River Run’ın topraklarını, meskenlerini gösterdi- “gelir sağlayacak yerlerde kaldı. Toprağı almak ve evi inşa etmek için bin sterlin harcadı. Sonra, yıllar içinde, köleler, sığırlar gibi masraflar için bin sterlin daha harcadı. Öteki binliği de bankacılara yatırdı: Jo onca paranın öylece durmasına, faiz kazanmamasına dayanamıyordu” -hafifçe, burukça gülümsedi- “ama Hector bütün parayı yatırmayacak, istemediği bir ilgiyi üstüne çekmeyecek kadar kurnazdı. Belki de yıllar içinde, parçalar halinde de olsa parayı yatıracaktı ama bunu gerçekleştiremeden öldü.”

Jocasta’yı çok zengin bir dul olarak bırakmıştı ve maddi temkin konusunda merhumdan daha titiz bir ruh haliyle. Altın böylece orada, gizlendiği yerde, Ulysses’in zaman içinde yavaş yavaş oyarak bozdurduğu külçe hariç,

güvende kalmıştı - ki o külçe de çalınmıştı, diye hatırladı Brianna huzursuzlanarak. Altının burada olduğunu bilen biri vardı.

Külçeyi alan, belki de burada daha fazlasının olduğunu tahmin etmişti, sonra da sabırla, sessizce araştırmış ve sonunda bulmuştu.

Ama şimdi-

"General MacDonald'ı duydun, değil mi?"

Bu isim Brianna'nın kulağına son zamanlarda sıkça çalınmaya başlamıştı - emeklilik aşamasındaki bir İskoç generali olduğunu sanıyordu. Adam birçok yerde, varlıklı ailelerin misafiri olarak kalmaktaymış. Yine de adamın ne işler peşinde olduğunu bilmiyordu.

"Kafasında İskoç dağlılarından üç, dört bin adam toplayıp kıyıya indirmek var. Vali yardım istedi; asker gemileri yolda. Generalin adamları da Cape Burnu Vadisi'nden inecekler" -eliyle zarif bir tasvir yaptı- "orada da valiyle ve onun için gelecek askerlerle buluşacaklar, sonra da o asi militanları kıyacaklar."

"Altınları ona mı ver- ah, yoo," dedi birden kendini düzelterek. "Silahla barut sağlayacaktınız."

Duncan kafasını salladı, bıyıklarını ısırdı, mutsuz bir hali vardı.

"Dunkling adında biri var; onu Alexander tanıyor. Lord Dunsmore şu an Virginia'da müthiş bir barut ve silah deposu kuruyor, oradaki teğmenlerinden biri de bu Dunkling. O deponun bir kısmını altın karşılığı paylaşmaya yanaşıyorlar."

"Ama altın yok şimdi." Brianna derin bir nefes aldı, ter taneciklerinin göğüslerinin arasında aşağı inip kombinezonunu daha da ıslattıklarını hissetti.

"Yok," dedi Duncan mutsuzca. "Şimdi Jem'in şu hayaletini düşünüp duracağım."

Ne hayaletmiş ama. River Run'a girip onca insanın arasında cirit atıp yüzlerce kiloluk altını fark ettirmeden götürmek…

Merdivenden ayak sesleri gelince Duncan kafasını sertçe kapıya çevirdi ama gelen seyislerden biri olan Josh'tı sadece. Şapkasını çıkarmış, eline almıştı.

"Artık gitsek iyi olur Bayan Bree," dedi, saygıyla başını eğerek. "Işığı kaçırmamak için yani."

Resim için demek istiyordu. Cross Creek'e, avukat Forbes'un evine en az bir saatlik yolculuk yapması gerekecekti ve öğlen olmak üzereydi.

Brianna yeşil lekeli parmaklarına baktı ve saçlarının halini hatırladı; insan içine çıkacaksa önce saçlarını adamakıllı toplaması gerekecekti.

“Git kızım.” Duncan eliyle kapıyı gösterdi. İnce yüzü hâlâ endişeyle kırışık haldeydi ama derdini paylaşmış olmaktan dolayı biraz olsun rahatlamıştı.

Brianna eniştesini alnından şefkatle öpüp Josh’u takip etti. O da endişeliydi ve yalnızca kayıp altından, musallat olan hayaletlerden dolayı değil. General MacDonald… Eğer bu adam İskoç dağlılarından kendine bir ordu kurmak istiyorsa, yanına uğraması gerekenlerden biri de babası olacaktı.

Roger’ın ona bir süre önce dediği gibi, *“Jamie, Özgürlükçüler ile Kralcılar arasındaki ince çizgide benim tanıdığım herkesten daha dengeli şekilde yürüyor ama itilip dengesini yitirdiği zaman… atlamak zorunda kalacak.”*

Mecklenberg’de itilmişti zaten. Ama dengesini yitirmesine neden olacak adamın adı, diye düşündü Brianna, herhalde MacDonald’dı.

100. Deniz Kenarına Bir Gezi

Neil Forbes, her zaman uğradığı yerlerden bir süre uzak durmanın iyi olacağını düşünerek Edenton'a taşınmış, buna da yaşlı annesini ondan da yaşlı teyzesine ziyarete götürecek olmasını bahane etmişti. Annesinin yanlarından geçip önlerinde seyreden bir arabanın kaldırdığı toz bulutu hakkında sızlanmasına rağmen, uzun yolculuktan keyif almıştı.

Forbes önlerindeki bu küçük, içi geçmiş, pencereleri kapalı, perdeleri sıkıca çekili arabayı göremeyecek olmayı hiç istemiyordu aslında ama annesini asla kıramadığı için bir sonraki posta durağında arabacıyla konuşmaya gitti. Öteki arabacı da kendinden isteneni yaptı, arkada kaldı ve onları biraz uzaktan takip etti.

"Nereye bakıyorsun sen Neil?" diye sordu annesi sinirle karışık bir merakla, nar rengi broşunu taktıktan sonra kafasını kaldırırken. "O pencereden üçüncü kez dışarı bakıyorsun."

"Bir şeye değil anne," dedi Forbes, derin nefes alarak. "Günün tadını çıkarıyorum işte. Hava çok güzel değil mi?"

Bayan Forbes havayı kokladı, sonra da gözlüklerini dikkatle takıp dışarıya baktı.

"Eh, evet, fena değil," dedi naz yaparak. "Sıcak, hem de nemli biraz. Gömleğin çok geçmeden sırılsıklam olacak."

"Boş ver *a leannan,"* dedi Forbes, annesinin siyah kumaş kaplı sırtını okşayarak. "Sen daha fark etmeden Edenton'da olacağız. Orası daha serin. Yüzüne renk gelmesi için deniz havasından iyisi yokmuş diyorlar!"

101. Gece Nöbeti

Edenton

Papaz McMillan'ın evi suyun üstündeydi. O sıcak, insanın üstüne yapışan havada büyük bir nimetti bu. Kıyıdan denize esen akşam rüzgârı, her şeyi süpürüyordu - sıcağı, şömine ateşlerini, sinekleri… Erkekler yemekten sonra büyük verandaya oturmuşlar, pipolarını tüttürüp molanın keyfini çıkarıyorlardı.

Roger'ın keyfi ise Bayan McMillan'la üç kızının etrafta sürekli koşuşturup bulaşıkları yıkadıklarının, etrafı topladıklarının, ertesi günkü çorba için bugünkü yemeklerden kalanları sıyırdıklarının, çocukları yataklarına yatırıp evi diğer her bakımdan, genel olarak çekip çevirdiklerinin farkında olmasıyla biraz kaçmıştı. Kendi evinde bu işlere yardımcı olmak için gönüllü olurdu, aksi takdirde de Brianna'nın gazabından kaçamazdı; burada böyle bir teklif yaptığı görülse, bu yalnızca büyük bir şaşkınlık yaratmakla kalmaz, ayıplanır, kendisinden şüphe duyulmasına yol açardı. O yüzden huzur dolu akşam esintisinin keyfiyle suda ilerleyen balıkçı teknelerini izledi, kahve benzeri içeceğini yudumladı ve erkek sohbetinin tadını çıkardı.

On sekizinci yüzyıldaki cinsiyet rolleri, diye düşündü Roger, bazen hiç de fena olmayabiliyormuş.

Sohbet güneyden gelen haberler hakkındaydı: Vali Martin'in New Bern'den kaçışı, Johnston Kalesi'nin yakılması. Edenton'daki politik hava büyük ölçüde Özgürlükçüler lehineydi. Roger'ın etrafındakiler papazlardan oluşuyordu -Papaz Doktor McCorkle, onun sekreteri Warren Lee, Papaz Jay McMillan, Papaz Patrick Dugan ve Roger gibi resmen papaz olmayı bekleyen dört "ricacı" daha- ama yine de aralarındaki içten sohbete siyasi anlaşmazlık içeren cümleler karışıyordu.

Roger az konuşmuştu; McMillan'ın misafirperverliğini herhangi bir boşboğazlıkla suiistimal etmekten çekiniyordu - ayrıca içindeki bir şey, susup yarını düşünmek istiyordu.

Ancak konuşma birden farklı bir yön alınca dikkati hemen oraya çekildi. Kıta Kongresi iki ay önce Philadelphia'da toplanmış ve General Washington'a Kıta Ordusu'nun komutasını vermişti. Warren Lee o sırada Philadephia'da olduğu için tanıklık ettiği Breed Tepesi muharebesini

anlatıyordu.

“General Putnam arabalar dolusu toprakla çalı getirip Charlestown yarımadasının boynuna bıraktı - orayı bildiğinizi söylemiştiniz, değil mi beyefendi?” diye Roger’a nazikçe dönerek sordu. “Evet, Albay Prescott hâlihazırda orada ve yanında Massachusetts’ten iki milis kuvveti var… ha bir de Connecticut’tan başka bir birliğin bir kısmı - işte toplam bin civarı adam vardı ve Tanrı biliyor ya, felaket kokuyorlardı!”

Adamın yumuşak Güney aksanı -Lee Virginialı’ydı- biraz eğlenir bir tona yönelmişti ama konuşmaya devam ettikçe bunu kaybetti.

“General Ward, Bunker Tepesi’ni kuvvetlendirmek için emir vermişti - üstünde eski bir palanka varmış. Ama Albay Prescott oraya gidip bakmış - yanına da bir mühendis alıp-manzarayı beğenmemiş. O yüzden orada bir müfreze bırakıp Breed Tepesi’ne gitmişler. Orası limana daha yakın olduğu için daha çok işlerine yarayabilirmiş.

“Bakın, bunların hepsi geceleyin oldu. Ben Massachusetts bölüklerinden biriyleydim; bütün gece ilerledik, sonra, gece yarısından şafağa kadar hendek kazmakla, etrafa iki metrelik duvarlar örmekle uğraştık.

“Şafak söktüğünde siperlere çökmüştük; tam da zamanında, çünkü -adına *Lively* demişlerdi- bir İngiliz gemisi, güneş doğar doğmaz limandan ateş açmaya başlıyormuş. Manzara harikaydı, çünkü su hâlâ sisliydi, top ateşleri kızıl hareler çıkararak geliyordu. Zarar vermediler, çoğu top limanın yakın bölgelerine düştü. Ha, gerçi rıhtımdaki filikalardan birini çıra gibi ortadan kırdılar. İçindekiler daha *Lively* ilk topu atmadan önce çekirgeler gibi kaçışmışlardı. Olduğum yerden görebiliyordum onları, hoplayıp zıplayıp yumruklarını sallıyorlardı, sonra *Lively* filikanın kıç tarafına bir tane daha yolladı; adamlar ya yere yattı ya da tavşanlar gibi sıvıştı.”

Güneş neredeyse batmıştı; Lee’nin yüzü karanlıktaydı ama sesindeki muzip tonla birkaç kişiyi güldürmeyi başardı.

“Copp Tepesi’ndeki bir bataryadan da ateş açıyorlardı, bundan başka bir-iki gemi daha ateş açtı ama bir işe yaramayacağını anlayıp kestiler. Sonra, New Hampshire’dan birkaç arkadaş gelip bize katıldı; o çok moral verdi. Ancak General Putnam adamların çoğunu Bunker’a, hendek kazmaya geri gönderdi. New Hampshirelılar da sol tarafa, uzağa açılıp sindiler, üstlerinde siper namına yalnızca biçilmiş çimlerle kaplı çitler vardı. Onlara bakınca, önümde en az bir metrelik toprak olduğuna şükrettim beyler.”

Britanya birlikleri öğlen güneşi altında adeta caka satarak Charles Nehri boyunca ilerlemeye başlamışlar. Arkalarında savaş gemileri, kıyıda da

bataryalar olunca koruyucu ateş konusunda bir sıkıntıları da olmamış.

“Biz karşılık veremedik tabii, topumuz yoktu,” dedi Lee, belirgin bir omuz silkişle.

İlgiyle dinlemekte olan Roger, o an kendini soru sormaktan alamadı.

“Colonel Stark’ın ‘Gözlerinin akını görene kadar ateş açmayın,’ dediği doğru mu?”

Lee sessizce öksürdü.

“Doğrusu beyefendi, ben duymadım ama söylenmiş olabilir; gerçi albaylardan birinin şunu dediğini duydum: ‘Eğer ki o piçleri vuramayacak kadar uzaktan ateş edip barut ziyan ederseniz tüfeklerinizi kabzadan başlayarak kıçınıza sokarım!’ ”

Dost meclisi kahkahalara boğuldu. Biraz daha içecek önermeye gelen Bayan McMillan bütün bu neşenin kaynağını sorunca herkes suspus oldu. Lee’yi dikkatli denebilecek bir genel havayla dinlemeye devam ettiler.

“Evet, işte öyle, geliyorlardı ve manzara hayli korkutucuydu dostlar. Kraliyet Deniz Kuvvetleri’nin üstlerindeki kıyafetleri, tüfekleri ve el bombaları farklı olan birkaç farklı alayı vardı. Bir de öfke dolu hafif piyadeler vardı tabii - hepsi arazinin üstünde, büyük bir yemi fethetmek için toplanmış karıncalar gibi, azimle ilerliyorlardı.

“Ben şahsi cesaretim hakkında büyük konuşmak istemem beyler ama yanımdaki kardeşlerimin bayağı metanetli olduklarını söylemeden de edemem. Gelmelerine izin verdik. İlk yaylım ateşini açtığımızda bizden en fazla üç metre ötedeydiler.

“Toparlanıp tekrar saldırdılar fakat tekrar mahvoldular - kuka gibi sırt üstü devirdik hepsini. Komutanları- ha, bayağı da komutan gelmişti; hepsi de at üstündeydi tabii. Ben de işte onlardan birini vurdum. Herif at üstünde dengesini kaybetti ama düşmedi - at hemen uzaklaşıp onu da götürdü. Sanki boyun kasları koyvermiş gibiydi, başı cansız gibi sallanıyordu fakat düşmedi.”

Lee’nin sesi rengini biraz kaybetmişti. Roger, Doktor McCorkle’ın katibinin yanına gidip onun omzuna dokunduğunu gördü.

“Üçüncü kez toparlanıp üstümüze geldiler. Çoğumuzun cephanesi tükenmişti. Siperlerin üstünden atladılar, çitleri devirdiler. Süngülerini de takmışlardı.”

Roger veranda merdivenlerinde oturuyordu, Lee ondan yukarıda, bir metre

kadar uzakta olmasına rağmen onun yutkunduğunu duyabildi.

“Geri çekildik, öyle diyorlar diyeyim ya da. Aslında… kaçtık. Onlar da öyle yaptı.”

Tekrar yutkundu.

“Süngüler… adamın içine girerken iğrenç bir ses çıkarıyorlar. Berbat. Tam olarak tarif-duymanız lazım. Ben birkaç kez duydum. Düşmanının cesedini ezip geçen çok asker oldu o gün, süngüyü takıp çıkardıktan sonra yere bırakıyorlardı. Düşenler… denizden çıkmış balıklar gibi titriyorlardı.”

Roger on sekizinci yüzyıl süngülerini görmüştü - hatta onlarla uğraşmıştı da. Dokuz santimlik üçgen, ağır, vahşi bir silahtı bu, bir tarafında kan akıp gitsin diye bir oluk olurdu. Aklına aniden Jamie Fraser’ın kasığındaki yara gelince ayağa kalktı. Bir bahane uydurdu ve verandayı terk edip çoraplarını, ayakkabılarını çıkardı, sahile indi.

Sular çekiliyordu; ayaklarının altındaki kum ve çakıllar ıslaktı. Arkasındaki cüce palmiye ağaçları esintiyle yavaş yavaş hışırdıyordu. Bir sıra pelikan sahile doğru uçtu, güneşin son ışıklarına doğru hızla yol aldı. Roger köpüklü dalgalara doğru yanaştı, suyun onu topuğundan çekmesine, ayaklarının altındaki kumu cıvıklaştırıp dengesini biraz kaybettirmesine izin verdi.

Albemarle Koyu’nun sularından çok ötede, uzakta parıldamakta olan ışıkları görebiliyordu; üstlerinde, balıkçıların kenarlardan sarkıttıkları meşaleleri için kumlukların içine yaktıkları ateşler olan balıkçı tekneleri. Sandallar sanki havada duruyor, öylesine salınıyor gibi görünüyorlardı. Sudaki yansımaları da ateşböcekleri gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Yıldızlar yükseliyordu. Roger yukarıya bakarak durdu, kafasını, kalbini boşaltmaya, kendisini Tanrı’nın sevgisine açmaya çalıştı.

Ertesi gün bir papaz olacaktı. *Melkisedek’in düzeni üzerine, sen artık sonsuza kadar bir papazsın,* denecekti kabul töreninde, İncil’den alıntı yapılarak.

“*Korkuyor musun?”* diye sormuştu Brianna, Roger ona söylediğinde.

“Evet,” dedi Roger seslice, yumuşak bir tonda.

Dalga ondan uzaklaşana kadar bekledi, sonra suyu takip etti, akıntının ritmik dokunuşunu istiyordu.

“*Yine de yapacak mısın?”*

“Evet,” dedi tekrar, yine yumuşakça. Neye evet dediğini bilmiyordu ama fark etmezdi. Sahilin arkasında kalan kısmından, Papaz Efendi McMillan’ın

sundurmasından ara ara bir kahkaha kulağına çalınıyordu ki bu da savaş sohbetinden uzaklaştıklarına delaletti.

Aralarında adam öldürmüş olan var mıydı acaba? Lee, belki. Peki ya Papaz Efendi Doktor McCorkle? Küçümser bir homurtu çıkardı ama ihtimali tamamen reddetmedi. Döndü, biraz daha yürüdü, rüzgâr ve dalgaların çıkardıkları dışında bir ses duymayana kadar uzaklaştı.

İç değerlendirme. Bunu şövalyeler yapardı eskiden, diye düşünüp buruk bir gülümseme takındı. Şövalyeliğe kabul edilmeden önceki gece, genç adamlar kilisede sabahlar, karanlık saatler boyunca tapınak lambası altında dua ederlerdi.

Ne için, diye merak etti. Zihni ferahlatmak için, odaklanmak için… cesaret için mi yoksa? Yoksa affedilmek için mi?

Randall Lillington'ı öldürmek istememişti; neredeyse kazara olmuştu, nefsi müdafaa da değildi. Ama o sırada avlanıyordu denilebilirdi; Stephen Bonnet'yi aramaya, adamı soğukkanlılıkla öldürmeye çıkmıştı. Harley Boble' a gelince - gözlerinin parıltısını hâlâ zihinde canlandırabiliyor, darbenin yankısını duyabiliyor, adamın kafatasının parçalanışını hissedebiliyordu. Onu öldürmek istemişti, evet. Kendini durdurabilirdi. Durdurmamıştı.

Ertesi gün Tanrı'nın huzuruna çıkacak ve yazgı doktrinine inandığına, yaptığı her şeyi yapmak istemiş olduğuna yemin edecekti. Belki.

Belki de buna o kadar da inanmıyorumdur, diye düşündü, içine şüphe düşmüştü. *Belki de inanıyorumdur. İsa* -özür dilerim dedi kendi kendine, ilahi bir özür dileyerek- *ben doğru dürüst bir papaz olabilecek miyim, bu kadar şüphe taşırken? Sanırım bu şüpheler herkeste var fakat bende fazla varsa - belki de bana şimdi haber vermelisin, çok geç olmadan.*

Artık ayakları uyuşmuştu. Siyah, kadifemsi gece, yıldızların ihtişamıyla parlıyordu. Çakılların üstüne basan ayakların sesini duydu.

Gelen Warren Lee'ydi - Papaz Doktor McCorkle'ın uzun, ince, yarı savaşçı yarı kâtibi.

"Biraz hava alayım dedim," dedi Lee, dalgaların hışırtısından kendi sesini güçlükle duyurarak.

"Evet, hem sınırsız hem bedava," dedi Roger, mümkün olan en içten şekilde. Lee biraz kıkırdadı ama muhabbeti neyse ki uzatmaya pek gönüllü olmadı.

Bir süre öyle durup balıkçı teknelerini izlediler. Sonra, sessiz bir

anlaşmayla, eve doğru yola çıkmak için oraya döndüler. Işıklar sönmüştü, veranda bomboştu. Pencerede yanan tek mum, onları eve davet ediyordu.

“Şu vurduğum subay,” dedi Lee birden. “Onun ruhu için dua ederim. Her gece.”

Sonra da sustu, utandı. Roger yavaşça, derin bir nefes aldı, kalbinin sıkıştığını hissetti. O hiç Lillington ya da Boble için dua etmiş miydi?

“Ben de edeceğim,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Lee çok yumuşakça ve ayakkabılarını ellerine alıp yan yana yürümeye başladılar. Dönüş yolunu yalınayak kat ettiler, ayaklarındaki kumları kuruttular.

İçeri girmeden önce iyice temizlenmek için veranda basamaklarına oturmuşlardı ki evin kapısı açıldı.

“Bay MacKenzie?” dedi Papaz Efendi McMillan ve sesindeki bir şeyle kalbi gümbürdemeye başlayan Roger’ı hemen ayağa kaldırdı. “Bir ziyaretçiniz var.”

McMillan’ın arkasındaki uzun boylu silueti görünce, Jamie’nin beyaz, öfke dolu yüzünü görmeden o olduğunu anladı.

“Brianna’yı aldı,” dedi Jamie, herhangi bir girizgâha gerek duymadan. “Gidiyoruz.”

102. *Anemone*

Kafasının üstünde ileri geri giden ayak sesleri duydu, kulağına insan sesleri de geliyordu ama anlaşılamayacak kadar boğuklardı. En yakındaki kıyıdan koro halinde neşeli bağırışlar geliyordu, bunlara kadınsı ciyaklamalar karşılık veriyordu.

Kamarada, ranzanın arkasında geniş, çerçeveli bir pencere vardı - gemidekilere pencere mi deniyordu, yoksa başka, özel bir adı var mıydı, diye düşündü. Sabit görünen çerçeveler küçük ve kalındı, kurşundandı. Kaçış umudu vermiyordu ama en azından temiz hava alabilirdi. Hem, belki, nerede oldukları hakkında bir fikre de sahip olurdu.

Midesini bulandıran bir endişe dalgasını içinde bastırdıktan sonra, Brianna kırışık ve lekeli yatak örtülerinin altından çıktı, pencereye yanaştı ve yüzünü açık çerçevelerden birine bastırdı. Orada, kamaranın berbat aromalarından kendini biraz sıyırabilmek için derin nefesler aldı ama ölü balık, lağım ve çamur kokan liman havası da büyük bir teselli yaratamadı.

Küçük bir rıhtım ve onun üstünde hareket etmekte olan insanları görebiliyordu. Kıyıda, üstü palmiye yapraklarıyla kaplı, beyaz bir binanın dışında bir ateş yanıyordu. Binanın arkasında bir şey varsa da hava onu göstermeyecek kadar karanlıktı. Ama oradaki insanlara bakılırsa, en azından küçük bir kasaba vardı.

Kamara kapısının dışından sesler geldi, gitgide yaklaştı. "…Ocracoke'ta, yeni ayda" dedi bir tanesi, öteki de anlaşılmaz bir cevap verdi ve sonra da kapı açıldı.

"Bize katılmak ister misin tatlım? Bensiz mi başladın yoksa?"

Brianna dizlerinin üstünde ona döndü, kalbi adeta boğazında atıyordu. Stephen Bonnet kamara kapısından içeri girmişti. Elinde bir şişe, yüzünde zayıf bir gülümseme vardı. Brianna yaşadığı şoku bastırmak için derin bir nefes alınca içine dolan, çarşaflara sinmiş cinsel koku neredeyse öğürmesine neden olacaktı. Yataktan çıktı, ani hareketle dizi eteğini aşağı çekerken elbisesinin belinde bir yırtık olduğunu hissetti.

"Neredeyiz?" diye sordu sertçe, kendi kulağına bile fazla paniklemiş, tiz gelen sesiyle.

“*Anemone*’dayız,” dedi Bonnet sabırla, gülümseyerek.

“Onu kastetmediğimi biliyorsun!” Elbisesinin boynu ve kombinezonu, adamlar onu atından indirip göğüslerinden birini neredeyse korunmasız kıldıklarında yırtılmıştı. Brianna kumaşı tekrar yerine yerleştirdi.

“Biliyor muyum?” Bonnet şişeyi masaya koydu, kendi boğazındaki bağı çözdü. “Hah, şöyle…” Boynundaki koyu kırmızı çizgiyi ovdu; Brianna, bu manzarayla Roger’ın boğazındaki pürüzlü yarayı hatırladı.

“Bu kasabanın adını duymak istiyorum,” dedi, sesini kalınlaştırıp adama delici bir bakış atarak. Buyurgan tavrın kendisini toparlamasına yardımcı olacağını düşündü.

“İsteğiniz gayet makul, yerine getirilmesi de basit.” Eliyle kıyıyı gösterdi. “Roanoke.” Ceketini çıkardı, taburenin üstüne fırlattı. Gömleği kırışmış, ter içinde göğsüne ve omuzlarına yapışmıştı.

“O elbiseyi çıkarsan iyi edersin güzelim; hava çok sıcak.”

Bonnet çözmek için gömleğinin bağlarına uzandı; yatağın üstündeki Brianna aniden kıpırdandı, odanın gölgeleri içinde silah namına kullanabileceği bir şey aradı. Tabure, lamba, seyir defteri, şişe… Masadaki yığının içinde bir ahşap parçası gözüne çarptı: bir kavelanın küt ucu.

Bonnet kaşlarını çattı, dikkati o an gömlek bağının düğümündeydi. Brianna iki uzun adım atıp kavelayı tuttu ve etrafındaki çerçöpü savurarak masadan çekti.

“Yaklaşma.” Ahşap parçasını bir beysbol sopası gibi, iki eliyle tutuyordu. Sırtından terler akıyordu, yüzü bir ısınıyor bir üşüyor, sonra tekrar bunalıyordu. Sıcağın ve korkunun etkileri onu mahvediyordu.

Bonnet ona sanki delirmiş gibi baktı.

“Onunla ne yapacaksın be kadın?” Gömleğinin bağıyla uğraşmayı bırakıp Brianna’ya doğru bir adım attı. Brianna da bir adım geri gitti, sopayı kaldırdı.

“Dokunma bana!”

Bonnet, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmış halde bakakaldı. Gözlerini kırpıştırmadı, yüzünde tuhaf bir sırıtış vardı. Bir adım daha atarken gülümsemeyi bırakmadı. Sonra bir adım daha; Brianna’nın içindeki korku, öfkenin alevlerinin içinde buharlaştı, omuzları kasıldı, kalktı, hazırlandı.

“Yaklaşma dedim sana! Yaklaşma, gebertirim seni. Ölmem gerekse bile bu bebeğin babasından emin olarak öleceğim!”

Bonnet elini havaya kaldırmıştı, sanki kavelayı Brianna'nın elinden alıp kenara atacakmış gibi ama bunu duyunca havada kaldı.

"Bebek… hamile misin sen?"

Brianna yutkundu, kalbini hâlâ boynunda hissediyordu. Kan kulaklarında pompalanıyor, cilalı ahşap terlemiş ellerinden kayıyordu. Parmaklarını yine de sıktı, öfkesini kaybetmemeye çalıştı ama bunun için çok geçti.

"Evet. Sanırım. İki hafta içinde emin olacağım."

Bonnet'in saman sarısı kaşları kalktı.

"Hah!" Homurtuyu andıran bu tepkisiyle birlikte Bonnet geri çekildi, Brianna'yı ilgiyle inceledi. Gözlerini yavaşça onun üzerinde gezdirdi, çıplak olan göğsünde durup iyice süzdü.

Aniden hücum etmiş olan öfke Brianna'yı terk etmişti, artık nefessizdi, gövdesi boşalmış gibi hissediyordu. Kavela hâlâ ellerindeydi ama bilekleri titremeye başlayınca indirdi.

"Böyle mi olsun yani?"

Bonnet ileri doğru uzandı, elini uzattı, az önceki şehvetinden uzaktı. Ürken Brianna bir an dondu; Bonnet tek eliyle çıplak göğsü tarttı, yavaşça yoğurdu, pazarda seçmeye çalıştığı bir greyfurtmuş gibi davrandı. Nefesi kesilen Brianna sopayı ona tek eliyle vurdu ama artık o tetikte olma halini kaybettiği için kavelanın darbesi Bonnet'yi sarstığıyla kaldı. Adam homurdanıp geri çekildi, omzunu ovdu.

"Olabilirdi. O halde… Pekâlâ." Yüzünü buruşturdu, pantolonunun önünü çekiştirip iç kısmı hiç utanmadan düzeltti. "İyi ki limandayız."

Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri olmayan Brianna, önemsemedi de; Bonnet belli ki hamilelik itirafından sonra fikir değiştirmiş ve Brianna'nın dizlerinin bağının çözülmesine, her tarafından terler boşalmasına neden olmuştu. Brianna aniden tabureye oturdu, elindeki ahşap parçasını yere bıraktı.

Bonnet kafasını koridora uzatmıştı, Orden ardındaki birine sesleniyordu. Orden, her kimse, kamaraya girmedi ama şüpheci bir ses dışarıda mırıldanmaya başladı.

"Sahilden bana bir fahişe getir," dedi Bonnet, sanki çikolata sipariş edermiş gibi bir rahatlıkla. "Temiz olsun, tabii bir de genç."

Sonra kapıyı kapadı ve masaya döndü, oradakileri karıştırıp sonunda aradan kalaylı bir bardak çıkardı. İçine içki doldurdu, yarısını kafasına dikti ve -

Brianna’nın da orada olduğunu sanki tekrar hatırlamış gibi- bir süre sonra ona da isteksiz bir tavırla bardağı uzatıp bir homurtuyla içki teklif etti.

Brianna kafasını iki yana salladı, ağzını açamadı. Zihninin bir köşesinde, minik bir umut yeşermişti. Adamda az da olsa bir mertlik emaresi vardı ya da en azından centilmenlik; Brianna’yı yanan depodan kurtarmaya gelmişti ve kendi çocuğu sandığı bebek için ona o taşı da bırakmıştı. Şimdi, hamile olduğunu duyunca da kur yapmayı kesmişti. Belki de herhangi bir işine yaramayacağını anlayınca onu salıverirdi.

“Yani… beni istemiyor musun?” diye sordu Brianna, ayaklarını her an zıplayıp fahişe geldiğinde dışarı kaçmak için hazırda tutarak. Koşabileceğini *umuyordu* tabii; az önce bağları çözülen dizleri hâlâ titriyordu.

Bonnet ona şaşkın gözlerle baktı.

“Bacaklarını bir kez araladım tatlım,” dedi ve sırıttı. “Kızıl tüyleri hatırlıyorum -güzel manzaraydı, evet- ama o kadar da unutulmaz bir deneyim değildi doğrusu, yoksa yerimde duramazdım. Zamanı gelecek tatlım, merak etme.” Brianna’nın çenesinin altını parmaklarıyla hafifçe okşadı, içkisinden bir yudum daha aldı. “Ama şimdilik, Leroi’un[11] biraz koşuşturmaya ihtiyacı var.”

11 Penisine verdiği isim. (E.N.)

“Niye buradayım ben?” diye hesap sordu Brianna.

Dalgın bir havayla Bonnet tekrar pantolonunun ağını kurcaladı, Brianna’nın varlığını reddediyor gibiydi.

“Burada- ee, bir beyefendi seni Londra’ya götürmem için para verdi de ondan tatlım, haberin yok muydu?”

Brianna karnına yumruk yemiş gibi hissetti ve yatağa oturdu, kollarını karnının üstünde içgüdüsel biçimde bağladı.

“Hangi beyefendi? Tanrı aşkına- neden?”

Bonnet biraz düşündü ama söylememek için bir neden bulamadı.

“Forbes diye bir adam,” dedi ve içkisinin kalanını tüketti. “Tanıyor musun?”

“Tanıyorum tabii,” dedi Brianna, hayretle öfke bir arada içinde büyürken. “Vay *piç kurusu!*” Demek Josh ve Brianna’nın yollarını kesen, onları atlarından çekip kapalı bir at arabasına tıktıktan sonra, günlerce tümsekli yollarda taşıyıp sahile götüren maskeli haydutlar Forbes’un adamlarıydı.

Sahile geldiklerinde tükenmiş olan Brianna'yla Josh'u karga tulumba gemiye atmışlardı.

"Joshua nerede?" diye sordu Brianna birden. "Benimle gelen genç, siyah çocuk?"

"Hmm… seninle ha?" Bonnet alaycı bir tavır takındı. "Onu da gemiye bindirdilerse, herhalde öteki yüklerle birlikte ambara koymuşlardır. Eh, ikramiye diye düşünmüşlerdir tabii," diye ekledi, güldü.

Brianna'nın Forbes'a duyduğu öfke, kaçırılmasının arkasında onun olduğunu öğrenmesiyle biraz da rahatlamayla karışmıştı; Forbes belki pislik, sinsi bir sürüngen olabilirdi ama onu öldürmeye niyetleniyor olamazdı. Ama Stephen Bonnet'nin o kahkahasıyla içinde soğuk bir mide bulantısı yükseldi, başı döndü.

"İkramiye derken?"

Bonnet yanağını kaşıdı, bektaşiüzümlerini andıran gözleriyle Brianna'yı süzdü.

"Pekâlâ. Bay Forbes yalnızca seni yolundan çekmek istiyormuş, öyle dedi. Her ne yaptıysan artık ona tatlım? Ama senin ücretini ödedi bile. Senin sonunun ne olacağını da pek önemsemiyormuş gibiydi açıkçası."

"Sonum mu?" Ağzı bir süredir kuruydu ama artık bezler tükürük salgılamaya ve sürekli yutkunmasına neden olmaya başlamışlardı.

"Ee, sonuçta tatlım, kimseye bir faydan olmayacaksa seni neden Londra'ya kadar götürmekle uğraşayım ki? Hem orası biraz yağmurludur; pek sevmezsin, eminim."

Brianna başka bir soru sorabilecek kadar nefesini toplayamadan kapı açıldı ve içeri genç bir kadın girip kapıyı arkasından sürgüledi.

Kız büyük ihtimalle yirmilerindeydi ama güldüğünde azı dişlerinden birinin eksik olduğu belli oluyordu. Toplucaydı, gösterişsiz bir yüzü vardı. Kumral saçları yerel standartlara göre temiz sayılırdı ama terinin kokusu ve henüz süründüğü ucuz parfümünün kamaraya yaydığı esintinin karışımı, Brianna'yı tekrar kusturacak gibi oldu.

"Merhaba Stephen," dedi kız, Bonnet'nin yanağını öpmek için parmak uçlarında yükselerek. "Biraz içki ver de şenlenelim, olur mu?"

Bonnet kızı kavradı, uzun ve derin bir öpücükten sonra salıverip şişeye uzandı.

Tekrar topukları üstünde durduğunda, kız Brianna'ya tarafsız, profesyonel

bir ilgiyle baktı, sonra Bonnet'ye döndü, boynunu kaşıdı.

"Hemen üçlüye mi başlıyoruz Bonnet, yoksa kızla ikimiz mi başlayalım? İkisi için de daha fazla ücret alacağım."

Bonnet cevap verme zahmetine girmeden şişeyi kızın eline verdi, kızın göğüslerinin bombesini saklayan mendili oradan çekti, sonra hemen kendine odaklandı, pantolonunun önünü çözdü. Pantolon yere düşer düşmez kızı kalçalarından tutup kapıya dayadı.

Elindeki şişeyi kafaya diken kız öteki eliyle eteklerini kaldırdı. Saçaklı etek ve jüpon, antrenmanlı olduğu için, tek hareketiyle beline kadar sıyrıldı; Brianna gürbüz kasıkları ve koyu renk kılları bir an gördü, sonra sahne Bonnet'nin sarı tüylü, kasılı kalçalarıyla kapandı.

Brianna kafasını çevirdi, yanakları yanıyordu ama önündeki olayın ilkelliğine, aymazlığına dayanamayarak tekrar göz attı. Fahişe parmak uçları üzerinde denge kurmuş, Bonnet'yi davet edercesine biraz dizlerini bükmüştü, içine girerken homurdanan Bonnet'nin omzunun üstünden uysalca öteye bakıyordu. Şişe hâlâ elindeydi, öteki el de Bonnet'nin omuzlarını mekanik bir hareketle okşuyordu. Brianna'nın kendisine baktığını fark edince ona göz kırptı ama hiç çaktırmadan Bonnet'nin libidosunu hoş tutacak tepkiler vermeye devam etti: "Aah, evet… ah, aaaah EVET! Çok güzel aşkım, çok güzel…"

Kamara kapısı, fahişenin etli sırtının her darbesiyle titriyordu; Brianna koridordan kahkahalar geldiğini duyuyordu. Hem kadın, hem erkek sesleri geldiğine göre, Orden sırf kaptana değil, bütün mürettebata yetecek kadar tedarik getirmişti.

Bonnet bir-iki dakika gidip geldikten sonra büyük bir inilti çıkardı, o andan sonra hareketleri sarsak ve düzensiz bir hal aldı. Fahişe onu kalçasından tutarak kendine çekti, ardından Bonnet'nin vücudu gevşeyip kendini bırakınca o da elini çekti. Kız birkaç saniye daha adamı tuttuktan sonra sırtını pışpışladı ve üstünden ittirdi.

Bonnet'nin yüzü ve boynu koyu kırmızıydı. Nefes nefese, fahişeye kafasını salladı ve eğilip pantolonunu aldı, giydikten sonra masadaki pis karmaşayı eliyle gösterdi.

"Ücretini kendin alıver tatlım ama şişeyi geri ver, olur mu?"

Fahişe biraz surat astı ama sonra, içkiden son bir yudum alıp artık çeyrek dolu şişeyi ona teslim etti. Sonra belindeki cepten kırışık bir bez çıkarıp kasıklarının arasına koydu, eteklerini indirip kısa ve seri adımlarla masaya

yanaştı, etrafa saçılmış bozuklukları tek tek, iki parmağının arasına alıp cebinin derinliklerine attı.

O arada giyinmiş olan Bonnet, arkasındaki iki kadına bir göz atarak dışarı çıktı. Kamaranın havası zaten sıcaktı ve artık cinsellik kokusuyla da bezeliydi. Brianna midesine kramp girdiğini hissetti; sebebi iğrenmesi değil, paniklemesiydi - o ağır, iğrenç erkek kokusu içgüdüsel bir rahatsızlığa, bir ürpertiye, içinin kasılmasına neden olmuştu. Zihninin saçmaladığı bir an Roger'ın sıcak, kendisininkine değen, terli tenini üstünde hissedince göğüsleri arzuyla şişti.

Dudaklarını ve bacaklarını kapadı, yumruklarını sıktı, yavaş nefes almaya çalıştı. O an dayanabileceği son, en son şey Roger'la seks düşünmesiydi, çünkü Stephen Bonnet'nin menzilindeydi. Aklındakini kararlılıkla kenara attı ve fahişeye yaklaştı, muhabbet açabilecek bir konu aradı.

Fahişe bu hareketliliği sezip Brianna'ya baktı, giysisinin yırtık olduğunu ve kaliteli kumaştan olduğunu aynı anda kavradı ama sonra dikkatini tekrar bozukluk araştırmaya verdi. Vizitesini alınca çıkıp gidecek, rıhtıma geri dönecekti - bu, Brianna'nın Roger'a ve anne-babasına haber yollaması için bir şanstı. Belki düşük bir ihtimaldi ama denemeye değerdi.

"Şey… ee… onu iyi tanır mısın?" dedi birden.

Fahişe kaşlarını kaldırıp ona döndü.

"Kim? Ha, Stephen mı? Evet, iyidir Stephen." Omuz silkti. "En fazla iki-üç dakikamı alır, parada sorun çıkarmaz, işi basit tutar. Bazen sert davranır ama kızdırmazsan vurmaz; eh, kimse de o kadar salak değil. En fazla bir kez olur o diyeyim ya da." Gözleri Brianna'nın yırtık elbisesine takılmış, kaşı alaycı bir havayla kalkmıştı.

"Tamamdır, aklımda olsun," dedi Brianna sakince ve yırtık kombinezonunu yukarı çekti. Masadaki dağınıklığın içinde bir cam şişe dikkatine çarptı; içindeki berrak sıvı, küçük ve yuvarlak bir obje taşıyordu. Ona yaklaştı, dikkatle baktı, yüz buruşturdu. Olamazdı… ama öyleydi. Yuvarlak, etli bir şeydi bu. Çok pişmiş yumurtayı andıran, pembe-gri arası renkte bir şey - ortasına yuvarlak, muntazam bir delik açılmıştı, delik öteki taraftan çıkıyordu.

Brianna haç çıkardı, baygınlık geçirecek gibi oldu.

"Şaşırdım aslında," diye devam etti fahişe, Brianna'yı açık bir merakla inceleyerek. "İki kızı aynı anda idare ettiği olmamıştı hiç, benim bildiğim yani. Keyfine bakarken başkasına izletme huyu da yoktu hâlbuki ama…"

"Ama ben fa- " diye başladı Brianna ama yarıda kesti, muhatabını

utandırmak istemedi.

“Fahişe değilsin, değil mi?” Genç kadın gülümsedi, eksik dişinin oluşturduğu siyah deliği gösterdi. “Onu anladık şekerim. Stephen’a da fark etmez gerçi, istediği gibi davranır o. Seni de neden beğendiğini anlayabiliyorum. Çoğu erkek beğenir.” Brianna’yı hissiz gözlerle baktı, dağınık saçlarını, kızarmış yüzünü, temizliğini tarttı.

“Seni de beğeniyorlardır, eminim,” dedi Brianna nazikçe, içinde bulunduğu ortamı biraz gerçek dışı hissetmeye başlayarak. “Şey… adın ne acaba?”

“Hepzibah,” dedi kadın, gururlu bir tonla. “Kısaca Eppie de diyebilirsin istersen.” Masada biraz daha bozukluk vardı ama fahişe onları almadı. Bonnet cömert biri olabilirdi ancak fahişe belli ki bunu suiistimal etmek istemiyordu - tabii bunun sebebi onu arkadaş olarak görmesi değil, korku olmalıydı. Derin bir nefes aldı, devam etti.

“Ne güzel bir isim. Tanıştığıma memnun oldum Eppie.” Elini uzattı. “Benim adım Brianna Fraser MacKenzie.” Üç adını da söyledi ve fahişenin en azından birini hatırlamasını umdu.

Kadın uzatılan ele şaşkınlıkla baktı, sonra hafifçe sıkıp ölü balık gibi bıraktı. Sonra eteğini kaldırdı, beziyle kendisini temizlemeye başladı.

Brianna leş gibi kokan bezin, kadının terinin ve nefesindeki alkolün kokularına kendisini hazırladı ve yaklaştı.

“Stephen Bonnet beni kaçırdı,” dedi.

“Öyle mi?” dedi fahişe aldırışsızca. “Evet, öyledir o, istediğini alır Stephen.”

“Kaçmak istiyorum,” dedi Brianna, kamara kapısına bakıp sesini alçak tutarak. Üstlerindeki güvertede gezinenlerin ayak seslerini duyuyordu. O kalasların arasından seslerinin duyulmadığını umdu.

Eppie bezi buruşturup masaya bıraktı. Sonra cebini karıştırdı ve ucu balmumuyla tıkanmış minik bir şişe çıkardı. Eteklerini hâlâ havada tutuyordu; Brianna kadının şişman karnındaki gümüşi gerginlik izlerini görebiliyordu.

“O zaman ne istiyorsa yap ya da ver,” diye tavsiye etti fahişe, tıpayı açıp şişedekinden birazını eline dökerek - ilginç şekilde hafif kokulu bir gülsuyuydu bu. “Büyük ihtimalle birkaç gün içinde senden sıkılıp kıyıya bir köşeye atar.” Gülsuyunu kasık kıllarının üstünden şöyle bir geçirdikten sonra elini kokladı ve yüzünü buruşturdu.

“Hayır. Yani, beni onun için kaçırmadı. Sanmıyorum.”

Eppie şişenin tıpasını taktı, bezle birlikte cebine koydu.

“Haa, senin için fidye mi istiyor?” Eppie biraz daha ilgilenmişti. “Yine de iştahı fazla kabardığında vicdanını dinleyen bir erkek tanımadım. Bir bakirenin kızlığını bozup daha kızın karnı şişmeden babasına satsa bile şaşırmam.” O anda dudaklarını kapadı, patavatsızlık ettiğini fark etti.

“Ee, peki sana ilişmemesini nasıl sağladın?”

Brianna elini karnına götürdü.

“Hamile olduğumu söyledim. Bu onu durdurdu. Hiç sanmazdım- öyle bir adam, yani… ama öyle oldu. Belki de sandığından daha iyi biridir, ne dersin?” diye sordu bir umutla.

Eppie kahkahayı bastı, küçük gözleri bu düşünceyle kısıldı.

“Stephen mı? Yok canım!” Burnunu çekti, eteklerini düzeltti.

“Hayır,” diye devam etti biraz daha ciddi bir sesle, “ama sana dokunmamasını istiyorsan ortaya atabileceğin en iyi hikâye o. Benim mercimeği fırına verdiğimi görünce bir defasında yanından kovmuştu, sonra o seferin şakasını yaptığımda, bana bir kez karnı davul gibi şiş bir fahişeyle birlikte olduğunu, işin ortasında kadının şeyinden kan geldiğini, odanın her tarafına fışkırdığını anlattı. O günden sonra Stephen bir daha hamile kızlara bulaşmadı; riske girmek istemiyor, anlarsın ya.”

“Anladım.” Brianna yanağından akan ter damlacığını elinin tersiyle sildi. “O kadın- ne oldu ona?”

Hepzibah bir an anlamadı.

“Haa, fahişe mi? E, ölmüş tabii, zavallıcık. Stephen kanla yıkanmış pantolonunu giyerken çok zorlanmış, sonunda üstüne geçirince kadına dönmüş - fahişe taş gibi yerde yatıyormuş ama karnı hâlâ kıpırdanıyormuş, sanki içi yılanlarla doluymuş gibi. O anda Stephen, bebek dışarı çıkıp ondan intikam almak istiyor olabilir diye düşünmüş ve o yüzden pantolonunu bile giymeden evden kaçmış.”

Manzara gözünün önüne gelince Eppie kıkırdadı ama sonra bir homurtuyla kendini toparlayıp eteklerini bir kez daha düzeltti. “Ama tabii, Stephen İrlandalı,” diye ekledi düşünceli bir tavırla. “İrlandalılar’ın zevkleri bir gariptir, özellikle de içtiklerinde.” Kadın dilinin ucunu çıkarıp alt dudağını yaladı, Bonnet’nin içkisinin tadının hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti.

Brianna daha da yaklaştı, elini uzattı.

“Bak.”

Hepzibah baktı, sonra dönüp bir daha baktı. Üstünde bombeli bir yakut olan altın yüzük, fener ışığı altında göz kırpıyordu.

“Bana bir iyilik yaparsan,” dedi Brianna, sesini alçaltarak, “bunu sana veririm.”

Fahişe dudaklarını tekrar yaladı, yüzüne birden konuyla alakadar bir ifade geldi.

“Tamam, ne yaparsam?”

“Kocama haber yolla. Şu anda Edenton’da, Papaz McMillan’ın evinde - orayı herkes bilir. Nerede olduğumu söyle ona. Bir de- ” Duraksadı. Ne demeliydi? *Anemone’*nun yerinde ne kadar kalacağı ya da Bonnet’nin buradan sonra nereye gideceğini tahmin etmek imkânsızdı. Duyduğu tek şey, Bonnet’nin kamaraya girmeden önce yardımcısıyla konuştuğu parçaydı.

“Ona de ki bence Bonnet Ocracoke’ta bir gizlenme yerine sahip. Orada, yeni ayda biriyle buluşacak. Bunu söyle ona.”

Hepzibah kamara kapısına huzursuz bir bakış attı. Kapı hâlâ kapalıydı. Sonra tekrar yüzüğe baktı; ona sahip olma arzusuyla içindeki Bonnet korkusunun savaştığı yüzünden okunuyordu.

“Haberi olmayacak,” dedi Brianna. “Duymayacak. Ayrıca babam da seni ödüllendirir.”

“Baban zengin mi yani?” Brianna fahişenin gözlerindeki hesapçı bakışı gördü, bir an endişelendi - kız ya ona ihanet eder, yüzüğü alıp Bonnet’ye öterse? Ama kız masanın üstünden hakkından fazla para almamıştı; belki de dürüst biriydi. Hem, pek bir seçenek de yoktu.

“Çok zengin,” dedi sabit bir sesle. “Adı Jamie Fraser. Teyzem de zengindir. Kuzey Carolina’daki Cross Creek’te, River Run diye bir çiftliği var. Bayan Innes’i sorarsın, Jocasta Cameron Innes. Evet, Ro- kocamı bulamazsan, oraya haber yolla.”

“River Run.” Hepzibah duyduğu adı tekrar etti, gözleri hâlâ yüzükteydi.

Brianna kadının fikir değiştirmesine izin vermeden yüzüğü onun avcuna bıraktı. Eppie avcunu hemen kapadı.

“Babamın adı Jamie Fraser; kocamın adı Roger MacKenzie,” diye tekrar etti Brianna. “Papaz McMillan’ın evi. Hatırlayabilecek misin?”

“Fraser’la MacKenzie,” diye tekrar etti Hepzibah kararsızca. “Ah, tabii hatırlarım.” Kapıya doğru yönelmişti bile.

“Lütfen,” dedi Brianna yalvarırcasına.

Fahişe kafasını salladı ama ona dönmedi, sonra da dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Gemi gıcırdayıp kımıldandı; Brianna kıyıdaki ağaçların hışırtısını, sarhoş adamların seslerinin arasından seçmeyi başardı. O an dizleri çözüldü, çarşafları umursamaksızın yatağa oturdu.

***

Gelgitle birlikte limandan ayrıldılar; Brianna çapa zincirlerinin gürültüsünden hemen sonra yelkenleri açılan geminin hızlandığını hissetti. Pencereye yapışırcasına, Roanoke’un yeşil kütlesini arkalarında bırakışlarını izledi. Yüz yıl kadar önce, ilk İngiliz kolonisi buraya gelmişti ve ardında bir iz bırakmadan kaybolmuştu. İngiltere’ye gidip ihtiyaç duyulan malzemeleri getiren koloni valisi, geri döndüğünde, kolonideki herkesin bir ağacın gövdesine kazınmış “Croatan” kelimesi hariç hiçbir iz bırakmadan kaybolduğunu görmüştü.

Brianna ardında o kadarcık bile iz bırakamamıştı. Üzüntüyle, ada gözden tamamen kaybolana kadar izlemeyi sürdürdü.

Uzun saatler boyunca yanına kimse gelmedi. Boş midesi bulanma emareleri göstermeye başladı ve sonunda lazımlığa kustu. O iğrenç çarşafların üstüne yatmanın düşüncesine bile katlanamıyordu, o yüzden yatağı onlardan kurtarıp yattı, örtüleri üstüne çekti.

Pencereler açıktı; denizin temiz havası saçlarını titretiyor, tenindeki gereksiz nemi alıp kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Rahmindeki küçük, ağır, hassas ağırlığın fena halde farkındaydı ve orada neler olduğunu da az çok kestirebiliyordu: bölünen hücrelerin huzur dolu bir şiddet içinde hayatı oluşturmaları.

Ne zaman olmuştu bu? Kendini zorladı, hatırlamaya çalıştı. Roger’ın Edenton’a gitmesinden önceki gece olabilirdi. Roger çok heyecanlanmıştı, sevinçten neredeyse bayılacaktı. O sevinçle sevişmişlerdi ama bu sevince ertesi gün birbirlerinden ayrı kalacak olmalarının verdiği hüzün karışmıştı. Brianna kocasının kollarında uyuyakalmış, sevildiğini hissetmişti.

Ama sonra, gecenin ortasında uyanmış, yatakta yalnız olduğunu fark etmişti, çünkü Roger pencere kenarında, hilalin ışığı altında oturuyordu. Brianna onu düşünceleriyle yalnız bırakmaya niyetliydi ama Roger üstündeki gözleri fark edip ona dönmüştü. Kocasının bakışlarındaki bir şey yataktan kalkıp onun yanına gitmesine, başını göğsüne dayayıp ona sarılmasına neden

olmuştu.

Roger biraz sonra ayağa kalkmış, onu yere yatırmış ve tek kelime etmeden, hemen ona tekrar sahip olmuştu.

Bir papazı kabulünden hemen önce baştan çıkarma, onu Tanrı'dan bir parça çalmış olma fikri, iyi bir Katolik olduğu üzere hayli erotik gelmişti.

Yutkundu, ellerini karnının üstünde birleştirdi. *Ettiğin duaya dikkat et.* Okuldaki rahibeler çocuklara hep bunu söylerlerdi.

Rüzgâr gitgide daha soğuyordu; hemen üstündeki örtüyü -en temiz olanı- biraz daha yukarı çekti. Sonra, tüm konsantrasyonuyla, özenle dua etmeye başladı.

103. Sorgu

Neil Forbes, *King's Inn* adındaki handa, oturma odasında, bir kadeh sert elma şarabının tadını çıkarıyor, dünyanın artık doğru yönde ilerlediğini düşünüyordu. Edenton'daki en mühim isyan liderlerinden ikisi olan Samuel Iredell ve arkadaşıyla bir süre önce çok faydalı bir toplantı yapmıştı - hatta bunu takiben, Gilbert Butler ve William Lyons adındaki kaçakçılarla yaptığı toplantı daha da güzel olmuştu.

Mücevherlere büyük bir ilgisi vardı ve Jamie Fraser'dan zarifçe kurtuluşunu kendi kendine kutlamak için, üstünde yakut olan yeni bir kravat iğnesi almıştı. Süsünü sessizce, taşın ipek farbala kumaşının üstüne düşürdüğü gölgenin güzelliğine bakarak inceliyordu.

Annesini sağ salim teyzesinin evine yerleştirmişti, öğle yemeğinde oralı bir kadınla randevusu vardı ve ondan önce geçireceği bir saatlik boş vakti kalmıştı. Belki de iştahını açmak için biraz dolaşırdı; hava çok güzeldi.

Bu gayeyle sandalyeyi geri itip kalçalarını kaldırmıştı ki büyük bir el göğsüne bastırıp onu tekrar yerine oturttu.

"Ne o- ?" Öfke içinde kafasını kaldırdı ve hissettiği derin gerginliğe rağmen suratındaki ifadeyi korumaya gayret gösterdi. Uzun boylu bir adam, hiç dostane olmayan bir suratla tepesine dikilmişti. MacKenzie, veledin kocası.

"Bu ne cesaret efendim?" dedi Forbes öfkeyle. "Sizden özür bekliyorum!"

"Ne beklersen bekle," dedi MacKenzie. Bronzlaşmış teninin altında bembeyaz ve nemrut bir surat vardı. "Karım nerede?"

"Ben nereden bileyim?" Forbes'un kalbi gümbür gümbür atıyordu ama buna gerginliğin yanı sıra biraz da neşe sebep oluyordu. Çenesini kaldırdı, kalkmaya hazırlandı. "İzin verin beyefendi."

Koluna inen bir el onu durdurunca oraya döndü ve karşısında Fraser'ın yeğenini, Ian Murray'yi gördü. Murray gülümsedi ve o anda Forbes'un içindeki tatmini berbat etti. Bu oğlanın Mohavklar'la yaşadığını, onlardan biri olduğunu işitmişti -ayrıca onunla konuşan, emirlerine uyan bir kurdu olduğunu duymuştu. Ah, bir de bir adamın kalbini çıkarıp kafirce bir ritüel sırasında midesine indirdiğini söylüyorlardı.

Gerçi delikanlının o sade yüzünü ve giysilerinin halini görünce, Forbes

durumu pek de abartmaması gerektiğini düşündü.

“Elinizi üstümden çekin beyefendi,” dedi saygınlığını bozmadan, sırtını doğrultarak.

“Hayır, çekmeyeceğim galiba,” dedi Murray. Kolunu tutan el, bir at ısırığı gibi sertleşti; Forbes ağzını açtı ama ses çıkarmadı.

“Kuzenime ne yaptın?” diye sordu Murray.

“Ben mi? Ama ben- ben Bayan MacKenzie’yle bir iş yapmadım ki. Bırak, Tanrı’nın cezası!”

Kolundaki el gevşeyince Forbes kalçasını tekrar sandalyesine koydu, nefes nefeseydi. MacKenzie o arada bir sandalye çekip karşısına oturmuştu.

Forbes ceketinin kolunu düzeltti, MacKenzie’nin gözlerine bakmamaya gayret etti, düşünmeye başladı. Nasıl öğrenmişlerdi ki? Öğrenmişler miydi? Belki de yalnızca blöf yapıyorlardı.

“Bayan MacKenzie’nin başına herhangi bir talihsizlik geldiyse üzgünüm,” dedi kibarca. “Kendisinin nerede olduğunu bilmediğinizi mi anlamalıyım acaba?”

MacKenzie bir süre onu süzdü, cevap vermedi, sonra da aşağılayıcı bir ses çıkardı.

“Mecklenberg’de nasıl konuştuğunu duydum,” dedi normal bir sesle. “Ağzın iyi laf yapıyordu. Adalet hakkında, karımızı, çocuklarımızı korumamız hakkında bayağı dil dökmüştün. Sağlam bir hitaptı.”

“Tabii,” diye lafa daldı Murray, “öyle, hele ki biçare bir kadını kaçıran biri söyleyince…” Hâlâ bir yabani gibi yerde oturuyordu ama Forbes’a bakabilmek için biraz doğrulmuştu. Avukat bunu biraz sinir bozucu bulunca MacKenzie’yle göz göze gelmeyi yeğledi. Medeni olan oydu.

“Şanssızlığınıza çok üzüldüm beyefendi,” dedi endişeli bir ses çıkararak. “Elimden gelen her konuda size yardımcı olmak isterim, elbette. Ama benim bu- ”

“Stephen Bonnet nerede?”

Soru, Forbes’un karaciğerine inmiş bir yumruk gibiydi. Nefesi kesildi, gözlerine bakacak kişiyi yanlış seçtiğini düşündü; MacKenzie’nin düz, yeşil bakışları yılanları andırıyordu.

“Stephen Bonnet kim?” diye sordu, dudaklarını yaladı. Dudakları kurumasına rağmen vücudunun kalanında herhangi bir nem sıkıntısı yoktu;

boynunun kırışıklarında, gömleğinin patiska kumaşının altında terlerin boşaldığını hissedebiliyordu.

“Ben duydum sizi,” dedi Murray keyifle, “Richard Brown’la, depoda, pazarlık yaparken.”

Forbes’un kafası sertçe ona döndü. O kadar büyük bir şoktu ki bu, Murray’nin diz hizasında bir bıçak tuttuğunu fark etmesi fazla uzun sürmüştü.

“Ne? Siz ne- nasıl? Bakın beyefendi, siz beni karıştırıyorsunuz, hata ediyorsunuz!” Kekeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı; MacKenzie hemen ayağa fırladı, onu gömleğinden tuttu, yakasına yapıştı.

“Hayır beyefendi,” dedi çok yumuşak bir sesle. Yüzü o kadar yakındı ki Forbes nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. “Hata eden sizsiniz. Benim karımı pis emellerinize ait etmekle çok büyük bir hata yaptınız.”

Kaliteli patiska gerilmekten yırtıldı; MacKenzie, Forbes’u sertçe sandalyesine geri ittirdi, sonra eğilip boyunbağını var gücüyle çekti, adamı boğacak kadar sıktı. Forbes’un ağzı açıldı, nefes için çırpındı, gözlerinin önü siyah noktalarla kaplandı - ama yine de o muhteşem, soğuk yeşil gözler kaybolmadılar.

“Karımı nereye götürdü?”

Forbes sandalyenin kolçaklarını yakaladı, nefes nefeseydi.

“Karınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi, nefret dolu ve tok bir sesle. “Fena hatalardan söz etmek gerekirse de beyefendi, âlâsını siz yapmak üzeresiniz. Bana nasıl saldırırsınız, bu ne cüret? Sizi şikâyet edeceğim, emin olunuz!”

“Saldırmak…” dedi Murray alaycılıkla. “Öyle bir şey yapmadık biz. Henüz.” Bıçağı başparmağının üstünde dalgınca tıkırdatarak Forbes’u süzdü.

Forbes çenesini sertleştirdi ve hâlâ ayakta, tepesinde durmakta olan MacKenzie’ye sert bir bakış attı.

“Burası halka açık bir yer,” dedi hemen. “Bana gözaltına alınma riskini düşünmeksizin zarar veremezsiniz.” Sonra MacKenzie’nin arkasına göz attı, birinin odaya gelip bu yakışıksız yüzleşmeye bir dur demesini umdu. Ama sakin bir sabahtı, bütün hizmetçi ve seyisler işleriyle uğraşıyorlardı.

“Görülmek umrumuzda mı *a charaid?*” diye danıştı Murray, MacKenzie’ye bakarak.

“Pek sayılmaz.” MacKenzie yine de yerinde kaldı, dik dik bakmaya devam etti. “Biraz bekleyebiliriz ama.” Şömine rafındaki sarkaçlı saate göz attı. “Çok

sürmez.”

Geç de olsa, Forbes sonunda Jamie Fraser’ın nerede olduğunu merak etti.

***

Elspeth Forbes kız kardeşinin evinin önünde yavaşça sallanıyor, sabah esintisinin tadını çıkarıyordu. Kendisine bir ziyaretçisi olduğu haber verildi.

“Ah, Bay Fraser!” diye bağırdı kadın, doğrularak. “Sizi Edenton’a hangi rüzgâr attı böyle? Neil’ı mı arıyorsunuz yoksa? O şimdi- ”

“Yo, hayır, Bayan Forbes.” Jamie kadına doğru nazikçe eğilip reverans yaptı, sabah güneşi saçlarını tunç gibi parlattı. “Sizin için gelmiştim.”

“Ah? Yaa.” Kadın sandalyesinde doğruldu, koluna bulaşmış ekmek kırıntılarını aceleyle temizledi, başındaki şapkanın doğru durduğunu umdu. “Ee, benim gibi yaşlı bir kadından ne istiyor olabilirsiniz acaba?”

Jamie gülümsedi -o grimsi ceketiyle, yaramaz bakışlarıyla, ne kadar hoş bir çocuk, diye düşündürttü- ve kadının kulağına eğildi.

“Sizi kaçırmaya geldim hanımefendi.”

“Aman, haydi oradan, siz de!” Kadın güldü, elini şöyle bir savurdu; Jamie eli tuttu, dudaklarına götürdü.

“‘Hayır’ı cevap olarak kabul edemeyeceğim,” dedi Jamie ikna edici bir tonla ve kadına sundurmadan inmesini işaret etti, orada bıraktığı üstü ekose örtülü sepeti gösterdi. “Öğle yemeğimi kırda, bir ağaç altında yemeye niyetim var. Aklımda da özellikle bir ağaç var - hoş, tatlı bir ağaç. Ama yalnız yersem ne anlamı olur ki?”

“Benden daha iyi bir arkadaş bulabileceğinizden eminim,” dedi kadın, çok etkilenmişti. “O tatlı hanımınız nerede?”

“Beni bıraktı,” dedi Jamie, üzüntü içinde. “Ben böyle güzel bir piknik planlamışken, kendisi birinin doğumuyla uğraşıyor. Ben de kendi kendime dedim ki Jamie, böyle bir ziyafeti heba etmek olmaz, bunu kiminle paylaşmalı acaba? Hemen sonra bir de bakmışım ki ne göreyim, burada keyfinize bakıyorsunuz. Adeta duam kabul oldu; cennetten gelen bu lütfe karşı koymazsınız herhalde, değil mi Bayan Forbes?”

Kadın tuhaf bir homurtu çıkardı, gülmemeye çalışıyordu. “Tamam, pekâlâ. Madem ziyan olacak…”

Başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan, Jamie eğildi ve kadını sandalyesinden kaldırdı. Kadın bir hayret nidası çıkardı.

“Eh, madem kaçırıyorum, adam gibi kaçırayım, değil mi?” dedi Jamie gülümseyerek.

Kadının ağzından çıkar çıkmaz fena utanmasına neden olan sesler, en hafif ifadeyle kıkırdamaydı. Jamie hemen yerdeki sepeti de alıp kadını arabasına taşıdı.

***

“Beni burada tutamazsınız! Salın beni, yoksa imdat diye bağırırım!”

Adamı bir saattir alıkoyuyorlar, ayağa kalkma çabalarını ustaca savuşturuyorlardı. Ama adam haklı, diye düşündü Roger; dışarıda, sokaktaki kalabalık yoğunlaşıyordu. Forbes gibi, o da yan odada akşam yemeği masalarını hazırlamakta olan hizmetçinin sesini duyabiliyordu.

Ian’a bir bakış fırlattı. Bunu önceden tartışmışlardı; bir saat içinde haber gelmezse Forbes’u handan çıkarmaya, daha sakin bir yere götürmeye çalışacaklardı. Riskli bir iş olacaktı bu; avukatın gözünü korkutmayı başarmış olsalar da inadını ve kararlılığını kırmayı başaramamışlardı. İmdat, diye de bağırırdı.

Ian dudaklarını büzdü, düşündü, pantolonunun ucunda bir süredir oynadığı bıçağı çekti, metali parlattı.

“Bay MacKenzie?” Küçük, toparlak ve kirli yüzlü bir oğlan bir anda yanlarında bitmişti.

“Benim,” dedi Roger, içten içe şükrederek. “Bana bir şey mi getirdin?”

“Evet efendim.” Ufaklık küçük bir kâğıt parçasını Roger’a verdi ve karşılığında bir bozukluk alıp hemen uzaklaştı. Forbes’un beklemesi için bağırmasına hiç aldırmadı.

Avukat çaresizlik içinde yine sandalyesinden kalkmaya çalışmıştı; Roger’ın sertçe önüne geçmesi, adamın itilmeyi beklemeden, hemen oturmasını sağladı. Güzel, diye düşündü Roger, herif yola geliyordu.

Buruşuk kâğıdı açtığında, elinde bir anda büyük, çiçek demeti şeklinde, koyu kırmızı ve gümüş renklerinde bir broş buldu. İyi bir işçilikle yapılmıştı ama çirkinceydi. Forbes’un üstündeki etkisi ise paha biçilmezdi.

“Yoo, hayır, yoo…” Avukat, Roger’ın elindeki broşa baktı, beti benzi attı.

“Ah, Jamie Dayı’dan beklenir ama,” dedi Ian Murray. “Kızını çok sever çünkü.”

“Saçmalık.” Avukat blöf yapmaya çalışıyordu fakat gözlerini broştan

alamadı. “Fraser bir centilmendir.”

“Kendisi bir İskoçyalı,” dedi Roger sert ve boğuk bir sesle. “Baban gibi, değil mi?” Yaşlı Forbes’un İskoçya’daki cellâdından kaçarak koloniye geldiğinin anlatıldığını duymuştu.

Forbes alt dudağını ısırdı.

“Yaşlı bir kadına zarar vermez,” dedi, toplayabildiği tüm cesaretiyle.

“Öyle mi dersin?” Ian’ın tüylü kaşları kalktı. “Olabilir, tabii. Ama uzaklara gönderebilir, Kanada’ya mesela, ha? Dayımı iyi tanıyor gibisin Bay Forbes. Ne diyorsun?”

Avukat parmaklarını sandalye kolçağında tıkırdattı, dişlerinin arasından nefes aldı. Jamie Fraser’ın karakterini, adam hakkında bilinenleri değerlendirdi.

“Tamam,” dedi birden. “Tamam!”

Roger içindeki huzursuzluğun gerilmiş bir ipin kopuşu gibi, bir anda kesildiğini hissetti. Jamie önceki gece onu almaya geldiğinden beri kaskatıydı.

“Nerede?” dedi nefes nefese.

“Güvende,” dedi Forbes boğuk bir sesle. “Ona zarar vermezdim.” Ürkek gözlerle başını kaldırdı. “Tanrı aşkına, zarar vermezdim ona!”

“Nerede?” Roger kenarlarının eline batmasını umursamadan broşu sıktı. “Karım nerede?”

Forbes dolu bir kesenin yerçekimine teslim oluşu gibi, bir anda çöktü.

“*Anemone* adındaki bir gemide; Kaptan da Bonnet.” Sertçe yutkundu, gözleri hâlâ broştaydı. “İngiltere’ye götürülüyor. Ama güvende, gerçekten!”

Şok, Roger’ın tutuşunu sertleştirmesine neden oldu, parmakları bir anda kan pompalamaya başladı. Broşu yere fırlattı, elini pantolonuna sildi, doğru kelimeleri aradı. Boğazı da şoktan etkilenmişti; sanki biri onu boğuyordu.

Roger’ın ne hale düştüğünü yüzünden okuyan Ian aniden ayağa kalktı, bıçağını avukatın boğazına dayadı.

“Ne zaman yelken açtılar?”

“Ah- ama- ” Avukatın ağzı rastgele açılıp kapanmaya başladı, pörtleyen gözleri Ian’la Roger arasında çaresizce dolandı.

“*Nerede?*” Roger boğazındaki düğümün arasından sözcüğü zorla geçirdi;

Forbes o sesle irkildi.

“Bura- buradan bindirildi, Edenton’dan. İki-iki gün önce.”

Roger aniden kafasını salladı. Adam güvende diyordu. Bonnet’nin ellerinde… iki gündür Bonnet’nin ellerinde. Ama Bonnet’yle birlikte denizde, diye düşündü, kendini sakinleştirip mantığını muhafaza etmeye çalışarak. Onun kafasının nasıl çalıştığını iyi biliyordu - Bonnet bir kaçakçıydı, yani deposunu tamamen doldurmadan İngiltere’ye yönelmezdi. Belki- *belki*- biraz güneye inip küçük yükler alıp daha sonra açık denize yelken açardı.

Öyle değilse yine de yakalanabilirdi, tabii yeterince hızlı bir gemi bulunursa.

Kaybedecek vakit yoktu; rıhtımdaki insanlar *Anemone*’nun nereye gittiğini biliyor olabilirlerdi. Döndü, kapıya doğru bir adım attı. Sonra içinde, bir anda yükselen bir hiddetle döndü, bütün vücut ağırlığını vererek yumruğunu Forbes’un yüzüne indirdi.

Avukattan tiz bir ciyaklama geldi ve elleri burnuna gömüldü. Handaki ve sokaktaki bütün gürültü bir anda kesilmiş gibiydi; sanki dünya durmuştu. Roger derin bir nefes aldıktan sonra elini ovaladı, bir kez daha başını salladı.

“Haydi,” dedi Ian’a.

“Tamamdır.”

Roger karısının kuzeninin yanında olmadığını fark ettiğinde kapı yolunu yarılamıştı. Arkasına dönüp baktığında Ian’ın avukatı kulağından tutup kaldırdığını ve sonra o kulağı kestiğini gördü.

104. Bir Köpekbalığıyla Uyumak

Stephen Bonnet sözünün eriydi - tabiri caizse. Brianna'ya cinsel olarak rahatsızlık vermedi ama onunla aynı yatağı paylaşmasında ısrarcı oldu.

"Geceleri yanımda sıcak bir beden olmasından çok hoşlanırım," dedi. "Ayrıca benim yatağımı da yük ambarına tercih edeceğini düşünüyorum."

Brianna kesinlikle yük ambarını tercih ederdi, gerçi -denize açıldıklarında kamaradan çıkmasına izin verildikten sonra- ambarın karanlık, rahatsız ve içinde zincirlenmiş, bahtsız köleler barındıran bir yer olduğu ortaya çıkmıştı. Zavallılar kasalarla fıçıların arasına hapsolmuşlardı, yük yer değiştirdiği takdirde ezilme tehlikeleri vardı.

"Nereye gidiyoruz hanımefendi? Orada ne yapacaklar bize?" demişti Josh Galce ambarın gölgeleri içinde, yakışıklı yüzünde ürkek bir ifadeyle.

"Sanırım Ocracoke'a gidiyoruz," dedi Brianna, aynı dilde. "Gerisini… ben de bilmiyorum. Tespihin hâlâ yanında mı?"

"Evet hanımefendi." Josh göğsüne, haçının olduğu yere dokundu. "Beni umutsuzluğa düşmekten bir o koruyor."

"Güzel. Dua etmeye devam et." Sonra öteki kölelere göz atmıştı: iki kadın, iki adam, hepsi ipince vücutlara, kemikli ve zarif yüzlere sahip. Josh'a kendi yemeğinden artırıp getirmişti ama ötekilere bir şey veremeyince mahcup oldu.

"Buraya yemek getiriyorlar mı?"

"Evet hanımefendi. Fena değil," dedi Josh ikna etmek istercesine.

"Peki, şey" -Brianna çenesini biraz oynatıp kibar bir hareketle diğer köleleri işaret etti- "onlar bir şey biliyorlar mı? Nereye gittiğimizi yani?"

"Bilemiyorum hanımefendi. Onlarla konuşamıyorum. Onlar Afrikalı, görünüşlerine bakılırsa Fulaniler'denler ama emin değilim."

"Anladım. Şey…" Duraksadı, karanlık ambardan çıkmak için sabırsızlanıyordu fakat genç seyisi burada bırakmaya da gönlü razı değildi.

"Siz gidin hanımefendi," dedi Josh İngilizce, Brianna'nın şüphesini fark ederek. "İyiyim ben. İyi olurum." Haçına dokundu ve gülümseyebilmek için elinden geleni yaptı, dudaklarının kenarlarının titremesine engel olamasa da.

“Kutsal Anne bizi korusun.”

Brianna bu sözlere yalnızca kafasını salladı ve gün ışığına çıkan merdiveni çıktı, orada beş çift gözün üstünde olduğunu gördü.

Bonnet, şükürler olsun ki gününün büyük kısmını güvertede geçiriyordu. O an selviçeden aşağıya çevik bir maymun gibi inmekle meşguldü.

Hareketsizce durdu, rüzgârın uçuşturduğu saçları ve donmuş bacaklarının üstünde dalgalanan etekleri dışında kaskatı kaldı. O da Roger kadar, vücudunun hareketliliğine duyarlıydı - ama kendine özgü bir şekilde. Avının çırpınışıyla uyarılan bir köpekbalığı gibi.

Şimdiye kadar onun yatağında bir gece geçirmişti, gözüne uyku girmemişti. Bonnet onu kendisine rahat bir tavırla çekmiş ve, “İyi geceler canım,” der demez uykuya dalmıştı. Her hareket etmeye kalkışında ve kendini adamın kolundan kurtarmaya çalışmasında Bonnet de onunla birlikte hareket etmiş ve onu kendisine yapıştırmıştı.

Bonnet’nin vücuduyla nahoş bir samimiyet kurmuş ve bu durumla, büyük bir güçlükle unutmaya çalışmış olduğu hatıralar canlanmıştı - kasıklarının Bonnet’nin diziyle zorla ayrılışı, adamın bacaklarının arasına sert ama keyif içinde dokunuşu, adamın kasıklarıyla kollarında güneşle sararmış sarı kılların kıvrımları ve o pis, yıkanmamış erkek kokusu… hepsinin üstüne, Leroi’un alay edercesine, gece boyunca aralıklarla yükselip kalçalarına düşüncesizce baskı yapışı.

Bir an, içinde çok yoğun bir minnet hissetti - hem hamileliği için ki artık bundan şüphesi yoktu, hem de artık Jemmy’nin babasının Stephen Bonnet olmadığından emin olabildiği için.

Bonnet selviçeyi bıraktı, Brianna’yı gördü ve gülümsedi. Bir şey söylemeden, kızın yanından geçerken kalçasını şöyle bir sıktı, Brianna’nın dişlerini sıkıp ellerini küpeşteye geçirmesine neden oldu.

Ocracoke, yeni ayda. Brianna gözlerini kaldırıp göklerin ihtişamına, denizkırlangıçları ve martıların kümelenişlerine baktı; kıyıdan çok uzakta olamazlardı. Ne kadar kalmıştı şu yeni aya, Tanrı aşkına?

105. Kaybolan

Anemone ve kaptanını tanıyan kişileri bulmakta hiç zorlanmadılar. Stephen Bonnet Edenton sahilinde ünlüydü ama hakkındaki fikirler kişiden kişiye değişiyordu. Genellikle dürüst bir kaptan fakat sıkı bir pazarlıkçı olduğu söylendi. Ablukaları yarabilen bir kaptan ve bir kaçakçı, diyenler oldu - bunun iyi veya kötü oluşu da konuşanın siyasi görüşlerine göre farklılık gösteriyordu. İstenilen ne olursa olsun, onu eline geçirebileceği söylendi - tabii ücreti ödenirse.

Korsan, çok az kişinin ağzından çıkan bir unvan oldu. Bu azınlık da seslerini alçak tuttu ve ikide bir omuzlarının arkasını kontrol edip, söyleyeceklerinin kimsenin duymamasını rica ettiler.

Anemone büyük miktarda pirinç ve tütsülenmiş elli fıçı balıkla, hiç de gizli kapaklı olmayan bir şekilde limandan ayrılmış. Roger gemiye Bonnet'nin adamlarından biri tarafından bindirilen kadını gören birini bulmuştu. "Devasa bir kadındı, alev alev saçlarını salmıştı, kıçına kadar geliyordu," demişti adam, dudaklarını şapırdatarak. "Bay Bonnet de uzun boylu tabii, hakkından gelir elbet."

Ian'ın eli o anda koluna yapışmasaydı Roger kendini adama bir tane geçirmekten alamayacaktı.

Bulamadıkları ise *Anemone*'nin nereye gittiğini bilen biriydi.

"Londra'ya galiba," dedi liman amiri fakat şüpheliydi. "Hemen değil ama deposunu daha doldurmadı. Bonnet büyük ihtimalle güneye inip biraz mal alır satar, belki de Charlestown'dan Avrupa'ya geçerler. Ama tabii," diye ekledi adam çenesini kaşıyarak, "New England'a da gidebilir. Boston'a bu günlerde bir şey sokabilmek çok riskli iş fakat başarırsanız fazlasıyla değiyor. Pirinçle tütsülenmiş balık karşılığında ağırlıklarınca altın alabilirler, eğer donanmayı atlatıp sahile varabilirlerse."

Biraz solgun görünen Jamie adama teşekkür etti. Boğazındaki düğüm nedeniyle konuşamayan Roger, baş sallayıp ofisten çıkan kayınpederini izlemekle yetindi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ian. O da rıhtım tavernalarında şansını denemiş, *Anemone*'a mal yüklenmesine yardımcı olmuş ya da gemi çalışanlarından rotayı duymuş olabilecek adamlara bira ısmarlayıp

ağızlarından laf almaya çalışmıştı.

“Aklıma gelen en mantıklı şey şu; belki de Roger Mac’le ikinizin gemiyle onları takip etmeniz iyi olabilir,” dedi Jamie, demirlerinin üstünde sallanmakta olan şalopa ve posta vapurlarına bakıp somurtarak. “Claire’le ben de kuzeye, Boston’a doğru gideriz.”

Roger kafasını salladı, hâlâ konuşamıyordu. Henüz ilan edilmemiş olan savaşın gemiciliğe vurduğu darbe düşünüldüğünde, plan aslında hiç sağlam değildi - yine de *bir şey* yapılmalıydı. Sanki ilikleri yanıyordu ve hareketsiz kalırsa kavrulup kül olacaktı.

Fakat küçük bir gemi kiralamak, bir balıkçı teknesi bile olsa pahalı işti.

“Pekâlâ.” Jamie elini cebine, kara elmasın hâlâ durduğu yere soktu. “Ben gidip Yargıç Iredell’i göreceğim; belki beni dürüst bir bankacıyla görüştürür de taşın satışından önce biraz avans alabilirim. Önce gidip Claire’e neler yapacağımızı söyleyelim.”

Ama rıhtıma doğru döndüklerinde biri Roger’a seslenip onları durdurdu.

“Bay MacKenzie!”

Roger döndü ve karşısında Papaz Doktor McCorkle’ı, onun kâtibini ve Papaz McMillan’ı buldu. Hepsi, ellerinde çantalarla ona bakıyorlardı.

Ufak bir tanıştırma merasiminden sonra -Jamie eve geldiğinde tanışmışlardı elbette ama Ian yeni bir yüzdü- biraz tuhaf bir sessizlik oldu.

“Efen- ” Roger boğazını temizledi, ihtiyara hitap etti. “Efendim gidiyor musunuz? Hint Adaları’na mı?”

McCorkle kafasını salladı, geniş ve nazik yüzü endişeliydi.

“Evet efendim. Gitmek zorunda olduğum için çok üzgünüm -siz de şey yapamadığınız için- işte.” Hem McCorkle, hem de Papaz McMillan önceki gün yanlarına dönmesi, kabul töreninde yerini alması için Roger’ı ikna etmeye çalışmışlardı. Ama yapamazdı. Kıymetli saatlerini öyle bir şey için harcayamazdı, kafasını tek bir şeye yoramazdı - aslında tam da o anda, kafası tek bir şeye yoğunlaşmıştı ne var ki bu Tanrı değildi. O anda kalbinde tek birine yer vardı ve o da Brianna’ydı.

“Eh, Tanrı’nın böyle istediği kesin,” dedi McCorkle iç geçirerek. “Karınız Bay MacKenzie, ondan bir haber alabildiniz mi?”

Roger kafasını iki yana salladı, merak ettikleri ve karısı için dua edeceklerini söyledikleri için müteşekkir olduğunu belirten bir şeyler mırıldandı. Bunda teselli bulamayacak kadar endişeli olsa da nezaketleriyle

mutlu oldu. Birbirlerine iyi dileklerini iletip yollarına devam ettiler.

Roger, Jamie ve Ian, Claire'i bıraktıkları hana doğru sessizce yürüdüler.

"Sırf meraktan soruyorum Ian, Forbes'un kulağını ne yaptın?" diye sordu Jamie, hanın bulunduğu geniş sokağa girerlerken.

"Güvende dayı," dedi Ian, kemerindeki deri keseyi göstererek.

"Tanr- " Roger birden durdu, sonra tekrar başladı. "Ne halt etmeye saklıyorsun?"

"Kuzenimi bulana kadar yanımda taşıyacağım," dedi Ian, cevabın aşikâr olduğunu düşünerek. "Yardımcı olacak."

"Öyle mi?"

Ian kafasını salladı, ciddiydi.

"Zor bir işe giriştiğin zaman -yani *Kahnyen'kehaka* isen- bir süre kuytuya çekilir, oruç tutar ve kendi yolunu bulmaya çalışırsın. Şu anda öyle bir şey yapmak için vaktimiz yok elbette. Ama bu yapıldığında, genellikle bir tılsım seçersin ya da, daha doğrusu, o seni seçer. O tılsımı görevin ya da işin boyunca taşırsın, böylece ruhların isteğini fark etmelerini ve başarmana yardım etmelerini sağlarsın."

"Anladım." Jamie burnunun boğumunu ovdu. Tıpkı Roger gibi, o da Mohavk ruhlarının Forbes'un kulağını nasıl bir nimetten sayabileceklerini merak ediyordu. En azından dikkatlerini çekebilir gibi durduğu kesindi. "Kulağı… tuzladın umarım?"

Ian kafasını iki yana salladı.

"Yok, dün gece mutfak ateşinde tütsüledim. Dert etme sen dayı, bozulmaz."

Roger bu diyalogdan kendine sapkın bir huzur devşirdi. Presbiteryen papazlarının duaları ve Mohavk ruhlarının desteğiyle, belki de şansları artacaktı ama iki yanındaki gözü pek, kararlı akrabalarının varlığı… içindeki umudu yaşatanlar asıl onlardı. Bedeli ne olursa olsun, Brianna bulunana kadar pes etmezlerdi.

Boğazındaki yumruyu, haberi aldığından beri belki bininci kez yuttu, aklına Jemmy geldi. Küçük oğlan River Run'da, güvendeydi ama Jem'e annesinin gittiğini nasıl anlatacaktı? Evet… anlatmayacaktı. Çünkü onu bulacaklardı.

Bu kararlılıkla Brewster'ın kapısından girdiğinde tekrar birisi ona seslendi.

"Roger!"

Bu kez seslenen Claire'di, sesi heyecan doluydu. Hemen oraya döndü ve kadının bardaki bir sıradan kalktığını gördü. Masada, karşısında ise şişman bir kadın ve irice bir genç adam vardı. Genç adamın şapkası, kıvırcık siyah saçlarını gizliyordu. Manfred McGillivray.

***

"Daha önce görmüştüm sizi efendim, iki gün önce." Manfred mahcup bir havayla başını Jamie'ye eğdi. "Ee… şey… saklandım efendim, pişmanım. Ama sonra Roanoke'tan Eppie gelip bana yüzüğü gösterince…"

Bombeli yakutuyla ahşaba minik, sakin bir kızıl ışık yayan yüzük masada duruyordu. Roger onu eline aldı, parmaklarında döndürdü. Açıklamaları güçlükle işitti - Manfred o fahişeyle yaşıyormuş; fahişe de Edenton yakınındaki limanlara sık sık gidermiş; Manfred yüzüğü görünce aklı başına gelmiş de Jamie'yi bulmaya karar vermiş.

Yüzüğü parmaklarının arasına aldı, sıcaklığıyla huzur buldu. Hepzibah içten bir şekilde konuşurken onu son anda duymayı başardı: "Ocracoke, beyefendi. Yeni ayda." Tevazuuyla öksürdü, başını eğdi. "Hanımefendi demişti ki efendim, onun nerede olabileceğini duyduğunuzda mutlu olup…"

"Hakkını vereceğim, hem de güzelce," dedi Jamie hemen ama dikkatinin çok küçük bir kısmı şu anda ondaydı. "Yeni ay," dedi Ian'a dönerek. "On gün mü var?"

Ian kafasını salladı, yüzü heyecanla parladı.

"Evet, hemen hemen. Ocracoke adasının tam olarak neresinde olduğunu bilmiyor muydu?" diye sordu fahişeye.

Eppie kafasını iki yana salladı.

"Hayır, efendim. Stephen'ın orada bir evi olduğunu biliyorum, büyük bir ev, ağaçların arasında ama başka bir şey bilmiyorum."

"Buluruz." Roger kendinden çıkan sesle şaşırdı, çünkü içinden konuşmak istemişti.

Manfred huzursuz bir haldeydi. Öne eğildi, elini Eppie'ninkinin üstüne koydu.

"Efendim bulunca… kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi? Yani, Eppie'nin size anlattığını? Bay Bonnet tehlikeli bir adam; kıza onun yüzünden zarar gelsin istemem." Yüzü kızararak ona gülümseyen genç kadına döndü.

"Onun hakkında bir şey söylemeyeceğiz, hayır," dedi Claire ikna edici bir sesle. Konuşurlarken hem Manfred'i, hem de Hepzibah'ı dikkatle incelemişti;

masanın üstünden uzanıp Manfred'in alnına, tahriş izine benzeyen bir beneğe dokundu. "Tehlike demişken… kızın Stephen Bonnet'den çok *senden* çekeceği varmış gibi duruyor, genç adam. Haberi var mı?"

Manfred'in benzi biraz daha soldu; Roger o anda ilk kez fark etti ki genç adamın gerçekten de çok hasta bir hali vardı. Yüzü incelmiş, kırışmıştı.

"Anlattım *Frau* Fraser. Hiç saklamadım."

"Ha, frengi mi?" Hepzibah umursamazca sormuştu ama yine de Manfred'in elini daha da sıktı. "Evet, söyledi bana. Fakat benim için önemi yok, ona söylemiştim. Hatta daha önce, hiç haberim olmadan, frengisi olan erkeklerle olmuştum da. Kaparsam da… yani, Tanrı'nin takdiri, değil mi?"

"Değil," dedi Roger kıza, son derece kibarca. "Hayır. Bayan Claire senden ve Manfred'den ne istiyorsa onları yapacaksınız. O zaman sen de iyi olacaksın, o da. Değil mi?" diye sordu, birden emin olamayıp Claire'e dönerek.

"Olacaklar, evet," dedi Claire duygusuzca. "Neyse ki yanımda biraz penisilin var."

Manfred'in yüzüne güvensiz bir ifade hâkim oldu.

"Ama yani, *meine Frau*, şimdi… iyileştirecek misiniz?"

"Aynen öyle yapacağım," dedi Claire, "sen kaçmadan önce yapmaya çalıştığım gibi."

Ağzı açık kalan Manfred, gözlerini kırpıştırdı. Sonra Hepzibah'a döndü; kız ona şaşkın bir yüzle bakıyordu.

"*Liebchen!* Eve dönebileceğim! *Dönebileceğiz!*" diye düzeltti hemen, kızın yüzünün değiştiğini görünce. "Evleneceğiz seninle. Eve gideceğiz," diye tekrar etti, güzelliğine hâlâ inanamadığı bir manzara hakkında konuşuyormuş gibi bir sesle.

Eppie bu işten pek emin değildi, kaşlarını çattı.

"Ben bir fahişeyim Freddie," diye vurguladı aklındakini. "Annen hakkında anlattıkların da yani…"

"Ben derim ki *Frau* Ute oğlunun geri dönüşünden o kadar memnun olacaktır ki gerisini fazla kurcalama gereği duymayacaktır," dedi Claire, Jamie'ye bir bakış atarak.

"Artık fahişelik yapmana gerek kalmayacak," dedi Manfred kıza. "Ben bir silahçıyım, iyi para kazanırım. Hele ki şimdi, yaşayacağımı bilirken!" İnce

yüzü birden neşeyle kıvrıldı, kollarını Eppie'nin etrafına dolayıp kızı öptü.

"Yaa," dedi Eppie, hâlâ kıpkırmızı ama artık mutluydu. "Ee, şey… Bu… para- ?"

"Halledelim onu da bir an önce," dedi Claire ayağa kalkarak. "Gel benimle." Onun da yüzü biraz kızarmıştı. Elini Jamie'ye uzattığında kocası tuttu, şefkatle sıktı.

"Gidip işleri halledelim biz," dedi Jamie, Ian'la Roger'a bakarak. "Şansımız yaver giderse bu akşam yelken açarız."

"Ah!" Eppie ayağa kalkıp Claire'i takip etmişti bile ama aklına o anda bir şey gelince Jamie'ye döndü, elini ağzına koydu. "Aklıma bir şey daha geldi." Kızın tatlı yüzü konsantrasyonla kasıldı. "Evinin etrafında vahşi atlar var. Ocracoke'ta. Stephen bir defa bahsetmişti onlardan." Erkeklere göz gezdirdi. "İşinize yarayabilir dedim."

"Yarayabilir," dedi Roger. "Teşekkür ederim. Tanrı seni korusun."

Dışarı çıkıp rıhtıma doğru hareketlenene kadar farkına varmadı: yüzük hâlâ elinde sımsıkı duruyordu. Neydi o Ian'ın dediği?

"Bir tılsım seçersin ya da daha doğrusu, o seni seçer."

Elleri Brianna'nınkilerden biraz daha büyüktü ama yine de yüzüğü zorla parmağına geçirdi ve öteki elini etrafına kapadı.

***

Ter içinde, huzursuz bir uykudan uyandı, annelik içgüdüsü tavan yapmıştı. Yataktan yarı yarıya kalkmış ve güdülerinin rehberliğinde, Jemmy'nin karyolasının normalde olması gerektiği yere doğru hareketlenmişti ki o anda bileğine bir el yapıştı ve koparacakmış gibi çekti.

Sersemledi, panikle irkildi. Kafasının üstünden, güverteden gelen ayak sesleriyle anladı ki kulağına gelen huzursuzlanma sesi Jemmy'den değil, yan tarafındaki karanlıktan gelmişti.

"Gitme," diye fısıldadı adam ve parmaklarını Brianna'nın bileğinin içindeki yumuşak deriye batırdı.

Kendini kurtaramayınca Bonnet'ye öteki eliyle uzanıp ittirdi. Islak saçlar, yanan bir ten, soğuk terleri parmağında hissedince Brianna şaşırdı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, içgüdüsel olarak ona doğru kaydı. Tekrar uzandı, adamın başına dokundu, saçlarını düzeltti - uyandığında zaten bunları yapmaya hazırdı. Elinin yarı bilinçle ona değişini bir an durdurmak istedi ama

durdurmadı. Sanki bu birden yükselen, içinden fışkıran annelik duygusu artık dizginlenemeyecek bir hale gelmişti, tıpkı bebeğin ağladığını duyunca annelerin göğsünden süt gelmesi gibiydi.

“İyi misin?” Sesini alçak ve sözcüklerin izin verdiği kadar duygusuz tuttu. Sonra elini kaldırdı; Bonnet kıpırdandı, ona doğru döndü, kafasını Brianna’nın kasık kıvrımına doğru bastırdı.

“Gitme,” dedi tekrar ve nefesi, sanki ağlıyormuş gibi birden kesildi. Kısık ve boğuk bir sesle konuşuyordu ama Brianna bu tonu daha önce duymuştu.

“Buradayım.” Bonnet’nin tuttuğu bilek artık uyuşmaya başlamıştı. Brianna öteki elini adamın omzuna koydu, bunun kalacağı yönünde bir güvence vermesini, böylece bileğinin serbest kalmasını umdu.

Bonnet elini gevşetti ama hemen sonra uzanıp Brianna’yı belinden kavradı ve yatağa geri çekti. Seçeneği olmayan Brianna da karşı koymadı ve sessizce yattı, Bonnet’nin haşin ve sıcak nefesi sırtını ısıttı.

Adam sonunda Brianna’yı bıraktı ve iç geçirerek sırt üstü yattı. Brianna da dikkatlice sırt üstü uzandı, aralarında beş santimlik bir fark olmasına dikkat etti. Gümüşi ay ışığı, arkadaki pencerelerden içeri giriyordu; Brianna ışığı alnından ve yanağından yansıtan adamın siluetini görebiliyordu.

“Kâbus mu?” dedi birden. Alaycı bir şekilde konuşmak istemişti ancak kalbi uyandığından beri panikle attığından ötürü, sesi de çekingen çıkmıştı.

“Evet, evet,” dedi Bonnet, iç çekerek. “Aynı şey. Sürekli görüp dururum ama yine de sonuna gelene kadar uyanamam hiç, yani başımın üstü sularla kaplanana kadar.” Elini burnunun altına götürdü, bir çocuk gibi burnunu çekti.

“Yaa…” Brianna detayları sormadı, samimiyetleri ilerlesin istemedi. İstediği çok başka bir şeydi.

“Çocukluğumdan beri boğulduğumu görürüm rüyamda,” dedi Bonnet ve normalde kendine güven dolu olan sesi fena halde titredi. “Deniz üstüme gelir ve ben hareket edemem - hem de hiç. Dalgalar kıyıya yaklaşırlarken beni öldüreceklerini bilirim ama hareket etmem mümkün değildir.” Eliyle istemsizce çarşafı çekti, Brianna’nın altındaki kısım boşa çıktı.

“Su gri, çamurludur ve içinde bir şeyler yüzer. Deniz benim işimi bitirmek için onları içinde tutar - sonra yaratıklar kendi işlerine dönerler.”

Brianna adamın sesindeki korkuyu fark etti ve ondan biraz daha uzaklaşmakla ona kollarını şefkatle açmak arasında gidip geldi.

“Rüya sadece,” diyebildi sonunda, gözlerini kaldırıp güvertenin en fazla bir

metre uzakta olan ahşaplarına bakarak. Keşke asıl o anda kendisi rüyada olsaydı!

“Yoo, hayır,” dedi Bonnet, karanlığın içinden gelen sesi artık bir fısıltıydı. “Yoo, bu denizin bana seslenişi. Beni çağırıyor, anladın mı?”

Sonra, aniden Brianna’ya doğru kaydı, onu kendisine çekti ve bastırdı. Brianna kaskatı kesildi, nefessiz kaldı; Bonnet de bunlara tepki olarak, bir köpekbalığı misali daha da sıktı.

Korkma sırası, o an Leroi’un uyandığını fark eden Brianna’ya geçti. Yaşadığı panik, kâbusunun verdiği rahatsızlık, adama hamile kadınlarla seks yapmama prensibini unutturabilirdi. Bu, Brianna’nın isteyeceği en son ama *en son*…

“Şşş,” dedi adama sertçe ve kafasını okşayıp omzuna yatırdı, sırtını okşadı. “Şşş. Geçecek. Rüyaydı sadece. Sana bir şey olmasına izin vermem, hiçbir şey zarar veremez sana. Tamam, geçti, şşş.”

Kendi gözleri kapalı halde Bonnet’yi okşamaya, teselli etmeye devam etti, o sırada içten içe avuttuğunun kâbustan uyanmış Jemmy olduğunu, o anda sessiz kulübelerinde, cansız şömine ateşiyle ısındıklarını, Jem’in küçük bedeninin güven içinde kendini bıraktığını, tatlı minik oğlanın saçının kokusunu hayal etti.

“Boğulmana izin vermem,” diye fısıldadı. “Söz. İzin vermem.”

Tekrar tekrar söyledi ve usul usul adamın nefeslerinin yavaşladığını, elinin gevşediğini, uykusunun geldiğini hissetti. Yine de artık hipnotik bir mırıltı halini alan kelimeleri tekrar etmeye devam etti. Sözcükler geminin aşındırdığı suların sesinde kaybolmaya başladığında, Brianna artık yanındaki adamla değil, içinde uyumakta olan çocukla konuşuyordu.

“Sana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermem. *Hiçbir şeyin*… Söz.”

106. Buluşma

Roger gözlerindeki teri silmek için durdu. Başına katlı bir mendil bağlamıştı ama gelgitle yakından muhatap olan sık ormanın nemi o kadar fazlaydı ki göz kapakları bile terliyor ve görüşünü engelliyordu.

Edenton'daki barda, Bonnet'nin Ocracoke'ta olduğu -ya da olacağı- bilgisi hayli ikna edici gelmişti, korsanın olabileceği onca yer arasında tek bir noktaya odaklanmak güzeldi; hem ne kadar zor olabilirdi ki? O sahile geldiklerinde ise işlerinin ne kadar zor olduğunu anladı. Lanet olasıca ada çok dardı ama kilometreler uzunluğundaydı. İç kısımlar geniş maki ormanlarıyla, kıyılar ise gizli engeller ve tehlikeli girdaplarla doluydu.

Balıkçı teknesini kullanması için tuttukları kaptan onları çok geçmeden adaya ulaştırmıştı; sonra, iki gün boyunca ada kenarında dolanıp karaya çıkılabilecek muhtemel noktaları, korsanların saklanabilecekleri yerleri, vahşi at sürülerini görmeye çalışmışlardı. Henüz hiçbiri ortada yoktu.

Teknenin yanından sarkıp kusarak yeterince vakit geçirdikten sonra -Claire ihtiyaç olabileceğini düşünmediğinden akupunktur iğnelerini yanına almamıştı- Jamie sonunda karaya çıkmak için ısrar etmişti. Ada boyunca yürüyüp etrafı iyice kolaçan edeceğini, güneş indiğinde onu alabileceklerini söylemişti.

"Peki Stephen Bonnet'yle tek başına karşılaşırsan ne olacak?" demişti Claire, Jamie yanında gelmesini istemeyince.

"Kusmaktan gebermektense süngüyle öldürülmeyi tercih ederim," demişti Jamie zarifçe. "Ayrıca Sassenach, sen burada kalıp bu şerefsiz, or- orangutan tipli kaptanın bizi almadan dönmemesini sağlayacaksın, tamam mı?"

Böylece onu karada bırakıp, sahilde biraz yalpalayarak yürümesini ve kısa çamların, mini palmiyelerin arasına girişini izleyerek uzaklaşmışlardı.

Sahil boyunca aşağı, yukarı, sürekli hareket halinde ama boşa geçen, harabeye dönmüş balıkçı kulübelerinden başka bir şey görmedikleri bir başka günün siniriyle, Roger'la Ian da Jamie'nin yaklaşımındaki mantığı anlamaya başlamışlardı.

"Şu evleri görüyor musun?" Ian sahildeki kulübe yığınını gösterdi.

"Şu köhne şeyleri diyorsan, evet." Roger elini gözlerine siper edip baktı;

kulübeler terk edilmiş görünüyorlardı.

“Oraya tekne sokabildilerse eğer, biz de girebiliriz. Haydi, gidip bir şey bilip bilmediklerini soralım.”

Claire’i ve nefret dolu bakışlarını arkalarında bırakarak kıyıya, kulübe sakinlerini soruşturmaya gitmiş ama sonuç alamamışlardı. Orada kalan birkaç kadın ve onların çocukları, “Bonnet” adını hayatlarında duymamışlardı ve telaşla evlerine hemen geri kaçtılar.

Yine de ayakları karaya bastıktan sonra pes edip balıkçı teknesine geri dönmek istemediler. “Bir göz atalım madem,” dedi Ian, güneşle parıldayan ormana düşünceli gözlerle bakarak. “Çaprazlama gideriz, olur mu?” Kumun üstüne hemen birkaç X çizip ne demek istediğini gösterdi. “Daha çok araziyi kontrol etmiş oluruz, hem de sık sık buluşuruz. Sahile önce varan ötekini bekler.”

Roger kafasını sallamış ve balıkçı teknesinin ön tarafında onlara öldürücü bakışlar atan kadına neşeyle el sallayarak adanın iç kısmına dalmıştı.

Hava çok sıcaktı; Roger hâlâ kısa çamların altındaydı ve alçak çalılara, sarmaşıklara ve kum kozalaklarına takılmadan ilerlemeye çalışıyordu. Orman sahile yaklaştıkça seyreliyor, ayak altındaki bitkilerin ve minik yengeçlerin ortadan kaybolmalarıyla -ya da ayak altında ezilmeleriyle- yürümeye biraz daha müsaade ediyordu.

Bütün bunlara rağmen, sırf yürüyor ve herhangi bir eylem yapıyor oluşu, Bree’yi bulma yolunda olduklarından içini biraz rahatlatıyordu - gerçi neyi aradıklarından pek emin olmadıklarını kendi kendine itiraf edebilmişti. Brianna burada mıydı? Bonnet adaya gelmiş miydi? Yoksa bir-iki gün içinde, Hepzibah’ın dediği gibi yeni ayda mı gelecekti?

Bütün bu endişelere, bunaltıcı sıcağa, sineğe, böceğe rağmen - ısırmamışlardı ama kulak burun boğaz kontrolünü yapmışlardı- aklına Manfred gelince gülümsedi. Tepe’den kaybolduğundan beri oğlan ve ailesine tekrar kavuşması için dua ediyordu. Tabii, Manfred’in eski bir fahişeyle ciddi bir ilişki içinde olduğu düşünüldüğünde, Ute McGillivray’in dualarının tam olarak karşılık bulduğu söylenemezdi ama Roger, Tanrı’nın kendi bildiği şeyler olduğunu çok daha önceden öğrenmişti.

Tanrım onu koru. Bu duanın nasıl cevap bulacağı umrunda değildi, yalnızca kabul olmasını istiyordu. *Lütfen ona kavuşayım.*

Akşamüstü olmuştu artık. Gömleği ve pantolonu terden üstüne yapışmıştı. Adanın içine akıntıyla girip kara parçasını gravyer peynirin delikleri gibi

delen düzinelerce minik koydan birinin önüne geldi. Üstünden atlayamayacağı kadar geniş olan bu koyun kenarından yavaşça aşağı inip suya girdi. Su sandığından daha derindi; kanalın yarısına geldiğinde su boyun hizasına geliyordu. Karşı kıyıya gelmeden önce birkaç kulaç atması gerekti.

Su onu denize doğru çekmeye çalıştı; gelgit yön değiştiriyordu. Sular çekilince bu küçük koy muhtemelen çok daha sığ olacaktı ama sular geldiğinde bir teknenin buraya girebileceğini düşündü.

Bu güzeldi işte. Bir hevesle karşı kıyıya çıkıp kanalı içeri doğru takip etti. Dakikalar sonra, uzakta duyduğu seslerle olduğu yerde kaldı, kulak kesildi.

Atlar. Bu kadar uzaktan gelmesine rağmen, duyduğunun kişneme sesi olduğuna yemin edebilirdi. Arazide yuvarlak bir hatta yürüyüp sesin geldiği yeri tam olarak anlamaya çalıştı ancak sesi tekrar duyamadı. Yine de bu işaretten aldığı güç sayesinde hırsla ilerledi, yolda yemeklerini yiyen bir rakun ailesini fena halde rahatsız etti.

Ama koy gitgide daraldı, suları diz seviyesine kadar indi, sonra da kumları yıkayan birkaç santimlik dalgalara dönüştü. Ama Roger pes etmedi, kısa bir çamlıktan geçti, yabani meşe sırasını gerisinde bıraktı… ve kalakaldı. Tepeden tırnağa, tüyleri diken diken oldu.

Dört tane- o kaba, taş sütunlardan dört tanesi, ağaçların gölgelerinin altında, gözlerinin önündeydi. Bir tanesi kanalın içinde kalıyordu, suyun hareketiyle sallanıyordu. Kıyıdaki başka bir tanesinin üstünde Roger'ın anlayamadığı oymalar vardı. Sanki hareket ederse fark edebilecek canlı organizmaların huzurundaymış gibi, buz kesilmişti.

Ortamda anormal bir sessizlik vardı; sanki böcekler bile orada onu yalnız bırakmışlardı. Donner denen adamın Brianna'ya tarif ettiği yer olduğundan hiçbir şüphesi yoktu. Tam burada, beş adam büyülü sözcükleri söylemişler, gereken biçimde yürümüşler ve sonra da dönmüş, yazılı taşın sol tarafından geçmişlerdi. Burada, içlerinden en azından biri ölmüştü. Bütün sıcağa rağmen kuvvetle titredi.

Sonunda hareket edebildiğinde, çok dikkatli adımlarla geri geri gitti. Sanki taşların uyanmasından çekinir gibiydi. Onlardan iyice uzaklaşana kadar sırtını oraya dönmedi - taşlar artık ağaçların arasındaydı, gözden kaybolmuşlardı. Sonra döndü, hızla denize doğru yürümeye başladı, sonra hızlandı, nefesi boğazını yakana kadar hızlandı. Sırtında, sanki görünmez bakışlar tarafından yakılıyormuş gibi bir his duydu.

***

Üst güvertenin gölgesinde oturdum, soğuk biramı yudumlayıp sahili izledim. Kahrolasıca erkekler, diye düşündüm, kumların uzanışına bakıp somurtarak. Kafalarının dikine gitsinler, gerisini kadınlarına bıraksınlar. Ama yine de… o acımasız ada boyunca tabanlarımı yormak istediğimden pek de emin değildim. Sonuçta bu adayı Karasakal ve işbirlikçileri kullanmışlardı, neden burayı seçtikleri de aşikârdı. Misafire bu kadar kapalı çok az kıyı görmüştüm.

Bu gizemlerle dolu ağaçlık yerde, rastgele ilerleyerek herhangi bir şey bulma ihtimali çok düşüktü. Buna rağmen, Brianna o sırada Stephen Bonnet'yle uğraşırken ben o teknede, kıçımın üstünde oturuyor olmaktan dolayı geriliyor, *bir şeyler* yapabilmek için yanıp tutuşuyordum.

Ama yapılabilecek bir şey yoktu ve öğleden sonranın saatleri çok yavaş ilerliyordu. Sürekli sahili gözlüyordum; ara sıra Ian ya da Roger'ın çalıların arasından çıktıklarını görüyordum - birkaç kelime edip tekrar makilerin arasına dalıyorlardı. Ara ara kuzeye bakıyordum fakat Jamie'den bir iz göremiyordum.

Tıpkı söylediği gibi, frengili bir fahişenin şerefsiz evladı olan Kaptan Roarke, bir süre benimle oturdu ve bira ikramımı kabul etti. Bir düzine şişe bira getirmeyi akıl ettiğim için kendimi tebrik ettim. Bunlardan birkaçını yan tarafta bir filenin içinde denize koymuş, orada serin kalmalarını sağlıyordum; bira, sabırsızlığımı dindirme amacıma hizmet ediyordu, evet ama midemdeki endişe düğümüne o da çaresiz kalıyordu.

"Sizin adamlardan hiçbiri, nasıl demeli, deniz işlerinden anlamıyor galiba, değil mi?" dedi Kaptan Roarke, düşünceli bir sessizlikten sonra.

"Bay MacKenzie eskiden, İskoçya'dayken, balıkçı tekneleriyle bir süre uğraşmış," dedim, elimdeki boş şişeyi ağa bırakırken. "Ama denizci midir diye sorarsanız, hayır."

"Yaa." Biraz daha içti.

"Evet," dedim sonunda. "Neden?"

Adam şişeyi ağzından indirdi ve şiddetle geğirdi.

"Şey, şöyle ki hanımefendi, sanırım onlardan birinin yeni ayda bir buluşma olacağını söylediğini duydum, yanlış mıyım?"

"Doğru," dedim onları savunurcasına. Kaptana mümkün olduğunca az şey söylemiştik, çünkü Bonnet'yle ne kadar bağlantılı olduğunu bilemiyorduk. "Yeni ay yarın olmayacak mı?"

“Olacak,” dedi. “Ama demek istediğim şu, biri ‘yeni ay’ dediği zaman, herhalde gece vaktinden bahsediyordur, değil mi?” Şişesinin içindeki boşluğu inceledi, sonra içine üfleyip derin bir uğultu sesi çıkardı.

Kastını anlayıp başka bir şişe uzattım.

“Çok naziksiniz, teşekkürler hanımefendi,” dedi mutlulukla. “Şöyle ki gelgit, ayın bu zamanında, saat on bir buçuk civarında yön değiştirir ve o sular *bayağı* çekilir,” diye ekledi, vurguyla.

Boş gözlerle baktım.

“Dikkatlice bakarsanız hanımefendi, suların yarı yarıya çekildiğini fark edersiniz” –güney yönünü işaret etti- “ve şu an, burada, sahil yakınlarında, hâlâ derinlik ortalama düzeyde. Ama gece bastırdığında öyle olmayacak.”

“Evet?” Anlatmaya çalıştığı şeyi anlayamamakta ısrar ediyordum fakat adam sabırlıydı.

“Eh, sular çekilince, engelleri, koyları daha rahat görmek mümkün tabii - eğer su kesimi kısa bir şeyle seyahat ediyorsanız da o zamanı seçersiniz. Ama şu buluşma büyük bir şeyleyse, mesela bir metre yirmi santimden daha fazla suya dalan bir şeyle… o zaman- ” Birasından bir yudum aldı, sonra da şişesinin altıyla sahilin hayli aşağılarında bir yeri gösterdi. “Oradaki su hayli derin hanımefendi, rengini görüyor musunuz? Benim öyle bir gemim olsa, deniz çekildiğinde demir atılacak en güvenli yer orası olurdu.”

Gösterdiği yeri inceledim. Oradaki su gerçekten de çok daha koyu renkteydi, etrafını çevreleyen dalgalardan daha derin bir mavi-gri arasıydı.

“Daha önce de söyleyebilirdiniz bunu,” dedim gücenmiş bir tonla.

“Söyleyebilirdim efendim,” dedi adam hemen, “ama duymak istediğinizi bilmiyordum.” Sonra ayağa kalktı ve teknenin kıç tarafına doğru yürüdü, elindeki boş şişenin içine dalgınca üflemeye başladı.

Güneş denizin içine doğru battığında Roger’la Ian kıyıda belirdiler. Kaptan Roarke’un yardımcısı Moses kıyıya doğru kürek çekip onları aldı. Sonra yelkenleri kaldırdık ve yavaş yavaş Ocracoke sahili kenarında ilerlemeye başladık, sonunda bize ufak bir kumul çıkıntısından el sallamakta olan Jamie’yi görüp onu da aldık.

Gece için demirledikten sonra bulduklarımızı paylaştık - ya da bulamadıklarımızı. Erkeklerin hepsinin canı çıkmıştı. Sıcakta saatlerce aramaktan bitkin düşmüşlerdi ama o yorgunluğa rağmen iştahları da kapalıydı. Özellikle de Roger, bembeyaz bir yüzle oturuyor, neredeyse hiç

konuşmuyordu.

Küçülmekte olan ayın son ışıkları tepemizde parıldadı. Mümkün olduğunca az konuştuktan sonra, erkekler battaniyelerini alıp güverteye uzandılar ve dakikalar içinde uykuya daldılar.

Onca biraya rağmen, benim hiç uykum yoktu. Jamie'nin yanına oturdum, gece esintisine karşı battaniyemi sırtıma aldım ve adanın karanlığını, gizemini inceledim. Kaptan Roarke'ın gösterdiği demirleme yeri karanlıkta görünmüyordu. Acaba yarın gece bir gemi gelirse haberimiz olur mu, diye merak ettim.

***

Gerçekten de geldi. O sabah erkenden kalktım; rüyamda cesetler görmüştüm. Kalbimin gümbürtüsüyle kalktığımda Roarke'la Moses'ın küpeştede olduklarını gördüm. Havada çok kötü bir koku vardı; bir kez duyanın bir daha unutmayacağı türden bir kokuydu bu. Ayağa kalkıp onların yanına, küpeşteye gidip baktığımda, Roarke'ın güneyi kafasıyla göstererek mırıldandığı kelimeleri duyunca şaşırmadım: "Köle taciri."

Gemi bir mil uzağımızda demirlemişti, rengi açılmakta olan gökyüzüne meydan okuyan direkleri kapkaraydı. Devasa bir gemi değildi ama adanın küçük kanallarına girebilecek gibi de görünmüyordu. Uzun bir süre onu izledim; Jamie, Roger ve Ian da uyandıklarında yanıma geldiler - ama gemiden indirilen bir sandal yoktu.

"Orada ne yapıyor dersiniz?" dedi Ian. Kısık sesle konuştu; köle gemisi herkesin sinirini bozmuştu.

Roarke kafasını iki yana salladı; durum onun da hoşuna gitmemişti. "Ne bileyim," dedi. "Böyle bir şeyi böyle bir yerde hiç beklemezdim. Hiç."

Jamie tıraşsız çenesini ovaladı. Günlerdir tıraş olmamıştı ve o rengi kaçmış yüzündeki çökmüş gözleriyle -dalgalar aslında oldukça nazik olmalarına rağmen, uyandıktan dakikalar sonra kustu- Roarke'tan bile daha rezil haldeydi.

"Ona yanaşabilir miyiz Bay Roarke?" dedi, gözlerini köle gemisinden ayırmadan. Roger sert bir bakış attı.

"Brianna'nın o gemide olduğunu sanmıyorsun herhalde?"

"Oradaysa öğrenmiş oluruz. Değilse, o zaman bu geminin kimi görmeye geldiğini öğreniriz belki."

Geminin yanına geldiğimizde güneş tamamen doğmuştu. Gemi

güvertesindeki çalışanlar, bize küpeştenin üstünden merakla bakıyorlardı.

Roarke yukarı seslendi, gemiye çıkmak için izin istedi. Cevap hemen gelmedi; birkaç dakika sonra, otoriter ve sinirli bir havaya sahip, topluca bir adam göründü.

“Ne istiyorsunuz?” diye seslendi aşağıya.

“Gemiye çıkmak istiyoruz,” diye cevap verdi Roarke.

“Hayır. Toz olun.”

“Genç bir kadını arıyoruz!” diye seslendi Roger. “Size birkaç soru sormak istiyoruz!”

“Bu gemideki her genç kadın benimdir,” dedi kaptan - eğer kaptansa. “Defolun dedim size.” Sonra döndü ve yardımcılarına bir işaret çaktı; çalışanlar hemen kayboldular ve çok geçmeden tüfeklerle geri geldiler.

Roger ellerini ağzının kenarlarına götürdü.

“BRIANNA!” diye bağırdı. “BRIANNAAA!”

Adamlardan biri tüfeğini kaldırdı ve ateş açtı. Mermi kafalarımızın üstünden geçti ve ana yelkeni yırttı.

“Hey!” diye bağırdı Roarke, kızmıştı. “Derdin ne senin?”

Buna cevaben birkaç silah daha ateşlendi, arkasından da en yakınımızdaki lombar kapakları açıldı ve karşımıza aniden çok sayıda top çıktı, beraberinde de iğrenç bir koku getirdi.

“İsa Mesih aşkına,” dedi Roarke, afallamıştı. “Eh, böyle yapacaksanız, Tanrı kahretsin sizi be!” diye bağırdı, yumruğunu kaldırarak. “Kahrolun!”

Hitabet konusunda o kadar ilgili olmayan Moses, ilk atışla birlikte yelken açmıştı ve yekenin yanına gelmişti. Birkaç dakika sonra köle gemisinin yanından sıyrılıp temiz sulara kavuşmuştuk.

“Orada bir şeyler döndüğü kesin,” dedim gemiye dönerek. “Bonnet’yle ilgisi olsun ya da olmasın.”

Roger küpeşteye dayanıyordu, elleri kaskatıydı ve kemikleri belli oluyordu.

“Öyle,” dedi Jamie. Eliyle ağzını sildi, yüzünü buruşturdu. “Şunun menzilinden çıktıktan sonra, yine de onu görebileceğimiz bir yerde durabilir misiniz Bay Roarke?” Lağım, çürük ve pislik kokan bir esinti burnumuza gelince Jamie bir renk daha attı. “Rüzgârı da arkamıza alsak?”

Bu şartların hepsini yerine getirebilmek için okyanusa kadar açılıp

konumumuzu ayarlamaya çalıştık. Sonunda, güvenli bir mesafeye demir attığımızda köle gemisini güçlükle görebiliyorduk. Günün kalanını orada geçirdik, kaptanın tek gözlü dürbününden gemiyi sırayla gözledik.

Ama hiçbir bir şey olmadı; gemi için gelen bir tekne olmadı, kıyıdan biri de tepki vermedi. Hepimiz güvertede, sessizce oturup yıldızların ay yoksunu bir gökyüzünde belirmelerini izlerken, gemi karanlık tarafından yutuldu.

107. Yeni Ay

Şafak sökmeden saatler önce demir attılar, küçük bir sandalla kıyıya çıktılar.

“Neresi burası?” diye sordu, uyku mahmuru ve çatallı bir sesle - Bonnet onu karanlıkta uyandırmıştı. Yolda üç yerde durmuşlar, garip tipli adamların ağaçların altından çıkageldiği isimsiz koylara girip fıçı alışverişi yapmışlardı ama Brianna bunların hiçbirinde gemiden çıkarılmamıştı. Bu sefer uzun, alçak bir adaya gelmişlerdi. Kısa ağaçlar her yerdeydi, ölmekte olan ayın ışığıyla her yere puslu bir hava hâkimdi.

“Ocracoke,” diye yanıt verdi Bonnet, sisin içine bakmak için öne eğilerek. “Biraz daha iskeleye doğru Denys.” Emri alan denizci, bir yana hemen daha çok ağırlık verince sandalın burnu yavaşça döndü, kıyıya yaklaştı.

Suyun üstü soğuktu; Brianna, Bonnet’nin kendisini sandala bindirmeden önce sırtına attığı pelerin için minnet duydu. Fakat gecenin ayazı ve açık deniz, aslında ellerini titreten, ayaklarını uyuşturan üşümenin asıl sebebi değildi.

Korsanlar aralarında yumuşakça mırıldandılar, yön biraz daha değişti. Bonnet beline gelen, çamurlu suya girdi ve gölgelerin içine karıştı, sık çalıları kenara itti ve sandalın girmiş olduğu gizli koyu, o karanlık ve pürüzsüz parıltıyı birdenbire ortaya çıkardı. Sandal tepeden sarkan ağaçların altında bir süre ilerledi, sonra durdu ve Bonnet’nin sular içinde yeniden binmesine izin verdi.

Yakınlarında acı bir feryat koptu. Ses o kadar yakından gelmişti ki Brianna irkildi, kalbi küt küt atmaya başladı ama geç olsa da anladı ki yakındaki bir bataklıkta öten bir kuşun sesiydi bu. Gecenin kalanı, özellikle ağır ağır çekilen küreklerin dingin şıpırtısı dışında sessizdi.

Josh’ı ve Fulaniler’i de sandala almışlardı; Josh iki büklüm halde, Brianna’nın ayak ucundaydı, titriyordu. Brianna onun rahatsızlığını hissedince, pelerin katlarından birini üstünden alıp onun üstüne örttü, sonra da oğlanın omzunu tutup elinden geldiğince cesaret vermeye çalıştı. Bir el yükselip onunkinin üstüne kondu, sıktı; kenetlenmiş halde, tepelerinden sarkan ağaçların altında, karanlık bilinmeze doğru ilerlediler.

Sandal küçük bir iskeleye vardığında gök aydınlanmaya başlamış, ufuk pembe-kırmızı bulutlarla renklenmişti. Bonnet dışarı hopladı, sonra da elini

Brianna’ya uzattı. Brianna hiç istememesine rağmen Josh’ı bıraktı, ayağa kalktı.

Ağaçların arasında, yarı gizlenmiş bir ev vardı. Gri fıçı tahtalarından yapılma bina, sanki gerçek değilmiş de her an yok olabilirmiş gibi, kalan sislerin içine gömülmüştü.

Ama rüzgârın taşıdığı berbat koku yeterince gerçekti. Bu kokuyu daha önce kendisi duymamıştı ama annesinin net tarifini işitmişti ve hemen tanıdı - açıkta demirlemiş bir köle gemisi vardı. Josh da bunu anlamıştı; Brianna oğlanın aniden nefesinin kesildiğini, sonra da hızla bir şey mırıldandığını duydu - telaşla Meryem Ana’ya Galce dua etmeye başlamıştı.

“Şunları barakaya götür,” dedi Bonnet denizciye, Josh’ı ona itip Fulaniler’i de eliyle işaret ederek. “Sonra da gemiye dön. Bay Orden’a söyle, dört gün içinde İngiltere’ye hareket edeceğiz. Gereken tedariklerin kalanını halletsin. Cumartesi günü gelip beni alın, deniz kabarmadan bir saat önce.”

“Josh!” Brianna delikanlının arkasından bağırdı; Josh, korkudan ardına kadar açılmış gözlerle ona baktı ama denizci peşi sıra onu sürükledi. Bonnet de Brianna’yı öteki tarafa, eve doğru ittirdi.

“Bekle! Nereye götürüyor oğlanı? Ne yapacaksınız ona?” Brianna ayaklarını çamura sapladı, mangrov ağaçlarından birine tutundu, hareket etmeyi reddetti.

“Satacağız, başka ne yapsaydık?” Bonnet soru hakkında da Brianna’nın hareket etmemesi hakkında da aynı tavizsiz tavır içindeydi. “Gel buraya canım. Ben kendim de getirebilirim; biliyorsun, öyle olursa hoşuna gitmeyeceğini de biliyorsun.” Uzandı, Brianna’nın pelerininin ucunu arkaya attı ve göğüs ucunu sertçe çimdikleyip neler yapabileceğini gösterdi.

Öfkeyle yanan Brianna pelerini eski yerine çekti, sonra da iyice sarındı. Bonnet çoktan ona arkasını dönmüş ve patikayı tırmanmaya devam etmişti bile, çünkü takip edileceğinden emindi. Müthiş bir utançla, Brianna da öyle yaptı.

***

Kapı en az Bonnet kadar uzun, göğüs ve omuz bölgesi daha da geniş, siyah bir adam tarafından açıldı. Gözlerinin arasında, alnından neredeyse burnunun direğine kadar uzanan, kalın, dikey bir yara vardı ama bu sanki bir kazanın değil, bir kabile geleneğinin sonucu gibiydi, çünkü çok temiz duruyordu.

“Emmanuel, adamım benim!” Bonnet adamı neşeyle selamladı ve Brianna’yı iterek önünde eve girmesini istedi. “Bak kedi bana ne getirdi,

bak!”

Siyah adam, Brianna’yı şüpheci bir tavırla tepeden tırnağa süzdü.

“Amma uzun,” dedi, Afrika esintileri taşıyan bir sesle. Brianna’yı omuzlarından tutup çevirdi, elini sırtında dolaştırıp pelerinin üstünden kalçalarını okşadı. “Kıçı etliymiş gerçi, güzel,” diye hafif bir pişmanlıkla kabullendi.

“Değil mi ya? Eh, kızı rahat ettir, sonra da gelip bana buraları bir anlat. Ambar neredeyse dolu. Bu arada dört, yoo beş, beş tane daha siyah geçti elime. Erkekler Kaptan Jackson’a gidebilirler ama kadınlar- uff, yani, onlar bayağı özel parçalar.” Emmanuel’e göz kırptı. “İkizler.”

Siyah adamın yüzü taş kesildi.

“İkizler mi?” dedi korku dolu bir tonda. “Onları eve mi getirdin?”

“Getireceğim,” dedi Bonnet netlikle. “Fulaniler’denler, çok da güzeller doğrusu. İngilizce bilmiyorlar, eğitimleri de yok ama hoşa gidecekleri kesin. Konusu açılmışken, *Signor* Ricasoli’den haber aldık mı?”

Emmanuel başını salladı ama kaşları çatıktı; yara, çatılmış alnın kırışıklarıyla derin bir “V” oluşturdu.

“Perşembe günü burada olacak. *Monsieur* Houvener de geliyor. Ama Bay Howard yarın burada.”

“Harikulade. Ben şimdi bir kahvaltı istiyorum, sen de açsındır herhalde, değil mi canım?” diye sordu Brianna’ya dönerek.

Brianna başını salladı, korku, sinir ve sabah bulantısı arasında gidip gelirken. Hiç vakit kaybetmeden bir şeyler yemeliydi.

“Pekâlâ, güzel. Kızı bir yerlere götür” -eliyle üst kattaki odalardan herhangi birinin iş göreceği yönünde bir işaret yaptı- “sonra da karnını doyur. Ben çalışma odamda yiyeceğim; beni orada bul.”

Emirleri kabul ettiğine dair bir söz veya harekette bulunmaksızın, Emmanuel elini Brianna’nın ensesine bir mengene gibi geçirdi ve onu merdivenlerden çıkardı.

***

Uşak -tabii Emmanuel öyle yerel bir tabirle tarif edilebilirse- onu küçük bir odaya sokup kapıyı da arkasından kapattı. İçeride birkaç eşya vardı; örtüsüz bir yatak, bir yün battaniye, bir de lazımlık. Sonuncusunu hemen kullanıp rahatladı ve sonra odayı keşfetmeye çabaladı.

Odada yalnızca bir tane, küçük, etrafı metal parmaklıklarla çevrili bir pencere vardı. Camsızdı, sadece panjurları vardı; denizin nefesiyle birleşen makiler, odanın tozlu kokusunu biraz temizledi, lekeli yatağın pisliğini bir nebze hafifletti. Emmanuel bir uşak olabilir ama evi pek idare edemediği kesin, diye düşündü Brianna, moralini bozmamaya çalışarak.

Tanıdık bir ses duyduğunu sanınca boynunu oraya çevirdi. Pencereden görülebilecek fazla bir şey yoktu - beyaz, ezilmiş deniz kabukları, evin etrafındaki kumlu çamurlar, cüce çamların tepeleri… Yalnızca, yüzünü pencerenin kenarına iyice dayadığında, uzaklardaki kumsaldan, onu yıkayan beyaz dalgalardan küçük bir manzara görebiliyordu. Orayı izlerken gözünün önünden üç at geçti, sonra görüşünden çıktı - ama rüzgârın taşıdığı kişneyişlerin haber verdiği üzere, onları beş at daha takip etti, onların arkalarından da yedi-sekiz atlık bir grup geldi. Vahşi atlar. Buraya bir yüzyıl önce bırakılmış İspanyol midillilerinin torunları.

Görüntüleri Brianna'yı büyüledi. Uzun bir süre koştukları alanı gözledi, geri dönmelerini umdu fakat dönmediler, yalnızca bir sıra pelikan geçip gitti, onları da balık avındaki martılar takip etti.

Atları görünce, birkaç dakika kendini daha az yalnız hissetmişti ancak içindeki boşluk aynen kalmıştı. En azından yarım saattir odadaydı, dışarıdaki koridordan yemek getiren birinin ayak sesleri de gelmiyordu. Dikkatle kapıyı açmayı denedi ve kilitli olmadığını keşfetti.

Alt katta sesler vardı; Brianna evde yalnız değildi. Yulaf lapasıyla pişen ekmeğin sıcak, kendilerine has kokuları havada süzülüyordu.

Bulanmakta olan midesini yutkunarak dizginledi, koridorda sessiz adımlarla ilerleyip basamakları indi. Evin ön kısmındaki bir odadan erkek sesleri geliyordu - Bonnet ve Emmanuel. İkisinin sesleri Brianna'nın karnının kasılmasına neden oldu ama kapının kapalı olduğunu görünce odanın önünden parmak uçlarına basarak geçti.

Mutfak evin dışında, küçük bir barakaydı, eve kısa bir geçitle bağlıydı, etrafı evin arkasına kadar uzanan çitlerle çevriliydi. Bu hayli uzun, sivri çitlere bir göz attı fakat önceliği başkaydı - yemek yemek zorundaydı.

Mutfakta biri vardı; çanakların birbirine çarpışını ve bir şeyler mırıldanan kadının sesini duyabiliyordu. Yemeğin kokusu çok güçlüydü; Brianna kapıyı ittirerek açtı, içeri girdi ve duraksadı, aşçının kendisini görmesine izin verdi. O da aşçıyı gördü.

İçinde bulunduğu durum onu o kadar yıpratmıştı ki hayaller görmeye başladığından emindi. Gözlerini kırpıştırmakla yetindi.

“Phaedre,” dedi emin olamadan.

Kız ona döndü, gözleri ardına kadar açıldı ve ağzı şokla açık kaldı.

“Ah, İsa aşkına!” Kız Brianna’nın arkasına panik dolu gözlerle baktı, sonra yalnız olduğunu anlayınca, Brianna’yı kolundan tutup bahçeye çıkardı.

“Ne yapıyorsunuz siz burada?” dedi hesap sorar gibi, sertçe. “Nasıl gelebildiniz, nasıl bulabildiniz burayı?”

“Stephen Bonnet,” demekle yetindi Brianna. “Asıl sen- kaçırıldın mı? River Run’dan mı?” Brianna bunun nasıl ya da neden olabileceğini düşünemiyordu ama hamile olduğunu öğrendiği andan itibaren yaşadıkları, o gerçek dışı hisleri taşıyordu - ne kadarının hamileliğiyle alakalı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Phaedre kafasını iki yana salladı.

“Hayır hanımefendi. Bu Bonnet beni bir ay önce eline geçirdi. Butler diye bir adamdan,” diye ekledi - Butler denen adam her kimse, ondan fena tiksindiğini belli eden bir şekilde dudaklarını kıvırdı.

Brianna ismi bir yerden çıkartacak gibiydi. Bu adın bir kaçakçıya ait olduğuna emindi; hiç tanışmadığı ama ara sıra ismini duyduğu biri. Ama teyzesine çay gibi şeyleri getiren kaçakçı o değildi - o, aşırı feminen ve nazik bir adam olan Wilbraham Jones’tu ve Brianna onunla tanışmıştı.

“Anlamıyorum. Yani- ama bir saniye, yiyecek bir şey var mı?” diye sordu birden, midesinin varlığını hissedince.

“Ah, tabii. Siz bekleyin burada.” Phaedre sessiz adımlarla mutfağa döndü, birkaç saniye sonra yarım somun ekmek ve bir kap tereyağıyla geri geldi.

“Sağ ol.” Brianna ekmeği aldı ve yağ sürmeye tenezzül bile etmeden, hemen ağzına tıktı. Sonra bulantı geçene kadar, birkaç dakika boyunca kafasını dizlerinin arasına koyup nefesini düzenlemeye çalıştı.

“Affedersin,” dedi sonunda kafasını kaldırabildiğinde. “Hamileyim de.”

Phaedre kafasını salladı, şaşırmamıştı.

“Kimden?” diye sordu.

“Kocamdan,” dedi Brianna, ters bir sesle; durumun hayli farklı olabileceği aklına çok geç geldi. Phaedre aylar önce River Run’dan gitmişti - o süre zarfında ona neler olmuş olabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

“Çok uzun süredir elinde değilsiniz o zaman?” Phaedre eve baktı.

“Hayır. Bir ay demiştin, kaçmayı denedin mi?”

“Bir kere.” Kızın ağzı yine büzüldü. “Şu Emmanuel’i gördünüz mü?”

Brianna kafasını salladı.

“İbo kabilesinden o. Avını selvi bataklığında kovalayıp yakalayınca da pişman edenlerdendir.” Hava sıcak olmasına rağmen kollarını kavuşturdu.

Bahçenin çitleri iki buçuk metrelik, sivri, halatlarla bağlanmış çam dallarından yapılmıştı. Brianna onların üstünden geçebileceğini düşündü, yani Phaedre tırmanması için elleriyle destek olursa… ama tam o anda, öteki tarafta, omzunda tüfekle yürümekte olan bir adamın gölgesini gördü.

Hızlı düşünebilme yetisini kaybetmemiş olsaydı, bunu daha önce akıl ederdi zaten. Burası Bonnet’nin gizlenme yeriydi - ayrıca bahçeye saçılan kutu, bohça ve kasalar göz önünde bulundurulduğunda, değerli yüklerin satılmadan önce getirildiği yerdi. Etrafında korumalar olması son derece doğaldı.

Hafif bir esinti çitin kazıklarının arasından geçti ve kıyıya çıktıklarında Brianna’nın duyduğu o berbat, kesif kokuyu getirdi. Brianna bulanan midesine bir nevi tıpa yapmak için bir lokma daha ekmek yedi.

Phaedre’nin burun delikleri önce açıldı, sonra kötü kokuyla büzüldü.

“Dalgaların ötesinde bir köle gemisi,” dedi sessizce ve yutkundu. “Bay Bonnet’nin ona verecek bir şeyi olup olmadığını görmek için dün kaptanı geldi. Onun burada olmadığını gördü. Kaptan Jackson yarın tekrar gelebilirmiş.”

Brianna kızın korkusunu neredeyse elle tutacaktı. Huzursuz oldu, bir lokma daha aldı.

“Yapmaz herhalde, yani bu Jackson’a satmaz seni, değil mi?” Brianna aslında Bonnet’den her şeyi beklerdi ama kölelik hakkında artık daha fazla bilgisi vardı. Phaedre çok kıymetliydi: teni açık renkti, gençti, çok güzeldi - ayrıca hizmetçi eğitimi vardı. Afrika’dan getirilenlerin hizmet bilgisinin olmadığı bilgisiyle, Brianna, Bonnet’nin bu kızı hemen hemen her yerde, çok iyi fiyata satabileceğinden emindi.

Phaedre kafasını iki yana salladı, dudaklarının rengi solmuştu.

“Sanmam. Ben onun ‘şeker’ dediklerindenim. O yüzden beni bu kadar uzun süre elinde tuttu; haftaya Hint adalarından tanıdıkları gelecek. Sömürgeciler.” Tekrar yutkundu, beti benzi attı. “Güzel kadınları satın alır onlar.”

Brianna’nın yediği ekmek, midesinde aniden vıcık vıcık, pis bir topağa dönüştü. Kendini çok kötü hissetti, ayağa kalktı, birkaç adım attı ve

midesindeki bembeyaz, top gibi yığınları kustu.

Stephen Bonnet'nin neşeli sesi kafasında yankılandı.

"Kimseye bir faydan olmayacaksa seni neden Londra'ya kadar götürmekle uğraşayım ki? Hem orası biraz yağmurludur; pek sevmezsin, eminim."

"Güzel kadınları satın alıyorlar," diye fısıldadı kendi kendine, çitlere tutunup bulantısının geçmesini beklerken. Beyaz kadınları da alıyorlar mıydı?

Neden almasınlar ki, dedi beyninin vicdansızca mantıklı kısmı. Kadınlar mal olarak görülüyordu, siyah ya da beyaz olmaları fark etmezdi. Bir süreliğine de olsa, Lizzie de onun malı olmamış mıydı?

Giysisinin koluyla ağzını sildi ve Phaedre'nin yanına döndü; kız bir bakır rulosunun üstüne oturmuştu, kemikli yüzü endişe doluydu.

"Josh… Josh da bizimleydi. Kıyıya çıktığımızda Josh'u barakaya götürmelerini söyledi."

"Joshua mı?" Phaedre doğruldu, gözleri kocaman oldu. "Joshua, Bayan Jo'nun seyisi yani, öyle mi? *Burada* mı o?"

"Evet. Baraka nerede, biliyor musun?"

Phaedre ayağa fırlamıştı, telaşlı bir tavırla volta atmaya başladı.

"Tam olarak bilemiyorum. Oradaki köleler için yemek yapıyorum ama denizcilerden biri götürüyor oraya. Yine de evden pek uzak değildir."

"Büyük bir bina mı?"

Phaedre emin bir tavırla kafasını iki yana salladı.

"Hayır hanımefendi. Bay Bonnet tam bir köle taciri değil. Orada burada, bulduğu yerde topluyor onları, bu 'şeker' dedikleri de buluyor bazen" -bunu derken yüzünü buruşturdu- "ama burada yirmi tane bile yoktur. Yedikleri yemekten tahmin ediyorum. Evde üç kız var; gerçi o Fulaniler'i getirirse olacak beş."

Kendini artık daha iyi hisseden Brianna bahçeyi adımladı, işe yarar bir şeyler olup olmadığına baktı. Etraf değerli şeylerle doluydu aslında - Çin ipeklerinden porselen tabaklarla dolu kasalara, bakır rulolardan kasa kasa brendi, şarap ve çaya kadar birçok şey vardı. Onlardan birinin kapağını açtı, yaprakların yumuşak kokusunu içine çekip iç huzursuzluğunu bir nebze azalttı. O anda bir fincan sıcak çay için çok şey verirdi.

Kargolar arasında en ilginç olanlarından bazıları da kalın duvarlı ve mühürlü fıçıların içindeki barutlardı.

“Keşke birkaç kibritim olsaydı,” diye mırıldandı kendi kendine, icatlarını özleyerek. “Ya da bir pompalı tüfek.” Ama her ateş aynıydı ve mutfakta da bir alternatif olmalıydı. Eve dikkatli gözlerle baktı, barut fıçılarının nereye yerleştirebileceğini düşündü ancak evde diğer köleler varken evi patlatamazdı. Zaten ondan sonra neler yapabileceğini de bilmiyordu.

Açılan kapının sesiyle yerinden sıçradı; Emmanuel dışarı baktığında Brianna çoktan barut fıçısının başından çekilmiş, kocaman bir kutuyu incelemeye koyulmuştu. Kutunun içinde bir ayaklı saat vardı; gümüş bir denizde ilerleyen üç yelkenli gemi işlemesiyle süslenmiş yaldızlı kısım, camekanının içinden parıldıyordu.

“Sen,” dedi Emmanuel, çenesiyle çağırdığı Brianna’ya. “Gel yıkan.” Sonra da Phaedre’ye sert bir bakış attı - Phaedre bakışa karşılık vermedi, yerdeki çıraları toplamaya başladı.

Ensesinde tekrar hissettiği elle, Brianna hunharca eve sokuldu.

***

Emmanuel bu sefer kapıyı kilitledi. Leğen, ibrik ve havlunun yanı sıra, Brianna’ya bir de temiz kombinezon getirdi. Çok uzun bir süre sonra bir tepsi yemek getirdi. Gitmeden önce kendisine sorulan soruları duymazdan geldi ve tekrar kapıyı kilitleyip gitti.

Brianna yatağı pencerenin yanına çekti ve üstünde diz çöktü, dirseklerini parmaklıkların arasından geçirdi. Düşünmekten başka yapılabilecek bir şey yoktu ki bunu da bırakması uzun sürmedi. Ormanı, uzaktaki sahili, minik çamların kumların üstüne düşen gölgelerini izledi.

Uzun bir süre sonra, dizleri uyuşup dirsekleri acıdığında, pelerinini pis yatağın üstüne örttü ve onca lekeyi, onlara eşlik eden leş gibi kokuyu düşünmemeye çalıştı. Yanına doğru yattı, gökyüzünü izlemeye başladı. Işığın saniyeler içinde sonsuz hareketini gözledi, bunu tuvale aktarabilmek için kullanabileceği boyaları, fırçasının darbelerini detaylarıyla düşündü. Sonra ayağa kalktı, volta attı, adımlarını saydı, uzaklık hesabı yaptı.

Oda iki buçuğa üç metreydi; kaba bir hesapla, bir millik volta atmak için beş yüz yirmi sekiz tur atması gerektiğini buldu. Bonnet’nin ofisinin odanın altında olmasını umdu.

Ama bu da başarılı olmadı; oda kararmaya başladığında iki millik volta atmıştı ama yine de kendine engel olamadı ve Roger’ı düşünmeye başladı - nerelerdeydi, Brianna’dan haberi var mıydı?

Kendini yatağa bıraktı, göğün son kırmızılığının soluşunu izledi. Acaba

Roger, o çok istediği unvanına sonunda kavuşabilmiş miydi? Roger kadere inanış sorusu hakkında endişelenmişti, çünkü eğer o fikre tamamen inanmazsa, Kutsal Emirler'i gerektiği gibi uygulayamayacağını düşünüyordu. Kadercilik, Brianna için bir fikirden ibaretti, evet ama Presbiteryenler için bu bir dogmaydı. Aklına o an Hiram Crombie gelince Brianna yüzüne acı bir gülümseme yerleştirdi.

Crombie'nin kaderciliği Cherokeeler'a anlatmaya çalışmasını Ian'dan duymuştu. Adamların çoğu kibarca dinlemiş, sonra umursamamış. Sabah Şakıyan Kuş'un karısı, Sakallı Dil, bir istisna olmuş, argümanı ilgiyle dinlemiş ve Crombie'yi bütün gün takip etmiş, sonra da onu itip kakıp 'Tanrı dediğin *bunu* yapacağımı da biliyor muydu? Nasıl bilsin- *ben* bile bilmiyordum!' gibi şeyler demiş ya da, daha düşünceli davrandığı dakikalarda, yalnızca bu kadercilik işinin kumarda nasıl olduğunu sormuş - çoğu Kızılderili gibi, Sakallı Dil de neredeyse her şey üzerine iddiaya girebilirmiş.

Brianna kadının Crombie'nin ziyaretlerini kısa tutmasının başlıca sebeplerinden biri olduğunu düşündü. Yine de adamın hakkını vermesi lazımdı: pes etmemiş, tekrar tekrar gitmişti. Yaptığı işe inanıyordu.

Roger da öyleydi. Lanet olsun, dedi içinden yorgunca, tekrar aklına gelmişti. O yumuşak yosun rengi gözlerini düşünceleriyle karartmış, parmağını Brianna'nın burnunun kemiğinin üstünde yavaşça gezdiriyordu.

"Fark eder mi gerçekten?" demişti Brianna, sonunda kadercilik tartışmasından sıkıldığında; içten içe Katolik olduğuna, böyle bir şeye inanmasına gerek olmamasına, Tanrı'nın gizemli yapısına güvenmekle yetinebilmesine sevinmişti. "İnsanlara yardım edebilecek olman, onları rahatlatabilecek olman daha önemli değil mi?"

Yataktaydılar, mumları sönmüştü, şöminenin minik parıltısının ışığı altında konuşuyorlardı. Roger hareket edince hemen hissediyordu; o sırada Roger'ın eli saçlarındaydı, bir yandan düşünürken bir yandan telleri parmaklarına geçiriyordu.

"Bilmiyorum," demişti sonunda. O an Brianna'ya bakıp hafifçe gülümsemişti.

"Ama sence de zaman yolcularının hafiften teolojik düşünceye sahip olmaları gerekmez mi?"

Brianna bu sorunun üstüne derin, acı dolu bir nefes alınca Roger'ı güldürmüş ve kaderciliği düşünmeyi bırakmasını sağlamıştı. Roger onu öpmüş, daha dünyevi konulara odaklanmaya başlamıştı.

Ama haklıydı, o taşların arasından geçen herkes kendi kendine şunu soruyordu: Neden ben? Bu soruyu Tanrı'dan başka kim cevaplayabilirdi ki?

Neden ben? Ayrıca, bir de geçişi başarısız olanlar vardı - neden onlar? Aklına onlar gelince hafif bir ürperti hissetti. Geillis Duncan'ın defterine listelenmiş kimliği belirsiz cesetler; varış yerlerine ölüleri gelen, Donner'ın yol arkadaşları. Geillis Duncan'ı düşününce aniden aklına geldi: cadı *burada* ölmüştü, kendi zamanının dışında.

Metafiziği bir kenara bırakıp meseleye tamamen bilimsel bir açıdan bakarsa - meselenin bilimsel bir açıklaması olmak zorunda, diye ısrar ediyordu inatla, Geilie Duncan ne düşünürse düşünsün bu yalnızca büyü olamazdı - termodinamik yasalarının emrettiği üzere, kütle ve enerji ne yaratılabilirdi, ne de yok edilebilirdi. Yalnızca değiştirilebilirdi.

Ama nasıl? Zamanda hareket etmek de bu değişme dâhil miydi? Kulağının yanından bir sivrisinek geçti, eliyle onu kışkışladı.

İki yöne de gidilebiliyordu; bunu iyi biliyorlardı. Önlerinde olan gerçeklerden biri de şuydu ki -Roger da, annesi de bundan bahsetmemişti, belki onlar fark edememişlerdi- bir yolcu, hareket noktasını kullanarak doğrudan geleceğe gidebilirdi, önce geçmişe gidip sonra geri dönmesi şart değildi.

Yani, eğer biri geçmişe gidip orada öldüyse, tıpkı Geillis Duncan'la Su Samuru Dişi gibi… bunun dengelenebilmesi için birinin geleceğe gidip orada mı ölmesi gerekiyordu?

Brianna gözlerini kapadı, bu düşünce akışını artık devam ettirebilecek isteği de gücü de kalmamıştı. Uzaklardan gelen dalgaların kumlara vuran seslerini duydu ve aklına köle gemisi geldi. Sonra o kokunun da burnuna geldiğini duyunca birden kalktı, pencereye gitti. Patikanın yalnızca eve bağlanan kısmını görebiliyordu; orayı izlemekteyken, lacivert ceket ve şapkalı bir adam ağaçların arasından, biraz topallayarak ama hızla çıktı; onu takiben, arkasından iki tane paspal görünümlü adam daha geldi. *Denizciler,* diye düşündü Brianna, adamların yürüyüş şeklinden anladığı kadarıyla.

Bu adam Kaptan Jackson olmalıydı o halde, Bonnet'yle olan işini halletmeye gelmişti herhalde.

"Ah, Josh," dedi seslice ve yatağa oturdu, üstüne bir halsizlik çöktü.

Kimdi o? Azize Teresalar'dan biri - Avilalı Teresa mıydı? Tanrı'ya hiddetle yakarırken şunu demişti: *"Eğer arkadaşlarına böyle davranıyorsan, bu kadar az arkadaşın olmasına şaşmamak lazım!"*

***

Roger'ı düşünerek uyuyakalmıştı. Sabah uyandığında zihninde bebeği vardı.

Sabah bulantısı o sabah gündeminde değildi. İçindeki tek his, derin bir huzurdu… gerçi buna bir şey daha eşlik ediyordu. Merak mıydı o?

Orada mısın? Ellerini rahmine doğru götürerek bebeğe içinden sordu. Cevap yerine geçebilecek kadar net bir şey gelmedi ama kendi kalbinin attığından ne kadar eminse, sorusunun cevabından da o kadar emindi.

Güzel, diye düşündü ve tekrar uykuya daldı.

Bir süre sonra, aşağıdan gelen seslerle uyandı. Aniden doğruldu, yüksek seslerin iyice çoğaldığını duymuştu. Sonra bir bulantı hissetti, tekrar uzandı. Eğer gözlerini kapatıp hareketsiz yatarsa, midesi de sakinleşiyordu.

Sesler bir yükselip bir alçalarak gelmeye devam etti, ara sıra vurgulanmak istenen bir şey için, masaya ya da duvara inen bir yumruk sesi gibi sert bir gümbürtüyle sohbete aroma katılıyordu. Birkaç dakika sonra sesler kesildi. Brianna, kapısının önüne usul usul gelen ayakların sesini duyana kadar sessiz kaldı. Kilit açıldıktan sonra, içeri elinde bir tepsi yemekle Phaedre girdi.

"Ne oluyor aşağıda?" diye sordu kıza.

Phaedre yüzünü buruşturdu.

"Emmanuel olacak adam, o Fulani kadınlardan hoşlanmadı. İbolar'ın batıl inançları… ikizleri uğursuz bilirler, ikiz doğuran kadınları da bebekleri ormana bırakmaya zorlarlar. Emmanuel bu Fulaniler'i ilk iş Kaptan Jackson'la göndermek istiyor, evden ırak olsunlar derdinde. Ama Bay Bonnet bekliyor, Hint Adaları'ndan gelecek adamlar daha çok para verecek diyor."

"Hint Adaları'ndan gelenler, kimler onlar?"

Phaedre omuzlarını kaldırdı.

"Bilmiyorum. Ticaret yaptığı adamlar. Şekerciler, herhalde. Siz onu yiyin, ben sonra geleceğim."

Phaedre gitmek için dönerken Brianna birden ona seslendi.

"Dur! Dün söylemedin, seni River Run'dan kim kaçırdı?"

Kız arkasına döndü, tereddüt etti.

"Bay Ulysses."

"Ulysses mi?" dedi Brianna, inanamadı. Phaedre sesteki şüpheyi sezince

ona sert gözlerle baktı.

“İnanmıyor musunuz bana?”

“Hayır, hayır,” dedi Brianna hemen. “İnanıyorum da… yani, neden yaptı bunu?”

Phaedre burnundan derin bir nefes aldı.

“Çünkü ben aptal zencinin tekiyim de ondan,” dedi kederle. “Annem demişti zaten, o Ulysses’i kızdırma demişti. Ama dinler miyim hiç?”

“Kızdırdın,” dedi Brianna dikkatle. “Nasıl kızdırdın?” Kıza yatağı işaret etti, oturmasını istedi. Phaedre tereddüt etti ama sonra oturdu, başının üstüne bağladığı beyaz bezi düzeltti, hareketini tekrarladı, kelimelerini toparlamaya çalıştı.

“Bay Duncan,” diyebildi sonunda ve yüzü biraz gevşedi. “Çok iyi, nazik bir adam. Hiçbir kadınla birlikte olmamış, biliyor muydunuz? Gençken at tepmiş, hayalarına zarar vermiş, o yüzden öyle bir şey yapamayacağını düşünüyor.”

Brianna kafasını salladı; Duncan’ın o derdiyle ilgili annesi bir şeyler söylemişti.

“Eh,” dedi Phaedre iç geçirerek. “Ama kendini yanlış biliyormuş.” Bunu dedikten sonra Brianna’ya baktı, dediğini nasıl değerlendirdiğini tarttı. “Yanlış bir şey yapmak istememişti; ben de öyle… ama… oluverdi.” Omuz silkti. “Ama Ulysses öğrendi bunu. River Run’da olan biten her şeyi öğrenir o, er ya da geç. Belki kızlardan biri söylemiştir ona, belki başka türlü öğrenmiştir ama biliyordu. Bana durmamı söyledi, yanlış yaptığımı söyledi.”

“Durmadın mı?” dedi Brianna.

Phaedre kafasını yavaşça iki yana salladı, dudaklarını öne çıkarttı.

“Bay Duncan istemeyince dururum dedim ona, onu ilgilendirmezdi. Çünkü ben Bay Duncan’ın efendi olduğunu düşünüyordum. Öyle değilmiş, River Run’un efendisi Ulysses’miş.”

“Yani… yani seni alıp götürdü, sattı mı yoksa? Sırf Duncan’la yatmayasın diye?” Neden bu kadar umrunda, diye düşündü Brianna içinden. Jocasta’nın bunu duyup incinmesini mi istememişti acaba?

“Sattı ama ondan değil. Eğer benimle Bay Duncan’ı rahat bırakmazsa onunla Bayan Jo hakkında konuşurum, dedim. Ondan.”

“Bayan Jo’yla…” Brianna gözlerini kırpıştırdı, duyduklarına inanamadı. Phaedre ona baktı ve hafifçe, muzipçe gülümsedi.

“Ulysses, Bayan Jo’yla yirmi yıldan fazladır aynı yatağı paylaşıyor. Annem demişti; Eski Efendi ölmeden önce başlamışlar. Oradaki her köle bilir bunu ama kimse Ulysses’in yüzüne söyleyecek kadar aptal değildi. Ben hariç.”

Brianna tıpkı bir balık gibi ağzını istemsizce açıp kapadığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Jocasta Teyze’siyle onun uşağı arasında gördüğü minik samimiyet belirtileri, artık gözünde bambaşka bir anlam kazanmıştı. Teğmen Wolff’un ölümünden sonra Ulysses’i geri almak için o kadar uğraşmasını şimdi daha iyi anlıyordu. Tabii, Ulysses’in derhal harekete geçmesini de. Phaedre’nin anlattıklarına inanılıp inanılmaması başka bir şeydi; Ulysses, o suçlamaya maruz kaldığı anda biterdi.

Phaedre iç geçirdi, yüzünü ovaladı.

“Hiç vakit kaybetmedi. O gece, Bay Jones’la birlikte beni yatağımdan aldılar, battaniyeye sıkıca sarıp bir arabayla dışarı yolladılar. Bay Jones dedi ki köle taciri değilmiş ama Bay Ulysses’e iyilik olsun diye yardım ediyormuş. O yüzden beni elinde tutmayacakmış ama beni nehrin ilerisine götürdü, Wilmington’ta bir lokantacıya sattı. O kadar kötü durumda değildim orada fakat birkaç ay sonra Bay Jones dönüp beni geri aldı - Ulysses için Wilmington yeterince uzak değilmiş. Beni alıp Bay Butler’a verdi; Bay Butler da beni Edenton’a getirdi.”

Gözlerini indirdi, uzun, zarif parmaklarının arasında örtüyü düzeltti. Dudaklarını kasmıştı, yüzü de biraz kızarmıştı. Brianna ona Butler için Edenton’da ne yaptığını sormadı, çünkü muhtemelen bir genelevde çalıştırılmış olmalıydı.

“Ee… peki… Stephen Bonnet seni orada mı buldu?” diye sormayı yeğledi.

Phaedre kafasını kaldırmadan salladı.

“Beni bir kart oyununda kazandı,” dedi sadece. Sonra ayağa kalktı. “Gitmem lazım, yeterince siyah adamı kızdırdım - o Emmanuel’den daha fazla dayak yemek istemem.”

Brianna yavaş yavaş teyzesiyle Ulysses’i duymanın şokundan çıkıyordu. Aniden aklına bir şey geldi ve yataktan fırladı, kapıya ulaşmadan Phaedre’yi yakaladı.

“Dur, bekle! Bir şey daha soracağım, sen ya da River Run’daki diğer köleler, altın hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Eski Efendi’nin mezarındaki mi? Tabii.” Phaedre sanki soruyu gereksiz bulmuşçasına şaşırmıştı. “Ama kimse ona dokunmaz. Herkes onun üstünde bir lanet olduğunu bilir.”

“Peki kayboluşu hakkında bir şey biliyor musun?”

Phaedre ifadesizce baktı.

“Kayboluşu mu?”

“Ah, bilemezsin, sen… yoktun ki çok önce gitmiştin. Ben Ulysses’le bir alakası var mıdır acaba diye merak etmiştim sadece.”

Phaedre kafasını iki yana salladı.

“Onun hakkında bir şey bilmiyorum. Ama Ulysses’ten her şeyi beklerim; lanetli de olsa.” O anda merdivenden gelen kuvvetli ayak sesleriyle kızın yüzü bir anda soldu. Herhangi bir veda sözcüğü ya da hareketi yapmaksızın kapıdan çıktı ve arkasından kapadı; Brianna anahtarın öteki tarafta telaşla dönüşünü duydu.

***

Bir kertenkele kadar sessiz olan Emmanuel, öğleden sonra Brianna’ya bir elbise getirdi. Çok kısaydı, kalça kısmı da dardı ama hareli ipekten, mavi ve kaliteli bir şeydi. Daha önce başkası tarafından giyilmiş olduğu aşikârdı; üstünde ter damlacıkları vardı ve kokuyordu - korku kokusu, diye düşündü Brianna, kendini elbisenin içine zorla sokarken.

Emmanuel onu alt kata indirirken Brianna da terlemeye başladı, her ne kadar açık pencerelerden gelen esinti perdeleri yerinden oynatacak kadar güçlü olsa da. Evin büyük kısmı sadeydi, yerler ahşap parkelerle kaplıydı ve mobilya namına da taburelerle karyolalardan başka pek bir şey yoktu. Emmanuel’in onu soktuğu oda, sanki tamamen başka bir eve ait gibiydi.

Renkleri birbirine girmiş, zengin Türk kilimleri zemini kaplıyordu; bunların üstündeki ahşap oymalı, ipek kumaşlı mobilyaların hepsi, farklı stillerde olsalar da çok zarifti. Her yüzey gümüş ve kristal renklerle parıldıyordu. Oda için fazla büyük bir avize, kristal süsleriyle odayı minik gökkuşaklarına boğuyordu. Burası, bir korsanın gözünden, zengin bir adamın odasıydı - stilden ve tarzdan yoksun, salt müsriflikten ibaret bir yığın.

Gelgelelim pencere kenarında oturmakta olan zengin adamın etrafındakilere aldırdığı yoktu. İncecik, peruklu, adem elması çıkık, otuzlarında gösteren bir adamdı bu - tenindeki kırışıklıklar ve sarı ton, tropik bir hastalığa yakalandığının göstergesiydi. Brianna içeri girerken adam kapıya döndü, sonra da ayağa kalktı.

Bonnet misafirinin gönlünü hoş tutmuştu; masadaki sürahiye iki kadeh eşlik ediyor, havaya brendinin tatlı, yoğun kokusunu yayıyordu. Brianna midesinin biraz rahatsızca kımıldadığını hissetti, Türk halılarından birine kussa ona

neler yapabileceklerini hayal etti.

“Hah, gelmişsin canım,” dedi Bonnet, gelip Brianna’nın elini tutarak. Brianna elini çekmeye çalışmasına rağmen Bonnet bu hareketi görmezden gelip onu cılız misafire doğru, beline bir el koyarak ittirdi. “Gel, Bay Howard’a selam ver tatlım.”

Brianna sırtını dikleştirdi -dik durunca adamdan en az on santim daha uzun olduğu ortaya çıktı- ve adama öfkeyle baktı.

“Ben burada isteğim dışında tutuluyorum Bay Howard. Kocam ve babam-aah!” Bonnet bileğini tutup sertçe bükmüştü.

“Çok güzel, değil mi?” dedi normal bir sesle, sanki Brianna hiç konuşmamış gibi.

“Ah, evet. Hem de nasıl. Ama çok uzun…” Howard, Brianna’nın etrafında döndü, onu şüpheci gözlerle süzdü. “Kızıl saçlı Bay Bonnet? Ben sarışınlardan hakikaten daha çok hoşlanırım.”

“Demek öyle seni pis sıçan!” diye terslendi Brianna birden, bileğindeki acıya rağmen. “Bu seçicilikle nasıl yaşıyorsun sen?” Kendini ani bir hareketle çekip Bonnet’den kurtuldu, Howard’ın üstüne yürüdü.

“Bana bak,” dedi, soğukkanlılığını kaybetmediğini anlatacak bir sesle -adam ürkek gözlerini fazla hızlı kırpıştırmaya başlamıştı- “ben çok iyi bir aileden geliyorum, *mükemmel* bir aileden. Buraya kaçırılarak getirildim. Babamın adı James Fraser, kocamın adı Roger MacKenzie ve halam da River Run çiftliğinden Hector Cameron’ın karısı.”

“İyi bir aileden mi geliyor gerçekten?” Howard daha ilgiliydi artık, Bonnet’ye döndü.

Bonnet onaylar şekilde başını eğdi.

“Öyledir efendim. Kanı çok asildir!”

“Hmm. Sağlıklı da görünüyor.” Howard incelemeye devam etti, yaklaştı. “Doğurdu mu daha önce?”

“Evet efendim, çok sağlıklı bir oğlu oldu.”

“Dişler?” Howard parmak uçlarında yükseldi, merakla baktı; Bonnet de Brianna’nın kolunu arkasında kıvırıp sabit durmasını sağladı, sonra da saçlarını çekip ağzını açmasına neden oldu.

Howard fırsattan istifade edip Brianna’nın çenesini tek eliyle tuttu, öteki eliyle ağzının kenarını çekiştirdi, azı dişlerini dürterek kontrol etti.

“Çok güzel,” dedi. “Cildi de çok iyiymiş açıkçası. Ama- ”

Brianna çenesini o anda kurtardı ve son gücüyle Howard’ın başparmağını ısırdı. Etin dişlerinin arasında yer değiştirdiğini hissetti, aniden ağzına kanın bakırlı tadı geldi.

Howard geri çekildi ve Brianna’ya vurmaya çalıştı; Brianna o anda parmağı bırakıp yana kaçtı ve yumruğunu yanağını sıyırıp geçmesini sağladı. Bonnet onu bırakınca geriye doğru iki adım atıp sırtını duvara dayadı.

“Parmağımı kopardı kaltak!” Gözleri acıyla dolan Bay Howard yaralı elini göğsünün üstünde tutuyor, ayakta güçlükle duruyordu. Yüzü öfkeyle dolunca Brianna’ya doğru atıldı, sağlam elini hazırladı ama Bonnet tarafından bileğinden yakalanıp kenara çekildi.

“Sakin olun beyefendi,” dedi. “Ona zarar verebileceğinizi sanmayın sakın. O henüz size ait değil.”

“Kimin olduğu umurumda değil,” diye bağırdı Howard, kan yüzüne hücum etmişti. “Geberteceğim onu dayaktan!”

“Ah, öyle demek istemediniz herhalde Bay Howard,” dedi Bonnet, neşeli ve sakinleştirici bir tonla. “Öyle bir şey yapsanız çok yazık olurdu. Siz kızı bana bırakın, olur mu?” Cevap beklemeksizin Brianna’yı peşinden sürükleyerek odanın karşı kısmına götürdü ve bütün bunlar olurken kapı ağzında sessizce beklemekte olan uşağa doğru fırlattı.

“Dışarı çıkar şunu Manny, biraz terbiye öğretiver orada, tamam mı? Geri getirmeden önce ağzını da tıka.”

Emmanuel gülümsemedi ama gözbebeksiz gözlerinin siyah derinliğinde bir şeyler parıldadı. Parmaklarını Brianna’nın bilek kemiklerinin arasına daldırdı; Brianna boşuna bir çabayla kendini çekti, kurtulmaya çalıştı. Seri bir hamleyle, İbo kabilesinden gelme uşak, kolunu onun arkasına kıvırdı ve öne doğru ittirdi. Tendonları kopmaya başlarken acı koluna boydan boya yayıldı; Emmanuel daha da sertçe çekti. Brianna’nın gözleri karardı, karaltının içinden Bonnet’nin sesinin Emmanuel’e seslendiğini duydu.

“Aman yüzüne vurma Manny, kalıcı bir şey de olmasın.”

***

Howard’ın sesi artık o öfkeli, boğuk tonu yitirmişti. Hâlâ boğuktu aslında ama bu sefer onun yanında korkuya benzer bir şey de vardı.

“Aman Tanrım,” dedi. “Aman… Tanrım.”

“Şahane bir güzellik, öyle değil mi?” diye ona katıldı Bonnet.

“Şahane,” diye tekrar etti Howard. “Gördüğüm en güzel şey olabilir, ah… Teni de bembeyaz! Acaba- ” Adamın sesindeki açlık çok belliydi; Brianna onun ayak seslerini halıda hissetti, yarım saniye sonra elini de kalçasında hissetti. Ağzındaki bezin arkasından panik dolu bir ses çıkardı ama masaya zorla, yüzüstü eğilmişti ve masanın kenarı diyaframını eziyordu, bu yüzden sesi boğuk ve minik bir ciyaklamadan ibaret kaldı. Howard neşeyle güldü ve elini çekti.

“Bak,” dedi heyecanlı bir sesle. “Bak, görüyor musun? Elimin mükemmel bir izi, beyazlığın üstünde kıpkırmızı… ne kadar çekici… ah, geçiyor. Hemen şöyle- ”

Brianna bacaklarını kapadı, kaskatı kesildi; Bonnet özel yerlerini biraz okşadı, sonra çekildi, hatta boynundaki elini de çekti, çünkü müşterisini maldan uzak tutmakla meşguldü.

“Sanırım bu kadarı yeter beyefendi. Sizin malınız değil sonuçta - henüz.” Bonnet neşeyle ama emin bir tonla konuşuyordu. Howard ona hemen bir miktar önerdi ve Brianna’nın ağız bağının arkasından bağırmasına neden oldu fakat bu Bonnet’yi yalnızca güldürdü.

“Çok cömertsiniz efendim ama kabul edersem öteki müşterilerimize ayıp olur, onlara bir teklif yapma şansı dahi vermemiş olurum, değil mi? Sağ olun ama bu parçayı ihaleye çıkaracağım. Sanırım sizin hakkınız şimdilik bu kadar.”

Howard itiraz etti, fiyatı artırmak istedi -samimi bir acelecilikle bekleyemeyeceğini, kızı çok arzuladığını, havanın da beklenmeyecek kadar sıcak olduğunu söyledi- ama Bonnet’nin kendisine karşı koymasına engel olamadı. Birkaç dakika sonra odadan çıkarıldı, Emmanuel onu uğurlarken hâlâ itiraz ediyordu.

Bonnet elini boynundan çeker çekmez Brianna ayağa kalkmış, eteklerini hemen aşağı ittirmeye başlamıştı. Emmanuel ağzının yanı sıra ellerini de arkasında bağlamıştı. Zaten yapmamış olsa, Brianna muhtemelen Bonnet’yi çıplak elleriyle öldürmeye çalışırdı.

Bu düşüncesini yüzüne de yansıtmış olmalıydı, çünkü Bonnet ona baktı, sonra tekrar baktı ve güldü.

“Çok iyiydin canım,” dedi ve uzanıp ağzındaki bağı çıkardı. “Bu adam senin kıçını tekrar elleyebilmek için varını yoğunu önüme dökecek.”

“Seni pislik… sen- ” Öfkeyle titriyordu, muhatabının hakkını verecek bir itham bulamamak da pek yardımcı olmuyordu. “Geberteceğim seni!”

Bonnet tekrar güldü.

“Ah, yapma tatlım. Kıçını biraz kızarttık diye mi yani? Sol testisimin diyeti olarak al bunu istersen ya da bir kısmı diyelim.” Sonra da Brianna’nın çenesinin altını okşadı ve sürahinin durduğu masaya doğru ilerledi. “Bir içkiyi hak ettin şimdi. Brendi mi, siyah bira mı?”

Teklifi reddetti, öfkesini korumak istiyordu. Yanakları da kalçaları gibi kıpkırmızı kesilmişti.

“Ne demek o ‘ihale’?” diye hesap sordu adama.

“Bence gayet açık tatlım. Kelimenin anlamını biliyorsundur.” Bonnet alaycı bir bakış attı ve kendisine biraz brendi koyup iki yudumda içti. “Oh.” Nefesini verdi, gözlerini kırpıştırdı, sonra kafasını iki yana salladı.

“Yaa. Senin gibi bir kız için iki tane daha müşterim var canım. Yarın ya da sonraki gün gelip göz atacaklar. Sonra tekliflerini alacağım; herhalde cuma günü Hint adalarına doğru yola çıkmış olursun diye düşünüyorum.”

Sesi son derece ciddiydi. İçinde yükselen hiddeti en fazla körükleyen de bu ton oldu. Bir iş meselesi, bir meta olmuştu. Bonnet için ve onun yerin dibine batası müşterileri için - Bay Howard bunu fazlasıyla belli etmişti. Brianna’nın ağzından çıkanlar önemli değildi; kim olduğu ya da ne istediği hakkında söyledikleri, onların umrunda değildi.

Bonnet o sırada yüzünü izliyor, yeşil gözleriyle onu iyice tartıyordu. Aslında kim olduğu Bonnet’nin umrundaydı; Brianna bunu fark etti ve midesi düğümlendi.

“Kıza ne yaptın Manny?” diye sordu.

“Tahta kaşık,” dedi uşak duygusuzca. “İz istememiştiniz.”

Bonnet kafasını salladı, düşünceliydi.

“*Kalıcı* iz istememiştim,” diye düzeltti. “Bay Ricasoli için olduğu gibi bırakacağız sanırım ama Bay Houvener… eh, bekleyip görelim.”

Emmanuel kafasını sallamakla yetindi ama gözleri birden Brianna’ya döndü ve onu incelemeye başladı. Midesi o anda tersine döndü ve Brianna kustu, güzelim ipek elbiseyi mahvetti.

***

İnce kişneme sesleri ona kadar geldi; vahşi atlar sahilde tepiniyorlardı. Eğer bu bir aşk romanı olsaydı, diye düşündü Brianna acı bir şekilde, yatak örtülerini birbirine dolayıp halat gibi kullanarak aşağı iner, sonra at sürüsünü

bulur ve atlarla gizemli bir şekilde anlaşabildiği için bir tanesini binmeye ikna edip kaçardı.

Fakat odada yatak örtüsü yoktu, yalnızca pasaklı, içi denizçimleriyle doldurulmuş bir şiltesi vardı. Hem, o vahşi atlara yaklaşmak bile… Aklına o an Gideon geldi ve gözleri ıslandı.

“Hah, şimdi kafayı yemeye başladın,” dedi seslice, gözlerini silerken. “At için ağlıyorsun.” Ama herhangi bir at değil, Gideon içindi gözyaşları. Onu düşünmek, Roger’ı düşünmekten iyiydi ya da Jem’i. Hayır, Jem’i asla düşünemezdi; ne oğlanı, ne oğlanın onsuz, annesi tarafından neden terk edildiğini bilmeden büyüyecek olma ihtimalini. Tabii yeni çocuğu da düşünemezdi, bir kölenin çocuğu olmanın nasıl bir şey olabileceğini de.

Ama onları düşünüyordu işte ve bu düşüncesi, o anki umutsuzluğunu atlatması için yeterliydi.

Pekâlâ, o halde. Kaçacaktı buradan. Mümkünse Bay Ricasoli’yle Bay Houvener teşrif etmeden önce. Odanın içinde bininci kez huzursuzca dolanmaya başladı ama sonra kendini yavaşlamaya, etrafında işe yarar neler olduğunu keşfetmeye zorladı.

Çok az eşya vardı, hepsi de kullanışsızdı. Yemek verilmişti, yıkanması için su da verilmişti, bir tane kumaş havlu ve tarak da bunlara eklenmişti. Tarağı eline alıp silahtan sayılıp sayılmayacağını bir ölçtü, sonra bir kenara fırlattı.

Baca deliği odasından geçiyordu ama şömine yoktu. Tuğlalara birkaç darbe indirdi, yemek kaşığıyla sıvayı kazımaya çalıştı. Sıvanın iyice kazınabilecek kadar çatladığı bir yer buldu ama on beş dakikalık bir çabadan sonra, ancak beş santimlik bir kısmı kazıyabilmişti ve sarf ettiği eforun tuğlaya herhangi bir etkisi yoktu. Bir ay içinde çabaları sonuç verebilirdi ancak kendisi kadar iri birinin on sekizinci yüzyıla ait baca deliğinden geçmesi…

Yağmur yağmak üzereydi; cüce palmiyelerin yapraklarının rüzgârla hışırtısı kulaklarına geldi ve yağmur kokusunu da beraberinde getirdi. Güneşin batmasına daha vardı fakat bulutlarla kararan gökyüzünde kaybolmuştu; oda artık loştu ve içinde mum da yoktu - gerçi kimse bir şeyler okumasını ya da dikiş dikmesini beklemiyordu.

Kendini pencerenin parmaklıklarına onuncu kez fırlattı ve sonuç yine hüsrandı. Yine, bir ay boyunca kaşığın arka tarafını baca tuğlalarına sürte sürte keskinleştirebilir, sonra da pencerenin önündeki metal çerçeveyi yontup belki de bir-iki parmaklığı yerinden sökebilirdi. Ama bir ay vakti yoktu.

Giysiyi elinden almışlardı ve Brianna’yı korsesi ve kombinezonuyla

bırakmışlardı. O da bir şeydi. Korsesini çıkardı ve dikişlerin bittiği yeri çekiştirerek korsenin balenini çıkardı - düz, otuz santimlik, göğüs kafesinden göbek deliğine kadar giden, fildişi rengi bir şerit. Taraktan daha iyi bir silah olacağı kesindi. Şeridi bacaya doğru götürdü ve ucunu tuğlaya sürtüp sivriltmeye başladı.

Bununla birini öldürebilir miydi acaba? *Kesinlikle,* diye düşündü öfkeyle. *O kişi de lütfen Emmanuel olsun.*

108. Çok Uzun

Roger sahil yakınındaki kalın mumağaçlarının arkasında bekledi; biraz ötesinde Ian'la Jamie de beklemekteydiler.

İkinci gemi sabah gelmişti ve köle gemisine aşırı yakın bir yere demir atmıştı. Roarke'ın teknesinin yanından ağlar atarak kendilerine balıkçı süsü vermiş ve böylece onları izleyebilmişlerdi; önce köle gemisinin kaptanı karaya çıkmış, bir saat sonra da onu ikinci gemiden indirilen, içinde iki adam ve bir sandık taşıyan bir tekne takip etmişti.

"Bir centilmen," demişti Claire, onları dürbünden inceleyerek. "Peruklu, iyi giyimli. Öteki de bir çeşit hizmetçi. Sizce bu adam Bonnet'nin müşterilerinden biri mi?"

"Bence öyle," demişti Jamie, teknenin kıyıya çıkışını izlerken. "Bizi biraz kuzeye götürün Bay Roarke, karaya çıkacağız."

Böylece Jamie ve Ian'la birlikte, sahilden yarım mil öteye çıkmışlar ve ormandan geçip çalıların içindeki yerlerini almışlar, beklemeye başlamışlardı. Güneş fena yakıyordu ama denizin bu kadar yakınında oldukları için beraberinde bir de serin esinti vardı; gölgelerin içinde, sinekler de olmasa, pek rahatsız değillerdi. Roger belki de bacağından yukarı tırmanmaya çalışan yüzüncü böceği kovaladı.

Bekleyiş onu çok geriyordu. Derisi kaşınıyordu ve mangrovun kendine has, aromatik çamlarla yosunun karışık kokusu, ayağının altında ezilen deniz kabuklarıyla birleşince, aklına detaylı bir şekilde Lillington'ı öldürdüğü gün geliyordu.

O gün de Stephen Bonnet'yi öldürmek için harekete geçmişti. Ama o kaypak korsan haberdar olunca pusu kurulmuştu. Böyle bir ormanda kendi leşini bırakmamış olması Tanrı'nın bir lütfuydu - tabii işin içinde bir de Jamie Fraser'ın yetenekleri vardı.

Boğazı yine düğümlendi ama şimdi açmak için şarkı söyleyemez, bağıramazdı.

Dua etmesi gerektiğini düşündü ama edemedi. Brianna'nın kaçırıldığını öğrendiğinden beri kalbinde yankılanan o küçük talep bile -*Tanrım, güvende olsun*- önemsiz gelmeye başlamıştı. Aklından geçeni -*Tanrım, onu*

öldürebilirim- kendi kendine bile söyleyemiyordu.

Kasten cinayet arzulamak… bu duayı Tanrı'ya kabul ettirmeye kalkışamazdı.

Bir an, Jamie'yle Ian'ın kendi gazap ve intikam tanrılarına olan inançlarını kıskandı. Roarke'la Moses balıkçı teknesini getirirlerken, Jamie'nin Claire'e bir şeyler mırıldandığını, kadının elini elleri arasına aldığını görmüştü. Sonra Claire kocasına Galce dua etmişti - savaşa giden adamı Mikail'in korumasına emanet etmişti.

Ian bağdaş kurup sessizce oturmakla yetinmiş, yaklaşan sahili duygusuz gözlerle izlemişti. Dua ettiyse de kime olduğunu bilmek imkânsızdı. Ama karaya çıktıklarında, o minik koylardan birinin kıyısında durup parmaklarına çamur sürmüş, yüzünü dikkatlice boyamıştı - alnından çenesine biz çizgi, sol yanağına dört paralel, sağ gözünün etrafına kalın bir çember. Gerçekten çok rahatsız edici bir görüntüydü.

Apaçıktı ki ikisinin de yapacakları şeyle ilgili en ufak bir rahatsızlık duydukları yoktu. Hatta Tanrı'dan yardım istemekte de bir sakınca görmüyorlardı. Roger onları çok kıskanıyordu.

İnat dolu bir sessizlik içinde oturdu, cennetin kapılarının ona kapandığını hissetti. Eli bıçağının sapındaydı, kemerinde bir tüfek asmıştı; cinayet planlıyordu.

Öğleni biraz geçe, köle gemisinin yapılı kaptanı ayaklarını kuru çam yapraklarının üstünde sürüye sürüye geri geldi. Adamın geçmesine izin verdiler, beklediler.

Akşamüstü yağmur yağmaya başladı.

***

Sırf can sıkıntısından yine uyuyakalmıştı Brianna. Yağmur yağmaya başladı; ses onu hemen uyandırdı, sonra damlaların palmiye yapraklarından yapılma çatıyı usulca dövüşünün sesiyle, daha derin bir mayışıklığa sevk etti. Serin damlalardan biri yüzüne düşünce tekrar uyandı; bu damlayı birkaç yoldaşı takip etti.

Doğruldu, anlık bir afallamayla gözlerini kırpıştırdı. Yüzünü ovalayıp kafasını kaldırdı; sıva tavanda ıslak bir bölge vardı ve bölgenin etrafı, önceki sızıntılardan kalma daha geniş bir alanla çevriliydi. Damlalar tam ortada, sanki sihirli bir şekilde toplanıyorlardı, sonra mükemmel yuvarlaklığa ulaşınca, birbiri ardına şilteye hücum ediyorlardı.

Brianna yatağı suyun menzilinden çekmek için ayağa kalktı ama durdu.

Yavaşça sırtını dikleştirdi, ıslak bölgeyi eliyle kontrol etti. Zamanı için gayet normal bir tavandı, iki metre on santimden alçaktı; Brianna uzanınca rahatlıkla yetişiyordu.

“Kız çok uzun,” dedi seslice. “Ha şunu bileydiniz.”

Elini ıslaklığa dümdüz yapıştırdı ve tüm gücüyle ittirdi. Islak sıva hemen yerinden oynadı ve arkasındaki kuru tirizler de onu takip etti. Brianna elini geri çekti ve kolunu tirizin kenarıyla sıyırdı; yeni oluşmuş delikten biraz kirli su, kırkayaklar, fare dışkıları ve palmiye hasırları döküldü.

Brianna elini kombinezonuna sildi, sonra uzanıp deliğin kenarını tuttu ve çekti, sıva ve tiriz yığınları elinde kaldı. Bunu omuzlarının geçebileceği bir delik yapana kadar tekrarladı.

“Tamam,” diye fısıldadı bebeğe ya da kendisine. Odaya bir göz attı, korsesini üstüne geçirdi, sonra da sivrilttiği korse balenini yerine yerleştirdi.

Ardından yatağın üstüne çıktı, derin bir nefes aldı ve ellerini suya dalacakmışçasına birleştirip deliğin içinde tutunabileceği, sağlam bir şey aradı. Yavaş yavaş, ter içinde kalarak kendini kaldırdı ve sivri yaprakların olduğu sazdan çatıya çıktı. Dişleri sıkılıydı, gözlerini üstüne saldıran böcek ve sineklerden korunmak için kapamıştı.

Nemli açık havaya kafasını zorla çıkardı ve hırıltılı bir nefes aldı. Tek kolunu bir kirişin üstünden geçirmişti, oraya iyice tutunarak kendini daha da yukarı çekti. Bacakları havayı dövdü, boş bir çabayla kendine itiş sağlamaya çalıştı; Brianna omuz kaslarının yırtıldığını hissetti ama çaresizliğinin verdiği kuvvetle kendini yukarı çıkarmayı başardı - bir de Emmanuel’in odaya gelip onu o halde yakalamasının korkusu vardı.

Her tarafını sıyıran sivri yaprakların acısıyla dışarı çıktı ve ıslak palmiye hasırlarının üstüne yattı. Yağmur tüm şiddetiyle yağmayı sürdürüyordu; Brianna’nın sırılsıklam olması saniyeler aldı. Biraz uzağında, palmiye yapraklarının arasından yükselen bir yapı gördü ve yavaş yavaş oraya sürünmeye başladı. Ağırlığıyla çatıyı çökertecek diye ödü patlıyordu, bu yüzden zemini el ve dirsekleriyle sürekli kontrol ediyordu.

Oraya vardığında anladı ki burası kirişlerin üstüne sağlamca yerleştirilmiş küçük bir platformdu. Öteki tarafında çıkıntı olan bu platforma doğru süründü, üstüne çıktı ve çömeldi, nefes nefese kalmıştı. Kıyıya hâlâ yağmur yağıyordu ama denizin üstünde gökyüzü çoğunlukla bulutsuzdu. Brianna’nın arka tarafında batmakta olan güneş, gökyüzüne koyu turuncu bir renk veriyordu; dağınık, siyah bulutların arasından düşen su damlaları bu kızıllığa tezat oluşturuyordu. Dünyanın sonu gelmiş gibi, diye düşündü Brianna,

kaburgaları korsesinin dantellerini sökmek istercesine yükselirken.

Çatının bu noktasından bakınca maki ormanının ötesini de görebildi; penceresinden görünen sahil manzarasını daha açıkça görebiliyordu - aynı zamanda onun ardında, demir atmış iki gemiyi de.

Birbirinden oldukça uzaktaki iki tekne sahile çıkmıştı - her gemiden bir tane, diye düşündü, biri Howard'ın, öteki de köle tacirinin olmalıydı. Aşağılanmış olmanın öfkesi bir anda vücudunu sarstı - yağmurun teninde buharlaşmıyor olmasına şaşırmaya başladı. Ama o konunun üstünde duracak vakti yoktu.

Yağmurun patırtısının arasında insan sesleri duyunca hemen eğildi ama sonra kafalarını kaldırıp oraya bakma ihtimallerinin çok düşük olduğu aklına geldi. Kafasını çıkıntının arasından bakabilecek kadar kaldırdığında, ağaçların içinden sahile giren siluetler gördü - tek sıra halinde, zincirlenmiş adamlar ve onlara eşlik eden muhafızlar.

"Josh!" Görebilmek için gözlerini kıstı ama alacakaranlığın tekinsiz ortamında başarılı olması mümkün değildi. Tulani ikilisinin uzun, ince bedenlerini seçebildiğini düşündü, onların arkasındaki kısa olan da belki Josh'tu ama anlayabilmesinin bir yolu yoktu.

Acizliğin siniriyle parmaklarını çıkıntının kenarında sıktı. Onlara yardımcı olamazdı, biliyordu ama izlemek zorunda kalması… İzlemeye devam ederken sahilden ince bir çığlık koptu. Bunun ardından, ormanın içinden daha da küçük bir siluet çıktı, etekleri uçuştu. Muhafızlar ürkerek oraya döndüler; bir tanesi Phaedre'yi tutmayı başardı -bu o olmalıydı- ama kız yine de "Josh! Josh!" diye, acı acı bağırdı.

Kendini muhafızın elinden kurtarmak için elinden geleni yaptı - zincirlenmiş adamlardan birkaçı aniden dönüp ötekine saldırdı. Birbirlerine giren adamlar kumun üstüne düştüler; tekneden onlara doğru koşan biri vardı, elinde de bir şey…

Ayaklarındaki titreşim, dikkatini sahildeki sahneden çekmesine neden oldu.

"Eyvah!" dedi istemsizce. Emmanuel'in kafası çatının kenarından çıkmış, hayret dolu gözlerle ona bakıyordu. Adam sonra yüzünü buruşturdu ve kendini yukarı çekti. Evin yan tarafında bir merdiven olmalı, diye düşündü Brianna, tabii olacak, bir gözcü platformu yapıyorsan, ona çıkmak için bir aracın da olur herhalde.

Aklı bu yersiz laflarla meşgul olurken vücudu daha emin adımlar atıyordu. Sivrilttiği korse balinasını çıkarmış ve çömelmişti, Ian'ın öğrettiği gibi elini

aşağıda tutuyordu.

Emmanuel elindeki şeyi görünce alaycı bir ifadeyle baktı onu yakalamaya çalıştı.

***

Centilmen görünür mesafeye gelmeden çok önce sesini duyabiliyorlardı. Kendi kendine, Fransız aksanıyla, yumuşak bir şarkı söylüyordu. Tek başınaydı; ormanda ilerlerlerken hizmetçisi gemiye dönmüş olmalıydı.

Roger yavaşça ayağa kalktı, seçtiği çalının arkasına çömeldi. Tutulmuş bacak ve kollarını fazla çaktırmadan gerdi.

Centilmen onun hizasına gelince Jamie patikaya, adamın önüne fırladı. Kısa boylu, züppece görünümlü bu adam, bir kız gibi ciyakladı. Ama kaçmaya fırsat bulamadan kolunu Jamie'ye kaptırdı; Jamie mutlulukla gülümsedi.

"Hizmetinizdeyim beyefendi," dedi nazikçe. "Acaba, merak ettim de Bay Bonnet'yi ziyaret etmiş olabilir misiniz?"

Adam şaşkın bir ifadeyle göz kırpıştırdı.

"Bonnet? Ee, şey… evet."

Roger göğsündeki ağırlığın aniden gevşediğini hissetti. *Tanrı'ya şükür.* Doğru yerdeydiler.

"Siz kimsiniz beyefendi?" diye hesap sordu küçük adam, kolunu Jamie'den kurtarmaya çalışıp başarısız olurken.

Artık gizlenmeye gerek yoktu. Roger ve Ian çalılardan çıktılar; Ian'ın savaş boyalarını görünce adamın nefesi kesildi, bakışları daha sonra Jamie'yle Roger arasında gidip geldi.

Aralarındaki en uygar görünümlü olanın Roger olduğuna karar verdikten sonra, centilmen ona yanaştı.

"Yalvarırım beyefendi, kimsiniz, ne istiyorsunuz benden?"

"Kaçırılmış genç bir kadını arıyoruz," dedi Roger. "Çok uzun boylu, kızıl saçlı genç bir kadın. Onu görmüş- " Lafını bitirmesine gerek kalmadan, centilmenin gözlerinin panikle büyüdüğünü fark etti. Bunu Jamie de görmüştü; hemen adamın bileğini kıvırdı, dizlerinin üstüne çökmesini sağladı.

"Sanıyorum ki beyefendi," dedi Jamie, sımsıkı tuttuğu adama gösterdiği nezaketten en ufak bir taviz vermeksizin, "bildiklerinizi bize anlatmanız konusunda sizi uyarmalıyız."

***

Kendisini yakalamasına izin veremezdi. Bilinçli tek düşüncesi buydu. Adam silahsız koluna saldırınca kendini çekti, yağmurla kayganlaşmış kolunu kurtardı ve aynı hareketin devamında ona saldırdı. Silahının ucuyla adamın kolunu çizdi, kırmızı bir iz bıraktı ama Emmanuel bunu umursamadan tekrar saldırdı. Brianna çıkıntının üstünden sırt üstü düştü, yaprakların üstünde saçma bir denge kurdu ama kendini yakalatmamayı başarmıştı; Emmanuel bütün çatıyı inleten bir küt sesiyle, platformda dizlerinin üstüne çökmüştü.

Brianna çatının kenarına doğru can havliyle süründü, el ve dizleri dalların arasından çıkıp duruyordu. Sonunda kenara varınca bacaklarını boşluğa bıraktı, merdivenin basamakları için oraları yoklamaya başladı.

Emmanuel peşinden gelmiş ve el bileğini mengene gibi yakalamış, onu tekrar çatıya çekmeye çalışıyordu. Brianna boştaki elini geri çekti ve korse balenini adamın yüzüne bütün hışmıyla sapladı. Adam böğürerek bileği bıraktı; Brianna elini kurtardı ve düştü.

Kumların üstüne sırt üstü düştü, darbenin çıkardığı kemik titreten küt sesiyle birlikte geçici bir felç hissetti, nefes alamadı. Çatıdan muzaffer bir bağırış geldi, bunu nefret dolu bir hırıltı izledi. Emmanuel onu öldürdüğünü sanmıştı.

Harika, diye düşündü Brianna sersem sersem. Öyle düşün sen. Düşüşün şokunu üstünden atmaya başlamıştı; diyaframı hareket etmeye başladı ve o harika havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi. Hareket edebilecek miydi?

Bilmiyordu ve denemeye de cesaret edemiyordu. Yağmurla buğulanmış kirpiklerinin arasından, Emmanuel'in cüsseli vücudunun çatının kenarından sarkıp Brianna'nın bulamadığı merdiven basamaklarına adım attığını gördü.

Düştüğünde korse balenini kaybetmişti ama o anda, kafasından yirmi-otuz santim ötede parıldadığını gördü. Emmanuel'in kısa bir süre ona sırtını dönmüş olmasını fırsat bilerek ona uzandı, eline aldı, sonra da ölü taklidi yaptı.

***

Ormanın içinden, yakın mesafeden gelen sesi duyduklarında eve neredeyse varmışlardı. Roger donakaldı, sonra patikadan çıkıp eğildi; Jamie'yle Ian çoktan ağaçların arasına dalmışlardı. Sesler patikadan da gelmiyordu aslında, biraz daha soldan geliyordu - erkek sesleri emir veriyordu ve ayak sesleriyle ritmik metal şıngırtıları ona eşlik ediyordu.

Bir panik dalgası vücudunu kapladı; Brianna'yı mı götürüyorlardı yoksa? Zaten yağmurdan sırılsıklam olmuştu ama teninden o anda fışkıran soğuk ter

damlacıkları yağmurdan daha serindi.

Howard, yani ormanda gözünü korkuttukları adam, Brianna'nın evin içinde, güvende olduğu konusunda onları temin etmişti ama ne kadarını bilebilirdi ki? Roger kulak kesildi, bir kadın sesi olup olmadığını duyabilmek için odaklandı ve o anda ince bir çığlık duydu.

Hemen oraya doğru hareketlendi, yolda Jamie'yi buldu; kayınpederi kolundan çekti.

"Brianna değil bu," dedi hemen. "Ian gidecek. Sen benimle eve!"

Tartışacak zaman yoktu. Sahildeki şiddet dolu sesler kulağına gelmeye devam ediyordu fakat Jamie'nin haklı olduğunu da biliyordu; ses Brianna'nın değildi. Ian sahile doğru koşuyordu ve sessiz olmaya da çalışmıyordu.

Anlık bir tereddütle Ian'ın peşinden gidip gitmemeyi tartan Roger, birkaç saniye sonra Jamie'nin arkasından eve doğru koşmaya başladı.

***

Emmanuel üzerine eğildi; Brianna cüsseyi hisseder hissetmez bir yılan gibi saldırdı, sivri silahını adamın kafasına nişanladı. Gözünü ya da boğazını yarmak istedi ya da en azından adamın istemsizce geri çekilerek avantajsız olacağı bir pozisyona getirmeyi umdu.

Adamın geri kaçmasını sağladı, evet ama Emmanuel sandığından daha hızlıydı. Tüm gücüyle saldırdı ve korse balenini adamın kolunun altına geçirdi. Emmanuel bir an ağzı açık, inanamaz bir ifadeyle kalakaldı, koltukaltına saplanmış çubuğa baktı. Sonra onu çıkardı ve Brianna'ya öfke dolu bir haykırışla saldırdı.

Ama Brianna ayağa kalkmış ve ormana doğru koşmaya başlamıştı bile. İlerisinde bir yerlerden başka bir bağırış sesi geldi - kan donduran bir çığlıktı bu. Sonra bir tane daha, bir tane daha - evin ön tarafından geliyordu sesler.

Sersemlemiş, ürkmüş bir halde koşmaya devam etti; zihni o sırada, duyduğu çığlıkların içinde kelimeler olduğunu henüz kavrıyordu.

"Casteal DHUUUUUUUIN!"

Baba, diye düşündü sonsuz bir hayretle ve o anda yerdeki bir dala takılıp tepetaklak oldu, yere kontrolsüzce yığıldı.

Ayağa kalkarken, *bebeğe zarar gelmemiştir umarım*, diye düşündü ve başka bir silah bulmak için etrafı yokladı.

Parmakları titriyordu, çalışmıyorlardı. Toprağı tırmaladı. Emmanuel birkaç

saniye sonra arkasından geldi, kolunu yakaladı ve kindar bir nida çıkardı: “HA!”

Şokla sendeleyen Brianna, görüşünün kenarında grilikler olduğu fark etti. Sahilden gelen kan dondurucu ciyaklamaları hâlâ duyabiliyordu ama evin etrafında bağıran kalmamıştı. Emmanuel tatmin ve tehdit dolu bir şeyler söylüyordu fakat dinleyen yoktu.

Adamın yüzünde bir sorun var gibiydi; odaktan kayıp duruyordu sanki. Brianna gözlerini ısrarla kırpıştırdı, görüşünü düzeltmek için kafasını iki yana salladı ama sorunun gözlerinde olmadığını anladı. Emmanuel’in yüzündeki hınç dolu ifade, yerini saf bir hayrete bırakmıştı. Adam kaşlarını çattı, dudaklarını kastı, gözlerini iki-üç kez kırpıştırdı. Sonra minik, boğuk bir ses çıkardı, elini göğsüne götürdü ve diz çöktü ama Brianna’nın kolunu yine de bırakmadı.

Emmanuel yere düştü; Brianna da onun üstüne yuvarlandı fakat adamın gücünü bir anda kaybetmesini fırsat bilip kendini hemen kurtardı ve nefes nefese ayağa fırladı.

Sırt üstü yatmış, bacakları altında kıvrılmış olan adamın duruşu, aslında şaşırtıcı bir poz olabilirdi - tabii hâlâ yaşıyor olsaydı. Brianna derin bir nefes aldı, titredi, buna inanmaya bile korkuyordu. Ama adam ölmüştü gerçekten; bu görünüşün başka bir açıklaması yoktu.

Artık daha rahat nefes alıyordu ve çıplak ayaklarındaki çürüklerin, kesiklerin farkına vardı. Hâlâ afallamış haldeydi, şimdi ne yapması gerektiğini kestiremiyordu.

Bu seçim onun için bir-iki saniye sonra yapılmış oldu, çünkü Stephen Bonnet ormanın içinden onun üstüne doğru atıldı.

***

Brianna hemen atikliğine kavuştu, kaçmak için topuklarının üstünde döndü. Altı-yedi adım atabilmişti ki bir kol onu boğazından tutup havaya kaldırdı.

“Şşş, sus canım,” dedi Bonnet kulağına, zorlukla nefes alarak. Adam ateş gibiydi, kirli sakalları Brianna’nın yanağını tahriş ediyordu. “Zarar vermeyeceğim sana. Kıyıda bırakacağım seni. Ama seninkilerin beni öldürmemeleri için elimde kalan tek koz sensin.”

Bonnet önünde yatmakta olan Emmanuel’in cesedini tamamen görmezden geldi, Brianna’nın boğazını bıraktı ve kolunu tuttu, onu sahil tarafından uzaklaştırmaya çalıştı - belli ki önceki gün adaya geldiklerinde kullandığı küçük koya gitmek istiyordu. “Kımılda canım. Haydi, hemen.”

“Bırak beni!” Brianna ayaklarını yere sabitledi, kolunu sertçe çekiştirdi, kurtarmaya çalıştı. “Seninle bir yere gelmem ben. İMDAT!” diye bağırdı boğazını yırtarcasına. “İMDAT! ROGER!”

Bonnet ürktü, boştaki kolunu kaldırıp gözlerindeki yağmur damlalarını sildi. Elinde bir şey vardı; ışığın son demetleri camın üstünde parıldadı. Tanrı aşkına, adam testisini yanına almıştı.

“Bree! Brianna! Neredesin?” Roger’ın bu panik dolu sesini duymasıyla Brianna bir adrenalin patlaması yaşadı ve kolunu Bonnet’den kurtardı.

“Buradayım! Buradayım Roger!” diye bağırdı en yüksek sesiyle.

Bonnet omzunun üstünden baktı; çalılar sallanıyordu, aralarından en az iki adam gelecekti. Hiç zaman kaybetmeden ormana daldı, yolundaki daldan kaçınmak için eğildi ve yok oldu.

Bir saniye sonra Roger çalının içinden çıktı ve Brianna’ya var gücüyle sarıldı.

“İyi misin? Zarar verdi mi sana?” Roger elindeki bıçağı yere bıraktı ve Brianna’yı kollarından tuttu, gözlerini hemen karısının vücudunda gezdirdi - gözlerinde, yüzünde…

“İyiyim,” dedi Brianna, başı dönüyordu. “Roger ben-”

“Nereye gitti?” Sırılsıklam olmuş, dehşet saçan babası, elinde kamasıyla çıkagelmişti.

“Şura- ” Brianna kelimesini bile bitiremeden, dönüp eliyle gösterdiği için babasının anında oraya yönelmesine neden oldu. Bonnet’nin çamurlu kumlardaki ayak izlerini o anda fark etti. Tekrar dönemeden, Roger da babasını takip etti.

“Dur!” diye ciyakladı Brianna ama iki adamın içinden geçerken hışırdattığı çalılardan başka cevap veren olmadı.

Bir an öylece kalakaldı, başı öne düştü. Yağmur, Emmanuel’in açık gözlerinin içine doluyordu; gökyüzünün turunculuğu onlardan yansıyor, adamı Japon filmlerindeki canavarlara benzetiyordu.

Bu düşünce aklından kaybolurken Brianna’yı boş, uyuşuk bir halde bıraktı. O an ne yapması gerektiğinden emin olamadı. Sahilden ses gelmiyordu artık, Bonnet’nin kaçış sesi de çoktan yok olmuştu.

Yağmur hâlâ yağıyordu ama güneşin son ışınları ahşaptan yansıyor, gölgelerin arasındaki boşlukları garip, değişken bir ışıkla dolduruyordu - bu ışık sanki Brianna izlerken titremeye başladı; sanki gözlerinin önündeki

dünya kayboluyormuş gibiydi.

Bu hayal benzeri görüntünün ortasında kadınların belirdiğini gördü - Fulani ikizleri. Birbirlerinin eşi olan kahverengi yüzlerini, korkuyla ardına kadar açılmış kara gözlerini Brianna'ya çevirdiler, sonra da ormana kaçtılar. Brianna onlara seslendi ama uzaklaşmışlardı bile. Tarifi imkansız bir yorgunluk içinde olmasına rağmen, Brianna onları takip etti.

Ancak ne onları ne de diğerlerini buldu. Işık yok olmaya başlarken topallayarak eve geri döndü. Her yeri ağrıyordu ve yavaş yavaş, dünyada kendinden başka kimsenin yaşamadığı illüzyonuna kapılmaya başlıyordu. Yanan, küllere dönen ışık dışında bir şey yoktu.

O an aklına rahmindeki bebeği geldi, kendisini daha iyi hissetti. Yalnız değildi, ne olursa olsun. Her ihtimale karşı, Emmanuel'in cesedinin hayli uzağından geçti, sonra eve yönelmeye niyetlenmiş olmasına rağmen, oradan fazla uzaklaştı. Geri dönmek için arkasına döndüğünde, bir akıntının öteki tarafında, ağaçların altına sığınmış olan vahşi atlar gözüne çarptı.

Etraflarındaki ağaçlar kadar sakin olan hayvanların yan taraflarındaki ıslak tüyler, kestane rengi ve siyah tonlarında parıldıyordu. Brianna'nın kokusunu aldıklarında kafalarını kaldırdılar ama kaçmadılar. O büyük, kibar gözleriyle Brianna'yı incelediler.

***

Eve vardığında yağmur durmuştu. Ian sundurma basamaklarına oturmuş, uzun saçlarındaki ıslaklığı süzüyordu.

"Yüzün çamur içinde Ian," dedi Brianna, onun yanına çökercesine otururken.

"Öyle mi?" dedi Ian, yarım ağızla gülümseyerek. "Nasıl gidiyor kuzen?"

"Ee, yani… iyiyim galiba. Ne o?" Ian'ın gömleğindeki sulu kanı gösterdi. Sanki Ian'ın yüzüne bir şey çarpmıştı; çamur lekeleri haricinde burnu, alnı şişmiş, giysileri yırtılmış ve sırılsıklam olmuştu.

Ian çok derin bir nefes aldı ve sanki Brianna kadar yorgunmuş gibi, iç geçirdi.

"O küçük siyah kızı geri aldım," dedi. "Phaedre."

Bunu duymak Brianna'nın birazcık da olsa kendine gelmesine yardım etti.

"Phaedre," dedi, sanki çok uzun zaman önce tanıdığı birinin ismiymiş gibi geliyordu kulağına. "İyi mi şimdi? Nerede?"

“İçeride.” Ian kafasıyla evi gösterdi. Brianna o anda fark etti ki denizin sesi sandığı şey aslında birinin ağlama sesiydi, hem de kendisini ağlamaktan harap etmiş olmasına rağmen duramayan birinin.

“Yapma, yalnız bırak onu şimdi kuzen.” Ian’ın koluna yapışan eli Brianna’yı durdurdu. “Yardımcı olamazsın ona.”

“Ama- ”

Ian elini gömleğinin içine sokarak Brianna’yı durdurdu - boynuna astığı ahşap tespihi çıkarıp ona uzatmıştı çünkü.

“Belki bunu ister ama sonra. Bunu kumların arasında buldum… gemi gittikten sonra.”

Kaçmayı başardığından beri ilk kez Brianna’nın mide bulantısı geri geldi. Hissettiği baş dönmesi onu karanlıklara çekmeye çalışıyordu.

“Josh,” diye fısıldadı. Ian sessizce kafasını salladı, bir soru sorulmuş olmasa da.

“Üzgünüm kuzen,” dedi çok yumuşakça.

***

Roger ormanın kenarında belirdiğinde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Brianna endişelenmemişti, çünkü içinde olduğu şok o kadar derindi ki olan biteni düşünemiyordu bile. Ama Roger’ı görür görmez ayağa kalkıp ona koşmaya başladı. İçine attığı bütün korkular sonunda gözyaşlarına dönüştü ve yüzünü yağmur gibi yıkadı.

“Babam,” dedi, Roger’ın ıslak gömleğinin içine gömülmüşken, hıçkırıklar içinde. “O?”

“Bir şeyi yok. Bree benimle gelebilir misin? Birazcık daha güçlü kalabilir misin?”

Yutkunduktan sonra burnunu kombinezonunun koluna silen Brianna başını salladı ve ağırlığını Roger’ın koluna vererek ağaçların altındaki karanlığa doğru ilerledi.

Bonnet bir ağacın gölgesine dayanmış, kafası bir yana düşmüş halde duruyordu. Yüzündeki kan gömleğine doğru akıyordu. Onun halini görünce Brianna’nın içinde herhangi bir sevinç oluşmadı, yalnızca iğrendi.

Babası da aynı ağacın altında sessizce duruyordu. Brianna’yı görünce ona yaklaştı ve tek kelime etmeden sarıldı. Brianna gözlerini bir anlığına kapadı, kendini her şeyden soyutlamak, babası onu bir çocuk gibi kucağına alıp eve

götürsün istedi. Ama onu buraya getirmelerinin bir nedeni vardı: Brianna kafasını kaldırdı ve Bonnet'ye baktı.

Tebrik mi bekliyorlar, diye düşündü sersemce. Ama sonra Roger'ın söylediği şeyi hatırladı. Babası annesini katliam sahnesine götürüp cesetlere bakmasını, böylece ona zulmedenleri ölmüş olduğunu bilmesini istemişti.

"Tamam," dedi yalpalayarak. "Anladım. Evet. Ölmüş."

"Ee… hayır. Ölmedi aslında." Sesinde tuhaf bir gerginlik olan Roger öksürdü, Jamie'ye kötü kötü baktı.

"Ölsün istiyor musun kızım?" Jamie kızının omzuna kibarca dokundu. "Bu senin hakkın."

"Nasıl- " Brianna o vakur, gölgeli yüzlere, sonra da Bonnet'ye baktı ve adamın yüzündeki kanın hâlâ akmakta olduğunu o an fark etti. Ölülerden kan akmazdı, tıpkı annesinin sık sık söylediği gibi.

Jamie her yeri arayıp adamı bulduklarında ona saldırdıklarını, yağmur altında tüfekleri çalışmadığı için bıçaklarla dövüştüklerini anlattı. Hayatı uğruna savaştığının farkında olduğu için, Bonnet acımasızca ve alçakça saldırmış - Jamie'nin ceketinin omzunda kırmızı lekeli bir yarık, Roger'ın boğazının üst kısmında, şahdamarının bir-iki santim kenarında da bir çizik vardı. Ama Bonnet onları öldürmekten çok kaçıp kendini kurtarabilmek için saldırmış - ağaçların arasında, yalnızca tek kişiyle savaşabileceği bir boşluğa çekilmiş, orada Jamie'yle boğuşmuş, ondan kurtulmayı başarınca kaçmış.

Roger onu kovalamış ve kendini Bonnet'nin üstüne fırlatmış, korsanın o anda dayalı halde yatmakta olduğu ağaca kafa üstü çarpıp yığılmasını sağlamış.

"İşte böyle," dedi Jamie, Bonnet'ye sevimsiz bakışlarla dönerek. "Boynunu kırdığını ummuştum ama olmamış işte."

"Ama bilinci kapalı,"dedi Roger ve yutkundu.

Brianna anladı ve o anda hissettikleriyle, erkeklere özgü bu onur gösterisini mantıklı buldu. Bir adamı adil bir dövüşte -hatta alçakça bir dövüşte bile- öldürmek başka, bilinçsiz halde yatarken boğazını kesmek bambaşka şeydi.

Yine de bir şeyi anlamamıştı. Derken babası kamasını pantolonuna sildi ve kabzasını ona uzattı.

"Ne- ben mi?" Brianna hayret bile hissedemeyecek kadar sarsıldı. Ağır bıçağı eline aldı.

"İstersen," dedi babası, büyük nezaketle. "Sen istemezsen Roger Mac de

yapabilir ve ben de yapabilirim. Ama seçim senin *a nighean*.”

Brianna o anda Roger’ın gözlerindeki bakışı anlamlandırabildi - demek ki daha önce bu konuyu tartışmışlardı. Babasının bu seçeneği sunmasının sebebini de çok iyi anlıyordu. İster intikamı, ister affı seçerdi; adamın hayatı artık onun ellerindeydi. Derin bir nefes aldı ve bunun intikam olmayacağını anladığında, rahatlamaya benzer bir şey hissetti.

“Brianna,” dedi Roger yumuşakça, onun koluna dokunarak, “ölmesini istiyorsan söyle, ben yaparım.”

Brianna kafasını salladı ve derin bir nefes aldı. Roger’ın sesindeki vahşi arzuyu duymuştu. O anda Roger’ın o boğuk sesiyle Boble’ı öldürdüğünü ve bu anısıyla ilgili kötü rüyalarını anlatışı da Brianna’nın zihninde yankılanıyordu.

Babasının gölgeler tarafından neredeyse tamamen yutulmuş olan yüzüne baktı. Annesi onun Culloden’den sonra gördüğü pis rüyalar hakkında çok az şey anlatmıştı - ama yeter de artardı. Bunu yapmasını babasından çok zor isterdi ve Roger’ı kendi yaşadığı şeyi yaşamasın diye sakınmasınıysa hiç isteyemezdi.

Jamie kızının gözlerini üstünde hissedince kafasını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Jamie Fraser kendi kavgasına asla sırtını dönmemişti ama bu kavga onun değildi ve bunun gayet farkındaydı. Brianna aniden bir şey fark etti; bu kavga Roger’ın da değildi ama o, yükü Brianna’nın omuzlarından almaya gönüllüydü ve bunu istiyordu da.

“Eğer onu şimdi, burada öldürmezsen… öldürmezsek…” Brianna nefes almak için duraksadı. “Ne yapacağız o zaman?”

“Wilmington’a götüreceğiz,” dedi babası duygusuzca. “Orada güçlü bir Güvenlik Komitesi var, onun korsan olduğunu da biliyorlar; bu günlerde hangi kanunları uygulayabiliyorlarsa üstünde uygulayacaklar.”

Asacaklardı onu; ölecek olmasında pek bir farklılık yoktu - farklı olacak olan, kanının Roger’ın ellerinde ya da kalbinde olmayacağıydı.

Karanlık bastırmıştı. Bonnet artık kumlu zeminin üstündeki bir yığından ibaretti. Yaraları yüzünden ölebilir, diye düşündü Brianna ve biraz da bunu umdu. Ama adamı Claire’e götürürlerse, annesi adamı tedavi etmek zorunda kalırdı. O da kendi davasından dönmeyenlerdendi, diye düşündü Brianna ve bunu düşününce moralinin biraz düzelmesine şaşırdı.

“O zaman yaşayıp asılmasına izin verin,” dedi sessizce ve Roger’ın koluna dokundu. “Onu düşündüğüm için değil. Seni, kendimi düşündüğüm için.

Bebeğini düşündüğüm için.”

Bir an, bunu orada, karanlığın içinde söylediği için pişman oldu. Roger’ın yüzünü görebilmeyi nasıl da isterdi.

109. Basılabilecek Bütün Haberler

L’Oignon-Intelligencer, 25 Eylül 1775

KRALİYET BİLDİRGESİ

23 Ağustos’ta Londra’da yayınlanan bildiride, Majesteleri III. George, Amerikan Kolonileri’nin “apaçık bir isyan halinde” olduğunu ilan etti.

KENDİ ÇABALARIMIZDAN BAŞKA HİÇBİR ŞEY, ÖLÜM CEZASINI VEYA TESLİMİYETİ MAĞLUP EDEMEZ - Philadelphia’daki Kıta Kongresi, Lord North tarafından sunulan, uzlaşma amaçlı teklifleri reddetmiş bulunmaktadır. Kongrenin delegeleri, Amerikan Kolonileri’nin mala el koyma ve harcama hakkı konusunda hemfikirler. Bu hususlarda delegelerin ifadesi şöyle: “Britanya kendine hizmet eden amaçları doğrultusunda hareket etmeye ve büyük silahlarla, büyük hainliklerle düşmanlıklarını yaymaya devam ediyor. Acaba dünya, bizlerin mantıksız olduğunu düşünecek şekilde kandırılabilir mi ya da bizimle aynı şeye inanmak konusunda, kendi çabalarımızdan başka hiçbir şeyin ölüm cezasını ya da teslimiyeti mağlup edemeyeceğini düşünmek konusunda kimler tereddüt yaşayabilirler?”

AVI İÇİN ALÇALAN DOĞAN GERİ PÜSKÜRTÜLDÜ - 9 Ağustos’ta, Yüzbaşı John Linzee tarafından kumanda edilen HMS Falcon[12] *gemisi, Hint Adaları’ndan Salem, Massachusetts’e dönmekte olan iki Amerikan uskunasını kovaladı. Uskunalardan birini yakalayan Kaptan Linzee, ötekini de zorla Gloucester Limanı’na sürükledi. Kıyıdaki birlikler* Falcon*’a ateş ettiler. Ateşe karşılık veren* Falcon*, buna rağmen geri çekilmek zorunda kaldı, o iki uskunayı, ayrıca iki filikayı ve otuz beş adamını kaybetti.*

12 İng. Doğan. (Ç.N.)

ÜNLÜ KORSAN HÜKÜM GİYDİ - *Bir korsan ve ahlaksız bir kaçakçı olarak tanınan Stephen Bonnet, Wilmington Güvenlik Komitesi tarafından yargılandı ve aleyhinde tanıklık eden birçok kişinin suçlar hakkındaki beyanları üzerine suçlu bulundu ve boğularak idama mahkûm edildi.*

PANİK - Boşluğu fırsat bilip Wilmington ve Brunswick’teki birkaç tarlayı mahveden zenci grupları halkta büyük endişeye mahal verdi. Ellerinde

sopadan başka silah olmayan zorbalar, girdikleri yerlerden besi hayvanları, çeşitli yemekler ve fıçılar dolusu rom çaldı.

*KONGRE KUR DEĞİŞİMİ PLANLIYOR - Kongrenin eline kredi mektuplarıyla geçen iki milyon İspanyol Doları'nın basılmasına karar verildi, ayrıca bir milyon daha basılabilmesi için yetki verildi. Açıklanan yeni planla da kur değişimine giden kongre, her koloninin kendi payına düşen miktarı toplayıp bunları dört vadede, 1779, 1780, 1781 ve 1782 yılların*ın *Kasım aylarının son günlerinde tahsil edeceklerini ilan etti.*

110. Işığın Kokusu

2 Ekim 1775

Phaedre'yi River Run'a geri götürmek düşünülemezdi bile, kız her ne kadar kâğıt üzerinde Duncan Cameron'ın malı olmaya devam etse de. Konuyu bir süre tartışmış, sonunda Jocasta'ya kölesinin bulunduğunu söylememeye karar vermiştik. Ama Ian'ı Jemmy'yi alması için gönderdiğimizde Brianna'nın sağ salim geri döndüğünü ve Joshua'nın kaybından duyduğumuz üzüntüyü ilettik - kadını konu hakkındaki birçok detaydan mahrum bıraktık.

"Neil Forbes'tan bahsetsek mi?" diye sorduğumda Jamie kafasını iki yana sallamıştı.

"Forbes ailemden herhangi birinin bir daha canını yakamayacak," dedi keskin bir dille. "Teyzeme ya da Duncan'a ondan bahsetmek de… yani, Duncan'ın elinde yeterince sıkıntı olduğunu düşünüyorum; duyarsa hemen Forbes'la yüzleşmek ister ama şu anda başında isteyeceği bir şey değil bu. Teyzem de…" Cümlesini bitirmedi ama yüzündeki sevimsiz ifadeden yeterince şey anlaşılıyordu. Leochlu MacKenzieler kindar kişilerdi; Jocasta'nın Forbes'u akşam yemeğine çağırıp zehirlemesi ne Jamie'yi, ne de beni şaşırtmazdı.

"Bay Forbes da yemeğe her çağırana önlüğüyle koşacak ya tabii," dedim alaycı ama rahatsız bir tonda. "Ian'ın o kulağı… ee…"

"Köpeğine yedirecekmiş," diye yanıt verdi Jamie düşüncelere dalgın halde. "Ciddi miydi bilemiyorum."

Phaedre hem kendi başından geçenler, hem de Josh'un sonu yüzünden çok sarsılmıştı. Brianna kızı kendisine gelmesi için bizimle birlikte Tepe'ye getirmemiz için çok ısrar etti. Ona daha uygun bir yer buluncaya kadar yanımıza aldık.

"Jocasta Teyze'nin onu azat etmesini sağlamamız lazım," demişti Bree.

"Zor olmaz herhalde," demişti Jamie de acımasız bir sesle. "Bizim bildiklerimizi bilmiyor sonuçta. Ama bekle biraz, düzgün bir yer bulalım, sonra icabına bakarım."

O mesele, kendi kendinin icabına müthiş bir hızla baktı.

Bir Ekim günü çalınan kapımı açtığımda karşımda, avluda üç yorgun at ve sundurmamda, gözlerimin önünde de Jocasta, Duncan ve siyah uşak Ulysses'i buldum.

Onları orada, karşımda gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki öylece, ağzım açık halde kalakaldım. Sonunda Jocasta dayanamadı. "Ee, kızım, biz burada çay şekeri gibi erirken dikilecek misin karşımızda?"

Fena halde yağan yağmuru kastediyordu; hak verip telaşla geri çekilirken Adso'nun patisine basmışım. Hayvancağızın acı dolu ciyaklamasıyla Jamie çalışma odasından çıktı, Bayan Bug'la Amy de mutfaktan geldiler - ameliyathanemde otları ayıklamakla meşgul olan Phaedre de gecikmedi.

"Phaedre!" Duncan'ın çenesi ardına kadar açıldı, adam kıza doğru iki uzun adım attı. Ona sarılmadan hemen önce aniden durdu ama yüzü müthiş bir neşeyle dolmuştu.

"Phaedre?" Jocasta çok şaşırmıştı, hayretten yüzü ifadesizleşti.

Ulysses bir şey söylemedi fakat yüzünde katıksız bir korku ifadesi vardı. Bir-iki saniye sonra bu ifade kaybolup yerini her zamanki sade, asil duygusuzluğa bıraktı ama ben o dehşeti kaçırmamıştım. Bütün bu hayret ve utanç dolu selamlaşmalar boyunca onu dikkatli bir gözle izledim.

Sonunda hepsini girişten çıkarmayı başardım. Jocasta'nın bir anda baş ağrısı tuttu -gerçi yüzünün bitkinliğini görünce, o kadar da rol yapmamış olabileceğini düşünmüştüm- ve Amy tarafından üst kata götürülüp soğuk kompresle rahatlatıldı. Bayan Bug heyecanla mutfağa dönüp akşam yemeği menüsünü neşeyle genişletti. Ürken Phaedre gözden kayboldu, büyük ihtimalle bu beklenmedik misafirleri haber vermek ve oraya sığınmak için Brianna'nın kulübesine gitmişti ki bu da akşam yemeği mevcudumuzu üç kişi artıracaktı.

Ulysses atlarla ilgilenmek için evden çıkınca Duncan sonunda meselelerle ilgili Jamie'yle çalışma odasında konuşacak fırsatı yakaladı.

"Kanada'ya göç ediyoruz," dedi gözlerini kapayıp elindeki viskinin aromasını büyük bir keyifle içine çekerek. Çok incelmişti, yüzü de saçları kadar griydi.

"Kanada mı?" dedi Jamie, en az benim kadar şaşırmıştı. "Tanrı aşkına, Duncan neler oldu?"

Duncan yorgunca gülümsedi, gözlerini açtı.

"Neler olmadığı daha önemli, benim neler yapmadığım da diyebilirim *Mac*

Dubh,” dedi adam. Brianna bize altın zulasının kayboluşundan ve Duncan’ın Virginialı Lord Dunsmore’la kurduğu ticari bağlantıdan bahsetmişti ama ayrıntılı anlatmamıştı - eh, bunlardan haberdar olduktan birkaç saat sonra kaçırıldığı düşünülünce, detaylara hâkim olmaması da normal karşılanmalıydı.

“Olayların bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim, en azından, bu kadar çabuk,” dedi kafasını iki yana sallayarak. Kral yanlıları dağ eteğindeki çoğunluk olmaktan bir anda çıkmış ve korkutulan, tehdit edilen bir azınlık haline gelmişlerdi. Evlerinden kovalanan, bataklıklara ve ormanlara sığınanlar da olmuştu gerçekten; diğerlerinin arasında dayak yiyenler, sakatlananlar vardı.

“Farquard Campbell bile,” dedi Duncan ve yorgun yüzünü ovuşturdu. “Güvenlik Komitesi onu Kral’a sadık kalma suçlamasıyla huzuruna çağırdığında çiftliğini yerle bir etmekle tehdit etti. Uslu duracağına dair teminat olsun diye onlara büyük bir meblağ bağışladı o da; sonra salıverdiler. Ucuz kurtuldu ama.”

Duncan’ı böyle korkutacak kadar büyük bir olaydı demek ki. Sözünü aldığı silah ve barut eline geçmeyince bölgedeki Kral yanlıları üzerindeki itibarı da azalmış ve kendini bir anda fazla yalnız bulmuş, Campbell’dan sonra kendisine yüklenilirse -ki bunun olacağını herkes görebiliyormuş- buna dayanamayacağını düşünmüş.

Bu yüzden River Run’ı hemen, el konulmasına izin vermeden, iyi bir fiyata satmış. Nehir boyundaki bir-iki depoyla birkaç mülkünü daha elinde tutmuş ama çiftliği, köleleri ve hayvanları elinden çıkarmış, sonra da karısına, çoğu Kral yanlısının yaptığı üzere, Kanada’ya göç etmelerini önermiş.

“Hamish MacKenzie orada, biliyorsunuz,” diye açıkladı. “Hem o, hem de Leoch’tan birkaç kişi daha, Culloden’dan sonra Nova Scotia’ya yerleşmişlerdi. O çocuk Jocasta’nın yeğeni, bizde de yeterince para var.” Koridora, Ulysses’in eyer çantalarını bıraktığı yere baktı. “Hamish bizim kendimize bir yer bulmamıza yardımcı olur.”

Adam yarım ağızla gülümsedi.

“Eh, işler iyi gitmezse de… orada balık tutmak çok zevkliymiş diyorlar.”

Jamie bu zayıf şakaya gülümsedi ve adama biraz daha viski doldurdu ama daha sonra, ameliyathaneme, yanıma gelince kafasını iki yana salladı.

“Karadan Virginia’ya gidip orada Nova Scotia’ya gidecek bir gemi bulmayı ümit ediyorlarmış. Newport News’ten çıkabilirler belki; orada küçük bir

liman var ve İngiliz blokajı pek sıkı değil - ya da Duncan öyle umuyor.”

“Off.” Istırap dolu bir yolculuk olacaktı onlar için - Jocasta da genç bir kadın değildi. Ayrıca gözünün hali… Jocasta hakkında yeni öğrendiğimiz bilgi ışığında, kadından artık hoşlanmıyordum ama evinden zorla çıkarılıp onca hastalık acısının içinde zorla göç ettirilmesi - evet, aklıma bunun ilahi bir ceza olduğu gelmedi değil.

Sesimi alçaltıp Duncan’ın üst kata çıktığından emin olmak için omzumun üstünden baktım. “Ulysses nerede? Phaedre?”

Jamie’nin dudakları kasıldı.

“Ah, evet, kıza gelince, Duncan’dan onu bana satmasını istedim. En kısa sürede de azat edeceğimi ve sonra belki New Bern’e, Fergus’a yollayacağımı söyledim. Duncan teklifimi hemen kabul etti ve satış belgesini oracıkta yazdı.” Başıyla çalışma odasını gösterdi. “Ulysses…” Yüzü sertleşti. “O konu kendiliğinden hallolacak sanırım Sassenach.”

Bayan Bug o sırada koridorda ilerleyip yemeğin hazır olduğunu ilan etti; Jamie’ye ne kastetmiş olduğunu sormaya fırsat bulamadım.

***

Hamamelis ve Carolina yenibaharını karıştırarak yaptığım lapayı yavaşça Jocasta’nın gözlerine yaydım. Daha önce ağrısı için söğüt kabuğu çayı içirmiştim, bu lapanın alttaki glokoma bir faydası olmayacağını da biliyordum ama en azından gevşemesine yardımcı olacaktı. Böyle geçici konforlar sunabilmek hem hastanın, hem de doktorun kendini iyi hissetmesini sağlardı.

“Eyer çantalarıma bir göz atar mısın kızım?” dedi yatakta gerinerek. “Orada ilgini çekebilecek bir ot parçası olacak.”

Hemen buldum - kokusuyla.

“Nereden buldun bunu?” diye sordum biraz eğlenerek.

“Farquard Campbell’dan,” dedi hemen. “Bana gözlerimin sorununu anlattığın zaman, Fentiman’a bana derman olabilecek bir şey bilip bilmediğini sormuştum. Bir yerlerden kenevirin yardımcı olabileceğini duymuş. Farquard Campbell’da onlardan bir tarla dolusu var; ben de bir deneyeyim dedim. Yardımcı oluyor gibi. Elime koyar mısın lütfen kızım?”

Hayret içinde o kenevir parçasını ve küçük kâğıt tomarını masaya, Jocasta’nın yanına koydum, sonra da elini onlara götürdüm. Lapanın düşmemesi için dikkatle yan döndü ve bu aromalı ottan güzelce bir tutam alıp kağıdın ortasına doğru ufaladı ve en az Boston’da gördüklerim kadar sıkı bir

esrar sigarası haline getirdi.

Bir yorum yapmadan, yakması için mumu yaklaştırdım; Jocasta kendini yastığının üstüne saldı, ciğerlerini dumanla doldururken burun delikleri açıldı.

Bir süre sessizce tüttürmeye devam etti. Ben de o arada etrafı toparlamakla kendimi meşgul ettim; sigara bitmeden onu yalnız bırakmak istemiyordum, çünkü uyuyakalıp yatağı yanlışlıkla yakmasından korkuyordum - rahatlamıştı ve her an biraz daha kendinden geçiyordu.

Dumanın haşin, insanı çarpan kokusu, gözlerimin önüne anılarımdan parçalar getirmeye başladı. Genç tıp öğrencilerinden çoğu hafta sonlarında bunu kullanıyorlardı ve hastaneye giysilerinde bu kokuyla geliyorlardı. Acile gelen hastalardan bazılarının üstüne leş gibi sinmiş oluyordu. Ara sıra, Brianna'nın üstünde de hafif bir koku dikkatimi çekiyordu ama ona hiç sormamıştım.

Ben hiç denememiştim, fakat o an aldığım rahatlatıcı koku beni cezbetmişti. Aslında biraz fazla rahatlatıcı bir aromaydı bu; o yüzden pencereyi açtım, temiz hava aldım.

Yağmur bütün gün aralıklarla yağmıştı. Hava reçine kokularıyla kaplıydı, serinliğiyle yüzümü ısıttı.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu Jocasta'nın arkadan gelen yumuşak sesi. Ona döndüm; hareket etmemişti, yatağında ölü gibi uzanıyordu. Gözlerindeki lapalı bandajla Roma mitolojisindeki adalet tanrısı olan Justitia'yı andırıyordu - ne kadar ironik, diye düşündüm.

"Biliyorum," dedim onun sakin tonuyla yarışarak. "Duncan'a ayıp olmuş, değil mi?"

"Hayır." Kelime dumanla birlikte çıktı, neredeyse tamamen sessizdi. Jocasta sigarasını tembelce kaldırdı ve içine çekti, ucunun kıpkırmızı parlamasına neden oldu. Onu dikkatle izlemeye devam ettim ama külünün durumunu iyi sezinliyordu, uzadığı anda mumun altlığı olarak kullandığımız fincan tabağına silkiyordu.

"O da biliyor," dedi, rahat bir sesle. "Phaedre hakkındakini. Onu aramayı bıraksın diye söyledim. Ulysses'i de biliyordur, eminim ama üstünde konuşmuyor."

Kusursuz bir hareketle uzanıp sigaralığın külünü tekrar döktü.

"Beni terk ederse onu suçlamayacağımı söyledim ona." Sesi çok yumuşaktı fakat neredeyse duygusuzdu. "Önce ağladı, sonra durup bana 'iyi günde kötü

günde' yanımda olmak için söz verdiğini hatırlattı - ben de söz verdim, değil mi? Bunu söyledim ona. O da 'Pekâlâ,' dedi. Böyle işte." Omuz silkti, yatakta daha rahat bir pozisyon aldı ve sustu, esrarını tüttürmeye devam etti.

Yüzümü tekrar pencereye döndürdüm, alnımı pervaza dayadım. Aşağıda, kapının açılmasıyla dökülen ışığı gördüm. Kara bir siluet dışarı çıktı, kapı kapandı. Karanlığın içinde adamı bir an kaybettim; sonra gözlerim alışınca, ahıra giden patikaya girmeden hemen önce yine görmeyi başardım.

"Gitti, değil mi?" Bir anda ürkerek ona döndüm, kapının kapanış sesini duyduğunu geç anladım.

"Ulysses mi? Evet, galiba."

Bir süre daha sessiz kaldı, sigarasının elinde umursamadan yanmasına izin verdi. Kalkıp ondan almam gerektiğini düşünmeme biraz kala tekrar dudaklarına götürdü.

"Gerçek adı Joseph'ti," dedi yumuşakça, dumanını salarken. Gri demetler kafasının etrafında bulut oluşturdu. "Çok da uygun olduğunu düşünmüştüm, sonuçta kendi halkı tarafından köle olarak satılmıştı."

"Yüzünü hiç gördün mü?" diye sordum birden. Kafasını iki yana salladı ve sigarasını söndürdü.

"Hayır ama tanımakta hiç zorlanmadım," dedi çok yumuşakça. "Işık kokuyordu."

***

Jamie Fraser ahırının karanlığında sabırla oturdu, bekledi. Altı hayvanlık mevcuduyla ufak bir yerdi burası ama sağlamdı. Yağmur çatıyı ağır ağır dövüyor, köşelerden giren rüzgâr *ban-sidhe* gibi inliyordu ama padavralı çatıdan bir damla bile sızmıyordu ve ahırın havası uyuklamakta olan hayvan sayesinde sıcaktı. Gideon bile yemliğinin üstünde başını eğmiş halde kalakalmıştı, yarısını çiğnediği saman ağzının kenarından sarkıyordu.

Saat gece yarısını geçmişti. İki saattir, dizinin dibinde hazır ve dolu haldeki tüfeğiyle birlikte bekliyordu.

İşte gelmişti; yağmur sesinin arasından birinin kapıyı ittirdiğini duydu. Kapının yavaşça, gıcırdayarak açılışıyla birlikte, ahırın samanlı, gübreli sıcaklığının içine soğuk bir esinti karıştı.

Jamie hareketsizce oturdu.

Uzun bir siluetin yağmurlu gecenin açık lacivert tonunun önünde durduğunu, gözlerinin karanlığa alışmasını beklediğini görebiliyordu. Adam

sonra kapıyı tamamen açıp içeri girebilmek için vücudunu iyice dayadı.

Adam yanında siyah bir fener getirmişti, belli ki gerekli koşumları bulup karanlıkta yerlerine yerleştirebileceğine güvenmemişti. Sürgüsünü kaldırdı ve feneri yavaşça döndürüp ışık hüzmelerinin bölmeleri teker teker gezmesine izin verdi. Jocasta'nın getirdiği üç at buradaydı ama hepsi bitkinlikle yığılmışlardı. Jamie adamın düşünceler içinde dilini şaklattığını duydu. Işık Gideon'la Jerusha arasında gidip geldi.

Kararını veren Ulysses feneri yere bıraktı ve Gideon'un bölmesinin kapı çengelini açmak için yeltendi.

"İşini görür doğrusu. Al istersen," dedi Jamie rahat bir sesle.

Adam keskin bir ciyaklamayla arkasına döndü, yumruklarını sıktı, gardını aldı. Karanlıkta Jamie'yi göremiyordu ama kulaklarının algıladığı sesin kimliğini kavrayınca derin bir nefes aldı, yumruklarını indirdi.

"Bay Fraser," dedi. Fener ışığı altındaki gözleri parlak ve tetikteydi. "Şaşırttınız beni."

"Eh, onu amaçlamıştım," diye karşılık verdi Jamie. "Gidiyorsun galiba, ha?"

Uşağın gözlerinin arkasında düşüncelerin birbirleriyle yarıştığını görebiliyordu. Ulysses ahmak bir adam değildi, hemen sonuca ulaştı.

"Kız konuştu demek," dedi çok sakin bir sesle. "Beni teyzenizin onuru için öldürecek misiniz?" O son cümleyi birazcık alaycı bir tonla söylemiş olsaydı, Jamie onu gerçekten öldürebilirdi - beklerken karara varmakta zorlanmıştı. Ama sesindeki normallik, parmağın tetiği çekmemesini sağladı.

"Daha genç olsaydım vururdum," dedi, Ulysses'in tonuyla konuşarak, *ve karımla kızım siyah adamları bir zamanlar dostları olarak görüyor olmasalardı*, diye ekledi kafasının içinde.

"Durum böyle," diye devam etti tüfeği indirerek, "ve bu günlerde, zorunda kalmadıkça kimseyi öldürmemeye çalışıyorum." Zorunda kalana kadar da denebilir tabii. "Suçlamayı reddedecek misin? Çünkü aksi takdirde kendini savunacak bir şeyin yok."

Uşak kafasını yavaşça iki yana salladı. Koyu teninde parıldayan ışık, hafif bir kızıl ton oluşturdu, adama zencefilden oyulma bir heykel havası vardı.

"Sevdim onu," dedi yumuşakça ve ellerini iki yana açtı. "Öldürün beni." Üstündeki pelerini ve şapkasıyla yolculuk için hazırlanmıştı. Kemerinde bir kese ve matara vardı ama bıçak yoktu. Köleler, güvenilir olsalar bile,

silahlanmaya cesaret edemezlerdi.

İçindeki tiksintiyle merakının savaşı sonucu -çoğu zaman olduğu gibi- merak kazandı.

“Phaedre, teyzemle… kocası ölmeden önce bile yattığını söyledi. Doğru mu?”

“Doğru,” dedi Ulysses yumuşakça, ifadesiz bir yüzle. “Onaylanacak bir şey değildi. Biliyorum. Ama onu sevdim ve bu yüzden ölmem gerekiyorsa…”

Jamie adama inandı; onun içtenliği sesinden de hal ve tavrından da belli oluyordu. Teyzesini de tanıdığından dolayı, Ulysses’i de o kadar suçlayamıyordu. Aynı zamanda, gardını da düşürmüyordu; Ulysses iri kıyım bir adamdı, atikti de. Kaybedecek bir şeyi olmayan adamlar da gerçekten çok tehlikeli olurlardı.

“Nereye gidecektin?” diye sordu, kafasıyla atları göstererek.

“Virginia,” diye cevap verdi siyah adam, zor fark edilebilecek bir tereddütle. “Lord Dunsmore ordusuna katılacak kölelere özgürlük vaat ediyor.”

Bunu sormaya aslında niyeti yoktu ama Phaedre’nin hikâyesini duyduğu an soru bir anda zihnine kazınmıştı. O an dayanamadı.

“Seni neden azat etmedi?” diye sordu. “Hector Cameron öldükten sonra yani.”

“Etti,” dedi Ulysses ve Jamie’yi şaşırttı. Ceketinin göğüs kısmına dokundu. “Azat belgelerini neredeyse yirmi yıl önce hazırladı, yatağına yalnızca onun kölesi olduğum için geldiğimi düşünmeye dayanamıyordu. Ama bu belgenin geçerli olabilmesi için meclis tarafından onaylanması lazım, biliyorsunuz. Hem, bu durum ortaya çıkmış olsa, ona hizmet etmeye devam edemezdim.” Bu doğruydu işte; azat edilmiş bir köle, koloniyi on gün içinde terk etmezse, tekrar köleleştirilme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı. Meclis ve konseyin en çok korktuğu şeylerden biri, özgür zenci ordularının kırsal alanlarda hüküm sürmeye başlamasıydı.

Uşak bir an gözlerini indirdi, kıstı.

“Ya Jo’yu seçecektim ya da özgürlüğü. Jo’yu seçtim.”

“Evet, çok romantiksin,” dedi Jamie, kusursuz bir duygusuzlukla - aslında bu cümleyle hiç etkilenmemiş sayılmazdı. Jocasta MacKenzie görev için evlenmişti ve sonra bunu tekrarlamıştı - Jamie teyzesinin, Duncan’a kadar, evliliklerinde oldukça az mutluluk bulduğunu düşünüyordu. Ulysses tercihiyle şoke olmuştu, zina yapmış olmasını kabullenemiyor, Duncan’ı

aldatmış olmasından dolayı ona çok kızıyordu ama içinde bir yerlerde - MacKenzie kanının ağır bastığı kısım, şüphesiz- kadının mutluluğu bulduğu yerde bırakmayışına da hayrandı.

Derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı. Yağmur hafifliyordu; çatıdaki ses yumuşamıştı.

"Pekâlâ. Bir sorum daha var."

Ulysses kafasını büyük bir tevazuuyla indirmişti; bu duruşu Jamie daha önce bin kez görmüştü. *Hizmetinizdeyim efendim,* demekti bu ve bu hareketteki alaycılık, dediklerinin hiçbirinde olmadığı kadar yüksekti.

"Altın nerede?"

Ulysses'in kafası bir anda kalktı, gözleri korkuyla ardına kadar açıldı. İlk kez, Jamie bir şüphe hissetti.

"*Benim* aldığımı mı sanıyorsunuz?" dedi adam, duyduğuna inanamayarak. Ama sonra ağzının bir kenarı kıvrıldı. "Gerçi düşünürsünüz elbet." Burnunun altını ovdu, yüzü endişeli ve mutsuz bir hal aldı.

Bir süre birbirlerini süzdüler, çıkmazdaydılar. Jamie karşısındaki tarafından kandırıldığı hissini duymuyordu - *ki karşındaki bu konuda bir uzman,* dedi içindeki alaycı ses.

Sonunda, Ulysses geniş omuzlarını derin bir nefesle kaldırıp çaresizce indirdi.

"Çalmadığımı ispat edemem," dedi. "Şerefim üzerine edeceğim yemin dışında bir şey öneremem ki üzerine yemin edebileceğim bir şerefe sahip olmaya hakkım yok." İlk kez sesinde acı bir ton vardı.

Jamie kendini birden çok yorgun hissetti. Atlar ve katırlar çoktan uykularına dalmışlardı ve o da bu rahatlıklarını kendi yatağında, karısının yanında paylaşmak istiyordu. Vahim durumu Duncan öğrenmeden önce Ulysses'in de gitmesini istiyordu. Ayrıca altını almış olması en muhtemel kişi olan Ulysses, geçmiş yirmi yıl içinde de hem de çok daha tehlikesiz ortamlara sahipken, çalma fırsatı olmasına rağmen bunu yapmamıştı. Neden şimdi yapsındı ki?

"Teyzemin başı üzerine yemin eder misin?" diye sordu birden. Ulysses'in fener ışığında parıldayan gözleri keskin ve sabitti.

"Evet," dedi sonunda sessizce. "Yemin ederim."

Jamie gitmesine izin vermek üzereyken aklına son bir şey geldi.

"Çocuğun var mı?" diye sordu.

Keskin yüz hatları kararsızlıkla gevşedi; şaşkınlık, temkin ve bir şey daha…

“Bildiğim kadarıyla yok,” dedi Ulysses sonunda - Jamie adını koyamadığı şeyi buldu: aşağılanmak ve utanç. Adamın çenesi kasıldı, sonra biraz yükseldi. “Neden sordunuz?”

Jamie onunla bir an göz göze geldi, aklında Brianna’nın hamileliği vardı.

“Çünkü çocuklarımın ve onların çocuklarının iyiliğini düşünmem ve ummam, yapılması gerekenleri yapmam için bana gerekli cesareti veren tek şey.” Ulysses’in ışığı yansıtan kara yüzü ifadesiz bir hal aldı.

“Eğer gelecekten bir ümidin yoksa, gelecek için acı çekmene de gerek yoktur. Sahip olabileceğin çocuklar ol- ”

“Köle kadınlardan doğma, köle çocuklar onlar. Benim neyim olabilirler ki?” Birden konuşan Ulysses’in elleri kasıklarında kaskatı halde duruyordu.

“Git o zaman,” dedi Jamie yumuşakça ve tüfeğinin namlusuyla kapıyı gösterdi. “En azından özgür bir adam olarak öl.”

111. Ocak Ayının Yirmi Biri

21 Ocak, 1776

21 Ocak yılın en soğuk günüydü. Kar birkaç gün önce yağmıştı ama hava o gün kristal kadar keskindi. Şafak vakti gökyüzü neredeyse bembeyazdı. Yerde birikmiş kar, çizmelerimizin altında ezilirken çekirgelerinkine benzer sesler çıkarıyordu. Kar, karla kaplı ağaçlar, evin saçaklarındaki buz sarkıtları, sanki bütün dünya soğuktan masmavi kesilmişti. Evin altında kış uykusuna yattığını sandığımız beyaz domuz haricinde bütün hayvanlar önceki gece ahıra konulmuştu.

Domuzun yuvasına girdiği yerdeki küçük, erimeyle oluşmuş deliğe dikkatle baktım; derin horlama sesleri içeriye kadar geliyor, delikten dışarıya belli belirsiz bir buhar çıkıyordu.

"Gel *mo nighean.* Ev başına yıkılsa o yaratığın ruhu duymaz." Jamie ahırdaki hayvanları yemleyip geri dönmüş, başımda sabırsızca dikiliyordu. Brianna'nın ördüğü parmaksız, mavi eldivenlerin içindeki ellerini birbirine sürtüyordu.

"Yansa bile mi?" dedim, Charles Lamb'in meşhur domuz rostosu makalesini düşünerek. Ama evin yanında ezilmiş karlarla oluşmuş patikada Jamie'yi takip ettim, sonra da buzlu yüzeylerde kaya kaya, geniş açıklıktan geçip Bree'yle Roger'ın kulübesine girdik.

"Şömine ateşini söndürdüğüne emin misin?" diye sordu Jamie, üçüncü kez. Omzunun üstünden bana döndüğünde, buharlı nefesi kafasının üzerine bir örtü gibi yayıldı. Avlanırken yün başlığını kaybetmişti, onun yerine yünlü beyaz atkısını kulaklarının etrafından geçirip kafasının tepesinde bağlamıştı. Uzun kısımları serbestçe sallanan atkıyla, Jamie devasa bir tavşan gibiydi.

"Eminim," dedim, görünüşüne gülmemek için kendimi güçlükle tutarak. Uzun burnu soğuktan pespembe kesilmişti. Jamie havayı şüpheyle koklarken ben de yüzümü atkıma gömdüm, nefes verirken kendimi buhar motoru gibi hissetmeye devam ettim.

"Yatak odasındaki mum, ameliyathanendeki küçük lamba?"

"Sönükler," dedim atkımın derinliklerinden gelen, temin edici bir tonla. Gözlerim yaşarıyordu, onları silmek istiyordum ama bir kolumda kocaman bir

bohça, ötekinde de üstü örtülü bir sepet taşıyordum. Sepetin içinde evden zorla çıkarılan ve bu konudan hiç memnun olmayan Adso vardı; küçük homurtular çıkarıyor, sepeti sallayarak bacağıma çarpmasına neden oluyordu.

“Kilerdeki, koridordaki mumlar, ofisindeki maltız, ahırdaki balıkyağı feneri… hiçbiri yanmıyor, tek bir kıvılcım yok.”

“Tamam o zaman,” dedi ama yine de rahatsız bakışlarını bir an eve çevirmeden edemedi. Ben de baktım; bina soğuk ve ıssız görünüyordu, tahtalarının beyazı el değmemiş karların üstüne kibirle bakıyordu sanki.

“Kazayla olmayacak,” dedim. “O beyaz domuz yuvasında kibritlerle oynamıyorsa tabii.”

Bunu duyunca, durumun ciddiyetine rağmen gülümsedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, o an içinde bulunduğumuz durum aslında bana biraz gülünç geliyordu; sanki bütün dünya o kış bulutlarının altında donmuş, hareketsiz kalmış ve terk edilmişti. Evimizin yanarak kül olması kadar düşük ihtimalli bir felaket çeşidi olamazdı. Yine de… sonra üzüleceğimize, önlemimizi baştan almayı yeğliyorduk. Ayrıca, Roger’la Bree’nin o lanet gazete kupüründe yazanları söyledikleri günden beri Jamie’nin birden fazla kez söylediği üzere; “Eğer evin yanıp kül olacağını biliyorsan, neden içinde bekleyesin ki?”

O yüzden içinde beklemiyorduk biz de. Bayan Bug’a evinde durmasını söylemiş, Amy McCallum’la oğullarını da Brianna’nın kulübesine yollamıştık – şaşırmışlardı fakat sözümüzü dinlemişlerdi. Eğer lordları ertesi günün şafağına kadar eve adım atılmayacağını söylüyorsa… eh, onun lafının üstüne bir şey söylenmezdi, değil mi?

Ian şafaktan biraz daha önce uyanmış, kendini odun kesip barakadan yakacak getirmekle meşgul etmişti; sayesinde kimse üşümeyecekti.

Jamie bütün gece uyanık kalmış, hayvanlarla ve silahlarıyla ilgilenmişti - evde bir minik barut taneciği de kalmamıştı- sonra da huzursuzca katlar arasında dolanmış, her bir köz parçasına, her aleve, bir düşmana ait olabilecek en ufak bir sese azami dikkatle yaklaşmıştı. Artık bir tek çatıya ıslak çuvalla çıkıp şimşek avcılığı yapmak kalmıştı - bunun sebebi de gecenin bulutsuz, yıldızlarla kaplı, parlak bir gökyüzüne sahip olmasıydı.

Ben de hem Jamie’nin huzursuz voltaları, hem de yangınlarla dolu rüyalar sağ olsun, pek iyi uyuyamamıştım.

O anda görünürdeki tek ateş, Brianna’nın bacasından çıkan duman ve kıvılcımların kaynağı olan şöminedeydi. Kapıyı açıp kükreyen şöminenin ve

onun etrafındakilerin yanına gittik.

Karanlıkta uykularından uyandırılıp dondurucu soğukta sürüklenmiş olan Aidan ve Orrie, Jemmy'nin karyolasına kıvrılmışlardı. Üç oğlan örtülerinin altında huzurla uyuyorlardı. Amy kahvaltı için Bree'ye yardım ediyordu; yulaf lapasıyla domuz pastırmasının nefis kokuları ocaktan içeri yayılıyordu.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" Amy getirdiğim büyük bohçayı almak için hemen yanıma geldi -bohçada tıbbi malzeme sandığımla nadir ve değerli otlarım vardı- bir de, Brianna'ya Lord John tarafından bir veda hediyesi mahiyetinde gönderilen son beyaz fosfor kavanozu.

"Yolunda, merak etme," dedim ve Adso'nun sepetini yere bıraktım. Sonra esnedim, yatağa özlem dolu gözlerle baktım fakar dürtüme karşı koyarak sandığımı kilere, çocukların erişemeyeceği bir yere koymaya gittim. Fosforu en üst rafa koydum ve itebildiğim kadar ittim, önüne de ne olur ne olmaz diye geniş bir parça peynir koydum.

Jamie pelerininden kurtulmuş, av tüfeğini, mermiliğini ve barutluğunu Roger'a vermişti, çizmelerindeki karları temizliyordu. Kulübeye bir göz attı, kafaları saydı ve sonunda, kendi kendine başını salladı. Bir sorun yoktu, şimdilik.

Sabahı huzurla geçirdik. Kahvaltı edildi, sofra kaldırıldı; sonra da Amy ve Bree'yle birlikte, ilgilenilmesi gereken büyük bir çamaşır yığınını alıp şöminenin kenarına oturduk. Kuyruğunu hâlâ gergince oynatan Adso yüksek raflardan birine çıkmış, çocuklar uyandıktan sonra karyolayı işgal etmiş olan Rollo'ya pis pis bakıyordu.

Artık ikişer tane vınnn sahibi Aidan'la Jemmy, oyuncaklarını şömine taşlarının üstünde, yatağın altında, ayaklarımızın üstünde sürüyorlar, kavga etmekten ya da Orrie'nin üstüne basmaktan, şükürler olsun ki çoğu zaman kaçınıyorlardı. Küçük Orrie, elindeki ekmek parçasını kemirerek masanın altında uysalca oturuyordu. Jamie, Roger ve Ian da sırayla dışarı çıkıyor, etrafı kolaçan ediyor, karla kaplı alaçamın arkasında ıssız halde duran büyük eve dikkatli gözlerle bakıyorlardı.

Roger bu seferlerin birinden geri dönerken, elindeki çorabı onarmakta olan Brianna birden kafasını kaldırdı.

"Ne oldu?" dedi Roger, onun yüzünü görünce.

İğnesini yarıya kadar çorabın içine geçirmiş olan Brianna durmuştu, sonra işine devam etti. "Şey… yok bir şey, aklıma bir şey gelmişti."

Evelina'nın yıpranmış bir kopyasını çatılı kaşlarla okumakta olan Jamie,

Brianna’nın ses tonunu duyunca kafasını kaldırdı.

“Nasıl bir şey geldi aklına *a nighean?*” diye sordu. Radarı en az Roger’ınki kadar kuvvetliydi.

“Ee… peki.” Brianna alt dudağını ısırdı, sonunda öttü. “Ya o ev *bu evse?*”

Bu soru, çocuklar hariç herkesin donakalmasına neden oldu; oğlanlar yatağın üstünde, masada sürünmeye, araba sesleri çıkarmaya devam ettiler.

“Olabilir, değil mi?” Bree çatı kirişinden şömineye kadar her şeye göz gezdirdi. “Oradaki, gazetedeki kupürde yazana göre” -Amy McCallum’u garip bir baş hareketiyle gösterdi- “*James Fraser’ın evi* yanmıştı. Ama burası önce senin evindi. Hem, bir sokak adresi verecek de değildi, sadece *Fraser Tepesi* yazıyordu.”

Herkes Brianna’ya baktı ve kızın kıpkırmızı kesilmesine, sonra da gözlerinin elindeki çoraba geri dönmesine neden oldu.

“Yani… bunlar -gazetede yazanlar- her zaman doğru olmayabiliyor, değil mi? Belki de detayları yanlış yazmışlardır.”

Amy ciddi bir edayla başını salladı; bu tip haberlerde detayların önemsenmediği demek ki sık görülen bir şeydi.

Roger gür bir sesle boğazını temizledi; Jamie’yle Ian birbirlerine baktılar, sonra ateşe döndüler, yanındaki yakacak yığınını, çıra sepetini incelediler… Herkes beklenti içinde, yüzü birbiriyle çelişen duygularla dolu Jamie’ye döndü.

“Sanırım,” dedi yavaşça, “Arch’ın evine geçebiliriz.”

Parmaklarımla saymaya başladım: “Sen, ben, Roger, Bree, Ian, Amy, Aidan, Orrie, Jemmy, bir de Bay ve Bayan Bug - toplam on bir kişi ederiz. İki buçuğa üç metrelik, tek odalı bir kulübeye nasıl sığışacağız?” Yumruklarımı sıktım, Jamie’ye pis pis baktım. “Kimsenin orayı yakmasına gerek kalmaz; yarımız zaten şöminenin üstünde oturuyor oluruz çünkü.”

“Hmm. Pekâlâ… o zaman, Christieler’in evi boş.”

Amy’nin gözleri korkudan kocaman oldu; herkes birbirine bakmaktan kaçındı. Jamie derin bir nefes aldı ve seslice verdi.

“Belki de sadece… çok dikkatli oluruz,” dedim. Herkeste hafif bir rahatlama oldu; işlerimize geri döndük ama önceki rahatlığımızı yitirmiştik.

Yemeği olaysızca atlattık fakat akşamüstü, birisi kapıyı çaldı. Amy çığlığı bastı. Brianna dikmekte olduğu gömleği ateşe düşürdü. Ian ayağa fırladı ve

kapıyı hemen çekip açtı; o sırada uyumakta olan Rollo sahibinin yanından kükreyerek saldırdı.

Jamie'yle Roger kapı ağzına ve birbirlerine aynı anda çarptılar, bir an orada sıkıştılar, sonra yere düştüler. Küçük çocuklar ciyak ciyak annelerine koştular; Amy'yle Bree o sırada yanmakta olan gömleği, sanki canlı bir yılanmış gibi, telaşlı darbelerle söndürmeye çalışıyorlardı.

Ben de ayağa fırlamış ancak sonra duvara yapışmıştım, Amy'yle Bree'nin yanından geçememiştim. Bütün bu karmaşanın üstüne bir de benim birden ayağa fırlamamla ürken Adso tıslayarak bana saldırmış, gözümü tırmalamayı milimlerle kaçırmıştı.

Kapı ağzındaki kelimelerin içine birkaç tane de küfür karışmıştı, üstüne Rollo çılgınca havlıyordu. Herkesin sinirleri bozulmuştu ama anlaşmazlık sesi yoktu. Anne ve oğulların yanından dikkatlice geçip dışarıya göz attım.

Binbaşı MacDonald, kaşlarına kadar ıslanmış halde, üstü başı kar ve çamur içinde, Jamie'ye dinamik el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Ian köpeğini paylıyordu; yüzündeki ifadeye bakılırsa, Roger da gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Kafasındaki görgü kuralları uyarınca, Jamie adamı içeri davet etti ama yine de şüphe dolu gözlerini üstünden çekmedi. Kulübenin içi kumaş yanığı kokuyordu fakat o kargaşa sakinleşmişti. Binbaşı hepimizi içten sayılabilecek bir havayla selamladı. Adamı sırılsıklam kıyafetlerinden kurtarıp onları kurutmaya çalıştılar, o sırada idare etmesi için Roger'ın kıyafetlerini verdiler - binbaşı on beş santim daha kısa olduğundan, o gömlek ve pantolonunun içinde boğulacakmış gibi görünüyordu.

Adam sunulan yemek ve viskiyi hemen kabul etti. Ev halkı binbaşıyı dikkatle inceliyordu, kışın ortasında dağa gelecek kadar önemli ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyordu.

Jamie benimle göz göze geldi, bir tahmini olduğunu ima etti. Benim de bir tahminim vardı.

"Buraya geliş sebebim beyefendi," dedi MacDonald resmiyetle, gömleği omuzlarından düşmemesi için çekiştirerek, "size General Hugh MacDonald'ın emri altındaki bir milis bölüğünün komutasını teklif etmektir. Generalin birlikleri biz konuşurken bile toplanıyor; ay sonunda Wilmington'a ilerlemeye başlayacaklar."

Bunu duymamla içimi derin bir kaygı kapladı. MacDonald'ın kronik iyimserliğine ve abartma huyuna alışıktım fakat bu cümlesinde herhangi bir

abartı yoktu. Bunun anlamı, Vali Martin'in istediği yardımın, yani İrlanda'dan gelen birliklerin yakında karaya çıkacakları ve General MacDonald'ın birlikleriyle kıyıda buluşacakları mıydı yani?

"General'in birlikleri," dedi Jamie, ateşi karıştırarak. MacDonald'la birlikte ateşin başına oturmuşlardı, Roger'la Ian iki yanlarındaydı. Bree, Amy ve ben yatağa çekilmiş ama yatmak yerine yatağın üstüne tünemiş, konuşmayı ilgi ve panik karışımı bir havayla izliyorduk. Küçük oğlanlar masanın altında uyumuşlardı.

"Ne kadar adamı var dersin Donald?"

MacDonald'ın tereddüt ettiğini gördüm. Öksürdü ve ciddiyetle, "Yanından ayrıldığımda binden biraz fazlaydı. Ama durumu biliyorsun, harekete geçilince sayı çoğalır. Çok kişi gelecek," dedi ve ekledi: "Eğer sizin gibi beyefendilerin emri altında savaşacaklarını bilirlerse, sayı daha da artacak."

Jamie hemen yanıt vermedi, ucu yanmakta olan bir çırayı yavaşça ateşe ittirdi.

"Barut, mermi?" diye sordu. "Silahlar?"

"Evet, ee, orada biraz hayal kırıklığı yaşadık." MacDonald viskisinden bir yudum aldı. "Duncan Innes bize o konuda sözler vermişti ama o sözlerden dönmek zorunda bırakıldı." Binbaşının dudakları kasıldı; adamın yüzündeki ifadeyi görünce, Duncan'ın Kanada'ya taşınma fikrinin aslında o kadar da abartılı olmayabileceğini düşündüm.

"Yine de," diye devam etti MacDonald, daha neşeli bir sesle, "berbat bir durumda değiliz. Ayrıca davamız için toplanmış adamlarımız -ve toplanacak olanlar da tabii- yanlarına cesaretleriyle birlikte kendi silahlarını da alıyorlar. Özellikle de siz, İskoçyalılar'ın komutasına geçecek olmanın verdiği güçten çok memnun kalacaksınızdır!"

Jamie bunu duyunca gözlerini kaldırdı, yanıt vermeden önce MacDonald'ı uzun uzun süzdü.

"Evet… Bak Donald, sen Culloden'da topun arkasındaydın; bense önündeydim. Elimde de bir kılıç vardı." Bunu dedikten sonra bardağını kaldırıp kafasına dikti, sonra tekrar doldurmak için ayağa kalktı, binbaşıya yüz ifadesini toplaması için zaman tanıdı.

Brianna babasının lafından memnuniyet duyduğunu belirten sessiz bir homurtu çıkardı. Jamie daha önce binbaşının o zamanlar karşı tarafta savaşmış olduğu gerçeğini yüzüne vurduğunu sanmıyordum - ama unutmadığına şaşırmamıştım.

MacDonald, Roger ve Ian’dan müsaade istercesine hafifçe kafasını sallayan Jamie dışarı çıktı - güya tuvalete gitmişti ama aslında evin durumunu kontrol etmek ve hatta, daha da önceliklisi, MacDonald’a nefes alabilmesi için biraz daha zaman tanımak amacındaydı.

Ev sahibi nezaketliyle ve içinde bastırdığı tarihçilik hevesiyle, Roger binbaşıyla generalle ve onun yaptıklarıyla ilgili sorular soruyordu. Vurdumduymaz ama tetikte bir görünüm içindeki Ian onun ayaklarının dibine oturmuştu, tek eliyle Rollo’nun boynunu kaşıyordu.

“General böyle bir sefer için çok yaşlı değil mi peki?” Roger bir odun parçası daha alıp ateşe attı. “Özellikle de kış savaşları için.”

“Soğuk algınlığı var, evet,” diye itiraf etti MacDonald, tutamadı kendini. “Ama bu havada herkeste olur, değil mi? Ayrıca onun vekili Donald McLeod, sağlık timsali bir adam. Sizi temin ederim beyefendi, eğer ki general yatağa düşecek olursa, Albay McLeod bu birlikleri zafere götürmek için fazlasıyla yeterlidir!”

Donald McLeod’un askeri kabiliyetleri ve yüce karakteri hakkında konuşmaya bir süre daha devam etti. Ben bir noktada dinlemeyi kestim, çünkü dikkatim adamın kafasının üstündeki rafta gördüğüm hareketliliğe kaymıştı. Adso.

MacDonald’ın kızıl paltosu kuruması için bir sandalyenin arkasına asılmıştı, sıcaklıkla buharı tütüyordu. Rollo’nun saldırısıyla ıslanıp dağılan peruğu da pelerininin üstünde asılıydı. Hemen ayağa kalktım ve peruğu aldım - binbaşıdan gelen şaşkınlık dolu bakışlara Adso’nun yeşil ve düşmanca gözleri katıldı- ve peruğu güvenli bir yere koymamın daha iyi olacağını söyleyip kilere gittim, peruğu peynirin arkasına, fosforun yanına koydum.

Oradan çıkarken burnu soğuktan kızıl bir tona bürünmüş Jamie’yle karşılaştım. Evi kontrolden dönmüştü.

“Bir sorun yok,” dedi hemen. Üstümüzde kalın gri dumanlar salmakta olan bacaya bir göz attı. “Brianna’nın haklı olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu, muzipçe bir tonda ama şaka yapmıyordu.

“Tanrı bilir. Yarının şafağına ne kadar kaldı?” Uzun, eflatun gölgeler karın üstünde hâkimiyetlerini kurmaya başlamışlardı bile.

“Çok var daha.” Uykusuz geçen geceden dolayı Jamie’nin yüzünde de mor gölgeler vardı; bu gece de uyku yoktu. Bana biraz sarıldı; gömleğinin üstünde iş yaparken kullandığı ceketten başka bir şey olmamasına rağmen sıcaktı.

“MacDonald geri gelip evi yakmaz, yani eğer onu reddedersem, değil mi?”

diye sordu, beni çok zayıf bir gülümsemeyle serbest bırakarak.

“Ne demek ‘eğer’?” dedim sertçe ama çoktan içeri girmişti.

Jamie içeri girince MacDonald saygıyla ayağa kalktı, Jamie oturunca o da tekrar taburesine oturdu.

“Acaba teklifimi değerlendirme şansı buldunuz mu Bay Fraser?” diye sordu resmiyetle. “Varlığınız bize büyük bir değer katar ki bu değer General MacDonald ve vali tarafından da kabul görüyor, bendenizin yanı sıra.”

Jamie bir süre sessizce oturdu, ateşe baktı.

“Üzülüyorum Donald; birbirimizi bu kadar karşıt bir durumda bulmuş olmamız çok yazık,” dedi sonunda gözlerini kaldırarak. “Fakat bu konudaki duruşum hakkında bilgi sahibi olmadığını düşünmüyorum. Konumumu ilan etmiştim.”

MacDonald kafasını salladı, dudakları biraz sıkıldı.

“Ne yaptığınızı biliyorum ancak telafi etmek için çok geç değil henüz. Geri dönülmeyecek bir şey yapmadınız, hata yaptığını kabul edemeyecek kimse de yoktur hem.”

Jamie’nin ağzı hafifçe seğirdi.

“Ah, öyle tabii Donald. O halde sen hatanı kabul edip özgürlük davasına katılır mısın acaba?”

MacDonald sırtını dikleştirdi.

“Alaycı tavrınız sizi eğlendiriyor olabilir Bay Fraser,” dedi sinirine hâkim olmaya çalışarak, “ama benim teklifim gayet samimidir.”

“Biliyorum binbaşı. Bu lüzumsuz laubaliliğimi affedin. Ayrıca bu kadar çaba sarf etmenize ve bu havada buralara kadar gelmenize rağmen sizi karşılıksız bırakacağım için de üzgünüm.”

“Reddediyorsunuz yani?” MacDonald’ın yanakları kızardı, açık mavi gözleri kış bulutlarının rengini aldı. “Soydaşlarınızı, kendi insanlarınızı terk ediyorsunuz yani? Hem kanınıza, hem de yemininize mi ihanet edeceksiniz?”

Jamie cevap vermek için ağzını açtı, sonra durdu. İçinde bir şeyler olduğunun farkındaydım. Bu patavatsızca ama haksız olmayan suçlamayla şaşırmış mıydı? Yoksa sadece tereddüt mü etmişti? Durumu hiç bu bakımdan değerlendirmemişti ama binbaşının bahsettikleri onun da aklından geçmişti elbette. Kolonideki İskoçlar’ın çoğu ya Kral’ın saflarına hâlihazırda katılmışlardı -Duncan ve Jocasta gibiler- ya da katılacaklardı, büyük

ihtimalle.

Tarafını ilan etmesiyle birçok arkadaşını kaybetmişti - Yeni Dünya'daki aile üyelerinden kopma ihtimali de hayli yüksekti. MacDonald ona klan ve kan kozunu oynamıştı.

Ama şu vardı ki Jamie kendini hazırlamak için uzun yıllara sahip olmuştu.

"Ben söylemem gerekenleri söyledim Donald," dedi sessizce. "Kendimi, evimi, evimdekileri, doğru bildiğim şeye adadım. Tersini yapamam."

MacDonald bir süre kısık gözlerle ona baktı. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı, Roger'ın gömleğini üstünden çıkardı. Gövdesi beyaz ve inceydi ama belinde orta yaşa özgü bir yumuşaklık vardı ve birkaç beyaz yara taşıyordu - kurşun yaraları ve kılıç kesikleri.

"Çıkıp gitmeyeceksiniz herhalde binbaşı? Buz kesiyor dışarısı, gece yarısı oldu ayrıca!" Roger'la Bree de yanıma gelip bana ve sözlerime katıldılar. Ama MacDonald'ın inadı tutmuştu. Adam kafasını iki yana salladı, ıslak kıyafetlerini üzerine geçirdi, düğme delikleri kaskatı kesilmiş ceketini zorlukla kavuşturdu.

"Ben bir vatan haininin misafirperverliğini kabul etmem hanımefendi," dedi çok sessizce ve beni başıyla selamladı. Sonra doğruldu, Jamie'nin gözlerinin içine baktı.

"Arkadaş olarak bir daha görüşmeyeceğiz Bay Fraser," dedi. "Çok üzgünüm."

"O halde umalım ki tekrar görüşmeyelim binbaşı," dedi Jamie. "Ben de çok üzgünüm."

MacDonald evin kalanı için tekrar kafasını eğdi ve şapkasını taktı. Bunu yapar yapmaz yüz ifadesi değişti, çünkü nemi kafasının üstünde hissetmişti.

"Ah, peruğunuz! Bir saniye binbaşı, hemen getiriyorum." Hızla dışarı çıktım ve o anda içeride bir şey düşüp kırıldı. Hemen kilerin önceki ziyaretimde aralık bıraktığım kapısını açtım; Adso ağzında perukla yanımdan geçti… ardındaki kiler müthiş mavi alevler içindeydi.

***

Başta, bütün gece nasıl uyanık kalabileceğimi kara kara düşünmüştüm. Uygulamada ise hiç zor olmadığını anladım. O kazadan sonra tekrar uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum.

Durum çok daha kötü de olabilirdi; artık resmen düşmanımız olan Binbaşı MacDonald, asilce yardımımıza koşmuş, hâlâ nemli olan pelerinini alevlerin

üstüne fırlatarak kilerin tamamen yok olmasını engellemişti - tabii kulübenin de. Maalesef, pelerin alevlerin hepsini söndürememişti ve kalanları söndürürken geçirdiğimiz telaş dolu dakikalarda Orrie McCallum yerinden kalkıp uzaklaşmış ve dağsıçanı fırınına düşmüş, büyük panikle geçen birkaç dakikanın ardından Rollo tarafından bulunmuştu.

Oğlanı zarar görmeden oradan çıkarmayı başarmıştık ama bu curcuna sırasında Brianna erken doğum yaptığını sanmasına neden olacak sancılar duydu. Neyse ki mesele aşırı gerginlik ve lahana turşusuyla elmalı turtanın gereksiz tüketiminden kaynaklanan fazla şiddetli bir hıçkırıktan ibaretmiş.

"Alev alabilir demişti." Jamie alazlanmış kiler zeminine baktı, sonra da dinlenmesi yönündeki ısrarlarımı hiçe sayıp dumanı tüten kalıntılardan nelerin kurtulabileceğini görmek için gelen Brianna'ya döndü. Kafasını iki yana salladı. "Burayı çok uzun zaman önce kül etmemiş olman mucize kızım."

Brianna "hık!" dedi ve nefret dolu bakışlar attı, eli şişmiş karnındaydı.

"*Ben mi?* Umarım bunun be-hık!-nim hatam olduğunu söylemeye kal-hık!-kışmıyorsundur. Binbaşının peruğunu *be*-hık!-*n* mi fosf-"

"BÖÖ!" diye bağırdı Roger o anda, ellerini Brianna'nın yüzünün önünde savurarak.

Brianna ciyakladı, kocasına bir tane geçirdi. Bağrışmaların sebebini merak edip gelen Aidan'la Jemmy, Brianna'nın etrafında dans edip büyük bir neşeyle "Böö! Böö!" diye alay etmeye başladılar.

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı oluşan Bree, eğilip avuç dolusu kar aldı. Bir saniye içinde kartopunu hazır etmiş ve kocasına ölümcül bir isabetle fırlatmıştı. Roger'ı iki kaşının ortasından vuran kartopu, yanaktan aşağı eriyerek inen parçaların yanı sıra indiği yerde de bir kalıntı bıraktı.

"Ne?" dedi Roger hayret içinde. "Niye yaptın bunu? Ben sırf senin- hey!" Sonraki kartopundan eğilerek kurtuldu ama bu sefer de artık iyice şımarmış olan Aidan ve Jemmy'nin yakın mesafeden dizlerine ve beline attıkları kartoplarına maruz kaldı.

Alevler konusundaki yardımı için edilen teşekkürleri mütevazılıkla kabul eden binbaşı, kulübede kalmaya, bunu Jamie'nin değil de Roger'ın teklif ettiği şeklinde bakması sağlanarak ikna edildi - havanın artık tamamen kararmış olması ve kar yağışının geri dönüşü de etkili olmuştu. Ev sahiplerinin hıçkırıklar ve neşeli bağırışlar içinde birbirlerine karlar fırlatışlarını izlerken, bir hainle yemek yemek istemediğini söyleyecek kadar

keskin konuşmuş olmasından ötürü sanki pişmanlık duyuyormuş gibi görünse de Jamie'yle ben ona veda ettiğimizde, kafasının buz gibi bir hareketiyle bizi selamladı ve peruğunun Adso'nun gazabından kurtulmuş, çamurlu kalıntısıyla birlikte kulübeye döndü.

Kendi evimize doğru, düşen karların arasından ilerlerken etrafın kusursuz sessizliğine minnet duydum. Gökyüzü pembeyle eflatun karışımı bir renge bürünmüştü. Kar taneleri her yerimizi süslerken doğaüstü bir sükûnet içindeydiler.

Sessiz cüssesiyle bizi karşılayan evimiz, pencerelerindeki karanlığa rağmen gözüme sıcak göründü. Sundurmada karlar minik girdaplar oluşturuyor, pervazların üstünde toplanıyorlardı.

"Kar yağarken herhalde daha zor yangın çıkar, ne dersin?"

Jamie ön kapıyı açmak için eğildi.

"Burası ani bir patlamayla alevlere karışsa da umrumda değil Sassenach, yeter ki önce yemeğimi yiyebileyim."

"Soğuk bir yemek mi vardı aklında?" diye sordum şüpheyle.

"Hayır," dedi hemen. "Mutfak ocağında kükreyen bir ateş yakacağım, tereyağında bir düzine yumurta pişireceğim, hepsini yiyeceğim, sonra da seni mutfak kiliminin üstüne yatırıp adamakıllı- yani, mahsuru yoksa?" dedi aklındaki cümleyi bitiremeden, bakışlarımı fark edince.

"Adamakıllı ne?" diye sordum, akşam için yaptığı planla etkilenerek.

"Adamakıllı sahip olacağım ta ki alevler alıp beni de yanında götürene kadar… diyecektim herhalde," dedi, sonra da eğilip beni kollarına aldı ve karanlık eşikten içeri geçirdi.

112. Yemin Bozan

2 Şubat 1776

Hepsini çağırmıştı ve hepsi de gelmişti. Ardsmuir'in Jacobitler'i, Thurso'dan gelen balıkçılar, vatansızlar ve Tepe'nin nimetlerinden altı yıldır faydalanan birçokları… Erkekleri çağırmıştı; çoğu da yalnız başlarına, ıslak yaprakların altından geçerek, çamurlu patikalarda ilerleyip gelmişti. Bazılarının karıları da gelmişti. Kadınlar meraklı ve temkinlilerdi, mütevazılıkla arkada kalmayı kabul ettiler ve Claire'in onları eve teker teker almasına izin verdiler.

Erkeklerin avluda beklediklerini gördüğünde, Jamie manzaradan çok hoşnutsuz oldu; o son, sevimsiz toplanış sahnesi hâlâ herkesin hafızasında tazeliğini koruyordu. Ama başka bir seçenek yoktu; herkes eve sığmazdı. Hava da aydınlıktı ama Jamie birden fazla adamın kafasını ani hareketlerle, tedirgince, sanki orada Thomas Christie'nin hayaletini görmüşçesine kestane ağaçlarına çevirdiğini gördü.

Jamie haç çıkardı ve Tom Christie'yi her düşündüğünde yaptığı gibi kısa bir dua okudu, sonra sundurmaya çıktı. Kalabalık kendi arasında konuşuyordu, rahat bir havaları vardı fakat Jamie'yi fark ettiklerinde hemen sustular.

"Bir haber aldım, beni Wilmington'a çağırıyorlar," dedi herhangi bir girizgâha ihtiyaç duymaksızın. "Oradaki milislere katılacağım ve yanımda gelmeye gönüllü olan adamları da götüreceğim."

Otlarken rahatı bozulan koyunlar gibi bakıyordu herkes. Bir saniyeliğine güleceği gelen Jamie, dürtüsünü sert biçimde bastırdı.

"Milis olarak gideceğiz ama benim emrimde olmayacaksınız." İçten içe, zaten birkaç tanesi haricinde kaçına söz geçirebileceğinden şüpheliydi ancak buna güzel bir kılıf uydurmak da fena olmadı.

Çoğu adam hâlâ aval aval bakıyordu ama birkaç tanesi toparlanmıştı.

"Bir isyancı olduğunu mu ilan ediyorsun Mac Dubh?" Murdo'ydu bu, Tanrı onu kutsasın. Ölümüne sadık ama kafası yavaş çalışan bir adamdı. Her şeyin en basit biçimde ifade edilmesine ihtiyaç duyardı ancak anladığı zaman da peşini bırakmazdı.

"Evet, Murdo. Ben bir isyancıyım. Benimle birlikte savaşacak olan her

erkek de öyle olacak.”

Bunu duyan kalabalığın içinde mırıldanmalar, şüpheli bakışlar oluştu. Bazı yerlerde “yemin” kelimesi Jamie’nin kulağına çalınınca kendini o bariz soruya hazırladı.

Ama sorunun kaynağı şaşkınlık vericiydi. Arch Bug sırtını dikleştirdi, cesaretini topladı.

“Sen Kral’a bir yemin ettin *Seaumais mac Brian*,” dedi, şaşırtıcı bir keskinlikteki sesiyle. “Hepimiz ettik.”

Bunu onaylayan mırıltıyla birlikte, huzursuz olmuş, kaşları çatılı gözler Jamie’ye döndü. Jamie derin bir nefes aldı, midesinin düğümlendiğini hissetti. O anda, bütün bildiklerine, zorla ettirilen yeminlerin gayrı ahlaki olduğunu düşünmesine rağmen, ettiği yemini bozduğunu açıkça ilan etmesi, sanki boşluğa adım atmış hissi verdi.

“Hepimiz ettik,” dedi o da. “Ama o yeminleri esirler olarak, zorlanarak ettik. Özgür adamlar olarak değil.”

Çok doğru söylemişti ama yemin yemindi ve İskoçyalılar için her yemin önemliydi. *Olur da ölüp soydaşlarımdan öteye gömülürsem…* Yemin söz konusu olsa da olmasa da, diye düşündü duygusuzca, sonları herhalde bu olacak.

“Yine de bir yemindi efendim,” dedi Hiram Crombie, dudaklarını birleştirerek. “Tanrı önünde yemin ettik. Böyle bir şeyi önemsemememizi mi istiyorsunuz?” Presbiteryenler’in çoğu bunu mırıltılarıyla onayladı, destek verdiklerini göstermek için Crombie’ye yaklaştı.

Jamie bir derin nefes daha aldı, karnının kasıldığını hissetti.

“Ben herhangi bir istekte bulunmuyorum.” Ne yaptığının da farkında olduğu için, bunu yapıyor olmaktan dolayı kendini kötü hissetti - artık antik silahlar olan hitabet ve idealizmin kucağına düşmüştü.

“Dedim ki Kral’a sadakat namına edilen o yemin, zorla ettirilmiş bir yemindir. Böyle bir yeminin gücü yoktur; çünkü özgür iradesi olmayan adam özgürce yemin edemez.”

Buna itiraz eden olmayınca devam etti, sesini çok yükseltmedi.

“Arbroath Bildirisi’ni biliyorsunuz, değil mi? Dört yüz yıl önce, büyük büyükbabalarımız, ellerini şu sözcüklerin üstüne koymuşlardı: *…yüz kişi sağ kalsa dahi, İngiliz himayesi altına girmeyeceğiz.*” Sesini düzeltmek için duraksadı, devam etti. “*Zafer için de zenginlik için de, onur için de*

savaşmıyoruz; davamız özgürlük davasıdır. Hayatta kalmak isteyen her dürüst adamın kabul edeceği bu nedenledir savaşımız.”

Sonra durdu, öylece kaldı. Hitabının etkisini artırmak için değil, kelimelerin kendisi üstündeki etkisi yüzündendi bu - ağzından çıktıklarında, kendini bir anda kendi kafasındakilerle baş başa bulmuştu.

O ana kadar, bu devrimin meşruluğu ve doğuracağı sonuçlar konusunda şüpheciydi; isyancı tarafa Claire, Brianna ve Roger Mac’in söylediklerinden dolayı geçmişti. Ama o eski sözcükler ağzından çıktığı anda, içinde ikna olmuş rolü yaptığı davanın haklılığını en derinlerinde hissetti - ve kendi insanlarının refahından başka bir şey için savaşacak olacağını fark edince buna daha ayrı şaşırdı.

Ve sonunda tıpkı onlar gibi ölmüş olacaksın, diye düşündü isteksizce. İyi bir dava uğruna savaşıldığında daha az acıdığını hiç sanmam ama belki öyledir.

“Bir hafta içinde buradan ayrılacağım,” dedi ve arkasından bakan kalabalığı öylece bırakıp içeri girdi.

***

Ardsmuir’dekilerin gelmesini beklemişti; üç Lindsay kardeşi, Hugh Abernathy, Padraic MacNeill ve kalanı. Beklenmedik şekilde ama mutlu ederek ona katılanlar ise Robin McGillivray ve onun oğlu Manfred oldu.

Biraz da eğlenerek, Ute McGillivray’in onu affettiğini düşündü. Robin’le Manfred’in dışında, heybetli *frau* ile akraba olan on beş başka Salemli daha gelmişti.

Büyük bir sürprizle, Hiram Crombie balıkçıları arkasında bırakıp onlara katıldı.

“Bu konuda dualar ettim,” dedi Hiram Jamie’ye, normalden daha da mutaassıp bir havaya bürünmeyi başararak, “ve yemin hususunda haklı olduğunuza karar verdim. Sanıyorum hepimiz sayenizde asılacağız ya da evimizden barkımızdan olacağız ama yine de geleceğim.”

Büyük dedikodular ve telaş dolu tartışmalar yaşayan diğerleri, gelmemeyi kararlaştırmışlardı. Jamie onları suçlamıyordu. Culloden’ın sonuçlarından sağ kurtulduktan sonra kolonilere bin bir cefa içinde gelmişlerdi; sürgünün bunca zorluğundan sonra aklı başında bir insanın isteyeceği son şey, Kral’a karşı silahlanmak olurdu.

En büyük sürpriz ise bu küçük bölüğüyle Cooperville’den çıkıp güneye giden yola sapmak üzerelerken karşısına çıktı.

En az kırk kişilik bir bölük, o kavşakta bekliyordu. Jamie dikkatlice onlara yaklaştı; içlerinden biri atını mahmuzuyla dürtüp yanına geldi - solgun suratlı, gaddar görünüşlü Richard Brown.

“Wilmington’a gittiğini duydum,” dedi Brown doğrudan. “Eğer mümkünse, adamlarım ve ben de atlarımızı sizinkilerle yan yana sürmek isteriz.” Öksürdü, ekledi: “Senin emrin altında tabii.”

Jamie arkasındaki Claire’dan gelen bir “hıh” sesi duydu, gülümsememek için kendini tuttu. Arkasında kısılmış olan gözlerin farkındaydı. Roger Mac’le göz göze geldi, damadının kafasını hafifçe salladığını gördü. Savaş insana hiç olmayacak dostlar kazandırıyordu; Roger Mac de bunu en az onun kadar iyi biliyordu - ayrıca, kendi içinden geçen de eskiden Brown’dan çok daha beterleriyle omuz omuza savaşmış olduğuydu.

“Buyurun o halde,” dedi ve eyerinin üstünden başıyla selam verdi. “Hem sen, hem de adamların.”

***

Moore’s Creek adındaki bir yerde başka bir milis bölüğüyle karşılaştık ve onlarla birlikte, uzun yapraklı çamların altında kamp yaptık. Önceki gün fena bir buz fırtınası olmuştu; zemin de kırılıp düşen, bazıları belim kadar kalın dallarla kaplıydı. Yol bu yüzden sıkıntılıydı ama kamp ateşi yakmak gibi konularda da avantajlar sağlıyordu.

Yahni için hemen toparladığım malzemeleri kazanın içine atıyordum - kemikli but parçaları, fasulyeler, pirinç, soğan, havuç, bayat ekmek kırıntıları- ve öteki milis kumandanını dinliyordum. Robert Borthy adındaki bu adam, Jamie’ye, laubalice bir tavırla, Göçmen İskoç Dağlıları Alayı’ndan bahsediyordu - düşmanlarımızın eski adı buydu.

“Topyekûn beş yüz, altı yüz kişiden fazla olamazlar,” diyordu alaycılıkla. “O yaşlı MacDonald’la yaverleri aylardır onları köylerinden koparmaya çalışıyorlardı. Elekle su toplarlarsa olacağı bu.”

Generalin yaverlerinden biri olan Alexander McLean, bir defasında bir buluşma noktası ayarlamış, yakınlardaki bütün İskoçyalılar, İskoç-İrlandalılar’ı toplanmaya çağırmış - rüşvet olarak da fıçılar dolusu içki ayarlamayı ihmal etmemiş. Beş yüz kadar adam toplamayı da başarmış ama içkiler biter bitmez oradan ayrılıp McLean orada yalnız bırakmışlar.

“Zavallı adam bir de kaybolmuş. İki gün oradan oraya dolanıp yolu aramış. Sonunda biri ona acıyıp tekrar uygarlığa ulaştırmış.” İçten bir taşralı olan, gür kahverengi sakallı Borthy, genişçe sırıttı ve anlatmaya devam etmeden önce

bir fincan birayı şükranlarla kabul etti.

“Kalanının nerede olduğunu Tanrı bilir. MacDonald’ın birliklerinin yeni gelenlerden oluştuğunu söylüyorlar - vali onlara toprak vermeden önce koloniyi savunmalar için yemin ettirmiş. Zavallıların çoğu İskoçya’dan gelen tekneden henüz inmişler - neresi kuzey, neresi güney onu bile bilmiyorlar daha, kendilerinin nerede olduğunu bilmeleri şöyle dursun.”

“Onlar bilmese de ben biliyorum nerede olduklarını.” Ian ateş başına geldi, kirli ama neşeliydi. Wilmington’da toplanan birçok milis kuvveti arasındaki yazışmaları taşıyordu ve bu lafıyla üzerinde büyük ilgi topladı.

“Nerede?” İnce yüzü ilgi ve kurnazlıkla kaplanan Richard Brown ateşe doğru yanaştı.

“Negro Head Point Yolu’ndan geliyorlar, düzgün bir alay gibi ilerliyorlar hem de,” dedi Ian, küçük bir homurtuyla hemen ona uzatılan kütüğe oturarak. “Sıcak bir şey var mı yenge? Hem üşüdüm, hem ağzım kurudu.”

Nezaketten ödün vermemek adına “kahve” dediğimiz pis bir içecek vardı, kaynattığımız yanık meşe palamutlarından yapıyorduk. Ian’a bir fincan koydum; her yudumunu büyük keyifle tüketerek beni şaşırttı, sonra da yeni keşiflerini paylaşmaya devam etti.

“Batıya dolanmak istemişler ama Albay Howe’un adamları oraya daha önce varıp önlerini kesmiş. Onlar da karşıya geçip geçidi almaya niyetlenmişler fakat Albay Moore adamlarını hemen harekete geçirip onları engellemek için bütün gece ilerletmiş.”

“Howe ya da Moore’a herhangi bir saldırı da bulunmamışlar mı?” diye sordu Jamie, kaşlarını çatarak. Ian kafasını iki yana salladı, meşe palamudu kahvesinin kalanını kafasına dikti.

“Yaklaşmamışlar bile. Albay Moore onların Wilmington’a ulaşmadan önce saldırmaya niyetli olmadıklarını söyledi - orada takviye kuvvet bekliyorlarmış.”

Jamie’yle bakıştık. Bu takviyeler muhtemelen General Gage’in vaat ettiği Britanya birlikleriydi. Ama önceki gün karşılaştığımız, Brunswick’ten gelen bir atlı, dört gün önce kıyıda herhangi bir birlik görmediğini söylemişti. Eğer onları bekleyen bir takviye varsa, yerel Kral yanlılarından gelecek olmalıydı - duyduğumuz dedikodu ve raporlara bakılırsa da, yerel Kral yanlılarından pek bir güç yoktu.

“Yani… İki taraftan da önleri kesilince, yolu takip etmişler. Yarın geç saatte köprüye ulaşırlar.”

“Ne kadar uzaklıkta Ian?” diye sordu Jamie, çamların arasından gözlerini kısarak uzaklara bakarken. Ağaçlar çok uzunlardı ve altlarındaki çayırlar da bayağı genişti - at sürmek için hiç fena olmayan bir yol.

“At sırtında yarım gün sürer belki.”

“Pekâlâ.” Jamie biraz rahatladı, kendi sıcak içeceğine uzandı. “Biraz uyumaya vaktimiz var o halde.”

***

Moore’s Creek’teki köprüye ertesi günün ortasında vardık ve Richard Caswell’in bölüğüyle karşılaştık. Adam Jamie’yi büyük mutlulukla karşıladı.

Göçmen İskoç Dağlıları alayı görünürde yoktu - ama sürekli haberciler geliyorlar, onların Negro Head Point Yolu’ndaki hareketlerini bildiriyorlardı. Bu yol, doğrudan Moore’s Creek’in geniş, kalas köprüsüne çıkan bir araba yoluydu.

Jamie, Caswell ve öteki birçok kumandan kıyı kenarında yürüyor, köprüyü, yoldaki çeşitli noktaları işaret ediyordu. Dere pis, çamurlu toprakların üstünde ilerliyordu; suyun ve çamurun içinden selvi ağaçları yükseliyordu. Dere daraldıkça derinliği de artıyordu -meraklı birinin suya daldırdığı bir halat, o noktada derenin dört buçuk metre derinliğinde olduğunu belli ediyordu- ve suyun üstünden herhangi bir ordunun geçebilmesi için köprüden başka bir yol yoktu.

Bu da Jamie’nin yemekten sonraki sessizliğini açıklıyordu. Derenin uzak tarafında küçük bir siper yapılmasına yardımcı olmuştu, elleri toprak ve yağla kaplıydı.

“Topları var,” dedi sessizce, ellerindeki lekeleri incelediğimi görünce. Ellerini pantolonuna sildi, daha da beter hale getirdi. “Kasabanın küçük silahları, iki tane ama top sonuçta.” Köprüye baktı ve yüzünü biraz buruşturdu.

Ne düşündüğünü biliyordum, neden düşündüğünü de.

Donald sen Culloden’da topun arkasındaydın, demişti binbaşıya. *Ben önündeydim. Elimde de bir kılıç vardı.* Kılıçlar İskoçyalılar’ın doğal silahlarıydı - hatta çoğu için tek silahtı. Duyduklarımıza bakılırsa, General MacDonald’ın elindeki tüfek ve barut miktarı oldukça azdı; birliklerinin çoğu kılıçlar ve kalkanlarla kuşanmıştı… ve dosdoğru pusuya doğru ilerliyorlardı.

“Yüce İsa,” dedi Jamie, zor duyabileceğim bir sesle. “Zavallılar. Zavallı cesur aptallar.”

***

Güneş batarken işler daha beter bir hal aldı ya da çok daha iyi; bakış açısına göre değişir. Buz fırtınasından sonra hava ısınmıştı ama zemin donuktu; gündüz havaya buharlar yükseliyordu fakat gece olunca öyle bir sis oluşuyordu ki kamp ateşleri bile solgun bir kordan ibaret kalıyordu.

Yeni şartlar yeni planlar yapılmasına neden olurken, milislerin içinde heyecan dalga dalga yayıldı.

“Şimdi,” dedi Ian yumuşakça, Jamie’nin arkasındaki sisin içinden bir hayalet gibi çıkarak, “Caswell hazır.”

Yanımızdaki tedarikleri çoktan toplamıştık; silahları, barutu ve yemeği taşıdık, sekiz yüz adam ve benim gibi sayısız takipçiyle birlikte sisin içinden köprüye doğru ilerledik, arkamızda yanan kamp ateşlerini olduğu gibi bıraktık.

MacDonald’ın birliklerinin nerede olduklarından tam olarak emin değildim - hâlâ araba yolunda da olabilirlerdi ya da temkinli davranıp yan yollara saparak bataklıkta keşif yapmak istemiş olabilirlerdi. Öyle yaptılarsa iyi şanslar, diye düşündüm. Köprünün üstüne ayak bastığımda midem gerginlikten kaskatı kesilmişti; parmak ucunda gitmek saçmaydı ama ayağımı sağlam basmak da ehemmiyetsizlik olur diye düşünüyordum - o sis ve sessizlik, o gizem ve sinsilik…

Parmağım köprüdeki yamuk bir tahtaya takılınca öne doğru sendeledim ama yanımda yürüyen Roger, beni kolumdan yakalayıp doğrulttu. Kolunu sıktığımda bana gülümsedi, benden yarım metre bile ötede olmamasına rağmen yüzünün yarısı sisin içindeydi.

Jamie’yle ötekiler ne kadar biliyorsa, o da neyin yaklaşmakta olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de içinde güçlü bir heyecan, biraz da korku olduğunu hissediyordum. Sonuçta ilk muharebesi olacaktı.

Öte tarafa geçtiğimizde, adamların dereden yüz metre öteye kazdıkları oval siperin üstündeki tepeye dağılıp kamplarımız kurduk. Silahların uzatılmış burunlarını sisin içinden görebilecek kadar yakınlarından geçtim: Covington Ana ve kızı; adamların toplara taktığı isimler bunlardı - hangisinin hangisi olduğunu, Covington Ana’nın kim olduğunu merak ettim. Saygı duyulan bir kadındı, belli ki - belki de yerel genelevin işletmecisiydi.

Yakacak bulmak kolaydı; buz fırtınası dere yakınındaki çamlara kadar ulaşmıştı. Ama dallar fena ıslanmıştı ve çakmak taşıyla bir saat daha geçirmeye hiç niyetim yoktu. Neyse ki sisin içinde ne yaptığımı görebilecek

kimse yoktu; cebimden Brianna'nın kibritleriyle dolu küçük bir teneke kutu çıkardım.

Çıraları üflemekle meşgulken köprü tarafından birbiri ardına tiz sesler gelmeye başladı. Hemen dizlerimin üstünde doğruldum, oraya baktım ve tabii ki bir şey göremedim ama köprü tahtaları havaya kaldırılmadan önce kaldırılması gereken çivilerin seslerini duyduğumu anlamam uzun sürmedi.

Jamie bana çok uzun gelen bir sürenin ardından beni buldu. Yemek yemek istemedi, sırtını bir ağaca verip beni çağırdı. Dizlerinin arasına oturdum ve sırtımı ona verdim, sıcaklığına minnet duydum; hava çok soğuktu ve insanın her boşluğundan içeri girip iliğine kadar donduran bir nem vardı.

"Köprünün kaldırıldığını görecekler herhalde, değil mi?" dedim, aşağıda çalışan adamların sesleriyle geçirdiğimiz uzun bir sessizlikten sonra.

"Sis sabaha kadar öylece kalırsa hayır ve kalacak." Jamie isteksiz bir sesle konuşuyordu fakat daha huzurlu gibiydi. Bir süre sessizce oturduk, sisin üstünde alevlerin dalgalanışını izledik. Ateşin pusla parıldayarak birleşip alevlerini yükselterek beyaz hareler halinde yok oluşu, gerçekten çok esrarengiz bir manzaraydı.

"Hayaletlere inanıyor musun Sassenach?" diye sordu Jamie birden.

"Ee… doğrusunu söylemem gerekirse, evet," dedim. İnandığımı biliyordu, çünkü ona yüzü kapkara olan Kızılderili'yle karşılaşmamı anlatmıştım. Onun da inandığını biliyordum – İskoç'tu sonuçta. "Etrafta dolanan bir tanesini mi gördün?"

Kafasını iki yana salladı, etrafımdaki kollarını daha da sıktı.

"Gördüm diyemem," dedi düşünceli bir sesle. "Ama burada olduğuna kalıbımı basarım."

"Kim?" dedim duyduğumla irkilerek.

"Murtagh," dedi, beni daha da şaşırtarak. Sırtını daha rahat bir konuma getirdi. "Sis geldiğinden beri içimde onunla ilgili çok tuhaf bir his var."

"Gerçekten mi?" Bu çok ilginçti ama beni fena halde huzursuz etmişti. Murtagh, Jamie'nin vaftiz babasıydı ve Culloden'da ölmüştü ve -benim bildiğim kadarıyla- o zamandan beri ortalıkta görüldüğü olmamıştı. Varlığından pek şüphe duymuyordum; Murtagh, aksi biri de olsa, çok güçlü bir karakterdi ve eğer vaftiz oğlu burada olduğunu söylüyorsa, büyük ihtimalle buradaydı. Beni huzursuz eden ayrıntı, o köprü kenarında olmasının *nedeniydi.*

Bir süre odaklandım ama o küçük İskoç'un varlığını hissedemedim. Demek ki yalnızca Jamie'yle ilgileniyordu. Bunu düşününce, korktum.

Yarınki muharebenin sonucu belli olsa da, sonuçta bir çarpışmaydı ve kazanan taraftan da ölenler olacaktı. Murtagh, Jamie'nin vaftiz babası olma görevini çok ciddiye almıştı. Jamie'nin öldürülmek üzere olduğunun haberini aldığı için onu cennete taşımak için gelmiş olmadığını tüm kalbimle ümit ediyordum - bir çarpışma arifesindeki görüler, İskoçya'da yaygın sayılan bir şeydi ama Jamie'nin Murtagh'ı *görmediğini* söylemesi de önemli bir şeydi. Herhalde.

"Sana bir şey *söylemedi*, değil mi?"

Jamie kafasını iki yana salladı, bu tekinsiz ziyaretten etkilenmemişe benziyordu.

"Hayır, sadece… ortalıkta." Aslında bu ortalıkta olma durumunu rahatlatıcı bir şey olarak görüyor gibiydi, bu yüzden kendi içimdeki endişe ve korkulardan bahsetmedim. Ama onlarla birlikte, gecenin kalanını kocama sımsıkı sarılarak, Murtagh'a ya da onu benden almaya çalışacak olan herhangi birine meydan okurcasına geçirdim.

113. Culloden’ın Hayaletleri

Şafak söktüğünde Roger alçak siperde, kayınpederinin yanında, elinde tüfeğiyle duruyordu ve gözlerini kısıp sisin içini gözlüyordu. Bir ordunun gürültüsünü netlikle duyuyordu; sis sesi taşımaktaydı. Ayak sesleri düzenliydi ama ritmik değildi. Metal şıngırtısı, giysi hışırtısı, insan sesleri - birliklerini düzen içinde tutmaya çalışan komutanların sesleri olsa gerek, diye düşündü.

Artık terk edilmiş kamp ateşlerini bulmuş olmalılardı; düşmanın dere karşısında beklediğini de biliyor olmalıydılar.

İç yağının kokusu hâlâ havadaydı; Alexander Lillington’ın adamları, köprünün tahtaları söküldükten sonra destek kalaslarını yağlamışlardı. Roger silahını saatlerdir elinde tutuyordu ama metal hâlâ elini üşütüyordu - parmakları donmuştu.

“Bağırışı duyuyor musun?” Jamie sisin uzak kıyıyı gizleyen kısmını başıyla gösterdi. Rüzgâr yön değiştirmişti; selvi gövdelerinin ötesinden kopuk kopuk Galce sözler geliyordu. Ben bir şey anlamıyordum ama Jamie anlıyordu.

“Başlarında kim varsa -McLeod galiba, sesinden öyle anlaşılıyor- dereye doğru saldırmalarını emretmeye niyetli.”

“İntihar bu!” dedi Roger dayanamayıp. “Biliyorlar- köprüyü görüyorlar ama!”

“İskoçyalılar böyledir,” dedi Jamie, hâlâ yumuşak bir sesle, eli az önce kullandığı harbideydi. “Sadakat sözü verdikleri adamı takip ederler, sonlarında ölecek olsalar bile.”

Ian yakındaydı; Roger’a bir göz attı, sonra omzunun üstünden arkaya, Kenny ve Murdo Lindsay’in Ronnie Sinclair ve McGillivrayler’le durduğu yere baktı. Rahat bir halleri vardı, ama her elin ucunda bir tüfek vardı; gözler birkaç saniyede bir Jamie’ye dönüyordu.

Derenin yan tarafına, Albay Lillington’ın adamlarına katılmışlardı; Lillington adamların arasında gidip geliyordu, ne kadar hazır olduklarını kontrol ediyordu.

Jamie’yi görünce birden durdu ve Roger’ın midesi düğümlendi. Randall Lillington, Albay’ın ikinci dereceden kuzeni oluyordu.

Alexander düşüncelerini gizleyen bir adam değildi; kendi adamlarının on metre ötede durduklarını, onunla aralarında Jamie'nin adamlarının kaldığını belli ki anlamıştı. Gözleri sisin içine, Donald McLeod'un çağrısının emri altındaki İskoçyalılar'ın yükselen kükremeleriyle karşılık bulduğu yere döndü. Sonra tekrar Jamie'ye baktı.

"Ne diyor?" dedi Lillington, parmak uçlarında yükselip karşı kıyıyı asık suratla gözleyerek.

"Cesaretlerinin onlara yeteceğini söylüyor." Jamie arkalarındaki tepenin zirvesine baktı. Covington Ana'nın uzun siyah burnu, sisin içinden zor bela görünüyordu. "*Keşke yetse*," diye ekledi kendi kendine sessizce.

Alexander Lillington aniden uzanıp Jamie'nin bileğini tuttu.

"Peki ya siz beyefendi?" dedi, gözlerinde ve sesinde açık bir şüpheyle. "Siz de bir İskoçyalı değil misiniz?"

Lillignton'ın öteki eli kemerindeki tabancadaydı. Roger arkasındaki adamların sohbetlerinin durduğunu fark etti, arkasına döndü. Jamie'nin bütün adamları izliyordu; yüz ifadelerinde büyük bir ilgi vardı fakat paniklememişlerdi. Jamie'nin belli ki Lillington'la kendisinin baş edebileceğini düşünüyorlardı.

"Kime sadık kalacaksınız?"

"Şu an nerede duruyorum beyefendi?" dedi Jamie büyük bir nezaketle. "Derenin hangi kıyısındayım?"

Birkaç adam sırıttı ama kahkaha atan olmadı - hâlâ çok hassas olan sadakat konusunda kimse kendini riske atmak istemiyordu.

Lillington'ın dirseğindeki eli gevşedi ama çekilmedi. Adam Jamie'ye kafasını salladı, devam etti.

"Pekâlâ. Fakat çarpışma sırasında taraf değiştirip bize saldırmayacağınızı nereden bileceğiz? Sonuçta siz de adamlarınız da İskoçyalı değil misiniz?"

"İskoçyalıyım evet," dedi Jamie sevimsiz bir sesle. Sisin arkasından ekose desenlerin göründüğü karşı kıyıya bir kez göz attı, sonra döndü. Bağırışlar sisle taşınıyordu. "Ama Amerikalılar'ın efendisiyim." Dirseğini adamın elinden çekti.

"Ve size diyorum ki beyefendi," diye devam etti tüfeğini kaldırıp kabzasını yere dayayarak, "arkamda durunuz ve yanlış yere ateş edersem kılıcınızı kalbimden geçiriniz."

Bunu dedikten sonra arkasını Lillington'a döndü ve silahını doldurdu -

toparlak mermiyi, barutu sertçe tıktı.

Sisin içinden gelen Galce haykırışı yüz boğaz tekrarladı: “KRAL GEORGE VE KILIÇLAR!”

İskoçyalılar’ın son taarruzu başlamıştı.

***

Ulurcasına bağırarak, köprüden otuz metre ötede sisten çıktılar; Jamie’nin kalbi göğsünde sıçradı. Bir an -yalnızca bir an- onlarla birlikte koştuğunu, rüzgârın gömleğini geçip tenini soğuttuğunu hissetti.

Ama hareketsiz kaldı. Murtagh yanında, alaycı gözlerle ileriyi izliyordu. Roger Mac öksürdü; Jamie tüfeğini omzuna kaldırdı, bekledi.

“*Ateş!*” Yaylım ateşi, karşıdan gelenler köprüye gelmeden hemen önce üstlerine yağdı; yarım düzinesi yolda düştü ama kalanı devam etti. Hemen sonra, tepedeki toplar birbiri ardına ateşlendi; topların ateşlenmesi, Jamie’nin sırtından itilmiş gibi hissetmesine yol açtı.

Yaylım ateşe o da katılmış, kafalarının üstünü hedef almıştı. Tüfeği indirip harbiyi eline aldı. İki taraftan da çığlıklar geliyordu: yaralananların bağırışları ve bunlardan şiddetli savaş naraları.

“*A righ! A righ!*” Kral! Kral!

McLeod köprüdeydi; yaralanmıştı, ceketinde kan vardı ama kılıcıyla kalkanını çekip köprüye koşmuş, sonra da kılıcını ahşaba saplamış, kendini sağlama almıştı.

Top tekrar ateşlendi ama mermi bu kez çok yükseğe gitti; karşıdakilerin çoğu dere kenarında toplanmışlardı - bazıları sudaydı, köprünün desteklerine tutunarak milim milim karşıya geçmeye çalışıyordu. Daha fazlası kalasların üstünde koşmaya çalışıp kayıyor, McLeod gibi kılıçlarını saplayarak dengede kalmaya çalışıyordu.

“*Ateş!*” ve Jamie ateş etti, barutunun dumanı sisle karıştı. Toplar menzildeydi, art arda patladılar; Jamie patlamayla öne savruldu, sanki top mermileri içinden geçmiş gibi hissetti. Köprüdekileri çoğu suya düşmüştü, kalanlar kendilerini kalasların üstüne yüzüstü fırlatıp sürünerek karşıya geçmeye çalıştılar ve bu sırada teker teker, mevzilerinden istedikleri zaman ateş edenler tarafından avlandılar.

Jamie silahını doldurdu ve ateşledi.

İşte burada, dedi hissiz bir ses; sesin kendisine mi yoksa Murtagh’a mı ait olduğunu bilemedi.

McLeod ölmüştü. Cesedi bir saniye suyun üstünde kaldıktan sonra derenin karanlığı onu içine çekti. Çoğu adam o suda hayatta kalmaya çalışıyordu - ölümcül soğukluktaki derenin derin noktasındaydılar. İskoçyalılar'ın çok azı yüzme bilirdi.

Flora'nın kocası olan Allan MacDonald'ın kıyıdaki kalabalığa bembeyaz bir suratla baktığını gördü. Binbaşı Donald MacDonald suda yarıya kadar yükseldi, çırpındı. Peruğu kafasında değildi, kel kafasından yüzüne kanlar akıyordu. Dişlerini ıstırabı yüzünden ya da hırsı yüzünden kasmıştı ama hangisi olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Üzerine başka bir mermi isabet edince suyun içine büyük bir gürültüyle indi - ama yavaş yavaş, tekrar doğruldu, artık ayakta durulmayacak kadar derin bir noktaya geldi, tekrar doğruldu, su üstünde kalabilmek için var gücüyle kulaç attı, nefes alma çabasıyla ağzından kanlar püskürttü.

Sen yap evlat, dedi hissiz ses. Jamie tüfeğini kaldırdı ve MacDonald'ı temiz bir atışla, boğazından vurdu. Adam hemen geri düştü, suya battı.

***

Dakikalar içinde iş bitmişti. Barut dumanıyla kararan sis, ölen ve ölmekte olanlarla dolu derenin üstünde nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Kral George ve kılıçlar, ha?" dedi Caswell, hasarı incelerken. "Toplara karşı kılıçlar. Zavallıcıklar."

Öteki taraf karmakarışıktı. Köprüden düşmemiş olanlar kaçıyorlardı. Galip taraftakiler ise köprüyü onarmak için kalasları tekrar taşımaya başlamışlardı bile. Kaçanlar çok uzaklaşamayacaklardı.

Jamie de gitmeli, adamlarını çağırıp düşmanı takip etmeliydi. Ama taş kesilmişti adeta. Soğuk rüzgâr kulaklarında ıslık çalıyordu.

***

Jack Randall öylece kaldı. Kılıcı elindeydi fakat kaldırmak için bir hamle yapmadı. Öylece, dudaklarındaki tuhaf gülümsemeyle kaldı, koyu gözleri Jamie'ninkilerin içinde yanıyordu adeta.

O bakışlara mani olabilseydi keşke… ama yapamadı; Randall'ın arkasındaki hareketliliği fark etti. Koşmakta olan Murtagh, ayaklarının altındaki çim topaklarını etrafa saçarak ilerliyordu. Vaftiz babasının bıçağının parıltısı - bunu görmüş müydü gerçekten, yoksa hayal mi etmişti? Önemli değildi; Murtagh'ın kolunu kaldırdığını gördüğünden hiç şüphesi yoktu, yüzbaşının kırmızı kumaşla kaplı sırtına ölümcül darbe inmeden önce bunun olacağını biliyordu.

Ama Randall arkasına döndü, belki de gözlerindeki bir şeyden anlamıştı ya da Murtagh'ın nefesini duymuştu - belki de yalnızca asker içgüdüsüyle sezmişti. Darbeyi engellemek için çok geç kalmıştı ama kamanın böbreğe ölümcül bir darbe vurmasının önüne geçmeyi başarmıştı. Randall inledi -İsa aşkına, Jamie bunu duyabiliyordu- ve sendeleyerek kenara çekildi, Murtagh'ın bileğini tuttu, onu da arasına düştüğü ıslak karaçalıların içinde sürükledi.

Birlikte bir oyuğun içine yuvarlandılar, birbirlerine kenetlenmişlerdi. Boğuştular; Jamie de arkalarından, yumruğunun içinde bir silahla -neydi, o silah neydi?- sivri çalıların içine atıldı.

Ama silahın derisine verdiği his yok olmuştu; nesnenin ağırlığını hissediyordu ama ne olduğunu hatırlatacak bir kabza ya da tetik algılamıyordu.

Aklında yalnızca bir görüntü vardı: Murtagh. Dudaklarının arasından görünen dişlerini hınçla sıkmış, bıçağı saplayan, koşarak onu kurtarmaya gelmiş olan Murtagh.

***

Yavaşça, nerede olduğunun tekrar farkına vardı. Kolunda bir el hissetti - Roger Mac'ti bu, yüzü bembeyazdı ancak sakindi.

"Şunlarla ilgilenmeye gidiyorum," dedi Roger Mac, kafasıyla dereyi göstererek. "Sen iyi misin?"

"İyiyim tabii," dedi Jamie ama içi rüyalardan sonra oluşan o hisle doluydu - sanki gerçek bir şey değilmiş gibi.

Roger Mac başını salladı ve gitmek üzere bir-iki adım attı. Sonra aniden geri döndü, elini tekrar Jamie'nin koluna koydu ve, "*Ego te absolvo*[13]," dedi. Sonra tekrar dönüp emin adımlarla ölenler ve ölmekte olanlarla ilgilenmek için o yöne ilerledi.

13 Lat. Günahlarını affediyorum. (Ç.N.)

BÖLÜM 12
ZAMAN SONSUZA KADAR BİZİM OLMAYACAK

114. Amanda

L'Oignon-Intelligencer, 15 Mayıs 1776

BAĞIMSIZLIK!!

Moore's Creek'teki kutlu zaferin ardından, Dördüncü Kuzey Carolina Kongresi'nde yapılan oylamayla, Halifax Kararları kabul edilmiştir. Bu kararlarla, Kıta Kongresi delegelerinin diğer kolonilerdeki delegelerle birlikte bağımsızlık ilan etmesine, dış ittifaklar kurmasına hükmedilmiş, bu koloniye özel bir anayasa oluşturma hakkı verilmiştir. Halifax Kararları'nın kabulüyle, Kuzey Carolina resmi olarak bağımsızlık ilan eden ilk koloni olmuştur.

18 NİSAN'DA, Sör Peter Parker tarafından kumanda edilen bir filonun ilk gemisi Fear Nehri'nin ağzına geldi. Toplamda dokuz gemiye sahip filo, Vali Josiah Martin'in emriyle, Koloni'yi yatıştırıp birleştirme amacı gütmekte.

HIRSIZLIK- Bay Neil Forbes'un Water Sokağı'ndaki deposundan toplam yirmi altı sterlin, on şilin ve dört peni değerinde mal çalındı. 20 Mayıs gecesi, deponun arka kısmına bir delik açan hırsızların, malları bir arabaya yükleyip götürdükleri söyleniyor. Görgü tanıkları, doruların çektiği arabayı süren adamların birinin beyaz, diğerinin siyah olduğunu bildiriyorlar. Bu aşağılık suça dair bir bilgisi olan kişiler, cömertçe mükâfatlandırılacaklardır. Pazar Meydanı'nda martı ve istiridyelerle ilgilenen W. Jones'a müracaat edilmesi rica olunur.

20 NİSAN'DA, Yüzbaşı Roger MacKenzie ve eşi, bir kız çocuk sahibi oldular. Çocuk ve annenin sağlıklı oldukları ve kıza Amanda Claire Hope MacKenzie isminin verildiği öğrenildi.

Yeni doğan kızı kollarına verildiğinde, Roger daha önce hiç hissetmediği bir korku hissetti. Dakikalar önce dünyaya gelmiş, hassas ve bir orkide kadar mükemmel ciltli bu bebek o kadar zarif bir şeydi ki Roger onun üstünde parmak izlerini bırakmaktan korktu - ama aynı zamanda o kadar tatlı bir çocuktu ki ona dokunmak zorunda hissediyordu. Çok yavaşça, elinin tersiyle o minik, tombul yanağını okşadı, kızının başındaki incecik siyah telleri titrek işaret parmağıyla düzeltti.

"Sana benziyor." Ter içinde, halsiz, darmadağın bir haldeki Brianna -o kadar güzeldi ki Roger ona bakmaya kıyamayacaktı neredeyse- sırtını yastıklara vermiş, Alice Harikalar Diyarı'nda hikâyesindeki kedi gibi bir gülümseyip bir somurtuyordu. Kendini hiç tamamen bırakmıyordu ama yorgunlukla kontrolü gidip geliyordu.

"Öyle mi dersin?" Roger minik yüzü açlıkla inceledi. Kendi yüzüne benzeyip benzemediğini görmek için değil - gözlerini alamadığı için.

Aylar boyu ani tekmeler ve dürtmelerle uyanarak, Brianna'nın karnındaki sıvı şişkinliği izleyerek ve arkasında yattığı karısının karnını okşayıp şakalar yaparken ufaklığın ellerinin altında yer değiştirmesini hissederek, Roger kızını içtenlikle tanıyordu.

Ancak doğmamışken verdikleri isimle, Küçük Otto olarak tanıyordu. Otto'nun belirli bir kişilik yapısı vardı - o anda, Otto'yu artık kaybettiğini düşünüp saçma bir kayıp hissi duydu. Bu minik, zarif varlık tamamen yeni biriydi.

"Marjorie'ye benziyor mu sence?" Kafasını kaldırmakta olan Bree, battaniyelerle sarılı çocuğuna bakıyordu. Aylarca isim tartışmış, listeler yapmış, birbirlerinin tercihleriyle alay etmiş, Montgomery veya Agatha gibi saçma isimlerden bahsetmişlerdi. Sonunda, biraz tereddütle, erkek olursa Michael kız olursa da Roger'ın annesinin adı olan Marjorie adını koymaya karar vermişlerdi.

Roger'ın kızı gözlerini aniden açıp ona baktı. Gözleri çekikti; babası, Brianna'nınkileri andıran bu gözlerin öyle kalıp kalmayacaklarını merak etti. Yumuşak, koyu mavi renkteydiler, gökyüzünün sabahki halini andırıyorlardı - kısaca göz atıldıklarında pek dikkat çekici değillerdi ama doğrudan içlerine bakıldığında… sonsuz, sınırsızlardı.

“Hayır,” dedi Roger yumuşak bir sesle, o gözlerin içine bakarak.

“Hayır,” dedi yeniden. “Adı Amanda.”

***

Başta bir şey söylememiştim. Yeni doğanlarda yaygın görülen bir şeydi - özellikle de Amanda gibi erken doğanlarda. Endişe edilecek şey değildi.

Duktus arteriozus, fetüste aortu pulmoner artere bağlayan küçük bir kan damarıdır. Bebekler de elbette akciğerlere sahiplerdir ama doğumdan önce kullanmazlar; bütün oksijenleri göbek bağı yardımıyla plasentadan gelir. Yani, gelişen dokuya yardım etmek dışında, akciğerlerde kanın dolaşmasına gerek yoktur - bu yüzden, duktus arteriozus, pulmoner dolaşıma dahil olmaz.

Fakat bu küçük damar, bebeğin aldığı ilk nefesle birlikte, içindeki oksijen algılayıcılarının harekete geçmesiyle kasılır - ve kalıcı olarak kapanır. Duktus arteriozus kapanınca da kalpten gelen kan akciğere gider, oksijeni alır ve vücudun kalanına pompalanmak üzere geri döner. Zarif, düzgün bir sistemdir bu - bazen aksaması haricinde.

Duktus arteriozus her zaman kapanmaz. Kapanmadığı zaman, kan yine akciğerlere gider, elbette fakat o damar aktif kaldığı için ciğerlere çok kan dolar ve bazı vakalarda ciğerleri şişirir. Şişen akciğerler kanla tıkanır ve kan akışındaki bu aksamayla birlikte vücuda oksijen vermede sorunlar çıkar ve vahim bir duruma dönüşebilir.

Kulağımı dayadığım stetoskobumu küçük göğsün üstünde yer değiştirdim, dikkatle dinledim. Stetoskobum elimdeki en iyi parçaydı. Pinard adında, on dokuzuncu yüzyılda çıkarılmış bir modeldi - bir tarafında düzleştirilmiş bir plağa sahip zil vardı, kulağımı dayadığım yer de orasıydı. Bir tane de ahşap stetoskop vardı; elimdeki kalaylıydı ve Brianna onu benim için kumlamıştı.

Hırıltı aslında o kadar belliydi ki stetoskoba ihtiyaç duymayabileceğimi düşündüm. Bir çıtırtı ya da kalp atışında bir ritimsizlik değildi bu, uzun bir duraksama ya da sızıntı yüzünden çıkan bir hışırtı da değildi - kalbin çıkarabileceği birçok anormal ses vardı ve dinleme yöntemi, teşhisin ilk adımıydı. Atriyal bozukluklar, ventral bozukluklar, kusurlu kapakçıklar - bunların hepsinin özel sesleri vardı, bazıları kalp atışları arasında, bazıları kalbin seslerinin içine karışarak kendilerini belli ederdi.

Duktus arteriozus kapanmayınca, oluşan durum için “patent” kelimesi kullanılır - açık anlamına gelir. Patent duktus arteriozustan, özellikle de supraklaviküler ve servikal bölgelerden, devamlı, yumuşak ama biraz dikkat edildiğinde anlaşılan bir “şşş” sesi gelir.

O iki gün içinde belki yüzüncü defa, eğilip kulağımı Pinard'a dayadım ve aygıtı Amanda'nın boynunda, göğsünde oynattım, sesin kaybolmuş olabileceği ümidimi hiç yitirmedim.

Ama kaybolmadı.

"Çevir kafanı tatlım, evet, böyle…" Nefes aldım, bebeğin kafasını öteki tarafa çevirdim, Pinard'ı boynunun yan tarafına bastırdım. Stetoskobu o küçük tombul boynuna yaklaştırmak zordu… işte burada. Şşş sesi yükseldi. Amanda küçük, kıkırdamaya benzeyen bir nefes sesi çıkardı; kafasını tekrar bana doğru çevirdim -sesi alçaldı.

"Kahretsin," dedim yumuşakça, kızı korkutmamak için. Pinard'ı bırakıp Amanda'yı kucağıma aldım, omzuma dayadım. Yalnızdık; Brianna kestirmek için benim odama gitmişti, diğerleri de dışarıdaydı.

Bebekle birlikte ameliyathane pencereme gittim ve dışarı baktım; dağ baharının muhteşem bir günüydü. Çalıkuşları yine saçakların altına yuva yapıyorlardı; kafamın üstünden gelen dal çıtırtılarını ve onlara eşlik eden küçük, kısa ötüşleri duyabiliyordum.

"Kuş," dedim, dudaklarım Amanda'nın minik, deniz kabuğu benzeri kulağının yanındaydı. "Gürültücü kuş." Amanda yavaşça kıpırdandı ve alttan gaz çıkararak karşılık verdi.

"Mutlaka," dedim, hislerime rağmen gülümseyerek. Yüzünü inceleyebilmek için kendimden biraz uzakta tuttum -şahane, çok güzel- ama geçen hafta, doğumunda olduğu kadar tombul değildi.

Bebeklerin ilk başta biraz kilo kaybetmesi normal, dedim kendime. Öyleydi de.

Patent duktus arteriozus'un o tuhaf, devamlı sesi dışında bir belirtisi olmayabilir. Ama olabilir de. Kötü bir vakada, çocuk ihtiyaç duyduğu oksijenden mahrum kalabiliyor; ana belirtiler akciğerle ilgili oluyor -hırıltı, hızlı ve zayıf nefesler, kötü cilt rengi gibi- bunun yanı sıra, büyümeyi sağlayacak enerjinin yeterli oksijen alımında kullanılmasıyla gelişimin yavaşlaması da bir semptom olarak görülebiliyor.

"İzin ver de büyükanne bir daha dinlesin bakalım," dedim, çocuğu ameliyat masasının üstüne bırakırken. Ben uzanıp Pinard'ı alırken aguladı, havaya tekmeler savurdu. Aleti göğsünde gezdirdim, boynuna kaydırdım, omuzlarını, kollarını dinledim…

"Yüce İsa," diye fısıldadım, gözlerimi kapadım. "Lütfen çok kötü olmasın." Şşş sesi o sırada yükseliyor, adeta dualarımı içinde boğuyordu.

Gözlerimi açtığımda kapı ağzında Brianna'yı gördüm.

***

"Bir sorun var işte, biliyordum," dedi sakince, Mandy'nin poposunu ıslak bir bezle silip bezini tekrar bağlarken. "Jemmy gibi emmiyor. Açmış gibi yapıyor ama uykuya dalmadan önce bir-iki dakika emiyor sadece. Sonra birkaç dakika içinde uyanıp tekrar yaygara çıkarıyor."

Oturdu ve Mandy'ye göğsünü teklif etti, zorluğu gözler önüne sermek istiyordu. Bebek elbette, büyük bir açlıkla saldırdı. Brianna emzirirken ben de küçük yumruklardan birini elime aldım, parmakları açtım. Ufak tırnaklarda hafif bir mavilik vardı.

"Ee," dedi Brianna sakince, "ne olacak şimdi?"

"Bilmiyorum." Çoğu vaka için geçerli olan cevap buydu, doğruya doğru - ama muhatap tatmin olmuyordu ve bu sefer de öyle olmuştu. "Bazen hiç belirti olmaz ya da fazla önemsiz gelir," dedim biraz açıklayıcı olmak adına. "Eğer ağız çok genişse ve pulmoner semptomlar görünüyorsa -ki görünüyor- o zaman… *belki* bir şeyi yoktur, yalnızca beslenme güçlüğünden ötürü düzgün büyümüyordur veya" -derin bir nefes alıp kendimi hazırladım- "kalp yetmezliği yaşayabilir ya da pulmoner hipertansiyon -akciğerdeki çok yüksek kan basıncı- "

"Biliyorum ne olduğunu," dedi Bree, sesi kısıldı. "Veya?"

"Veya infektif endokardit."

"Ölecek mi?" diye sordu doğrudan, gözlerini kaldırıp bana bakarak. Dişlerini sıkmıştı, Amanda'yı kendine yaklaştırmış, bir cevap istiyordu. Gerçeği ondan esirgeyemezdim.

"Büyük ihtimalle." İğrenç cevap aramızda asılı kaldı.

"Kesin bir şey söyleyemem ama- "

"Büyük ihtimalle," diye beni tekrar etti Brianna. Kafamı salladım, sonra kafamı çevirdim, ona bakamayacaktım. Ekokardiyogram gibi modern bir cihazın yardımı olmadığı sürece, doğal olarak sorunun boyutlarını tahmin edemiyordum. Ancak yalnızca gözlerimle kulaklarımın değil, ona dokunurken teninden tenime geçen şeyin hissine de sahiptim - o yanlışlık hissi, o gidip gelen çirkin inanç.

"Sen düzeltebilir misin?" Brianna'nın sesindeki titremeyi fark ettim ve hemen yanına gidip kollarımı ona doladım. Kafasını Amanda'ya doğru eğmişti; bebeğin kafasındaki koyu kıvrımların üstüne düşen gözyaşı tanelerini

gördüm.

“Hayır,” diye fısıldadım, ikisine de sarılarak. Umutsuzluk üzerime çöktü ama sanki hem zamanı hem de onları hep yerinde tutabilecekmişim gibi, sımsıkı sarılmayı sürdürdüm. “Düzeltemem.”

***

“Ee, o zaman başka bir seçenek yok, değil mi?” Roger saçma bir sakinlik içinde olduğunun farkındaydı ancak bunun şokun getirdiği bir şey olduğunu bile bile, mümkün olduğu sürece ona sarılmak istiyordu. “Gitmek zorundasın.”

Brianna ona bir bakış attı, cevap vermedi. Eli kucağında uyumakta olan bebeğin üstünde dolaştı, yünlü battaniyeyi tekrar tekrar düzeltti.

Claire algılayamadığını anlayarak, ona birden fazla kez, sabırla her şeyi anlatmıştı. Roger hâlâ inanamıyordu - ama Amanda’nın meme emerken minik tırnakların mavileşen halinin görüntüsü, içine adeta baykuş pençeleri gibi işliyordu.

Basit bir operasyon gerekiyordu; Claire öyle söylemişti - tabii modern bir ameliyathanede.

“Bunu sen…?” Ameliyathaneyi göstererek kayınvalidesine sormuştu. “Eterle olmaz mı?”

Claire gözlerini kapamış, kafasını iki yana sallamıştı. O da en az Roger’ın hissettiği kadar kötü görünüyordu.

“Hayır. Ben çok basit şeyleri yapabilirim sadece -fıtıklar, apandisitler, bademcik iltihapları- ki onlar bile riskli. Ama bu kadar saldırgan bir şey, o kadar minik bir bedende… hayır,” diye tekrar etti; Roger göz göze geldiklerinde onun gözlerindeki isteksizliği gördü. “Hayır. Eğer yaşamasını istiyorsanız, onu geri götürmek zorundasınız.”

Böylece düşünülemez olanı düşünmeye başlamışlardı. Çünkü seçenekleri *vardı* - alacakları kararlar da vardı. Değiştirilemez, basit, yalın bir gerçek vardı: Amanda taşların arasından geçmeliydi - başarabilirse.

***

Jamie Fraser babasının yakut yüzüğünü aldı ve yeni doğan torununun kafasının üstünde tuttu. Amanda gözlerini hemen ona dikti, dilini ilgiyle dışarı çıkardı. Jamie, kalbindeki bütün ağırlığa rağmen gülümsedi ve kızın dokunabilmesi için yüzüğü eline yaklaştırdı.

“Bunu bayağı sevdi,” dedi, kız yüzüğü ağzına sokmadan önce becerikli bir

hamleyle elinden alarak. “Bir de ötekini deneyelim.”

Öteki, Claire’in tılsımıydı - yıllar önce bir Kızılderili kadın tarafından verilmiş minik, yıpranmış bir bohçacık. İçinde çeşitli parçalar, otlar, taneler olduğunu düşünüyordu Jamie, belki minik yarasa kemikleri de olabilirdi - ama aralarında bir de taş vardı. Çok güzel bir şey değildi ancak değerli olduğu kesindi, ham bir safirdi.

Amanda onu görünce hemen kafasını ona çevirdi, yüzükten daha çok ilgilendi. Küçük mırıltılar çıkardı, iki eliyle bohçacığa erişmeye çalıştı.

Brianna derin, yarı boğuk bir nefes aldı.

“Belki,” dedi, aynı anda hem korkup hem ümitli olan birinin sesiyle. “Ama kesin olarak bilemeyiz. Ya onu… yanıma alırsam, ben geçersem ancak o geçemezse?”

Herkes birbirine baktı, ihtimali gözünün önüne getirdi.

“Geri gelirsin,” dedi Roger net bir sesle ve karısının omzuna dokundu. “Hemen geri gelirsin.”

Bree’nin vücudundaki gerilim, Roger’ın dokunuşuyla biraz gevşedi. “Denerim,” dedi ve gülümsemeye çalıştı.

Jamie boğazını temizledi.

“Jem ortalıkta mı?”

Ortalıktaydı tabii; o günlerde, bir şeylerin ters gittiğini sezinleyerek, Brianna’nın ya da evin etrafından hiç uzaklaşmıyordu. O sırada da Jamie’nin çalışma odasından çıktı; orada bir kitabı açmış, sözcükleri yavaş yavaş-

“Yüce İsa ve havariler aşkına!” dedi anneannesi, kitabı elinden alırken. “Jamie! Bu nasıl- ?”

Jamie kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Gerçekten, nasıl yapmıştı bunu? *Fanny Hill*’in[14] bir kopyasını, diğer kullanılmış kitapların da içinde olduğu bir yığınla birlikte, bir tenekeciden almıştı. Satın almadan önce kitapları incelememişti, göz attığında da… Eh, yani, bir kitabı elinden çıkarmak onun güdülerine aykırı bir şeydi - herhangi bir kitabı.

14 1748’de İngiliz yazar John Cleland tarafından yazılmış ünlü erotik roman. (Ç.N.)

“K-A-M-I-Ş ne demek?” diye soruyordu Jemmy babasına.

“Pipinin başka bir adı,” dedi Roger kısaca. “Söyleme onu sakın. Baksana, şu taşı dinlediğin zaman, bir şey duyabiliyor musun?” Jamie’nin masada

durmakta olan yüzüğünü gösterdi. Jem onu görünce algısı açıldı.

“Tabii,” dedi.

“Ne, ondan- ?” Brianna şoktaydı. Jemmy etrafındaki büyüklere baktı, bu kadar ilgi görmesine şaşırdı. “Tabii,” dedi tekrar. “Şarkı söylüyor.”

“Sence minik Mandy de şarkıyı duyabilir mi?” diye sordu Jamie temkinli bir sesle. Kalbi gümbürdüyordu. Sorunun cevabı, olumlu ya da olumsuz, onu korkutuyordu.

Jemmy yüzüğü aldı ve Mandy’nin sepetine eğildi, halkayı bebeğin yüzünün üstüne tuttu. Kız hemen havayı tekmelemeye, sesler çıkarmaya başladı - ama bunun sebebi yüzük müydü, yoksa ağabeyini görmesi miydi, orası…

“Duyabiliyor,” dedi Jem, kız kardeşine bakıp gülerek.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Claire merakla. Jem kafasını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktı.

“Öyle diyor.”

***

Hiçbir şey anlaşılmamıştı. Aynı zamanda, her şey ortadaydı. Kulaklarımla parmaklarımın bana anlattıklarından herhangi bir şüphem yoktu - Amanda’nın durumu yavaşça kötüleşiyordu. Çok yavaşça - asıl ciddi sorunun belirginleşmesine belki bir, belki iki yıl vardı ama geliyordu.

Jem haklı olabilirdi ve olmayabilirdi de. Haklı olduğu varsayımıyla hareket etmeliydik.

Tartışmalar, konuşmalar ve gözyaşları… Bunların sonucunda taşların arasından kimlerin geçeceği belirlenememişti. Brianna’yla Amanda kesindi ama Roger da onlarla gidecek miydi? Ya Jemmy?

“Bensiz gitmene izin vermem,” dedi Roger dişlerinin arasından.

“Sensiz gitmek istemiyorum zaten!” diye bağırdı Bree bezginlikle. “Jemmy’yi nasıl ardımızda bırakacağız? Ya da onu ne hakla peşimizde sürükleyeceğiz? Bebek- bebekte sorun çıkmaz diye düşünebiliriz, efsanelerden dolayı ama Jem, o nasıl yapacak? Ölüm riskine nasıl atarız onu?”

Masadaki taşlara baktım - Jamie’nin yüzüğü, benim safirli bohçacığım.

“Bence,” dedim dikkatle, “iki taş daha bulmamız gerekiyor. Her ihtimale karşı.”

…Ve böylece, Haziran sonunda Tepe’den indik ve kendimizi kargaşanın

içinde bulduk.

115. Burun Karıştıran

4 Temmuz 1776

Han odası sıcak ve boğucuydu ama dışarı çıkamıyordum; küçük Amanda sonunda kendini harap edip uyuyakalmıştı - poposu tahriş olmuştu zavallıcığın. Sepetinde kıvrılmış, yüzünü asmış, parmağını emiyordu.

İnce sineklik bezinin katlarını açtım ve yavaşça sepetin üstüne örttüm, sonra pencereyi araladım. Hava dışarıda da sıcaktı ama en azından temizdi, durağan değildi. Başlığımı çekip çıkardım - o olmayınca, Mandy saçlarıma iki eliyle yapışıp çekmeye bayılıyordu; kalp rahatsızlığı olan bir bebek için inanılması zor bir gücü vardı. Milyonuncu kez, hatalı olma ihtimalimi tarttım.

Değildim. Yavrucak, yanaklarında bebeklere özgü pembelikle uyuyordu; uyandığında, tekmeler savurduğunda, o kızartı kayboluyor, bu kez dudaklarında ve el tırnaklarında aynı güzellikte ama sağlıksız bir mavilik oluşuyordu. Çocuk hâlâ yaşam doluydu ama çok minikti. Bree'yle Roger iri kıyımlardı; Jemmy ilk yaşlarında bir suaygırı gibi kilo almıştı. Mandy doğumdan beri çok az ağırlaşabilmişti.

Hayır, hatalı değildim. Bebeğin sepetini masaya taşıdım, ılık esintiyle bir nebze serinlemesini istedim. Sonra da yanına oturup parmaklarımı yavaşça kızın göğsüne yerleştirdim.

Hissedebiliyordum - tıpkı baştaki gibi ama bu sefer, artık ne olduğunu da bildiğim için, daha da güçlü bir histi bu. Adam gibi bir ameliyat odam, kan aktarımı araçlarım olsa, düzgünce ayarlanıp yönetilen bir anestezi imkânım, bir oksijen maskem, eğitimli ve eli çabuk hemşirelerim olsa… Hiçbir kalp ameliyatı kolay iş değildir, özellikle de bir bebeğinki - ama başarabilirdim. Yapılması gerekenleri adeta parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum. Kafamın içinde, gözlerimin hemen arkasında, yumruğumdan daha küçük olan o kaygan, kasılıp gevşeyen minik kalbi ve üç milimden daha geniş olmayan duktus arteriozusun içini yıkayıp geçen kanları görebiliyordum. Koltukaltı damarına minik bir çentik, duktusu da sekiz numaralı ipek iplikle bağladın mı… Bu kadar işte.

Biliyordum, o kadar kolay olduğunu çok iyi biliyordum. Fakat, ne yazık ki bilgi her zaman güç getirmiyor. Kıymetli torunumu kurtaran ben

olamayacaktım.

Kurtaran olabilecek miydi ki? Etrafımda herhangi biri olduğunda zihnimin derinlerine gömdüğüm karanlık ihtimaller artık başıboşlardı. Jemmy yanılmış olabilirdi. Yakut taşlı bir yüzük gibi rengârenk şeyler, her bebeğin ilgisini o derece çekebilirdi - ama sonra içinde safir olan o eski püskü, deri muskama da cıvıltılı tepkiler verdiği aklıma geldi.

Belki. Geçişin tehlikeleri hakkında düşünmek istemiyordum - başarılı olsun ya da olmasın, doğuracağı kalıcı ayrılık gerçeğini.

Dışarıda gürültüler vardı; limana doğru bakınca, henüz uzaklardaki bir geminin direklerini gördüm. Daha da uzakta bir tane daha vardı. Kalbim tekledi.

Bunlar sahil kenarında dolanan posta gemileri, balıkçı tekneleri değil, okyanusları geçen gemilerdi. Acaba bunlar Vali Martin'in koloniyi sindirmek ve yeniden ele geçirmek için istediği filodan olabilirler miydi? O filonun ilk gemisi Nisan sonunda Fear Burnu'na gelmişti ama getirdiği birlikleri diğer gemiler için bekletiyordu.

Bir süre izledim; gemiler yaklaşmadı. Demir atmış, filonun geri kalanını bekliyor olabilirler miydi? Belki İngiliz gemisi bile değillerdi; New England'daki blokajdan kaçıp güneye inmiş olan Amerikan gemileri de olabilirlerdi.

Düşüncelerim merdivenden gelen ayak sesleriyle bölündü, bunlara homurtular ve İskoçlar'a has, o kıkırtı eşlik etti.

Gelenler Jamie'yle Ian'dı ama… bu kadar gülünç buldukları şey ne olabilirdi acaba? Son gördüğümde bir parti tütün yaprağı karşılığı biber, tuz, şeker, tarçın -bulabilirlerse- ve Bayan Bug'ın istediği, tarçından da nadide bir şey, iğne bulmak için rıhtıma gidiyorlardı. Yenilebilir bir balık bulurlarsa onunla da akşam yemeğimizi geçirecektik.

En azından balığı bulmuşlardı: büyükçe bir kral uskumrusu. Jamie hayvanı kuyruğundan tutuyordu, etrafına sarılı olan her neyse yolda başına bir şey gelmiş ve düşmüştü. Jamie'nin saçlarının bağı açılmıştı; kızıl teller ceketin omzundan arkaya doğru salınıyordu. Ceketin kollarından birinin dikişi yırtılmıştı, yırtığın içinden beyaz gömleği görünüyordu. Jamie'nin de,- balığın da üstü başı toz içindeydi; balığın gözleri onu suçlarcasına pörtlemişken, Jamie'nin tek gözü neredeyse kapanacak kadar şişti.

"Tanrı aşkına," dedim yüzümü elime gömerek. Parmaklarımı ayırıp Jamie'ye baktım. "Söyleme. Neil Forbes mu?"

“Ah, hayır,” dedi balığı masaya sertçe bırakırken. “Wilmington Locası’yla biraz fikir ayrılığına düştük.”

“Fikir ayrılığı…”

“Evet, bizi rıhtımdan aşağı atacaklarını sandılar. Biz öyle sanmadık.” Çizmesiyle bir sandalye çekti ve ters şekilde oturdu, kollarını üstünde kavuşturdu. Güneşten ve gülmekten kızarmış yüzünde saçma bir neşe vardı.

“Bilmek istemiyorum,” dedim, tabii ki aksi geçerli olsa da. Kendi kendine kıs kıs gülmekte olan Ian’a baktım. Jamie’den biraz daha az hırpalanmış olan delikanlının işaret parmağı boğumuna kadar burun deliğinin içindeydi.

“Burnun mu kanıyor Ian?”

Kafasını iki yana salladı, hâlâ kıkırdıyordu. “Hayır yenge. Ama locadan bazıları için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Parmağın ne arıyor o zaman orada? Kendine yeni bir tik mi edindin?”

“Hayır, beyninin düşüp yere saçılmasını engelliyor,” diye Jamie kahkahalara boğuldu. Sepete baktım; gürültüye hayli alışık olan Mandy, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

“O zaman sen iki deliği de tıkasan iyi edersin,” dedim Jamie’ye. “Beladan biraz uzak durursun belki.” Gözüne daha iyi bakabilmek için çenesini hafifçe kaldırdım. “O balıkla birine vurdun, değil mi?”

Biraz önce düzenli bir mırıltı haline inmiş olan gülüşmeler, sorumla birlikte tekrar coşacak gibi oldu.

“Gilbert Butler,” dedi Jamie kendini büyük ustalıkla kontrol ederek. “Suratının ortasına indirdim. İskeleden aşağıya, cumburlop denize.”

Ian o manzaradan duyduğu hazzı hatırlayınca omuzlarını istemsizce titretti.

“Amma su sıçradı ama! Çok hoş bir dövüştü doğrusu, yenge! Bir tanesinin çenesinde elimi kırdığımı sandım ama hissizlik şimdi geçti, iyiyim. Biraz karıncalanıyor, o kadar.” Boştaki elinin parmaklarını bana göstererek, pek de rahatsız olmadan oynattı.

“Ama çıkar o parmağını burnundan Ian,” dedim, endişem yavaş yavaş sinire doğru kayarken. “Yarım akıllı gibi görünüyorsun.”

Artık her nedense, bu dediğimle kafayı yemişçesine, kendilerini kaybederek gülmeye başladılar. Ian yine de sonunda o parmağı büyük bir dikkatle, sanki gerçekten beyninin yere düşeceğinden korkarmış gibi oradan çekti. Öyle olmadı tabii; hatta normalde böyle bir hareketten sonra çıkması beklenecek

sümük çeşitleri bile görünmedi.

Ian önce şaşırdı, sonra biraz endişeli bir hal aldı. Burnunu çekti, burnunu yokladı, sonra parmağını tekrar daldırıp deliği iyice araştırdı.

Jamie sırıtmaya devam etti ama Ian'ın telaşı arttıkça yüzündeki ifade ciddileşmeye başladı.

"Ne- kaybetmedin, değil mi evlat?"

Ian kafasını iki yana salladı, kaşlarını çattı.

"Hayır, hissedebiliyorum. Şurada…" Durdu, Jamie'ye sabitlenmiş parmağın üstünden panik dolu bir bakış attı. "Sıkıştı Jamie Dayı! Çıkaramıyorum!"

Jamie hemen ayağa kalktı. Parmağı sulu bir sesle oradan çıkardı, sonra Ian'ın kafasını arkaya doğru yatırdı, sağlam gözüyle delikten içeri baktı.

"Işık getirir misin Sassenach?"

Masada bir mum vardı ama deneyimlerim bana birinin burun deliğine mumla bakmanın sonucunun burun kıllarının yanması olduğunu öğretmişti. O yüzden eğilip sıranın altından tıbbi malzeme çantamı aldım.

"Ben alırım," dedim, küçük çocukların burun deliklerinden kiraz çekirdeklerinden canlı böceklere kadar birçok şey çıkartmış olmanın verdiği güvenle. En ince pens çiftimi çıkarttım ve güven vermek isteyerek birbirlerine hafifçe çarptım. "Oradaki Her neyse, sen sabit dur yeter Ian."

Ian elimdeki pense korkuyla baktı, sonra yalvarır halde Jamie'ye döndü.

"Dur. Daha iyi bir fikrim var." Jamie buyurgan bir tavırla elini koluma koyup sonra da dışarı çıktı. Bir gürültüyle aşağı indi - orada, bar kapısı açıldı ve içerideki kahkahalar kulağımıza kadar geldi. Kapı kapanınca ses hemen kesildi.

"İyi misin sen Ian?" Üst dudağında bir kızartı vardı, parmak hareketlerine dayanamayan burnu yavaş yavaş kanamaya başlıyordu.

"Umarım iyiyimdir yenge." Neşe yerini tamamen endişeye bırakmıştı. "Beynime sokmuş olamam herhalde, değil mi?"

"Hiç sanmam, çok zor. Ne halt etmeye- "

O an aşağıdaki kapı tekrar açılıp kapandı ve kahkahalar merdivene döküldü. Jamie basamakları ikişer ikişer çıktı ve sıcak ekmekle bira kokarak, elinde bir enfiye kutusuyla tekrar odaya daldı.

Ian kutuyu büyük bir minnetle eline aldı, parmaklarının arasına bir tutam

siyah, tozlu tanecik alıp burnuna çekti.

Bir an, üçümüz de nefesimizi tuttuk - sonra, taburede oturmakta olan Ian'ın bütün vücudunu sarsan o hapşırık geldi ve içinden küçük, sert bir obje çıkıp *tink* diye bir sesle masaya çarptı ve sekip şömineye girdi.

Ian dur durak bilmeden hapşırmaya devam etti; Jamie'yle bense dizlerimizin üstünde, pisliğe aldırmadan külleri karıştırmaya başladık.

"Buldum! Galiba," dedim, topuklarımın üstünde durup elimdeki kül yığınına bakarak. Tam ortada küçük, yuvarlak, tozlu bir şey vardı.

"Evet, o." Jamie masada başıboş durmakta olan pensleri aldı, nesneyi dikkatle avcumdan çekti ve su bardağımın içine bıraktı. İs ve toz bulutu suyun içinde yukarıya doğru süzüldü, yüzeyde pis gri bir renk bıraktı; aşağıda tek başına kalmış olan nesne parıldadı, sonunda güzelliğini gösterdi. Yontulmuş, berrak bir taştı bu. Turuncu renkte, başparmağımın yarısı büyüklükteydi.

"Krizoberil," dedi Jamie yumuşakça, elini sırtıma koyarak. Mandy'nin sepetine baktı, ince siyah tellerin esintiyle uçuşmasını izledi. "İşi görür mü dersin?"

Hâlâ hapşırmakta olan ve gözleri sulanmış Ian, burnunda kırmızı lekeli bir mendille öteki omzumun üstünden bakmaya geldi.

"Yarım akıllı demiştin, değil mi?" dedi derin tatminle bezeli sesiyle. "Hah!"

"Nereden buldunuz bunu? Ya da şöyle diyeyim, kimden çaldınız?"

"Neil Forbes." Jamie taşı sudan çıkardı, parmaklarının arasında yavaşça çevirmeye başladı. "Şu locadakilerin sayısı bizden hayli fazlaydı, o yüzden sokakta koşarak ilerledik, köşeyi döndük, depoların arasındaki sokağa girdik."

"Forbes'un yerini hemen tanıdım, çünkü daha önce gitmiştim oraya," diye araya girdi Ian. Mandy'nin ayaklarından biri sepetten dışarı çıkmıştı; Ian tabanına parmağının ucuyla dokundu, bebek refleksle ayak parmaklarını esnetince gülümsedi. "Arkada, birinin duvarı kırdığı yerde büyük bir boşluk vardı. Üstü çadır beziyle örtülmüş, sonra da çiviyle sabitlenmiş. Onu hemen oradan söküp içeri daldık."

Orada, Forbes'un ofis olarak kullandığı küçük, kapalı yerin hemen yanında bulmuşlar kendilerini - neyse ki adam o sırada içeride değilmiş.

"Oracıkta, masanın üstündeki küçük kutudaydı," dedi Ian, krizoberile biraz gururla göz atarak. "Öylece duruyordu! Bir bakmak için elime almıştım ki bekçinin geldiğini duyduk. O zaman da- " Omuz silkti ve bana gülümsedi, mutluluğuyla o nahoş yüz hatları bir an değişti.

“Bekçi orada olduğunuzu söylemeyecek mi yani?” diye sordum şüphecilikle. İsteseler o kadar göze çarpabilirlerdi.

“Eh, söyler herhalde.” Jamie torununun sepetine eğildi, krizoberili iki parmağının arasında Mandy’ye doğru tuttu. “Bak sana dedenle Ian Dayı’n ne getirdi *a muirninn*,” dedi yumuşakça.

“Düşündük ki Brianna’ya yaptıklarının küçük bir diyeti olarak el koyabiliriz,” dedi Ian, biraz kendine gelmişti. “Bay Forbes da mantığını anlayabilir diye düşünüyorum. Anlamazsa da- ” Tekrar gülümsedi, elini bıçağına götürdü. “Bir kulağı daha var elbet.”

Çok yavaşça, ince delikli bezin içinden bir yumruk yükseldi, taşa doğru yönelirken parmaklarını açtı.

“Hâlâ uyuyor mu?” diye fısıldadım. Jamie kafasını salladı ve taşı yavaşça geri çekti.

Masanın öteki ucunda, balık boş gözlerle tavana baktı, hiçbir şeyi umursamadı.

116. Dokuzuncu Ellesmere Kontu

9 Temmuz 1776

“Su soğuk olmayacak.”

Düşünmeden konuşmuştu.

“Çok fark etmez herhalde.” Roger yanağında bir sinir seğirince hemen yanağını çevirdi. Brianna elini uzattı, nazikçe, temkinsiz davranıldığında patlayabilecek bir bombaymışçasına dokundu. Roger ona baktı, tereddüt etti, sonra karısının elini küçük bir gülümsemeyle tuttu.

“Üzgünüm,” dedi.

“Ben de üzgünüm,” dedi Bree yumuşakça. Birbirlerine sokulmuş, parmaklarını kenetlemiş halde durdular, suyun dar kumsalda gerileyişini, her dalgayla bir santim daha kumu çıplak bırakışını izlediler.

Akşamın loşluğunda sahil gri ve kasvetli bir hale bürünmüştü, nehir suyundan gelen çakıllarla bezeliydi. Su kumlardan uzaklaştıkça, limanın suyu bulanık kahverengi bir hal alıyordu. Bu lekeli sular demirlenmiş gemilerin olduğu yeri dahi geçiyor, neredeyse açık denize kadar varıyordu. Gelgit yön değiştirdiğinde okyanusun berrak gri suyunu getirecek, Fear Burnu’nu, çamurlu kumları ve üstündeki her şeyi yıkayacaktı.

“Şurada,” dedi Bree, onları duyabilecek kadar yakında biri olmamasına rağmen usulca konuştu yine. Kafasını eğip çamurun içine gömülmüş bir grup bağlama direğini işaret etti. Birine bir kik bağlanmıştı; piretta adı verilen, limanda gidip gelen dört kürekli “yusufçuklar” da ötekine.

“Emin misin?” Roger duruşunu değiştirdi, sahile göz gezdirdi.

Soğuk çakılların suyun terk edişiyle hâkim olduğu sahilde küçük yengeçler dolanmaya başlamıştı; kendilerine av bulma olasılığını hemen değerlendiriyorlardı.

“Eminim. *Blue Boar*’dakiler konuşurken duydum. Bir gezgin nerede olduğunu sorunca, Bayan Smoots depoların yanındaki eski bağlama direklerinden bahsetti.” İkiye ayrılmış bir dilbalığı ölüsü kayaların arasında yatıyordu, üstünden geçen sular beyaz etinin net, kansız görünmesini sağlamıştı. Yengeçler küçük pençeleriyle leşi parçalara ayırıyor, minik

ağızları açık halde avlarını çimdikliyorlardı. Bree manzarayla midesinin kalktığını hissedince sertçe yutkundu. Sonrası önemli değildi; biliyordu bunu. Ama yine de…

Roger dalgınca kafasını salladı. Gözlerini limanın rüzgârına karşı kıstı, mesafeleri hesapladı.

“Hayli kalabalık olacak sanırım.”

Zaten kalabalıktı; gelgitin yön değiştirmesine en az bir saat vardı ama insanlar ikili, üçlü, dörtlü gruplar halinde limana doğru ilerliyorlar, rüzgâra siper olan mumcu dükkânının önünde pipolarını tüttürüyorlar, tuzlanmış balık fıçılarının üstüne oturup sohbet ediyor, birbirlerine orayı gösteriyorlardı. Bayan Smoots doğru söylemişti; çoğu insan bağlama direklerini, orada duran daha az tanınan yoldaşlarını işaret ediyordu.

Roger kafasını iki yana salladı.

“O taraftan olmalı; en iyi oradan görünüyor.” Limanın iç kavisini, önünde üç geminin sallandığı ana iskeleyi kafasıyla gösterdi. “Gemilerden biri… olabilir mi dersin?”

Brianna beline bağlı kesenin içini karıştırdı ve küçük, pirinç dürbününü çıkardı. Gemilere bakarken kaşları çatıldı, dudakları büzüldü - iki direkli, Bay Chester’a ait olan balıkçı teknesi ve Britanya filosuna ait olan, öğleden sonra gelen büyük bir gemi.

“Ah,” diye mırıldandı, çünkü merceğin odağına tanıdık, açık renkli bir kafa denk gelmişti. “Bu o mu şimdi… vay be, o gerçekten!” Göğsünün içinde bir sevinç kıvılcımı hissetti, içi ısındı.

“Kim?” Roger çıplak gözlerini kısarak oraya baktı.

“John! Lord John!”

“Lord John Grey mi? Emin misin?”

“Evet! İki direkli olanda - Virginia’dan geldi herhalde. Ah, gitmiş ama oradaydı, gördüm!” Heyecanla Roger’a döndü, dürbünü katlayıp kocasının kolunu kavradı.

“Haydi! Gidip bulalım onu. Yardım eder bize.”

Roger onu takip etti ama karısından daha az hevesliydi.

“Anlatacak mısın ona? Sence mantıklı mı bu?”

“Hayır ama fark etmez. Beni tanıyor o.”

Roger sert bir bakış attı fakat sonra yüzündeki katılığı isteksiz bir gülümsemeye dönüştürdü.

“Yani senin aklına taktığın şeyi yapacağını biliyor, o yüzden seni durdurmaz diyorsun, öyle mi?”

Brianna da gülümsedi, gözleriyle ona teşekkür etti. Roger bu fikri sevmemişti -nefret etmişti hatta, Bree onu suçlamıyordu- ama onu durdurmaya da çalışmamıştı. O da Brianna’yı tanıyordu.

“Evet. Haydi, kaybolmadan yakalayalım!”

Limanın kavisinin içinde, manzara meraklılarının arasından geçmek için uğraşarak biraz fazla vakit harcadılar. *The Breakers*’ın dışında kalabalık daha da yoğunlaşmıştı. Bir grup kırmızı ceketli asker, bazıları kaldırıma oturmuş, bazıları ayakta durur halde ortalığa dağılmıştı; tavernaya sığamayacak kadar fazlaydılar. Arjantin bira bardakları ve diğer içkiler içeriden elden ele getiriliyor, kafalarının üstünden geçen askerlerin üstüne umursamazca saçılıyordu.

Yorgun ama kendinde görünen bir çavuş, hanın ahşap duvarına dayanmış, bir kâğıt yığınına göz gezdiriyordu. Bunu yaparken bir yandan -aynı anda- emirler vermeye ve etli böreğini yemeye devam ediyordu. Etrafa dağılmış bu adamlar ve eşyalarının yanından geçerlerken Brianna burnunu buruşturdu; deniz tutmasının ve yıkanmamışlığın getirisi olan o bet koku havayı kirletmişti.

Birkaç seyirci, askerleri görünce sessizce bir şeyler söyledi; onlardan çok daha fazlası alkış tuttu, el salladı ve karşılığında neşe dolu bağırışlar duydu. *Scorpion*’un bağırsaklarından henüz kurtulmuş olan askerler, elde ettikleri hürriyetle, taze yemek ve içkiyle fazlasıyla mutlu olmuşlardı - kimin ne yaptığını, ne söylediğini umursayamayacak kadar fazla.

Roger, Brianna’nın önüne geçip kalabalığı omuzlarının, dirseklerinin yardımıyla yardı. Askerler Brianna’yı görünce hayranlık dolu bağırış ve ıslıklarına hâkim olamadılar ama Brianna kafasını kaldırmadı, gözlerini önünde yürümekte olan Roger’ın ayaklarından ayırmadı.

İskelenin ucundaki kalabalığın içinden çıktıklarında rahat bir nefes aldı. Rıhtımın öteki ucunda, askerlerin ekipmanları *Scorpion*’dan indiriliyordu ama iki direkli yelkenlinin yanında daha az trafik vardı. Brianna durdu, Lord John’un saçlarının açık rengini fark edebilmek için etrafı iyice taradı.

“Burada!” Roger kolundan çekiştirdi ve Brianna’nın o yöne dönmesini sağladı fakat sonra aniden durup Brianna’nın ona çarpmasına neden oldu.

“Ne- ” Brianna terslenmeye başlayacakken durdu, göğsünün ortasına bir yumruk yemiş gibi oldu.

“Tanrı aşkına, *bu* kim?” dedi Roger yumuşakça, karısının düşüncelerine tercüman olarak.

Lord John Grey iskelenin öteki ucunda duruyordu, kırmızı ceketli askerlerden biriyle neşe dolu bir sohbet içindeydi. Bir subaydı bu; altın rengi örgüsü omuzlarında parıldıyordu, kollarının birinin altında dantelli bir üçgen şapka taşıyordu. Ama Brianna’nın dikkatini bu kadar çeken ayrıntı dış görünüş değildi.

“H. Roosevelt aşkına,” diye fısıldadı, dudaklarının uyuştuğunu hissetti.

Adam uzun boyluydu -çok uzun- omuzları hayli genişti, beyaz çoraplı baldırları, endamının diğer hoş ayrıntılarıyla birlikte istiridyeci kızların ilgisini çekiyordu. Ama bu vücut yapısı değildi Brianna’nın omurgasının üstündeki deriyi ürperten; o duruş, iskelet, başın dikliği, bakışları hemen üstüne çeken o doğal özgüven.

“Babam bu,” dedi Brianna, ağzından çıkarken bile söylediğinin ne kadar mantıksız olduğunun farkında olarak. Jamie Fraser anlaşılamaz bir sebepten üniforma giyerek asker kılığına bürünüp rıhtıma gelmiş gibi de hissettirmiyordu bu manzara - bu başka bir adamdı. Limanın karşısındaki bir şeye bakmak için döndüğünde, Brianna onun gerçekten farklı olduğunu gördü - babası gibi ince ve kaslıydı ama narin ve çocuksu bir havası vardı. Zarifti ama ergen tedirginliği hâlâ üzerindeydi.

Biraz daha döndü, sırtı sudan seken ışıkla aydınlandı. Brianna dizlerinin çözülmek üzere olduğunu hissetti. Uzun, düz bir burun ve üstünde geniş bir alın… geniş, Vikingler’e has o elmacık kemiğinin ani kavisi… Roger karısını kolundan sertçe tuttu ama dikkati en az onun kadar bu genç adamın üstündeydi.

“Tanrım… ben… lanetleneceğim,” dedi Roger.

Brianna yutkundu, yeterince nefes almaya çalıştı.

“Sen de ben de. Ve *o* da.”

“O?”

“O işte. Lord John. Gel haydi.” Roger’ın kolundan kurtulup oraya doğru ilerlemeye başladı, kendini sanki vücudundan ayrılmış, uzaktan kendini izliyormuş gibi hissediyordu.

Brianna sanki bir lunaparkın içindeki bir eğlence evindeymiş, oradaki tuhaf

aynalardan birine bakıyor, kendini -yüzünü, endamını, vücut hareketlerini- kırmızı bir ceket, karaca derisi bir pantolon içinde izliyormuş gibiydi. Saçlar kızıl değildi, kestane rengiydi ama onunkiler gibi gürdü ve aynı dalgalı yapıya sahipti, alnın bitişinde iki zıt yöne doğru ayrıldığı yer bile aynıydı.

Lord John kafasını hafifçe çevirdi ve Brianna'yı gördü. Gözleri dehşetle büyüdü, yüz hatları korkuyla gerildi. Tek eliyle titrek bir hareket yaptı, Brianna'nın daha da yaklaşmasını engellemeye çalıştı ama bir metro trenini durdurmaya çalışmakla aynı şeydi bu.

"Merhabalar!" dedi Brianna neşeyle. "Sizi burada görmek ne güzel Lord John!"

Lord John'dan cılız, kıkırtılı, üstüne basılmış bir ördekten beklenecek bir ses çıktı ama Brianna'nın ilgisi onda değildi. Genç adam ona dönmüş, samimiyetle gülümsüyordu.

Ulu Tanrım, babamın gözlerini de almış. Kara kirpikli ve etrafındaki ten hayli genç, kırışıksız - ama aynı, çekik Fraser gözleri. Tıpkı Brianna'nınkiler gibi.

Brianna'nın kalbi öyle bir atıyordu ki herkesin bunu duyabildiğinden emindi. Bununla birlikte, genç adam durumda bir tuhaflık olduğunu düşünmüyor gibiydi; gülümseyerek fakat ciddiyetle Brianna'ya selam verdi.

"Hizmetinizdeyim hanımefendi," dedi, Lord John'a bir bakış attı, tanıştırılmayı bekledi.

Lord John kendini büyük bir güçle topladı, sonra da sağ bacağını geri çekerek abartılı bir reverans yaptı.

"Ulu Meryem. Ne kadar… güzel, sizi tekrar görebilmek. Hiç bilmiyordum…"

Ya, bilmiyordun tabii, diye düşündü ama gülümsemeye devam etti. Roger'ın yanında olduğunu, kafasını sallayarak, lordun selamına bir karşılık verdiğini, genç askere dik dik bakmamak için çabaladığını algılayabiliyordu.

"Oğlum," dedi Lord John, "William, Ellesmere Lordu." Brianna'ya kısılmış gözlerle baktı, bir şey söylemeye cesareti olup olmadığını ölçüyor gibiydi. "Roger MacKenzie ve eşinin huzurundasın William."

"Beyefendi. Bayan MacKenzie." Genç adam, Brianna onun ne yapmak istediğini anlayamadan elini aldı, bir reveranstan sonra küçük, resmi bir öpücük kondurdu.

Teninde bu beklemediği nefesi duyduğunda Brianna neredeyse soluksuz

kaldı. Ama sağlam durdu, subayın elini tuttu ve amaçladığından daha fazla sıktı. Genç adam bir an rahatsız bir ifade takındı fakat hemen zarif bir tavırla toparlandı. Brianna'nın ilk görüşte sandığından çok daha gençti; o üniforma ve özgüvenli duruşu daha büyük görünmesine neden oluyordu. Subay ona temiz hatlarına yerleştirdiği hafif bir somurtmayla bakıyordu, sanki onu tanımaya çalışıyordu.

"Galiba…" diye başladı, tereddüt etti. "Tanışmış mıydık Bayan MacKenzie?"

"Hayır," dedi Brianna, sesinin normal çıkmasına bayağı şaşırarak. "Hayır, sanmıyorum. Hatırlardım sizi." Boğumlu çenesinin etrafı hafifçe yeşermiş olan Lord John'a hançer gibi bir bakış fırlattı.

Ama Lord John da bir zamanlar askerdi. Kendini yine büyük bir çabayla toparladı, sonra da elini William'ın koluna koydu.

"Sen gidip adamlarını görsen iyi olur William," dedi. "Daha sonra birlikte yemek yiyelim mi?"

"Yemeği albayla yiyeceğim, söz verdim baba," dedi William. "Ama senin de bize katılmana itiraz edeceğini sanmıyorum. Fakat sofraya oturuşumuz çok geçe kalabilir," diye ekledi. "Sabah bir idam varmış sanırım. Benim birliklerimin kasabadaki muhtemel bir huzursuzluğa karşın hazır durumda olması istendi. Her şeyi organize etmek biraz zaman alacak."

"Huzursuzluk." Lord John, William'ın omzunun üstünden Brianna'ya bakıyordu. "Bir huzursuzluk mu bekleniyor yani?"

William omuz silkti.

"Bilemiyorum baba. Politik bir mesele değil gerçi, bir korsanmış sadece. Sorun çıkacağını sanmam."

"Bu günlerde her şey politik Willie," dedi babası, biraz sertçe. "Asla unutma bunu. Ayrıca, hazırlıksız yakalanmaktansa sorun için hazırlıklı olmak yeğdir."

Genç adam biraz kızardı ama ifadesini bozmadı.

"Öyle," dedi boğukça. "Yerel koşullarla ilgili bilgim kısıtlı, daha sonra sana akıl danışmam gerekiyor baba." Biraz rahatladı ve dönüp Brianna'ya reverans yaptı.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan MacKenzie. Hizmetinizdeyim beyefendi." Roger'a başını salladı, sonra döndü ve iskelede ilerlemeye başladı, üçgen şapkasını otoriter bir görünüm verecek şekilde kafasına yerleştirdi.

Brianna derin bir nefes aldı, bunu yaparken nefesi verdiğinde konuşabilecek olmayı ümit etti. Lord John erken davrandı.

“Evet,” dedi sadece. “Öyle tabii.”

Beynindeki bütün o düşüncelerin, tepkilerin, duyguların düğümünün içinde, o an en önemli gördüğüne sarıldı Brianna.

“Annem biliyor mu?”

“Jamie biliyor mu?” diye sordu Roger aynı anda. Brianna ona afallamış gözlerle baktı; Roger tek kaşını kaldırdı. Evet, bir erkeğin varlığından haberdar olmadığı bir çocuğu olabilirdi. O yapmıştı.

Lord John iç geçirdi. William’ın gidişiyle birlikte biraz rahatlamıştı, yüzünün doğal rengi geri dönüyordu. Kaçınılmaz bir şeyi gördüğünde tanıyabilecek kadar uzun süre askerlik yapmıştı.

“İkisi de biliyor, evet.”

“Kaç yaşında?” diye sordu Roger birden. Lord John ona sertçe döndü.

“On sekiz. Geriye doğru saymaya zahmet etmeyin; 1758 oluyor. Helwater adında bir yerde, Göller Bölgesi’nde.”

Brianna bir nefes daha aldı, bu kez daha rahattı.

“Tamam. Peki bu- o- yani, annemden… o… dönmeden önceydi- önce miydi?”

“Evet. Fransa’dan, güya- sizin doğup büyüdüğünüz yerden yani, anladığım kadarıyla.” Bu kez matkap gibi bir bakış atan lord oldu; Brianna’nın sığ bir Fransızca’sı olduğunu iyi biliyordu.

Brianna yüzünün kızardığını hissetti.

“Sır tutma zamanı değil,” dedi. “Eğer annem ve benim hakkımdaki gerçekleri bilmek istiyorsan, anlatırım ama sen de bana *onu* anlatacaksın.” Kafasını öfkeyle arkaya, tavernaya doğru gerdi. “Kardeşimi!”

Lord John dudaklarını büzdü, bir yandan düşünürken Brianna’yı kısılmış gözlerle tarttı. Sonunda baş salladı.

“Pekâlâ. Ama annenle baban da burada, Wilmington’da mı?”

“Evet. Aslında…” Kafasını kaldırdı, sahilin ince pusunun içinden güneşin yerini tespit etmeye çalıştı. Yakıcı bronz daire, ufkun hemen üstündeydi. “Yemek için onlarla buluşacaktık.”

“Burada mı?”

“Evet.”

Lord John hızla Roger’a döndü.

“Bay McKenzie. Kayınpederinizi hemen bulun ve onu Dokuzuncu Ellesmere Kontu’nun varlığından haberdar edin. Ona bu haberi alır almaz Wilmington’dan gitmeye karar vereceğini düşünecek kadar güvendiğimi aktarın.”

Roger bir an öylece baktı, kaşlarını ilgiyle çattı.

“Ellesmere Kontu mu? Nasıl başardı bunu ya hu?”

Lord John normal rengine zaten kavuşmuştu; bu tepkiyle biraz daha renklendi. Yüzü pespembe kesildi.

“Boş verin! Gidecek misiniz? Jamie, yanlışlıkla onunla karşılaşmadan önce derhal kasabayı terk etmeli - ya da birisi ikisini ayrı ayrı görüp haklarında dedikodu yaymadan.”

“Jamie’nin gideceğinden şüpheliyim,” dedi Roger, Lord John’a pis pis bakarak. “En azından yarından önce.”

“Neden?” dedi hemen Lord John, hesap sorarcasına, gözlerini ikisi arasında gezdirerek. “Zaten neden buradasınız? İdamı- ah, hayır, Tanrım, yapmayın.” Elini yüzüne kapattı ve yavaşça aşağı indirdi. Parmaklarının arasından bitkin bir yüz belirdi.

Brianna alt dudağını ısırdı. Lord John’u ilk gördüğünde bundan yalnızca memnuniyet duymakla kalmamış, planına onu da dahil edebileceğini düşünerek içindeki endişenin de bir parça azaldığını hissetmişti. Ancak, bu yeni karışıklıkla birlikte, ne ortaya çıkan durumu hazmedebiliyordu, ne de tam olarak ailesini düşünebiliyordu. Roger’a ne yapması gerektiğini sorar gözlerle baktı.

Roger ona döndüğünde eşler arasındaki o uzun, telepatik bakışmalardan birini yaşadılar. Roger kafasını salladı, Brianna’nın yerine bir karar verdi.

“Ben gidip Jamie’yi bulayım. Sen de Lord hazretleriyle biraz sohbet edersin, ha?”

Eğilip karısını öptükten sonra döndü ve uzun adımlarla iskelede ilerlemeye başladı. Öyle sert adımlarla ilerliyordu ki insanlar ister istemez kenara çekiliyor, yol veriyorlardı.

Lord John gözlerini kapamıştı, dua ediyor gibiydi - muhtemelen güç istiyordu. Brianna adamı kolundan tuttuğunda gözleri hemen, sanki kolunu bir at ısırmışçasına ürkerek açıldı.

“Benim sandığım kadar göze çarpıyor muyuz?” dedi. “Kardeşimle ben.” Kelime ağzına garip geldi. Kardeşim.

Lord John ona baktı, sarı kaşlarını çatıp yüzünü inceledi.

“Öyle sanırım,” dedi yavaşça. “Benim için öyle, orası kesin. Yoldan geçen biri, herhalde o kadar fark etmez. Saç renkleriniz farklı, o kesin, ayrıca cinsiyet farkı var; onun üniforması… Ama tatlım, sen de biliyorsun, senin dış görünüşün o kadar göze çarpıyor ki- ” O kadar tuhaf kaçıyor ki demek istemişti. Brianna alttaki anlamı kavradı, iç geçirdi.

“İnsanlar bana zaten dik dik bakıyor,” diye bitirdi lordun yerine. Şapkasının siperliğini çekti, indirdi, hem saçlarını, hem de yüzünü saklayacak konuma getirdi. Gölgesinin içinden Lord John’a öfkeyle baktı. “O zaman onu tanıyan kimsenin beni göremeyeceği bir yere gitsek iyi olur, değil mi?”

***

İskele ve pazar sokakları tıklım tıklımdı. Kasabadaki bütün içkili mekânlar - birkaç tane özel yer de bunlara dahil olmak üzere- çok geçmeden askerlerle dolacaktı. Babasıyla Jem, Alexander Lillington’ın yanındaydı; annesi de Mandy’yle birlikte Doktor Fentiman’a gitmişti. İkisi de iş ve dedikodu merkezi olan bu yerlere, ne olur ne olmaz diye gitmemeye karar vermişti - en azından öğrenmesi gereken her şeyi öğrenene kadar. Lord John her şeyi anlatmak için kendisinin de hazır olduğuna emin olmadığını ama naz yapacak bir durumda da bulunmadıklarını söylemişti.

Ücra bir yer bulma gereksinimleri, onları iki seçenek arasında bırakmıştı: mezarlık ve yarış parkuru. Brianna, sesinden sertliği esirgemeden, o anda ölümü hatırlatacak herhangi bir şey görmek istemediğini söylemişti.

“Ölümü hatırlamak,” dedi Lord John dikkatlice, Brianna’yı geniş bir su birikintisinin etrafından dolandırırken. “Yarınki idamdan bahsediyorsun herhalde, değil mi? Stephen Bonnet gerçekten, öyle mi?”

“Evet,” dedi Brianna dalgınca. “Ama o mesele bekleyebilir. Akşam yemeği için bir sözün yok, değil mi?”

“Hayır ama- ”

“William,” dedi Brianna, kumdan çemberin etrafından geçerlerken ayaklarına bakarak. “William… Dokuzuncu Ellesmere Kontu, öyle dedin, değil mi?”

“William Clarence Henry George,” dedi Lord John. “Ashness Vikontu, Helwater Süvarisi, Derwent Baronu ve evet, Dokuzuncu Ellesmere Kontu.”

Brianna dudaklarını büzdü.

“Yani bütün dünya, babasının başka biri olduğunu düşünüyor. Jamie Fraser olmadığını yani.”

“Evet ve bir merhum olduğunu,” dedi lord karşılık olarak. “Sekizinci Ellesmere Kontu, Ludovic yani. Anladığım kadarıyla sekizinci kont tam olarak… şey… varisi doğduğu gün ölmüş.”

“Neden, şoktan dolayı mı?” Brianna’nın tehlikeli bir ruh haline sahip olduğu aşikârdı; John Grey onda hem babasının kontrollü öfkesini, hem de annesinin sivri dilini tespit edince bunu çok ilginç buldu - bileşim hem büyüleyici hem de endişe vericiydi. Ama lordun bu konuşmayı onun şartlarında sürdürmeye hiç niyeti yoktu.

“Mermiyle,” dedi sahte bir neşeyle. “Baban öldürdü onu.”

Brianna boğulur gibi oldu, olduğu yerde kalakaldı.

“Bu arada, bu herkesin bildiği bir şey değil,” dedi Lord John, Brianna’nın tepkisini fark etmemiş gibi davranarak. “Ölüm raporunda kaza yazıldı, sanıyorum yanlış da değildi.”

“Yanlış da değildi demek,” diye tekrar etti Brianna, biraz sersemlemiş bir sesle. “Eh, tabii- yani, vurulmak da bir şanssızlık sonuçta.”

“Dedikodular çıktı elbette,” dedi lord, birden Brianna’nın kolunu tutup onu tekrar ileri çekerek. “Ama William’ın büyükannesi ve büyükbabası dışındaki tek tanık, İrlandalı bir arabacıydı, o da kazadan hemen sonra emekli olup Sligo’ya yerleşti. Çocuğun annesi de o gün öldüğü için dedikodular kontun ölümünü- ”

“Annesi de mi öldü?” Brianna bu sefer durmadı ama derin mavi gözleriyle keskin bir bakış attı. Lord John, Fraserlar’ın kedi bakışlarına yeterince alışık olduğu için soğukkanlılığını yitirmedi.

“Adı Geneva Dunsany’ydi. William doğduktan hemen sonra öldü - onun ölümü tamamen doğal bir doğum kanamasından oldu.”

“Tamamen doğal.” Brianna yine, sessizce lafı tekrarladı. Bir bakış daha attı. “Bu… Geneva kontla mı evliydi? Babamla…” Sözcük boğazına yapıştı sanki; John Grey onun yüzüne bakınca, Brianna’nın içinde şüphe ve antipati duygularının yükseldiğini okuyabiliyordu.

“Bana söylemedi. Ben de sormazdım, ne olursa olsun,” dedi açıkça. Brianna tekrar o bakışlardan birini fırlatınca ilgi dolu bir karşılık buldu. “Jamie’nin Geneva Dunsany’yle olan ilişkisi her neydiyse, bunu şahsen başka bir adamın

evliliğini mahvederek onun onuruna leke sürmek olarak algılayamam.”

Brianna biraz rahatladı ancak adamın kolunu sıkıca tutmaya devam etti.

“Ben de,” dedi, biraz isteksizce, “Ama…” Dudakları kasılıp gevşedi. “Sence babam ona âşık mıydı?” diyebildi sonunda.

Lord John’u korkutan sorunun muhatabı oluşu değil, kendisinin bunu ona sormayı akıl etmemiş olduğunu fark etmesiydi - Jamie’den ziyade, kendi kendine bile. Neden olmasın, diye düşündü. Kıskanmaya hakkı yoktu, evet ki kıskanacak kadar ahmaksa da Geneva Dunsany konusunda geriye dönük bir çekememezlik yapmak oldukça saçma olurdu; kızın ölümünden yıllar sonraya kadar William’ın annesinden haberi olmamıştı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi sadece.

Brianna’nın parmakları adamın kolunda tıkırdadı; kolunu da çekerdi ama lord elini elinin üstüne koymuştu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı ve John Grey’in kısa adımlarına uyum göstererek yürümeye devam etti. Etrafta otlar bitmişti, parkurun kumunda da filizleniyordu. Brianna bir yabani çavdar kümesine tekme savurdu, kuru otları kenara dağıttı.

“Eğer âşıklarsa, onunla neden evlenmemiş?” diye sordu sonunda.

Lord John, hayretler içinde kahkahayı bastı.

“Evlenecekmiş! Ah, canım kızım, baban ailenin seyisiydi!”

Brianna’nın gözlerinde bir afallama ışıltısı belirdi - lord, kız eğer konuşabilseydi, çıkaracağı tepkiden emindi: *“Ee?”*

“Sen nasıl bir yerde yetiştirildin böyle?” diye sordu John Grey sertçe, olduğu yerde durarak.

Kızın gözlerinde bir hareketlilik olduğunu görebiliyordu; Jamie’deki yüzünü gizleme yeteneğinin aynısına sahipti ama annesinin şeffaflığından da nasibini almıştı. Gözler sonunda bir karar aldı, yarım saniye sonra dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Boston,” dedi. “Ben bir Amerikalı’yım. Ama barbarlığımdan zaten haberin vardı, değil mi?”

Cevap niyetine bir homurtu geldi.

“Cumhuriyetçi tavrını açıklıyor bu elbette,” dedi adam son derece duygusuz bir sesle. “Ama ben yine de derim ki ailenin iyiliği için, bu tehlikeli duygularını gizlemen yeğdir. Babanın kendine yetecek kadar derdi var zaten.

Bununla birlikte, bir baronetin kızının bir seyisle evlenmesinin mümkün olamayacağının garantisini sana bizzat verebilirim - ne kadar tuhaf bir durumda olursa olsunlar.”

Bir homurtu yanıtı da bu beyana geldi; son derece vurgulu ve feminenlikten uzak bir tepkiydi bu. Lord John iç geçirdi ve yanındaki hanımefendinin elini tekrar tuttu ve koltukaltına yerleştirdi.

“Aynı zamanda kefaletle serbest kalmış bir mahkûmdu da - bir Jacobite’ti, haindi. İnan bana, evlenmek ikisinin de aklının ucundan geçmemiştir.”

Nemli hava Brianna’nın tenine işliyor, yanaklarına düşmüş tellere yapışıyordu.

“*O olay başka bir ülkedeydi,*” diye alıntıladı yumuşak bir sesle. “*Hem ayrıca, o kız da öldü.*”

“Çok doğru,” dedi lord sessizce.

Bir süre ıslak kumların içinde sessizce ilerlediler, düşünceleriyle baş başa kaldılar. Sonunda Brianna öyle bir iç geçirdi ki lord bunu hem işitti, hem de içinde hissetti.

“Eh, artık ölmüş nasıl olsa ve kont da- peki, babamın onu *neden* öldürdüğünü biliyor musun? Bunu söyledi mi sana?”

“Baban o konuda hiç konuşmadı. Geneva, kont hatta doğrudan William’ın ebeveynliğiyle de ilgili benimle konuşmadı.” Soğukkanlılıkla anlatıyordu, gözleri papirüsgillerden bir bitkinin yanında, kumu karıştırmakta olan bir çift martıya odaklanmıştı. “Ama ben biliyorum.”

Brianna’ya bir bakış attı.

“William *benim* oğlum sonuçta. En azından yaygın anlamda.” Bundan çok daha fazlasıydı elbette ama bunu Jamie’nin kızıyla tartışmak istemiyordu.

Brianna’nın kaşları kalktı.

“Evet. Nasıl oldu peki?”

“Söylediğim gibi, William’ın ebeveyni -o tarihte bilinen anne-babası- o doğduğu gün öldüler. Babası, yani kont, yakın bir akrabaya sahip değildi, bu yüzden oğlan büyükbabasının himayesine verildi, Lord Dunsany’nin yani. Geneva’nın kız kardeşi Isobel, William’ın annesi unvanını aldı. Ben de- ” Heyecansız bir tavırla omuz silkti. “Isobel’le evlendim. William’ın vesayetini, Dunsany’nin de rızasıyla üzerime aldım; William da, altı yaşından beri beni üvey babası olarak görüyor - o benim oğlum.”

“Sen? *Evlendin?*” Gözlerini açarak, inanamaz bir havayla bakması lordu rahatsız etti.

“Evlilik hakkında oldukça acayip tepkiler veriyorsun,” dedi adam tersçe. “Birbirimize gayet yakışıyorduk.”

Kızıl kaşlardan biri kalktı; Brianna babasının tıpkısı oldu o anda.

“Karın da öyle mi düşünüyordu?” diye sordu, annesinin şüpheci sesinin aynısıyla; üstelik bu soruyu o da sormuştu. Annesi sorduğunda Lord John ne diyeceğini şaşırmıştı. Ama bu kez hazırlıklıydı.

“O olay,” dedi kısaca, “başka bir ülkedeydi ve Isobel…” Umduğu üzere, bu kadar Brianna’yı susturmaya yetti.

Kumdan çemberin öteki ucunda, gezginlerin kamp kurduğu yerde bir ateş yanıyordu. İnsanlar idamı izlemek için nehrin ağzına mı gelmişlerdi acaba? İsyancı milislere katılmaya mı gelmişlerdi yoksa? Lord John’un kafasından bunlar geçerken, ateş dumanının içinden bir siluet ayaklandı; lord hemen Brianna’yı geldikleri yöne geri döndürdü. Aralarındaki diyalog zaten yeterince tuhaftı, bir de başkalarının duymasına gerek yoktu.

“Ellesmere’i sordun,” dedi, sohbetin kontrolünü tekrar eline alarak. “Lord Dunsany tarafından adli tıp müfettişine anlatılan, Ellesmere’in ona yeni üretilmiş bir tabanca gösterirken silahın yanlışlıkla ateş aldığıydı. İnanılmaması için anlatılan hikâyelerden biriydi bu - amaçlanan, insanlara kontun karısı öldükten sonra üzüntüden kendini vurduğunu ama Dunsanyler’in, çocuğun hatırına, cinayet olarak göstermek istediklerini düşündürtmekti. Adli tıp müfettişi hikâyedeki sahtekârlığı da bu sahtekarlığın gereğini de kavradı ve bozmadı.”

“Ben bunu sormamıştım,” dedi Brianna, keskin bir sesle. “Babamın onu niye vurduğunu sormuştum.”

Lord iç geçirdi. Kızın İspanyol Engizisyonu’nda hayli yüksek bir mevki sahibi olabileceğini düşündü kederle; kimsenin ne kaçmasına ne de işten kaytarmasına izin vermezdi.

“Anladığım kadarıyla, Kont hazretleri, bebeğin kendi kanından olmadığını kavrayıp çocuğu pencereden dışarı, on metre aşağıdaki taşlara doğru bırakmaya niyetlenmiş,” dedi.

Brianna’nın benzi cümlenin yarısında solmuştu.

“Nasıl öğrenmiş?” diye sordu hemen. “Hem, babam bir seyisse, orada ne işi varmış ki? Kont onu- yani onun… bundan sorumlu olduğunu biliyor

muymuş?” Brianna ürperdi, belli ki içinden kontun Jamie’yi gayrimeşru çocuğunun ölümüne tanıklık etmesi, sonra da onun kaderini paylaşması için huzuruna çağırdığı bir sahne geçiriyordu. Lord John bunu algılamakta hiç zorlanmıyordu, çünkü aynı şeyi kendisi, hem de birden fazla kez hayal etmişti.

“Güzel bir kelime seçimi,” diye yanıt verdi John duygusuz bir tonda. “Jamie Fraser tanıdığım birçok adamdan daha ‘sorumlu’ biridir. Kalanını ise bilmiyorum. Olanların özünü biliyorum, çünkü Isobel biliyordu; annesi oradaymış ve muhtemelen olanları en basit hatlarıyla anlatmıştır.”

“Yaa.” Brianna ayağının önünde gördüğü küçük bir taşı kasten tekmeledi, taş önündeki kum yığınının üstünden geçip bir metre kadar ötede durdu. “Babama da sormadın yani?”

Taş lordun hizasındaydı; o da yürürken düzgün bir tekme attı ve ileriye, tekrar Brianna’nın önüne yolladı.

“Geneva, Ellesmere veya William’ın şahsı hakkında babanla hiç konuşmadım - bir tek Isobel’le evleneceğimden ve William’ı vasisi olarak bütün yükümlülüklerimi yerine getireceğimden haberdar etmek için konuşmuştum.”

Brianna taşı ayağının altına aldı, yumuşak kumlara doğru sürüyüp bıraktı, sonra da durdu.

“Hiçbir şey demedin mi yani? O ne dedi o zaman?” diye sert bir merakla sordu.

“Hiçbir şey.” Dik bakışlara John Grey de aynı şekilde karşılık verdi.

“Isobel’le neden evlendin?”

John iç geçirdi. Artık kaytarmanın bir anlamı kalmamıştı.

“William’a bakabilmek için.”

Brianna’nın kalın kızıl kaşları neredeyse saçlarıyla birleşecekti.

“Öylece evlendin demek, yani sırf Jamie Fraser’ın gayrimeşru çocuğunun bakımını üstlenebilmek için hayatını altüst ettin, öyle mi? Ondan sonra da bu konuda *hiç* konuşmadınız, ha?”

“Hayır,” dedi lord şaşkınca. “Elbette konuşmadık.”

Yavaşça, kaşlar tekrar aşağı indi, kafa iki yana sallandı.

“Erkekler,” dedi Brianna eleştirel bir tonla. Kasabaya bir bakış attı. Hava sakindi, Wilmington’ın bacalarından çıkan dumanlar, ağaçların üzerinde kalın

bir tabaka oluşturuyordu. Sahil görünmüyordu; orada o an bir ejderha bile uzanıyor olabilirdi. Ama o boğuk, kalın ses sürüngengillere ait değildi; insanlar küçük gruplar halinde fakat durmaksızın parkurun yanından kasabaya doğru ilerliyorlardı.

“Hava neredeyse karardı. Geri dönmeliyim.” Brianna kasabaya giden patikaya yöneldi; Lord John da onu takip etti, bir an rahatladı ama sonra, henüz engizisyon gösterisinin bitmediğini kabullendi.

Brianna’nın ise yalnızca bir sorusu kalmıştı.

“Ona ne zaman söyleyeceksin?” diye sordu, ağaçların yanına vardığında ona dönerek.

“Kime, neyi?” dedi John, aniden gelen soruyla irkilerek.

“Kardeşime.” Lord John’a sertçe baktı. “William’a.” İçindeki kızgınlık, ismin tadıyla birlikte azalmaya başladı. Hâlâ donuktu ama içinde bir heyecan da yükselmeye başlamıştı. Lord John sanki midesi fena halde bozulmuş gibi hissetti. Çenesinin altında soğuk terler boşaldı, bağırsakları yumru yumru oldu. Dizlerinin bağı çözüldü.

“Sen delirdin mi?” Brianna’nın koluna yapıştı - hem düşmemek için, hem de kızın kaçmasına engel olmak için.

“Anladığım kadarıyla babasının kim olduğunu tam olarak bilmiyor,” dedi, kaba bir tavırla. “Babamla bu konuyu hiç konuşmadığınız düşünülürse, herhalde kardeşimle de bunu konuşmanın bir anlamı olacağını sanmadın. Ama o bir yetişkin artık, bilmeye kesinlikle hakkı var.”

Lord John boğuk bir iniltiyle gözlerini kapadı.

“İyi misin?” diye sordu Brianna. John onun incelemek için yaklaştığını hissetti. “Pek iyi görünmüyorsun.”

“Otur,” dedikten sonra, John Grey sırtını bir ağaca verip çöktü ve Brianna’yı da yanına, yere çekti. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapalı tuttu, düşüncelerin kafasında akıp gitmesine izin verdi. Şaka yapıyor herhalde, diye düşündü. Elbette etmiyor, diye yanıt verdi zihninin dikkatli tarafı. Brianna’nın belirgin bir mizah anlayışı vardı ama o anda bunu kullandığına dair bir emare yoktu.

Kız bunu yapamazdı. John ona izin veremezdi. Bunu düşünmesi dahi- ama onu nasıl durdurabilirdi ki? Brianna eğer onu dinlemezse, belki de Jamie ya da Claire…

Bir el lordun omzuna dokundu.

“Üzgünüm,” dedi Brianna yumuşakça. “Durup düşünemedim.”

John Grey’in içi rahatladı. Bağırsaklarının düğümünün çözüldüğünü hissetti, gözlerini açtı ve kızın ona tuhaf, berrak, kendisinin anlayamadığı bir acıma duygusuyla baktığını gördü. Bağırsakları tekrar kasıldı, oracıkta müthiş bir gaz çıkarmak zorunda kalacağından korktu.

Bağırsakları, Brianna’yı beyninden daha iyi okumuştu.

“Düşünmeliydim,” dedi Brianna kendini eleştiren bir sesle. “Sana neler hissettirebileceğimi hesap edemedim. Söylediğin gibi o senin oğlun. Sen büyüttün onu, onu ne kadar sevdiğini görebiliyorum. William’ın babamı öğrenip bundan daha önce haberi olmadığı için seni suçlamasının ne kadar korkunç bir şey olabileceğini şimdi hayal edebiliyorum.” Brianna adamın köprücük kemiğini ovuyordu; John bunun muhtemelen onu rahatlatmak amacıyla yapılan bir şey olduğunu ama bu amaca katiyen ulaşamadığını düşündü.

“Ama- ” diye başladı fakat Brianna o sırada elini tutmuş, kendi elleri arasına almış, içtenlikle sıkıyordu, mavi gözleri yaşlarla parıldıyordu.

“Öyle olmayacak,” dedi ikna edici bir tonla. “William seni hep sevmeli. İnan bana. Benim başıma da aynı şey geldi - yani, babam hakkındaki gerçeği öğrendiğimde. Başta inanmak istemedim; zaten bir babam vardı ve onu çok seviyordum, başka bir baba istemiyordum. Ancak sonra babamla tanıştım, o zaman- yani, *o*… öyle biri ki- ” Hafifçe omuz silkti, kolunu kaldırıp bileğindeki dantelle gözünü sildi.

“Ama önceki babamı unutmadım,” dedi çok yumuşakça. “Asla da unutmayacağım. Asla.”

Durumun genel ciddiyetine rağmen duygulanan Lord John boğazını temizledi.

“Evet. Şey… duygularım eminim ki içini rahatlatıyordur canım. Ben de William’ın şu anki hürmetiyle sevgisinin benzer şekilde olduğunu ve ileride de öyle kalacağını ummakla birlikte, şunu söylemek isterim ki demek istediğim şey bu değildi.”

“Değil miydi?” Brianna kafasını kaldırdı, genişlettiği gözlerindeki yaşlar kirpiklerini kara mızraklara döndürmüştü. Gerçekten çok güzel bir genç kadındı; John hafif bir şefkat duygusu hissetti.

“Değildi,” dedi, sohbetin havasına aykırı kaçmamak için kibarca konuşarak. “Bak tatlım, sana William’ın kim olduğunu söyledim - ya da kim olduğunu sandığını.”

“Vikont bilmem ne, onu mu diyorsun?”

Lord derin bir nefes aldı, efkârla bıraktı.

“Aynen öyle. Gerçek anne-babasını bilen beş insan, on sekiz yıldır, William da dahil olmak üzere kimsenin onun Ellesmere Kontu olduğundan şüphelenmemesi için büyük çaba sarf etti.”

Brianna bunu duyunca gözlerini indirdi, utangaç bir yüz ifadesiyle dudaklarını kastı. Tanrı aşkına, lord o anda bile Roger’ın Jamie’yi zamanında bulmuş olduğunu umuyordu; Jamie Fraser, kızından daha inatçı olma ihtimali olan yegâne insandı.

“Anlamıyorsun,” dedi sonunda Brianna. Gözlerini kaldırdığında, lorda bir karara vardığını belli etti.

“Gidiyoruz,” dedi birden. “Roger, ben ve- ve çocuklar.”

“Ya?” dedi John dikkatlice. Bu, birçok açıdan iyi bir haber olabilirdi. “Nereyi düşünüyorsunuz? İngiltere’ye mi döneceksiniz? İskoçya’ya mı? İngiltere ya da Kanada’yaysa, size yardımcı olabilecek birçok tanıdığım- ”

“Hayır. Oralara değil. Sizin ‘tanıdıklarınız’ olan bir yere gitmeyeceğiz.” Lord John’a acı bir gülümsemeyle baktı, sonra devam etmeden önce sertçe yutkundu.

“Yani, şöyle ki gittik mi… bir daha dönmeyeceğiz. Sanmıyorum- bir daha görüşemeyiz herhalde.” John Grey içten içe basiretini toparladığını hissetse de kızın rahatsızlığıyla dertlendi.

“Seni çok özleyeceğim Brianna,” dedi nazikçe. Hayatının büyük bölümünde askerlik yapmış, sonra bir diplomat olmuştu. Ayrılıklara, kayıplara, ölüp kendilerinden mahrum bırakan arkadaşlara alışmıştı. Ama bu garip kızı tekrar göremeyecek olacağını duymak, içinde beklenmedik bir hüznün kabarmasına neden oldu. Neredeyse kendi kızımmış gibi, diye düşündü şaşkınca.

Ama gerçekte bir oğlu vardı ve Brianna’nın ağzından çıkan sonraki sözlerle bütün dikkatini tekrar topladı.

“Şunu demek istiyorum,” dedi, John’a doğru hafifçe, normalde zarif bir vücut hareketi olarak görülebilecek şekilde eğilerek, sonra da darbeyi vurdu: “William’la konuşmak zorundayım, ona anlatmak zorundayım. Elime bir daha bu şans geçmeyecek.” Sonra, yüz ifadesi değişti, elini göğsüne götürdü.

“Gitmem lazım,” dedi birden. “Mandy- Amanda, kızım- beslemem lazım onu.”

Laf ağzından çıkar çıkmaz ayağa kalktı ve yürüyüp gitti, parkurun kumunun üstünde bir fırtına bulutu gibi, felaket tehdidini her adımında hissettirerek

kasabaya doğru ilerledi.

117. Adalet ve Merhamet Şüphesiz Ki Benimle Olacaktır

10 Temmuz 1776

Gelgit sabahın beşinden biraz önce yön değiştirdi. Gökyüzü tamamen aydınlıktı, bulutsuzdu ve koyuydu. İskelenin ötesindeki çamurlu kumlar gri gri parlıyorlardı, pürüzsüzlükleri yer yer yosunlarla ve çamurların içinden saç gibi çıkan inatçı deniz çimenleriyle bölünüyordu.

Şafakla birlikte herkes yatağından kalktı; bu küçük olayı izlemek için iskelede toplanmış birçok kişi vardı. Bunlara Wilmington Güvenlik Komitesi'nden iki memur, Tüccarlar Birliği'nden bir temsilci, yanında bir İncil'le bir papaz da eşlik ediyordu - bir de uzun boylu, geniş omuzlu, çıplak kafalı, pis kokan kumun üstünde yürüyen mahkûm vardı. Hepsinin ardında da halatları taşıyarak ilerleyen bir köle geliyordu.

"İzlemek istemiyorum bunu," dedi Brianna sessizce. Beti benzi atmıştı, kollarını karnı ağrıyormuş gibi midesinin üstünde kavuşturmuştu.

"Gidelim o zaman." Roger kolundan tuttu fakat Brianna kendini çekti.

"Hayır. İzlemek zorundayım."

Kollarını çözüp doğruldu, izlemeye koyuldu. Etraflarındaki insanlar daha iyi bir yerden izleyebilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Bir yandan da yuhalayıp ıslıkladıkları için, aşağıda söylenenlerin duyulması imkânsızdı. Çok uzun sürmedi. Yapılı bir adam olan köle, demirleme direğini tutup sarstı, sağlamlığını ölçtü, sonra geri çekildi. Memurlar Stephen Bonnet'yi kazığa doğru itip vücudunu göğüsten dize kadar halatlarla bağladılar. O piç kurusu hiçbir yere gidemeyecekti.

Roger o anda kalbinde bir şefkat arayışına girmesi, adam için dua etmesi gerektiğini düşündü. Başaramadı. Affedilmesini dilemek istedi ama bunu da başaramadı. Karnında sanki bir yumru kıpırdanıyor, her yerini kasıyordu. Sanki kazığa bağlı olan, boğulmayı bekleyen kendisiymiş gibi hissetti.

Sabah esintisiyle saçları uçuşan kara ceketli papaz yaklaştı, mahkûma bir şeyler söyledi. Roger adama Bonnet'nin herhangi bir tepki verdiğini göremedi ama emin de olamadı. Biraz sonra, şapkalar çıkarıldı, papaz dua ederken beklendi, sonra şapkalar tekrar başa geçirildi ve bileğe kadar çamurlu kumlara

batan çizmeler sürünerek sahile geri dönüldü.

Memurlar gözden kaybolur kaybolmaz, insanlar çamurun üstüne aktı: izleyiciler, hoplayıp zıplayan çocuklar - bir de elinde bir defter ve kalemle notlar alan bir adam. Roger dikkatle bakınca bunun *Wilmington Gazette*'nin imtiyaz sahibi Amos Crupp olduğunu gördü.

"Evet, harika bir haber olacak tabii," diye mırıldandı. Bonnet hakkında orada dedikleri -ya da demedikleri- yarın sokaklarda büyük bir sükseyle dağıtılacaktı; sayfalar büyük ihtimalle tüyler ürperten bir itiraf ya da iğrenç bir pişmanlık hikâyesiyle dolu olacaktı - belki de her ikisiyle de.

"Yoo, kesinlikle izleyemeyeceğim." Brianna aniden kalktı, Roger'ın kolunu tuttu.

Depoların yanından hızla geçtikten sonra birden ona döndü, başını kocasının göğsüne gömdü ve gözyaşlarına gömüldü.

"Şşş. Geçti- geçecek." Roger karısının sırtını sıvazladı, onu rahatlatmaya çalıştı; sözcüklerine mümkün olduğu kadar inandırıcı bir hava katmaya çalışmıştı ama kendi boğazında da limon kadar bir yumru vardı. Sonunda Brianna'yı omuzlarından tuttu, kendinden azıcık uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı.

"İzlemek zorunda değilsin," dedi.

Bree ağlamayı kesti, burnunu çekip tıpkı Jemmy gibi koluna sildi - ama Roger'ın gözlerine bakmadı.

"Şey- iyiyim ben, mesele *o* bile değil. Sadece- öff… her şey. Ma- Mandy" - söylerken sesi titredi- "sonra karşıma kardeşim çıktı… Ah, Roger, eğer ona anlatamazsam asla bilmeyecek. Onu ya da Lord John'u bir daha görmeyeceğim. Annemi- " Taze gözyaşları gözlerini doldurdu fakat Brianna sertçe yutkundu, onları geri itti.

"Mesele o değil," dedi boğuk, bitkin bir sesle.

"Olmayabilir," dedi Roger yumuşakça. "Yine de… izlemek zorunda değilsin." Karnı hâlâ arı kovanı gibiydi, elleri titriyordu ama içi kararlılıkla doluydu.

"Onu Ocracoke'ta öldürmeliydim," dedi Brianna, gözlerini kapatıp yüzüne inmiş telleri geriye atarak. Güneş iyice yükselmişti, parlıyordu. "Ödleklik ettim. Dü- düşündüm ki bırakıp cel- cellâda öldürtmek daha kolay olacak." Gözlerini açtı ve Roger'la göz göze geldi. Gözleri kızarmıştı ancak berraktı. "Böyle olmasına izin veremem."

Roger ne demek istediğini anladı; yaklaşan akıntının verdiği korkuyu, suyun sinsice sokulduğunu, iliklerine dolmaya çalıştığını hissetmişti. Suyun Bonnet'nin çenesine ulaşması için dokuz saat geçmesi gerekecekti; adam uzundu.

"Ben yaparım," dedi son derece emin bir sesle.

Brianna gülümsemek için ufak bir çaba sarf etti fakat sonra vazgeçti.

"Hayır," dedi. "Yapmayacaksın." Hem sesi, hem görüntüsü halsizlik içindeydi; gece ikisi de doğru düzgün uyuyamamıştı. Brianna'nın sesinde buna rağmen belli bir kararlılık vardı; Roger kulaklarında Jamie Fraser inadının yankılandığını anladı.

Eh, ne olacaktı ki o kandan onda da biraz vardı.

"Söyledim sana," dedi. "Babanın dediği şeyi, o gün. *'Ben onun yerine öldürüyorum.'* Eğer öldürülecekse" -bu konuda karısına katılıyordu, çünkü o da dayanamayacaktı- "ben öldüreceğim."

Brianna kendine gelmeye başlıyordu. Yüzünü eteğinin katıyla sildi, derin bir nefes aldı ve Roger'ın gözlerine tekrar baktı. Kendi gözleri derin ve canlı bir maviydi, gökyüzünden çok daha koyuydu.

"Söyledin. Niye öyle dediğini de söyledin ama Arch Bug'a dediği şey: *'Ettiği bir yemin var.'* Annem bir doktor, insanları öldüremez."

Sen öyle san, diye düşündü Roger içinden ama bunu dışa vurmamaya karar verdi. Mantıklı bir şey düşünene kadar Brianna konuşmaya devam etti, ellerini Roger'ın göğsüne koydu.

"Senin de bir yeminin var," dedi. Roger işte bunu duyunca donakaldı.

"Yoo, hayır, yok."

"Gayet var." Bree sakin bir ısrarla konuştu. "Belki henüz resmileşmedi ama gerek de yok. Belki sözcükleri bile yoktur, ettiğinin yeminin yani - fakat bir yemin ettin. Biliyorum bunu."

Roger bunu inkâr edemezdi. Brianna'nın bunun farkında olması onu duygulandırdı.

"Tamam, peki…" Ellerini Brianna'nın ellerinin üstüne koydu, karısının uzun ve güçlü parmaklarını kavradı. "Bir de sana anlattığımda, senin yanında da bir yemin etmiştim. Tanrı'yı benim- benim sana olan aşkımla arama koymayacağımı söylemiştim." Aşk. Böyle bir konuda ortaya sürdüğü kozun aşk olduğuna inanamıyordu. Buna rağmen, Brianna'nın bunu aynen böyle gördüğüne dair tuhaf bir hisse kapıldı.

“Benim öyle bir yeminim yok,” dedi Bree net bir şekilde ve ellerini onunkilerin içinden çekti. “Ayrıca söz verdim.”

Önceki gece babasıyla birlikte korsanın tutulduğu yere gitmişti. Roger bunu nasıl bir rüşvet, güç ya da hileyle başardıklarını bilemiyordu ama onu görmelerine izin verilmişti. Jamie onu odaya çok geç saatte, bembeyaz bir yüzle getirmişti. Brianna elindeki kâğıtları babasına vermiş, Roger’a bunların yeminli ifadeler olduğunu söylemişti; Stephen Bonnet’nin sahilin birçok yerindeki tüccarla yaptığı anlaşmaların resmi dökümü.

Roger kayınpederine öldürecekmiş gibi bakmış ve aynısını, faiziyle geri almıştı. *Savaştayız*, diyordu Fraser’ın kısık gözleri, *elime geçen her silahı kullanacağım*. Ama ağzından çıkan yalnızca, “İyi geceler o zaman *a nighean*,” olmuştu, sonra da Brianna’nın saçına şefkatle dokunup odadan çıkmıştı.

Brianna da Mandy’yi kucağına alıp emzirmişti, gözlerini açmamış, konuşmamıştı. Bir süre sonra, yüzündeki o beyazlık, gergin hatlar gevşediğinde, bebeğin gazını çıkarmış ve onu uyku sepetine yerleştirmişti. Sonra yatağa gelip sessiz ve sert bir şekilde Roger’la sevişmiş, onu şaşırtmıştı. Ama şu anki kadar değil.

“Bir de şu var ki,” dedi Brianna, bilinçli ve biraz üzgün bir tonla, “bu dünyada bunu cinayet olarak görmeyecek bir tek ben varım.”

Bunu diyerek döndü ve hızla ilerledi, Mandy’nin beslenmek üzere beklediği hana doğru ilerledi. Roger çamurlu kumların üstünden gelen heyecanlı, kaba, boğuk sesleri hâlâ duyabiliyordu.

***

Öğleden sonra saat ikide, Roger karısının depoların hizasında iskeleye bağlanmış küçük bir kayığa binmesine yardım etti. Dalgalar gitgide ilerliyordu; su bir buçuk metreyi geçmişti. Parlak gri rengin ortasında demirleme direkleri yükseliyordu - birinin üstünde korsanın kara kafası dikkat çekiyordu.

Brianna bir pagan heykeli kadar mesafeli, duygusuz görünüyordu. Tekneye binmek için eteklerini kaldırdı, sonra oturdu, cebindeki yük ahşaba çarpıp tok bir ses çıkardı.

Roger kürekleri eline alıp çekmeye başladı, kayığı demirlere doğru ilerletti. İlgi çekecekleri yoktu; öğlenden beri, mahkûmun yüzünü görmek, ona küfürler savurmak ya da hatıra olsun diye saçından bir tutam kesmek isteyen izleyicileri taşımak için tekneler sürekli hareket halindeydi.

Nereye gittiğini Roger göremiyordu fakat Brianna'nın kafasını sağa sola çevirmesiyle yönü ayarlıyordu. Dimdik duran, sağ elini eteğinin içine gizlemiş olan Brianna her yeri görebiliyordu.

Sonra, aniden, sol elini kaldırdı; Roger küreklerin üstüne yattı, bir tanesini çevirerek minik aracı çevirmeye başladı.

Bonnet'nin dudakları çatlamış, yüzü güneşten kızarmış ve tuzdan hırpalanmıştı. Göz kapakları öyle kızarmıştı ki gözlerini zorlukla açabiliyordu. Ama ona yaklaştıklarında kafasını kaldırdı. Roger karşısında harap olmuş, çaresiz, yaklaşan ilahi sondan ödü patlayan bir adam buldu - o kadar korkuyordu ki bir yandan bu cezbedici dokunuşu hoşça karşılıyor, derisini soğuk parmaklara ve nefesini kesen ezici öpücüğe teslim ediyordu.

"Fazla geciktin canım," dedi korsan çatlak dudaklarının arasından Brianna'ya, sonra da hasarlı dudaklarını kanatacak kadar genişçe sırıttı. "Geleceğini biliyordum ama."

Roger tek kürekle döne döne yaklaştı, yaklaştı. Omzunun üstünden arkaya bakarken, Brianna yaldızlı tabancayı cebinden çıkardı ve namluyu Bonnet'nin kulağına dayadı.

"Tanrı seninle olsun Stephen," dedi Brianna net bir Galce ile ve tetiği çekti. Sonra silahı suya bıraktı ve kocasına döndü.

"Eve gidelim," dedi.

118. Pişmanlık

Lord John handaki odasına girdiğinde, bir misafiri olduğunu görünce çok şaşırdı - daha da doğrusu, afalladı.

“John.” Pencere kenarında durmakta olan Jamie Fraser döndü ve hafifçe gülümsedi.

“Jamie.” John Grey de gülümsedi, içinde birden yükselen sevinci dizginlemeye çalıştı. Jamie Fraser’in ilk adını son yirmi beş yılda belki de üçüncü defa kullanıyordu; bu samimiyet çok hoştu ama bunu hissettiğini belli etmemeliydi.

“İçecek bir şeyler söyleyeyim mi?” diye sordu nazikçe. Jamie hâlâ pencere kenarındaydı; dışarı baktı, sonra tekrar John’a döndü, kafasını iki yana sallayıp hafifçe gülümsemeyi sürdürdü.

“Teşekkür ederim, hayır. Biz düşmanız, öyle değil mi?”

“Ne yazık ki kendimizi, sandığım üzere kısa sürecek bir anlaşmazlıkta, zıt taraflarda bulduk,” diye düzeltti John.

Fraser ona tuhaf, pişmanca bir ifadeyle baktı.

“Kısa değil,” dedi. “Fakat yazık, evet.”

“Aynen öyle.” Lord John boğazını temizledi ve pencereye doğru yürüdü, misafirine değmemek için çaba sarf etti. Dışarıya baktı ve Fraser’ın ziyaretinin muhtemel sebebini gördü.

“Ah,” dedi, Brianna Fraser MacKenzie’yi aşağıdaki ahşap kaldırımda görünce. “Ah!” dedi sonra, farklı bir tonda, çünkü William Clarence Henry George Ransom, yani Dokuzuncu Ellesmere Kontu, handan az önce çıkmış ve kıza reverans yapmıştı.

“Yüce İsa,” dedi John Grey, olayı kavrayınca kafatasının uyuştuğunu hissetti. “Anlatacak mı?”

Fraser kafasını iki yana salladı, gözleri aşağıdaki ikilideydi.

“Anlatmayacak,” dedi sessizce. “Söz verdi.”

Rahatlama hissi, lordun damarlarında dolaştı.

“Teşekkür ederim,” dedi. Fraser ise hafifçe omuz silkti. Sonuçta bu, aynı

zamanda kendisinin de istediği şeydi - ya da Lord John öyle sanıyordu.

İkisi aşağıda konuşmaktaydılar - William bir şey söyledi, Brianna güldü, saçlarını arkaya attı. Jamie büyülenmişçesine izliyordu. Tanrı aşkına, gerçekten çok benziyorlardı! Küçük yüz hareketleri, vücut duruşu, el işaretleri… Kardeş oldukları her görenin aklına geliyor olmalıydı. Hatta yanlarından bir çiftin geçtiğini, kadının bu birbirinin eşi iki insana bakıp gülümsediğini gördüler.

“Anlatmayacak,” diye tekrar etti Lord John, manzarayla bir parça dehşete kapılarak. “Ama onun karşısına çıkıyor. William bundan- yoo, sanmıyorum, yapmaz herhalde.”

“Umarım,” dedi Jamie, gözleri hâlâ çocuklarının üstünde. “Ama şüphelense bile… bilemeyecek zaten. Brianna onu bir kez daha görmeyi sessiz kalmak için şart koştu.”

John kafasını salladı, sessiz kaldı. Brianna’nın kocası, saçları güneşte en az annesininki kadar canlı görünen küçük oğlunu elinden tutarak oraya doğru geliyordu. Roger’ın kolunda da bir bebek vardı - Brianna ufaklığı ondan aldı ve battaniyesini kaldırıp William’a gösterdi. William da büyük bir nezaketle bebeğe ilgi gösterdi.

Lord John birden fark etti ki Fraser tüm benliğiyle dışarıdaki sahneye odaklanmıştı. Elbette; on iki yaşından beri Willie’yi görmemişti. Şimdi de kızıyla hiç konuşamadığı, babası olduğunu iddia edemeyeceği oğlunu bir arada görünce… O an Fraser’a dokunabilir, elini koluna koyabilirdi ama bunun yaratacağı etkiyi düşündü ve yapmamaya karar verdi.

“Buraya,” dedi Fraser birden, “sizden bir iyilik istemeye geldim.”

“Hizmetinizdeyim beyefendi,” dedi Lord John, içinde büyük bir mutluluk olmasına rağmen kendini resmi konuşmaya zorlayarak.

“Kendim için değil,” dedi Fraser ona bir bakış atarak, “Brianna için.”

“Daha da mutlu olurum,” dedi John samimiyetle. “Kızınızı gönülden severim, babasının öfkesine sahip olmasına rağmen.”

Fraser’ın ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı, bakışları tekrar aşağıdaki sahneye döndü.

“Öyle,” dedi. “Pekâlâ, o halde. Buna neden ihtiyaç olduğunu söyleyemem ama bir mücevhere ihtiyacımız var.”

“Mücevher mi?” Lord John’un sesi kendi kulaklarına bile fazla şaşkın geldi. “Nasıl bir mücevher?”

“Herhangi bir çeşit.” Fraser sabırsız bir tavırla omuz silkti. “Fark etmez, kıymetli bir taş olması yeterli. Bir zamanlar size böyle bir taş vermiştim- ” Bunu derken ağzının kenarı seğirdi; o taş, Kral’ın bir mahkûmu olduğu için teslim etmek zorunda kalmıştı. “Herhalde hâlâ yanında taşımıyorsundur ama.”

Aslında, taşıyordu. Son yirmi beş yıldır, o taş onunla birlikte seyahat etmişti ve o an da yeleğinin cebindeydi.

Cebinden çıkardığı sol eline baktı, geniş altın şeridin üstündeki müthiş, yontulmuş safire - Hector’ın yüzüğüne. On altı yaşında, ilk aşkı tarafından verilmişti ona. Hector Culloden’da ölmüştü - John’un James Fraser’la İskoç dağlarının karanlığında tanışmasından bir gün sonra.

Zorlanarak da olsa -yüzük o kadar uzun süredir parmağındaydı ki eti göçertip kendine bir yuva yapmıştı- tereddütsüzce yüzüğü parmağından çıkardı ve Jamie’nin eline bıraktı.

Fraser’ın kaşları hayretle kalktı.

“Bu mu? Emin mis-”

“Alın.” O an uzandı, Jamie’nin parmaklarını yüzüğün üstüne kapattı. Temas çok kısa olmuştu ama eli titreyince yumruğunu sıktı, kendini kaybetmemeye çalıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Jamie tekrar, sessizce.

“Benim için büyük- çok büyük bir zevkti.” Aşağıdakiler ayrılıyorlardı - Brianna, kolunda bebeğiyle birlikte William’a veda ediyordu, kocasıyla oğlu sokakta ilerlemişlerdi bile. William şapkasını çıkarıp selam verdi. Kestane rengi saçlarının örttüğü kafatası, o kızıl tellerle kaplı kız kardeşininkinin-

Aniden Lord John onların ayrı düştüğünü görmeye dayanamadı. Bunu kaybetmek istemedi - ikisini bir arada görmeyi. Gözlerini kapadı, öylece durdu. Ellerini pervaza dayadı, esintinin yüzünü yavaş yavaş aşındırmasına izin verdi. Bir şey, çok hafif bir şekilde omzuna dokundu ve Lord John yanındaki havada bir değişim olduğunu hissetti.

Gözlerini açtığında, üçü de gitmişti.

119. Gönülsüz Ayrılık

Eylül 1776

Aidan ve Jemmy birden yanında bittiklerinde Roger su borularının ucunda yatıyordu.

“Baba! Baba, Bobby geldi!”

“Ne, Bobby Higgins mi?” Roger doğruldu, sırt kaslarının sızladığını hissetti. Büyük eve baktığında bir at göremedi. “Nerede?”

“Mezarlığa çıktı,” dedi Aidan, ciddi bir havayla. “Sizce hayaleti görmeye mi gitti?”

“Sanmıyorum,” dedi Roger sakince. “Ne hayaleti?”

“Malva Christie’nin hayaleti,” dedi Aidan hemen. “Ortalıkta Geziniyor. Herkes öyle diyor.” Oğlan cesur bir tonla konuşuyordu ama yine de kollarını göğsünde kavuşturdu. Daha önce bu haberi duymamış olan Jemmy’nin gözleri ardına kadar açıldı.

“Neden geziniyormuş? Bir yere mi gitmeye çalışıyormuş?”

“Öldürüldüğü için, aptal,” dedi Aidan. “Öldürülenler hep gezinirler. Katillerini ararlar.”

“Saçmalama,” dedi Roger ona sertçe, Jemmy’nin yüzündeki huzursuz ifadeyi görünce. Jem tabii ki Malva Christie’nin öldüğünü biliyordu, çünkü Tepe’deki tüm çocuklar gibi, o da cenazesine gitmişti. Ama annesiyle babası ona bunun bir cinayet olduğunu söylememişlerdi.

Eh, böyle bir şeyi gizli tutmak zaten çok zordu, diye düşündü Roger. Jem’in kâbuslar görmemesini umdu.

“Malva’nın ortalıkta dolandığı, birini aradığı yok,” dedi, çıkarabildiği en ikna edici sesle. “Onun ruhu artık cennette, İsa’nın yanında. Orada huzur içinde, mutlu ve bedeni de- yani, insanlar öldükten sonra bedenlerine ihtiyaç duymazlar. O yüzden geride kalanlar bedenleri gömerler ve ölü bedenler, Son Gün’e kadar orada kalırlar.”

Aidan bu duyduklarıyla hiç ikna olmamıştı.

“Joey McLaughlin onu görmüş, iki hafta önce cuma günü,” dedi, parmak

uçlarında yaylanarak. “Ormanda, ağaçların arasında geziyormuş, simsiyah giysiler içindeymiş - acıyla inliyormuş.”

Jemmy’nin keyfi iyice kaçmaya başlamıştı. Roger küreği elinden bıraktı ve oğlunu kucağına aldı.

“Joey McLaughlin biraz fazla kaçırmış o zaman,” dedi. İki oğlan da sarhoşluk kavramından oldukça haberdardı. “Eğer ormanda tiz sesler çıkararak dolanıyordu diyorsa, herhalde Rollo’yu görmüştür. Yine de gelin o zaman, gidip Bobby’yi bulalım. Malva’nın mezarını da gözlerinizle görürsünüz.”

Elini Aidan’a uzattı; çocuk eli mutlulukla tuttu ve yol boyu konuşmadı.

Sahi, gittiklerinde Aidan ne yapacaktı? Gidecekleri düşüncesi, başta, aniliğinden dolayı o kadar gerçeklikten kopuk, rüya gibi gelen o düşünce, artık günlük düşüncelerine sinsi sinsi sızmaya ve gitgide daha da yoğunlaşmaya başlamıştı. Brianna’nın su boruları için toprağı kazarken, saman taşırken, odun keserken ve diğer angaryalarla meşgul olurken, aklından sürekli şunlar geçiyordu: “Çok kalmadı.” Yine de günün birinde Tepe’yi bir daha göremeyecek olmak, kulübenin kapısını iterek açıp Brianna’yı pis bir deney başında bulamayacak olmak, Jem’le Aidan’ın ayak altında vınnnlarıyla oynadıklarını göremeyecek olmak, hâlâ imkânsız geliyordu.

Bu gerçeklikten uzaklık duygusu, pazar vaazlarında ya da papazlık görevlerini -her ne kadar hâlâ mevkisi resmiyet kazanmış olmasa da- yerine getirdiği diğer işlerde daha da ağır basıyordu. İnsanların ilgili, ilgisiz, sıkıcı, meymenetsiz, dalgın, endişeli ve daha birçok ifade taşıyan yüzlerine bakarken, onları öylece kaderlerine terk edecek olduğuna, gidecek olduğuna inanamıyordu. Nasıl anlatacaktı bunu, hele ki üstlerinde sorumluluk hissettiklerine - Aidan ve annesine?

Dualar etmiş, güç istemiş, Tanrı’dan yol göstermesini dilemişti.

Yine de… yine de Amanda’nın mavi el tırnakları, nefesindeki o hafif hırıltı sanki hep yanındaydı. Ocracoke’taki derenin yanındaki uzun taşlar her gün yaklaşıyor, her gün daha da belirginleşiyordu.

Bobby Higgins gerçekten de mezarlıktaydı. Atını çamların altına bağlamış, Malva’nın mezarının başına oturmuştu, başı düşünceli bir tavırla eğilmişti. Ama Roger çocuklarla birlikte görüş alanına girince hemen kafasını kaldırdı, yüzü soluk ve karamsardı. Ayağa kalktı, Roger’ın elini sıktı.

“Seni tekrar görmek güzel Bobby. Ee, siz biraz gidip oynayın, olur mu?” Jemmy’yi yere bıraktı ve oğlanın Malva’nın mezarına -üstü solgun yabani

çiçeklerle kaplıydı- şüphe dolu bir bakış attıktan sonra hemen, neşe içinde Aidan'la birlkte sincap peşinde koşturmaya gittiğini gördüğüne sevindi.

"Sen- ee- seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum," dedi biraz tuhaf bir tavırla. Bobby gözlerini indirdi, pantolonundaki çam iğnelerini yavaş yavaş silkelemeye başladı.

"Şey… efendim, durum şu ki burada kalmaya geldim. Eğer bir sakıncası yoksa," diye ekledi telaşla.

"Kalmaya mı? Ama- sorun değil de," dedi Roger, şaşkınlığını üstünden atmaya çalışarak, "bunun sebebi sakın- aranızda, Lord hazretleriyle yani, bir anlaşmazlık yaşanmadı umarım?"

Bobby bu soruyla afalladı, kafasını emin bir tavırla iki yana salladı.

"Yoo, hayır, efendim! Lord hazretleri bana hep çok kibar davrandı, beni evine aldığından beri." Duraksadı, alt dudağını ısırdı. "Sadece- şöyle ki efendim, Lord hazretlerinin yanında konaklayan birçok kişi oluyor bu günlerde; siyasetçiler, önemli insanlar… ordudakiler…"

Dayanamadı ve yanağındaki, artık pembeleşmiş fakat hâlâ belirgin duran yara izine dokundu. O iz hep kalacaktı. Roger delikanlının demek istediğini anladı.

"Orada pek rahat edemedin yani?"

"Öyle efendim." Bobby minnettar gözlerle baktı. "Çoğu zaman Lord hazretleri, ben ve aşçı olurduk, üçümüz. Bazen akşam yemeğine bir misafir gelirdi, bir gece ya da birkaç gece kalıp giderdi. Sorunsuz olurdu, basit de diyebilirsiniz. Lord hazretlerinin mesajlarını dağıtmaya, işlerini yapmaya gittiğimde insanlar yüzüme dik dik bakmışlardı ama yalnızca ilk birkaç kez; alışmışlardı buna" -yüzüne tekrar dokundu- "o yüzden sorun yoktu. Ama şimdi…" Mutsuz bir yüz ifadesiyle lafı yarıda kesti, sert, kibirli İngiliz askerlerinin yüzündeki o lekeyi hor görüşlerini -ya da fazla kibar davranışlarını- hayal etmeyi Roger'a bıraktı.

"Lord hazretleri üzüldüğümü gördü; o açıdan çok iyi birisidir. Beni çok özleyeceğini ama eğer şansımı başka bir yerde denemek istersem bana on sterlin vereceğini ve iyi dileklerini ileteceğini söyledi."

Roger hafif bir ıslık öttürdü. On sterlin hiç yabana atılmayacak bir meblağdı. Bir servet sayılmazdı ama Bobby'nin kendi yolunda gitmesi için oldukça yeterliydi.

"Çok güzel," dedi Roger. "Niyetinin buraya gelmek olduğunu biliyor

muydu?”

Bobby kafasını iki yana salladı.

“Ben bile emin değildim,” dedi. “Önce, yapmam gereken- ” Lafını birden kesti, Malva’nın mezarına baktı, sonra Roger’a döndü ve boğazını temizledi.

“Karar vermeden önce Bay Fraser’la konuşmak en iyisi dedim. Burada da bana göre bir iş olmayabilir artık.” Cümle yapısına aykırı olarak, bu aslında bir soruydu. Tepe’deki herkes Bobby’yi tanıyordu, onu kabullenmişlerdi, yani sıkıntı bu değildi ama Lizzie evlenmiş, Malva da ölmüştü… Bobby de evlenmek istiyordu.

“Demek öyle… Bence bir yer edinirsin kendine,” dedi Roger, Aidan’a düşünceli gözlerle dönerek - oğlan bir ağacın dalına dizleriyle tutunarak aşağı sarkıyor, Jemmy de ona kozalaklar fırlatıyordu. İçinde çok tuhaf, minnet ve kıskançlık karışımı bir his doğdu.

“Aidan!” diye bağırdı. “Jem! Dönüyoruz, haydi!” Sonra da rahat bir tavırla Bobby’ye baktı. “Sanırım Aidan’ın annesiyle tanışmamıştın - Amy McCallum’la. Genç bir dul, bir evi var, biraz toprağı da. Büyük evde çalışıyor, oraya yemeğe gelirsen…”

***

“Bunu bazen aklımdan geçiriyordum,” diye itiraf etti Jamie. “Merak etmiştim yani, anladın mı? Ya yapabilirsem? Nasıl olurdu?”

Brianna’ya bir bakış attı, gülümsedi, sonra da çaresiz bir tavırla omuz silkti.

“Ne dersin kızım? Ne yapardım orada? Nasıl olurdu?”

“Ee, tabii- ” Brianna durdu, babasını o dünyanın içinde hayal etmeye çalıştı - araba kullanır mıydı? Takım elbisesini kuşanıp bir büroya gider miydi? Bu o kadar komik geldi ki Brianna dayanamayıp güldü. Işıklandırmaları kapatılmış bir sinemada, Jem ve Roger’la birlikte *Godzilla* filmleri de izler miydi acaba?

“Jamie tersten yazılınca nasıl okunur?” diye sordu.

“Eimaj herhalde,” diye cevap verdi babası şaşırarak. “Neden sordun?”

“Sorun çıkmazdı herhalde,” dedi Brianna gülümseyerek. “Boş ver neden sorduğumu. Sen- ee, şey, herhalde… gazete çıkarabilirdin. Matbaa makineleri orada daha büyük ve daha hızlı; haberleri toplamak için daha fazla insana ihtiyaç duyuluyor… onun dışında şimdikinden çok da farklı değil. İşi becerirsin.”

Jamie kafasını salladı, birleştirdiği kalın kızıl kaşları tıpkı kızınınkiler

gibiydi.

“Olabilir,” dedi biraz şüpheci bir sesle. “Çiftçi olabilir miydim dersin? İnsanlar hâlâ yemek yiyordur herhalde, birinin arzı sağlaması gerek.”

“Olabilirdin.” Brianna etrafına baktı, mekânın bütün evcimen detaylarını hafızasına kaydetmeye çalıştı: çamurun içinde huzurla eşelenen tavuklar, ahırın yumuşak ve eski tahtaları, beyaz domuzun evin temelindeki yuvasına girdiği yerdeki kazınmış toprak… “O zamanda da tıpkı şimdiki gibi çiftçilik yapan insanlar var; dağlarda, küçük alanlarda çalışıyorlar. Zor bir yaşam tabii-” Babasının gülümsediğini görünce, bir kahkahayla karşılık verdi. “Tamam, belki bu hayattan o kadar da farklı değil ama şehirlerdeki hayat çok daha kolay.”

Duraksadı, düşündü.

“Dövüşmek zorunda kalmazdın,” dedi biraz sonra.

Babası bunu duyduğuna şaşırmış gibi görünüyordu.

“Öyle mi? Ama savaşlar çıktığını söylemiştin, değil mi?”

“Orası öyle, o kesin,” dedi Bree, görüntüler gözünün önüne gelince midesine iğneler battı: gelincik tarlaları, beyaz haçlarla dolu alanlar - alev almış bir adam, derisi yanmış halde koşan bir çocuk, beynine kurşun girmeden önce adamın yüzünün aldığı hal… “Ama… yani, savaşanlar sadece genç erkekler. Hepsi de değil, bazıları sadece.”

“Hmm.” Jamie kaşlarını çatıp biraz düşündü, sonra gözlerini kaldırıp kızının yüzünü taradı.

“Sizin bu dünyanız, Amerika yani,” dedi sonunda, ciddiyetle, “bu hürriyet… Ödenecek korkunç bir bedel olacak. Değecek mi dersin?”

Sessiz kalıp düşünme vakti Brianna’daydı. Sonunda, elini babasının sert, sıcak, demir kadar sağlam koluna koydu.

“Seni kaybetmeye neredeyse hiçbir şey değmez,” diye fısıldadı. “Ama belki bu yaklaşabilir.”

***

Mevsim kışa dönmeye ve geceler uzamaya başladığında, insanlar karanlığa uyanırlar artık. Yatakta uzun süre yatmış olmak kolları ve bacakları uyuşturur, fazla uzun süren rüyalar kendi içinde sarmallaşır, bitmek bilmez. Genel kural şudur; insan vücudu yedi-sekiz saatten uzun uykulara adapte olamaz - peki geceler sekiz saatten uzun olunca ne olur?

İkinci uykuya geçilir. Karanlık bastırdıktan hemen sonra, yorgunluktan uyuyakalırsınız ama sonra uyanır, beslenmek için suya çıkan bir alabalık gibi rüyalardan kendinizi sıyırırsınız. O sırada eğer yanınızda yatan da uyanırsa -ki uzun yıllar yan yana yatan kişiler, birbirleri uyandıkları zaman hemen anlarlar- o zaman gecenin derinliğinde, birbirinizle paylaşabileceğiniz küçük, özel bir yer edinmiş olursunuz. Bu boşlukta ayağa kalkar, esner, yatağa tatlı bir elma getirir, onu dilimleyip yanınızdakiyle paylaşırsınız, parmaklarınız onun dudaklarına dokunur. Bu, günün işleriyle bölünme riski olmayan bir diyalog kurma lüksüdür aynı zamanda - bir de sonbaharın dingin ay ışığı altında, yavaş yavaş sevişebilme lüksüdür.

Sonrasında da yan yana yatar, sevgilinizin rüyalarının siz bilinçaltının örtüsünün ardına tekrar dalarken teninizi okşamasına izin verirsiniz; şafağın çok uzak olduğunu bilip rahat bir uyku daha çekersiniz - ikinci uyku işte budur.

O gece, ilk uykumun yüzeyinden kafamı yavaşça çıkarırken fark ettim ki az önce gördüğüm son derece erotik rüyanın gerçekte de bir temeli varmış.

“Kendimi hiçbir cesedi taciz edecek biri olarak görmemiştim Sassenach.” Jamie’nin mırıltılı sesi kulağımın altındaki hassas deriyi gıdıkladı. “Ama sandığımdan daha çekici bir fikirmiş.”

Buna yanıt verecek kadar ayılmamıştım henüz ama kalçamı ona öyle bir dayadım ki Jamie bunu kaligraf elinden çıkma bir yazma kadar zarif buldu. Derin bir nefes aldı, kalçalarımı sertçe tuttu ve beni, kelimenin birçok anlamı bakımından, kaba bir şekilde uykumdan uyandırdı.

Kancaya takılmış bir balık gibi kıvrandım, Jamie’nin doğru tercüme ettiği küçük, kısa tepkiler verdim; beni yüz üstü yatırdı ve hem uyandırdı, hem de uyardı.

Sonunda altımda dümdüz olmuş yastıkların içinden ter içinde, nefes nefese çıktım. Bütün sinir uçlarım titriyordu ve tamamen ayılmıştım.

“Bu da nereden çıktı?” diye sordum. Henüz kendini çekmemişti; kestane ağaçlarının üstündeki altın renkli yarımayın ışığı altında, hâlâ birbirimize kenetlenmiş halde yatıyorduk. Muziplikle korkmuş arası bir küçük ses çıkardı.

“Seni uyurken izleyince uyandırmadan edemiyorum Sassenach.” Eliyle göğsümü okşadı - bu kez kibarca. “Sensiz yalnızlık çekiyorum galiba.”

Sesinde tuhaf bir vurgu hissedince ona döndüm ama arkamda, karanlığın içinde yüzünü göremedim. O yüzden elimi uzattım ve hâlâ yarısı benimkine

sarılı haldeki bacağına dokundum. Kasılı olmadığı halde bile sertti bacağı, kaslarının uzun çizgileri elimin altında uzanıyordu.

“Buradayım,” dedim ve gövdemi saran kolu birden kasıldı.

***

Nefesinin boğazında takıldığını hissettim ve kasığındaki elim bir anda kasıldı.

“Ne oldu?” dedim.

Nefes aldı ama hemen cevap vermedi. Kendini biraz geri çektiğini, eliyle yastığın altını aradığını hissettim. Sonra eli benim üzerimde gezindi, arkamdan dolandı ve kasığında duran elimi tuttu. Parmakları parmaklarıma dolandı, elimin içine küçük, sert, toparlak bir nesne bıraktı.

Yutkunduğunu duydum.

Avcumdaki taş, her ne ise, dokunuşumla ısınıyordu. Üstünde başparmağımı gezdirdim; ham bir taştı bu ama büyüktü, parmak eklemlerimden birinin boyutundaydı.

“Jamie…” dedim, boğazımın düğümlendiğini hissettim.

“Seni seviyorum,” dedi ve o kadar yakınımda olmasına rağmen, öyle kısık sesle söyledi ki zorlukla duydum.

Bir süre öylece kaldım, taşın elimde ısındığını hissettim. Avcumun içinde, kalbimle eşzamanlı olarak zonkladığını elbette hayal ediyordum. Nereden geçirmişti bunu eline?

Sonra kıpırdandım - ani olmayan bir hareketle, yavaş yavaş, vücudumu onunkinden uzaklaştırdım. Ayağa kalktım, başım döndü, odada volta attım. Sonra pencereyi açtım, güz esintisini yatakta ısınmış boynumda hissettim - ardından kolumu geri çektim ve minik objeyi gecenin karanlığına doğru fırlattım.

Sonra yatağa geri geldim, yastığın üstünde saçlarının oluşturduğu dağınık karaltıyı, ay ışığında parlayan gözlerini gördüm.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım ve örtünün altına, yanına kıvrıldım, kollarımı etrafında doladım, onu kendime çektim. Taştan daha sıcaktı -çok daha sıcaktı- ve kalbi benimkiyle senkronize atıyordu.

“Eskisi kadar cesur değilim artık, anlıyor musun?” dedi çok yumuşak bir sesle. “Sensiz yaşayabilecek kadar cesur değilim.”

Ama deneyecek kadar cesurdu.

Kafasını kendime çektim ve hem kalın, hem pürüzsüz, hem de capcanlı saçlarını okşadım.

“Koy şu kafanı yastığa be adam,” dedim yumuşakça. “Şafağa daha çok var.”

120. Yalnızca Kendim İçin Olsa

Gökyüzü düz, gümüşi renkteydi ve yağmurla tehdit ediyordu. Rüzgâr palmettoların arasında esip gürlüyor, yaprakları sarsarak büyük bir patırtı çıkarmalarına neden oluyordu. Mangrovun derinliklerinde, derenin yanında dört taş yükseliyordu.

“Ben Balnain lordunun karısıyım,” diye fısıldadı Brianna yanımda. “Periler yine etrafımı sardı.” Dudaklarına kadar bembeyaz kesilmişti, Amanda’yı göğsünün bitişine yapıştırmıştı.

Vedalaşmıştık - Mandy’nin kalbine stetoskobu bastırdığımdan beri vedalaşıyorduk aslında, diye düşündüm. Ama Brianna arkasına döndü ve kendini -bebekle birlikte- Jamie’nin kollarına attı. Babası onu kalbinin dibinde öyle sıkı sardı ki ikisinden birinin kesinlikle kemiklerinin kırılacağını sandım.

Sonra, pelerinini ve açık saçlarını uçuşturarak bana atıldı. Yüzünün soğukluğuyla yüzümü serinletti, derimdeki gözyaşlarımla kendininkileri karıştırdı.

“Seni seviyorum anne! Seni seviyorum!” dedi çaresizlik içinde, sonra da döndü ve ardına bakmadan Donner’ın tarif ettiği şekilde yürümeye, sessizce büyülü sözcükleri mırıldanmaya başladı. Sağda bir çember, iki taşın arasında, solda bir çember ve tekrar ortadan - sonra da en büyük taşın soluna.

Bunu bekliyordum; taşların arasında o düzenle yürümeye başladığında, taşlardan güvenli olduğunu düşündüğüm bir mesafeye doğru kaçmıştım. Yeterli olmadı. Sesleri -bir kükreme geldi bu kez, bir ciyaklama değil- içimi titretti, nefesimi kesti ve kalbimi durdurmanın eşiğine geldi. Göğsümün üstünde bir şerit gibi kalan acıyla dizlerimin üstüne düştüm, çaresizce yalpaladım.

Gitmişlerdi. Jamie’yle Roger’ın etrafı kolaçan etmek için koşuşturduklarını görebiliyordum - ceset bulmaktan ödleri patladı ama ceset yoktu. Gözlerim iyi görmüyordu -görüşüm kaymıştı, odaklanamıyordum- fakat gerek de yoktu. Gittiklerini kalbimdeki delikte hissedebiliyordum.

***

“İki gitti,” diye fısıldadı Roger, gıcırtılı ve sönük bir sesle. Boğazını sertçe

temizledi. “Jeremiah.” Gözlerini indirip gözlerini kırpıştırmakta, burnunu çekmekte olan Jemmy’ye baktı; oğlan adını duyunca hemen doğruldu.

“Ne yapmak üzere olduğumuzu biliyorsun, değil mi?” Jemmy kafasını salladı ama yine de annesiyle kız kardeşinin az önce yanından geçip kayboldukları taşa korkulu bir bakış attı, sonra da sertçe yutkundu, yanaklarındaki yaşları sildi.

“Tamam o zaman.” Roger elini uzatıp yavaşça Jemmy’nin kafasının üstüne yerleştirdi. “Şunu bil *mo mac*, seni hayatım boyunca seveceğim ve asla unutmayacağım. Ama bu yaptığımız o kadar ürkütücü bir şey ki benimle gelmek zorunda değilsin. Burada dedenle, büyükannenle kalabilirsin; hiçbir şey olmaz.”

“Ama öyle- o zaman annemi bir daha göremez miyim?” Jemmy’nin gözleri kocaman olmuştu, bakışlarını o taştan alamıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Roger. Gözyaşlarını içinde tutmak için savaştığını görebiliyor, sesini kalınlaştırdıklarını duyabiliyordum. Kendisi de Brianna’yı ya da Mandy bebeği tekrar görüp göremeyeceğini bilemiyordu ki zaten. “Hayır, pek… pek sanmıyorum.”

Jamie gözlerini torununa indirdi; Jemmy dedesinin eline yapışmış, bir ona, bir babasına bakıyordu, yüzü korku, kafa karışıklığı ve özlemle doluydu.

“Eğer bir gün *a bhailach*,” dedi Jamie rahat bir sesle, “Michael adında kocaman bir fare görürsen… ona dedenin selamlarını iletirsin.” Sonra da elini açıp çocuğu bıraktı ve başıyla Roger’ı işaret etti.

Jem bir süre bakakaldı, sonra da ayakkabılarının altından kumlar saçarak Roger’a doğru koştu. Babasının kollarına atladı, boynuna sarıldı ve arkaya doğru son bir bakış atarak, Roger döndü, taşın arkasına adım attı. Başımın içinde sanki bir bomba patladı.

Kestiremediğim bir süre sonra, içinde bulunduğum parça parça bulutlardan inerek, yavaşça kendime geldim. Jamie kafamı kucağına yatırmıştı ve yumuşakça bana ya da kendi kendine konuşuyordu: “Devam edeceğim, yalnızca senin için- sadece kendimi düşünsem… etmezdim.”

121. Boşluğun Karşı Tarafı

Üç gece sonra, Wilmington'daki bir handa, huzursuz uykumdan uyandım. Boğazım, akşam yemeğinde yediğim tuzlu pastırmayla parçalanmıştı. Su bulmak için doğrulduğumda, yalnız olduğumu fark ettim - pencereden sızan ay ışığı, yanımdaki boş yastığı parlatıyordu.

Jamie'yi dışarıda, hanın arka tarafında buldum, gece gömleği han bahçesinde açık rengiyle belli oluyordu. Yere oturup sırtını bir doğrama kütüğüne vermiş, kollarını dizlerinin etrafına sarmıştı.

Ben ona doğru yaklaşırken konuşmadı ama kafasını çevirdi, vücudunu sessiz bir selamlamayla hafifçe kımıldattı. Arkasına, kütüğün üstüne oturdum; uzun, derin bir nefes alıp verdikten sonra kafasını kasıklarıma yasladı.

"Uyuyamadın mı?" Ona kibarca dokundum, yüzüne düşen saçları geri çektim. Bağsız uyumuştu; uykusunda iyice birbirine girmiş kalın teller omuzlarına dağınık şekilde yayılmıştı.

"Hayır, uyumuştum," dedi sessizce. Gözleri açıktı, hanın yanındaki kavak ağaçlarının üstünde duran o müthiş, dörtte üçü dolu, altın rengi aya bakıyordu. "Bir rüya gördüm."

"Kâbus mu?" Culloden'ın kanlı hatıralarını, o lüzumsuz ölümleri, katliamı, hapishane kâbuslarını, açlığı ve hapsedilmişliği artık nadiren görüyordu - ama yine de bazen Jack Randall uykusunda yine onu buluyor, acımasızlığını ondan esirgemiyordu. Böyle rüyalar onun yataktan kalkıp saatlerce ortalıkta dolanmasına yol açıyordu, ta ki bu görüler zihninden temizlenene kadar. Ama Moore's Creek'ten beri böyle rüyalar görmüyordu.

"Hayır," dedi biraz da şaşırarak. "Yok canım. Kızı gördüm, Brianna'yı ve bir de çocukları."

Kalbim birden hopladı. Hem ürkmüş, hem de neredeyse onu kıskanmıştım.

"Ne gördün?"

Gülümsedi. Ay ışığıyla aydınlanan yüzü sanki rüyayı hâlâ görebiliyormuş gibi huzur doluydu, dalgındı.

"Bir sorun yok," dedi. "Güvendeler. Bir kasabadaydılar - Inverness'a benziyordu ama biraz değişikti. Bir evin basamaklarını çıkıyorlardı, Roger

Mac de onların yanındaydı,” diye ekledi birden. “Kapıyı çaldılar; kumral, ufak tefek bir kadın açtı kapıyı. Onları görünce sevinçle güldü ve içeri buyur etti. Bir koridordan geçtiler, tavandan fanus gibi tuhaf şeyler sarkıyordu.

“Sonra içinde kanepeler, sandalyeler olan bir odaya girdiler. Tek duvarda yerden tavana kadar pencereler vardı, akşamüstü güneşi oradan içeri sızıp Brianna’nın saçlarını alev alev parlatıyordu. Küçük Mandy’nin gözlerine gelince kız ağlamaya başladı.”

“Hiç… o minik kumral kadının adını söylediler mi?” diye sordum, kalbim tuhaf bir hızda atmaya devam ederken.

Jamie kaşlarını çattı, ay ışığı burnuyla kaşlarının üstünde bir haç gibi görünüyordu.

“Evet,” dedi, “ama şimdi- Ah… Roger kadına şey dedi… Fiona.”

“Öyle mi?” Ellerimi omuzlarına koydum, ağzım uyandığımda olduğundan yüzlerce kat daha kuruydu. Gece serindi fakat ellerimin terlemesini engelleyemedi.

Jamie’ye evliliğimiz boyunca kendi zamanımla ilgili birçok şey anlatmıştım. Trenler, uçaklar, otomobiller, savaşlar, evlerin içindeki su tesisatları… Ama Roger’ın üvey babasının papaz evindeki çalışma odasının neye benzediğini hiç söylemediğimden hemen hemen emindim.

Pencereli duvarı olan oda, Papaz Efendi’nin resim hobisine hizmet etmesi için tasarlanmıştı. Papaz evinin uzun koridoru eski ışıklandırma aksesuarlarıyla süslüydü; Jamie’ye evin son hizmetçisinden, o esmer, kıvırcık saçlı kızdan da bahsetmediğimden emindim: Fiona.

“Mutlular mıydı?” diye sorabildim sonunda, çok sessizce.

“Evet. Brianna’yla oğlan… yüzleri biraz düşüktü ama yine de durumdan memnun olduklarını gördüm. Hep birlikte sofraya oturdular -Brianna kocasına sokuldu, ona yaslandı. Jem yüzünü pastalarla, kremalarla kirletti.” Görüntü tekrar aklına gelince gülümsedi, karanlıkta beliren dişleri hafifçe parladı.

“Haa- en sonunda, uyanmadan az önce… Jem ortalıkta dolanmaya başladı, eşyaları karıştırıyordu, eline alıp inceleyip bırakıyordu işte, her zamanki gibi. Orada, masada… bir şey vardı. Ne olduğunu bilemiyorum, daha önce öyle bir şey görmedim.”

Ellerini birbirinden on beş santim kadar açtı, kaşlarını çatarak baktı. “Belki bu kadar genişlikte, bundan biraz daha yüksek bir şeydi -kutu gibiydi sanki…

kavisliydi.”

“Kavisli mi?” Kafam karışmıştı, bunun ne olabileceğini düşünememiştim.

“Evet, üst kısmında da küçük, sopa gibi bir şey vardı - sopanın iki ucunda da topuzlar. Bir kordonla kutu bu sopaya bağlıydı, kordon domuz kuyruğu gibi kendi etrafına dolanıyordu. Jem bunu gördü, uzandı, ‘Dedemle konuşmak istiyorum,’ dedi. Sonra uyandım.”

Kafasını biraz daha geriye yatırdı, yüzüme baktı.

“O nedir öyle, bir fikrin var mı Sassenach? Öyle bir şey görmemiştim daha önce.”

Güz esintisi tepeden kuru yapraklar indirerek bize ulaştı. Yapraklar sanki bir hayaletin adımları gibi hızlı ve hafifçe ilerliyorlardı. Ensemde, kollarımda tüylerimin dikeldiğini hissettim.

“Evet, anladım,” dedim. “Sana onlardan bahsetmiştim de.” Ama daha önce, genel özellikleri dışında, nasıl göründüklerini anlattığımı sanmıyordum. Boğazımı temizledim.

“Onun adı telefon.”

122. Koruyucu

Kasım gelmişti; etrafta hiç çiçek yoktu. Ama çobanpüskülü çalıları yeşil yeşil parıldıyorlardı, bazı meyveler de olgunlaşmaya başlamışlardı. İğnelere dikkat ederek küçük bir kısmını kestim, aralarına koku vermesi için ince bir ladin dalı ekledim ve minik mezarlığa çıkan dik patikayı tırmanmaya başladım.

Her hafta gidiyor, Malva'nın mezarına küçük bir yadigâr bırakıyor, sonra da dua ediyordum. Malva'yla oğlu'nun mezarlarının üstüne taş yığılmamıştı - Malva'nın babası böyle bir pagan geleneğini görmek istememişti- ama yine de ziyaretçiler gelip oraya çakıllar döküyorlardı. Onları görünce içime küçük bir huzur doluyordu; onu başkalarının da hatırladığını anlıyordum çünkü.

Patikanın başında birdenbire durdum; mezarın başında genç bir adam diz çökmüştü. Alçak sesle ve rahat bir tavırda bir şeyler mırıldandığını duydum ve geri dönmek üzereydim ki delikanlı kafasını kaldırdı, kısa ve perçemli saçları rüzgarla uçuştu. Allan Christie.

O da beni gördü, kaskatı kesildi. Artık onun yanına gidip konuşmaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Öyle de yaptım.

"Bay Christie," dedim, her ne kadar hitabım kendi kulaklarıma tuhaf geldiyse de. Babasına böyle hitap ederdim. "Kaybınıza çok üzüldüm."

Bana ifadesiz bir yüzle baktı; sonra, gözlerinde hafif bir ifade oluştu. Kenarları siyah kirpiklerle süslü gri gözleri tıpkı babasınınkiler ve kız kardeşininkiler gibiydi. Ağlamaktan ve uykusuzluktan kan çanağına dönmüşlerdi, altlarındaki kocaman torbalardan anlaşılıyordu.

"Evet," dedi. "Benim kaybım. Evet."

Etrafında dolandım, elimdeki bitki buketini yere bırakmaya niyetlendim; o anda, hafif bir panikle, yerde hazır bir halde durmakta olan dolu tabanca gözüme çarptı.

"Nerelerdeydin?" dedim çıkarabildiğim en rahat ses tonumla. "Özledik seni."

Nerede olduğunun hiç önemi olmadığını vurgulamak istermiş gibi omuz silkti - belki gerçekten önemi yoktu. Artık bana değil, kardeşinin mezarının başına yerleştirdiğimiz taşa bakıyordu.

“Dolaştım,” dedi cılız bir sesle. “Ama geri dönmek zorundaydım.” Biraz yan döndü, benim gitmemi istediğini ima etti fakat ben eteklerimi hafifçe çekip yavaşça yanına diz çöktüm. Benim yanımda beynini dağıtmaya kalkışmayacağını *sanıyordum.* Onu benimle konuşturmak, yanımıza başka birinin daha gelmesini ummaktan başka ne yapabileceğimi bilemiyordum.

“Seni tekrar burada gördüğümüze sevindik,” dedim rahatlatıcı bir tonla konuşmaya çalışarak.

“Evet,” demekle yetindi. Sonra gözleri tekrar mezar taşına kayarak, “Geri dönmek zorundaydım,” dedi. Eli silaha doğru gitti; hemen elini tuttum.

“Kız kardeşini çok seviyordun, biliyorum,” dedim. “Senin için büyük, çok büyük bir şok oldu, biliyorum.” Ne diyebilirdim ki? İntiharın eşiğinde olan kişilere söylenecek sözler vardı, biliyordum ama neydi onlar?

“*Hayatın çok değerli,*” demiştim Tom Christie’ye. O ise buna, “Öyle olmasa bunun bir önemi olmazdı,” diye karşılık vermişti. Şimdi bu adamın oğlunu nasıl ikna edecektim peki?

“Baban ikinizi de çok sevdi,” dedim, bunu söylerken babasının yaptığı şeyden haberi olup olmadığını merak ederek. Oğlanın parmakları çok soğuktu; benimkileri etraflarına sararak onları ısıttım, bu sıcaklıkla, bu insani yakınlıkla ruhuna dokunabilmeyi umdum.

“Benim Malva’yı sevdiğim kadar değil,” dedi yumuşakça, bana bakmadan, Malva’nın mezar taşına odaklanmış halde. “Hayatım boyunca sevdim onu, doğumundan beri, onu kucağıma verdiklerinden beri. İkimiz için de bir başkası yoktu. Babam hapisteydi, annem- ah, annem…” Sanki gülecekmiş gibi dudakları çekildi ama bir ses çıkmadı.

“Annen hakkında bir şeyler duymuştum,” dedim. “Baban anlatmıştı.”

“Anlatmış mıydı?” Hemen kafasını kaldırdı, berrak gözlerini benimkilere dikti. “Peki annemin idamına Malva’yla beni götürdüklerini de söylemiş miydi?”

“Ah, şey, hayır. Bilmiyordu herhalde, biliyor muydu ki?” Midem kasıldı.

“Biliyordu. Ona sonra anlatmıştım ben, bizi buraya aldırdığında. İyi olduğunu söylemişti, kötülüğün sonunu gözlerimizle görmemiz isabet olmuş. Bunu ders almamı istemişti - öyle yaptım ben de,” diye ekledi daha alçak bir sesle.

“Nasıl- kaç yaşındaydın?” diye sordum dehşet içinde.

“On. Malva en fazla iki yaşındaydı, ne olduğu hakkında en ufak bir fikri

yoktu. Cellâdın karşısına çıkardıklarında anneme bakıp ağladı, tekmeler savurdu, bağırdı, ona uzandı.”

Allan yutkundu, kafasını çevirdi.

“Malva’yı alıp göğsümde sakinleştirmeye çalıştım, görmesini engellemeye çalıştım - ama kızı bana vermediler. O küçük kafasını sahneye çevirip zorla izlettiler; Darla Teyze kulağına bunun cadıların sonu olduğunu fısıldadı, kız bağırana kadar bacaklarını çimdikledi. Ondan sonra Darla Teyze’yle altı yıl daha yaşadık,” dedi soğuk bir yüzle.

“Bundan pek memnun değildi ama bunun Hıristiyanlık görevi olduğunu düşünüyordu. Yaşlı kadın bizi besleyecek parayı zor buluyordu, o yüzden Malva’nın bakımını çoğunlukla ben üstlendim.”

Bir süre sessiz kaldık; ona önerebileceğim en iyi -hatta tek- şeyin konuşma şansı tanımak olduğunu düşündüm. Elini benimkinden çekti, eğildi, mezar taşına dokundu. Yalnızca bir granit taşından ibaret olan bu şeyin üstüne birisi kızın adını kazıma zahmetine girmişti - tek kelime, MALVA, soğuk ve siyah harflerle. Aklıma Culloden’daki klan taşlarını, o anıtları, o tek isimli sembolleri getiriyordu.

“Mükemmel bir kızdı,” diye fısıldadı Allan. Parmağıyla taşa öyle bir dokunuyordu ki sanki karşısında Malva’nın yüzü vardı. “Kusursuzdu. O minik, özel yerleri çiçek tomurcukları gibiydi, derisi tazecik, yumuşacıktı…”

Midemin ortası buz kesti. Şimdi, yani, şey mi demekti bu…? Elbette öyleydi. İçimde kaçınılmaz bir umutsuzluk duygusu kabarmaya başladı.

“O benimdi,” dedi ve üstündeki gözlerimin içine bakıp yüksek sesle tekrarladı. “Benimdi!”

Sonra gözlerini indirdi, mezara baktı, ağzı öfkeyle, hüzünle kıvrıldı.

“Babamın hiç haberi yoktu - birbirimize ait olduğumuzu asla aklına getirmemişti.”

Gerçekten getirmemiş miydi? Tom Christie sevdiğini kurtarmak için bir suç itiraf etmiş olabilirdi - ama sevdiği birden fazla kişi olabilirdi. Kızını -ya da yeğenini- kaybettikten sonra, kanından gelen son kişi olan oğlunu kurtarmak için elinden geleni yapmış olamaz mıydı?

“Sen öldürdün onu,” dedim sessizce. Hiçbir şüphem kalmamıştı; o da şaşırmadı.

“Kızı satabilirdi, pis bir çiftçiye verebilirdi.” Allan yumruğunu sıktı. “O büyürken bunlar aklımdan geçmeye başlamıştı. Bazen, onun yanında

yatarken, bu düşünceye katlanamıyordum ve… sırf aklıma bu geldi diye, Malva'nın suratına tokadı basıyordum."

Derin, titrek bir nefes aldı.

"Onun suçu değildi, hem de hiç. Ama ben öyle düşündüm. Sonra onu o askerle yakalayınca, bir de o lanet Henderson'la… Onu dövdüm; Malva bana onun suçu olmadığını söyledi - hamileymiş."

"Senden mi?"

Yavaşça kafasını salladı.

"Aklıma hiç gelmemişti. Düşünmeliydim, elbette. Ne var ki düşünmedim. O hep Malva'ydı, yani, o küçük Malva. Göğüslerinin büyüdüğünü, o tatlı derisinin tüylendiğini fark ettim ama hiç…"

Kafasını iki yana salladı, o an bile o düşünceyle baş edemedi.

"Evlenmesi gerektiğini söyledi - kocasının da çocuğun babası olduğunu düşünmek için bir nedeni olmalıydı. Eğer askerle evlenemezse, başka birini bulmalıydı. O yüzden kendine çabucak, birçok sevgili edindi."

"Ama ben müdahale ettim," dedi temin edici bir sesle, tonunda mide bulandırıcı bir özgüvenle. "Dayanamayacağımı söyledim, başka bir şey düşünecektim."

"O yüzden ona çocuğun Jamie'den olduğunu söylettirdin." Hikâye karşısında içine düştüğüm dehşet ve bize yaptıklarına duyduğum öfke, içimdeki hüznün yoğunluğuyla bastırılıyordu. *Ah, Malva*, diye düşündüm büyük bir üzüntüyle. *Ah, benim canım Malva'm. Neden bana söylemedin ki?* Ama tabii söyleyemezdi. Kızın tek sırdaşı Allan'dı.

Oğlan kafasını salladı, tekrar mezar taşına uzandı. Çobanpüsküllerinin arasından esen rüzgâr, sert yaprakları titreştirdi.

"Hem çocuk meselesi açıklığa kavuşurdu, hem de evlenmek zorunda kalmazdı. Düşündüm ki - beyefendi onu uzak tutmak için para verirdi, ben de onunla birlikte giderdim. Kanada'ya giderdik belki ya da Hint Adaları'na." Sesi dalgın, hülyalı bir tona döndü, kimsenin bilmediği bir hayatı hayal ediyordu o an.

"Ama neden öldürdün kızı?" dedim bir anda. "Bunu niye yaptın?" İçimdeki üzüntü ve anlamsızlık hissi iyiden iyiye bunaltmaya başlamıştı; oğlanı pataklamamak için ellerimi önlüğüme gömdüm.

"Yapmak zorundaydım," dedi sert bir sesle. "Artık dayanamadığını söyledi." Yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırdı, yere baktı.

“Dedi ki- sizi severdi,” dedi boğuk, kısık bir sesle. “Sizi öyle üzmeye dayanamadı, gerçeği anlatmaya niyetlendi. Ben aklını çelmek için ne dersem diyeyim, bunu söyleyip durdu - sizi seviyordu, o yüzden anlatacaktı.”

Gözlerini kapadı, omuzları düştü. Yanakları iki gözyaşı tanesiyle ıslandı.

“Neden canımın içi?” diye bağırdı, kollarını kramp girmiş karnının üstünde kavuşturarak. “Bana bunu neden yaptırdın? Benden başkasını sevmemen lazımdı.”

O anda çocuk gibi hıçkırıklara boğuldu, cenine benzer bir hal alıp ağlamaya başladı. Ben de ağlıyordum, bu gereksiz kayıp ve fena halde yazık olan bütün bu hayatlar için. Yine de uzandım, tabancayı yerden aldım. Titrek ellerle mermi topunu namludan çıkarıp tabancayı önlüğümün cebine koydum.

“Git,” dedim yarı boğuk bir sesle. “Yine git buradan Allan. Çok insan öldü.”

Beni duyamayacak kadar mahvolmuş bir haldeydi; o yüzden omuzlarından tuttum ve sertçe tekrarladım.

“Öldüremezsin kendini. Yasaklıyorum, duyuyor musun?”

“Sen kim oluyorsun peki?” diye bağırdı bana dönerek. Yüzü acıyla buruşmuştu. “Yaşayamam ben, yaşayamam!”

Ama babası Tom Christie, yaşamını hem kendisi, hem de benim için feda etmişti; bu fedakarlığın boşa gitmesine izin veremezdim.

“Yaşamak zorundasın,” dedim ve ayağa kalktım. Başım döndü, dizlerimin her an koyuverebileceğini hissediyordum. “Duyuyor musun beni? Yaşamak zorundasın!”

Yaşlarla kızarmış gözlerini kaldırdı, bana baktı, konuşmadı. İnce, sivrisinek vızıltısı gibi bir ses gitgide yaklaştı ve aniden, yumuşak bir tıkırtıyla kesildi; Allan’ın yüz ifadesi değişmedi ama gözleri yavaş yavaş cansızlaştı. Bir süre daha dizlerinin üstünde durdu, sonra, sapına eğilen bir çiçek gibi, yavaşça öne doğru yeltendi ve sırtının ortasındaki ok göründü. Allan bir kez öksürdü, kan tükürdü ve yan düştü, kız kardeşinin mezarının üstünde iki büklüm kaldı. Sonra bacakları spazmla seğirdi, kurbağaları andırdı. Sonra… hareketsiz kaldı.

Orada, tahmin edilemeyecek kadar uzun bir süre boyunca ona aptal aptal baktım, Ian’ın ormandan çıkıp başıyla selam vererek yanımda durduğunu hayal meyal anlayabildim. Rollo bedeni merakla kokladı, ince bir inilti çıkardı.

“Haklıydı yenge,” dedi Ian sessizce. “Yaşayamaz.”

123. Yerlilerin Dönüşü

Yaşlı Büyükanne Abernathy en az yüz iki yaşında gösteriyordu. Baskı altındayken, doksan bir yaşında olduğunu kabul ediyordu. Gözleri neredeyse tamamen kördü, kulakları hemen hemen hiç duymuyordu, kemik erimesinden dolayı bir cips parçası gibi kıvrılmıştı, teni en ufak bir temasta kâğıt gibi yırtılacak haldeydi.

“Artık kemik torbasından farkım kalmadı,” diyordu onu her görüşümde, titreyen kafasını iki yana sallayarak. “Dişlerin çoğu duruyor ama bak!”

Nasıl olduysa, hakikaten duruyorlardı; kendi yaşındakilerin büyük çoğunun aksine, hâlâ dişlerinin yerinde olmasının, yani lapaya mahkûm kalmamasının bu kadar uzun yaşamasının tek sebebi olduğunu düşünüyordum. Belki de daha iyi beslenmeye başlamış olması onu kuvvetlendirmişti, belki yalnızca inadından yaşıyordu. Evlilikten sonra Abernathy adıyla anılır olmuştu ama bana güvenerek sırrını açtığı üzere, kızlığında bir Fraser’dı.

Bu düşünceyle gülümseyerek kaval kemiğinin üstüne sardığım bandajı kapadım. Bacaklarıyla ayaklarının üstünde neredeyse hiç deri kalmamıştı; kemikler de kütük kadar sert ve soğuktu. Kaval kemiğini masanın bacağına çarpıp parmak kalınlığında bir deri sıyrılmasına neden olmuştu; aslında bu yara genç birinin hiç önem vermeyeceği bir şeydi ancak ailesi endişelenip beni çağırmıştı.

“Yavaş iyileşecek fakat temiz tutarsanız -mesela, Tanrı aşkına, yaranın üstüne domuz yağı koymasına müsaade etmeyin!- sanıyorum iyileşecektir.” Daha genç olan, yetmişlerindeki Bayan Abernathy, nam-ı diğer Genç Büyükanne, bunu duyunca bana sert bir bakış attı; tıpkı kayınvalidesi gibi, o da domuz yağıyla terebentinin her şeye iyi geleceğini savunanlardandı ama alıngan bir tavırla kafasını salladı. Onun kızı, Arabella gibi süslü bir isme sahip olan ama kulağa daha tatlı gelecek şekilde Büyükanne Bellu şeklinde kısaltılan kadın, bana Genç Büyükanne’nin arkasından sırıttı. Dişler konusunda o daha şanssızdı -gülüşüyle ağzındaki birçok boşluk ortaya çıktı- yine de neşeli, iyi huylu bir kadındı.

“Willie B.,” dedi ergen torununa, “mahzene in de, hanımefendiye bir çuval şalgam getiriver.”

Her zamanki gibi itiraz ettim ama birkaç dakika sonra, yanımda iki kilo

şalgamla birlikte eve dönüyordum.

Şalgamlara gerçekten de ihtiyaç vardı. Malva'nın ölümünden sonra ilk defa, baharda kendimi bahçeye geri dönmeye zorlamıştım - bunu yapmak zorundaydım; duygusallık iyiydi hoştu da karnımızı doyurmamız lazımdı. Dur durak bilmeyen zorluklardan, uzun süren yokluğumdan sonra güz ekini fena halde zarar görmüştü. Bayan Bug'ın bütün çabasına rağmen, bahçedeki şalgamların hepsi mahvolmuştu.

Elimizdekilerin geneli ne yazık ki tükenmişti. Jamie'yle Ian sık sık Tepe'den gittikleri, ekine ya da avlanmaya yardım edemedikleri için ve ayrıca Bree'yle Roger'ın da yokluklarıyla, tahıl ekinleri normalin yarısı verimdeydi, tütsü kabininde de yalnızca bir geyik budu kalmıştı. Hemen hemen bütün tahılı kendimize kullanmak zorundaydık, elimizde takasta kullanabilecek ya da satabilecek kadar yoktu. Malthanede, kanvasın altında da yalnızca birkaç çuval arpa yatıyordu - orada çürüyecekler herhalde, diye düşündüm, çünkü soğuk hava bastırmadan önce onlarla ilgilenip yeni bir parti maltlayacak vakti olan yoktu.

Bayan Bug, kümese bir tilki saldırmasından sonra, yavaş yavaş tavuk sürüsünü toparlıyordu. Ama işleyiş gerçekten yavaştı; kahvaltıda nadiren yumurta yiyebiliyorduk.

Öte yandan elimizde domuz budu vardı, hem de çok. Domuz pastırması, salamura domuz beyni, domuz pirzolası, fileto da sınırsız sayılırdı… elbette iç yağı ve kuyruk yağı da cabası.

Aklıma bunlar gelince tekrar domuz yağını ve Abernathyler'in o sıcak, sevecen kulübelerini düşündüm - sonra da tam zıttı durumdaki büyük evi, o büyük yalnızlığı düşündüm.

O kadar fazla insanı barındıran bir yerde, dört kişinin yokluğu nasıl bu kadar önemli olabilirdi ki? Durup bir ağaca dayandım, içimdeki bütün üzüntüyü rahat bırakmalıydım. "Sana musallat olanları inkâr edemezsin," demişti Jamie. "Bırak gelsinler."

Bıraktım; geldiler - hiç engel olamıyordum ki. Umut ederek kendimi olabildiğince rahatlatıyordum - yoo, umut ederek değil, diyordum kendime sertçe, *bilerek*; onların musallat olmuş hayaletler olmadıklarını, yalnızca… başka bir yerde olduklarını bilerek.

Bir süre sonra bu bunaltıcı üzüntü azaldı, çekilen deniz dalgaları gibi yavaşça üzerimden kalktı. Bunu yaparken bazen ardında şaşırtıcı şeyler bırakıyordu; Jemmy'nin yüzünün balla kaplı hali, Brianna'nın kahkahası, Roger'ın bıçakla o minik arabalardan birini oyan -ev hâlâ bunlarla doluydu-

sonra da tepsiden bir kek alan elleri… Bunları gördüğümde yaram deşiliyorsa da en azından hâlâ gözlerimin önüne gelişinden minnet duyuyordum, onları hâlâ kalbimde tutabiliyor olmaktan mutluydum, zaman geçtikçe bunların teselli sağlayacağını düşünüyordum.

Nefes alınca göğsümdeki ve boğazımdaki sıkıntıların rahatladığını hissettim. Modern bir ameliyata ihtiyacı olanın yalnızca Amanda olmadığını düşünüyordum. Roger'ın ses tellerine nasıl bir müdahale yapılabileceğini tam olarak kestiremiyordum ama belki… gerçi sesi artık fena durumda değildi - biraz pürüzlü olsa da gür ve yankılıydı. Belki de öyle kalmasını tercih ederdi, sonuçta bunu kendi başarmıştı.

Sırtımı yasladığım bir çam ağacıydı; iğneler başımın üstünde yavaş yavaş sallanıyorlardı fakat ben hareket edince, sanki anlamışlar gibi onlar da duruldu. Artık gitmem gerekiyordu; saat ilerlemiş, hava soğumaya başlamıştı.

Gözlerimi sildim, pelerinimin başlığını kafama oturttum ve yürümeye başladım. Abernathyler'den sonra önümde uzun bir yol vardı - buraya Clarence'la gelsem iyi ederdim ama önceki gün topallamıştı, o yüzden dinlenmeye ihtiyacı vardı. Şimdi, eve karanlık basmadan önce varmak istiyorsam acele etmeliydim.

Yukarıya, bulutlara doğru dikkatle baktım; yumuşak gri renk, kar geleceğinin habercisiydi. Hava soğuk ve nemliydi, karanlığın bastırmasıyla yağış da gelecekti.

Dış kilerin yanından geçip arka bahçeye girdiğimde güneş batmak üzereydi ama bir şeylerin ters olduğunu anlamama yetecek kadar ışık vardı hâlâ - arka kapı açıktı.

Bunu görünce panikle ormana geri kaçmak için arkama döndüm. Döndüm ama birkaç santim sonra, ağaçların içinden çıkıp arkamda duran bir adamın gövdesine çarptım.

"Sen kimsin?" dedim, hemen geriye doğru bir adım atarak.

"Telaşlanmayın bayan," dedi adam ve kolumu tutup eve doğru seslendi. "Donner! Kadın burada!"

***

Wendigo Donner geçen yıl her ne yapıyorduysa, görünüşüne bakılırsa pek karlı bir iş değildi. Zaten düzgün giyinen biri olmamasına rağmen, artık o kadar paspal bir görüntüye sahipti ki üstündeki ceket gerçekten parçalanmıştı, pantolonunun arka kısmından poposunun bir kısmı görünüyordu. Yeleye benzeyen saçları yağlıydı ve matlaşmıştı. Leş gibi kokuyordu.

“Neredeler?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Ne nerede?” Döndüm, ondan biraz daha iyi durumda görünen arkadaşına baktım. “Hizmetçimle çocukları neredeler asıl?” Mutfaktaydık ve ocağın ateşi söndürülmüştü; o sabah Bayan Bug gelmemişti ve Amy’yle çocuklar her neredeyseler, bir süredir oradaydılar.

“Bilmem.” Adam omuz silkti, umursamadı. “Evde kimse yoktu biz geldiğimizde.”

“Mücevherler nerede?” Donner kolumu tuttu, beni kendine çevirdi. Gözleri çökmüştü, tuttuğu yer adeta yanıyordu; adam ateş içindeydi.

“Bende mücevher yok,” dedim hemen. “Hastasın sen. Gecikmeden- ”

“Var! Biliyorum, var, herkes biliyor!”

Bir an duraksadılar. Duydukları dedikodu, herhalde herkesin Jamie’de küçük bir mücevher takımı olduğunu konuşmasından ibaretti. Bu varsayımsal hazinenin dedikodusunun Donner’a kadar ulaşması şaşılacak şey değildi - onları ikna edemeyişim de öyle. Fakat denemek zorundaydım.

“Artık yoklar.”

Bunu duyunca gözleri titreşti.

“Nasıl?” dedi.

Yanındaki adama bakıp tek kaşımı kaldırdım. Onun da bilmesini istiyor muydu?

“Git, Richie’yle Jed’i bul,” dedi Donner ona kısaca; adam omuz silkip dışarı çıktı. Richie’yle Jed mi? Kaç kişi getirmişti bu yanında? Onu karşımda görmenin ilk şokunu atlattıktan sonra, o anda fark ettim ki üst kattan ayak sesleri geliyordu. Koridordaki dolapların kapakları sertçe çarpılıyordu.

“Ameliyathanem! Onları oradan çıkar!” Koridor kapısına doğru atıldım, kendi işimi kendim görmek istedim ama Donner pelerinimi yakaladı.

Kaba kuvvetten artık usanmıştım ve bu insan müsveddesinden çekindiğim de yoktu.

“Bırak!” diye terslendim ve ne kadar sinirli olduğumu adamın diz kapağını tekmeleyerek gösterdim. Bir iniltiyle beni bıraktı; kapıdan çıkıp koridora girdiğimde arkamdan küfrettiğini duyabiliyordum.

Jamie’nin çalışma odasından dışarıya kâğıtlar, kitaplar atılmıştı ve üstlerinde de bir mürekkep birikintisi vardı. Mürekkebin neden saçıldığını ameliyathanemdeki herifi gördüğümde anladım - gömleğinin ön tarafında,

belli ki kalaylı mürekkep hokkasını muhafaza etmeye çalıştığı yerin üstünde büyük bir leke vardı.

“Ne yapıyorsun sen geri zekâlı?” dedim. On altı yaşlarındaki haydut, ağzı açık, aval aval bana baktı. Bay Blogweather’ın kusursuz cam kürelerinden birini elinde tutuyordu; o an, küreyi pis bir sırıtışla yere bıraktı, tuzla buz etti. Saçılan parçacıklardan biri yanağına kadar sıçrayıp ufak bir yarık oluşturdu; oğlan bunu kan çağıldamaya başlayana kadar hissetmedi. Sonra elini yaraya götürdü, kafa karışıklığıyla yüzünü buruşturdu ve elindeki kanın verdiği dehşetle bağırmaya başladı.

“Eyvah,” dedi Donner arkamdan. Kollarını bana doladı ve mutfağa geri çekti.

“Bak,” dedi telaşla, beni serbest bırakarak. “Yalnızca iki taneye ihtiyacım var. Gerisi sende kalsın. Bir tanesiyle bu çocuklara ödeme yapacağım, ötekisi de… işte, seyahat için.”

“Yalan söylemiyorum,” diye karşılık verdim, inanmayacağını bile bile. “Elimizde kalmadı hiç; kızım ve ailesi için kullandık - gittiler. Geri döndüler. Elimizdekilerin hepsini kullandılar. Hiç kalmadı.”

Bana dik dik baktı, cayır cayır yanan gözleri dediklerime inanamıyordu.

“Kaldı,” dedi inatla. “Kalması lazım. Geri dönmem lazım benim!”

“Neden?”

“Sen onu dert etme. Gitmem lazım, hemen.” Yutkundu, gözlerini sanki raflarda değerli bir taş olabilecekmişçesine mutfakta gezdirdi. “Neredeler?”

Ameliyathanemden iğrenç bir çarpma sesi geldi, bunu yüksek sesli küfürler takip etti; küfürleri duymasam belki ben edecektim. Refleksle kapıya yöneldim ama Donner önüme geçti.

Evimin böyle istila edilmesinden dolayı aşırı sinirlenmiştim ve artık paniklemeye de başlıyordum. Donner’dan herhangi bir şiddet belirtisi görmememe rağmen, onun yanında getirdiği adamlardan da bu nezaketi bekleyebileceğimden hiç emin değildim. Arazide herhangi bir değerli taş olmadığından emin olduklarında burayı terk etmeye ikna olmaları mümkündü ama onun yerine benim söylemediğimi düşünüp dayak atmaya da pekâlâ başlayabilirlerdi.

Pelerinime daha sıkı sarındım ve sıralardan birinin üstüne oturdum, sakince düşünmeye çalıştım.

“Bak,” dedim Donner’a, “evin altını üstüne getirmişsiniz- ” Tam o anda üst

kattan gelen bir gümbürtüyle ev sallandı. Yüreğim ağzıma gelerek, gardırobu devirdiler, diye düşündüm. “Evin altını üstüne getirdiniz,” diye, sıkılı dişlerimin arasından tekrar ettim. “Bir şey bulabildiğiniz yok işte. Sence bende taş olsaydı, daha da fazla zarar vermenizi engellemek için hemen vermez miydim?”

“Hayır, vermezdin. Ben vermezdim, senin yerinde olsaydım.” Elini ağzına sildi. “Neler olduğunu iyi biliyorsun sen, bu savaş falan.” Kafasını şaşkın bir ifadeyle iki yana salladı. “Ben böyle olacağını bilmiyordum. Tanrı’ya yemin ederim, tanıdığım insanların yarısının ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yok. Yani, ben sandım ki biliyorsun işte, kırmızı ceketliler, işte, onları gördüğün anda uzak duracaksın, savaştan uzak duracaksın falan filan ve o zaman bir şey olmayacak. Ama hiçbir yerde kırmızı ceketliye rastlamadım. İnsanlar, bildiğin insanlar, normal insanlar birbirlerine ateş ediyorlar, evlerini yakıyorlar…”

Gözlerini bir süre kapattı. Yanakları bir kızarıyor, bir bembeyaz kesiliyordu; ne kadar hasta olduğunu gözlerimle görebiliyordum. Aslında işitebiliyordum da; nefesinin göğsünde çıkardığı ıslak hırıltı hayra alamet değildi. Bu adam oracıkta bayılırsa, beraberinde getirdiklerini ne yapacaktım?

“Her neyse,” dedi gözlerini açınca. “Ben gidiyorum. Geri dönüyorum. O zamanki dünyanın nasıl bir yer olduğu umrumda değil; buradan çok daha iyi olduğu kesin.”

“Ya Kızılderililer?” diye sordum, alaycılığa da ucundan dokunan bir sesle. “Kendi kaderlerine mi terk ediyorsun onları?”

“Evet,” dedi, alaycılığımı fark etmeden. “Doğrusunu istersen, artık Kızılderililer’den de pek hoşlanmıyorum.” Elini göğsünün üstünde dalgınca gezdirdi. Gömleğindeki yırtıklardan birinde geniş, buruşuk bir yara olduğunu gördüm.

“Vay be,” dedi, özlem dolu bir sesle, “elimde soğuk bir şişe Budweiser’la televizyon karşısında beyzbol maçı izlemeyi bu kadar özleyeceğimi hiç tahmin etmezdim.” Sonra dalgın dikkatini bana çevirdi. “Yani,” dedi yarı mantıklı bir sesle, “o elmaslar bana lazım ya da her neyseler. Ver artık da gidelim.”

Adamlardan kurtulabilmek için kafamın içinde birçok senaryo yazmıştım ama hiçbirinin işe yarayacağına kendimi ikna edememiştim ve gitgide daha da tedirgin oluyordum. Çalınmaya değer çok az şeyimiz vardı ve içi boşaltılmış büfeye bakılırsa onları da çoktan ellerine geçirmişlerdi -bunların içinde, ani bir panik dalgasıyla fark ettim ki tabancalar ve barut da vardı.

Sabırsızlanmaları da pek uzun sürecek gibi görünmüyordu.

Birisi gelebilirdi - Amy'yle oğulları büyük ihtimalle Brianna'nın kulübesinde, oraya taşınma işleriyle uğraşıyorlardı; her an geri dönebilirlerdi. Biri belki Jamie ya da benim için gelebilirdi fakat bu olasılık da güneşin batmasıyla azalıyordu. Biri gelse bile, bu bir felaket getirebilirdi.

O anda ön sundurmadan gelen konuşma ve ayak seslerini duydum, yüreğim ağzımda ayağa fırladım.

"Şöyle yapmasana," dedi Donner sinirle. "Ne tırsak karıymışsın be."

Seslerden birini tanıyınca onu umursamadım. Birkaç saniye sonra haydutlardan iki tanesi Jamie'yi mutfağa soktu.

Jamie dikkatli bir havadaydı, üstü başı dağılmıştı. Gözleri hemen bana döndü, beni baştan aşağı süzüp iyi olup olmadığımı kontrol etti.

"Ben iyiyim," dedim hemen. "Bu geri zekâlılar bizde değerli taşlar olduğunu sanıyorlar. Onları istiyorlarmış."

"Öyle dediler, evet." Sırtını doğrulttu, ceketini omuzlarına oturttu ve kapakları açık duran dolaplara, dağıtılmış büfeye baktı. Küçük yemek dolabı bile devrilmişti, içindeki üzümlü turta kalıntısı ezilmiş ve büyük bir ayak tarafından yayılmış halde yerdeydi. "Galiba etrafa da biraz bakmışlar."

"Bak arkadaş," dedi haydutlardan biri ciddi bir edayla, "maldan başka bir şey istemiyoruz. Haydi, söyle nerede olduğunu da alıp gidelim, kimseye zarar gelmesin, ha?"

Jamie burnunun üzerini ovdu, konuşan adamı süzdü.

"Karım herhalde bizde taş olmadığını söylemiştir, değil mi?"

"Ee, der tabii, demez mi?" dedi haydut sahte bir anlayışla. "Kadınlar böyle işte, bilirsin." Jamie'nin gelişiyle meseleyi daha ciddi bir havaya sokabileceklerini, erkek erkeğe anlaşabileceklerini düşünüyor gibiydi.

Jamie iç geçirdi, oturdu.

"Neden bizde değerli bir taş olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu, ses tonuna hafif bir saflık katarak. "Vardı, kabul ama şimdi yok. Satıldılar."

"Para nerede o zaman?" İkinci haydut belli ki parayla yetinmeye, Donner ne düşünürse düşünsün daha yakındı.

"Harcandı," dedi Jamie. "Ben milislerde görevli bir albayım - anlamışsınızdır herhalde? Pahalı bir iş. Yemek, silahlar, ayakkabılar, anca yetiyor, anlarsınız ya? Yani, ayakkabıların derisi bile… atların nallarının

masrafı bile yeter! Arabalar da var tabii; onların masrafının aklınız hayaliniz almaz…”

Haydutlardan biri yüzünü buruşturmuştu ama kafasını salladı, söylenenleri mantıklı buldu. Ama Donner’la onun yanındaki telaşlanmışlardı.

“Başlatma şimdi at arabalarından,” dedi Donner kabaca ve eğilip Bayan Bug’ın bıçaklarından birini yerden aldı. “Bana bak,” dedi kaşlarını çatıp yüzüne korkutucu bir hal kazandırmaya çabalayarak, “bu oyalamalardan bıktım usandım artık. Neredeler, hemen söyle, yoksa… yoksa- keserim onu! Evet, boğazını keserim karının! Yemin ederim keserim.” Bunu der demez beni omuzlarımdan yakaladı ve bıçağı boğazıma dayadı.

Kısa sürede anlamıştım ki Jamie hakikaten oyalanıyordu, bir şeyler olmasını bekliyordu. Yani, birinin gelmesini bekliyordu. Rahatlatıcı bir şeydi bu ama benim ölümün kıyısına gelmeme rağmen hâlâ bu rahat tavrı sürdürmesi, durumu biraz fazla riske atıyordu.

“Yaa…” dedi, boynunun yan tarafını kaşıyarak. “Yani, senin yerinde olsam yapmazdım bunu. Taşların nerede olduğunu bilen o çünkü.”

“Neyi biliyormuşum, *neyi?*” diye bağırdım hemen.

“Öyle mi?” Öteki haydutlardan biri bunu duyunca morali düzeldi.

“Yaa, yaa,” diye cesaretlendirdi Jamie adamı. “Milislerin yanına son gidişimde onları saklamıştı. Nereye koyduğunu da söylemiyor ki.”

“Bir dakika- ee, hani onları satmıştın, parasını da harcamıştın?” dedi Donner, kafası fena karışmıştı.

“Yalan söyledim,” dedi Jamie sabırla.

“Yaa.”

“Ama karımı öldürecekseniz, eh, yani, o zaman işler değişiyor.”

“Evet. Aynen!” dedi Donner, biraz daha mutlu bir yüzle.

“Sanırım tanıştırılmadık beyefendi,” dedi Jamie kibarca, elini uzatarak. “Benim adım James Fraser. Ya siz?”

Donner bir an duraksadı, sağ elindeki bıçağı ne yapacağını şaşırdı ama sonra birden soluna çekti ve Jamie’nin elini sıktı.

“Wendigo Donner,” dedi. “Tamam, şimdi işler yoluna giriyor.”

Kaba bir ses çıkardım ama bu ses ameliyathanemden gelen çatırtı ve kırılan cam seslerinin arasında kayboldu. Oradaki hayvan herif kavanozlarla şişeleri

yere atarak rafları tamamen boşaltıyor olmalıydı. Donner'ın elini yakaladım, boğazımdan çektim, ayağa kalktım; o an içimde yükselen öfke, çekirgelerle dolu o tarlayı yakarken duyduğumla aynıydı.

Kapıya doğru giderken beni belimden tutup engelleyen bu kez Jamie oldu.

"Bırak beni! Geberteceğim onu!" dedim, hafifçe havaya kaldırılmış, tekmeler savuruyordum.

"Bunu biraz beklemen gerekecek Sassenach," dedi alçak sesle ve beni tekrar masanın başına götürdü, kollarını etrafıma sarıp beni kucağına oturttu. Koridordan tahribat sesleri gelmeye devam ediyordu - ahşap ve cam objelerin parçalanış sesleri. Belli ki içerideki o ergen hayvan sonunda aramayı bırakmış, etrafı sırf eğlence olsun diye dağıtmaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldım, içimde öfkeyle bağırmak için yükselen dürtüyü bastırmak için bunu yapmak zorundaydım ama nefesin yarısında durdum.

"Of," dedi Donner, burnunu kıvırarak. "Bu ne koku böyle? Biriniz osurdu mu?" Suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi ama onu umursamadım. Havadaki koku, eter kokusuydu. Ağır, pis, tatlı…

Jamie hafifçe kasıldı. Kokuyu o da tanımıştı ve sonucun ne olacağını biliyordu.

O anda derin bir nefes aldı ve beni kucağından indirdi, yanına, banka oturttu. Gözlerinin Donner'ın elindeki bıçağa gittiğini gördüm ve benimkinden daha hassas olan kulaklarının hâlihazırda duymuş olduğu şeyi ben de duydum: birisi geliyordu.

Daha rahat kalkabilmek biraz öne doğru eğildi ve küller içindeki ocağa baktı. Çok kısa bir hareketle kafamı salladım ve arka kapı açılırken, kendimi mutfağın karşı tarafına attım.

Şaşırtıcı bir çeviklikle Donner ayağını uzattı ve bana çelme taktı. Kafa üstü düşüp kaydım, yıldızları saydıracak şiddetle kafamı çarptım. İnledim, bir süre hareketsiz kaldım, gözlerimi açmadım, böyle maceralar için artık fazla yaşlı olduğumu düşünmeye başladım. Gözlerimi isteksizce açtım ve sertleşmiş kaslarla ayağa kalktım; mutfak artık insanlarla dolup taşıyordu.

Donner'ın ilk yancısı, yanında iki başka adamla -herhalde Richie'yle Jed- ve Buglar'la geri dönmüştü; Murdina telaş içindeydi, Arch soğuk bir öfkeyle bezenmişti.

"*A leannan*!" diye bağırdı Bayan Bug, bana doğru atılarak. "İyisiniz ya?"

"İyiyim, iyiyim," dedim, hâlâ başım dönüyordu. "Sadece biraz… oturmam

lazım.” Donner’a baktım; bıçak artık elinde değildi. Çatık kaşlarla yere bakıyordu -bana çelme takarken düşürmüş olmalıydı- ama yeni gelenleri görünce kafasını hemen kaldırdı.

“Evet? Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu hevesle, Richie’yle Jed’in ikisinin de büyük bir güvenle sırıttıklarını görünce.

“Bulduk tabii,” dedi bir tanesi. “Şuna bak!” Elinde Bayan Bug’ın iş çantası vardı; onu hemen baş aşağı etti, içindekileri masaya silkeledi. Devasa bir örgü yığınının içini arayan hevesli eller, yirmi santimlik bir altın külçesi buldu. Metalin bir ucu tıraşlanmıştı, ortasında da Fransız Kraliyet Zambağı damgası vardı.

Bu görüntü, herkesin afallamasına neden oldu. Jamie bile şaşkına dönmüştü.

İçeri girdiklerinde Bayan Bug’ın yüzü solgundu; o an, artık tebeşir rengindeydi, dudakları yok olmuştu. Arch’ın gözleri hemen Jamie’ninkilere yöneldi, meydan okuyan bakışlar atıyordu.

Bu metalden en az etkilenen Donner oldu.

“Evet, şahane, mükemmel,” dedi. “Taşlar ne oldu? Amaca sadık kalsanıza!”

Fakat yanındakiler bu sözde var olan mücevherlere olan ilgilerini, artık ellerinde olan altın yüzünden kaybetmişlerdi. Bir yandan daha fazlası olup olmadığını tartışıyorlar, bir yandan ellerindekinin kimde durması gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı.

Benim başım fena dönüyordu: hem darbeden, hem altının aniden ortaya çıkışının yarattığı şoktan ama en çok da artık daha yoğun kokan eterden dolayı. Mutfaktaki kimse fark etmemişti fakat ameliyathaneden gelen sesler kesilmişti; oradaki velet kesinlikle kendinden geçmişti.

Eter şişesi neredeyse tamamen doluydu; yani bir düzine fili uyuşturmaya yeter, diye düşündüm sarhoş bir zihinle - tabii bir ev dolusu insanı da. Donner’ın bayılmamak için kendini zor tuttuğunu fark ettim o anda. Birkaç dakika sonra bütün haydutlar bilinçlerinden olacaklardı… ancak biz de onlara katılacaktık.

Eter havadan daha ağırdır; madde yerde toplanacaktı ve sonunda dizlerimizin altında bir havuz oluşturacaktı. Ayağa kalktım ve yukarıdaki temiz havayla ciğerlerimi temizledim. Bir pencere açtırmalıydım.

Jamie’yle Arch aralarında Galce konuşuyorlardı ama hızlarından ötürü ne dediklerini anlayamıyordum ki kafam normal kapasitesinde olsa da anlayamazdım. Donner asık suratla onları gözlüyordu, onlara durmalarını

söylemeye niyetli gibiydi ama sanki kelimeleri bulamıyordu.

İçerideki panjurların kordonuyla oynadım, parmaklarımı hareket ettirebilmek için kendimi zorladım. Sonunda mandal salındı, panjur açıldı ve alacakaranlığın içinde karşıma daha önce görmediğim, pis bakışlı bir Kızılderili çıkardı.

Ciyaklayarak geri geri gittim. Ben ne olduğunu anlayamadan arka kapı açıldı ve kısa sakallı bir siluet içeri girdi, anlaşılmaz bir dilde konuştu; onun arkasından Ian geldi ve ardından bir tane daha Kızılderili getirdi. Bu ikinci Kızılderili bağırıyor, elindeki şeyle etrafa saldırıyordu - savaş baltası mıydı bu? Sopa mıydı? Gözlerimi anlayabilmek için odaklayamıyordum bile.

Bulanık gözlerle görebildiğim tek şey büyük bir curcunaydı. Pencerenin pervazını yakalayıp yere yığılmamayı başardım ama o lanet pencereyi açabilecek kadar basiret kazanamadım. Herkes birbiriyle uğraşıyor, itişip kakışıyordu ancak sanki her şey yavaş çekimdi. İzlemeye devam ederken ağzım istemesizce açıldı; Jamie, Donner'ın bıçağını itinayla poposunun altından çıkardı ve yavaş, zarif bir kavis vererek Donner'ın kaburgalarının altına yerleştirdi.

Bir şey kulağımın yanından geçip pencereyi deldi ve evdeki belki de tek sağlam cam parçasını da paramparça etti.

O taze havayı büyük bir hevesle ciğerlerime doldurdum, kafamı temizlemeye çalıştım ve ellerimin telaşlı hareketleriyle bağırmaya başladım - ya da öyle sandım: "Dışarı çık! Dışarı çık!"

Bayan Bug, dört ayak üzerinde yarı açık kapıya doğru ilerliyordu. Arch duvara çarptı ve hemen onun yanına düştü, yüzü ifadesizdi. Donner masanın üstüne yüzüstü yığılmıştı, kanıyla yer tahtalarını kirletiyordu. Başka bir haydut ocağın içinde, kafatası parçalanmış halde yatıyordu. Jamie hâlâ ayıktı ama sallanıyordu; kısa sakallı siluet de onun yanında duruyor, eter dalgaları onu da etkisi altını almaya başladıkça kafasını iki yana sallıyordu.

"Ne oluyor?" diye sorduğunu duydum adamın.

Mutfak artık neredeyse zifiri karanlıktı. Siluetler sanki bir sualtı ormanındaki yosunlar gibi hareket ediyorlardı.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. Açtığımda, Ian'ın sesini duydum: "Dur, bir mum yakayım." Bir elinde Brianna'nın kibritlerinden biri, ötekinde de teneke kutu vardı.

"IAN!" diye ciyakladım ve Ian kibriti çaktı.

Yumuşak bir *puf* sesini ameliyathanedeki eterin alevlenirken çıkardığı ses takip etti; kendimizi bir anda bir ateş havuzunun içinde bulduk. Saniyenin onda birlik bir bölümünde bir şey hissetmemiş olmama rağmen, yakıcı sıcağın varması ancak bu kadar sürdü. Jamie beni kolumdan yakalayıp kapıya doğru götürdü; tökezledim, böğürtlen çalılarının içine düştüm ve aralarında yuvarlandım, dumanı tüten eteklerimi döverek söndürmeye çalıştım.

Panik içinde ve hâlâ eterin etkisi altında önlüğümün bağlarını açtım ve ondan kurtuldum. Bezden iç eteklerim biraz yanmış ama alazlanmamışlardı. Avludaki ölü otların arasında nefes nefese durdum, o an nefes almaktan başka bir şey yapamadım. Dumanın kokusu çok sert ve pisti.

Bayan Bug dört ayak üstünde arka sundurmadaydı, alev almış başlığından kurtulmaya çalışıyordu.

Arka kapıdan kıyafetleri ve saçlarındaki alevleri söndürmeye çalışan adamlar çıktı. Rollo da avludaydı, deli gibi havlıyordu; evin öteki kısmından gelen korkmuş atların sesi kulağıma çalındı. Arch Bug'ı birisi dışarı çıkarmıştı - çimlerin içinde hareketsiz yatıyordu adam, saçlarıyla kaşlarının çoğu yanmıştı ama yaşıyordu.

Bacaklarım kıpkırmızıydı, kabarcıklar içindeydi fakat kötü yanmamıştım - o kumaşlara, pamuklara şükürler olsun ki yavaş yanıyorlardı. Suni ipek gibi modern bir şey giyiyor olsaydım çıra gibi tutuşurdum.

Aklıma bu gelince tekrar eve baktım. Güneş tamamen batmıştı ancak alt kattaki bütün pencereler ışık içindeydi. Açık kapının içinde alevler dans ediyordu. Ev sanki cadılar bayramı için sahte bir ateşle süslenmiş gibiydi.

"Siz Bayan Fraser'sınız herhalde?" Kısa sakallı adam bana doğru eğilip Galce konuştu.

"Evet," dedim yavaş yavaş kendime gelirken. "Siz kimsiniz, Jamie nerede?"

"Buradayım Sassenach." Jamie karanlığın içinden çıktı ve kendini hemen yanıma bıraktı. İskoç'u eliyle gösterdi. "Seni Alexander Cameron'la tanıştırmak isterim, nam-ı diğer Skoçi."

"Emrinizdeyim hanımefendi," dedi adam nazikçe.

Yavaş hareketlerle saçlarımı yokladım. Bazı tutamlar yanmıştı ama kel değildim en azından.

Jamie'nin de eve baktığını hissettim. Onun baktığı yere döndüğümde, üst kat penceresinde koyu bir siluet gördüm. Adam anlaşılmaz bir şeyler bağırdı ve dışarıya bir şeyler fırlatmaya başladı.

“O kim?” diye sordum, görüntü rüyadan farksızdı.

“Haa.” Jamie yüzünü ovaladı. “Kaz oluyor o.”

“Odur tabii,” dedim kafamı sallayarak. “Orada kalırsa kaz güveci olacak ama.” Kendi lafım fena halde komik gelince kahkahayla kasıldım, iki büklüm oldum.

Fakat sandığım kadar akıllıca bir laf değilmiş; benden başka gülen yoktu. Jamie ayağa kalkıp karanlık siluete bir şey bağırdı; adam rahat bir tavırla bir el işareti yapıp odaya geri döndü.

“Ambarda bir merdiven var,” dedi Jamie sakince Skoçi’ye, sonra da karanlığın içine girip kayboldular.

Ev bir süre yavaş yavaş yanmaya devam etti; Jamie’nin odasındaki kâğıtlarla kitaplar hariç, alt katta çok fazla kolay yanan eşya yoktu. Arka kapıdan uzun boylu bir siluet fırladı, tek eliyle gömleğini burnuna bastırmıştı, gömleğin kuyruğuyla da kumaşı bir çuval haline getirmişti.

Ian yanıma gelip durdu, nefes nefese diz çöktü ve gömleğinin kuyruğunu salıvererek o küçük şeyleri yere bıraktı.

“Ancak bunları getirebildim yenge.” Birkaç kez öksürdü, elini yüzünün önünde salladı. “Ne oldu orada, anlayabildin mi?”

“Önemli değil,” dedim. Sıcaklık yoğunlaşmaya başlamıştı; dizlerimin üstüne yükseldim. “Haydi gel, Arch’ı uzaklaştırmamız lazım.”

Eterin etkisi büyük ölçüde geçmişti ama hâlâ sersem gibiydim. Yanıkları tedavi etmek için elimde soğuk kuyu suyundan başka bir şey yoktu ama yine de Arch’ın kabarcıklar içindeki boynuyla ellerini yıkadım. Bayan Bug’ın da saçları yanmıştı fakat o da benim gibi, etekleri sayesinde ucuz kurtulmuştu.

Ne o, ne de Arch… Tek kelime etmediler.

Amy McCallum koşarak yukarı geldi, ateşin parıltısıyla aydınlanan yüzü bembeyazdı; Buglar’ı Brianna’nın -artık kendisinin- kulübesine götürmesini ve Tanrı aşkına, çocukları uzak tutmasını söyledim ona. Kız kafasını salladı ve uzaklaştı, bir koluna karısının girdiği Arch’ı destekleyerek taşıdı.

Donner ve arkadaşlarının cesetlerini çıkarmak için kimse kılını kıpırdatmadı.

Ateşin merdiven boşluğunu etkisi altına alışına tanıklık ettim; üst kat pencereleri aniden yumuşak bir renkle parıldadı ve kısa bir süre sonra, evin ortasında alevler yükseldi.

Ağır, kalın, sessiz kar taneleri düşmeye başladı. Yarım saat içinde yerler, ağaçlar ve çalılar beyazlara büründü. Alevler kırmızı ve altın rengi parıldıyordu ve karların pembeye çalan kırmızı bir tonda görünmesine neden oluyordu; evin önündeki açıklık alevlerin ışığıyla tamamen aydınlanıyordu.

Gece yarısına doğru çatı çöktü, çökerken parıldayan kütükler ve müthiş bir kıvılcım kümesi geceye karıştı. Manzara o kadar büyüleyiciydi ki izleyen herkes istemsizce “Ooo!” demek zorunda kaldı.

Jamie omzumdaki kolunu kastı. Gözlerimizi manzaradan alamıyorduk.

“Tarih neydi bugün?” diye sordum birden.

Bir an kaşlarını çattı, düşündü. “Yirmi bir aralık.”

“Ölmedik hem de. Lanet gazeteler,” dedim. “Bir şeyi de doğru yazsınlar.”

Her nedense, Jamie bunu çok komik buldu ve yere oturması gerekene kadar kahkaha attı.

124. Kral’ın Malı

Gecenin geri kalanını kulübenin zemininde uyuyarak ya da en azından uzanarak geçirdik. Buglar, Kaz ve onun kardeşi Parlayan Su -adam Kaz ve kendisini Jamie’nin “oğulları” olarak tanıtarak kafamı karıştırmıştı- Skoçi ve Ian da bizimleydi. Sabah Şakıyan Kuş’un köyünü ziyarete giderlerken - Alexander Cameron da en az ötekiler kadar Kızılderili, diye düşünmeye başlamıştım- Kızılderililer Jamie’yle Ian’ın yoluna çıkıp onlarla birlikte avlanmış, Jamie’nin misafirperverliğini minnetle kabul etmişler.

“Beklediğimden iyi bir karşılamaydı Ayı Öldüren!” dedi Kaz gülerek.

Donner’ın kim olduğunu sormadılar, evin yanık yığınını mezar bellemiş olan diğer adamlardan da bahsetmediler. Yalnızca eter hakkında hayret dolu sorular sordular, kafalarını inanamaz bir tavırla iki yana sallayarak yangını izlediler.

Jamie’ye gelince, onlara neden Sabah Şakıyan Kuş’un köyüne gittiklerini sormadığını fark ettim - ve Cherokeeler’den bazılarının Kral’ı desteklemeye karar verdiklerini duymak istemediği sonucunu çıkardım. Konuşmaları dinledi ama kendisi pek dahil olmadı, zamanını genellikle yangından kurtarılmış olanları karıştırarak geçirdi. Pek değerli bir şey yoktu - vaka defterimden birkaç yanık sayfa, birkaç kalaylı kaşık, bir mermi kalıbı. Ama sonunda benim yanımda uykuya daldığında, yumruğunu bir şeyin etrafına sardığını gördüm. Karanlığın içinde dikkatle bakınca, kiraz ağacından yontulma yılanın kafasını seçmeyi başardım.

Şafaktan hemen sonra uyandım; Aidan tepemde dikilmişti, Adso kollarındaydı.

“Kediciğinizi yatağımda buldum,” diye fısıldadı oğlan. “Onu istiyor musunuz?”

Tam reddetmek üzereyken Adso’nun gözlerindeki bakışı gördüm. Normalde küçük çocuklara büyük bir tolerans gösterirdi ama Aidan onu karnından, sanki bir çamaşır parçası gibi tuttuğu için kedinin arka bacakları komik hareketlerle havayı tekmelemekteydi.

“Evet,” dedim, sesim dumandan dolayı hâlâ çatallıydı. “Ver canım.”

Doğruldum, kediyi alırken evdekilerin çoğunun hâlâ battaniyelerin içinde

uyumakta olduğunu gördüm. İki istisna göze çarpıyordu: Jamie'yle Arch Bug ortalıkta değildi. Ayağa kalktım, kapının yanından Amy'nin pelerinini ödünç aldım ve dışarı çıktım.

Kar gece durmuştu ama yine de yerde beş-on santimlik kalınlığa ulaşmıştı. Adso'yu çatı saçaklarının altına, karsız zemine koydum ve sonra, sakinleşmek için derin bir nefes alarak, eve bakmak için döndüm.

Mürekkep karası, sert görünümlü yanık kalıntılardan buhar yükseliyordu. Evin yalnızca yarısı tamamen yanmıştı; batıdaki duvar hâlâ sağlamdı, taştan baca gövdesi de. Kalan ise yanmış tahtalar ve kül yığınından ibaretti, grileşmişlerdi bile. Üst kat tamamen yok olmuştu, ameliyathaneme gelince de…

Kafamı çevirdim, evin arkasından sesler gelmişti. Jamie'yle Arch odunluktaydılar, kapıyı açık bırakmışlardı; içeride, yüz yüze olduklarını görebiliyordum. Jamie beni fark etti ve kafasıyla yanlarına çağırdı.

"Günaydın Arch," dedim, eski kâhyamıza bakarak. "Nasılsın?"

"Daha iyi günlerim oldu *a nighean*, sağ ol," dedi nazikçe ve öksürdü. Sesi dumandan dolayı sert bir fısıltıdan öteye gitmiyordu. Elleri ve yüzü, su toplamış kabarcıklarla doluydu. Ama kaşlarıyla saçlarından başka bir sorunu yok gibiydi.

"Arch bana açıklama yapmak üzereydi Sassenach." Jamie ayağıyla ahşap tozunun içinde yatmakta olan altın külçeyi gösterdi. "Değil mi Arch?"

Sesi hoş bir tınıyla çıkmıştı ama içindeki sertliği benim gibi Arch da fark etti. Fakat kaşları olsun ya da olmasın, Arch Bug öyle itilip kakılacak bir tip değildi.

"Sana bir açıklama borçlu değilim *Seaumais mac Brian*," dedi adam, aynı sıcak sesle.

"Sana açıklama şansı tanıyorum adam, tercihi değil." Jamie tatlı tonunu terk etti. Üstü isle kaplıydı ama kaşları yerli yerindeydi ve gayet iyi kullanılıyorlardı. Bana döndü, altını gösterdi.

"Daha önce görmüştün, değil mi?"

"Tabii ki." Son görüşümde fener ışığıyla parlıyordu ve Hector Cameron'ın mozolesinde, diğerleriyle birlikte bir mezarın dibinde duruyordu. Külçelerin de ortadaki damganın da şekilleri son derece özgündü. "Fransa Kralı Louis eğer bir başkasına böyle bir miktar altın göndermediyse ki hiç sanmam, bu Jocasta'nın sakladığı servetten bir parça."

“Hiç de öyle değil, asla da olmadı,” diye sertçe itiraz etti Arch.

“Yaa?” Jamie kalın kaşlarından birini ona kaldırdı. “Peki kime aitti, Jocasta’ya ait değildiyse? Kendinde mi hak görüyorsun?”

“Görmüyorum.” Arch tereddüt etti, ama konuşma güdüsü kuvvetliydi. “Bu külçe Kral’ın Malı,” dedi ve yaşlı ağzını sertçe kapattı.

“Ne, kral- yaa,” dedim sonunda anlayarak. “O kral.”

“*Le roi, c’est mort*[15],” dedi Jamie sessizce, kendi kendine konuşurmuşçasına. Arch ona öfkeyle döndü.

15 Fr. Kral öldü. (E.N.)

“İskoçya öldü mü?”

Jamie bir nefes aldı ama hemen yanıt vermedi. Bana odun yığından bir tane alıp üstüne oturmamı işaret etti, aynısını Arch’a önerdi ve sonra yanıma oturdu.

“İskoçya, son oğlu öldüğünde ölecek *a charaid*,” dedi, etrafımızdaki dağları ve höyükleri eliyle kapsayan bir hareket yaptı - tabii içlerinde barınan insanları da. “Kaç kişi var? Kaç olacak? İskoçya yaşıyor ama İtalya’da değil.” Roma’yı kastetmişti, Charles Stuart’ın içerek kendini harap ettiği, içinde kalan taht rüyasını alkolle erittiği yeri.

Arch bunu duyunca gözlerini kıstı ama inatla susmaya devam etti.

“Sen üçüncü adamdın, değil mi?” diye sordu Jamie, muhatabının aldığı tavrı önemsemeyerek. “Altın ilk Fransa’dan geldiğinde sahildeki üçüncü adamdın. Dougal MacKenzie üçte birini aldı, Hector Cameron da öteki üçte birini. Dougal’ın kendi payını ne yaptığını bilemeyeceğim - büyük ihtimalle Charles Stuart’a vermiştir, öyle yaptıysa da Tanrı ona acısın. Sen Malcolm Grant’e çalışıyordun; o gönderdi seni, değil mi? Onun adına altının üçte birini aldın. Ona verdin mi?”

Arch yavaşça kafasını salladı.

“Güvenilerek verilmişti,” dedi, sesi çatladı. Boğazını temizledi ve tükürdü, balgamı siyah renkle dalgalanmıştı. “Bana güvenilerek, sonra da Grant’e- onun altınları kralın oğluna vermesi gerekiyordu.”

“Verdi mi?” diye sordu Jamie merakla. “Yoksa o da Hector Cameron gibi, çok geç olduğunu mu düşündü?”

Çok geç olmuştu gerçekten; o noktada, artık dava yitmişti - herhangi bir

meblağdaki altının durumu değiştireceği yoktu. Arch dudaklarını öyle bir kastı ki neredeyse görünmez hale geldiler.

“Ne yaptıysa yaptı,” demekle yetindi. “Ne yapması gerektiğini düşündüyse onu yaptı. O para klanın refahı için harcandı. Fakat Hector Cameron bir haindi, tıpkı karısı gibi.”

“O çadırda Jocasta’yla konuşan sendin,” dedim birden anlayarak. “Büyük Toplantı’da, Jamie’yle tanıştığında… onu bulmaya gelmiştin, değil mi?”

Arch konuşmama şaşırdı ama kafasını hafifçe eğerek önermemi onayladı. Jamie’nin yakınında olmasının nedeninin Jocasta olup olmadığını merak ettim.

“Bu da” -ayağımla altını dürttü- “Roger ve Duncan’la birlikte balıkçıları getirmeye gittiğinde bulduğun bir şey.” Jocasta’da hâlâ Hector’un Fransız altınından aldığı payın durduğunun kanıtı.

“Benim merak ettiğim,” dedi Jamie, parmağını burnunun uzun, düz kemerinde dolandırarak, “kalanını nasıl bulup kaçırdığın.”

Arch dudaklarını bir an kastı, sonra isteksizce salıverdi.

“Çok zor olmadı. Hector’ın mezarındaki tuzu gördüm, siyah kölelerin uzak duruşlarını da… Rahat uyumuyorsa hiç şaşırmam dedim kendi kendime ama altın onun yanında değil de başka nerede güvende olabilirdi ki?” Solgun gözleri soğukça parladı. “Hector Cameron’ı biraz tanırdım. Ölmediği sürece hiçbir şeyden vazgeçmezdi.”

Arch kâhya olarak, alışveriş ve takas için Cross Creek’e sürekli gidip geliyordu. Genelde River Run’a misafir olmazdı ama araziyi tanıyabilecek kadar kalmıştı orada. Eğer birisi mozolede gece yarısı bir siluet gördüyse - eh, herkes bunun Hector Cameron’ın tuzlarla hapsedilmiş hayaleti olduğunu biliyordu; kimse incelemek için oraya yaklaşmazdı.

Böyle olunca, Arch külçeleri birer birer çalmaya başlamış - ki bazı gidişlerinde çalmamış da. Sonunda, Duncan Innes kaybın farkına varmadan önce, bütün mezarı boşaltmış.

“O ilk külçeyi ayırmamalıydım, şimdi anlıyorum,” dedi, külçeye üzgünce bakarak. “Başta ihtiyacımız olabileceğini düşünmüştüm - Murdina’yla ikimizin. Ondan sonra, şu Brown’u öldürmek zorunda kaldığında- ”

Jamie’nin kafası birden dikleşti, ikimiz de adama dikkatle baktık. Arch öksürdü.

“Pis herif artık yalnız kalınca kulübenin içinde dolanabilecek hale gelmişti;

bunu da” -kafasıyla tekrar külçeyi gösterdi- “Murdina’nın çalışma çantasında bulmuş. Ne olduğunu anlayamamış tabii ama bizim gibi zavallı insanlarda bulunmaması gereken bir şey olduğunu fark etmiş.” İnce dudakları tekrar kasıldı. Hatırladım ki bir zamanlar Grant klanının reisi Grant’in ana kiracısıydı - değerli bir adamdı yani. Bir zamanlar.

“Bu adam Murdina’ya altını sormuş, o da konuşmamış tabii. Ama herif sizin eve gelince, Murdina da size anlatacağından korkmuş, o yüzden adamı öldürmek zorunda kalmış.”

Sakince anlatıyordu; başka ne yapılabilirmiş ki? İlk kez olmamakla birlikte, Buglar’ın Culloden’dan sonraki yıllarda neler yaptıklarını -veya neler yapmak zorunda kaldıklarını- merak ettim.

“Eh, altını en azından Kral George’un ellerinden uzakta tuttun,” dedi Jamie, sevimsizliğini gizlemeyen bir sesle. O an aklında Moore’s Creek Köprüsü’ndeki savaş olduğunu düşündüm. Eğer o altın Hugh MacDonald’da olmuş olsaydı, o altınla barut ve silah alabilmiş olsaydı, zafer o kadar da kolayca kazanılamayabilirdi. İskoçyalılar da yine, ellerinde kılıçlarla topların üstüne koşarak katledilmezlerdi.

“Arch,” dedim, sessizlik bulantıcı bir raddeye gelmeye başlamışken, “bununla *ne* yapmayı planlıyordun peki?”

Gözlerini kırpıştırdı, külçeye baktı.

“Ee… Önce duyduklarımın doğru olup olmadığını öğrenmek istemiştim sadece - Hector Cameron’ın altından kendine düşen payı kaçırıp kendi çıkarları için kullanıp kullanmadığını. Sonra Hector’ın öldüğünü öğrendim ama karısının yaşayış şeklinden belli oluyordu ki altını o almıştı. O zaman acaba hiç kaldı mı diye merak ettim.”

Elini yavaşça yukarı kaldırdı, yıpranmış boğazını ovaladı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse hanımefendi, en çok istediğim, altınları Jocasta Cameron’dan geri almaktı. Ama bunu yaptıktan sonra…” Cümlesini bitiremedi, sonra kafasını iki yana salladı, kendini toparlamaya çalıştı.

“Ben sözümün eriyimdir *Seaumais mac Brian.* Reisime bir yemin ettim ve o ölene kadar da yeminin gereklerini yerine getirdim. Suların ötesindeki Kral’a bir yemin ettim” -James Stuart’ı kastediyordu- “ama artık o da öldü. Sonra burada karaya ayak basınca, İngiltere Kralı George’a sadakat yemini ettim. Söyle bana, benim görevim nedir?”

“Bana da bir yemin ettin *Archibald mac Donagh*,” dedi Jamie.

Arch bunu duyunca yüzüne acı bir gülümseme yerleştirdi.

“O yemin sayesinde hâlâ hayattasın *Seaumais mac Brian,*” dedi. “Seni dün gece uykunda öldürüp tabanları yağlayabilirdim.”

Jamie dudaklarını bu iddiadan şüphe duyduğuna dair bir havayla büzdü ama bozmadı.

“Bana olan yeminini artık bozabilirsin,” dedi resmi bir Galce ile. “Hayatın benim ellerimde değil artık.” Sonra da kafasını indirip altını gösterdi. “Al bunu, git.”

Arch bir süre gözlerini kırpmadan Jamie’yi tarttı. Sonra eğildi, külçeyi aldı ve gitti.

“Altının şimdi nerede olduğunu sormadın ona,” dedim, uzun boylu yaşlı adamın karısını uyandırmak için kulübeye gidişini izlerken.

“Sence söyler miydi bana?” Jamie ayağa kalktı, gerindi. Sonra köpek gibi kendini silkeledi ve odunluğun kapı ağzında durdu, kollarını pervaza dayadı, dışarı baktı. Kar yine yağmaya başlıyordu.

“Görüyorum ki kaya gibi inatçı olan yalnızca Fraserlar değillermiş,” dedim onun yanına gelerek. “İskoçya sapasağlam ayakta.” Bunu duyunca güldü.

Kolunu omzuma attı, başımı omzuna yasladım.

“Kafan duman kokuyor Sassenach,” dedi yumuşakça.

“Her şey duman kokuyor,” dedim aynı yumuşaklıkla.

Evin yanmış kalıntıları hâlâ karın üstlerinde kalmasını engelleyecek kadar sıcaktı ama bu durum geçiciydi. Yağmaya devam ederse, ev yarın kayalar ve ağaçlar gibi, beyaz örtünün altında yok olacaktı. Biz de öyle olacaktık - eninde sonunda.

Güvenlik için Kanada’ya giden Jocasta’yla Duncan’ı düşündüm. Buglar nereye gidecekti acaba - İskoçya’ya mı döneceklerdi? Bir an için, ben de dönmek istedim. Kayıptan, üzüntüden uzaklara. Eve.

Ama sonra hatırladım.

“*Yüz tanemiz hayatta kalana kadar…*” diye alıntıladım.

Jamie kafasını biraz benimkine yasladı ama sonra kaldırdı, dönüp bana baktı.

“Hasta bir adamın yatağının başına gittiğinde Sassenach, yaralı birinin başına ya da bir doğuma, nasıl kendi sıcak yatağından kalkıyorsun, bazen

ölümcül yorgunluğunu hiç sayıp nasıl karanlığın içinde, yalnız başına gidiyorsun? Neden hiç beklemiyorsun, neden hiç hayır demiyorsun? Umutsuz bir vaka olduğunu bildiğinde bile, neden umursamazlık edemiyorsun?"

"Edemem." Bakışlarımı evin enkazından ayırmadım, küller gözlerimin önünde soğuyordu. Ne demek istediğini anlıyordum, o sevimsiz gerçeği dillendirmemi istiyordu. Gerçek aramızdaydı, dillendirilmesi gerekiyordu. "Kendime… kendi kendime… kazanmaktan başka şansım olduğunu itiraf edemem."

Çenemi avcuna aldı ve yüzümü yukarı çekti, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. Yüzü yorgunlukla yıpranmıştı, ağzı ve gözlerinin etrafı çizgilerle doluydu ama gözleri berraktı, serindi ve gizli bir kaynağın suları kadar derindi.

"Ben de edemem," dedi.

"Biliyorum."

"Bana en azından zafer sözü verebilirsin," dedi ama sesinde bir şüphe tınısı vardı.

"Evet," dedim ve yüzüne dokundum. Sesim boğuk çıkıyordu, görüşüm bulanıktı. "Evet, o sözü verebilirim. Bu kez verebilirim." O sözün ne içerdiği, neleri dışarıda bıraktığı konuşulmadı. Hayat, güvenlik, ev, aile, hak, hukuk, vasiyet… Yalnızca tek şey - belki iki.

"Zafer," dedim. "Bir de sonuna kadar seninle olacağıma söz verebilirim."

Bir an gözlerini kapattı. Kar taneleri düşüyorlar, yüzüne değince eriyorlardı, kirpiklerine düşenler biraz takılıyor, beyaz bir iz bırakıyorlardı. Jamie gözlerini açtı ve bana baktı.

"Bu yeterli," dedi yumuşakça. "Başka şey istemem."

Sonra uzandı ve beni kollarına aldı, bir süre sımsıkı sardı, kar ve kül dolu soğuk hava ciğerlerimize doldu. Sonra beni öptü, bıraktı; yangının kokusuyla ağırlaşmış havadan derin bir nefes çektim, koluma bulaşan bir is parçasını kenara attım.

"Evet… güzel. Çok güzel hem de. Ee…" Tereddüt ettim. "Şimdi ne yapalım dersin?"

Kısılmış gözlerle enkaza baktı, sonra omuzlarını kaldırdı ve bıraktı.

"Bence," dedi yavaşça, "gidelim. Nereye dersen- " Birden durdu, kaşlarını çattı. "O ne orada…?"

Evin yan tarafında bir şey hareket ediyordu. Gözüme bulaşan kar tanelerini sıyırdım, daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda durdum.

“Yok canım!” dedim. Müthiş bir kar, toprak ve alazlanmış tahta yığınını kaldırarak, beyaz domuz güneş ışığına kavuştu. Vücudunu tamamen dışarı çıkarınca kocaman omuzlarını salladı, sonra, pembe burnunu hoşnutsuzca titreterek, emin adımlarla ormana doğru hareketlendi. Bir süre sonra, onun küçük bir kopyası arkasından geldi - sonra bir tane daha, bir tane daha… ve sekiz tane, bazısı beyaz, bazısı lekeli, bir tanesi de evin yanıkları kadar kara olan domuz yavrusu, tek sıra halinde anne domuzu takip etti.

“İskoçya yaşıyor,” dedim tekrar, gülüşüme hâkim olamıyordum. “Ee… nereye gidiyorduk?”

“İskoçya’ya,” dedi, sanki fazlasıyla açıkmış gibi. “Oradan baskı makinemi getireceğiz.”

Hâlâ eve bakıyordu ama gözleri küllerin ötesinde bir yere, bulunduğumuz anın çok ötesine odaklanmıştı. Uzaklardaki bir ağaçta, uykusundan yeni uyanmış bir baykuş öttü. Jamie bir süre sessiz kaldı, sonra dalgınlığını üstünden attı ve bana gülümsedi. Kar taneleri saçlarında eriyordu.

“Sonra da,” dedi kısaca, “geri dönüp savaşacağız.”

Elimi tuttu ve eve sırtını döndü; atların o soğukta, içinde sabırla bekledikleri ahıra doğru ilerledik.

SONSÖZ 1

LALLYBROCH

Cep fenerinin parıltısı yavaşça kalın meşe kirişin üstünde gezindi, şüpheli bir deliğin üstünde durdu, devam etti. Yapılı adam büyük bir konsantrasyonla kaşlarını çatmış, dudaklarını her an tatsız bir sürpriz görmeyi bekliyormuş gibi büzmüştü.

Onun yanındaki Brianna da hol tavanındaki gölgeli çıkıntılara bakıyordu, kaşları benzer bir odaklanmayla çatılmıştı. Kirişlerden biri üstlerine düşmediği sürece tahtakurularını ya da termitleri tanıyamayacağını düşünüyordu aslında ama ilgi gösteriyormuş gibi durma kibarlığını göstermesi gerektiğini düşünüyordu.

İşin aslı, dikkatinin yalnızca yarısı yapılı genç adamın esir aldığı, saçlarında pembe meçler olan genç kadına mırıldandıklarındaydı. Dikkatinin öteki yarısı üst kattan gelen seslerdeydi - çocuklar muhtemelen kolilerin arasında saklambaç oynuyorlardı. Fiona da kendi üretimi olan üç minik canavarı getirmiş ve hemen onları bırakıp bir iş için ortadan kaybolmuş, çay vaktinde geri döneceğine söz vermişti.

Brianna kol saatine baktı, onu orada görünce hâlâ şaşırıyordu. Yarım saat vardı. Eğer biraz daha dişlerini sıkabilirlerse-

Üst kattan gelen kulak tırmalayıcı bağırışla Brianna'nın yüzü buruştu. *Esir* boş bulunup, elindeki not panosunu ciyaklayarak yere düşürdü.

"ANNE!" diye bağırdı Jem, gammazlık tonuyla.

"NE?" diye kükredi Brianna. "MEŞGULÜM!"

"Ama anne! Mandy bana *vurdu!*" dedi merdivenin yukarısındaki kızgın ses. Kafasını kaldırınca, Brianna oğlunun pencereden sızan güneşi yansıtan kafasının tepesini gördü.

"Öyle mi? Şey- "

"*Sopayla* hem de!"

"Nasıl sopa- "

"*Bilerek!*"

"Bence bilerek değildir- "

“VE…” -vurucu olması için son ispiyondan önce duraksadı- “ÖZÜR DİLEMEDİ!”

Mimar ve yardımcısı tahtakurusu arama işini kesmişler, bu sıkıcı bağırışın bitmesini beklemeye başlamışlardı ve hatta Brianna’ya bakıyorlar, zekice bir şey demesini bekliyorlardı.

Brianna bir an gözlerini kapadı.

“MANDY,” diye seslendi. “Özür dile!”

“Dilemem!” diye yanıt verdi yukarıdan gelen incecik ses.

“Dileyeceksin!” dedi Jem’in sesi ve bunu itiş kakış takip etti. Brianna hiddetle merdivene ilerledi, ayağını basamağa koyduğu anda da Jem’in kulak zarlarını zorlayan ciyaklaması geldi.

“ISIRDI BENİ!”

“Jeremiah MacKenzie, sakın sen de onu ısırmaya kalkışma!” diye bağırdı Brianna. “İkiniz de hemen kesin şunu!”

Jem öfke dolu suratını parmaklıklardan çıkardı, saçının ucu kalkmıştı. Gözlerine açık mavi far sürülmüş, yanakları da pembe bir rujla kulaktan kulağa dudak şeklinde boyanmıştı.

“Canavar bu kız,” dedi öfkeyle, aşağıda büyülenmiş yüzlerle bakmakta olan izleyicilere. “Dedem öyle demişti.”

Brianna bunu duyunca gülse mi, ağlasa mı, avazı çıktığı kadar bağırsa mı bilemedi ama mimar ve yardımcısına izin isteyen bir el işareti yaparak merdivenleri çıktı.

Durumu çözmek beklediğinden uzun sürdü, çünkü bunlar olurken fazlaca sessiz kalan Fiona’nın üç küçük kızının -daha önce kendi yüzlerini, Jem’i ve Mandy’yi boyamışlardı- o sırada banyo duvarını Brianna’nın yeni makyaj malzemeleriyle boyamakla meşgul olmalarından dolayı sessiz oldukları ortaya çıktı.

On beş dakika sonra aşağı inebilen Brianna, mimarı ters çevrilmiş bir kömür sepetinin üstünde huzur içinde oturup çay molası verirken buldu. Yardımcısı da bu sırada holde ağzı açık halde geziniyordu, elinde yarısı yenmiş bir çörek vardı.

“Bütün çocuklar sizin mi?” diye sordu kız Brianna’ya, delinmiş kaşlarından birini anlayışlı bir tavırla kaldırarak.

“Yoo, Tanrı’ya şükür, hayır. Burada her şey yolunda görünüyor mu?”

“Rutubet var biraz,” dedi mimar neşeyle. “Ama böyle eski bir yerde çok normal tabii. Ne zaman inşa edilmiş burası canım, biliyor musun?”

“1721 tatlım,” dedi yardımcısı olan kız, küçümseyici bir sesle. “Lentoya kazılıydı, içeriye girerken görmedin mi?”

“Yaa, yok canım?” Mimar ilgili gibiydi ama kalkıp bakmaya yeltenmedi. “Restore etmek bir servete mal olmuştur herhalde, öyle değil mi?” Kafasıyla çizme ve kılıçlarla zarar görmüş meşe panellerden birini gösterdi. Darbelerle sıyrılan yüzeyler yıllar içinde kararmıştı fakat hâlâ belli oluyordu.

“Onu düzeltmeyeceğiz,” dedi Brianna, boğazı düğümlendi. “O, ’45’ten hemen sonra yapılmış. Öyle kalacak.” *Onu öyle bırakacağız,* demişti amcası ona, çünkü İngilizler’in ne olduklarını hep hatırlamamız lazım.

“Ah, tarihi bir şey tabii. Pekâlâ o halde,” dedi mimar bilmiş bir tavırla kafasını sallayarak. “Amerikalılar genellikle tarihi şeylere pek önem vermiyorlar, değil mi? Modern eşyalar, elektrikli fırınlar, lanet otomatik zımbırtılar… Merkezi ısıtma diye bir şey tutturmuşlar bir de!”

“Sifonu çalışan tuvaletler bana yeter,” dedi Brianna ikna edici bir sesle. “Bir de sıcak su. Sahi, su ısıtıcısına bir göz atabilir misiniz? Bahçedeki bir kabinin içinde, en az elli yıllık bir şey. Üst kattaki şofbeni de değiştirmek istiyoruz.”

“Tamamdır.” Mimar gömleğindeki kırıntıları silkeledi, termosunun tıpasını kapattı ve hantal hareketlerle ayağa kalktı. “Gel Angie, biz göz atalım.”

Brianna merdivenin ilk basamağında şüpheyle durdu, onları takip etmeden önce bir gürültü olup olmadığını kontrol etti ama sorun yok gibi duruyordu; duvara fırlatılan oyuncakların sesi geliyordu ama öfke dolu bağırışlar yoktu. Onları takip etmek için hareket ettiğinde mimarı lentoyu incelerken yakaladı.

“Demek ’45, ha? Nasıl olurdu diye düşündün mü hiç?” diyordu. “Prens Charlie kazansaydı yani.”

“Rüyanda anca Stan! O İtalyan pezevengin hiç şansı yoktu.”

“Ah ama o lanet Campbelllar olmasaydı başarabilirdi. Hainler… Hem erkekleri, hem kadınları,” diye ekledi gülerek - böylece Brianna yardımcının adının büyük ihtimalle Campbell olduğunu anladı.

Kabine doğru, daha da alevlenen tartışmalarıyla ilerlediler ama Brianna durdu, kendini tamamen kontrol altına almadan onlara katılmak istemedi.

Tanrım, diye tutkuyla dua etti, *ah, Tanrım, lütfen güvende olsunlar! Lütfen, lütfen güvende olsunlar.* İki yüz yıl önce ölen -ya da iki yüz yıldır ölü olan- insanlar için dua etmek ne kadar saçma gelirse gelsin, yapabileceği tek şey

buydu ve bunu günde birkaç kez, aklına onlar geldikçe yapıyordu. Artık Lallybroch'a geldikleri için dualar daha da sıklaşmıştı.

Gözyaşlarını geri itti ve Roger'ın Mini Cooper'ının kavisli araba yoluna girdiğini gördü. Arka koltuk kutularla doluydu; sonunda Papaz Efendi'nin garajındaki işe yarayabilecek ıvır zıvırı toparlamayı başarıyordu.

"Tam zamanında," dedi Brianna, biraz titrek bir sesle, Roger koltukaltında bir kutuyla gülümseyerek yaklaşırken. Kısa saçları hâlâ Brianna'yı ürkütüyordu. "On dakika sonra gelsen birini öldürebilirdim, gerçekten. Birinci aday da Fiona."

"Öyle mi?" Roger eğilip onu şevkle öptü, bu da muhtemelen az önce kendisine söyleneni duymamış olduğunun göstergesiydi. "Sana bir şey getirdim."

"Belli oluyor. Ne- "

"Ben de bilmiyorum."

Antika yemek masasına koyduğu kutunun kendisi de ahşaptı; akçaağaçtan yapılma, yıllar içinde isle kararmış ama işçiliği dikkatli gözlerden kaçmayacak bir kasaydı bu. Harikulade bir parçaydı, bağlantı yerleri ustalıkla birleştirilmişti, üst kısmı kayıyordu - kayması lazımdı demek daha doğru olacaktı, çünkü bir süre önce, zamanla siyaha dönmüş, erimiş balmumuyla yapıştırılmışa benziyordu.

Ama en ilgi çekici noktası, kasanın üst kısmıydı. Ahşabın yüzeyine bir isim kazınmıştı: *Jeremiah Alexander Ian Fraser MacKenzie.*

İsmi görünce Brianna karnının alt tarafının kasıldığını hissetti ve gözlerini kaldırıp Roger'a baktı; o da içinde bastırdığı bir duyguyla gerilmişti. Brianna onun gerginliğini kendi içinde hissedebiliyordu.

"Ne?" diye fısıldadı. "Kim bunu yollayan?"

Roger kafasını iki yana salladı ve cebinden pis bir zarf çıkardı.

"Bu da onunla birlikteydi, yan tarafa bantla yapıştırılmıştı. Papaz Efendi'nin el yazısı; bazen bir şeyin önemini açıklamak için not düşer, ne olur ne olmaz diye. Ama bunun tam olarak bir açıklama olduğunu söyleyemem."

Not kısa ve özdü, kutunun Edinburgh'taki artık kullanılmayan bir banka binasından geldiği yazıyordu. Talimatlar kutuyla birlikte verilmişti ve kutunun üzerinde ismi yazan kişi haricinde biri tarafından açılmaması gerektiği söylenmişti. Asıl talimatlar silinmişti, daha sonra kutuyu eline geçiren kişi tarafından mürekkeple üzerinden geçilmişti.

“Yani kim?” diye sordu Brianna.

“Hiçbir fikrim yok. Bıçağın var mı?”

“Bıçağım var mı,” diye mırıldandı Bree, kot pantolonunun ceplerini karıştırarak. “Hiç olmadığı olmuş mu?”

“Cevap için sormamıştım zaten,” dedi Roger karısının elini öperek ve kendisine uzatılan İsviçre çakısını aldı.

Balmumu kolayca çatlayıp ayrıldı ama kutunun kapağı, üstünden o kadar yıl geçtikten sonra zorluk çıkarmaya yemin etmişti. İkisinin aynı anda çalışması gerekti - biri kutuyu kavradı, öteki kapağı ittirip çekti. Sonunda, ufak bir itiraz sesiyle kapak pes etti.

Garip bir koku odaya yayıldı; ne olduğu ayırt edilemez türden ama bitkilere has bir kokuydu bu.

“Anne,” dedi Brianna istemsizce. Roger ürkerek ona baktı fakat Brianna telaşla ona devam etmesini işaret etti. Roger kutunun içine dikkatle uzandı ve içindekileri çıkardı: bir deste katlanmış, mühürlenmiş mektup, iki kitap ve kiraz ağacından yapılma, uzun bir işlem sonucu iyice cilalanmış, küçük bir yılan.

Brianna alçak, saçma sapan bir ses çıkardı, hemen en üstteki mektuba uzandı. Kâğıdı göğsüne o kadar sert bastırdı ki balmumu çatırdayıp düştü, kağıt kırış kırış oldu. Kalın, yumuşak kâğıdın liflerinde bir zamanlar çiçeklere ait olan soluk izler vardı.

Gözyaşları yüzünde çağıldıyordu ve Roger’ın bir şeyler söylediğini duyuyordu ama Brianna sözcüklere aldırmadı. Çocuklar üst katta yine gürültü çıkarmışlardı, dışarıda mimarlar tartışıyorlardı ama dünya üzerinde o anda gözünün gördüğü tek şey sayfanın üstündeki solgun, geniş, titrek kelimelerdi.

31 Aralık 1776

Canım kızım,

Bunu eline geçirirsen anlayacağın üzere, hayattayız…

SONSÖZ II

ŞEYTAN AYRINTILARDA GİZLİDİR

“Bu nedir?” Amos Crupp baskı makinesinin yatağındaki sayfaya gözlerini kısarak baktı, deneyiminin verdiği ustalıkla harfleri tersten okudu.

“Üzülerek bildiririz ki James MacKenzie Fraser ve karısı Claire Fraser… Nereden geldi bu?”

“Bir abone yolladı,” dedi Crupp’ın yeni matbaa şeytanı[16], Sampson. “Orada kâğıdı dolduracak bir şey olması iyi olur diye düşündüm; General Washington’ın bölüklere hitabı kısa kaldı.”

16 Eski matbaalarda mürekkep hokkalarını karıştırmak, kâğıtları yerleştirmek, toplamak gibi sayısız işi yapmaktan sorumlu eleman. Şeytan lakabı almaları konusunda bilinen en yaygın hikâye, üstlerine sinen siyah lekelerin karanlık sanatları, yani şeytanı andırmasıyla bağlantılıdır. (Ç.N.)-

“Hmm. Olabilir. Ama çok eski haber,” dedi Crupp, tarihe bakarak. “Ocak mı?”

“Ee, yok, öyle değil,” diye itiraf etti şeytan, sayfayı mürekkepli harflere indiren kaldıracın üstünden ona doğru eğilerek. Baskı makinesi tekrar çalıştı, harfler kâğıda siyah bir parıltı verdi; Sampson yaprağı çevik parmaklarla aldı ve kuruması için astı. “Haberi Aralık’ta aldık. Ama Baskerville hakkındaki sayfayı on iki punto ayarlamıştım, Kasım ve Aralık yazmak için de elimdeki harf dizileri uygun değildi. Başka yazacak da yer yoktu, hem bütün sayfayı tekrardan düzenlemeye değecek şey de değildi.”

“Elbette, elbette,” dedi Amos, konuya olan ilgisini kaybetmiş, Washington’ın konuşmasının son paragraflarını incelemeye başlamıştı. “Zaten pek fark etmez. Sonuçta hepsi öldü, öyle değil mi?”